Alexandre Dumas

Alexandre Dumas

Robin Hood

PRINŢUL HOŢILOR.

Era în anul de graţie 1162 în timpul domniei lui Henric al II-lea. Doi călători, cu hainele ponosite de drum lung şi cu feţele istovite de negrăită oboseală, străbăteau călare, într-o seară, potecile înguste ale pădurii Sherwood, din comitatul Nottingham.

Vremea era rece; copacii, pe care începea să mijească verdeaţa firavă de martie, fremătau în ultimele răbufniri ale iernii, iar o ceaţă deasă învăluia ţinutul pe măsură ce ultimele raze ale soarelui se stingeau în norii sângerii de la orizont. Curând, cerul se întunecă de-a binelea, iar peste pădure prinse să sufle vântul, prevestind apropierea furtunii.

— Ritson – spuse cel mai în vârstă dintre călători, înfăşurându-se mai strâns în pelerină – vântul se înteţeşte; nu ţi-e teamă c-o să ne prindă furtuna înainte de a ajunge? Şi suntem oare pe drumul bun?

— Mergem drept spre ţintă, milord – răspunse Ritson – şi, dacă nu mă-nşală memoria, în mai puţin de un ceas vom ciocăni la uşa pădurarului.

Cei doi necunoscuţi mai merseră în tăcere încă vreo trei sferturi de oră, când călătorul pe care tovarăşul său de drum îl onorase cu titlul de milord întrebă neliniştit:

— Mai e mult?

— Preţ de zece minute, milord.

— Bine, dar pădurarul acesta, care spui că se numeşte Head, merită oare încrederea mea?

— De bună seamă, milord; cumnatul meu Head este un om aspru, deschis şi cinstit; el va asculta cu respect minunata

poveste născocită de înălţimea voastră şi o va crede. El nu ştie ce-nseamnă minciuna şi nu cunoaşte teama. Priviţi, milord! Strigă vesel Ritson, întrerupându-şi elogiul făcut pădurarului. Vedeţi lumina aceea care poleieşte copacii? Acolo e casa lui Gilbert Head. De câte ori n-am salutat eu, fericit, în tinereţea mea, această licărire din cămin, când ne întorceam seara, obosiţi, de la vânătoare. Şi Ritson se opri în loc, visător, privind cu duioşie luminiţa tremurătoare care îl făcea să retrăiască amintiri din trecut.

— Copilul doarme? Întrebă gentilomul, prea puţin tulburat de emoţia servitorului.

— Da, milord – răspunse Ritson, pe al cărui chip se aşternu de îndată o expresie de totală indiferenţă – doarme adânc şi, pe legea mea, zău dacă pricep de ce înălţimea voastră se străduieşte din răsputeri să ocrotească viaţa unei mici fiinţe atât de dăunătoare intereselor sale. Dacă vreţi să scăpaţi pentru totdeauna de plodul ăsta, de ce să nu-l înfigă cineva un oţel în inimă? Daţi o poruncă, sunt la ordinele dumneavoastră. Drept răsplată, făgăduiţi-mi că numele meu o să fie trecut în testamentul dumneavoastră şi copilul care doarme acum nu se va mai trezi nicicând.

— Taci! Izbucni gentilomul. Nu vreau moartea acestei făpturi nevinovate. Mă pot teme că într-o bună zi fapta mea va fi dată în vileag, dar mai bine să mă hărţuie teama, cu neliniştile ei, decât remuşcările unei crime. De altfel, sunt îndreptăţit să sper şi chiar să cred, că taina care învăluie naşterea acestui copil nu va fi descoperită niciodată. Însă, dacă s-ar afla ceva, asta ţi s-ar datora numai ţie şi, de aceea, îţi jur, Ritson, că fiece clipă a vieţii mele o voi folosi ca să-ţi urmăresc îndeaproape toate mişcările, toate faptele. Crescut ca un ţăran, copilul acesta nu va suferi din pricina stării sale modeste. El îşi va clădi fericirea pe felul lui de viaţă şi nu va regreta niciodată numele şi averea pe care le pierde astăzi fără a le cunoaşte.

— Facă-se voia înălţimii voastre, milord! Răspunse rece Ritson. Însă, la drept vorbind, viaţa unui copil atât de mititel

nu merită osteneala unei călătorii din Huntingdonshire în Nottinghamshire.

În cele din urmă, călătorii se opriră în faţa unei căsuţe ascunse, ca un cuib, în desişul pădurii.

— Hei, vecine Head! Strigă Ritson, cu voce veselă şi răsunătoare. Hai deschide repede! Toarnă cu găleata şi văd de aici cum arde focul în vatră. Deschide, omule, căci o rudă îţi cere ospitalitate.

Înăuntru, câinii începură să mârâie. Pădurarul, prudent, întrebă:

— Cine bate?

— Un prieten.

— Cares prieten?

— Roland Ritson, fratele tău. Hai deschide, bunul meu Gilbert!

— Roland Ritson din Mansfeld?

— Da, da, eu, fratele Margaretei. Ei, acum deschizi? Adăugă Ritson, nerăbdător. O să vorbim când om sta la masă.

În sfârşit, uşa se deschise şi călătorii intrară în casă. Gilbert Head strânse cu căldură mâna cumnatului său, apoi se întoarse spre gentilom şi-l salută adresându-l-se cuviincios:

— Fiţi bine venit, domnule cavaler şi vă rog să nu-mi faceţi vină că am călcat legile ospitalităţii dacă am şovăit câteva clipe să vă deschid uşa căminului meu. Locul atât de singuratic al casei şi numărul mare de tâlhari care mişună prin pădure mă silesc să fiu prevăzător, căci nu-l de ajuns să fii viteaz şi puternic ca să scapi de primejdie. Vă rog să mă iertaţi, nobile străin şi să vă socotiţi în casa mea ca în a dumneavoastră proprie. Aşezaţi-vă lângă foc şi uscaţi-vă hainele. Între timp o să ne îngrijim de cai. Hei, Lincoln – strigă Gilbert, crăpând uşa unei odăi alăturate – du caii drumeţilor sub şopru, pentru că în grajd n-or să încapă; ai grijă să nu le lipsească nimic; umple ieslea cu fân şi aşterne-le paie până la burtă.

Un ţăran voinic, în haine de pădurar, se ivi de îndată, străbătu sala şi ieşi fără să arunce măcar o privire curioasă asupra noilor veniţi; apoi, o femeie frumoasă de vreo treizeci de ani întinse către Ritson mâinile şi fruntea ca să i le sărute.

— Dragă Margaret! Surioara mea scumpă! Strigă el, mângâind-o, în timp ce o privea cu admiraţie naivă amestecată cu uimire. Eşti neschimbată, fruntea ţi-e tot atât de senină, ochii la fel de strălucitori, buzele şi obrajii tot atât de trandafirii şi de fragezi ca pe vremea când bunul nostru Gilbert căuta să-ţi cucerească inima.

— Pentru că sunt fericită – răspunse Margaret, aruncând spre soţul său o privire drăgăstoasă.

— Ba spune-l că suntem fericiţi, Maggie – adăugă cinstitul pădurar. Datorită firii tale bune, n-a existat până acum în familia noastră nici supărare, nici ceartă… Dar am vorbit destul despre noi, să ne gândim şi la oaspeţi… Aşa, prietene cumnat! Scoate-ţi mantaua! Şi dumneavoastră, domnule cavaler, dezbrăcaţi hainele acestea ude de pe care apa curge ca rouă dimineaţa pe frunze. Apoi o să cinăm. Hai repede, Maggie, o buturugă-două în vatră, cele mai bune bucate pe masă, iar paturile înfăţate cu cearşafurile cele mai albe. Hai repede!

În timp ce, tânără şi sprintenă, femeia asculta de poruncile soţului, Ritson îşi desfăcu mantaua şi lăsă să se vadă un copilaş frumos, înfăşurat într-o pelerină de caşmir albastru. Dolofan, proaspăt şi rumen, chipul copilului ce număra doar vreo cincisprezece luni, vestea o sănătate desăvârşită şi o constituţie robustă.

După ce potrivi cu grijă cutele bonetei şi aşează pruncul aşa fel ca o rază de lumină să-l pună în valoare întreaga-l frumuseţe, Ritson o strigă încet pe soră-sa.

Margaret sosi în grabă.

— Maggie – îi spuse el – vreau să-ţi fac un dar ca să nu mă învinuieşti că, după opt ani, vin la tine cu mâna goală… Ia priveşte ce ţi-am adus…!

— Sfântă Fecioară! Strigă femeia, împreunându-şi mâinile, Sfântă Fecioară! Un copil! Al tău e îngeraşul acesta atât de frumos, Roland? Gilbert, Gilbert, vino să vezi un copilaş ca un înger!

— Un copil?! Un copil în mâinile lui Ritson?! Şi, departe de a se înflăcăra, aşa cum făcuse nevastă-sa, Gilbert aruncă spre ruda lui o privire severă. Frate – rosti pădurarul, pe un ton grav – nu cumva ai devenit dădacă la sugaci de când te-au reformat din armată? Ciudată poftă ţi-a venit să baţi drumurile, cu un copil sub haină! Ce-nseamnă toate astea? De ce ai venit la mine? Care e povestea pruncului? Hai vorbeşte, fii sincer, vreau să ştiu totul.

— Copilul nu-l al meu, viteazule Gilbert; este orfan iar gentilomul pe care-l vezi aici este protectorul său! Înălţimea sa cunoaşte familia acestui îngeraş şi o să vă spună de ce am venit aici. Însă până atunci, Maggie dragă, ia-mi această preţioasă povară care mi-a vlăguit braţele timp de două zile… Vreau să zic două ceasuri. M-am săturat s-o fac pe doica.

Margaret luă degrabă copilul în braţe, aşa adormit cum era, îl duse în odaia ei, îl aşeză pe pat şi, după ce-l acoperi mâinile şi gâtul cu sărutări, îl înveli cu grijă în frumoasa lui pelerină de sărbătoare, după care se întoarse la oaspeţi.

Cina se desfăşură în veselie. La sfârşitul mesei, gentilomul îi spuse pădurarului:

— Interesul pe care încântătoarea dumitale soţie l-a arătat acestui copil mă hotărăşte să vă fac o propunere cu privire la situaţia lui viitoare. Dar mai întâi îngăduiţi-mi să vă dau unele amănunte despre familia, naşterea şi situaţia actuală a acestui orfan al cărui unic ocrotitor sunt eu. Tatăl său mi-a fost tovarăş de arme în tinereţea pe care mi-am petrecut-o prin tabere şi, totodată, mi-a fost cel mai bun şi mai apropiat prieten. La începutul domniei gloriosului nostru suveran, Henric al II-lea, am fost împreună cu el în Franţa, în Normandia, în Aqvitania, în Poitou, iar după o despărţire de câţiva ani, ne-am întâlnit în Ţara Galilor. Înainte de a

părăsi Franţa, prietenul meu s-a îndrăgostit nebuneşte de o tânără fată; s-a căsătorit cu ea şi a dus-o cu el în Anglia. Din păcate, familia lui, mândră şi încrezută, ramură a unei case princiare îmbâcsite de prejudecăţi prosteşti, a refuzat să primească în mijlocul său pe tânăra femeie, care era săracă şi nu poseda altă nobleţe decât nobleţea sentimentelor, insulta aceasta a lovit-o până în adâncul inimii; ea a murit opt zile mai târziu după ce adusese pe lume copilul pe care vrem să vi-l încredinţăm ca să-l îngrijiţi şi care nu mai are nici tată, căci sărmanul meu prieten a căzut, rănit de moarte, într-o luptă în Normandia acum aproape zece luni. Ultimul gând al prietenului meu, pe patul de moarte, a fost pentru copilul său. M-a chemat, mi-a spus în grabă numele şi adresa doicii şi mi-a cerut să jur pe vechea noastră prietenie că voi fi sprijinul şi ocrotitorul acestui orfan. Am jurat şi-mi voi ţine jurământul, însă misiunea mea este foarte greu de îndeplinit, jupâne Gilbert. Sunt încă soldat, îmi petrec viaţa în garnizoane sau pe câmpul de luptă şi nu pot veghea eu însumi această fiinţă plăpândă. Pe de altă parte, n-am nici rude, nici prieteni în mâinile cărora să pot încredinţa acest preţios odor. Nu ştiam cărui sfânt să cer ajutorul, când îmi veni ideea să mă adresez cumnatului dumitale, Roland Ritson: el s-a gândit pe loc la dumneata; mi-a spus că, deşi eşti căsătorit de opt ani cu o femeie drăgălaşă şi virtuoasă, n-aţi avut încă fericirea să fiţi părinţi şi că, fără îndoială, v-aţi învoi, ca în schimbul unei recompense, să primiţi sub acoperişul dumneavoastră un sărman orfan, copilul unui soldat viteaz. Dacă Dumnezeu dă viaţă şi sănătate acestui copil, el va fi tovarăşul bă-trâneţelor mele. Îi voi povesti istoria tristă şi glorioasă a tatălui său şi-l voi învăţa să calce cu pas hotărât pe acelaşi drum pe care am mers şi noi, viteazul său părinte şi eu. Până atunci, veţi creşte copilul ca şi cum ar fi al dumneavoastră şi nu-l veţi creşte pe degeaba, vă asigur. Răspunde, jupâne Gilbert: primeşti propunerea pe care v-am făcut-o?

Gentilomul aşteptă cu nelinişte răspunsul pădurarului, care, înainte de a se învoi, îşi întrebă din ochi soţia. Însă frumoasa Margaret îşi întorsese capul spre uşa odăii alăturate şi căuta surâzând să prindă cu urechea murmurul abia îngânat al răsuflării copilului.

Ritson urmărea cu coada ochiului expresia zugrăvită pe feţele celor doi soţi şi, dându-şi seama că sora lui dorea să păstreze copilul, cu toate şovăielile lui Gilbert, spuse cu voce convingătoare:

— Râsul acestui îngeraş va fi bucuria căminului tău, draga mea Maggie şi îţi jur pe sfântul Petru că, mai mult decât atât, vei auzi şi zgomotul, nu mai puţin vesel, al guineelor pe care înălţimea sa ţi le va plăti în fiecare an. Ah, parcă te şi văd bogată şi fericită, ducând de mână, în zilele de sărbătoare, acest încântător copil, îmbrăcat ca un prinţ strălucitor, care-ţi va spune „mamă”, iar tu vei străluci de plăcere şi de mândrie.

Margaret nu răspunse, dar privea zâmbitoare spre Gilbert, a cărui tăcere fu rău înţeleasă de gentilom.

— Şovăi, jupâne Gilbert? Întrebă el, încruntându-se. Oare propunerea mea nu ţi-e pe plac?

— Iertaţi-mă, domnule; propunerea dumneavoastră îmi este foarte pe plac şi o să luăm copilul, numai dacă scumpa mea Maggie nu se va împotrivi cumva. Hai, femeie, spune ce gândeşti! Hotărârea ta va fi şi a mea.

— Acest viteaz cavaler are dreptate – răspunse tânăra femeie. Lui îi este cu neputinţă să crească copilul.

— Ei…?

— Ei şi o să-l fiu eu mamă. Apoi, adresându-se gentilomului, adăugă: Dacă într-o zi o să vreţi să vă luaţi înapoi copilul pe care l-aţi adoptat, o să vi-l dăm cu inima strânsă, dar ne vom mângâia de pierderea aceasta, gândindu-ne că, alături de dumneavoastră, va fi mai fericit decât sub umilul acoperiş al unui sărman pădurar.

— Cuvintele soţiei mele sunt un angajament – reluă Gilbert – iar în ceea ce mă priveşte, jur să veghez asupra acestui

copil şi să-l fiu un adevărat tată. Domnule cavaler, iată dovada legământului meu.

Şi, smulgând de la cingătoare una din mănuşile de care se folosea la lucru, o aruncă pe masă.

— Legământ pentru legământ şi mănuşă pentru mănuşă – răspunse gentilomul, aruncând şi el o mănuşă pe masă. Să ne înţelegem acum asupra condiţiilor întreţinerii copilului. Te văd om de treabă, iată, ţine aceasta; în fiecare an vei primi tot pe-atât.

Şi scoţând de sub haină o pungă de piele plină cu monede de aur, încercă să i-o pună în mână.

Pădurarul refuză:

— Păstraţi-vă aurul, domnule! Mângâierile şi fericirea Margaretei nu sunt de vânzare.

Mult timp punga de piele fu plimbată din mâinile lui Gilbert, în mâinile gentilomului. În cele din urmă, căzură la învoială şi se hotărî, ţinându-se seama de propunerea Margaretei, ca banii primiţi în fiecare an drept plată pentru întreţinerea copilului să fie puşi într-un loc sigur ca să i se înmâneze orfanului când va fi major. După ce lucrurile fură puse la punct, cei de faţă se despărţiră pentru a merge la culcare.

A doua zi, Gilbert, care se trezise dis-de-dimineaţă, privea cu jind la caii oaspeţilor.

— Ce animale frumoase! Îi spuse el lui Lincoln, care-l ţesăla. Nici n-ai crede că au alergat două zile, atât sunt de frumoase şi de puternice. Pe Dumnezeul meu! Numai prinţii pot să încalece asemenea cai. Cred că doar unul singur costă mult mai mult decât amândoi căluţii mei… Dar uite că mi-am uitat tovarăşii de muncă! N-or mai fi având fân în iesle… Şi Gilbert se îndreptă spre grajd. Grajdul era gol. Unde-or fi? Hei, Lincoln, ai dus cumva caii la păscut?

— Nu, stăpâne.

— Ciudat…

— Murmură Gilbert şi, cuprins deodată de o tainică presimţire, se repezi spre camera lui Ritson. Nu găsi pe

nimeni. Odaia era goală. „S-o fi dus să-l trezească pe gentilom” – se gândi el, intrând în camera acestuia. Dar nici aici nu găsi pe nimeni. Margaret apăru cu copilul în braţe. Femeie – strigă Gilbert – ne-au dispărut caii!

— Nu se poate!

— Au încălecat pe caii noştri şi ni i-au lăsat pe-ai lor.

— Dar de ce-or fi plecat în felul ăsta…?

— Ştiu eu, Maggie…!

— Poate au vrut să nu ştim în ce parte au luat-o…?

— Sau poate or fi avut pe suflet vreo faptă urâtă…?

— Poate n-au vrut să ne spună că schimbă bidiviii lor istoviţi de oboseală, cu caii noştri.

— A, nu asta, doamne fereşte! Caii lor parcă n-au fost călăriţi de opt zile, atât de puternici şi de odihniţi arătau azi-dimineaţă.

— Eh, să nu ne mai gândim! Ia mai bine priveşte cât de frumos e copilul şi cum zâmbeşte. Sărută-l!

— Mai curând poate că seniorul acela necunoscut a vrut să ne răsplătească bunăvoinţa, schimbându-şi cai lui atât de scumpi cu căluţii noştri obosiţi.

— Se poate; şi, de teamă să nu-l refuzăm, a plecat în timp ce dormeam.

— Ei bine! Dacă-l aşa, îi mulţumesc din tot sufletul, însă nu-mi place cumnatu-meu Ritson. Măcar el trebuia să-şi fi luat rămas bun de la noi.

— Păi nu ştii că de la moartea sărmanei tale surori, Anette, logodnica lui, Ritson se fereşte să mai vină prin părţile astea? Fericirea pe care a văzut-o în casa noastră i-o fi făcut rău.

— Ai dreptate, femeie – răspunse Gilbert, suspinând adânc. Biata Anette!

— Ce mă supără mai tare din toată întâmplarea asta – spuse Margaret – este că nu ştim nici numele, nici adresa ocrotitorului acestui copil. Pe cine să anunţăm dacă s-o îmbolnăvi? Nici numele copilului nu-l ştim.

— Alege-l tu un nume, Maggie.

— Alege-l-l tu, Gilbert; e băiat şi asta-l treaba ta.

— Dacă-l aşa, să-l dăm numele fratelui meu, pe care l-am iubit atât de mult. Nu pot să mă gândesc la Anette fără să-mi aduc aminte de nefericitul Robin.

— Fie, l-am botezat, iată-l pe drăgălaşul nostru Robin! Strigă Margaret, acoperind cu sărutări obrajii copilului, care surâdea blândei femei, de parcă i-ar fi fost adevărata mamă.

Orfanul primi astfel numele de Robin Head. Mai târziu, fără să se poată şti de ce, numele de Head se transformă în Hood, iar micuţul străin deveni celebru sub numele de Robin Hood.

II.

Cincisprezece ani se scurseră de la această întâmplare; pacea şi fericirea domneau necurmat în casa pădurarului, iar orfanul era încredinţat că este fiul preaiubit al Margaretei şi al lui Gilbert Head.

Într-o frumoasă dimineaţă de iunie, un om cam în vârstă, îmbrăcat ca un ţăran înstărit, călare pe un ponei puternic, trecea pe drumul ce duce prin pădurea Sherwood spre frumosul sat Mansfeldwoodhaus. Cerul era senin; soarele, abia răsărit, lumina întinderile nesfârşite; o adiere uşoară străbătea crângul, purtând prin văzduh mirosul aspru şi pătrunzător al frunzelor de stejar, amestecat cu puzderia miresmelor de flori sălbatice; picăturile de rouă străluceau de parcă o mână nevăzută ar fi presărat peste muşchi şi pe firele de iarbă o ploaie de diamante; la marginea codrului se zbenguiau şi ciripeau fel şi fel de păsărele; căprioarele boncăluiau prin hăţişuri; întreaga natură părea că se trezeşte din toropeală o dată cu răsăritul soarelui în vreme ce ultimele rămăşiţe ale ceţei de peste noapte se risipeau în depărtări.

Frumuseţea zilei se răsfrângea pe chipul senin al călătorului care, trăgând adânc în piept aerul curat al dimineţii, cânta cu glas puternic un vechi cântec saxon, un imn ce vorbea despre moartea tiranilor.

Deodată, o săgeată îi trecu şuierând pe lângă ureche şi se înfipse în craca unui stejar din marginea drumului. Ţăranul, mai mult surprins decât înfricoşat, descălecă în grabă, se ascunse după un copac şi, încordându-şi arcul, se pregăti de apărare. Dar zadarnic cercetă cărarea în lung şi-n lat, zadarnic scrută desişurile înconjurătoare sau ciuli urechea la cele mai slabe zgomote din pădure, căci nu văzu şi nu auzi nimic. De aceea nu ştiu ce să creadă despre acest atac neaşteptat. Poate că paşnicul drumeţ intrase în raza unui vânător neîndemânatic; dar oare atunci n-ar fi trebuit să audă zgomotul paşilor sau lătratul câinilor sau ar fi zărit căprioara străbătând poteca în goană? Sau, poate, era vorba de un tâlhar, de un proscris, cum mişunau atâţia în comitat, oameni care nu trăiau decât din omoruri şi jafuri şi care îşi petreceau ziua pândind călătorii? Dar toţi aceşti hoinari îl cunoşteau, ştiau că nu e un om bogat şi că niciodată nu le refuza o bucată de pâine şi un pahar de bere când veneau să bată la uşa lui. Jignise oare pe vreunul dintre aceştia care acum căuta să se răzbune? Nici pomeneală de aşa ceva; şi-apoi nu ştia să aibă vreun duşman pe o distanţă de douăzeci de mile jur împrejur. Atunci, ce mână nevăzută a vrut să-l rănească de moarte? Da, de moarte, căci săgeata trecuse atât de aproape de tâmpla lui, încât îi zbârlise părul.

Tot gândindu-se la situaţia în care se afla, omul nostru îşi spunea în sinea lui: „Oricum, primejdia nu-l pe-aproape fiindcă instinctul calului meu n-o simte. Dimpotrivă, animalul stă liniştit, de parcă s-ar afla în grajd şi-şi întinde botul către frunzişul proaspăt, de parcă ar fi în faţa ieslei. Ei, dar dacă rămâne aici, va arăta celui care mă urmăreşte locul unde m-ascund acum. Hai, căluţ, la trap!”

Porunca aceasta fu dată printr-un fluierat în surdină, iar animalul, ascultător, deprins cu această manevră de vânător care caută un loc singuratic în timpul pândei, ciuli urechile, îşi roti ochii mari şi strălucitori spre copacul ce-l ocrotea stăpânul şi, răspunzând printr-un nechezat scurt,

se depărtă la trap de locul acela. Zadarnic aşteptă ţăranul un lung sfert de oră, cu ochii în patru, un nou atac. „Ia să vedem – îşi spuse – dacă răbdarea nu duce la nimic, să încercăm cu viclenia. Şi, socotind că duşmanul s-ar putea ascunde în direcţia arătată de pana săgeţii, slobozi o săgeată în partea aceea, nădăjduind, prin această iniţiativă, fie să-l sperie pe răufăcător, fie măcar să-l stârnească. Săgeata străbătu văzduhul şi se înfipse în scoarţa unui copac, dar nimeni nu răspunse provocării. Oare o a doua săgeată nu va reuşi? Porni şi a doua săgeată, dar ea fu oprită în zbor. O alta, pornită dintr-un arc nevăzut, o întâlni aproape în unghi drept deasupra potecii şi o doborî în vârtej la pământ. Lovitura aceasta, nespus de rapidă şi de neaşteptată, vestea atâta îndemânare, o atât de mare iscusinţă a mâinii şi a ochiului, încât ţăranul, înmărmurit, uitând de orice primejdie, ţâşni afară din ascunziş.

— Ce lovitură! Ce lovitură straşnică! Strigă el, repezindu-se spre marginea desişului ca să dea de urma arcaşului nevăzut.

Un râs vesel răspunse aclamaţiilor sale şi, aproape de el, o voce argintie şi suavă ca de femeie începu să cânte:

În pădure sunt căprioare şi la marginea pădurii dese sunt flori:

Dar lasă căprioarei viaţa sălbatică şi lasă florile pe tulpina lor mlădie,

Şi vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood!

Ştiu că-ţi plac căprioarele în luminişuri şi florile să-ţi încununeze fruntea;

Lasă astăzi vânătoarea şi petalele proaspete,

Şi vino cu mine, dragostea mea, dragul meu.

Robin Hood…!

— A, Robin! Neruşinatul de Robin Hood cântă! Ia vino-ncoace, băiete! Cum? Îndrăzneşti să tragi cu arcul în tatăl tău? Pe sfântul Dunstan, am crezut că niscai tâl hari îmi poartă pică! A, copil rău ce eşti, ţi-ai luat drept ţintă pentru arc capul meu cărunt? A, iată-l – adăugă bătrânul – iată-l,

poznaşul! Cântă taman cântecul pe care l-am compus pentru iubitele fratelui meu Robin, când era îndrăgostit… pe când mai compuneam şi eu cântece, iar sărmanul meu frate îi făcea curte logodnicei sale, frumoasa May.

— Dar ce, tată dragă, ce? Săgeata mea te-a rănit când ţi-a gâdilat urechea? Răspunse din cealaltă parte a crângului tânărul şi începu să cânte din nou:

Fruntea palidă a lunii nu-l umbrită de vreun nor şi nici zgomot nu-l pe vale;

Nu se aude în văzduh decât dangătul domol al clopotului mânăstirii.

Vino cu mine, dragostea mea, vino cu mine, dragul meu Robin Hood,

Vino cu mine în pădurea veselă din Sherwood,

Vino cu mine sub copacul ce-a fost martor la primul nostru jurământ…

Vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood…

Ecoul pădurii mai repeta încă gingaşul refren, când un tânăr cam de vreo douăzeci de ani, deşi în realitate n-avea decât şaisprezece, se opri în faţa bătrânului ţăran, în care, desigur, l-aţi recunoscut pe viteazul Gilbert Head.

Tânărul surâdea bătrânului şi-şi ţinea în mână boneta verde în care sta înfiptă o pană de heron. Părul des şi negru uşor ondulat, îi încununa fruntea lată, mai albă decât sideful. Pleoapele, puţin mijite, lăsau să ţâşnească prin deschiderea lor fulgerele a două pupile de un albastru-închis, a căror vie strălucire era însă îmblânzită de gene lungi ce-şi proiectau umbrele până pe pometii trandafirii ai obrajilor. În privirea lui, care plutea într-un fluid transparent asemenea unui email lichid, se reflectau ca într-o oglindă toate gândurile, părerile şi simţămintele unei adolescenţe neprihănite. Trăsăturile feţei lui Robin exprimau curaj şi hotărâre; frumuseţea lui aleasă nu avea nimic feminin în ea, iar surâsul lui semăna cu surâsul unui om sigur de sine. Buzele, de culoarea coralului, se conturau printr-o curbă graţioasă sub un nas drept şi fin, cu nări

mobile şi transparente, iar când se deschideau, lăsau să se vadă un şirag de dinţi albi ca laptele. Soarele arămise acest nobil chip, dar albeaţa mătăsoasă a pielii se mai zărea încă la rădăcina grumazului şi la încheietura pumnului. O bonetă împodobită cu o pană de heron, o vestă cu mâneci din postav verde de Lincoln, strânsă în talie, pantaloni din piele de căprioară, o pereche de aşa-numiţi unhege sceo (conduri saxoni), prinşi de gleznă cu nişte chingi trainice, o eşarfă din piele, bătută în ţinte strălucitoare de oţel, pusă de-a curmezişul peste piept şi de care era agăţată o tolbă plină cu săgeţi, un corn mic şi un cuţit de vânătoare atârnate de cingătoare, arcul în mână, iată îmbrăcămintea şi echipamentul lui Robin Hood. Ansamblul acesta, deşi plin de originalitate, nu dăuna câtuşi de puţin frumuseţii adolescentului.

— Şi dacă mi-ai fi străpuns capul, în loc să-mi fi gâdilat urechea? Zise bătrânul, repetând cu asprime prefăcută ultimele cuvinte ale fiului său. Fereşte-te de asemenea gâdilături, sir Robin, ele mai degrabă ucid decât stârnesc hazul.

— Iartă-mă, dragă tată. Nici prin gând nu mi-a trecut să te rănesc.

— Nu mă îndoiesc, dragul tatii, ce dracu! Dar uite că s-ar fi putut întâmpla. O schimbare în mersul calului, un pas mai la dreapta sau mai la stânga faţă de direcţia pe care o urmam, o mişcare a capului, un tremur al mâinii tale, o greşeală cât de cât a ochiului, în sfârşit, un lucru de nimic şi jocul tău ar fi însemnat moartea.

— Dar mâna nu mi-a tremurat şi ochiul mi-e totdeauna sigur. Nu mă certa, tată dragă şi iartă-mi zburdălnicia.

— Te iert din tot sufletul, însă, aşa cum spune Esop, ale cărui fabule ţi le-a povestit capelanul, oare un om se poate distra cu un joc care poate aduce moartea?

— Ai dreptate – răspunse Robin, pe un ton plin de părere de rău. Te rog fierbinte, iartă-mi uşurinţa, greşeala, vreau să spun, la care m-a împins îngâmfarea.

— Îngâmfarea?

— Da, îngâmfarea; nu mi-ai spus ieri seară, după cină, că încă nu sunt un arcaş atât de iscusit, încât să pot atinge părul de pe urechea unei căprioare doar ca s-o sperii, fără s-o rănesc? Şi… Am vrut să-ţi dovedesc contrariul.

— Frumos chip de a-ţi dovedi iscusinţa! Dar hai să sfârşim odată cu asta, copilul meu! Te-am iertat, ne-am înţeles, nu sunt câtuşi de puţin supărat, însă făgăduieşte-mi că niciodată n-ai să mă mai tratezi ca pe un cerb.

— Nici o teamă, tată – strigă băiatul – nici o teamă! Oricât aş fi de glumeţ, de zăpăcit sau de poznaş, n-am să uit niciodată respectul şi dragostea pe care ţi le datorez şi chiar dacă mi s-ar da în stăpânire întreaga pădure Sherwood, n-aş îngădui nimănui să se-atingă nici măcar de un fir de păr din capul dumitale.

Bătrânul strânse cu dragoste mâna pe care i-o întinse flăcăul şi spuse:

— Dumnezeu să-ţi binecuvânteze inima ta bună şi să-ţi dea minte! Apoi adăugă, cu un naiv sentiment de orgoliu pe care şi-l stăpânise până atunci ca să poată dojeni pe imprudentul arcaş: Cum să nu mă mândresc că eşti învăţăcelul meu! Da, da, eu, Gilbert Head, l-am învăţat, cel dintâi, cum să încordeze un arc şi să trimită o săgeată! Elevul s-a dovedit demn de dascălul său şi, de-o va ţine tot aşa, în tot comitatul, ba chiar în toată Anglia, n-o să fie alt arcaş mai bun.

— Să-mi pierd vlaga braţului drept şi nici o săgeată de-a mea să nu-şi mai atingă ţinta, dacă ar fi să uit vreodată dragostea mea faţă de dumneata, tată dragă!

— Copile, ştii doar că nu-ţi sunt tată decât cu inima!

— Ah, nu-mi vorbi de drepturi pe care nu le ai asupra mea căci dacă natura ţi le-a refuzat, în schimb le-ai dobândit din plin prin grija şi devotamentul pe care le ai pentru mine de cincisprezece ani.

— Ba, dimpotrivă, să vorbim – spuse Gilbert, reluându-şi drumul pe jos şi ţinând de frâu căluţul, pe care, cu un

fluierat puternic, îl rechemase lângă el. Un simţământ tainic îmi spune că ne ameninţă necazuri în viitor.

— Ce tot vorbeşti, dragă tată!

— Mulţumită lui Dumnezeu eşti mare, eşti puternic, eşti plin de vlagă, însă viitorul care ţi se deschide în faţă nu mai este acela pe care îl bănuiam când, copil mic şi firav, îmbufnat uneori, alteori vesel, creşteai pe genunchii Margaretei.

— Ce-mi pasă! Nu-mi doresc decât ca viitorul să se asemene cu trecutul şi cu prezentul.

— Am îmbătrâni fără păreri de rău dacă taina care-ţi învăluie naşterea ar fi dată în vileag.

— Nu l-aţi mai văzut niciodată pe acel viteaz soldat care m-a încredinţat grijii voastre?

— Nu l-am mai văzut şi nici n-am primit veşti de el decât o singură dată.

— Să fi murit în război?

— Poate. Un an după ce-ai venit la noi, am primit, printr-un mesager necunoscut, o pungă cu bani şi un pergament sigilat, dar pecetea n-avea nici un blazon. Am dat preotului pergamentul, iar el l-a deschis şi mi-a citit cele ce cuprindea, pe care iată-le cuvânt cu cuvânt: „Gilbert Head, acum douăsprezece luni am lăsat sub ocrotirea ta un copil şi mi-am luat obligaţia faţă de tine să-ţi plătesc pentru oboseala ta o rentă anuală; ţi-o trimit acum; părăsesc Anglia şi nu ştiu când mă voi întoarce. Drept care, am luat măsuri să primeşti an de an suma datorată. Nu-ţi rămâne, aşadar, decât ca, la scadenţe, să te prezinţi şerifului din Nottingham, el îţi va plăti. Creşte băiatul ca şi cum ar fi propriul tău copil; când mă voi întoarce, voi veni să ţi-l cer”. Nici o semnătură, nici o dată. De unde venea mesajul? Nu ştiu. Mesagerul a plecat fără să vrea să-mi satisfacă această curiozitate. Ţi-am repetat adesea ceea ce ne povestise gentilomul necunoscut despre naşterea ta şi despre moartea părinţilor tăi. Însă nu ştiu nimic mai mult despre originea ta, iar şeriful care îmi plăteşte pentru tine

răspunde mereu la fel când îl întreb: că nu cunoaşte nici numele, nici locuinţa celui care i-a dat sarcina să-mi înmâneze atâtea guinee pe an. Dacă acum ocrotitorul tău te va chema la el, draga mea Margaret şi cu mine ne vom mângâia cu gândul că-ţi vei redobândi averea şi onorurile care sunt ale tale de drept prin naştere. Dar dacă vom muri înainte de a sosi gentilomul necunoscut, o cumplită durere ne va otrăvi cel din urmă ceas din viaţa noastră.

— Care durere, tată?

— Durerea de a te şti singur şi părăsit cu tine însuţi, în voia patimilor tale, acum în clipa când vei deveni bărbat.

— Şi mama şi tu mai aveţi încă multe zile de trăit.

— Dumnezeu ştie!

— Dumnezeu va fi milostiv.

— Facă-se voia lui! Oricum, dacă moartea ne va despărţi, să ştii, copilul meu, că tu eşti singurul nostru moştenitor. Căsuţa în care ai crescut este a ta, pământurile desţelenite din jur ale tale sunt, iar cu banii primiţi pentru întreţinerea ta, pe care i-am strâns vreme de cincisprezece ani, n-ai de ce să te temi de sărăcie şi vei putea fi fericit, dacă ai să fii cumpătat. Nenorocirea te-a lovit încă de când te-ai născut, iar părinţii tăi adoptivi s-au străduit să dreagă această nenorocire; dacă ai să te gândeşti uneori la ei, lor nu le mai trebuie altă răsplată.

Adolescentul se întristă. Lacrimi mari i se iviră sub pleoape, dar, stăpânindu-şi emoţia ca să n-o mai sporească pe a bătrânului, întoarse capul, îşi şterse ochii cu dosul mâinii şi strigă cu o voce aproape veselă:

— Niciodată să nu mai pomeneşti, tată, de un subiect atât de trist; gândul unei despărţiri, oricât de îndepărtata ar fi ea, mă face slab ca o femeie şi slăbiciunea nu e potrivită cu un bărbat (se şi credea bărbat). Fără doar şi poate că într-o zi voi şti cine sunt, iar dacă nu voi şti, asta nu mă va împiedica niciodată nici să dorm liniştit, nici să mă trezesc voios. Zău, dacă nu-mi cunosc adevăratul nume, nobil sau om de rând, ştiu ce vreau s-ajung: cel mai dibaci arcaş care

a tras vreodată o săgeată în căprioarele din pădurea Sherwood.

— Eşti de pe acum, sir Robin! Replică cu mândrie Gilbert. Nu-ţi sunt eu dascălul? Hai, Gip, căluţul meu! Adăugă bătrânul, încălecând. Trebuie să mă grăbesc s-ajung la Mansfeldwoodhaus şi să mă şi întorc, căci altfel Maggie ar face o mutră mai lungă decât cea mai lungă săgeată a mea. Până atunci, dragul tatii, încearcă-ţi mereu dibăcia şi nu va trece mult până să-l fii deopotrivă lui Gilbert Head din zilele lui cele mai bune… Rămâi cu bine…!

Un timp, Robin se distră ciuruind cu săgeata frunzele din vârful celor mai înalţi copaci, apoi, plictisit de acest joc, se întinse pe iarbă, la marginea unei poieni şi prin minte începu să i se perinde, una câte una, vorbele pe care le schimbase cu tatăl său adoptiv. Necunoscând lumea, Robin nu dorea nimic altceva decât fericirea de care se bucura în casa pădurarului, iar mulţumirea lui cea mai mare era să vâneze, nestingherit de nimeni, prin codrii pustii ai Sherwood-ului, mişunând de vânat; ce-l păsa lui dacă-l aştepta un viitor de om nobil sau de om de rând?

Un foşnet prelung de frunze şi trosnete grăbite venind dinspre mărăcinişul alăturat îl smulseră pe tânărul arcaş din visarea lui. Ridicând capul, văzu un cerb care-şi croia drum prin hăţiş şi care, străbătând în salturi luminişul, se pierdu de îndată în adâncul pădurii.

În prima clipă, Robin se gândi să-şi încordeze arcul şi să urmărească animalul, însă, din întâmplare sau din instinct de vânător, mai înainte de a porni în urmărire, îşi întoarse privirea spre locul de unde văzuse venind cerbul. La o depărtare de câţiva zeci de metri zări un om, chircit în spatele unei movile ce domina cărarea. Astfel pitulat, omul putea să vadă, fără a fi văzut, tot ce se petrecea pe drum. Cu ochii la pândă şi cu săgeata pregătită, el aştepta. La înfăţişare, semăna cu un pădurar care cunoaşte bine deprinderile vânatului şi care îşi oferea răgazul unei vânători tihnite la pândă. Dar dacă ar fi fost cu adevărat şi,

mai ales, vânător de cerbi, n-ar fi trebuit să şovăie să se arunce pe urmele animalului. Ce rost avea atunci această pândă? Sau era, poate, un ucigaş în aşteptarea drumeţilor?

Robin presimţea o crimă şi, nădăjduind să o împiedice, se ascunse în dosul unui pâlc de fagi ca să supravegheze cu atenţie mişcările necunoscutului care, aşa cum sta pitit, se afla cu spatele la Robin şi, prin urmare, aşezat între acesta şi potecă. Deodată, brigandul sau vânătorul slobozi o săgeată în direcţia potecii, apoi se ridică pe jumătate ca pentru a se repezi asupra ţintei pe care o ochise, dar se opri de îndată. Trase o înjurătură grosolană şi se aşează din nou la pândă, cu o altă săgeată pregătită în arc. Şi această săgeată fu urmată de o nouă înjurătură.

„Cui o fi purtând pică? Se întrebă Robin. Sau încearcă să-şi pieptene vreun prieten, aşa cum am făcut eu azi-dimineaţă cu bătrânul Gilbert? Jocul acesta nu-l dintre cele mai uşoare. Dar nu văd nimic în partea în care trage şi totuşi trebuie să vadă el ceva de vreme ce-şi pregăteşte o a treia săgeată.”

Robin tocmai vroia să-şi părăsească ascunzătoarea ca să-l cunoască pe arcaşul necunoscut şi neîndemânatic, când, îndepărtând din întâmplare câteva crăci de fag, zări, opriţi la capătul potecii, acolo unde drumul către Mansfeldwoodhaus face o cotitură, un gentilom şi o tânără doamnă care păreau foarte îngrijoraţi şi se întrebau dacă ar trebui să se întoarcă sau să ţină piept primejdiei. Caii sforăiau, iar gentilomul îşi rotea privirile jur împrejur pentru a descoperi vrăjmaşul şi a i se împotrivi, silindu-se totodată să domolească temerile doamnei care-l însoţea. Deodată, tânăra femeie scoase un strigăt de spaimă şi aproape căzu de pe cal, leşinată: o săgeată se înfipsese în oblâncul şeii.

Nu mai încăpea nici o îndoială că omul care sta la pândă era un ucigaş fricos. Cuprins de o generoasă indignare, Robin îşi alese cea mai ascuţită săgeată din tolbă, încordă arcul şi trase. Mâna stângă a ucigaşului fu ţintuită de

lemnul arcului cu care-l ameninţa din nou pe cavaler şi pe însoţitoarea acestuia. Roşu de mânie şi de durere, banditul întoarse capul, căutând să afle de unde venea acest atac neaşteptat; dar silueta zveltă a tânărului nostru arcaş era ascunsă în spatele unui trunchi de fag, iar culoarea hainei se confunda cu verdele frunzelor. Robin l-ar fi putut ucide pe ticălos, dar, vrând numai să-l înfricoşeze, după ce-l pedepsise, mai trimise o săgeată care-l zvârli boneta la vreo douăzeci de paşi. Năucit şi înspăimântat, rănitul se ridică şi, ţinându-şi cu mâna teafără braţul însângerat, începu să urle şi să ţopăie de durere, apoi, învârtindu-se de vreo câteva ori pe loc, îşi plimbă ochii rătăciţi peste desişurile dimprejur, după care o rupse la fugă strigând:

— Ăsta-l dracu gol, dracu gol, dracu gol…!

Robin salută plecarea banditului cu un hohot de râs şi mai sacrifică o ultimă săgeată cu care îl ochi atât de bine, încât multă vreme omul n-avea să se mai aşeze jos cu uşurinţă.

După ce primejdia fu înlăturată, Robin ieşi din ascunzătoare, se apropie de drum şi se rezemă alene de trunchiul unui stejar din marginea cărării. Tocmai se pregătea să ureze bun venit călătorilor care se apropiau în trap, când femeia, zărindu-l, dădu un ţipăt, iar călăreţul se repezi spre el cu sabia în mână, gata să lovească.

— Uşurel, domnule cavaler! Strigă Robin. Coborâţi braţul şi potoliţi-vă furia. Săgeţile ce-au fost trase asupra dumneavoastră n-au ieşit din tolba mea.

— Iată-te, aşadar, ticălosule! Iată-te, în sfârşit! Repetă cavalerul, pradă unei nestăvilite mânii.

— Eu nu sunt ucigaş, dimpotrivă, v-am scăpat viaţa.

— Dar unde-l atunci ticălosul? Vorbeşte sau îţi crăp capul!

— Ascultaţi şi veţi afla – răspunse Robin, cu răceală. Cât priveşte faptul de a-mi crăpa capul, apoi la asta nici să nu vă gândiţi, dar îngăduiţi-mi, domnule cavaler, să vă atrag luarea aminte, că această săgeată care stă cu vârful îndreptat spre dumneavoastră vă va străpunge inima înainte ca sabia dumneavoastră să-mi atingă pielea. Fiţi cu

băgare de seamă şi ascultaţi liniştit: am să vă spun adevărul.

— Ascult – spuse cavalerul aproape fascinat de calmul lui Robin.

— Stam trântit pe iarbă, în tihnă, în spatele fagilor de colo, când, deodată, trecu în goană un cerb; am vrut să-l urmăresc, dar în clipa când să mă iau după el, am văzut un om trăgând cu arcul către o anume ţintă, care la început mi-a rămas ascunsă. Uitând cu totul de cerb, m-am aşezat în aşa fel ca să pot supraveghea omul, care-mi dădea de bănuit. Nu mi-a trebuit mult să descopăr că ţinta lui era această graţioasă doamnă. Se spune că sunt cel mai îndemânatic arcaş din pădurea Sherwood. Am vrut să mă folosesc de prilej pentru a-mi dovedi mie însumi că ceea ce se spune este adevărat. Din prima lovitură i-am ţintuit banditului mâna pe arc, cu a doua săgeată i-am smuls boneta din cap; ea poate fi uşor găsită pe aici primprejur. În sfârşit, cu a treia l-am pus pe fugă, că fuge şi acum… Priviţi-l! Cavalerul tot mai ţinea spada ridicată: încă se mai temea. Hai, domnule cavaler – mai zise Robin – priviţi-mă în faţă şi recunoaşteţi că nu semăn a ucigaş.

— Da, da, copilul meu, mărturisesc că nu semeni – spuse străinul în cele din urmă, după ce-l privise cu atenţie pe Robin. Fruntea senină, chipul leal, ochii în care scânteia focul curajului, gura întredeschisă de zâmbetul unei îndreptăţite mândrii, totul la acest adolescent inspira, cerea, impunea încrederea. Spune-mi cine eşti şi du-ne, te rog, într-un loc unde caii noştri să se poată odihni şi să pască – adăugă cavalerul.

— Cu plăcere, vă rog să mă urmaţi.

— Însă mai întâi primeşte punga aceasta până te va răsplăti şi Dumnezeu.

— Păstraţi-vă aurul, domnule cavaler, nu-mi trebuie aur, n-am nevoie de el. Mă numesc Robin Hood şi locuiesc cu tata şi cu mama la două mile de aici, în marginea pădurii. Veniţi, veţi găsi în căsuţa noastră o caldă ospitalitate.

Tânăra, care până atunci stătuse deoparte, se apropie de cavaler, iar Robin văzu strălucind doi ochi negri mari şi lucioşi sub gluga de mătase care-l ferea capul de răcoarea dimineţii. Băiatul băgă de seamă cât de frumoasă, de încântătoare era şi, sorbind-o din ochi, se înclină cuviincios în faţa ei.

— Oare să ne încredem în cuvântul acestui tânăr? Întrebă doamna pe cavaler.

Auzind aceste cuvinte, Robin ridică semeţ fruntea şi, fără a-l da cavalerului răgaz să răspundă, izbucni:

— Atunci n-ar mai fi pe pământ bună credinţă.

Cei doi străini se priviră şi surâseră: nu mai aveau nici o îndoială.

III.

La început, micul convoi merse în tăcere; cavalerul şi tânăra fată se mai gândeau încă la primejdia prin care trecuseră, iar în mintea tânărului arcaş se ivea o lume întreagă de noi gânduri: pentru prima dată în viaţă admira frumuseţea unei femei.

Mândru din fire, el nu voia să pară inferior celor care-l datorau viaţa şi de aceea, călăuzindu-l, se arăta plin de trufie şi de asprime. Ghicea că aceste persoane îmbrăcate modest şi călătorind fără însoţitori aparţineau de fapt nobilimii, dar aici, în pădurea Sherwood, el se considera deopotrivă cu ei, ba chiar mai presus decât ei în faţa capcanelor întinse de tâlhari.

Cea mai mare ambiţie a lui Robin era să se remarce ca un arcaş iscusit şi un pădurar îndrăzneţ. Primul titlu îl merita cu prisosinţă, dar pe al doilea i-l dezminţea înfăţişarea lui tinerească. La toate aceste daruri fireşti, Robin adăuga şi farmecul unui glas melodios: ştia acest lucru şi cânta oriunde şi oricând avea chef, deci avu chef să le-arate şi călătorilor talentul său, aşa că începu sprinţar o baladă veselă, dar, de la primele cuvinte, o emoţie nemaiîntâlnită îi sugrumă vocea. Buzele i se închiseră tremurând. Încercă din nou, dar nu fu în stare să scoată nici un sunet, ci doar

un suspin adânc. Încercă iar, acelaşi suspin, aceeaşi emoţie. Copil nevinovat, el încerca acum sfiala dragostei, căci, fără să-şi dea seama, se îndrăgostise de frumoasa necunoscută care venea călare în urma lui şi, visând la ochii ei negri, uitase toate cântecele învăţate. În cele din urmă, înţelegând cauza tulburării sale, îşi zise recăpătându-şi stăpânirea de sine: „Răbdare, în curând am s-o văd fără glugă”.

Cavalerul îl întrebă pe Robin, cu multă bunăvoinţă, despre gusturile, deprinderile şi îndeletnicirile sale, dar tânărul îi răspunse cu răceală, fără să schimbe tonul decât atunci când amorul său propriu fu în joc.

— Nu ţi-e teamă – îl întrebă străinul – că ticălosul acela va căuta să se răzbune pe tine din pricină că a dat greş? Nu ţi-e teamă că ai putea să greşeşti ţinta?

— Zău că nu, domnule, mi-e cu neputinţă să mă tem de aşa ceva.

— Cu neputinţă?

— Da, deprinderea face ca loviturile cele mai grele să fie pentru mine un simplu joc.

Era prea multă bună credinţă şi nobilă mândrie în răspunsurile lui Robin pentru ca străinul să-l ironizeze; de aceea necunoscutul continuă:

— Eşti oare într-atât de bun ochitor ca s-atingi, de la cincizeci de paşi, ţinta pe care o atingi de la cincisprezece?

— Fără doar şi poate, însă – adăugă tânărul, zeflemitor – sper, domnule cavaler, că nu consideraţi ca o întâmplare lecţia pe care i-am dat-o tâlharului?

— Cum adică?

— Păi un asemenea fleac nu dovedeşte nimic.

— Atunci ce altă probă mai bună ai putea să-mi dai?

— Aşteptaţi să se ivească vreun prilej şi veţi vedea.

Tăcerea se aşternu din nou pentru câteva minute; între timp, convoiul ajunse în marginea unui luminiş larg pe care drumul îl tăia de-a curmezişul. În aceeaşi clipă, o pasăre mare de pradă se ridică în văzduh, iar un pui de căprioară,

speriat de tropotul cailor, ţâşni dintr-un desiş din apropiere şi o zbughi în pădure, căutându-şi alt adăpost.

— Atenţie! Strigă Robin ţinând o săgeată între dinţi şi potrivind-o pe a doua în arc. Ce preferaţi, vânat cu pene sau cu blană? Alegeţi!

Dar până să fi avut timp cavalerul să-l răspundă, puiul de căprioară cădea rănit de moarte, iar pasărea de pradă cobora spre luminiş în spirale largi.

— Pentru că n-aţi ales când trăiau, veţi alege diseară când vor fi fripţi.

— Admirabil! Strigă cavalerul.

— Minunat! Murmură tânăra.

— Înălţimile voastre n-au decât să ţină drumul drept şi dincolo de pădurea aceasta, vor zări casa tatălui meu. Vă salut! Mă duc înainte ca să dau de veste mamei şi să-l trimit pe bătrânul nostru slujitor să aducă vânatul.

Şi dispăru în galop.

— Ce copil distins, nu-l aşa, Marianne? Se adresă cavalerul însoţitoarei sale. Un tânăr încântător şi cel mai frumos pădurar englez pe care l-am văzut vreodată.

— E încă foarte tânăr – răspunse străina.

— Ba chiar mai tânăr decât îl arată statura zveltă şi vigoarea braţului. Nici nu-ţi închipui, Marianne, cât de mult ajută viaţa în aer liber să fii puternic şi să-ţi păstrezi sănătatea! Nu acelaşi lucru se întâmplă în atmosfera înăbuşitoare a oraşelor – adaugă cavalerul, suspinând.

— Mi se pare, messire Allan Clare, că suspinele dumitale se adresează mai puţin copacilor verzi din pădurea Sherwood decât încântătoarei lor stăpâne, nobila fiică a baronului din Nottingham – răspunse tânăra, cu un surâs uşor.

— Ai dreptate, Marianne, scumpa mea soră şi-ţi mărturisesc că aş prefera, dacă alegerea ar depinde numai de mine, să-mi petrec zilele hoinărind prin pădurea aceasta, locuind în coliba unui yeoman {1} şi având-o pe Christabel de soţie, decât să mă urc pe un tron.

— Ideea este frumoasă, însă cam fantezistă, dragul meu frate. Eşti sigur că Christabel ar primi să schimbe viaţa fastuoasă pe care o duce, cu modesta existenţă de care vorbeşti? Oh, dragă Allan, nu te amăgi cu asemenea speranţe deşarte. Tare mă tem că baronul n-o să-ţi acorde niciodată mâna fiicei sale.

Fruntea tânărului se întunecă, dar, îndepărtând grăbit norul de tristeţe, se adresă surorii sale pe un ton calm:

— Mi se pare că te-am auzit vorbind cu entuziasm de plăcerile vieţii la ţară.

— Este foarte adevărat, Allan şi mărturisesc că uneori am gusturi foarte ciudate; însă nu-mi închipui că şi Christabel ar avea asemenea gusturi.

— Dacă Christabel mă iubeşte cu adevărat, îi va plăcea în casa mea, ori cum ar fi. Ah, presimţi un refuz din partea baronului? Însă dacă aş vrea, ar fi de ajuns să rostesc un singur cuvânt, unul singur şi mândrul şi arţăgosul Fitz Alwin ar primi de îndată cererea mea, de teamă să nu fie proscris, iar castelul său prefăcut în pulbere.

— Taci, iată căsuţa – spuse Marianne, întrerupându-şi fratele. Mama tânărului ne-aşteaptă în prag. Într-adevăr, înfăţişarea acestei femei este dintre cele mai plăcute.

— Copilul ei are aceeaşi calitate – răspunse tânărul, zâmbind.

— Oh! Nu mai este un copil – murmură Marianne şi se îmbujoră deodată.

Dar când tânăra fată descălecă, ajutată de fratele el, când gluga, lăsată pe spate, îi dădu la iveală chipul, îmbujorarea se transformase într-o uşoară undă trandafirie. Robin, care sta alături de mama sa, privea uimit şi încântat prima femeie pentru care îi bătea inima, iar emoţia tânărului arcaş fu atât de puternică, de sinceră, de adevărată, încât, fără să-şi dea seama de cuvintele pe care le rostea, strigă:

— Ah, eram sigur că asemenea ochi frumoşi nu puteau să lumineze decât un chip frumos!

Margaret, uimită de îndrăzneala fiului ei, se întoarse spre el şi-l dojeni. Allan izbucni în râs, iar frumoasa Marianne se roşi la fel de tare ca şi îndrăzneţul Robin, care, pentru a-şi ascunde tulburarea, se agăţă de gâtul mamei sale, dar nu mai înainte ca naivul poznaş să fi cercetat din ochi dacă Marianne se supărase; însă nu văzu pe faţa fetei nici urmă de mânie; dimpotrivă, un surâs binevoitor, pe care ea credea că-l poate ascunde de ochii vinovatului, îi lumina chipul. Încredinţat în felul acesta c-a dobândit iertarea, vinovatul îndrăzni să-şi ridice sfios ochii spre idolul său.

Cam un ceas mai târziu, Gilbert Head se întorcea acasă, purtând pe cal, la spate, un rănit pe care-l întâlnise în drum. Îl coborî pe străin cu toată grija de pe locu-l nespus de incomod, îl duse în sală şi o strigă pe Margaret, care tocmai se preocupa de instalarea călătorilor în odăile de la etaj.

Auzindu-l pe Gilbert, Maggie dădu fuga.

— Iată, femeie, un om nenorocit care are nevoie de ajutorul tău. Un glumeţ răutăcios i-a făcut festa şi i-a ţintuit cu o săgeată mâna de arc în clipa când se pregătea să ochească un cerb tânăr. Să ne grăbim, dragă Maggie, omul e tare slăbit căci a pierdut foarte mult sânge. Cum te simţi, prietene? Întrebă pădurarul, adresându-se rănitului. Curaj, ai să te faci bine. Hai, ridică puţin capul, nu te lăsa doborât. Curaj, ce dracu! Nu moare nimeni dintr-o înţepătură de cui în mână.

Rănitul, încovoiat, sta cu capul vârât între umeri şi cu fruntea aplecată, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă faţa de privirea gazdelor. În clipa aceea, Robin intră în încăpere şi alergă spre tatăl său ca să-l ajute să-l sprijine pe rănit, dar abia îşi aruncă ochii asupra omului, că se îndepărtă de îndată, făcându-l semn bătrânului Gilbert că ar dori să-l vorbească.

— Tată – şopti tânărul – ai grijă să ascunzi călătorilor de sus prezenţa acestui rănit în casa noastră. Mai târziu ai să afli de ce. Fii prevăzător!

— Ei, Doamne! Dar ce alt simţământ decât mila ar putea să trezească în sufletul oaspeţilor noştri prezenţa ăstui pădurar plin de sânge?

— Ai să afli diseară, tată, până atunci ascultă-mi sfatul.

— Am să aflu, am să aflu diseară – bombăni nemulţumit Gilbert. Ei bine! Vreau să aud numaidecât, pentru că mi se pare foarte ciudat ca un copil ca tine să-şi îngăduie să-mi dea mie sfaturi să fiu prevăzător. Vorbeşte! Spune-mi ce legătură este între pădurarul ăsta şi înălţimile lor?

— Te rog, aşteaptă, tată, am să-ţi spun diseară când o să fim singuri.

Bătrânul îl lăsă pe Robin şi se întoarse la rănit. O clipă mai târziu, acesta scoase un ţipăt de durere.

— Ah, meştere Robin, încă una din isprăvile tale – zise Gilbert, fugind după fiul său şi tăindu-l calea tocmai când acesta dădea să iasă pe uşă. Chiar azi-dimineaţă te-am ţinut de rău să-ţi mai încerci îndemânarea pe pielea semenilor tăi şi straşnic m-ai mai ascultat, n-am ce zice! Poftim, drept mărturie stă nenorocitul ăsta de pădurar!

— Cum adică? Se oţărî tânărul, plin de o respectuoasă indignare. Crezi că…

— Da, da, cred că tu i-ai ţintuit mâna pe arc, pentru că în toată pădurea nimeni nu are asemenea dibăcie. Priveşte, vârful săgeţii te dă de gol, fierul poartă semnul nostru… Cred că acum n-ai să-ţi mai tăgăduieşti vina?

Şi Gilbert îi arătă săgeata pe care o scosese din rană.

— Ei bine, da, eu l-am rănit pe acest om – răspunse Robin, cu răceală.

Fruntea lui Gilbert se întunecă:

— Este o faptă cumplită, de ucigaş, meştere; nu ţi-e ruşine că din trufie ai rănit grav un om care nu ţi-a făcut nici un rău?

— Nu mi-e nici ruşine şi nici nu-mi pare rău – răspunse răspicat Robin. Ruşine şi păreri de rău să aibă acela care atacă din umbră nişte călători ce-şi văd de drum şi sunt lipsiţi de apărare.

— Cine s-a făcut vinovat de o asemenea mişelie?

— Omul pe care l-ai ridicat din pădure cu atâta generozitate.

Şi Robin îi povesti tatălui său toate amănuntele întâmplării.

— Ticălosul ăsta te-a văzut? Întrebă Gilbert, neliniştit.

— Nu, căci a rupt-o la fugă, cuprins parcă de nebunie, crezând că a avut de-a face cu dracu.

— Iartă-mă că am fost nedrept – zise bătrânul, apucând drăgăstos mâinile băiatului. De azi înainte va trebui să supraveghem cu luare-aminte împrejurimile casei. Rana ticălosului o să se vindece curând şi, ca să-mi mulţumească pentru îngrijire şi ospitalitate, e-n stare să se întoarcă cu cei de teapa lui şi să treacă totul prin foc şi sabie. Acum îmi dau seama că faţa ăstui om nu-mi este necunoscută – adăugă Gilbert, după ce se gândi puţin – dar degeaba îmi frământ mintea, că tot nu-mi amintesc numele lui, de bună seamă s-a schimbat mult la faţă. Când l-am cunoscut, nu avea mutra asta josnică pe care stau întipărite stricăciunea şi crima.

Discuţia fu întreruptă de sosirea lui Allan şi a Mariannei, cărora stăpânul casei le ură bun venit.

În seara aceea, casa pădurarului arăta foarte însufleţită: Gilbert, Margaret, Lincoln şi Robin, dar mai ales Robin, se resimţeau din plin de schimbarea şi de tulburarea pe care le-o aduseseră oaspeţii în existenţa lor liniştită de fiece zi. Stăpânul casei supraveghea cu atenţie pe rănit, gospodina pregătea masa, Lincoln se ocupa de cai, dar în acelaşi timp stătea la pândă şi supraveghea împrejurimile. Numai Robin nu făcea nimic; inima lui se zbuciuma. Întâlnirea cu frumoasa Marianne trezise în el simţăminte până atunci necunoscute. Rămânea nemişcat, cufundat într-o admiraţie mută, roşea, se îngălbenea sau simţea că-l trec fiori când o vedea pe tânăra fată mergând, vorbind sau lăsându-şi privirea să rătăcească în jur.

Nicicând nu văzuse el o asemenea frumuseţe la serbările de la Mansfeldwoodhaus. Dansase, râsese, vorbise cu fetele de acolo, ba unora chiar le murmurase la ureche vorbe banale de dragoste, dar chiar de a doua zi, de îndată ce începea să vâneze în pădure, le dădea uitării. Astăzi însă, mai curând ar fi murit de teamă decât să îndrăznească să spună vreun cuvânt nobilei amazoane, care îi datora viaţa şi pe care simţea că n-o va uita niciodată.

Încetase să mai fie copil.

În timp ce Robin, aşezat într-un colţ al sălii, o privea cu adoraţie pe Marianne, Allan îi aducea laude lui Gilbert pentru curajul şi îndemânarea tânărului arcaş şi-l fericea pe bătrân că era tatăl unui asemenea flăcău. Însă Gilbert, care spera întotdeauna, chiar atunci când s-ar fi aşteptat mai puţin, să obţină ştiri asupra originii lui Robin, nu pregeta niciodată să mărturisească oricui că tânărul nu era fiul său şi povestea când şi cum îi fusese adus copilul de un necunoscut. Astfel Allan află cu uimire că Robin nu este fiul lui Gilbert şi când acesta din urmă mai adăugă că protectorul necunoscut al orfanului venise din Huntington, întrucât şeriful de acolo îi plăteşte în fiecare an pensia pentru copil, tânărul cavaler îi spuse:

— În Huntington ne-am născut şi noi şi de abia am plecat de acolo de câteva zile. Povestea lui Robin, cinstite pădurar, poate o fi adevărată, dar eu mă îndoiesc. Nici un gentilom din Huntington n-a murit în Normandia pe vremea când s-a născut acest copil şi nici n-am auzit ca vreun membru din familiile nobile din comitat să se fi căsătorit împotriva legilor nobilimii, cu vreo franţuzoaică de rând şi săracă. Şi-apoi, de ce să fi adus copilul atât de departe de Huntington? Dumneata zici că în interesul copilului, după cum susţinea Ritson, cumnatul dumitale, care s-a gândit la dumneavoastră şi s-a pus chezaş pentru omenia dumneavoastră. Dar oare nu cumva au procedat astfel pentru că exista un interes să fie ascunsă de ochii lumii naşterea acestui copil, pe care voiau să-l părăsească,

neîndrăznind să-l omoare? Ceea ce îndreptăţeşte părerea mea ar fi faptul că de atunci nu l-ai mai văzut pe cumnatul dumitale. Când am să mă întorc la Huntington, am să mă interesez în mod amănunţit şi am să mă străduiesc să dau de urma familiei lui Robin. Sora mea şi cu mine îi datorăm viaţa, facă cerul să-l putem plăti în felul acesta datoria sfântă a unei veşnice recunoştinţe!

Încetul cu încetul, cuvintele de mângâiere ale lui Allan şi vorbele blânde şi calde ale Mariannei îi redară lui Robin voia bună şi calmul său obişnuit. Curând, o adevărată veselie, sinceră şi curată, însufleţi casa pădurarului.

— În drum spre Nottingham ne-am rătăcit în vreme ce străbăteam pădurea Sherwood – spuse Allan Clare – şi vreau să pornim la drum mâine dimineaţă. Ai vrea să-mi fii călăuză, dragă Robin? Sora mea va rămâne aici în grija mamei dumitale, iar noi ne vom înapoia către seară. E departe până la Nottingham?

— Cam douăsprezece mile – răspunse Gilbert. Unui cal bun nu-l trebuie mai mult de două ceasuri ca să străbată acest drum. Trebuie să-l fac o vizită şerifului, căci nu l-am văzut de un an, aşa că vă voi însoţi eu, messir Allan.

— Cu atât mai bine, vom fi trei! Spuse Robin.

— Nu, nu! Strigă Margaret şi, aplecându-se la urechea soţului ei, îi spuse pe şoptite: Cum te gândeşti la aşa ceva? Să laşi în casă două femei singure cu acest bandit?!

— Cum singure?! Zise râzând Gilbert. Nu ţii seama, dragă Maggie, că rămâne acasă şi bătrânul nostru Lincoln şi viteazul Lance, care ar smulge inima din cel ce-ar îndrăzni să ridice mâna asupra ta?

Margaret aruncă o privire rugătoare spre străină, iar Marianne se grăbi să spună răspicat că-şi va urma fratele dacă Gilbert nu vrea să renunţe la plăcerea călătoriei proiectate. Gilbert se înduplecă şi rămase hotărât ca dis-de-dimineală Allan şi Robin să pornească la drum.

Când se înnoptă, zăvorâră uşile şi se aşezară cu toţii la masă ca să cinstească iscusinţa în pregătirea bucatelor a

bunei Margaret. Felul principal îl alcătuia un sfert de cerb fript; sir Robin strălucea de fericire: el vânase cerbul, iar fata găsea carnea delicioasă!

Aşezaţi unul lângă altul, cei doi tineri vorbeau aşa cum vorbesc nişte oameni care se cunosc de multă vreme. În ce-l privea pe Allan, el asculta cu interes poveştile despre pădure, în timp ce Maggie se îngrijea să nu lipsească nimic de la masă.

Înfăţişarea pe care o avea atunci casa pădurarului ar fi putut sluji ca model pentru una din acele picturi de interior ale şcolii olandeze, în care artistul idealizează realitatea dintr-o căsnicie.

Deodată, un fluierat prelung, pornit din camera în care se afla rănitul, îi făcu pe meseni să privească spre scara ce ducea la etaj şi abia se pierdu în văzduh fluieratul, că un răspuns asemănător se auzi la o mică depărtare în pădure. Cei cinci comeseni tresăriră, un câine de pază din curte lătră îngrijorat, apoi o linişte din cele mai adânci se aşternu din nou peste împrejurimi şi casa pădurarului.

— Se întâmplă ceva ciudat – spuse Giibert – şi nu m-ar mira câtuşi de puţin dacă s-ar găsi prin pădure niscai inşi care nu se sinchisesc de fel să scotocească prin alte buzunare decât ale lor.

— Vă temeţi, cu adevărat, de hoţi? Întrebă Allan.

— Câteodată.

— Credeam că lasă în pace casa unui pădurar cumsecade care, de obicei, nu e bogat şi că au atâta bun simţ să n-atace decât oameni bogaţi.

— Oamenii bogaţi trec rar pe aici şi de bună seamă că domnii vagabonzi trebuie să se mulţumească şi numai cu pâine când nu găsesc carne, dar, vă rog să mă credeţi, tâlharilor nu le e ruşine să smulgă bucata de pâine nici chiar din mâna unui nenorocit. Ar fi trebuit să-mi respecte măcar casa mea, pe mine şi pe ai mei, căci nu o dată i-am lăsat să se încălzească la vatra mea şi le-am dat să mănânce la masa asta pe vreme de iarnă şi de secetă.

— Bandiţii nu ştiu ce înseamnă recunoştinţa.

— Ştiu atât de puţin, încât adesea au vrut să intre aici cu sila.

Auzind aceste cuvinte, Marianne se înfiora şi, fără să vrea, se apropie de Robin. Robin vru să o liniştească, dar emoţia îi sugrumă din nou glasul. Observând teama fetei, Gilbert reluă zâmbind:

— Liniştiţi-vă, nobilă domnişoară, avem la dispoziţia dumneavoastră inimi viteze şi arcuri puternice, iar dacă bandiţii ar încerca să se arate, vor fugi cum au fugit şi altă dată, ducând cu ei drept unică pradă vreo săgeată înfiptă în partea de jos a hainei.

— Mulţumesc – spuse Marianne, apoi, aruncând spre fratele său o privire grăitoare, adăugă: Aşadar, viaţa de pădurar nu este lipsită de necazuri şi de primejdii?

Robin, care se înşelă asupra tâlcului acestor cuvinte şi nu înţelese că tânăra făcea aluzie la pretinsele gusturi ala fratelui său pentru viaţa la ţară, spuse cu însufleţire:

— Eu găsesc în ea numai plăcere şi fericire. Adesea petrec zile întregi în satele din apropiere şi mă întorc în pădurea mea nespus de bucuros, zicându-mi întruna că aş prefera să mor decât să mă supun chinului de a locui între zidurile unui oraş.

Robin se pregătea să continue pe acelaşi ton, când răsună o lovitură puternică în uşa ce da în sală; clădirea se cutremură, iar câinii care stăteau tolăniţi lângă vatră ţâşniră lătrând cu furie. Gilbert, Allan şi Robin se repeziră la uşă în timp ce Marianne, înfricoşată, se refugie în braţele Margaretei.

— Cine e? Strigă pădurarul. Ce vizitator bădăran îndrăzneşte să-mi scoată uşa din ţâţini?

O a doua lovitură, mai violentă decât prima, fu răspunsul: Gilbert îşi reînnoi întrebarea, dar lătratul furios al dulăilor făcea imposibil orice dialog. Cu mare greutate se putu auzi de afară un glas puternic care, răzbind zarva stârnită, rosti formula sacramentală:

— Deschideţi, pentru numele lui Dumnezeu!
— Cine sunteţi?
— Doi călugări.
— De unde veniţi şi unde vă duceţi?
— Venim de la mânăstirea noastră, abaţia din Laiton şi mergem spre Mansfeldwoodhaus.
— Şi ce vreţi?
— Adăpost pentru noapte şi ceva de mâncare; ne-am rătăcit prin pădure şi murim de foame.
— Glasul tău nu-l glasul unui om pe moarte; cum vrei să mă încredinţez că spui adevărul?
— La dracu! Deschide uşa şi ai să ne vezi – răspunse aceeaşi voce a necunoscutului pe care nerăbdarea îl şi făcea mai puţin respectuos. Hai, pădurar încăpăţânat, deschide odată! Picioarele nu ne mai ţin şi ne chiorăie maţele.
Gilbert încă se mai sfătuia cu musafirii săi şi şovăia, când se auzi o altă voce, de data asta o voce rugătoare de bătrân sfios.
— Pentru numele lui Dumnezeu, deschide, bunule pădurar! Jur pe moaştele simţului nostru patron că fratele meu a spus adevărul!
— La urma urmei – rosti Gilbert tare ca sa poată îi auzit de cei de afară – suntem aici patru bărbaţi şi, cu ajutorul câinilor, îi vom răzbi pe indivizii aceştia, oricine ar fi ei. Am să deschid. Robin şi Lincoln, ţineţi câinii şi nu le daţi drumul decât dacă răufăcătorii ne atacă.
IV.
Abia prinse uşa să scârţâie în ţâţâni, că un om care se şi proptise în ea în aşa fel ca s-o împiedice să se mai închidă, se ivi şi trecu pragul numaidecât. Era un om tânăr, puternic, de statură uriaşă, înfăşurat într-un veşmânt lung cu glugă şi cu mâneci largi, în vreme ce o sfoară îi slujea drept cingătoare; într-o parte îi atârnau nişte mătănii uriaşe, iar mâna dreaptă i se sprijinea pe un ciomag gros şi

noduros din lemn de corn. Un bătrân îmbrăcat la fel, însoţea pe călugărul acesta mândru.

După salutările de rigoare, se aşezară iar la masă împreună cu noii veniţi şi curând veselia şi încrederea se înstăpâniră din nou. Cu toate acestea, cei ai casei nu puteau să uite fluierătura de la etaj şi răspunsul venit din pădure, însă, de teamă să nu-şi sperie oaspeţii, îşi ascundeau îngrijorarea.

— Bun şi viteaz pădurar, primeşte mulţumirile mele; masa este grozav de bună şi de bogată! Strigă călugărul, înfulecând pe nerăsuflate o halcă de vânat. Dacă n-am aşteptat să mă pofteşti la masă, a fost pentru că nu mă lăsa pofta mea de mâncare, ascuţită ca o lamă de pumnal.

Într-adevăr, vorbele şi purtarea acestui neruşinat păreau mai degrabă ale unui soldăţoi decât ale unui om al bisericii, dar pe vremea aceea călugării erau foarte numeroşi şi aveau o mare libertate de exprimare. Însă pentru că cei mai mulţi dintre ei dovedeau o adevărată cucernicie şi cele mai alese virtuţi, respectul lumii se extindea peste întreaga lor tagmă.

— Bunule pădurar, binecuvântarea preasfântei Fecioare să aducă pace şi fericire în casa ta! Rosti călugărul bătrân, rupând primul dumicat de pâine în timp ce fratele lui întru confrerie înfuleca de zor şi da pe gât, unul după altul, paharele cu bere.

— Iertaţi-mă, preasfinţi părinţi – zise Gilbert – că am zăbovit atâta până să vă deschid uşa, dar ştiţi, prevederea…

— De bună seamă… Prevederea e firească – încuviinţă tânărul călugăr, în scurtul răgaz dintre două îmbucături cât s-a întrerupt ca să răsufle. O liotă de ticăloşi sălbatici dau târcoale prin împrejurimi şi nu-l un ceas de când am fost atacaţi de doi dintre aceşti nemernici care, cu toate tăgăduielile noastre, se încăpăţânau să creadă că pot găsi la noi în traistă niscai exemplare din acel josnic metal care se numeşte banul. Pe sfântul Benedict, nimeriseră bine la mine şi tocmai mă pregăteam să le cânt pe spinare cu ciomagul

ăsta un imn de slavă, când un fluierat prelung, la care ei au răspuns, le-a dat de veste să se retragă. Comesenii se priviră între ei cu îngrijorare, numai călugărul nu părea că se sinchiseşte de nimic şi-şi continua cu filozofie exerciţiile-l gastronomice. Ce-nseamnă întâmplarea! Reluă el după o scurtă întrerupere. Dacă n-ar fi lătrat unul din câinii dumneavoastră, speriat de fluierăturile de afară, n-am fi descoperit casa şi, cum începuse să plouă, n-am fi avut alt mijloc să ne răcorim decât numai apă chioară, aşa cum, de altfel, stă scris în canoanele ordinului nostru. Zicând acestea, îşi umplu încă un pahar şi-l dădu repede pe gât. Bravo, viteazule! Adăugă călugărul, aplecându-se să-l mângâie pe Lance, care, din întâmplare, sta tolănit la picioarele lui. Ce frumos animal!

Însă Lance, refuzând să primească mângâierea călugărului, se ridică, îşi întinse grumazul şi, adulmecând, mârâi înfundat.

— Ce e, dragul meu Lance, ce te nelinişteşte? Întrebă Gilbert, mângâind animalul.

Dulăul, vrând parcă să-l răspundă, se repezi la uşă dintr-un salt şi acolo, fără să latre, începu să adulmece din nou. Apoi, ciulindu-şi urechile, întoarse spre stăpânul său o privire furioasă şi ceru parcă să i se deschidă uşa.

— Robin, dă-mi bâta mea şi ia-o şi tu pe a ta – spuse în şoaptă Gilbert.

— Bizuiţi-vă şi pe mine – zise călugărul cel tânăr – am un braţ de fier şi un pumn de oţel în care ţin un ciomag din lemn de corn. Folosiţi-le şi pe acestea în caz de atac.

— Mulţumesc – răspunse pădurarul. Credeam că regulile ordinului religios din care faci parte nu îngăduie să foloseşti forţa în asemenea împrejurări.

— Numai că, înainte de toate, regulile ordinului meu îmi poruncesc să dau ajutor şi să-mi slujesc aproapele.

— Răbdare, fiii mei! Se amestecă şi călugărul bătrân. Nu vă năpustiţi voi cei dintâi.

— Aşa o să facem, părinte: mai întâi, noi…

Dar Gilbert n-apucă să lămurească până la capăt planul de apărare, că fu întrerupt de un ţipăt de groază. Margaret zărise în capul scării pe rănitul pe care-l credeau pe patul de moarte. Mută de spaimă, ea rămăsese cu braţul întins spre această sinistră apariţie. Privirile tuturor se îndreptară într-acolo, dar în capul scării nu se mai afla nimeni.

— Hai, dragă Maggie – zise Gilbert înainte de a-şi continua expunerea planului de luptă – nu mai tremura aşa! Bietul om de sus e prea slăbit ca să fi putut părăsi patul. Mai curând îi plâng de milă decât să mă tem de el, căci, dacă ar fi atacat, n-ar fi în stare să se apere. Ţi s-a părut, dragă Maggie.

Vorbind în felul acesta, curajosul pădurar îşi ascundea teama, deoarece numai Robin şi el cunoşteau adevărul în privinţa rănitului. Fără îndoială că banditul era înţeles cu cei de afară, dar trebuia ca supraveghindu-l, nimeni să nu bage de seamă că cineva s-ar teme de prezenţa lui în casă; altfel, femeile şi-ar fi pierdut capul. Îi aruncă deci lui Robin o privire cu tâlc şi băiatul, fără ca cineva să observe şi fără ca el să facă mai mult zgomot decât o pisică în plimbările-l nocturne, se strecură până sus pe scară.

Uşa camerei fiind întredeschisă, îngăduia ca lumina din sală să pătrundă în odaie. Dintr-o ochire Robin văzu că rănitul, în loc să stea în pat, se aplecase pe jumătate peste fereastră şi vorbea în şoaptă cu cineva de afară. Târându-se pe podea, Robin se strecură până lângă picioarele banditului şi ciuli urechea la discuţia care avea loc.

— Tânăra şi cavalerul sunt aici – spunea rănitul – i-am văzut adineauri.

— Cum se poate? Întrebă interlocutorul.

— Da, era cât pe ce să le fac de petrecanie azi-dimineaţă, când dracu le-a venit în ajutor. O săgeată a ţâşnit de undeva, mi-a nenorocit mâna, iar ei mi-au scăpat.

— Mii de blesteme!

— Întâmplarea a făcut ca, rătăcindu-se pe drum, să se adăpostească peste noapte la acelaşi om cumsecade care

m-a ridicat şi pe mine, aşa plin de sânge cum eram.
— Cu atât mai bine, acum n-or să ne mai scape.
— Câţi sunteţi, băieţi?
— Şapte.
— Ei nu-s decât patru.
— Cel mai greu lucru, pare-mi-se, e să intrăm, căci uşa-l foarte bine zăvorâtă şi aud mârâind şi o haită de câini.
— Lasă uşa; e mai bine să rămână închisă în timpul încăierării, altfel frumoasa şi frate-său ar putea iar să ne scape.
— Păi cum vrei să faci?
— Eh, la dracu! Să vă bag pe fereastră. Mi-a rămas dreapta sănătoasă şi cu ea am să m-ajut să leg de pervazul ferestrei cearşaful de pe pat şi cuvertura. Pregătiţi-vă să vă căţăraţi.
— Foarte bine! Strigă Robin şi, apucându-l pe bandit de picioare, se opinti ca să-l azvârle pe fereastră.
Indignarea, mânia, dorinţa fierbinte de a înlătura primejdia care ameninţa viaţa părinţilor şi libertatea frumoasei Marianne îi însutiră puterile lui de copil. Zadarnic încercă banditul să se opună forţei care-l împingea cu furie. Fu nevoit să cedeze şi, pierzându-şi echilibrul, dispăru în întuneric şi se opri, nu pe pământul gol şi tare, ci în butoiul plin cu apă de sub fereastră.
Cei de afară, surprinşi de căderea neaşteptată a complicelui lor, fugiră în pădure în vreme ce Robin coborî şi le povesti întâmplarea. S-a râs cu poftă, apoi, după râs, urmă o serioasă chibzuire. Gilbert fu de părere că răufăcătorii, după ce-şi vor fi revenit din uimire, se vor năpusti din nou; se pregătiră deci să-l respingă, iar călugărul vârstnic, părintele Eldred, propuse să înalţe cu toţii o rugăciune către cel atotputernic.
Tânărul călugăr, a cărui poftă de mâncare se domolise în cele din urmă, nu făcu nici o obiecţie; dimpotrivă, intonă cu glas de stentor psalmul Exaudi nos. Însă Gilbert îi ceru să

înceteze, iar comesenii, în genunchi, ascultară o rugăciune pe care părintele Eldred o rosti în şoaptă.

Încă nu se isprăvise rugăciunea, când se auziră gemete amestecate cu fluierături sacadate venind dinspre butoiul cu apă. Victima lui Robin îi chema pe fugari în ajutor, iar aceştia, ruşinaţi de-a fi dat bir cu fugiţii, se apropiară fără zgomot, îl scoaseră pe rănit din baie şi-l întinseră, aproape mort, sub şopron. Apoi începură să se sfătuiască în privinţa planului de atac.

— Vii sau morţi, trebuie să punem mâna pe Allan Clare şi pe sora lui – spuse căpetenia acestei adunături de nemernicâ – aşa am primit poruncă de la baronul Fitz Alwine şi mai curând aş vrea să-l înfrunt pe diavol sau să mă las muşcat de un lup turbat decât să mă înfăţişez baronului cu mâna goală. Dacă n-ar fi fost încurcătura pe care ne-a făcut-o nătângul ăsta de Taillefer, de mult ne-am fi întors la castel.

Cititorii vor recunoaşte fără îndoială că ticălosul pe care-l tratase aşa de bine Robin se numea Taillefer. Cât despre baronul Fitz Alwine, ei vor face cunoştinţă cu el puţin mai târziu; pentru moment este de ajuns să ştie că acest personaj răzbunător, jurase să-l piardă pe Allan, în primul rând pentru că Allan iubea şi era iubit de lady Christabel Fitz Alwine, fiica lui, pe care tatăl său o hărăzise unui nobil bogat din Londra, iar în al doilea rând, pentru că acelaşi Allan era deţinătorul unor secrete politice care, dacă ar fi fost dezvăluite, ar fi dus la ruinarea şi moartea baronului. Or, în acele vremuri ale evului mediu, baronul Fitz Alwine, care era stăpânul Nottingham-ului, avea drept de viaţă şi de moarte asupra întregului comitat, astfel că nu-l venea deloc greu să-şi folosească zbirii pentru a-şi duce la îndeplinire răzbunările-l personale. Şi, Doamne, ce zbiri erau aceia în rân-dul, cărora Taillefer răsărea ca podoaba cea mai de frunte!

— Înainte, copii, urmaţi-mă cu pumnalul în mână! Nu cruţaţi pe nimeni dacă se împotriveşte… Mai întâi încercăm

cu binişorul. Şi după ce le vorbi astfel celor şapte ticăloşi în slujba lordului Fitz Alwine, căpetenia lor lovi zdravăn în uşa casei cu mânerul sabiei, strigând: În numele baronului de Nottingham, îţi poruncesc să deschizi şi să ne predai… Însă lătratul furios al câinilor îi acoperi glasul, astfel încât vorbele lui răzbăteau anevoie. Îţi poruncesc să ne predai pe cavalerul şi pe tânăra care se ascund în casa ta.

Gilbert se întoarse numaidecât spre Allan, întrebându-l parcă din ochi dacă nu cumva e vinovat.

— Vinovat, eu?! Zise Allan. Oh, nu, îţi jur, viteaz pădurar, nu sunt vinovat de nici o crimă, de nici o faptă dezonorantă care ar merita să fie pedepsită; cunoşti singurele mele necazuri…

— Foarte bine. Sunteţi mai departe oaspetele meu, iar noi vă datorăm ajutor şi apărare pe măsura puterile noastre.

— Deschide odată, răzvrătitu' dracului! Strigă căpetenia asediatorilor.

— Nu! Nu deschid!

— Las' că vedem noi…

Şi, cu lovituri de ghioagă, şeful zgudui uşa, care, poate ar fi cedat dacă n-ar fi fost proptită cu un drug gros de fier pus de-a curmezişul în interior.

Gilbert urmărea să câştige timp ca să-şi sfârşească pregătirile de apărare. Cum n-avea prea multă încredere în trăinicia uşii, care n-ar mai fi rezistat decât foarte puţin, voia ca atunci când va trage zăvoarele să arate bandiţilor că au cu cine sta de vorbă. De aceea părea asemenea comandantului unei cetăţi gata de a fi luată cu asalt: împărţea sarcini, indica fiecăruia locul, inspecta armele recomandând mai cu seamă prudenţă şi sânge rece. De curaj nu mai pomenea, pentru că toţi cei din jurul său dăduseră dovadă de aşa ceva.

— Aşa! Dragă Maggie – se adresă Gilbert soţiei sale – urcă-te la etaj împreună cu nobila domnişoară; femeile n-au ce căuta aici. Margaret şi Marianne se supuseră cu părere de rău. Tu, Robin, spune-l lui Lincoln că o să-l dăm de lucru,

apoi aşează-te la o fereastră de la etaj ca să supraveghezi bandiţii.

— Dar n-am să mă mulţumesc numai să-l supraveghez – spuse tânărul, care dispăru fluturându-şi arcul pe deasupra capului. Cu tot întunericul, n-am să-mi greşesc ţinta.

— Messire Allan, aveţi sabia; dumneata, părinte, ai bâta şi, pentru că regulile ordinului nu se opun, foloseşte-o aşa cum trebuie.

— Pe mine pune-mă să trag zăvoarele uşii – spuse călugărul cel tânăr. Poate că ciomagul meu o să inspire respect primului sosit.

— Fie! Acum să ne luăm locurile în primire – urmă Gilbert. Eu m-aşez în colţul de colo, de unde o să trag o ploaie de săgeţi peste nepoftiţi; dumneavoastră, messire Allan, staţi aici; gata să interveniţi oriunde va fi nevoie; tu, Lincoln… În clipa aceea, un bătrân foarte voinic, înarmat cu un ciomag pe măsura lui, intră în sală. Tu, Lincoln, stai de cealaltă parte a uşii, faţă în faţă cu bunul călugăr. Ciomegele voastre or să acţioneze împreună, însă, mai înainte, trage la o parte masa şi scaunele ca să fie loc pentru bătălie. Stingeţi lumânările, flăcările din cămin dau destulă lumină. Iar voi, câinii mei dragi – spuse pădurarul, mângâindu-şi dulăii – şi tu Lance, dragul meu, ştiţi unde să vă-nfigeţi colţii. Fiţi atenţi! Părintele Eldred, care acum se roagă pentru noi, în curând o s-o facă pentru şchiopi şi răposaţi.

Într-adevăr, părintele Eldred, îngenuncheat într-un colţ al încăperii, se ruga cu ardoare, stând cu spatele spre actorii acestei drame.

În timp ce se făceau pregătirile de apărare, asediatorii, sătui să mai izbească în uşă fără folos, îşi schimbară tactica. Dar lucrul acesta punea în mare primejdie căsuţa pădurarului. Din fericire, de sus, din postul său de observaţie, Robin veghea.

— Tată! Rosti el în şoaptă din capul scării. Tată, bandiţii îngrămădesc uscături în faţa uşii şi se pregătesc să le dea

foc. Sunt şapte, fără să-l socotesc pe rănit, care zace pe jumătate mort.

— Pe sfânta liturghie! Strigă Gilbert. Să nu le dăm răgaz să aprindă vreascurile: lemnele sunt uscate, ştiu eu şi într-o clipă s-ar aprinde casa, ca un rug în noaptea de sfântu' Ion. Deschide, deschide repede, părinte benedictin şi fiţi toţi cu ochii-n patru.

Trăgându-se într-o parte, călugărul întinse braţul, ridică drugul de fier, trase zăvoarele şi, deodată, un maldăr de ierburi se rostogoli în sală prin uşa întredeschisă.

— Ura! Strigă şeful bandei, năpustindu-se primul în odaie. Ura…!

Doar atât apucă să strige, căci Lance îi sări la gât, iar ciomagul lui Lincoln şi al călugărului i se abătură peste ceafă în acelaşi timp, lăsându-l lat pe podea.

Al doilea avu aceeaşi soartă. Al treilea, la fel, dar ceilalţi patru bandiţi intrară în luptă fără a mai fi opriţi, ca cei dinaintea lor, de dulăii care încă mai aveau colţii înfipţi în pradă, aşa că se încinse o luptă în toată regula, o luptă pe care Gilbert şi Robin, aşa cum erau aşezaţi, ar fi putut-o isprăvi foarte repede în avantajul lor, împroşcând săgeţi în duşmanii care-l atacau cu lăncile; însă Gilbert, în loc să verse sânge, prefera să lase benedictinului şi lui Lincoln gloria de a-l doborî, unul câte unul, pe zbirii baronului Fitz Alwine. De aceea se mulţumea ca împreună cu Allan Clare să pareze loviturile de lance.

Din această cauză, sânge n-a curs decât din muşcăturile pricinuite de colţii dulăilor. Ruşinat de lipsa-l de activitate, Robin vru să-şi arate priceperea şi, ca un demn elev al lui Lincoln în arta de a se lupta cu ciomagul, după cum era al lui Gilbert în lupta cu arcul, înhăţă o coadă de halebardă şi, învârtind-o în jurul lui, adăugă loviturile sale, loviturilor puternice ale tovarăşilor săi.

La apropierea lui Robin, unul din bandiţi, un uriaş cât un Hercule, cu un rânjet batjocoritor şi fioros, se îndepărtă cu un pas din faţa lui Lincoln şi a călugărului şi se repezi

asupra adolescentului. Fără să se sperie, Robin se sustrase loviturii de lance care ar fi putut să-l străpungă şi, răspunzând printr-o lovitură directă, izbi în pieptul banditului, care se opri locului, icni scurt şi se prăbuşi lângă perete.

— Bravo, Robin! Strigă Lincoln.

— Iad şi moarte! Murmură banditul, scuipând sânge, gata-gata să dea ortul popii. Dar, deodată se ridică în picioare, se clătină o clipă, apoi, cuprins de furie, se năpusti asupra lui Robin, cu lancea înainte.

Robin era pierdut! În beţia succesului, nefericitul uitase să se pună în gardă şi lancea urma să-l străpungă cu iuţeala unui fulger. Însă bătrânul Lincoln, care sta cu ochii în patru, îl răsturnă pe ucigaş, lovindu-l drept în moalele capului.

— Al patrulea! Strigă el, izbucnind în râs.

Într-adevăr, patru bandiţi zăceau pe podea şi nu mai rămăseseră în luptă decât trei, care păreau dispuşi mai curând să o şteargă decât să continue lupta. Şi asta pentru că ciomagul călugărului benedictin nu înceta să le mângâie mădularele.

Ce straşnic era călugărul acesta cu capul gol, înfierbântat de o sfântă mânie, cu mânecile suflecate până la cot, cu rasa ridicată deasupra genunchilor! Sfântul Gheorghe în luptă cu balaurul n-ar fi avut o înfăţişare mai fioroasă!

În timp ce călugărul erou, admirat din inimă de Lincoln, continua să se bată cu ardoare, Gilbert, ajutat de Robin şi de Allan, se apucară să-l lege fedeleş pe învinşii care încă mai suflau. Doi dintre ei cerură îndurare, al treilea era mort; căpetenia, în care colţii lui Lance stăteau înfipţi, horcăia cumplit, adunându-şi din când în când puterile pentru a le striga tovarăşilor:

— Ucide… Ucide… Ucide câinele…!

Dar ei nu-l auzeau şi chiar dacă l-ar fi auzit, n-ar fi putut să-l vină în ajutor, atât erau de preocupaţi să-şi apere propria lor piele. Cu toate acestea, un om, pe a cărui prezenţă nu se mai bizuia nimeni, îndrăzni să-l ajute.

Taillefer, care mai-mai să moară sufocat în butoiul cu apă şi pe care confraţii lui îl întinseseră aproape fără viaţă pe podeaua şurei, deci Taillefer, înviorat de zgomotul luptei, se pregătea să-l înjunghie pe viteazul Lance, când Robin, văzându-l, îl prinse de umeri, prăvălindu-l pe spate şi-l smulse pumnalul din mână; apoi, punându-l genunchiul în piept, rămase aşa până când Gilbert şi Allan avură timp să-l lege şi lui mâinile şi picioarele.

Încercarea lui Taillefer avea să grăbească moartea şefului. Lance, turbat de furie ca toţi câinii când li se smulge osul din gură, îşi înfipse din ce în ce mai adânc colţii în gâtul victimei, aşa încât carotida şi vena jugulară fură sfâşiate. Viaţa răufăcătorului se stingea pe măsură ce i se scurgea sângele. Deşi îşi vedeau şeful murind, bandiţii continuau totuşi lupta, care nu mai putea să dureze mult. Dar nici să fugă nu mai era cu putinţă, căci între timp Lincoln, închizând şi ferecând uşa, îi prinse ca într-o capcană.

— Fie-ţi milă! Strigă unul dintre ei, ameţit, plin de vânătăi, zdrobit de loviturile de ciomag pe care călugărul i le cărase pe spinare.

— Nici o milă! Răspunse călugărul. Mângâieri ai vrut, mângâieri ai! Na!

— Fie-ţi milă, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu există iertare pentru unul singur.

Şi bâta de corn cădea, cădea într-una şi nu se ridica decât ca să cadă din nou.

— Iertare, iertare, iertare! Strigară în cele din urmă toţi într-un glas.

— Mai întâi aruncaţi lăncile!

Lăncile fură aruncate jos.

— Acum, în genunchi!

Bandiţii îngenunchează.

— Aşa! Nu-mi mai rămâne decât să-mi şterg ciomagul.

Veselul călugăr numea a-şi şterge ciomagul o nouă ploaie de ciomege pe spinarea învinşilor. După ce isprăvi, îşi încrucişă braţele şi, sprijinindu-şi cotul drept în bâta-l

zdravănă, într-o poziţie asemenea lui Hercule biruitorul, spuse:

— E dreptul stăpânului casei să hotărască soarta voastră.

Căci Gilbert Head putea dispune de viaţa acestor ticăloşi. El îi putea osândi la moarte, după uzul şi obiceiul acelor vremi când fiecare îşi făcea singur dreptate, dar pe el îl îngrozea sângele vărsat altfel decât în legitimă apărare. De aceea luă altă hotărâre. Răniţii fură puşi pe picioare, iar celor ciomăgiţi li se înviorară puterile. Îi legară cu mâinile la spate, ca pe nişte ocnaşi, iar Lincoln, ajutat de călugărul cel tânăr, îi duseră la vreo două mile depărtare de casă, în cel mai tainic loc din pădure, lăsându-l acolo în voia sorţii. Taillefer nu făcea parte din convoi.

— Gilbert Head – spuse acesta în clipa când Lincoln se pregătea să-l lege de ceilalţi – Gilbert Head, aşază-mă pe un pat; vreau să-ţi vorbesc înainte de a muri.

— Nu, câine nerecunoscător! Ar trebui mai curând să te spânzur de creanga unui copac.

— Te rog fierbinte! Ascultă-mă.

— Nu! Ai să te duci cu ceilalţi.

— Ascultă, ceea ce am să-ţi spun este de cea mai mare însemnătate.

Gilbert era gata să i se împotrivească din nou, când i se păru că aude din gura lui Taillefer un nume care-l trezi în suflet o întreagă lume de dureroase aduceri aminte.

— Annette! A rostit numele ei, Annette! Murmură Gilbert, aplecându-se îndată asupra rănitului.

— Da, am spus Annette – îngăimă muribundul în şoaptă.

— Ei bine, vorbeşte! Spune-mi ce ştii despre Annette.

— Nu aici, acolo sus, când vom fi singuri…

— Suntem singuri.

Aşa i se părea lui Gilbert, căci Robin şi Allan se pregăteau să sape o groapă mai departe de casă ca să îngroape mortul, iar Margaret şi Marianne nu-şi părăsiseră încă locul unde se refugiaseră.

— Nu, nu suntem singuri – zise Taillefer făcând semn spre călugărul care se ruga lângă cadavrul banditului.

Apoi rănitul îl apucă de braţ pe Gilbert încercând să se ridice de jos. Dar bătrânul îl respinse cu putere:

— Nu pune mâna pe mine, nelegiuitule!

Nenorocitul căzu pe spate, iar Gilbert, înduioşat fără să vrea, îl ridică binişor. Amintirea Annettei îi îmblânzea mânia.

— Gilbert – reluă Taillefer, cu o voce din ce în ce mai pierdută – mult rău ţi-am făcut, dar am să caut să-l repar.

— Nu-ţi cer nimic, ascult numai ce ai să-mi spui.

— Ah, Gilbert, fie-ţi milă! Nu mă lăsa să mor. Mă înăbuş… Dă-mi viaţă pentru o clipă şi-ţi voi spune totul. Sus! Sus!

Gilbert tocmai se pregătea să-l cheme pe Robin şi pe Allan ca să-l ajute să aşeze muribundul în pat, când acesta, crezând că pădurarul vrea să-l părăsească, făcu o nouă sforţare pentru a se ridica în capul oaselor şi strigă:

— Nu mă recunoşti, Gilbert?

— Ba da, te recunosc ca un asasin ce eşti, un blestemat şi-un trădător! Strigă Gilbert, pregătindu-se să treacă pragul uşii.

— Sunt mai rău decât atât, Gilbert! Sunt Ritson, Roland Ritson, fratele soţiei tale.

— Ritson! Ritson! Sfântă fecioară, maica lui Dumnezeu! E cu putinţă?

Şi Gilbert se lăsă în genunchi lângă muribundul care se zbătea în chinurile agoniei.

V.

După o seară atât de furtunoasă, urmă o noapte liniştită şi calmă. Călugărul cel tânăr şi Lincoln se întorseseră din pădure, unde îngropaseră cadavrul banditului. Marianne şi Margaret auziseră ca prin vis zgomotul luptei; Allan, Robin, Lincoln şi cei doi călugări îşi refăceau puterile într-un somn adânc. Doar Gilbert veghea, fără să dea geană în geană. Aplecat asupra patului în care zăcea Ritson, leşinat, el aştepta cu vădită îngrijorare ca omul în agonie să deschidă

ochii. Şi se îndoia… se îndoia că acest om cu faţa pământie şi descompusă, cu trăsăturile pecetluite de viciu şi îmbătrânite de desfrâu mai mult decât de vârstă, era veselul şi frumosul Ritson de odinioară, fratele preaiubitei sale soţii, logodnicul nefericitei Annette. Şi, împreunându-şi mâinile, Gilbert se rugă în şoaptă:

— Ajută-mă, Doamne, să nu moară încă!

Dumnezeu se îndură şi când răsăritul soarelui pătrunse în odaie, scăldând în lumină încăperea, Ritson tresări de parcă s-ar fi trezit din somnul morţii, suspină adânc, cuprins de remuşcări şi, luând mâna lui Gilbert, i-o duse la buze, şoptindu-l ceva.

— Mai întâi, vorbeşte – zise Gilbert, care ardea de dorinţa de a afla amănunte despre moartea surorii sale şi despre naşterea lui Robin. De iertat, te iert mai apoi.

— Aş muri mai împăcat.

Ritson se pregătea tocmai să-şi înceapă mărturisirile, când un zgomot de voci vesele răsună în sala de jos.

— Tată, dormi? Întrebă Robin din capul scării.

— E vremea să plecăm la Nottingham, dacă vrem să ne întoarcem astă-seară – adăugă Allan Clare.

— Dacă nu v-ar fi cu supărare, domnilor – spuse călugărul cel uriaş – aş merge şi eu cu dumneavoastră, pentru că mă cheamă o faptă bună la castelul din Nottingham.

— Hai, tată, coboară ca să ne luăm rămas bun.

Gilbert coborî cu părere de rău: îi era teamă ca muribundul să nu moară dintr-o clipă în alta şi de aceea făcu în aşa fel ca să se întoarcă repede şi să nu mai fie tulburat în timpul acestei convorbiri solemne, care, fără îndoială, ar fi putut să dea la iveală destăinuiri însemnate.

Ură drum bun lui Robin, lui Allan şi călugărului, pe care Marianne şi Margaret urmau să-l conducă o bucată de drum, ca să se destindă cu această plimbare făcută în primele ceasuri ale zilei. Pe Lincoln îl trimise cu o treabă oarecare la Mansfeldwoodhaus. Cât priveşte pe călugărul

Eldred, el profită de ocazie ca să viziteze satul. Toţi trebuiau să se întoarcă până la căderea nopţii.

— Acum suntem singuri, vorbeşte, te-ascult – îi spuse Gilbert, aşezându-se la căpătâiul lui Ritson.

— N-am să-ţi povestesc, frate, toate crimele, toate faptele îngrozitoare pe care le-am săvârşit. Ar fi o poveste prea lungă. Şi pe urmă, la ce ar folosi să-ţi istorisesc toate astea? Nu e aşa că te interesează numai două lucruri: despre Annette şi despre Robin?

— Da, dar vorbeşte-mi mai întâi despre Robin – îi ceru Gilbert, de teamă că muribundul n-ar mai fi avut putere să facă toate mărturisirile.

— Îţi aminteşti că am părăsit Mansfeldwoodhaus-ul acum douăzeci şi trei de ani ca să intru în serviciu la Philippe Fitzooth, baron de Beasant. Titlul acesta i-a fost acordat stăpânului meu de regele Henric pentru serviciile aduse în timpul războiului cu Franţa. Philippe Fitsooth era fiul cel mai mic al bătrânului conte de Huntingdon, care murise cu mult înainte de a mă fi angajat pe mine şi care lăsase toată averea şi titlul lui Robert Fitzooth, cel mai mare dintre copiii săi. La câtva timp după această moştenire, Robert îşi pierdu soţia la naştere şi de atunci şi-a concentrat toată atenţia asupra moştenitorului pe care i-l lăsase, un copil firav, bolnăvicios, care trăia doar mulţumită unor îngrijiri necurmate şi foarte migăloase. Contele Robert, nemângâiat de moartea soţiei şi deznădăjduit de viitorul copilului său, se lăsă copleşit de durere şi muri, lăsând fratelui său Philippe grija de a veghea asupra unicului urmaş al familiei sale. De acum înainte, Philippe de Fitzoorh, baron de Beasant, avea de îndeplinit o datorie sfântă. Însă ambiţia, setea de a dobândi noi titluri de nobleţe şi de a moşteni o avere uriaşă îl făcură să uite îndemnurile fratelui său şi, după câteva zile de şovăire, hotărî să se descotorosească de copil. Dar îşi dădu repede seama că trebuie să renunţe la acest plan; tânărul Robert trăia înconjurat de o puzderie de slugi; valeţii, gărzile, locuitorii comitatului îi erau

credincioşi şi ar fi protestat sau, poate, chiar s-ar fi răsculat dacă Philippe Fitzooth ar fi îndrăznit să-l lipsească pe faţă de drepturile sale.

Aşadar, hotărî să mai aştepte, profitând de sănătatea şubredă a moştenitorului, care, după spusa medicilor, nu putea să reziste multă vreme dacă ar fi prins gust pentru o viaţă desfrânată şi exerciţii violente. În acest scop am fost angajat eu de Philippe Fitzooth. Robert împlinise şaisprezece ani şi, după socotelile ticăloase ale unchiului său, eu trebuia să-l împing spre pieire prin toate mijloacele cu putinţă; căderi, accidente sau boli. Trebuia să încerc orice ca să-l grăbesc moartea, în afară de un omor. Spre ruşinea mea, dragă Gilbert, am fost un demn şi zelos instrument al baronului de Beasant, care nu putea urmări îndeaproape activitatea mea de corupător şi de ucigaş, deoarece regele Henric îl trimisese în Franţa, să comande un corp de armată. Dumnezeu să mă ierte! Aş fi putut profita de absenţa baronului ca să zădărnicesc această uneltire mârşavă, însă eu, dimpotrivă, m-am silit să câştig răsplata care mi se făgăduise pentru ziua când i-aş fi vestit moartea lui Robert.

Dar Robert, pe măsură ce creştea, se făcea tot mai voinic. Oboseala nu-l mai punea jos. Puteam străbate împreună, ziua şi noaptea, pe orice fel de vreme, câmpiile şi pădurile, puteam vizita cârciumile sau locurile rău famate, el nu dădea semne de oboseală şi adesea eu trebuia să cer îndurare! Din cauza asta, mândria mea suferea şi dacă, în acele clipe, baronul mi-ar fi scris un singur cuvânt, unul singur cu două înţelesuri, în legătură cu această sănătate înfloritoare şi de nebiruit, n-aş fi stat pe gânduri să mă folosesc de vreo otravă lentă ca să-mi duc operă la bun sfârşit.

Aşa se face că misiunea mea devenea din zi în zi tot mai grea, căci îmi secătuise toată vlaga minţii fără să găsesc un mijloc firesc de a zdruncina neobişnuita vigoare a elevului meu. Mă istovisem şi eram gata-gata să stric târgul pe care-

l încheiasem cu baronul de Beasant, când mi s-a părut că s-a produs o schimbare în înfăţişarea şi în purtările tânărului conte. Această schimbare, la început foarte ştearsă, deveni din ce în ce mai vădită, mai reală şi mai importantă. El îşi pierduse vioiciunea şi veselia şi sta ceasuri întregi trist şi gânditor. Se oprea deodată la începutul vreunei hăituieli sau se plimba singuratic când câinii încolţeau vânatul. Nu mai mânca, nu mai bea, nu mai dormea, fugea de femei şi abia dacă-mi vorbea o dată sau de două ori pe zi. Cum nu m-aşteptam să-mi facă vreo destăinuire, am vrut să-l pândeşe ca să aflu pricina acestei schimbări atât de neobişnuite; dar treaba mergea greu fiindcă mereu găsea motive ca să mă îndepărteze de el.

Într-o zi pe când eram împreună la vânătoare gonind un cerb, am ajuns la marginea pădurii de la Huntingdon. Acolo contele se opri şi, după ce se odihni puţin, îmi spuse scurt:

— Roland, aşteaptă-mă lângă stejarul acesta. Am să mă-ntorc după câteva ceasuri.”

— Bine, stăpâne” – i-am răspuns.

Şi contele se înfundă în desiş. Am legat de îndată câinii de un copac şi m-am luat după el, urmând prin mărăciniş drumul străbătut de el. Dar, cu toată grija mea, n-am putut să-l dau de urmă şi, tot umblând aşa de colo-colo, m-am rătăcit. Foarte supărat că pierdusem prilejul de a afla taina contelui, căutam să găsesc copacul lângă care îmi poruncise să-l aştept, când, la câţiva paşi alături de mine, într-un tufiş, am auzit o voce dulce, o voce de copilă… M-am oprit şi, fără zgomot, am înlăturat câteva ramuri. Atunci l-am văzut pe stăpânul meu şi o frumoasă copilă de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani stând de vorbă alături unul de altul, zâmbitori şi ţinându-se de mână.

„Ah! Ah! Mi-am zis în gând. Iată o noutate la care nu se aşteaptă stăpânul meu baronul de Beasant. Robert e îndrăgostit. Asta lămureşte şi nesomnul şi tristeţea şi lipsa de poftă de mâncare, dar mai cu seamă plimbările de unul singur.”

Am ciulit urechea la cuvintele celor doi îndrăgostiţi, doar-doar voi prinde vreun secret, dar n-am auzit decât cuvinte folosite de obicei în asemenea împrejurări. Ziua era pe sfârşite. Robert se ridică şi, oferind braţul tinerei fete, o conduse la marginea pădurii, unde o aştepta un slujitor cu doi cai. I-am urmărit din depărtare cum se despart. Apoi stăpânul meu s-a întors în grabă la locul unde mă lăsase. Abia am avut timp s-ajung înaintea lui. Când el sosi, câinii erau liberi, iar eu sunam din corn cu toată puterea.

— Ce rost are să trâmbiţezi aşa?" mă întrebă el.

— Soarele a apus, domnule conte – am răspuns eu – şi mă temeam să nu vă rătăciţi prin pădure."

— Nu m-am rătăcit – a zis el, cu răceală. Să ne întoarcem la castel."

Întâlnirile lui Robert cu iubita lui au continuat multă vreme. Pentru a le înlesni, Robert mi-a încredinţat şi mie această taină, dar eu nu i-am scris nimic baronului de Beasant, până nu m-am informat în amănunţime despre situaţia tinerei fete. Miss Laure aparţinea unei familii aflată mai jos în ierarhia nobilimii decât familia lui Robert, totuşi alianţa aceasta era onorabilă. Baronul îmi ceru să împiedic cu orice preţ căsătoria lui Robert cu miss Laure şi merse până acolo încât îmi porunci s-o sacrific pe tânăra copilă. Ordinul mi se păru nespus de crud şi de primejdios, dar, mai ales, foarte greu de înfăptuit; aş fi vrut să mă împotrivesc, să nu mă supun, însă cum aş fi putut s-o fac când eram vândut trup şi suflet baronului de Beasant?

Nu ştiam ce să fac, nici cărui diavol să-l cer povaţă, când, încrezător şi sincer ca orice om fericit, Robert îmi destăinui că, vrând să fie iubit pentru el însuşi, îi ascunsese frumoasei miss Laure rangul său. Miss Laure îl credea fiu de pădurar şi, cu toată această modestă origină, primise să-l fie soaţă. Robert închinase o căsuţă în orăşelul Loockeys, din Nottinghamshire: acolo trebuia să se ascundă cu tânăra-l soţie şi, pentru ca absenţa lui să nu dea nimic de bănuit, avea să anunţe, părăsind castelul din Huntingdon, că urma

să petreacă vreo câteva luni în Normandia, la unchiul său baronul de Beasant.

Planul reuşi de minune. Un preot uni într-ascuns pe cei doi îndrăgostiţi; eu am fost singurul martor la această căsătorie. Apoi ne-am retras în căsuţa din Loockeys. Acolo s-au scurs multe zile de fericire, în ciuda poruncilor ameninţătoare trimise mie de baron, pe care-l ţineam la curent cu tot ce se petrecea şi care mă ameninţa cu mânia lui pentru că nu împiedicasem această căsătorie… Domnul fie acum binecuvântat! N-am avut tăria s-o fac. După un an de fericire, pe care nici un nor măcar n-a umbrit-o, Laure aduse pe lume un copil, dar naşterea a costat-o viaţa.

— Şi? Întrebă îngrijorat Gilbert. Copilul ăsta ar fi…?

— Da, e copilul pe care ţi l-am încredinţat acum cincisprezece ani.

— Atunci, Robin trebuie să poarte titlul de conte de Huntingdon?

— Da, Robin este conte, Robin…

Şi Ritson, pe care chinurile remuşcării îl ajutaseră să poată vorbi atât de mult, părea gata să-şi dea sfârşitul, dar Gilbert îi curmă povestirea!

— Ah, băiatul meu adoptiv e conte! Repeta cu mândrie bătrânul Gilbert Head. Conte de Huntingdon! Hai, frate, grăbeşte-te să sfârşeşti povestea lui Robin al meu.

Ritson îşi adună ultimele puteri şi, cu mare strădanie, continuă:

— Înnebunit de durere, Robert refuză orice mângâiere, îşi pierdu curajul şi se îmbolnăvi grav. Baronul de Beasant, nemulţumit de supravegherea mea, mă vesti că avea să se întoarcă în curând. Crezând că acţionez după dorinţele lui, am îngropat-o pe contesa Laure într-o mânăstire din apropiere, fără să dezvălui că era soţia contelui Robert, iar pe copil l-am dat unei ţărance pe care o cunoşteam mai de mult. Între timp, baronul de Beasant se înapoie în Anglia şi, socotind că-l spre folosul lui să nu dezvăluie adevărul în legătură cu pretinsa călătorie a lui Robert în Franţa, îl duse

pe tânăr la castel, spunând la lume că se îmbolnăvise în timpul călătoriei. Soarta îl ajută pe baronul de Beasant să-şi realizeze dorinţa, aşa încât el se şi vedea moştenitorul titlului şi averii contelui de Huntingdon, căci Robert trăgea să moară… Cu foarte puţin timp înainte de a-şi da sufletul, nefericitul tânăr îl chemă la patul sau pe baron, îi vorbi despre căsătoria sa cu Laure şi-l puse să jure pe evanghelie că se va îngriji de creşterea orfanului. Unchiul jură… Dar încă nu se răcise corpul neînsufleţit al sărmanului Robert, că baronul mă şi chemă în încăperea unde zăcea mortul şi, la rândul său, mă puse să jur pe evanghelie că nu voi dezvălui nimic, în tot timpul vieţii sale, nici despre căsătoria lui Robert, nici despre naşterea copilului, nici despre condiţiile în care a murit. Sufletul mi-era zdrobit; plângeam când îmi aminteam de stăpânul sau, mai degrabă, de elevul meu, de tovarăşul meu, atât de bun şi de blând, atât de generos cu mine şi cu toţi; iar trebuia să ascult de poruncile baronului de Beasant. Am jurat deci şi ţi-am adus copilul dezmoştenit.

— Şi baronul de Beasant, ajuns prin uzurpare conte de Huntingdon, unde este? Întrebă Gilbert.

— A murit într-un naufragiu pe coasta Franţei; îl însoţeam atunci, aşa cum l-am însoţit când am venit aici; eu am adus în Anglia vestea că a murit.

— Şi pe el cine l-a moştenit?

— Bogatul abate din Ramsay, William Fitzooth.

— Cum adică? Un abate l-a prădat pe fiul meu Robin?

— Da, abatele ăsta m-a luat în serviciul lui şi acum câteva zile m-a gonit pe nedrept, după ce mă certasem cu una din slugile lui. Am plecat de la el, cu inima clocotind de mânie şi am jurat să mă răzbun… Şi, cu toate că moartea mă face neputincios, eu tot mă răzbun, căci ar însemna să nu-l cunosc câtuşi de puţin pe Gilbert Head dacă ar îngădui ca Robin să fie lipsit încă multă vreme de moştenirea ce i se cuvine.

— Nu. Mult timp nu va mai fi lipsit – îi răspunse Gilbert – sau voi muri. Cine sunt părinţii lui dinspre mamă? E în interesul lor ca Robin să fie recunoscut conte al Angliei.

— Sir Guy de Gamwell-Hall este tatăl contesei Laure.

— Cum? Bătrânul Sir Guy de Gamwell-Hall, acela are locuieşte dincolo de pădure, cu cei şase fii voinici, un fel de herculi vânători din Shexwood?

— Da, frate.

— Ei bine, cu ajutorul lui, am să mă fac luntre şi punte ca să-l gonesc din castelul din Huntingdon pe domnul abate, deşi i se spune bogatul, puternicul abate de Ramsay, baron de Broughton.

— Frate, am să mor răzbunat? Întrebă Ritson, abia mişcându-şi buzele.

— Jur pe cuvântul şi pe braţul meu, că dacă Dumnezeu îmi dă zile, Robin va fi conte de Huntingdon chiar de s-ar împotrivi toţi abaţii din Anglia!… Şi sunt, slavă Domnului, o grămadă!

— Îţi mulţumesc! În felul ăsta mi-am răscumpărat măcar o parte din greşeli.

Agonia lui Ritson se prelungea şi când omul căpăta un dram de putere, făcea noi mărturisiri. Încă nu spusese totul; nu cumva ruşinea sau apropierea morţii îi întunecau mintea?

— Ah! Reîncepu el, după un horcăit îndelungat. Uitam un lucru de mare însemnătate… de foarte mare însemnătate…

— Vorbeşte – îl îndemnă Gilbert, sprijinindu-l capul – hai, vorbeşte!

— Cavalerul acela şi tânăra cărora le-ai dat ospitalitate…

— Ei?

— Am vrut să-l omor… Ieri… Baronul Fitz Alwine m-a plătit pentru asta şi, de teamă că n-am să-l întâlnesc, a trimis după ei oamenii aceia, complicii mei, pe care i-aţi biruit azi-noapte. Nu ştiu de ce baronul are necaz pe viaţa acestor două fiinţe… Însă spune-le din partea mea să se ferească şi să nu se apropie de castelul din Nottingham.

Gilbert se înfioră amintindu-şi că Allan şi Robin plecaseră la Nottingham, dar acum era prea târziu ca să-l mai poată preveni de primejdie.

— Ritson – spuse el – cunosc un călugăr benedictin care nu stă departe de aici. Te poate ajuta să te împaci cu Dumnezeu. Vrei să-l chem?

— Nu, sunt blestemat, blestemat şi-apoi nici n-ar mai ajunge la vreme… Mor.

— Curaj, frate!

— Mor şi dacă mă ierţi, făgăduieşte-mi, Gilbert, că ai să mă îngropi între stejarul şi fagul de la răscrucea drumului spre Mansfeldwoodhaus. Făgăduieşte-mi că ai să-mi sapi groapa acolo?

— Îţi făgăduiesc.

— Mulţumesc, bunul meu Gilbert.

Apoi Ritson adăugă, frângându-şi mâinile cu deznădejde:

— Ah! Şi încă nu cunoşti toate crimele pe care le-am săvârşit. Trebuie să mărturisesc totul… Dar dacă spun tot, îmi mai făgăduieşti o dată că ai să mă-ngropi acolo unde te-am rugat?

— Îţi mai făgăduiesc.

— Gilbert Head, aveai o soră! Îţi aminteşti?

— Ah! Exclamă Gilbert, îngălbenindu-se în timp ce mâinile i se încleştară într-o mişcare convulsivă. Îmi amintesc. Ce-ai să-mi spui despre sărmana mea soră, rătăcită în pădure, răpită de un nelegiuit sau sfâşiată de lupi? Annette, buna şi frumoasa mea Annette!

Ritson se cutremură de fiorul morţii şi zise cu o voce abia şoptită:

— Tu, Gilbert, o iubeai pe sora mea Margaret, eu o iubeam pe sora ta. O iubeam la nebunie, o iubeam ca un nebun şi nimeni dintre voi nu ştia că o iubeam astfel. Într-o zi am întâlnit-o în pădure şi am uitat că un om de omenie trebuie să respecte fata pe care vrea să o ia de nevastă. Annette m-a alungat, oţărâtă şi a jurat că nu-mi va ierta niciodată această greşeală. I-am cerut iertare, i-am căzut în

genunchi, i-am spus că aş vrea să mor… Ea s-a înduioşat şi-atunci, acolo, sub copacii unde vreau să mă-ngropi, am schimbat între noi jurăminte de dragoste… Câteva zile mai târziu, am înşelat-o ca un netrebnic, îngrozitor… Un prieten de-al meu îmbrăcat în veşminte de preot ne-a cununat în taină.

— Oh, iad! Oh, moarte! Răcni Gilbert, cuprins de furie, prinzându-se cu mâinile de tăblia patului ca să se împotrivească ispitei de a-l gâtui pe ticălos.

— Da, merit moartea şi o să vie… Gilbert, nu mă ucide, nu ţi-am spus încă tot… Annette se credea soţia mea, era prea cinstită, prea nevinovată ca să poată bănui mârşăvia mea şi credea în motivele născocite de mine ca să tot amân şi să nu dezvălui familiei faptul că ne-am căsătorit. Am amânat mereu, până când a devenit mamă. De atunci i-a fost cu neputinţă să mai locuiască în casa tatălui ei. Tot atunci tu te-ai căsătorit cu sora mea; venise clipa să mărturisesc totul şi ea mă ruga s-o fac, dar eu n-o mai iubeam şi urzeam planul să plec din ţară fără a-l spune nimic. Într-o seară, Annette mă aştepta sub stejarul sub care jurasem cândva că am s-o iubesc veşnic: mă duceam la această întâlnire cu mintea bântuită de gânduri negre. I-am ascultat cu nepăsare dojenile amestecate cu lacrimi şi suspine. Ah, de ce n-am rămas surd şi nepăsător atunci când, înnebunită, a căzut la picioarele mele, mi-a îmbrăţişat genunchii strângându-l la piept şi m-a rugat ca mai degrabă s-o străpung cu pumnalul decât s-o părăsesc! Buzele ei abia rostiră cuvintele „Ucide-mă!”, când diavolul, da, diavolul, m-a îndemnat să scot pumnalul şi… Să lovesc, o dată, de două ori, de trei ori… Eram singuri, noaptea era întunecoasă. Am rămas în picioare, nemişcat, fără să-mi fi dat seama de crima pe care o făptuisem, fără să-mi amintesc că am lovit-o şi cred că nu mă gândeam la nimic… Când, deodată, am simţit ceva cald pe picioare: era sângele Annettei, care curgea şuvoi… Trezit din amorţeală şi dându-mi seama de crima pe care o săvârşisem, am vrut să fug; dar mâinile ei

îmi înlănţuiau picioarele şi, când m-am aplecat să mă desprind, am auzit glasul ei blând spunându-mi: „Îţi mulţumesc, dragul meu Roland!” Ah, în clipa aceea Dumnezeu a vrut să mă pedepsească pentru tot restul vieţii, căci nu mi-a dat puterea să mă înjunghii şi eu peste trupul neînsufleţit al sărmanei Annette.

— Ticălosule! Ticălosule care mi-ai ucis sora!… Repeta Gilbert de câte ori Ritson se întrerupea ca să-şi recapete răsuflarea. Ce-ai făcut cu trupul ei, ucigaşule, ucigaş nemernic!

— Pe când îmi mulţumea, razele lunii strecurându-se printre frunze îi luminară chipul palid, iar eu am citit în ochii el că mă iertase… Apoi mi-a întins mâna şi şi-a dat sufletul, după ce a murmurat aceste cuvinte: „Mulţumesc, Roland, mulţumesc! Căci mai bine moartea decât viaţa fără dragostea ta! Vreau să nu se ştie niciodată ce am ajuns… Îngroapă-mă la rădăcina acestui copac”. Nu-mi dau seama cât timp am rămas fulgerat, prăbuşit în nesimţire lângă cadavrul nefericitei Annette. Nu mi-am venit în fire decât în clipa când am simţit o aprigă durere: mi se părea că braţul îmi este sfâşiat de nişte colţi ascuţiţi. Nu mă înşelasem: era un lup care, atras de mirosul sângelui… Sosise în goană… Lupta cu fiara mi-a redat tot sângele rece. Am înţeles că, dacă nu îngrop cât mai repede trupul victimei mele, crima pe care am făptuit-o avea să fie descoperită. Am săpat deci o groapă între stejarul şi fagul de care ţi-am vorbit şi, după ce am coborât-o acolo pe sărmana Annette, am fugit; chinuit de remuşcări, am rătăcit apoi prin pădure până la ivirea zorilor… Atunci m-aţi întâlnit voi, zăcând pe pământ, plin de muşcături şi scăldat în propriul meu sânge… Lupii mă urmăreau şi m-ar fi sfâşiat, aşa că, dacă voi n-aţi fi venit, mi-aş fi primit încă de-atunci pedeapsa pentru nelegiuirea mea… A doua zi când toţi s-au arătat îngrijoraţi de dispariţia Annettei, eu m-am ferit să-mi mărturisesc crima, ba chiar v-am ajutat în cercetările voastre ca s-o găsiţi şi am

lăsat să se creadă că fusese răpită de vreun tâlhar sau că, cine ştie, căzuse pradă fiarelor sălbatice…

Gilbert nu-l mai asculta… Plângea cu capul sprijinit de marginea ferestrei. În zadar nemernicul striga: „Mor! Mor! Nu uita stejarul!”, pădurarul rămase multă vreme acolo, nemişcat, prăbuşit sub povara durerii, iar când, în cele din urmă, se apropie de pat, Ritson îşi dăduse de mult obştescul sfârşit.

În timpul lungii agonii a lui Roland Ritson, cei trei călători care mergeau spre Nottingham, străbătând în grabă pădurea Sherwood, erau, cum ştim, Allan, Robin şi călugărul, călugărul cu o grozavă poftă de mâncare, cu inima vitează şi cu braţ puternic. Vorbeau, cântau şi râdeau; călugărul cel voinic povestea câte o întâmplare mai hazlie, Robin cu vocea-l cristalină zicea o baladă, Allan reţinea atenţia tovarăşilor săi de drum cu vreo observaţie plină de spirit.

— Domnule Allan – zise deodată Robin – soarele arată amiaza şi stomacul meu nu-şi mai aminteşte de gustarea de dimineaţă. Dacă mă credeţi, suntem aproape de malul unui râu care curge prin apropiere. Am merinde într-o traistă. Cât timp mâncăm, o să ne şi odihnim.

— Vorba ta, fiule, e plină de înţelepciune – rosti călugărul. Mă învoiesc din toată inima… Ce zic eu?… Cu toate măselele.

— Nu mă împotrivesc, dragă Robin – spuse Allan – dar îngăduie-mi să-ţi atrag atenţia că vreau s-ajung neapărat la castelul din Nottingham înainte de apusul soarelui şi dacă ceea ce propui ne împiedică, aş prefera să-mi continui drumul fără să mă opresc.

— Facă-se voia dumneavoastră, messire – răspunse Robin – unde mergeţi dumneavoastră, mergem şi noi.

— La râu, la râu! Strigă călugărul. Nu mai sunt decât trei mile până la Nottingham şi avem timp s-ajungem de zece ori până la căderea nopţii. N-o să ne împiedice un ceas de odihnă şi o masă bună.

Liniştit do cuvintele călugărului, Allan primi să se oprească. Apoi se aşezară cu toţii la umbra unui stejar bătrân, în fermecătoarea vale a unui râuşor cu apă limpede, cristalină, prin care se vedea pietrişul alb şi trandafiriu, cu malurile acoperite de iarbă şi flori.

— Ce loc încântător! Spuse Allan, privind cu luare-aminte la frumuseţile acelui colţ de lume. Dar, pare-mi-se, dragă Robin, că nu poţi să vii aici prea des să te odihneşti, acest paradis pământesc fiind prea departe de casă. Nu-l aşa?

— Aşa este, messire, venim destul de rar, o dată pe an şi nu când natura se trezeşte la viaţă, când totul este înflorit şi frumos ca acum. Venim când iarna a pustiit totul, când vântul zbuciumă crengile desfrunzite şi acoperite de chiciură. Atunci inima noastră e plină de tristeţe, asemenea cerului încărcat de nori şi zăbranicul naturii se înfrăţeşte cu zăbranicul ce ne cerneşte sufletul.

— Ce zăbranic, Robin?

— Vedeţi fagul acela din mijlocul tufişului de măceş? Sub acel fag este un mormânt, mormântul fratelui tatălui meu, Robin Hood, al cărui nume îl port eu. S-a întâmplat cu puţin înainte de a mă naşte: doi pădurari se întorceau de la vânătoare când au fost atacaţi de o bandă de tâlhari. Cu toate că s-au apărat vitejeşte, din nefericire, unchiul meu Robin a fost lovit în inimă de o săgeată şi a căzut fără să se mai scoale. Gilbert a răzbunat această moarte şi mai târziu a ridicat acest monument modest, în faţa căruia venim să ne rugăm şi să plângem în fiece an în ziua când s-a întâmplat nenorocirea.

— Nu există loc pe pământ, oricât de frumos ar fi, care să nu fi fost profanat de om – spuse sentenţios călugărul. Apoi, schimbând tonul, adăugă cu o veselă nerăbdare: Hai, Robin, lasă mortul să se odihnească şi gândeşte-te la cei vii care te-nsoţesc; unui mort nu-l mai e foame, dar pe noi foamea ne sâcâie. Ia să vedem! Hai, deschide traista, mi-ai spus că-l plină cu merinde.

Aşezaţi pe iarbă, la malul râului, cei trei călători mâncară pe săturate, mulţumită prevederii bunei Margaret. Apoi o ploscă pântecoasă, plină cu vin vechi franţuzesc, fu purtată şi răspurtată de nenumărate ori din mână la gură şi de la gură în mână, încât veselia se înteţi nevoie mare, iar răgazul hărăzit popasului se prelungi nespus de mult, fără ca cineva să-şi fi dat seama. Robin cânta, cânta fără întrerupere. Allan, în al şaptelea cer, zugrăvea cu de-amănuntul farmecele şi calităţile lady-ei Christabel. Călugărul sporovăia verzi şi uscate şi striga în gura mare că se numeşte Gilles Sherbowne, că se trage dintr-o familie înstărită de ţărani, că preferă vieţii din mânăstire, viaţa activă şi liberă de pădurar şi că a obţinut de la superiorul ordinului său, în schimbul unei sume rotunjoare, îngăduinţa de a mânui ciomagul şi de a-l purta după cum îi era pofta.

— M-au poreclit fratele Tuck {2} – adăugă el – pentru iscusinţa mea în mânuirea ciomagului şi pentru obiceiul de a-mi sălta sutana până la genunchi. Sunt bun cu cei buni şi rău cu cei răi, prietenilor le dau o mână de ajutor, iar duşmanilor o lovitură de ciomag; cânt balada ca să râd şi cântece de pahar cui îi place să râdă şi să bea; mă rog laolaltă cu credincioşii, cânt Oremus cu habotnicii şi povestesc istorioare vesele celor care fug de predici. Uite, ăsta-l fratele Tuck! Dar dumneata, messir Allan, ne spui şi nouă cine eşti?

— Cum să nu, dar numai dacă mă lăsaţi să vorbesc – răspunse Allan.

În timpul acesta, Robin ţinea în mână plosca, încă plină, fratele Tuck se întinse ca s-o apuce.

— Stai! O clipă! Strigă tânărul. Îţi dau plosca daca nu-l întrerupi pe messire Allan Clare.

— Dă-mi-o că nu-l întrerup.

— O să vedem după ce o isprăvi cavalerul.

— Ce rău eşti, Robin! Mor de sete!

— N-ai decât! Arunc-o în apă!

Călugărul se strâmbă de ciudă şi, în loc să asculte povestirea lui Allan Clare, se întinse pe iarbă ca pentru a dormi.

— Sunt saxon – începu acesta din urmă. Tatăl meu era bun prieten cu Thomas Becket, primul ministru al lui Henric al II-lea şi din această prietenie i s-au tras toate nenorocirile, căci a fost exilat la moartea ministrului.

Robin era gata să urmeze pilda călugărului, căci nu-l interesau elogiile pompoase pe care cavalerul le aducea strămoşilor şi familiei sale. Dar nepăsarea îi pieri când fu rostit numele Mariannei. Şi ascultă cu sufletul la gură… Ascultă cu atâta atenţie, că nici nu băgă de seamă cum Tuck se ridică în capul oaselor şi-l luă binişor plosca din mână. De fiece dată când Allan înceta să vorbească de frumoasa Marianne, Robin făcea ce făcea ca să aducă din nou vorba despre fată. A trebuit totuşi să-l lase pe cavaler să vorbească despre dragostele lui şi să se arate cuprins de admiraţie pentru frumuseţea nobilei Christabel, fiica baronului din Nottingham. Foarte limbut din cauza vinului franţuzesc, cavalerul vorbi apoi despre ura baronului faţă de el.

— Când favorurile curţii curgeau gârlă asupra familiei mele – spuse el – baronul de Nottingham zâmbea dragostei noastre şi mă numea copilul lui; însă de îndată ce soarta ne-a fost potrivnică, mi-a închis uşa casei şi a jurat că nicicând Christabel nu-mi va fi soţie. Am jurat şi eu, la rându-mi, că-l voi frânge voinţa şi că voi fi soţul fiicei lui. Şi de-atunci am luptat neîncetat să-mi ating ţelul şi cred că am izbutit… Astă-seară, da, chiar astă-seară, ori îmi va acorda mâna Christabelei, ori va fi pedepsit pentru lăudăroşenia lui. Soarta m-a ajutat să descopăr o taină pe care dacă o dau în vileag, ruina şi moartea s-ar abate asupra lui. Îi voi spune deschis: „Baron de Nottingham, îţi propun un schimb: tăcerea mea pentru fiica dumitale”.

Allan ar fi ţinut-o aşa încă multă vreme, căci Robin, comparând-o în gând pe Marianne cu Christabel, nu se

gândea să-l întrerupă, dar, dându-şi seama că soarele cobora la orizont, se opri brusc.

— La drum! Spuse Allan.

— La drum, frate Tuck! Adăugă Robin.

Dar fratele Tuck dormea dus, culcat pe o rână, cu plosca goală strânsă la piept. Robin lăsă cavalerului grija să-l trezească pe călugăr, iar el se grăbi să îngenuncheze la mormântul fratelui lui Gilbert; ar fi socotit un sacrilegiu să plece de acolo fără să îndeplinească această pioasă îndatorire. Tocmai îşi făcea cruce, când auzi deodată în spatele lui un adevărat tărăboi în care se amestecau nedesluşit strigăte, râsete şi ocări. Cavalerul şi călugărul se băteau sau, mai bine zis, călugărul rotea năprasnicul său ciomag deasupra capului lui Allan, care căuta să pareze loviturile cu lancea, râzând în hohote, în timp ce benedictinul blestema de mama focului.

— Hei, domnilor, ce v-a apucat? Strigă Robin.

— Dacă lancea ta înţeapă tare, frumosule cavaler, apăi ciomagul meu atinge vârtos – spunea călugărul, clocotind de furie.

Allan râdea şi se ferea de loviturile călugărului, însă când văzu că de sub sutana fratelui picură stropi de sânge care înroşesc iarba, înţelese mânia adversarului şi-l ceru pe dată iertare. Călugărul încetă să-şi mai rotească ciomagul, bombănind înfundat şi dovedind, după toate cele, o durere vie; şi, ducându-şi mâna la spate, aproape de poalele sutanei, răspunse tânărului arcaş, care-l întreba de pricina tărăboiului:

— Pricina? Asta-l pricina! E o ruşine, o adevărată crimă să tulburi rugăciunea unui om sfânt ca mine, înfigându-l un vârf de lance acolo unde vârful nu întâlneşte nici un os.

Allan se gândise să-l trezească pe călugăr, împungându-l în spate cu vârful lăncii. Fără îndoială, voise să facă haz, nu să-l rănească pe sărmanul Tuck, de aceea se rugă cu ardoare de iertăciune. Pacea se încheie, iar convoiul se aşternu de îndată la drum spre Nottingham; în mai puţin de

o oră ajunse la zidul cetăţii şi urcă dealul în vârful căruia se înălţa castelul feudal.

— Mie o să mi se deschidă poarta castelului când voi cere să vorbesc baronului – spuse Allan – dar voi, prieteni, ce şiretlic veţi folosi ca să mă-nsoţiţi?

— Nu vă faceţi griji, messire – spuse călugărul, în castel se află o fată al cărei confesor sunt eu, tatăl ei spiritual. Această fată porunceşte după bunul său plac să se lase sau să se ridice podul mobil şi uite aşa, datorită autorităţii ei, pot să intru în castel la orice oră din zi şi din noapte. Dumneata fii cu băgare de seamă, frumosule cavaler, pentru că, dacă ai să te porţi cu baronul tot aşa de năprasnic cum te-ai purtat cu mine, n-o să-ţi meargă; baronul e un adevărat leu, pe care-l vei stârni chiar în bârlogul lui; ia-l cu duhul blândeţei, căci altfel e vai de tine, fiul meu!

— Am să fiu blând şi dârz în acelaşi timp

— Domnul să te călăuzească! Dar iată că am sosit, ia seama! Şi, cu o voce de stentor, călugărul strigă: Binecuvântarea slăvitului meu stăpân, preasfântul Benedict, să-şi împrăştie binefacerile asupra ta şi alor tăi, jupâne Hubert Lindsay, păzitor al porţilor castelului din Nottingham! Lasă-ne să intrăm; însoţesc doi prieteni: unul vrea să vestească stăpânului tău lucruri de mare însemnătate, celălalt are nevoie să se răcorească şi să se odihnească, iar eu dacă-mi îngădui, i-aş mai da fiicei tale sfaturile de care are nevoie sufletul ei.

— Cum, dumneata eşti, vesele şi cinstite Tuck, mărgăritar printre călugării abaţiei din Linton? I se răspunse cu prietenie dinlăuntrul cetăţii. Fiţi bineveniţi şi dumneata şi prietenii dumitale, dragul meu gentleman.

Şi numaidecât podul mobil fu coborât, iar călătorii pătrunseră în castel.

— Baronul s-a retras în camera lui – îi spuse comandantul gărzii, Hubert Lindsay, lui Allan, care cerea să fie condus fără întârziere la baron – dar dacă ceea ce aveţi de spus nu

sunt cuvinte de pace, vă sfătuiesc să amânaţi pe mâine această întâlnire, căci astă seară baronul este nespus de mânios.

— Nu cumva e bolnav? Întrebă călugărul.

— Îl necăjeşte guta şi suferă cumplit din pricina ei. Dacă-l laşi singur, scrâşneşte din dinţi şi strigă după ajutor; dacă stai lângă el, fierbe de mânie şi ameninţă pe cel ce îndrăzneşte să-l spună vreun cuvânt de alinare. Ah prietene – adăugă, întristat, messire Hubert – de când stăpânul a fost lovit în cap cu iataganul în ţara Ierusalimului şi-a pierdut şi răbdarea şi măsura.

— Nu mă înspăimântă mânia lui – zise Allan – vreau să-l vorbesc chiar acum.

— După cum vă este voia, domnule! Hei, Tristan! Strigă paznicul castelului către un servitor care străbătea curtea. Spune-mi în ce ape se mai scaldă înălţimea sa?

— Tot în alea; tună şi fulgeră şi răcneşte ca un tigru pentru că doctorul i-a făcut o cută greşită la bandaj. Închipuiţi-vă, domnule, că baronul l-a gonit pe doctor, lovindu-l cu piciorul, apoi a luat un pumnal şi m-a silit pe mine să-l înlocuiesc pe doctor, ameninţându-mă cu glas cumplit că, la cea mai mică stângăcie, îmi taie nasul.

— Vă rog, domnule cavaler – zise Hubert – nu vă înfăţişaţi astă-seară dinaintea stăpânului, mai aşteptaţi.

— N-am s-aştept nici un minut, nici măcar o secundă, condu-mă la camera lui.

— E o poruncă?

— Da, o poruncă.

— Atunci, Domnul să vă aibă în paza lui! Spuse bătrânul Lindsay, făcându-şi cruce. Tristan, condu-l pe domnul.

Tristan se îngălbeni de spaimă, iar picioarele şi mâinile începură să-l tremure. Se felicitase în sinea lui că scăpase teafăr din ghearele acestei fiare sălbatice şi nu dorea de fel să se expună din nou, pentru că îşi dădea seama şi pe bună dreptate, că mânia baronului s-ar fi abătut atât asupra

vizitatorului cât şi asupra celui care l-ar fi adus. Întrebă deci stingherit:

— Stăpânul aşteaptă vizita acestui gentilom?

— Nu, prietene.

— Atunci îmi daţi voie să-l vestesc pe stăpân?

— Nu, te urmez; du-mă la el.

— Ah! Strigă îndurerat nenorocitul. Sunt pierdut!

Şi plecă, urmat de Allan. În timp ce comandantul gărzii spuse râzând:

— Bietul Tristan, urcă treptele spre camera baronului de parcă ar urca treptele eşafodului. Pe sfânta liturghie! Nu încape îndoială că-l bate inima să-l spargă pieptul. Dar uite că-mi pierd timpul aici, dragii mei, în loc să inspectez santinelele postate pe ziduri. Frate Tuck, o găseşti pe fată în casă, du-te şi dacă o vrea Dumnezeu, am să vin şi eu în mai puţin de un ceas.

— Mulţumesc din inimă – spuse călugărul.

Şi, urmat de Robin, pătrunse într-un labirint de coridoare, de galerii şi scări, în care Robin s-ar fi rătăcit de o mie de ori. În schimb, fratele Tuck cunoştea prea bine locurile acestea: abaţia din Linton nu-l era mai familiară decât castelul din Nottingham. De aceea, cu uşurinţa şi cu siguranţa omului mulţumit de sine şi mândru de nişte drepturi dobândite de multă vreme, ciocăni la uşa camerei.

— Intră! Se auzi o voce tânără şi proaspătă.

Intrară şi, la vederea uriaşului călugăr, o fată frumoasă de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani, în loc să se sperie, veni cu vioiciune spre ei şi-l primi cu un zâmbet cochet şi binevoitor.

„Oho, oho! Se gândi Robin. Iat-o pe naiva pocăită a sfântului călugăr! Pe legea mea, această frumoasă fată cu ochi strălucitori de veselie, cu buze roşii şi surâzătoare este cea mai încântătoare creştină pe care am văzut-o vreodată.”

Robin nu putea să-şi ascundă impresia pe care i-o produsese chipul frumos şi binevoitor al fetei. Când

frumoasa Maud întinse spre el mâinile mici ca să-l ureze bun venit, Tuck, ca un bun frate ce era, îi spuse:

— Nu te mulţumi, băiete, numai cu mâinile, ocheşte buzele, buzele de culoarea căpşunii şi sărută-le; alungă-ţi sfiiciunea!

— Vai, tăceţi! Replică fata, scuturându-şi capul cu un aer ironic. Tăceţi, vă rog! Cum îndrăzniţi, părinte, să rostiţi asemenea lucruri?!

— Părinte, părinte! Repeta călugărul, cu îngâmfare.

Robin urmă sfatul călugărului, cu toată împotrivirea slabă a fetei. Apoi Tuck îi dădu sărutul de iertare, apoi sărutul de pace… În sfârşit, să fim sinceri şi să recunoaştem că Maud îl trata pe fratele Tuck mai mult ca pe un îndrăgostit decât ca pe un sfătuitor spiritual. Dar trebuie să mărturisim că şi purtarea călugărului respecta prea puţin canoanele bisericeşti.

Robin băgă de seamă aceasta; în timp ce cinstea băuturile răcoritoare şi gustările cu care Maud încărcase masa, spuse, cu un aer nevinovat, că fratele călugăr nu seamănă de loc cu un duhovnic de temut şi respectat.

— Un pic de afecţiune şi de apropiere între rude nu trebuie osândit – spuse călugărul.

— Ah! Sunteţi rude? N-am ştiut.

— Într-un grad foarte apropiat, foarte apropiat, şi foarte puţin interzis, adică: bunicul meu era fiul unuia din nepoţii vărului mătuşii lui Maud.

— Aha! Iată o rudenie bine stabilită.

În timpul acestui dialog, Maud se împurpurase la faţă şi părea că-l cere iertare lui Robin. Apoi sticlele se goliră, iar încăperea răsună de pahare ciocnite, de zgomotul râsului şi al sărutărilor furate lui Maud. Pe când veselia era în toi, uşa odăii se deschise brusc, iar în prag se ivi un sergent însoţit de şase soldaţi. Sergentul salută politicos pe tânăra fată, apoi, aruncând o privire severă spre comeseni, spuse:

— Dumneavoastră sunteţi însoţitorii străinului care a venit în vizită la stăpânul nostru, lordul Fitz Alwine, baron de

Nottingham?
— Da – răspunse Robin, cu nepăsare.
— Ei şi? Întrebă cu îndrăzneală Tuck.
— Urmaţi-mă amândoi până la camera stăpânului.
— De ce? Mai întrebă Tuck.
— Nu ştiu, aşa am poruncă; supuneţi-vă!
— Înainte de a pleca, beţi un pahar – spuse frumoasa Maud, oferind soldatului un pahar plin cu bere. Asta nu vă poate face rău.
— Cu plăcere.
Apoi, după ce goli paharul, sergentul repetă musafirilor lui Maud ordinul de a-l urma. Robin şi Tuck se supuseră, părăsind-o cu părere de rău pe frumoasa Maud, rămasă singură în odaie. După ce străbătu galerii nesfârşite şi o sală de arme, soldatul se opri în faţa unei uşi mari şi trainice, tăiată din stejar masiv. Ciocăni cu putere de trei ori.
— Intră! I se răspunse cu asprime dinăuntru.
— Staţi lângă mine – spuse sergentul lui Robin şi lui Tuck.
— Intraţi, intraţi odată, secături, tâlhari, candidaţi la spânzurătoare, intraţi! Repeta, cu voce tunătoare, bătrânul baron. Intră, Simon!
În cele din urmă, sergentul deschise uşa.
— Ah! Iată-vă, ticăloşilor! Unde ţi-ai pierdut timpul de când te-am trimis după ei? Strigă baronul, aruncând spre comandantul grupei priviri aprinse.
— Înălţimea voastră, am…
— Minţi, câine! Cum de mai îndrăzneşti să te scuzi, după ce m-ai făcut să te-aştept timp de trei ceasuri?
— Trei ceasuri?! Milord se înşală. De-abia dacă au trecut cinci minute de când mi-aţi dat ordin să-l aduc aici pe oamenii aceştia.
— Sclav obraznic! Îndrăzneşti să mă contrazici, ba încă în faţă?! Netrebnicilor – adăugă el, adresându-se soldaţilor uluiţi – să nu-l mai ascultaţi pe acest trădător. Luaţi-l armele, înşfăcaţi-l, închideţi-l! Iar dacă pe drum îndrăzneşte

să se opună, zvârliţi-l fără milă în fundul temniţei! Hai, fuga marş! Executarea!

Soldaţii se încurajau din ochi şi se apropiau anevoie de şeful lor ca să-l dezarmeze. Mai mult mort decât viu, sergentul tăcea.

— Netrebnicilor! Zbieră baronul. Îndrăzniţi să v-atingeţi de acest om înainte de a-mi fi răspuns la întrebările pe care i le-am pus?

Soldaţii se traseră înapoi.

— Acum, nemericule, acum că ţi-am făcut dovada bunătăţii mele, împiedicând aceste brute să te dezarmeze, mai şovăi să-mi răspunzi şi să-mi spui dacă aceşti doi câini sunt însoţitorii îndrăzneţului necredincios care s-a încumetat să vină până la mine ca să mă insulte în faţă?

— Da, milord.

— Dar de unde ştii, neghiobule? De unde ai aflat? Cum ai verificat?

— Mi-au mărturisit ei, milord.

— Ai îndrăznit să-l întrebi, fără porunca mea?

— Milord, mi-au spus când le-am poruncit să mă urmeze ca să-l aduc la înălţimea voastră.

— Mi-au spus, mi-au spus – repeta baronul, imitând vocea tremurătoare a sărmanului soldat. Halal judecată! Aşadar, crezi ce-ţi spune primul venit, nu?

— Milord, credeam…

— Taci din gură, pungaşule! Destul! Marş d-aici!

Sergentul comandă oamenilor săi stânga-mprejur.

— Staţi!

Sergentul îi opri.

— Ba nu, plecaţi, plecaţi!

Sergentul le făcu semn să plece.

— Unde plecaţi în halul ăsta, nemernicilor?

Sergentul îi opri pentru a doua oară.

— Dar plecaţi odată, vă spun, câini împleticiţi, melci în uniformă, hai, plecaţi!

De data aceasta, mica trupă nu se mai opri la uşă şi baronul tot mai bombănea când ei ajunseră la post.

Robin urmărise cu atenţie diferitele faze ale acestui interesant dialog dintre Fitz Alwine şi sergent; rămăsese năucit şi-l privea, mai mult uimit decât înfricoşat, pe aprigul şi ciudatul stăpân al castelului din Nottingham. În vârstă de cincizeci de ani, potrivit ca înălţime, cu ochii mici şi vioi, cu nas vulturesc, mustăţi lungi şi sprâncene stufoase, cu trăsături energice, obrajii coloraţi, cam injectaţi de sânge şi cu o ciudată sălbăticie în felul său de a se purta, iată-l portretul. Purta o armură din zale şi, pe deasupra, o pelerină largă de stofă albă pe care se desena crucea roşie a paladinilor cruciaţi. Acestei naturi foarte inflamabile, vitriolică dacă ne putem exprima astfel, cea mai uşoară contrazicere îi pricinuia explozii teribile; o privire, un cuvânt, un gest care nu i-ar fi plăcut îl preschimbau într-un duşman implacabil, visând numai răzbunare, răzbunare pe viaţă şi pe moarte.

Desfăşurarea interogatoriului la care urmau să fie supuşi cei doi prieteni anunţa noi furtuni pentru seara aceea. Cu un aer batjocoritor, amestecat cu o ironie crudă, baronul strigă:

— Înaintează, tinere lup din Sherwood. Înaintează şi tu, călugăr vagabond, pleavă a mănăstirii! Sper să-mi spuneţi fără ascunzişuri şi fără a folosi o prudenţă plină de şiretlicuri cum de-aţi îndrăznit să pătrundeţi în castelul meu şi ce urzeli de jaf v-au făcut să părăsiţi, unul mărăcinişurile, celălalt cocioaba? Vorbiţi, vorbiţi deschis, căci altfel cunosc un procedeu minunat ca să smulg vorbele din gâtlejul muţilor şi, pe Sfântul Jean d'Acre, voi aplica metoda aceasta şi pe pielea voastră de necredincioşi.

Robin aruncă spre baron o privire dispreţuitoare şi nu găsi de cuviinţă să-l răspundă; călugărul păstră aceeaşi tăcere, strângând convulsiv în mână nobila bâtă de corn pe care o cunoaşteţi şi pe care se sprijinea întotdeauna, fie în timpul

mersului, fie când se odihnea, ca să-şi dea un oarecare aer de persoană venerabilă.

— Vasăzică aşa? Nu răspundeţi şi-o faceţi pe îmbufnaţii, domnilor gentilomi! Strigă baronul. Aş putea să ştiu cărui motiv datorez cinstea vizitei voastre? Ştiţi, domnilor, că v-aţi potrivit de minune: bastardul unui tâlhar, cu un cerşetor jegos!

— Minţi, baroane! Răspunse Robin. Eu nu sunt bastardul unui proscris şi nici călugărul nu este un cerşetor jegos. Minţi!

— Sclavi neruşinaţi!

— Şi acum minţi! Nu sunt nici sclavul tău, nici ai altcuiva şi dacă acest călugăr îşi va întinde braţul spre tine, n-o va face ca să cerşească.

Tuck începu să-şi mângâie bâta.

— Ah, ah, câine vagabond, îndrăzneşti să mă-nfrunţi, să mă insulţi? Strigă baronul, înăbuşindu-se de mânie. Hei! Pentru că are urechi atât de lungi, să fie ţintuit de urechi pe poarta mare a castelului şi să i se tragă o sută de vergi!

Robin, palid de indignare, dar păstrându-şi sângele rece, tăcea, cu ochii ţintă la fiorosul Fitz Alwine şi-şi pregătea o săgeată din tolbă. Baronul tresări, dar pare-se nu pricepu intenţia tânărului. După o clipă de tăcere, vorbi din nou pe un ton mai puţin violent:

— Tinereţea mă înduioşează şi, în ciuda obrăzniciei tale, n-am să te-arunc de îndată în temniţă, dar trebuie să răspunzi la întrebările mele şi, răspunzând, să nu uiţi că, dacă îţi las viaţa, o fac din bunătate.

— Nu sunt în puterea dumneavoastră atât de mult pe cât credeţi, nobile senior – răspunse Robin cu un dispreţuitor sânge rece – şi, ca dovadă, refuz să vă răspund.

Obişnuit să fie ascultat fără crâcnire de către slujitorii săi, precum şi de cei mai slabi decât el, baronul, uimit, rămase cu gura căscată; apoi gândurile-l învolburate ce i se ciocneau în cap se transformară în cuvinte fără şir şi în invective.

— Ha, ha! Reluă el, cu un râs strident. Aşa, vasăzică, nu eşti în puterea mea, ursuleţ ciufulit?! Şi vrei să taci, corcitură de maimuţă, copil de vrăjitoare! Ei bine, cu un gest, cu o privire, cu un semn, pot să te trimit în iad. Aşteaptă, aşteaptă, am să te strâng de gât cu cingătoarea mea.

Robin, continuând să rămână nepăsător, îşi încordase arcul şi tocmai pregătea o săgeată pentru a trage în baron, când Tuck interveni cu o voce uşor ironică:

— Nădăjduiesc că înălţimea voastră nu-şi va pune în aplicare ameninţările?

Cuvintele călugărului produseră o diversiune; Fitz Alwine se întoarse brusc spre el, asemenea unui lup turbat spre o nouă pradă.

— Stăpâneşte-ţi limba de viperă, călugăr al diavolului! Strigă baronul, măsurându-l pe Tuck din cap până în picioare; apoi adăugă, pentru a face mai expresivă privirea-l dispreţuitoare: Iată tipul caracteristic al acelor lacomi hrăpăreţi care se numesc călugării cerşetori.

— Nu sunt chiar întru totul de părerea dumneavoastră, monseniore – răspunse calm Tuck – şi vă rog să-mi îngăduiţi să vă spun, cu tot respectul care se cuvine unui înalt personaj, că felul dumneavoastră de a vedea, cu desăvârşire greşit, dovedeşte o totală lipsă de bun simţ. Poate v-aţi pierdut minţile, milord, din cauza unei crize puternice de gută, sau poate le-aţi lăsat pe fundul vreunei sticle de rachiu.

Robin izbucni într-un hohot de râs. Exasperat, baronul apucă o carte groasă de rugăciuni şi o zvârli în capul călugărului cu atâta forţă, încât bietul Tuck, atins zdravăn, se clătină zăpăcit. Însă îşi reveni de îndată şi, cum nu era omul care să primească un dar fără a-şi dovedi pe loc recunoştinţa; ridică ciomagul şi lovi cu sete în umărul bolnav de gută al baronului Fitz Alwine. Nobilul lord sări ca ars, scoase un răcnet de durere, urlă ca un taur în arenă la prima rană şi întinse mâna ca să ia din cui sabia pe care o

folosise în cruciadă. Dar Tuck nu-l dădu răgaz şi, preluând ofensiva, aplică o ciomăgeală viguroasă preaînaltului, preanobilului şi preaputernicului senior de Nottingham, care, cu toată armura grea şi guta lui, fugea mâncând pământul jur împrejurul camerei, încercând să scape de mângâierile înspăimântătoarei bâte.

Baronul striga după ajutor de câteva minute, când, în sfârşit, sergentul, care-l arestase pe Tuck şi pe Robin, se ivi în uşa crăpată pe jumătate şi, după ce vârî capul pe uşă, întrebă flegmatic dacă era nevoie de el. Vioi ca la douăzeci de ani, baronul făcu doar un salt, din colţul încăperii unde-l încolţise ciomagul lui Tuck, până în pragul uşii, pe care sergentul nu îndrăznea să-l calce fără ordin, chiar dacă ar fi fost vorba să-l vină stăpânului în ajutor.

Bietul sergent! Ar fi meritat să fie primit ca un salvator, ca un înger păzitor, dar furia stăpânului, neputincioasă faţă de călugăr, se descărca asupra ostaşului sub o ploaie de lovituri de picioare şi de pumni. În cele din urmă, obosind să tot lovească această fiinţă inofensivă care nu îndrăznea să riposteze, deoarece în vremea aceea orice nobil era pentru vasalul său inviolabil ca un sfânt, baronul îşi trase sufletul şi-l dădu ordin sergentului să-l înhaţe pe Robin şi pe călugăr şi să-l arunce în temniţă.

Scăpat din ghearele stăpânului, sergentul o rupse la fugă strigând: „La arme! La arme!” şi se întoarse curând, însoţit de o grupă de vreo doisprezece soldaţi. La vederea acestor întăriri, călugărul apucă de pe masă un crucifix de fildeş, se aşează în faţa lui Robin, care voia să tragă vreo câteva săgeţi şi strigă:

— În numele preasfintei Fecioare, în numele Fiului mort pentru voi, vă poruncesc să mă lăsaţi să trec. Nenorocirea şi excomunicarea să cadă pe capul celui care se va împotrivi!

Cuvintele acestea, rostite cu voce răsunătoare, îi împietriră pe soldaţi, iar călugărul ieşi din apartament fără nici o greutate. Robin se pregătea să-şi urmeze prietenul,

când, la un semn al baronului, soldaţii se aruncară asupra tânărului, îi smulseră arcul şi săgeţile şi-l împinseră apoi în încăpere.

Frânt de oboseală şi învineţit de lovituri, baronul se trântise într-un jilţ.

— Acum să ne răfuim noi doi! Spuse el, după ce se strădui îndelung până să poată vorbi. Acum între noi doi!

Aceste evenimente se petreceau într-o vreme când nu era prudent să te legi de un fiu al bisericii, aşa cum încercase, spre nenorocul său, Henric al II-lea, când se certase cu Thomas Becket. De aceea baronul se văzuse silit să-l lase pe călugăr să scape, dar îşi puse în gând să-şi ia revanşa asupra lui Robin.

— Este adevărat că l-ai însoţit pe Allan Clare aici? Întrebă el, cu un ton ironic şi calm. Ai putea să-mi spui ce l-a făcut să vină la mine?

Oricine altul, în locul lui Robin, s-ar fi crezut pierdut, pierdut fără scăpare, văzându-se la mâna unui om aşa de crud ca bătrânul Fitz Alwine. Însă tânărul şi viteazul arcaş din Sherwood, fiind dintre acei oameni care nu tremură niciodată, nici chiar în faţa morţii apropiate şi sigure, răspunse cu un sânge rece fără pereche:

— Ştiu că l-am însoţit până aici pe messire Allan Clare, dar nu ştiu pentru ce a venit.

— Minţi!

Robin zâmbi dispreţuitor, iar calmul prefăcut al lordului fu înlocuit cu o violentă explozie de mânie. Dar cu cât se dezlănţuia mai grozav această mânie, cu atât Robin zâmbea mai vârtos.

— De câtă vreme îl cunoşti pe Allan Clare? Reluă baronul.

— De douăzeci şi patru de ore.

— Minţi! Minţi!

Scos din fire de atâtea insulte, Robin răspunse cu răceală:

— Mint? Mint eu? Dimpotrivă, tu nu spui adevărul, bătrân încăpăţânat! Ei bine! Fie, mint! Dar nu voi mai minţi, căci de acum înainte nu voi mai scoate un cuvânt.

— Copil nebun, vrei să fii aruncat de sus de pe parapet în şanţul castelului, aşa cum o să se întâmple peste un ceas, după ce va mărturisi complicele tău Allan Clare? Hai, încă o întrebare. Dar dacă nu răspunzi, s-a zis cu tine! N-aţi fost atacaţi venind încoace?

Robin nu răspunse. Fitz Alwine, furios, însă stăpânindu-şi furia, se ridică din fotoliu şi apucă sabia. Robin îl privea ţintă: aştepta. O crimă era pe punctul de a fi săvârşită când deodată uşa se deschise lăsând să treacă doi bărbaţi. Aveau capetele înfăşurate în cârpe pline de sânge şi abia dacă se puteau mişca. Hainele le erau sfâşiate şi mânjite de noroi. S-ar fi zis că au ieşit dintr-o luptă în care nu ei fuseseră învingători. La vederea lui Robin, scoaseră amândoi un strigăt de mânie, iar Robin, nici el mai puţin uluit, recunoscu în ei pe supravieţuitorii grupului de bandiţi care atacaseră casa lui Gilbert Head cu o noapte mai înainte. Furia baronului ajunse la culme când îi povestiră necazurile acelei nopţi şi-l arătară pe Robin ca fiind unul din cei mai cumpliţi duşmani ai lor. De aceea baronul nici nu mai aşteptă sfârşitul povestirii şi strigă cu ură:

— Luaţi-l pe netrebnicul ăsta şi aruncaţi-l în temniţă! Să stea acolo până o să spună tot ce ştie despre Allan Clare şi o să ne ceară iertare în genunchi pentru obrăznicia lui… Nici pâine, nici apă; să moară de foame!

— Adio, baroane Fitz Alwine! Zise Robin. Adio! Dacă-l vorba să nu ies din temniţa în care m-arunci decât îndeplinind cele două condiţii, n-o să ne mai vedem niciodată. Adio deci pentru totdeauna! Soldaţii începuseră să-l îmbrâncească spre a-l sili să iasă din odaie mai repede, când tânărul, întorcându-se spre baron, îi spuse: Ai vrea să fii bun, nobil senior, să trimiţi să-l vestească pe Gilbert Head, cinstitul şi curajosul pădurar din pădurea Sherwood, că ai de gând să mă găzduieşti pentru câtva timp fără să-mi dai de mâncare?… Mi-ai face plăcere şi-ţi adresez această rugăminte, milord, pentru că eşti tată şi desigur că-nţelegi

grija unui părinte când nu ştie ce s-a întâmplat cu fiul sau cu fiica lui.

— Mii de draci! Luaţi-l odată de aici pe guralivul ăsta!

— A, să nu crezi că eu aş vrea să-ţi mai ţiu tovărăşie multă vreme, preacinstite baron de Nottingham. Amândoi ardem de dorinţa de a ne despărţi.

Cum ieşi din camera baronului, Robin începu să cânte în gura mare, iar glasul lui tânăr şi cristalin mai răsuna încă sub galeriile întunecate ale castelului când uşa temniţei se închise în urma lui.

VI.

Prizonierul ascultă îndelung miile de zgomote nedesluşite ce răzbăteau din afară până la el şi când paşii soldaţilor nu mai tulburară liniştea galeriilor, începu să se gândească la gravitatea situaţiei sale. Mânia şi ameninţările preaputernicului castelan nu-l speriau câtuşi de puţin, el se gândea însă, nobil copil, la neliniştea şi la durerea lui Gilbert şi a Margaretei, care îl vor aştepta zadarnic şi în seara aceea şi a doua zi şi poate încă multă vreme.

Gândurile acestea atât de mohorâte treziră în Robin o aprigă dorinţă de libertate şi, asemenea unui leu tânăr şi captiv care se învârteşte în cuşcă de colo-colo, doar-doar o găsi o ieşire, tot aşa şi Robin cercetă fiece ungher al celulei, lovi pământul cu piciorul, măsură înălţimea până la ochiul de fereastră, ciocăni zidurile, socotind de câtă forţă, viclenie sau îndemânare ar avea nevoie pentru a sfărâma sau a putea deschide o uşă ferecată a cărei cheie se afla neîndoielnic în mâinile cerberului acela necioplit.

Temniţa era mică. Zidurile aveau trei deschizături: uşa, cu o ferestruică deasupra ei, iar vizavi, o fereastră ceva mai mare aflată cam la vreo zece picioare înălţime de la pământ şi prevăzută cu drugi puternici; tot acolo mai erau o masă, o bancă şi un maldăr de paie.

„De bună seamă – îşi spunea Robin – baronul nu-l atât de crud pe cât este de nedrept, căci îmi lasă mâinile şi

picioarele libere. Deci să ne folosim de situaţia aceasta şi să vedem ce se petrece acolo sus.

După ce urcă banca pe masă şi o propti bine de perete, Robin se căţără până sus la lucarnă. Ah, ce fericire! Când puse mâna pe gratii, constată că, în loc să fie din fier, erau de stejar şi încă stejar mâncat de carii. Văzu că se clintesc cu uşurinţă, aşadar, puteau fi sfărâmate la fel de uşor. Şi chiar dacă zăbrelele ar fi rezistat la loviturile lui de pumn, erau destul de rar înfipte una de cealaltă pentru ca Robin să-şi poată trece capul printre ele. Şi-apoi, nu ştia el că pe unde trece capul, trece şi corpul?

Încântat de această descoperire, eroul nostru găsi nimerit să cerceteze terenul şi de cealaltă parte, ca să nu-şi primejduiască posibilităţile de evadare; căci acolo, pe coridor, veghea poate într-ascuns vreun gardian care s-ar fi putut ivi la cel dintâi zgomot suspect. Banca fu lipită de uşă şi chipul inteligent al prizonierului se arătă în pătratul ferestrei. Dar nu zăbovi nici un minut, nici o clipă, nici măcar o jumătate de clipă, căci zări un soldat furişându-se de-a lungul peretelui galeriei şi apropiindu-se de uşă, fără îndoială ca să spioneze prin gaura cheii şi să vadă ce face prizonierul.

Robin începu să cânte de îndată una din cele mai frumoase balade pe care le cunoştea şi, între două strofe, auzi paşii soldatului îndepărtându-se şi apropiindu-se iar cu băgare de seamă, apoi îndepărtându-se din nou revenind. Această manevră, acest du-te-vino dură bine de un sfert de ceas.

„Dacă flăcăul ăsta – îşi zicea în sinea lui Robin – are de gând să se plimbe aşa toată noaptea, sunt în primejdie să mă aflu tot aici şi când se va crăpa de ziuă. N-am să-mi pot lua zborul pe acolo, pe sus, fără să m-audă.”

Dar, după o bucată de vreme, o linişte adâncă se lăsă pe coridor şi se părea că plimbăreţul renunţase la pânda lui: însă Robin, care, ca un vânător încercat ce era, cunoştea toate şiretlicurile, cumpăni că în asemenea împrejurări e mai bine să te încrezi în dovada pe care o vezi cu ochii

decât în ceea ce auzi cu urechile tale. Deci se încumetă să folosească încă o dată ferestruica temniţei sale. Şi nu făcu rău, căci, în loc de un spion, băiatul văzu doi, doi inşi care trăgeau cu urechea stând la uşă nas în nas.

În aceeaşi clipă, frumoasa Maud, cu o lumânare într-o mână şi cu alte lucruri în cealaltă, se ivi la capătul galeriei şi, văzând capul lui Robin atârnând deasupra celor doi temniceri scăpă un ţipăt. Uşor ca frunza ce se desprinde de pe creangă, Robin sări jos şi se pregăti, îngrijorat să asculte ce avea să urmeze. Din fericire, glasul fetei acoperise zgomotul făcut de băiat când sărise jos. El o auzi pe tânăra fată bruftuluindu-l pe soldaţi şi vorbindu-le pentru a da o explicaţie strigătului de surpriză sau de spaimă pe care îl scosese.

Robin se grăbi să aşeze la loc banca şi masa, cântând cât îl ţinea gura şi întrebându-se de ce umbla Maud prin castel la miezul nopţii. Maud, frumoasa Maud, nu întârzie să-l dea răspuns la această enigmă, căci, adresând cuvinte împăciuitoare celor doi temniceri, ea intră voioasă în temniţă, puse pe masă mâncare şi băutură răcoritoare şi ceru să fie lăsată singură cu prizonierul pentru a schimba cu el câteva vorbe.

— Ei bine, tinere pădurar – spuse tânăra de îndată ce se închise uşa – ai nimerit-o! Semeni cu o privighetoare în colivie şi tare mă tem că n-o să se deschidă repede, căci baronul este furios; ocărăşte, tună şi fulgeră şi jură să te trateze întocmai ca pe maurii necredincioşi pe care i-a întâlnit la locurile sfinte.

— Fii tovarăşa mea de captivitate, încântătoare Maud – răspunse Robin, îmbrăţişând-o pe tânăra fată – şi nu voi regreta libertatea.

— Nu fi prea îndrăzneţ, messire – spuse fata desprinzându-se din îmbrăţişarea lui Robin. Nu te porţi ca un adevărat cavaler.

— Iartă-mă, dar eşti atât de frumoasă, încât… Dar să vorbim serios. Să ne aşezăm aici şi lasă-ţi mâinile în mâinile

mele. Aşa, mulţumesc! Spune-mi acum dacă ştii ce s-a întâmplat cu Allan Clare, tovarăşul meu de drum, care a intrat în castel o dată cu mine şi cu Tuck, unchiul dumitale.

— Vai săracul! Zace într-o temniţă mult mai întucoasă şi mai înfricoşătoare decât asta. A îndrăznit să-l spună înălţimii sale: „Ticălos netrebnic, mă voi căsători cu lady Christabel chiar fără voia ta”. În clipa când prietenul dumitale atât de imprudent rostea aceste cuvinte, eu tocmai intram în camera baronului împreună cu tânăra mea stăpână. Când a văzut-o, sir Allan Clare a mers până acolo, încât s-a repezit la ea, a luat-o în braţe şi a sărutat-o strigând: „Christabel, scumpa şi iubita mea Christabel!” Milady şi-a pierdut capul, iar eu am smuls-o de lângă monsenior. Din ordinul tinerei mele stăpâne, m-am interesat de soarta lui messire Allan; cum ţi-am spus, e prizonier. Gill, călugărul acela vesel, mi-a spus ce ţi s-a întâmplat şi am venit să…

— Să m-ajuţi să fug, nu-l aşa, dragă Maud? Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, da, în curând voi fi iar liber; în mai puţin de un ceas, dacă o să m-ajute Dumnezeu.

— Liber? Dar cum ai să poţi ieşi de aici? Sunt doi paznici la uşă.

— Aş vrea să fi fost o mie.

— Doar n-oi fi vrăjitor, frumosule pădurar?

— Nu, dar am învăţat să mă caţăr în copaci ca o veveriţă şi să sar peste şanţuri ca un iepure. Tânărul îi arătă din ochi fereastra cu gratii şi, apropiindu-se de urechea fetei, atât de aproape încât atingerea buzelor lui o făcu pe Maud să roşească, îi şopti:

— Zăbrelele nu sunt de fier.

Maud înţelese şi un zâmbet de fericire îi lumină faţa.

— Acum aş vrea să ştiu – mai spuse Robin – unde-l pot găsi pe fratele Tuck.

— La… Noi în casă – răspunse Maud, un pic ruşinată. Dacă milady are nevoie de ajutor pentru a-l salva pe messire Allan, ne-am înţeles să trimită acolo după el.

— Pe unde trebuie s-o iau ca s-ajung acolo?

— După ce ieşi de aici, o iei la stânga, pe metereze şi mergi aşa până dai de o uşă deschisă. De acolo ajungi la o scară, iar scara te va duce la o galerie; galeria dă într-un coridor la capătul căruia se găseşte odaia. Uşa este închisă; dacă nu auzi înăuntru nici un zgomot, intri; dacă Tuck nu-l acolo, înseamnă că l-a chemat milady. Ascunde-te atunci într-un dulap şi aşteaptă-mă până vin; o să ne-ngrijim să poţi ieşi din castel.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, frumoasa mea Maud, n-am să uit niciodată bunătatea ta! Strigă Robin cu veselie.

Şi focul care ţâşnea din ochii lui întâlni focul care ţâşnea din ochii fetei; cele două scântei se amestecară şi între cele două fiinţe atât de tinere şi frumoase avu loc un schimb de gânduri şi de dorinţe, schimb pe care-l desăvârşi un îndoit sărut fierbinte.

— Bravo, bravisssimo, îndrăgostiţilor! Iată în ce constă schimbul de cuvinte! Strigă unul din temniceri, deschizând brusc uşa temniţei. Ei, drăcia dracului! Frumoasă domnişoară, ai adus prizonierului nişte răcoritoare foarte ciudate! Vă felicit şi văd că vă pricepeţi atât de bine să mângâiaţi un om, încât nu m-aş supăra câtuşi de puţin dacă aş fi şi eu aruncat în temniţă.

Auzind aceste cuvinte, Maud se împurpură la faţă. Biata fată rămase o clipă mută de emoţie, iar când soldatul se apropie de ea, poruncindu-l să iasă din temniţă, îşi recăpătă sângele rece şi, ridicând mâna-l mică şi albă la înălţimea obrazului ars de soare al soldatului, îi trase o pereche de palme, cu un aer foarte semeţ. Apoi fugi râzând nebuneşte de zburdălnicia pe care o săvârşise.

— Hm, hm! Mormăi temnicerul, frecându-şi obrajii şi aruncând spre Robin o privire din cele mai puţin drăgăstoase. Băietanul ăsta şi cu mine n-am fost plătiţi cu aceeaşi monedă.

Şi temnicerul ieşi, prefăcându-se că zăvorăşte uşa şi că răsuceşte de mai multe ori cheia în broască. Cât despre

prizonier, el bea, râdea şi mânca, plin de voie bună. Nu trecu mult şi o santinelă înarmată din cap până în picioare, îl înlocui pe temnicer, iar Robin, ca să nu pară îngrijorat, nici preocupat, începu să cânte cât îl ţinea gura. Santinela, supărată că trebuie să facă de gardă, îi porunci cu asprime să tacă. Robin se supuse, aşa cum îi era planul şi cu glas ironic, ură soldatului din post noapte bună şi vise plăcute.

Un ceas mai târziu, luna ajunsă la zenit, îi vesti lui Robin că e timpul să fugă. Stăpânindu-şi bătăile puternice ale inimii, tânărul improvizã o scară din bancă şi ajunse fără greutate la zăbrelele ferestruii. Una din zăbrele mai mâncată de cari cedă cu uşurinţă după câteva smucituri şi-l deschise cale liberă. Robin se ghemui pe marginea ferestruii, măsurând cu o privire neliniştită distanţa până la pământ. Şi cum i se păru că-l mai mult decât câteva picioare, se gândi să-şi folosească cingătoarea agăţând-o de zăbreaua cea mai trainică. După aceste pregătiri, care se sfârşiră repede, tocmai se pregătea să coboare când zări la câţiva paşi, jos, pe terasă, un soldat rezemat în suliţă, stând cu spatele spre el şi privind spre adâncurile îndepărtate ale văii.

„Hait! Îşi spuse Robin. Era să cad în gura lupului. Atenţie!”

Din fericire, tocmai atunci un nor trecu între lună şi el, aşa că terasa intră în întuneric în timp ce valea strălucea de lumină. Soldatul, de bună seamă de fel de prin părţile acelea, continua să privească în tăcere.

— Hai şi Doamne-ajută! Murmură Robin, care, după ce-şi făcu semnul crucii, îşi dădu drumul de-a lungul zidului, agăţat de cingătoare.

Din nefericire cingătoarea era prea scurtă, aşa că, ajuns la capătul ei şi simţind că picioarele îi atârnă în gol, îl cuprinse teama că ar putea să atragă atenţia santinelei dacă ar cădea cu prea mare zgomot. Ce să facă? Să se urce înapoi? Poate că zăbreaua de care se agăţase n-ar mai fi rezistat şi la efortul urcuşului. Deci, fie ce-o fi, înainte până la capăt! Şi astfel, încrezându-se în noroc şi făcându-se cât mai uşor

cu putinţă, îşi dădu drumul. Un zornăit îngrozitor, ceva asemănător cu un chepeng de pivniţă trântit, cam aşa fu zgomotul care tulbură santinela din visare în clipa când eroul nostru atinse pământul.

Santinela dădu un strigăt de alarmă şi se întoarse cu suliţa îndreptată spre locul de unde venise zgomotul neaşteptat: însă, nevăzând şi nemaiauzind nimic, se linişti şi, fără a mai cerceta cauza unui asemenea vacarm, se întoarse din nou la postul său şi contemplă mai departe în voie valea lui dragă.

Robin, dându-şi seama că scăpase teafăr, profită de uimirea santinelei şi se îndepărtă repede, fără să se sinchisească nici el de cauza zgomotului. Trecuse însă printr-o mare primejdie. Intrarea în subteranele castelului se găsea chiar sub fereastra temniţei sale, iar chepengul ce o acoperea nu fusese închis. Norocul lui că, în cădere, închisese chepengul cu piciorul, căci, altfel, ar fi dispărut pentru totdeauna în adâncurile subteranei. Însă n-ar fi scăpat de santinelă nici dacă gura subteranei ar fi fost închisă, căci atunci l-ar fi trădat zgomotul produs de căderea lui peste chepengul metalic.

Aşadar, norocul îl zâmbea. Cu paşi repezi, dar furişaţi, el îşi văzu de drum, respectând indicaţiile frumoasei Maud, întocmai cum îi spusese fata, dădu în stânga peste o uşa şi, după ce intră, de o scară, apoi de o galerie şi, în cele din urmă, ajunse într-un coridor lung. Aci, la un moment dat, se desfăceau două galerii; eroul nostru, cufundat într-un întuneric beznă, pipăi pământul cu vârful piciorului, iar cu mâinile întinse, pereţii, ca nu cumva să apuce pe un drum greşit. Deodată auzi pe cineva întrebând în şoaptă:

— Cine-l? Ce faci acolo?

Robin se lipi de perete şi-şi ţinu răsuflarea. Oprit locului, necunoscutul pipăia şi el lespezile cu vârful sabiei şi căuta să-şi dea seama ce-l cu zgomotul pe care-l stârnise Robin în vreme ce se apropia.

„Desigur, a scârţâit vreo uşă” – îşi spuse vizitatorul nocturn, continuându-şi drumul.

Gândindu-se şi pe bună dreptate, că, precedat de o călăuză, i-ar fi mai uşor să se descurce în labirintul prin care rătăcea de vreun sfert de ceas, Robin îl urmă pe străin la o distanţă respectuoasă. Curând, acesta din urmă deschise o uşă şi dispăru. Uşa dădea într-o capelă. Robin grăbi pasul, se avântă binişor pe urmele necunoscutului şi se strecură fără zgomot în dreptul unui stâlp din lăcaşul sfânt.

Razele lunii scăldau capela cu lumina lor strălucitoare; o femeie cu capul acoperit de un văl se ruga, îngenuncheată lângă un mormânt. Străinul, purtând o rasă de călugăr, îşi roti privarea îngrijorată prin toată încăperea, iar când dădu cu ochii de femeia ascunsă sub vălul ei, tresări, îşi reţinu o exclamaţie, un strigăt de bucurie ce sta gata să-l scape, străbătu bisericuţa şi se apropie de ea, cu mâinile împreunate. La zgomotul paşilor necunoscuţi femeia ridică uşor capul şi-l privi, tulburată de teamă sau fremătând de speranţă.

— Christabel! Murmură lin călugărul.

Fata se ridică, obrajii i se îmbujorară şi, aruncându-se în braţele întinse ale tânărului, strigă, cu o bucurie care nu poate fi exprimată în cuvinte:

— Allan! Allan! Dragul meu Allan!

VII.

Gilbert îi istorisi soţiei sale Margaret povestea lui Roland Ritson, dar îi ascunse cele mai cumplite fărădelegi săvârşite de acesta, vorbindu-l foarte puţin despre dragostea şi despre sfârşitul nefericitei lui surori Annette.

— Să cerem îndurare lui Dumnezeu pentru acest nesocotit – spuse Margaret, ascunzându-şi lacrimile ca să nu sporească durerea soţului său.

Bătrânul călugăr, îngenuncheat lângă cadavru, murmura încet rugăciunile pentru morţi; din când în când, Gilbert şi Margaret i se alăturau. Lincoln fu trimis să sape mormântul între stejarul şi fagul pe care îi indicase ticălosul Ritson; nu

mai rămânea decât să aştepte înapoierea călătorilor de la Nottingham, ca să aibă loc înmormântarea.

Obosită de a umbla de colo-colo prin faţa casei, Marianne, pradă disperării, simţi nevoia să plece înaintea fratelui său. Lance dormea întins pe pragul uşii. Ea îl strigă, îl mângâie cu mâna-l albă şi plecă fără a-l spune nimic lui Gilbert. Mult timp tânăra păşi visătoare, gândindu-se la viitorul fratelui său: apoi se aşeză la rădăcina unui copac. Îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă. De ce? Ştia ceva? Nu! Gânduri negre o făceau să se înfioare şi prin mii de imagini nedesluşite vedea chipul iubitului ei frate Allan, într-un viitor întunecat, asemenea viitorului tânărului pădurar, adevăratul conte de Huntingdon.

Lance, ca un animal credincios, se întinse la picioarele ei şi, cu botul în vânt, îndreptă spre ea doi ochi mari şi rotunzi scânteind de inteligenţă. Parcă se întristase şi el văzând mâhnirea tinerei fete şi parcă încerca şi el aceleaşi negre presentimente, căci nu dormea, ci veghea.

Soarele mai lumina doar vârfurile celor mai semeţi copaci, iar amurgul începuse să învăluie desişurile, când Lance se ridică în picioare şi scoase nişte sunete triste, dând din coadă. Marianne, smulsă din gândurile sale de acest avertisment, regretă că a zăbovit atât de târziu în pădure, dar sărituriile voioase ale animalului, care părea că salută iniţiativa fetei de a se înapoia, o liniştiră şi Marianne o porni spre casă, nădăjduind că Allan se va întoarce curând. Lance nu mai mergea în spatele tinerei, ca de dimineaţă; acum, dimpotrivă, o luase înainte ca să cerceteze poteca şi, din când în când, întorcea capul ca să vadă dacă tânăra îl urmează. Deşi era sigură că nu se poate rătăci lăsându-se în grija călăuzei sale, Marianne grăbi totuşi pasul căci întunericul cădea cu repeziciune, iar pe bolta albastră primele stele se şi iviseră.

Deodată Lance se opri locului, se încordă pe picioare, îşi lungi spinarea şi gâtul, ciuli urechile, încreţi botul, adulmecă aerul, privi ţintă la potecă şi începu să latre cu

furie, cu turbare. Tremurând, Marianne rămase împietrită, căutând să descopere de ce latră câinele. „Poate vesteşte apropierea lui Allan” – se gândi tânăra, ascultând cu atenţie.

În jur domnea o linişte adâncă. Câinele încetase să mai mârâie, iar Marianne încetă să mai tremure. Tocmai în clipa când, râzând de teama ei, fata se pregătea să-şi continue drumul, un zgomot de paşi grăbiţi răsună într-un tufiş din apropiere, iar Lance începu să latre din nou cu şi mai multă furie şi mai turbat. Teama de a cădea în mâna unui tâlhar parcă îi dădu fetei aripi. Se repezi în goană pe potecă, dar, ajunsă curând la capătul puterilor, fu nevoită să se oprească. Era gata să leşine când auzi un bărbat strigându-l cu voce aspră şi poruncitoare:

— Cheamă-ţi câinele!

Lance, care stătuse în ariergardă pentru a ocroti parcă fuga tinerei Marianne, se repezi la gâtul necunoscutului care o urmărea.

— Cheamă-ţi câinele! Strigă din nou acesta. Nu vreau să-ţi fac nici un rău.

— Cum să cred că-mi spui adevărul? Zise Marianne, pe un ton aproape hotărât.

— Dacă aş fi fost un răufăcător, aş fi putut să-ţi trimit de mult o săgeată în inimă; încă o dată îţi spun, cheamă-ţi câinele!

Dar colţii lui Lance îi şi sfâşiaseră hainele şi atingeau pielea. La primul cuvânt rostit de Marianne, câinele lăsă prada şi se aşează în faţa ei, fără a-şi lua ochii de la necunoscutul pe care continua să-l ameninţe cu colţii.

Necunoscutul acesta era într-adevăr un tâlhar, unul din acei proscrişi fără căpătâi care umblă din loc în loc şi pradă pădurarii mai puţin curajoşi decât Gilbert, sau ucid călătorii fără apărare. Ticălosul acesta, pe a cărui faţă lividă se putea citi crima, era îmbrăcat cu o haină scurtă, strânsă la brâu şi cu un pantalon scurt din piele de căprioară; o pălărie cu boruri mari, sfâşiată, boţită, abia dacă reuşea să-l acopere

părul lung ce-l cădea încâlcit pe umeri. Balele câinelui îi albise barba deasă, la şold îi atârna un cuţit. Într-o mână ţinea arcul, în cealaltă săgeţile. Cu toate că era înspăimântată, Marianne se prefăcu a avea mult sânge rece.

— Nu te-apropia – zise fata cu o privire ce impunea respect.

Banditul se opri, căci câinele se pregătea să sară din nou asupra lui.

— Ce vrei? Vorbeşte, te-ascult! Adăugă Marianne.

— Am să vorbesc, dar mai întâi vino cu mine.

— Unde?

— N-are nici o importanţă locul din pădure; urmează-mă.

— N-am să te urmez.

— Aha! Te împotriveşti, frumoasă domnişoară! Strigă ticălosul într-un hohot de râs fioros. Faci pe mândra, pe încăpăţânata!

— N-am să te urmez! Repetă Marianne, cu hotărâre.

— Atunci am să fiu silit să folosesc mijloace care n-or să fie pe gustul dumitale, te-anunţ.

— Şi eu te anunţ că dacă vei avea îndrăzneala să te foloseşti de violenţă împotriva mea vei fi pedepsit foarte aspru.

Marianne nu mai tremura; în faţa primejdiei îşi recăpătase curajul, aşa că rosti ultimele cuvinte cu o voce sigură şi cu braţul întins spre proscris ca pentru a-l spune: „Pleacă!”

Proscrisul râse din nou cu râsul lui înfiorător. Lance mârâi şi clănţăni din dinţi.

— Într-adevăr, frumoasă fată – reluă banditul după o clipă de tăcere – într-adevăr, îţi admir curajul şi îndrăzneala cuvintelor, însă admiraţia asta nu mă va face să-mi schimb planul. Ştiu cine eşti şi ştiu că ai poposit la pădurarul Gilbert Head împreună cu fratele dumitale Allan şi că azi-dimineaţă fratele dumitale a plecat la Nottingham. Ştiu totul la fel de bine ca şi dumneata, dar mai ştiu ceva pe care dumneata nu-l ştii şi anume că porţile castelului contelui

Fitz Alwine, care s-au deschis ca să-l lase să intre pe messire Allan, nu se vor mai deschide niciodată ca să-l lase să iasă.

— Ce tot spui? Strigă Marianne, înspăimântată din nou.

— Spun că messire Allan este prizonierul baronului de Nottingham.

— Doamne! Doamne! Murmură îndurerată fata.

— Eu nu-l plâng pe stimatul dumitale frate. Ce-a căutat să se bage, cu bună-ştiinţă, în gura leului? Pentru că Fitz Alwine este un adevărat leu. Amândoi am făcut războiul şi-l cunosc gusturile. Vrea să pună mâna şi pe soră, aşa cum a pus pe frate. Ieri ai scăpat de copoii lui, dar astăzi… Marianne scoase un strigăt de deznădejde. A, linişteşte-te, vreau să zic că nici azi n-o să pună mâna pe dumneata, o să scapi… Dar n-o să-mi scapi mie; el cu fratele, eu cu sora. Trăiască partea mea! Hai, fără lacrimi, frumoasă fată! La baron ai fi fost sclavă, cu mine ai să fii liberă, liberă şi regină în această pădure bătrână. Multe femei, brune sau blonde, îţi vor invidia soarta. Aşadar, la drum, mireasa mea! În peşteră vom găsi o cină gustoasă din vânat şi patul nostru din frunze uscate.

— Ah, te conjur, vorbeşte-mi de fratele meu, de scumpul meu Allan! Strigă Marianne, care nu luă în seamă cuvintele nesăbuite ale ticălosului.

— Zău?! Reluă el, fără să bage de seamă lipsa de atenţie a Mariannei. Dacă fratele dumitale scapă din ghearele fiarei sălbatice, o să vină să locuiască la noi, dar tare mi-e teamă că n-o să vânăm niciodată un cerb împreună, căci baronul Fitz Alwine nu-şi lasă prizonierii să mucezească în temniţă, ci-l trimite repede pe lumea cealaltă.

— Dar cum ai aflat că fratele meu este prizonierul baronului?

— Lasă dracului întrebările astea, frumoaso! E vorba de propunerea pe care ţi-o fac să-mi fii regină şi nu de funia cu care trebuie să-l spânzure pe domnul, fratele tău. Pe sfântul Dunstan! De voie de nevoie, ai să mergi cu mine!

Şi făcu un pas spre Marianne, care se trase repede înapoi strigând:

— Pe el, Lance! Şo pe el!

Curajosul animal n-aşteptă decât atât că şi sări la gâtul proscrisului. Însă acesta, obişnuit, desigur, cu asemenea lupte, apucă labele din faţă ale câinelui şi, cu o putere nemaipomenită, îl zvârli la douăzeci de paşi; fără să se sperie, câinele reluă atacul şi, printr-o viclenie iscusită, atacând din flanc în loc să atace din faţă, îşi înfipse colţii în claia de păr ce ieşea de sub pălăria banditului şi-l înfipse atât de bine, încât rămase în gură cu toată urechea. Un şuvoi de sânge îl acoperi pe rănit, care se rezemă de un copac scoţând urlete îngrozitoare şi blestemându-l pe Dumnezeu. Lance, dezamăgit că nu şi-a înfipt colţii într-o bucată mai solidă, se aruncă din nou, ca după vânat. Numai că acest al treilea atac trebuia să-l fie fatal: adversarul său, deşi slăbit de pierderea de sânge, îi trăsni una în cap cu latul pumnalului, încât animalul se prăvăli la picioarele Mariannei, o masă neînsufleţită.

— Acum, între noi doi! Strigă banditul după ce urmărise mulţumit căderea lui Lance. Între noi doi, frumoaso!… Mii de blesteme! Adăugă el, roşindu-se şi plimbându-şi privirea jur împrejur. A plecat! A fugit! Ah! Pe toţi dracii, tot n-o să-mi scape!

Şi o luă la goană pe urmele fetei. Marianne fugi mult timp fără să-şi dea seama dacă drumul pe care apucase o ducea spre casa lui Gilbert Head. După scoaterea din luptă a apărătorului ei, îi mai rămânea o speranţă: să scape de bandit, profitând de întuneric. De aceea făcu eforturi supraomeneşti ca să câştige cât mai mult teren cu putinţă: norocul o va ajuta după aceea. Marianne se opri gâfâind într-un luminiş în care dădeau mai multe poteci şi răsuflă mai liniştită neauzind nici un zgomot în urma ei. Dar o nouă îngrijorare puse stăpânire pe ea: pe ce drum s-apuce? N-avea vreme de pierdut: trebuia să aleagă şi să aleagă repede, altfel banditul, pornit pe urmele ei, avea să se

ivească din nou. Nefericita invocă ajutorul Sfintei Fecioare, închise ochii, se roti de două-trei ori în jurul său, apoi, arătând cu mâna într-o direcţie aleasă la întâmplare, porni într-acolo pe potecă. Abia părăsise luminişul, că banditul apăru şi rămase descumpănit, neştiind nici el pe ce drum s-apuce pentru a pune mâna pe fugară. Din nefericire, luna, aceeaşi lună care tot atunci lumina evadarea lui Robin, lumină şi fuga Mariannei: rochia ei albă o trădă.

— În sfârşit! Strigă banditul. Am prins-o!

Marianne auzi aceste vorbe înfiorătoare: „Am prins-o!” şi, mai ageră decât o căprioară, mai iute decât o săgeată, zbură, zbură, zbură; dar curând, obosită, slăbită, nu mai avu putere să strige decât:

— Allan! Allan! Robin, ajutor, ajutor…!

Şi căzu leşinată.

Călăuzit de albul rochiei, banditul grăbi mai tare pasul şi tocmai se apleca, întinzând mâinile ca să-şi ridice prada, când un om, un paznic ce se afla pe acolo ca să vegheze asupra vânatului regal, strigă:

— Hei! Ticălosule! Nu te-atinge de femeia aceasta că te ucid!

Banditul se făcu că nu aude şi-şi strecură mâinile pe sub umerii fetei ca s-o ridice.

— Aha! O faci pe surdul! Reluă pădurarul, cu un glas de tunet. Bine!

Şi începu să-l lovească pe ticălos cu mânerul suliţei pe care o ţinea în mână.

— Păi e femeia mea – spuse banditul, ridicându-se de jos.

— Minţi! O urmăreai cum urmăreşte ursul un pui de căprioară. Ticălosule! Înapoi sau înfig suliţa în tine!

Banditul se trase înapoi, căci vârful de fier al suliţei îi şi atinsese trupul.

— Aruncă săgeţile! Şi arcul! Şi pumnalul! Adăugă pădurarul, ameninţându-l cu suliţa. Banditul aruncă toate armele. Prea bine. Acum stânga-mprejur şi întinde-o,

întinde-o frumuşel şi uşurel, că altfel te-ndemn eu din spate cu câteva săgeţi.

Fu nevoit să se supună; fără arme, nu mai era cu putinţă nici o împotrivire. Banditul se îndepărtă ocărând şi blestemând, strigând în gura mare că, mai devreme sau mai târziu, o să se răzbune. Pădurarul se grăbi s-o readucă la viaţă pe sărmana Marianne, care zăcea în nesimţire pe iarbă, asemenea unei statui albe de marmură, răsturnată de pe piedestal; luna care-l lumina faţa palidă întărea o asemenea iluzie. Nu departe de acolo, şerpuia un pârâiaş. Tânăra fu dusă până pe malul lui; câteva picături de apă rece pe tâmple şi pe frunte o înviorară. Deschizând ochii ca după un somn lung. Strigă:

— Unde mă aflu?

— În pădurea Sherwood – răspunse cu naivitate pădurarul.

La auzul acestei voci care îi era străină, Marianne dădu să se scoale şi să fugă mai departe, dar nu mai avu putere; aşa că se rugă cu o voce tânguitoare, împreunându-şi mâinile:

— Nu-mi faceţi nimic rău! Fie-vă milă de mine!

— Liniştiţi-vă, domnişoară, ticălosul care v-a atacat este departe de noi şi dacă ar vrea s-o ia de la început, va avea de-a face cu mine mai înainte de a vă atinge măcar rochia cu un deget. Încă tremurând, Marianne privea speriată în jurul ei, deşi glasul pe care-l auzea îi părea prietenos. Vreţi, domnişoară, să vă conduc la locuinţa noastră? Acolo veţi fi bine primită, v-o jur. Veţi găsi acolo tinere care să vă servească şi să vă liniştească, tineri voinici şi puternici care să vă apere şi un bătrân care să vă slujească drept tată. Să mergem, domnişoară!

Era atâta afecţiune şi atâta sinceritate în această propunere, încât Marianne se ridică şi-l urmă instinctiv pe bunul pădurar, fără să spună un cuvânt. Aerul proaspăt şi mişcarea o făcură să-şi recapete de îndată limpezimea minţii şi sângele rece; profitând de clarul de lună, ea cercetă cu atenţie înfăţişarea călăuzei şi, ca şi cum un

presentiment i-ar fi spus că necunoscutul este un prieten al lui Gilbert Head, zise:

— Unde mergem, messire? Drumul acesta duce la casa lui Gilbert Head?

— Cum? Îl cunoaşteţi pe Gilbert Head? Poate, întâmplător, sunteţi fiica lui? Am să-l cert pe bătrânul făţarnic pentru că n-a vrut să spună că are o asemenea comoară. Iertaţi-mă, miss, nu vreau să vă ofensez, dar, vedeţi dumneavoastră, îl cunosc de mult timp pe bătrânul Head şi pe Robin Hood, fiul său, dar n-aş fi crezut că sunt atât de ascunşi.

— Greşiţi, messire, nu sunt fiica lui Gilbert. Eu sunt prietena lui şi, de ieri, sunt oaspetele lui.

Şi povestind tot ce i s-a întâmplat de când părăsise casa pădurarului, Marianne îşi încheie povestirea cu un compliment plin de recunoştinţă pentru salvatorul ei.

Dar înainte de a isprăvi acest compliment, pădurarul o întrerupse roşind:

— Nici să nu vă gândiţi să vă întoarceţi astă-seară la Gilbert; locuinţa lui este foarte departe de aici; în schimb a unchiului meu este numai la doi paşi. Acolo veţi fi în siguranţă, miss. Însă ca să nu vă temeţi că gazdele dumneavoastră vor fi îngrijorate, am să mă duc eu să le spun.

— Mii de mulţumiri, messire. Primesc propunerea ce-mi faceţi, căci mor de oboseală.

— N-aveţi de ce să-mi mulţumiţi, miss; nu-mi fac decât datoria.

Într-adevăr, Marianne pica de oboseală, din care cauză se clătina la fiece pas. Pădurarul observă şi-l oferi braţul, dar tânăra, fiind cufundată în gânduri, nu băgă de seamă şi continuă să meargă singură.

— N-aveţi încredere în mine, miss? Întrebă cu tristeţe tânărul, reînnoindu-şi propunerea. Vă este teamă să vă sprijiniţi pe acest braţ care…

— Am deplină încredere în dumneavoastră, messire – răspunse Marianne, luând de îndată braţul însoţitorului

său. Nu-l aşa că nu sunteţi în stare să înşelaţi încrederea unei femei?

— Chiar aşa, miss; mi-este, într-adevăr, cu neputinţă… Da, Micul-John nu-l în stare de aşa ceva… Veniţi, sprijiniţi-vă cu nădejde pe braţul Micului-John, care ar putea să vă ducă şi în braţe dacă ar trebui, miss, fără să obosească câtuşi de puţin, după cum nu oboseşte ramura unui copac când stă pe ea o turturică.

— Mieul-John… Micul-John…

— Murmură tânăra cu uimire, ridicând capul ca pentru a măsura din priviri statura uriaşă a cavalerului său. Micul-John…!

— Da, Micul-John, numit aşa pentru că măsoară şase picioare şi şase degete înălţime, pentru că-l lat în spate tot pe măsură, pentru că, dintr-o singură lovitură, culcă la pământ un bou, pentru că picioarele sale pot călca patruzeci de mile engleze fără să se oprească, pentru că nu există nici dansator, nici alergător, nici luptător, nici vânător care să-l poată întrece, pentru că, în sfârşit, cel şase veri ai săi, tovarăşii săi, fiii lui sir Guy de Gamwell, sunt cu toţii mai mici decât el; iată de ce, miss, cel care are onoarea să vă ofere braţul său drept sprijin este numit Micul-John de către toţi cei care-l cunosc. Chiar banditul care v-a atacat mă cunoaşte foarte bine, căci s-a potolit pe loc când Sfânta Fecioară, care vă ocroteşte, a făcut să vă întâlnesc. Îngăduiţi-mi să adaug, miss, că sunt tot atât de cumsecade pe cât sunt de puternic, că numele meu de familie este John Baylot şi sunt nepotul lui sir Guy de Gamwell, că sunt pădurar din naştere, arcaş din plăcere, paznic de vânătoare prin funcţie şi că abia de o lună am împlinit douăzeci şi patru de ani.

Vorbind şi râzând astfel, Marianne şi însoţitorul ei se îndreptară spre locuinţa din Gamwell; curând ajunseră la marginea pădurii şi acolo li se înfăţişă înaintea ochilor o privelişte atât de extraordinară, încât, cu toată oboseala, tânăra nu se mai sătura privind minunatul peisaj. Pe o

suprafaţă de câteva mile, încadrate de pădurea de un verde-închis, se întindeau locurile cele mai încântătoare, mai accidentate şi mai variate cu putinţă; ici-colo, în marginea pădurii, pe dealuri sau pe văi, vedeai căsuţe albe ce păreau nişte năluci, unele singuratice, tainice, altele îndesându-se în jurul bisericii, de unde vântul purta pe aripile lui ultimele ecouri ale clopotului care vestea ceasul stingerii.

— Vedeţi acolo în sat, în partea dreaptă a bisericii, clădirea aceea mare prin ale cărei ferestre pe jumătate închise răzbate o lumină puternică? O vedeţi, miss? Întrebă Micul-John pe tovarăşa lui de drum. Ei bine, acolo este Gamwell-hall, locuinţa unchiului meu. În tot comitatul nu găseşti o locuinţă mai confortabilă, nici în toată Anglia un colţ de ţară mai încântător! Ce spuneţi, miss?

Marianne încuviinţă cu un surâs entuziasmul nepotului lui sir Guy de Gamwell.

— Să grăbim paşii, miss – continuă el – roua nopţii a căzut din belşug şi n-aş vrea să vă văd tremurând de frig, după ce-aţi încetat să mai tremuraţi de frică.

Curând, o haită de câini de pază, lăsaţi în libertate, îi primi zgomotos pe Micul-John şi pe însoţitoarea lui. Tânărul îi potoli cu vorbă aspră şi prietenoasă şi cu câteva lovituri de ciomag împărţite celor mai neastâmpăraţi, iar după ce trecu printre slujitorii uimiţi care-l salutară cu respect, intră în sala mare a casei, tocmai în clipa când întreaga familie se pregătea să se aşeze la masă pentru cină.

— Bunul meu unchi – spuse tânărul, ducând-o de mână pe Marianne până la jilţul în care trona venerabilul sir Guy de Gamwell – vă cer ospitalitate pentru această frumoasă şi nobilă domnişoară. Mulţumită providenţei, al cărui neînsemnat instrument am fost eu, a scăpat din ghearele unui ticălos.

În timp ce fugea prin pădure, Marianne îşi pierduse panglica de catifea care, de obicei, îi ţinea strâns părul său lung, iar ca să se apere de frig, luase pledul Micului-John,

cu care îşi acoperise capul, încrucişându-l capetele pe piept şi nelăsând să i se vadă decât ovalul foarte fin al chipului ei fermecător. Stingherită de acest acoperământ sau ruşinată, poate, de a se fi folosit, faţă de toţi, de un obiect făcând parte din îmbrăcămintea unui bărbat, Marianne lepădă pledul în grabă şi apăru în faţa privirilor familiei de Gamwell în toată strălucirea frumuseţii sale.

Cei şase veri ai Micului-John rămaseră cu gura căscată de admiraţie, iar cele două fete ale lui sir Guy se grăbiră, pline de curtenie, s-o întâmpine pe călătoare.

— Bravo! Exclamă patriarhul casei. Bravo, Micule-John, ai să ne povesteşti cum ai făcut ca să nu sperii această tânără, acostând-o în plină noapte în mijlocul pădurii, cum i-ai insuflat atâta încredere, ca să se hotărască să te urmeze fără a te cunoaşte şi să ne facă cinstea de a se odihni sub acoperişul nostru. Nobilă şi frumoasă domnişoară, mi se pare că sunteţi bolnavă şi obosită. Veniţi aici, luaţi loc între soţia mea şi mine; un deget de vin bun vă va da puterile, după care fiicele mele vă vor conduce la un pat bun.

După ce Marianne se retrase în camera ei, Micul-John a trebuit să dea amănunte asupra celor petrecute în seara aceea; el îşi încheie povestirea, amintind că avea de gând să se ducă acasă la Gilbert Head.

— Foarte bine! Strigă William, cel mai tânăr dintre cei şase fraţi Gamwell. Pentru că această domnişoară este o prietenă a viteazului Gilbert Head şi a tovarăşului meu Robin Hood, vreau să te-nsoţesc, Micule-John.

— Nu în seara asta, Will – spuse bătrânul baronet. Este prea târziu, iar Robin de bună seamă se va fi culcat mai înainte de a fi străbătut voi pădurea; ai să te duci la el mâine dimineaţă, fiule.

— Dar, tată dragă – zise William – Gilbert trebuie să fie îngrijorat de soarta acestei domnişoare şi pun rămăşag că, la ceasul acesta, Robin o caută pretutindeni.

— Ai dreptate, fiule; fă cum crezi că e mai bine. Îţi las toată libertatea.

Curând după aceea, Micul-John şi Will se ridicară la masă şi porniră la drum prin pădure.

VIII.

Pe Robin l-am lăsat în capelă; se ascunsese după un stâlp şi se întreba prin ce întâmplare fericită îşi redobândise Allan libertatea. „Fără doar şi poate – se gândea Robin – datorită lui Maud, drăguţa de Maud, care-l joacă asemenea feste baronului şi, pe legea mea, dacă ne va deschide toate porţile castelului, îi făgăduiesc un milion de sărutări.”

— Încă o dată, draga mea Christabel – spunea Allan, ducând la buze mâinile tinerei fete – am fericirea, ca după doi ani de despărţire, să uit lângă dumneata tot ce am suferit.

— Ai suferit, dragă Allan? Întrebă Christabel, pe un ton uşor neîncrezător.

— Cum, te-ndoieşti? Ah, da, am suferit şi din ziua în care am fost alungat din castel de tatăl dumitale, viaţa pentru mine a fost un adevărat iad. În ziua aceea când am plecat din Nottingham, am mers privind înapoi până când ochii mei n-au mai putut zări, din pricina depărtării, vălul pe care-l fluturai de pe metereze, în semn de adio. Am crezut atunci că această despărţire va fi veşnică, pentru că simţeam că mă sfârşesc de durere. Dar lui Dumnezeu i s-a făcut milă de mine: mi-a îngăduit să plâng ca un copil care şi-a pierdut mama. Am plâns şi am supravieţuit.

— Allan, martor mi-e cerul că, dacă mi-ar fi stat în putere să te fac fericit, aş fi făcut-o!

— Aşadar, într-o zi voi fi fericit! Strigă Allan, cu înflăcărare. Şi Dumnezeu va vrea ceea ce vrei tu.

— Mi-ai fost credincios? Întrebă Christabel, întrerupându-l pe tânăr cu o cochetărie naivă. Şi-mi vei rămâne mereu?

— În gând, în vorbă, în faptă, am fost, sunt şi aşa voi rămâne mereu!

— Mulţumesc, Allan! Încrederea pe care o am în tine mă ajută să îndur singurătatea în care mă aflu. Datorez supunere tatălui meu, însă la una din dorinţele lui nu mă voi

supune niciodată: poate să ne despartă din nou, cum a mai făcut-o, dar niciodată nu mă va putea sili să iubesc pe altul în afară de tine.

Pentru prima dată în viaţa lui, Robin auzea acum vorbindu-se de dragoste; înţelegea totul din intuiţie, tresărea de fericire la sunetul acestor cuvinte şi îşi spunea suspinând: „Oh, dacă şi frumoasa Marianne ar vrea să-mi vorbească tot aşa!”

— Draga mea Christabel – continuă Allan – cum de ai descoperit ascunzătoarea în care eram închis? Cine mi-a deschis uşa? Cine mi-a dat acest veşmânt de călugăr? În întuneric n-am putut desluşi chipul salvatorului meu. Mi s-a spus doar în şoaptă: „Duceţi-vă în capelă!”

— În castel nu-l decât o singură fiinţă în care mă pot încrede: este o tânără pe cât de bună, pe atât de iscusită; evadarea ta o datorăm lui Maud, slujitoarea mea.

— Eram sigur…

— Murmură Robin.

— După ce tatăl meu ne-a despărţit cu atâta violenţă, iar pe tine te-a azvârlit în temniţă, Maud, îndurerată de disperarea mea, mi-a spus: „Liniştiţi-vă, milady, îl veţi revedea pe messire Allan foarte curând”. Iar buna şi mica Maud s-a ţinut de cuvânt; acum câteva clipe mi-a spus să vin şi să te-aştept aici. Se pare că temnicerul însărcinat să te păzească n-a rămas nepăsător la nazurile micuţei Maud. Maud i-a dat să bea, i-a cântat câteva balade şi l-a ameţit atât de bine cu vinul şi cu privirile, încât bietul om a adormit buştean. Şi-atunci ştrengăriţă i-a luat cheile. Printr-o fericită întâmplare, confesorul lui Maud se găsea în castel şi preacuviosul nu s-a sfiit să-şi scoată rasa ca să ţi-o dea ţie. Încă nu l-am văzut pe acest venerabil slujitor al Domnului, însă vreau să-l cunosc ca să-l mulţumesc din suflet pentru sprijinul părintesc dat lui Maud.

„Cu adevărat sprijin foarte părintesc” – se gândi Robin, continuând să stea ascuns după stâlp.

— Călugărul acesta nu se numeşte cumva fratele Tuck? Întrebă Allan.

— Ba da, dragă prietene. Îl cunoşti?

— Oarecum – răspunse tânărul, surâzând.

— Sunt sigură că trebuie să fie un bătrân cumsecade – adăugă Christabel. Dar de ce râzi, Allan? Crezi oare că bunul părinte nu merită respectul nostru?

— Nu pretind altceva, dragă Christabel.

— Atunci de ce râzi, dragul meu? Vreau să ştiu şi eu.

— De un fleac, draga mea. Pentru că acest bun călugăr bătrân, nu-l chiar atât de bătrân pe cât crezi.

— Mă mir totuşi că greşeala mea te face să râzi atât. Bătrân sau tânăr, n-are importanţă, eu îl iubesc pe acest călugăr. De altfel, mi se pare că şi Maud îl iubeşte mult.

— Ah, despre asta n-am nimic de zis; însă aş fi deznădăjduit dacă şi tu l-ai iubi pe cât îl iubeşte Maud.

— Ce vrei să spui? Întrebă Christabel, cam supărată.

— Iartă-mă, dragostea mea, toate acestea nu sunt decât o glumă pe care o vei înţelege mai târziu, când amândoi îi vom mulţumi călugărului pentru bunătatea lui.

— Fie. Dar nu-mi spui nimic despre Marianne, sora ta! Ah, măcar pe ea îmi vei îngădui s-o iubesc, nu-l aşa?

— Marianne ne-aşteaptă la un pădurar cumsecade care stă în pădurea Sherwood; ea a părăsit Huntingdon-ul ca să stea cu noi, deoarece speram că tatăl tău îmi va acorda mâna ta. Cum însă nu e mulţumit că doar m-a îndepărtat, încearcă acum să-mi răpească şi libertatea iar mai târziu, desigur şi viaţa; deci nu ne mai rămâne decât o singură şansă de fericire: fuga…

— Ah, nu, Allan, niciodată nu-l voi părăsi pe tata!

— Dar bine, mânia lui va cădea asupra ta, cum a căzut asupra mea. Marianne, tu şi eu vom fi atât de fericiţi când vom fi departe de lume, oriunde vei vrea să trăieşti, în pădure, în oraş, oriunde Christabel. Oh, vino, vino cu mine, nu vreau să plec fără tine din iadul ăsta!

Christabel disperată, plângea cu capul în mâini şi nu putea rosti decât un singur cuvânt: „Nu! Nu!” ori de câte ori Allan îi vorbea de fugă. Ah, dacă Allan Clare s-ar fi aflat undeva, în public, cum ar mai fi demascat el crimele baronului Fitz Alwine şi cum l-ar mai fi zdrobit pe acest om crud şi îngâmfat!

În timp ce tânărul gentilom şi Christabel, strânşi unul lângă altul, îşi mărturiseau durerile şi speranţele, Robin, în faţa căruia se juca pentru prima dată o adevărată scenă de dragoste, se simţea transportat într-o lume cu totul nouă.

Uşa prin care pătrunseseră în capelă prizonierii evadaţi se deschise încet şi Maud, cu o torţă în mână, se ivi însoţită de fratele Tuck, dezbrăcat de rasa de călugăr.

— Oh. Oh, oh, stăpâna mea! Strigă Maud suspinând. Totul e pierdut! O să murim cu toţii, este un măcel cumplit! Oh, oh, oh…!

— Ce s-a întâmplat, Maud? Strigă Christabel, îngrozită.

— Am spus eu c-o să murim: baronul trece totul prin foc şi sânge; nu cruţă pe nimeni, nici pe dumneavoastră, nici pe mine! Ah, este înfiorător să mori atât de tânăr! Nu, nu, de o mie de ori, nu, milady, nu vreau să mor!

Biata Maud tremura şi plângea cu adevărat, însă în curând avea să zâmbească din nou.

— Ce-nseamnă vorbăria asta? Întrebă Allan, cu asprime. Ai înnebunit? Şi dumneata, jupâne Tuck, ai putea să-mi spui ce se-ntâmplă?

— Cu neputinţă, domnule cavaler – răspunse călugărul, cu un aer uşor ironic – pentru că tot ce ştiu se rezumă doar la atât: şedeam… ba nu, eram în genunchi…

— Ba şedeai – îl întrerupse Maud.

— Ba eram în genunchi…

— Ripostă călugărul.

— Ba şedeai – repetă Maud.

— Ba eram în genunchi, îţi spun! Eram în genunchi… Îmi făceam rugăciunea…

— Beai bere – îl întrerupse din nou Maud, cu dispreţ – ba chiar beai prea mult.

— Blândeţea şi politeţea sunt calităţi alese, frumoasa mea Maud, dar îmi face impresia că astăzi eşti înclinată să le uiţi.

— Fără morală şi, mai ales, fără vorbe de prisos…

— Reluă Allan, cu voce poruncitoare. Explicaţi-mi ce v-a adus aici pe neaşteptate şi ce primejdie ne ameninţă.

— Întrebaţi-l pe cuviosul părinte – zise Maud, şăgalnică, scuturându-şi căpşorul frumos – lui v-aţi adresat adineauri, domnule cavaler, drept e ca tot el să vă răspundă.

— Maud, priveşti cu uşurinţă teama care m-a cuprins – adăugă Christabel. Spune-mi de ce trebuie să ne temem, le rog, îţi poruncesc.

Intimidată, tânăra cameristă se roşi la faţă şi, apropiindu-se de stăpâna sa, începu:

— Iată ce este, milady. Ştiţi că i-am dat lui Egbert, temnicerul, mai mult vin decât putea să rabde capul lui, aşa că a adormit. În toiul somnului, somn greu de beţiv, Egbert a fost chemat de milord; milord voia să facă o vizită iubi… Lui messire Allan. Sărmanul temnicer, aflându-se încă sub influenţa vinului pe care i l-am turnat şi uitând de respectul pe care-l datorează înălţimii sale, s-a înfăţişat cu mâinile în şold şi i-a cerut cu necuviinţă să-l spună cine a îndrăznit să-l tulbure lui somnul, el, un tânăr viteaz şi cinstit. Domnul baron a fost atât de surprins auzind această neobişnuită întrebare, încât a rămas mut câteva clipe, cu ochii ţintă la Egbert. Încurajat de această tăcere, temnicerul s-a apropiat de domnul baron şi i-a strigat pe un ton vesel: „Ia spune-mi, hodorog bătrân, cum îţi mai merge cu sănătatea? Sper că la noapte guta o să te lase să dormi liniştit…” Ştiţi că înălţimea sa nu prea era în toane bune. Închipuiţi-vă ce furie l-a cuprins, după vorbele şi gesturile lui Egbert… Ah, milady, dacă l-aţi fi văzut atunci pe monsenior, aţi fi tremurat şi dumneavoastră cum tremur eu acum, căci v-aţi fi temut de un măcel: monseniorul era turbat şi răgea mai tare decât un leu rănit; se zguduia sala când bătea din picior sau când

umbla de colo-colo să găsească ceva să sfarme în mâini. Deodată înhăţă inelul cu chei agăţat la cingătoarea lui Egbert şi începu să caute printre ele cheia temniţei unde se găsea iubi… Domnul cavaler. Cheia nu mai era. „Ce-ai făcut cu ea?” a strigat stăpânul, cu glas ca de tunet. La această întrebare, Egbert se trezi deodată şi se îngălbeni de spaimă. Monseniorul nu mai avea putere să strige, dar tremurul convulsiv care-l înfiora trupul prevestea răzbunarea. A poruncit să vină o grupă de soldaţi cu care s-a îndreptat spre temniţa domnului, spunând că, dacă nu-l va găsi acolo pe prizonier, Egbert va fi spânzurat… Messire – continuă Maud, adresându-se lui Allan – trebuie să fugiţi cât mai repede cu putinţă, să fugiţi mai înainte ca tatăl meu, informat de cele întâmplate, să închidă porţile castelului şi să ridice podul mobil.

— Pleacă, pleacă, dragă Allan! Strigă Christabel. Dacă tatăl meu ne-ar găsi împreună, am fi despărţiţi pentru totdeauna.

— Dar tu, Christabel, tu? Întrebă deznădăjduit Allan.

— Eu, eu rămân… ca să potolesc mânia tatălui meu.

— Atunci rămân şi eu!

— Nu, nu, fugi, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă mă iubeşti, fugi… O să ne revedem.

— Juri c-o să ne revedem, Christabel?

— Jur!

— Ei bine, Christabel, mă supun.

— Adio, pe curând!

— Şi acum urmaţi-mă, domnule cavaler, împreună cu acest venerabil călugăr.

— Eşti sigură, Maud, că tatăl dumitale ne va lăsa să ieşim din castel? Întrebă fratele Tuck.

— Da, numai să nu-l fi adus cineva la cunoştinţă cele petrecute în timpul serii. Hai, veniţi, nu mai avem timp de pierdut.

— Numai că în castel am intrat trei – spuse călugărul.

— Aşa este – zise Allan. Ce s-o fi întâmplat cu Robin?

— Prezent! Strigă tânărul pădurar, ieşind din ascunzătoare.

Christabel scoase un uşor strigăt de spaimă, iar Maud îl salută pe Robin cu atâta grabă, încât călugărul se încruntă.

— Isteţ băiat! Exclamă Maud, zâmbind şi atingând cu gingăşie braţul lui Robin. A evadat dintr-o temniţă pe care o supravegheau două santinele.

— Şi dumneata ai fost închis? Strigă Allan.

— Am să vă povestesc aventura mea când o să fim departe de aici – răspunse tânărul pădurar. Să plecăm mai repede. Haideţi odată, messire! Pare-mi-se că ar trebui să ţineţi la viaţă… Mai mult decât mine – adăugă tânărul, cu tristeţe – căci moartea dumneavoastră o va plânge sora dumneavoastră şi alte persoane, în timp ce pe mine… Dar haideţi, veniţi repede, să profităm de ajutorul frumoasei Maud; să plecăm odată, zidurile castelului din Nottingham îmi apasă sufletul. Să mergem!

La aceste ultime cuvinte, Maud aruncă spre tânăr o privire ciudată. Deodată se auzi un zgomot de paşi pe coridorul ce ducea la capelă.

— Doamne, ai milă de noi! Strigă Maud. Vine baronul; pentru numele lui Dumnezeu, plecaţi!

Dezbrăcându-şi în grabă rasa de călugăr, Allan i-o dădu lui Tuck şi se repezi apoi spre Christabel ca să-şi ia rămas bun.

— Pe aici, cavalere! Strigă Maud, autoritară, deschizând una din uşi.

Allan depuse pe buzele Christabelei un sărut fierbinte, apoi răspunse chemării lui Maud.

— Sfântul Benedict să te apere, dulcea mea prietenă! Zise călugărul, vrând s-o îmbrăţişeze şi el pe Maud.

— Obraznicule! Strigă tânăra. Hai treceţi, treceţi odată!

Robin, încă de pe acum expert în galanterii, se înclină în faţa Christabelei şi-l sărută respectuos mâna, spunându-l:

— Sfânta Fecioară să vă fie sprijin, mângâiere şi călăuză!

— Mulţumesc! Răspunse Christabel, uimită de atâta nobleţe în purtarea unui simplu pădurar.

— Milady – zise Maud – în timp ce noi fugim, aşezaţi-vă în genunchi ca pentru rugăciune şi prefăceţi-vă că nu ştiţi nimic, aşa încât baronul să nu bănuiască nici pe departe că aţi putea cunoaşte pricina mâniei sale.

Abia se închise uşa în urma fugarilor, că în capelă năvăli baronul, urmat de soldaţi.

Să-l părăsim pentru o clipă şi să-l însoţim mai întâi pe cei trei prieteni ai noştri, cărora buna Maud le este înger păzitor.

Micul grup se strecură astfel printr-o galerie lungă şi îngustă: în frunte mergea Maud, cu o torţă în mână; după ea Robin; fratele Tuck păşea aproape alături de Robin; ultimul venea Allan. Maud grăbea pasul, ca să se depărteze de Robin şi să ajungă cât mai repede la poarta castelului. Nu râdea, tăcea, iar cu mâna rămasă liberă înlătura mâna lui Robin, care încerca zadarnic să-l prindă din zbor câteva cute ale rochiei.

— Vasăzică eşti supărată pe mine? O întrebă tânărul, pe un ton rugător.

— Da – răspunse scurt Maud.

— Ce-am făcut de nu-ţi mai sunt pe plac?

— N-ai făcut nimic.

— Atunci, am spus ceva?

— Nu mă-ntreba, messire, asta nici nu poate, nici nu trebuie să te intereseze.

— Dar mă mâhneşte.

— Ce importanţă are? Te vei consola repede. Nu vei fi în curând departe de castelul din Nottingham, ale căror ziduri îţi apasă sufletul?

„Aha, înţeleg” – îşi spuse Robin şi adăugă:

— Dacă m-a obosit baronul, zidurile castelului şi zăvoarele temniţelor lui, în schimb nu m-a obosit nici chipul dumitale atât de încântător, nici zâmbetul, nici cuvintele dumitale frumoase, draga mea Maud.

— Adevărat? Întrebă Maud, întorcând capul pe jumătate.

— Foarte adevărat, dragă Maud.

— Atunci să facem pace…

Şi Maud se lăsă îmbrăţişată de tânărul pădurar. Această mică mişcare produse o întârziere în înaintarea fugarilor, iar călugărul, a cărui ureche fusese neplăcut impresionată de zgomotul sărutului, strigă pe un ton morocănos:

— Hei! Mai repede! Pe unde trebuie s-o luăm?

Ajunseseră la o întretăiere de coridoare.

— La dreapta – răspunse Maud şi douăzeci de paşi mai departe se pomeniră la poartă.

Tânăra îşi chemă tatăl.

— Cum? Strigă bătrânul Lindsay, care, din fericire, nu aflase încă despre întâmplările din seara aceea. Cum? Ne şi părăsiţi, în plină noapte? Tocmai voiam să ciocnesc un pahar cu dumneata înainte de culcare, frate Tuck; trebuie, într-adevăr, să plecaţi chiar în seara asta?

— Da, fiule – răspunse Tuck.

— Adio deci, veselul meu Gilles, iar dumneavoastră, bravi gentlemeni, la revedere!

Podul mobil fu coborât. Allan se repezi cel dintâi afară din castel. Călugărul îl urmă, după ce schimbă câteva vorbe cu tânăra fată, care, de astă dată, nu-l mai îngădui s-o sărute, ceea ce el numea binecuvântarea, căci, profitând de o clipă de neatenţie din partea călugărului, ea îşi lipi buzele fierbinţi de mâna lui Robin. Sărutul acesta, care-l săgetă pe tânăr până în adâncul sufletului, îl întristă în acelaşi timp nespus de mult.

— O să ne revedem curând, nu-l aşa? Zise Maud în şoaptă.

— Sper – răspunse Robin – dar până mă voi întoarce, fii bună, copilă dragă, să-mi iei arcul şi săgeţile pe care le-am lăsat în camera baronului şi să le dai celui care o să ţi le ceară din partea mea.

— Vino dumneata.

— Bine, am să vin eu. Maud. Adio, Maud!

— Adio Robin, adio!

Suspinele care înecau glasul fetei nu îngăduiau să se înţeleagă dacă ea mai spusese şi: „Adio, Allan! Adio, Tuck!”

Fugarii coborâră repede dealul, străbătură oraşul fără să se oprească şi nu-şi încetiniră pasul decât sub umbra ocrotitoare a pădurii Sherwood.

IX.

Pe la ora zece seara, Gilbert, care aştepta cu nerăbdare înapoierea călătorilor, îl lăsă pe părintele Eldred în odaia lui Ritson şi coborî la Margaret, care se îndeletnicea cu treburi gospodăreşti. Voia să afle dacă miss Marianne este îngrijorată de preaîndelungata absenţă a fratelui său.

— Miss Marianne? Zise Margaret, care, absorbită de durerea ei, nu băgase de seamă că tânăra fată lipsea. Miss Marianne? De bună seamă că-l în odaia ei.

Gilbert se repezi acolo, dar camera era goală.

— Este zece, Maggie, zece şi fata încă nu s-a întors acasă.

— Adineauri se plimba cu Lance pe drumul din faţa casei.

— Te pomeneşti că s-o fi rătăcit. Ah, Maggie, tremur de spaimă că i s-o fi întâmplat vreo nenorocire. E zece trecute! În pădure, la ceasul ăsta, numai lupii şi tâlharii sunt treji.

Gilbert îşi luă arcul, săgeţile, un pumnal foarte ascuţit şi se repezi în pădure în căutarea Mariannei. Cunoştea toate hăţişurile, toate desişurile, toate boschetele, toate luminişurile şi voia să cerceteze pe rând toate locurile acestea pe care el le ştia atât de bine, dar care erau atât de primejdioase pentru o femeie. „Trebuie s-o găsesc pe fată – îşi spunea Gilbert. Pe sfântul Petru! Trebuie s-o găsesc!”

Din instinct sau mai degrabă datorită acelui simţ deosebit pe care pădurarii îl dobândesc cu timpul tot bătând codrii în lung şi-n lat, Gilbert urmă acelaşi drum străbătut de Marianne, până la locul unde fata se aşezase să se odihnească. Ajuns acolo, pădurarului i se păru că aude un geamăt surd la marginea unei poteci din apropiere unde razele lunii nu răzbeau prin frunzişul des. Ciuli urechea şi recunoscu îndată că gemetele sunt însoţite de strigăte slabe, ascuţite şi tânguitoare semănând cu cele pe care le scoate un animal în suferinţă. Era întuneric beznă şi Gilbert se îndreptă dibuind spre locul de unde veneau gemetele,

care, pe măsură ce pădurarul se apropia, deveneau tot mai desluşite; deodată, picioarele omului se loviră de o masă inertă zăcând la pământ. Se aplecă, întinse mâna şi atinse blana unui animal, udă de sudoare rece. Animalul, înviorat parcă de atingerea acestei mâini, făcu o mişcare, iar gemetele se preschimbară într-un slab lătrat de recunoştinţă.

— Lance, bietul meu Lance! Strigă Gilbert.

Lance încercă sa se ridice, dar, istovit de efort, se prăbuşi gemând.

„Trebuie să i se fi întâmplat o nenorocire înfiorătoare nefericitei fete şi desigur că Lance a fost doborât în timp ce se lupta s-o apere – se gândi Gilbert. Ah – murmură pădurarul, mângâind cu blândeţe capul animalului credincios – ah, bătrânul meu drag, unde-ai fost rănit? La burtă? Nu. La şale? La labe? Nu, nu. Ah! La cap! Ticălosul a vrut să-ţi sfărâme ţeasta… Ah! Uşurel! N-o să murim noi. Ai pierdut mult sânge, dar tot ţi-a mai rămas. Inima bate, da, simt cum bate şi nu vesteşte sfârşitul…”

Ca cei mai mulţi ţărani, Gilbert cunoştea puterea de tămăduire a unor plante. Se grăbi să culeagă anumite ierburi în luminişurile din apropiere, de unde întunericul fusese alungat de primele raze ale lunii şi, după ce le sfărâmă între două pietre, le aşează pe rana lui Lance, iar pe deasupra trecu o fâşie ruptă din surtucul său din piele de căprioară.

— Trebuie să te părăsesc, sărmane bătrân, dar fii liniştit, am să vin înapoi să te văd: până atunci să te odihneşti pe patul ăsta de frunze uscate; am să te-acopăr în întregime cu frunze ca să nu-ţi fie frig, dragul meu Lance!

Vorbindu-l câinelui cum ar fi vorbit unui om, bătrânul pădurar luă animalul în braţe şi-l duse într-un desiş. După aceea mai mângâie o dată credinciosul animal şi-şi continuă drumul în căutarea tinerei Marianne.

— Pe sfântul Petru! Murmură Gilbert, cercetând desişurile şi luminişurile cu ochi de pisică sălbatică. Pe sfântul Petru,

dacă bunul Dumnezeu mi-l scoate în cale pe feciorul diavolului care a prăpădit pielea bietului meu Lance, am să-l silesc, cu lovituri de pumnal, să joace o horă cum n-a jucat niciodată. Ah, ticălosul! Nemernicul!

Gilbert mergea pe aceeaşi cărare pe unde fugise Marianne după ce Lance căzuse doborât şi ajunse în luminişul unde Micul-John o salvase pe fugară. Gilbert tocmai se pregătea să cerceteze împrejurimile destul de despădurite ale luminişului, când în faţă, alungită de razele oblice ale lunii, se ivi o umbră ce se agita pe pământ; la început crezu că este umbra unui copac şi nu se sinchisi, dar instinctul îi spuse că umbra are ceva straniu: o privi, aşadar, cu luare-aminte şi recunoscu de îndată că aparţine unei fiinţe vii, unui om. La douăzeci de paşi de locul unde se găsea, Gilbert zări un om în picioare, rezemat de un copac, întors cu spatele şi care îşi vântura braţele deasupra capului de parcă ar fi vrut să-şi potrivească un turban. Pădurarul nu şovăi să-şi înfigă mâna-l viguroasă în cel pe care-l credea tâlhar şi poate chiar asasinul tinerei Marianne.

— Cine eşti tu? Îl întrebă el, cu voce tunătoare. Mai de uimire, mai de slăbiciune, omul se clătină şi alunecă de-a lungul copacului, la picioarele lui Gilbert. Cine eşti tu? Repetă Gilbert, ridicându-l degrabă pe străin.

— Ce te priveşte? Mormăi acesta de îndată ce, repus pe picioare, observă că Gilbert era singur – ce te…

— Mă priveşte foarte mult. Sunt pădurar şi, ca atare, am în grijă paza pădurii Sherwood. Ori tu semeni cu un bandit cum seamănă luna din luna asta cu cea din luna trecută şi bănuiesc că nu vânezi doar un singur soi de vânat. Cu toate acestea am să te las să pleci nestingherit dacă ai să-mi răspunzi fără şovăială şi cu sinceritate la întrebările pe care am să ţi le pun, dar dacă te-mpotriveşti, te dau pe mâna şerifului.

— Întreabă-mă şi am să văd dacă răspund au ba.

— Ai întâlnit în seara asta în pădure o doamnă tânără îmbrăcată într-o rochie albă? Un râs batjocoritor înflori pe buzele banditului. Am înţeles. Ai întâlnit-o. Dar ce văd? Eşti rănit la cap? Da şi rana asta ţi-a făcut-o un câine. Nemernicule! Ia să văd!

Şi Gilbert smulse deodată bandajul însângerat care acoperea rana. Astfel dat în vileag, omul lăsa să se vadă o bucată de carne ce-l cădea pe ceafă şi, înnebunit de durere, fără a se gândi o clipă că se învinuieşte pe sine, strigă:

— De unde ştii că era un câine? Am fost doar noi doi!

— Şi fata unde este? Vorbeşte, nemernicule, vorbeşte sau te ucid.

În timp ce Gilbert, cu mâna pe pumnal, aştepta un răspuns, banditul îşi ridică pe ascuns arbaleta şi-l lovi cu sete în moalele capului. Bătrânul, zăpăcit pentru moment, îşi recăpătă îndată stăpânirea de sine, se înţepeni bine pe picioare şi trase pumnalul din teacă. Asupra banditului se abătu o ploaie de lovituri, dese şi necurmate, în spinare, peste umeri, peste mâini şi coapse, încât ticălosul se prăvăli şi rămase în nesimţire, întins pe pământ, mai mult mort decât viu.

— Nu ştiu ce mă opreşte să te ucid, nemernicule! Strigă pădurarul. Dar pentru că nu vrei să-mi spui unde este tânăra doamnă, te las în plata Domnului. Mori aici, ca o fiară sălbatică.

Şi Gilbert se depărtă ca să-şi continue cercetările.

— Încă n-am murit, josnic sclav al biciului! Murmură proscrisul, ridicând pumnul de cum plecă Gilbert. N-am murit şi am să ţi-o dovedesc! Ah! Ai fi vrut să ştii unde se găseşte acum fata! Aş fi un prost dacă ţi-aş alunga îngrijorarea şi ţi-aş spune că unul din neamul Gamwell a dus-o la locuinţa familiei. Ah! Vai, vai, cât sufăr! Oasele îmi sunt sfărâmate, membrele zdrobite şi totuşi n-am murit, Gilbert Head, n-am murit, nu, nu!

Şi, târându-se în patru labe, îşi căută adăpost şi odihnă la umbra unui desiş din vecinătate.

Din ce în ce mai îngrijorat, bătrânul străbătea pădurea, dar începuse să-şi piardă speranţa că avea s-o mai găsească în viaţă pe tânăra fată, când, nu prea departe de el, auzi cântându-se una din baladele vesele pe care le compusese cândva în cinstea fratelui său Robin. Cântăreţul nevăzut venea spre el pe aceeaşi potecă; Gilbert ascultă şi amorul lui propriu de poet îl făcu să uite grija care-l stăpâneşte.

— Vedea-l-aş mutra roşie a prostănacului ăstuia de Will, pe bună dreptate poreclit Roşcovanul, bălăbănindu-se spânzurată de craca unui stejar! Murmură Gilbert nemulţumit. Cântă balada mea şi cuvintele n-au nici o noimă! Hei, jupâne Gamwell, nu schimonosi în felul ăsta şi muzica şi poezia! Dar ce dracu faci la ceasul ăsta în pădure?

— U-hu-hu!… Răspunse tânărul gentleman. Cine îndrăzneşte să-l întrerupă din cântat pe William de Gamwell mai înainte ca William de Gamwell să-l fi salutat?

— Cine l-a auzit o dată, o singură dată pe Will Roşcovanul, nu-l mai uită nicicând şi, ca să-l recunoască, n-are nevoie să-l vadă nici la lumina soarelui, nici la lumina lunii şi nici chiar a stelelor!

— Bravo! Straşnic răspuns! Răsună o altă voce veselă.

— Înaintează, străin glumeţ – răspunse Will, pe un ton provocator – ca să-ţi dăm o lecţie de bună-cuviinţă.

Şi Will începu să-şi rotească bâta, când Micul-John interveni:

— Ce? Eşti nebun, vere? Nu-l recunoşti pe bătrânul Gilbert, la care ne ducem?

— Da, într-adevăr, e Gilbert!

— Ei bine, da, Gilbert.

— A! Asta-l altceva! Zise tânărul şi, grăbind pasul spre pădurar, adăugă: Veşti bune, bătrâne, veşti bune! Tânăra doamnă este în siguranţă acasă la noi, iar miss Barbara şi miss Winifred se îngrijesc cu atenţie de ea. Micul-John a întâlnit-o în pădure tocmai când un bandit era gata s-o

ucidă. Dar ce, eşti singur, Gilbert? Dar Robin, dragul meu Robin Hood, unde este?

— Linişteşte-te, Will! Cruţă-ţi plămânii şi nouă urechile. Robin a plecat azi-dimineaţă la Nottingham şi nu se înapoiase în clipa când eu am plecat de-acasă.

— Ah, rău a făcut Robin Hood că a plecat la Nottingham fără mine; doar hotărâsem împreună să stăm opt zile în oraş. Ce straşnic se petrece acolo!

— Dar eşti palid, Gilbert – zise Micul-John. Ce ai? Eşti bolnav?

— Nu, am necazuri: cumnatul meu a murit astăzi şi am aflat că… Dar n-are importanţă, să nu mai vorbim. Domnul fie lăudat, miss Marianne este în afară de orice primejdie! Am căutat-o în pădure; închipuiţi-vă îngrijorarea mea, mai ales după ce am găsit mai adineauri aproape mort, pe sărmanul Lance, cel mai bun dintre câinii mei.

— Lance aproape mort, câinele acesta atât de bun, atât de…

— Da, Lance, un animal cum nu mai e altul. Cu el i se stinge şi rasa.

— Cine a făcut asta, cine a săvârşit asemenea fărădelege, spune-mi unde-l ticălosul, să-l fărâm coastele! Unde este? Unde? Întrebă grăbit tânărul cu părul roşu.

— Fii liniştit, fiule, l-am răzbunat eu pe bătrânul Lance.

— Nu-mi pasă, vreau să-l răzbun şi eu. Spune-mi unde-l nemernicul ăsta atât de laş ca să omoare un câine? Vreau să-l cunosc cu ajutorul ciomagului. E un bandit, nu încape îndoială?

— Da, l-am lăsat colo mai jos… În partea aceea… Aproape mort, după ce l-am snopit cu lovituri de pumnal.

— Dacă omul ăsta este unul şi acelaşi cu cel care a îndrăznit să se poarte brutal cu miss Marianne, e de datoria mea să-l duc în faţa şerifului din Nottingham – spuse Micul-John. Arată-mi, Gilbert, unde l-ai lăsat.

— Veniţi pe aici, copii!

Bătrânul pădurar găsi cu uşurinţă locul unde proscrisul se prăvălise sub loviturile sale; dar necunoscutul nu mai era acolo.

— Foarte neplăcut! Strigă Will. Tocmai locul unde ne dăm întâlnire când plecăm de acasă la vânătoare: La răscrucea asta, între stejarul şi fagul de aici.

— Între stejar şi fag! Repetă Gilbert, străbătut de un fior.

— Da, între cei doi copaci. Dar ce ai, bătrâne? Strigă Will. Tremuri ca frunza…

— Pentru că… Ah, nimic, nimic…

— Răspunse Gilbert, stăpânindu-şi emoţia. Mi-am adus aminte… Nu-l nimic…

— Cum? Te temi de strigoi, tocmai dumneata, viteazule? Zise Micul-John, ignorând pricina emoţiei lui Gilbert. Pe dumneata, ca cel mai vârstnic dintre pădurari, te credeam sătul de poveştile astea. Ce-l drept, locul ăsta n-are o faimă prea bună; se zice că sufletul chinuit al unei tinere fete ucisă de bandiţi, rătăceşte în fiece noapte pe sub copacii bătrâni; eu n-am văzut-o, deşi colind pădurea ziua şi noaptea, însă mulţi oameni din Mansfeld, din Nottingham, de pe la noi şi de prin satele învecinate jură că au întâlnit-o aici la răspântie.

Pe măsură ce Micul-John vorbea, emoţia lui Gilbert creştea; o sudoare de gheaţă îi acoperise faţa, dinţi îi clănţăneau şi, cu privirea rătăcită, cu braţul întins spre fag arăta însoţitorilor săi ceva nedesluşit. Deodată vântul, care până atunci abia adiase, se înteţi deodată şi mătură frunzele uscate îngrămădite sub copaci. Şi, în mijlocul vârtejului, se înălţă o formă omenească.

— Annette, Annette, surioara mea! Strigă Gilbert, căzând în genunchi şi ridicându-şi mâinile împreunate. Annette, ce

vrei? Ce porunceşti?

Will şi Micul-John, oricât de curajoşi ar fi fost, se înfiorară şi-şi făcură cruce cu evlavie, căci Gilbert nu era pradă unei năluciri. Ca şi el, vedeau şi ei o fantomă uriaşă şi albă stând în picioare între cei doi copaci. S-ar fi zis că fantoma vrea să se îndrepte spre ei, dar vântul înteţindu-se, năluca se îndepărtă de-a-ndăratelea, supunându-se parcă forţei vântului şi se mistui dincolo de răscruce, în partea cufundată în beznă, unde razele oblice ale lunii nu puteau răzbate prin frunzişul des.

— Ea este! Ea este! Fără mormânt…!

Rostind aceste cuvinte, Gilbert se prăbuşi leşinat, iar tovarăşii lui rămaseră multă vreme nemişcaţi şi muţi ca nişte stane de piatră. Nu mai zăreau năluca, însă li se părea că vântul aduce până la ei un zvon nedesluşit, ca un geamăt. Venindu-şi încetul cu încetul în fire, cei doi tineri se grăbiră să-l dea ajutor lui Gilbert, care încă nu-şi recăpătase cunoştinţa. Zadarnic îi frecară mâinile şi încercară să-l strecoare printre dinţi câteva picături de whisky (băutură din care fiece pădurar poartă asupra lui o mică provizie atunci când face de pază), zadarnic îi şoptiră la ureche fel şi fel de cuvinte de îmbărbătare, bătrânul nu se trezea din leşin şi, dacă nu i-ar fi simţit bătăile puternice ale inimii, ar fi crezut că murise.

— Ce-l de făcut, vere? Întrebă Will.

— Să-l ducem acasă şi cât mai repede – răspunse Micul-John.

— Deşi eşti în stare să-l iei singur în cârcă, nu i-ar face bine, după cum nu i-ar face bine nici dacă tu l-ai apuca de picioare şi eu de cap.

— Uite, Will, ia toporişca mea şi caută prin desiş tot ce trebuie ca să înjghebăm o targă. În timpul ăsta eu stau lângă el; sper totuşi să-l trezesc.

William nu mai cânta baladele vesele ale lui Gilbert ci era adânc mâhnit de starea bătrânului bard din Sherwood; tot umblând după lemnele de care avea trebuinţă, ajunse în

partea aceea învăluită în beznă a răscrucii şi, s-o spunem spre lauda sa, nu încercă mai multă teamă decât dacă s-ar fi plimbat singur, la miezul nopţii, prin livada de la Gamwell Hall. Deodată William se împiedică de un corp voluminos întins pe pământ şi se prăvăli peste el. Tânărul era să tragă o înjurătură la adresa obstacolului ce-l tăia calea, când îşi dădu seama că ceea ce luase el drept un ciot de lemn este înzestrat cu viaţă şi bolboroseşte la urechea lui un şir lung de ocări şi blesteme.

— Hei, hei! Strigă curajosul Will, apucându-l de gât pe necunoscutul peste care se rostogolise. Vere, vere, vino-ncoaco! L-am găsit!

— Taie-l de la rădăcină – răspunse Micul-John fără a-l părăsi pe Gilbert.

— Ei, păi n-am găsit un copăcel, l-am găsit pe bandit, pe cel care l-a omorât pe Lance, vino, vere!

— Dă-mi drumul! Mă sufoc! Şoptea omul, horcăind. Ah! Iată-vă doi împotriva mea – zise el, văzându-l pe Micul-John sosind în grabă. Nu e nevoie… Mor! Aer, fie-vă milă, aer…!

Wiliiam se ridică.

— Ei, la dracu! Păi asta-l năluca de adineauri, cu surtucul din blană albă de capră! Strigă Micul-John. Nu stăteai culcat acolo, între cei doi copaci, pe un maldăr de frunze?

— Ba da.

— Tu ai urmărit o fată tânără? Întrebă Micul-John.

— Tu l-ai doborât pe cel mai viteaz dintre câini? Adăugă Will.

— Nu, nu, domnilor! Fie-vă milă, ajutaţi-mă, mor!

— Şi – reluă Will – ai omorât un om care a crezut că vede în tine o nălucă, năluca unei oarecare Annette…

— Annette? Annette? Ah, da, îmi amintesc de Annette… Ritson a omorât-o; eu eram travestit în preot şi i-am cununat…

„Aiurează!” se gândiră cei doi veri, care nu pricepeau tâlcul acestor cuvinte.

— Fie-vă milă, domnilor, luaţi-mă de aici! Pământul este foarte tare!

— Mai întâi spune-ne cine te-a adus în halul ăsta.

— Lupii – răspunse ticălosul, care, cu toate chinurile agoniei, nu-şi pierduse judecata. Lupii, domnilor, mi-au sfâşiat picioarele şi mâinile cu colţii; m-am rătăcit în pădure şi, cum nu mâncasem de două zile, n-am avut putere să mă apăr. Fie-vă milă, fie-vă milă, seniorii mei!

— E un bandit – îi şopti la ureche lui Will Micul-John – el a urmărit-o pe miss Marianne, el i-a crăpat capul lui Lance, pe el l-a doborât Gilbert cu lovituri de cuţit. Cred că n-o să ajungă prea departe şi că-l vom găsi tot aici când se va lumina de ziuă. Dacă nu va muri până atunci, am să-l duc înaintea şerifului.

Şi fără a se mai sinchisi de gemetele banditului, cei doi veri se înapoiară la Gilbert. Încetul cu încetul, Gilbert îşi recăpătase cunoştinţa şi, ţinând-o morţiş că este în stare să se întoarcă acasă pe jos, o porni la drum sprijinit de o parte şi de alta de cei doi tineri. Când ajunse la câţiva paşi de casă, un urlet lugubru străbătu văzduhul până la ei. Gilbert se opri şi se cutremură.

— Este Lance! Şopti el. Poate ultimul lui urlet durere.

— Curaj, bunul nostru Gilbert! Uite că am ajuns, iat-o şi pe Margaret, care te-aşteaptă în prag cu o torţă în mână. Curaj!

Pentru a doua oară, urletele câinelui străbătură văzduhul. Gilbert fu gata să-şi piardă din nou cunoştinţa, dar Margaret se repezi spre el, îl sprijini şi-l ajută intre în casă. Un ceas mai târziu, Gilbert, aproape liniştit, spuse blând tinerilor săi prieteni:

— Mai târziu, copii, poate că voi avea putere să vă istorisesc povestea acestui suflet chinuit pe care l-am văzut rătăcind acolo.

— Un suflet chinuit?! Izbucni Will în hohote de râs. Ah, cunoaştem noi sufletul ăsta…

— Taci, vere! Zise Micul-John, cu asprime.

— Nu, nu-l cunoaşteţi căci sunteţi prea tineri – răspunse Gilbert.

— Vreau să zic că l-am întâlnit pe banditul pe care l-ai cinstit atât de bine cu lovituri de pumnal.

— L-aţi întâlnit?

— Da şi e pe moarte.

— Să-l ierte Domnul!

— Şi să-l ia dracu! Adăugă Will.

— Taci, vere!

— Copii, înainte de a vă întoarce acasă, aţi putea să-mi faceţi un mare serviciu? Întrebă Gilbert.

— Vorbeşte, meştere.

— În casa mea este un mort, ajutaţi-mă să-l îngrop.

— La porunca dumitale, bunul nostru Gilbert – răspunse William. Avem braţe puternice şi nu ne temem nici de morţi, nici de vii, nici de fantome.

— Taci odată, vere! Se răsti din nou Micul-John.

— Fie, o să tac – murmură Will cu năduf.

El nu-şi dădea seama că aluziile la fantome redeşteptau în bătrânul pădurar vechi nelinişti şi dureri.

…Înainte mergea părintele Eldred, murmurând rugăciuni, urma apoi Micul-John şi Lincoln, care duceau mortul pe o năsălie şi după năsălie, mergeau Margaret şi Gilbert. Gilbert îşi stăpânea lacrimile ca să nu stârnească plânsul soţiei sale, însă Margaret hohotea încet, sub gluga-l de dimie. După ei venea Will Roşcovanul. În această ordine, convoiul înainta la miezul nopţii spre cei doi copaci la rădăcina cărora iubitul şi ucigaşul Annettei ceruse să fie îngropat. Gilbert şi soţia lui rămaseră în genunchi tot timpul cât Lincoln şi Micul-John au săpat groapa. Încă n-o săpaseră decât pe jumătate, când Will, care făcea de pază prin apropiere, cu arcul într-o mână şi cu cealaltă pe plăselele pumnalului, se apropie de vărul său, şoptindu-l la ureche:

— N-ar fi rău dacă am lărgi groapa ca să mai îngropăm pe cineva alături de omul ăsta.

— Ce vrei să spui, vere?

— Vreau să spun că cel care pretindea că a fost atacat de lupi şi pe care l-am lăsat într-o stare jalnică e mort, mort de-a binelea. Du-te, mişcă-l cu piciorul şi vezi dacă zice ceva.

Ultimii bulgări de pământ căzdeau peste trupurile neînsufleţite ale celor doi bandiţi, când pentru a treia oară urletele câinelui tulburară liniştea pădurii.

— Lance, sărmanul meu Lance, e rândul tău acum! Strigă pădurarul. Nu mă-ntorc acasă până nu te voi ajuta.

X.

Aşa cum povestise Maud, aprigul baron, urmat de şase soldaţi înarmaţi, coborî până la temniţa lui Allan Clare. Dar acolo, nici urmă de prizonier!

— Ha, ha! Exclamă el, râzând ca un tigru, dacă vreodată tigrii ar putea să râdă. Ha, ha, straşnic mai ascultă oamenii de ordinele mele! Sunt încântat, într-adevăr! Atunci la ce-mi mai folosesc temnicerii şi donjonul? Pe sfânta Griselda, am să-mi exercit singur, fără ei, dreptul meu de viaţă şi de moarte pe care-l am şi voi închide prizonierii în colivia fiicei mele... Unde-l Egbert Lanner, purtătorul de chei?

— Aici, monseniore îi răspunse un soldat. Îl ţin bine, căci altfel ar rupe-o la fugă.

— Dacă ar fi fugit, te-aş fi spânzurat pe tine în locul lui. Apropie-te, Egbert! Vezi uşa temniţei, este închisă; vezi ferestruica din uşă, este strâmtă; ei bine, ai putea să-mi spui cum a putut prizonierul, care nu-l nici atât de subţire ca să treacă prin această deschizătură, nici atât de uşor ca aerul ca să se strecoare prin gaura cheii, ai putea să-mi spui cum a făcut de a şters-o? Mai mult mort decât viu Egbert tăcea. Ai putea să-mi spui pentru ce câştig murdar ai ajutat la evadarea acestui nemernic? Te-ntreb fără mânie, răspunde-mi fără teamă. Sunt bun şi drept şi, poate, dacă-mi mărturiseşti greşeala, am să te iert...

Zadarnic voia baronul să facă dovada bunătăţii sale; Egbert avea prea multă experienţă ca să creadă în sinceritatea lui şi, mai mult mort decât viu, continua să tacă.

— Ah, sclavi netrebnici! Strigă deodată Fitz Alwine. Pun rămăşag că nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte să-l vestească pe portarul castelului despre cele întâmplate, aşa este? Repede, repede, să meargă cineva şi să-l poruncească din partea mea lui Hubert Lindsay să ridice podul mobil şi să închidă toate porţile.

Un soldat porni numaidecât în fugă, dar se rătăci prin coridoarele întunecoase ale temniţei şi căzu cu capul în jos pe treptele unei pivniţe. Căzătura fu mortală, însă nimeni nu băgă de seamă, iar fugarii putură să iasă din castel, mulţumită acestei nenorociri, neştiută de nimeni.

— Milord – vorbi unul din oameni – când veneam încoace, mi s-a părut că zăresc lumina unei torţe în capătul galeriei ce duce la capelă.

— Şi ai aşteptat până acum ca să mi-o spui? Zbieră baronul. Ah, s-au jurat cu toţii să mă ucidă încetul cu încetul, ticăloşii! Dar vor muri toţi înaintea mea, da, aşa! Adăugă el, sufocat de turbare. Da, veţi muri înaintea mea şi, pentru voi am să născocesc o caznă cumplită, dacă nu voi pune mâna pe acest păgân căruia Egbert îi va ţine locul în ştreang.

Zicând acestea, Fitz Alwine smulse o torţă din mâna unui soldat şi se năpusti în capelă. Christabel, în picioare, în faţa mormântului mamei sale, părea cufundată într-o adâncă meditaţie.

— Scotociţi prin toate colţurile şi ungherele, prindeţi-l viu sau mort! Porunci baronul. Soldaţii se supuseră. Şi tu, fiica mea, ce cauţi aici?

— Mă rog, tată.

— Nu încape îndoială că te rogi pentru un necredincios care merită să fie spânzurat, nu?

— Mă rog pentru tine în faţa mormântului mamei mele, nu vezi?

— Unde ţi-e complicele?

— Care complice?

— Trădătorul acela de Allan.

— Nu ştiu.
— Mă minţi; este aici.
— Niciodată nu te-am minţit, tată.
Baronul cercetă cu privirea faţa palidă a tinerei fete.
— Nu-l nici unul, nici celălalt – spuse un soldat.
— Nici unul, nici celălalt? Repetă Fitz Alwine, care începuse să se îndoiască de fuga lui Robin.
— Da, monseniore, nici unul, nici celălalt. Nu-l vorba oare de doi prizonieri care au evadat?
Furios că-l scăpase Robin, neobrăzatul acela de Robin, care-l înfruntase pe faţă şi de la care sperase să capete mai târziu, cu ajutorul torturii, informaţii despre Allan, baronul îşi înfipse mâna-l puternică în umărul limbutului soldat, spunându-l:
— Nici unul, nici celălalt, zici? Explică-mi ce înseamnă aceste patru cuvinte. Soldatul tremura sub apăsarea violentă a mâinii şi nu ştia ce să răspundă. Mai întâi spune-mi cum te cheamă?
— Cu voia înălţimii voastre, sunt Gaspard Steinkopf; eram de pază pe metereze când…
— Mizerabile! Vasăzică tu erai de pază la uşa temniţei acestui pui de lup din Sherwood?! Să nu-mi spui că l-ai lăsat să fugă, că te-njunghii…!
Renunţăm să mai înregistrăm nenumăratele forme în care s-a manifestat mânia baronului; este destul pentru cititorii noştri să ştie că mânia ajunsese la el o stare obişnuită, de necesitate, căci baronul ar fi încetat să respire dacă ar fi încetat să se mai mânie.
— Aşadar, recunoşti că a evadat pe când făceai de pază pe meterezul dinspre răsărit? Reluă baronul după o clipă de tăcere. Hai, răspunde!
— Milord, m-aţi ameninţat cu pumnalul dacă mărturisesc – îngăimă nenorocitul.
— Şi-mi voi înfăptui ameninţarea.
— Atunci mai bine tac.

Baronul ridică pumnalul asupra nefericitului, dar lady Christabel îi opri braţul, strigând:

— Oh, te conjur, tată, nu stropi cu sânge acest mormânt!

Rugămintea fu ascultată, baronul îl îmbrânci cu violenţă pe Gaspard, vârî pumnalul în teacă, apoi se adresă tinerei fete pe un ton aspru:

— Întoarce-te în apartamentele dumitale, milady; iar voi, ceilalţi, încălecaţi şi goniţi pe drumul spre Mansfeldwoodhaus; nu încape îndoială că în direcţia aceea s-au îndreptat prizonierii şi-l veţi prinde cu uşurinţă. Îi vreau, îmi trebuie cu orice preţ, mă auziţi? Am nevoie de ei!

Soldaţii se supuseră, iar Christabel tocmai se îndepărta, când Maud intră în capelă. Veni în fugă spre stăpâna ei şi, ducându-şi un deget la buze, îi şopti:

— Salvaţi! Sunt salvaţi!

Tânăra lady îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune ca să-l mulţumească lui Dumnezeu, apoi se îndepărtă, urmată de Maud.

— Ia staţi! Strigă baronul, care auzise şuşotelile cameristei. Domnişoară Hubert Lindsay, aş vrea să stau o clipă de vorbă cu dumneata. Hai, apropie-te! Ce? Ţi-e teamă că te mănânc?

— Nu ştiu – răspunse Maud, înspăimântată – însă, monseniore, îmi păreţi atât de mâniat, atât de furios, că nu îndrăznesc.

— Domnişoară Hubert Lindsay şiretenia dumitale e cunoscută şi se ştie că nu te temi de o sprânceană încruntată. Totuşi, dacă am vrea, ai putea să tremuri cu adevărat şi bagă de seamă să nu vrem… Spune-mi, cine este salvat? Ţi-am auzit cuvintele, frumoasă obraznică!

— N-am spus, monseniore, că e salvat vreunul – răspunse Maud, jucându-se cu un aer nevinovat cu mânecile lungi ale rochiei.

— Ah, încântătoare actriţă, n-ai spus că e salvat! Ai spus, poate, că sunt salvaţi; nu unul, mai mulţi…

Camerista clătină din cap în semn de tăgadă.

— A, mincinoaso, mincinoasă prinsă asupra faptului! Maud îl privi ţintă pe baron, cu un aer nătâng, ca şi cum n-ar fi înţeles ce însemnau cuvintele „asupra faptului”. Nu mă-nşeli tu pe mine cu nerozia ta prefăcută – spuse baronul. Ştiu că ai înlesnit fuga prizonierilor mei, dar nu te bucura, încă nu sunt atât de departe de castel, ca oamenii mei să nu-l poată prinde şi vom vedea într-un ceas dacă ai să-l împiedici să fie legaţi, unul în spatele celuilalt şi să fie aruncaţi în şanţ, de sus, de pe metereze.

— Ca să poată fi legaţi spate în spate, monseniore, trebuie să fie aduşi aici – zise Maud, cu aceeaşi naivitate nătângă pe care o dezminţeau ochii sclipind de şiretenie.

— Iar mai înainte de a fi aruncaţi în şanţ, se vor spovedi şi, dacă se va dovedi că ai fost complice cu ei, o să încercăm, domnişoară Hubert Lindsay, să te facem să tremuri puţin.

— După voia înălţimii voastre, monseniore.

— Care nu va fi de loc şi a dumitale… Vei vedea.

— Pe sfântul Valentin, monseniore, m-aş bucura să ştiu dinainte ce aveţi de gând cu mine, cel puţin voi avea răgazul să mă pregătesc – adăugă ea, plecându-se până la pământ.

— Obraznico!

— Milady – continuă camerista, pe un ton foarte calm, apropiindu-se de stăpâna ei, care, nemişcată cum rămăsese, semăna cu o statuie reprezentând durerea – milady, credeţi-mă, înălţimea voastră ar trebui să se întoarcă în apartamentele sale; noaptea e rece… Înălţimea voastră nu are gută… Dar…

Arţăgosul baron, descumpănit de atâta ironie şi sânge rece, o întrerupse pe cameristă şi-l ceru pentru ultima dată să spună la cine se referise când spusese: „Salvaţi! Salvaţi!”

Întrebarea fu pusă aproape fără mânie, iar Maud înţelese că era timpul să-l răspundă într-un fel sau altul; drept care, mai-mai că strigă, biruită întrucâtva de încăpăţânarea baronului:

— Pentru că-mi cereţi, am să vă spun, monseniore. Este adevărat, am rostit cuvintele acelea: „Este salvat!” Şi am spus-o în şoaptă, ca să nu-mi dau în vileag emoţia în faţa soldaţilor înălţimii voastre. Însă e nespus de greu să vi se ascundă ceva, monseniore. Când i-am spus limpede lui milady: „Este salvat!”, mă refeream la sărmanul Egbert, pe care voiaţi să-l spânzuraţi, monseniore şi pe care, Domnul fie lăudat, nu l-aţi spânzurat! Mai zise Maud, izbucnind în lacrimi.

— Ei, asta-l prea de tot! Strigă baronul. Ce, Maud, mă iei drept un tâmpit? A, este absurd să abuzezi de răbdarea mea! Ei bine, Egbert va fi spânzurat şi pentru că-l iubeşti, vei fi spânzurată împreună cu el.

— Vă mulţumesc din inimă, monseniore – răspunse camerista, izbucnind într-un hohot de râs, apoi, după ce făcu o reverenţă, se răsuci pe călcâie şi fugi după Christabel, care tocmai ieşise din capelă.

Lordul Fitz Alwine porni şi el după Maud, improvizând un monolog plin de reproşuri la adresa vicleniei femeilor. Impertinenţa ironică a lui Maud dezlănţuise instinctele sălbatice ale baronului, dar el nu ştia nici asupra cui, nici cum să-şi descarce mânia. Ar fi dat jumătate din avere dacă Allan şi Robin i-ar fi fost aduşi pe loc. Şi, pentru a-şi omorî timpul până la înapoierea soldaţilor trimişi pe urmele fugarilor, baronul se hotărî să-şi potolească furia în tovărăşia lady-ei Christabel.

Maud, care simţea că baronul vine după ea, se temu de vreo izbucnire violentă şi fugi cât putu mai repede, ducând cu ea şi torţa, astfel că baronul se găsi cufundat dintr-o dată într-o beznă desăvârşită, ceea ce-l făcu sa zvârle un nou şir de blesteme la adresa lui Maud şi a lumii întregi.

„Tună, baroane, tună!”, îşi zicea Maud, depărtându-se; însă tânăra, mai mult poznaşă decât răutăcioasă, cuprinsă de remuşcări când îşi aduse aminte de bătrânul neputincios pe care-l părăsise în galeriile întunecate, se opri tocmai când i se păru că aude nişte strigăte disperate.

— Ajutor! Ajutor! Striga o voce surdă şi înăbuşită.

— Mi se pare că recunosc vocea baronului! Zise Maud, reîntorcându-se vitejeşte din drum. Unde sunteţi, monseniore? Întrebă fata.

— Aici, ticăloaso, aici! Răspunse Fitz Alwin, cu o voce care părea că vine de sub pământ.

— Dumnezeule! Cum aţi coborât acolo? Strigă fata, oprindu-se în capul scării. Cu ajutorul torţei, tânăra îl zări pe baron întins pe trepte şi oprit în coborârea lui de un obiect care-l bara trecerea.

Furiosul personaj greşise drumul, asemenea nenorocitului soldat care-şi frânsese gâtul alergând să ducă porunca de a se închide porţile castelului. Însă, datorită cuirasei pe care o purta întotdeauna sub haina-l cu mâneci scurte, baronul alunecase pe treptele scării fără a se răni, iar cu picioarele se proptise în trupul neînsufleţit al soldatului. Căderea aceasta avu acelaşi efect asupra mâniei castelanului ca şi ploaia asupra unui vânt puternic.

— Maud – spuse el, ridicându-se anevoie, sprijinit de tânăra fată – Maud, Dumnezeu te va pedepsi pentru că ai fost atât de lipsită de respect, încât m-ai părăsit fără lumină, în întuneric.

— Iertaţi-mă, monseniore, mergeam după milady şi credeam că vă însoţeşte vreun soldat cu o altă torţă. Domnul fie lăudat! Sunteţi teafăr, iar providenţa n-a vrut ca bunul nostru stăpân să ne fie răpit… Sprijiniţi-vă de braţul meu, monseniore…

— Maud – zise iar baronul, care nu se gândea să-şi ia din nou aerul de nebun furios atâta timp cât avea nevoie de ajutorul cameristei – Maud să-mi aduci aminte că beţivul adormit pe scara pivniţei trebuie trezit cu cincizeci de lovituri de bici.

— Fiţi liniştit, monseniore, n-am să uit.

Nu-şi închipuiau că beţivul acela e doar un cadavru. Licărirea tremurătoare a torţei lumina foarte slab, iar baronul era mult prea preocupat de cele întâmplate

nepreţuitei sale persoane ca să bage de seamă că petele de pe trepte nu-s pete de vin, ci de sânge.

— Unde mergem, monseniore? Întrebă Maud.

— La fiica mea.

„Ah, sărmana milady! Îşi spuse în gând camerista. Iar o să înceapă s-o chinuiască de cum s-o simţi la largul lui într-un jilţ.”

Christabel sta în faţa unei măsuţe luminată de o lampă de bronz şi privea cu luare-aminte un mic obiect pe care-l ţinea în podul palmei. La zgomotul făcut de intrarea baronului, ea ascunse repede micul obiect.

— Ce era fleacul acela pe care l-ai ascuns atât de repede de privirile mele? Întrebă baronul, aşezându-se în cel mai moale jilţ din cameră.

— Bun, iată că a şi început – murmură Maud.

— Ce-ai zis, Maud?

— Zic, monseniore, că îmi faceţi impresia că aveţi mari dureri.

Baronul, bănuitor, aruncă spre tânără o privire plină de mânie.

— Spune-mi, fiica mea, ce era fleacul acela?

— Nu este un fleac, tată.

— Altceva nu poate să fie.

— Atunci părerile noastre nu sunt aceleaşi – răspunse Christabel, încercând să surâdă.

— O fată bună n-are păreri deosebite de ale tatălui său. Ce era fleacul acela?

— Vă jur că nu era aşa ceva.

— Fiica mea – reluă baronul, cu o voce nespus de calmă, dar foarte severă – dacă obiectul pe care l-ai ferit de ochii mei nu are nici o legătură cu vreo greşeală săvârşită, sau nu-ţi aminteşte nimic de care să te căleşti, arată-mi-l. Sunt tatăl tău şi, ca atare, trebuie să veghez asupra purtării tale. Dacă, dimpotrivă, este un fel de talisman şi dacă roşeşti pentru că-l ai, arată-mi-l şi în cazul acesta. În afara drepturilor, mai am şi obligaţii de îndeplinit: să te împiedic

să cazi în prăpastie, dacă mergi pe marginea ei şi să te scot, dacă ai căzut. Te mai întreb o dată, fiica mea, ce era obiectul acela pe care l-ai ascuns în sân?

— Este un portret, milord – răspunse copila, tremurând şi roşind de tulburare.

— Şi al cui este portretul…?

Christabel plecă ochii, fără să răspundă.

— Nu abuza de răbdarea mea… Am îndurat destule pe ziua de azi, este adevărat, dar nu abuza; răspunde, este portretul lui…

— Nu pot să-ţi spun, tată. Lacrimile îi înăbuşeau vocea, dar Christabel continuă îndată pe un ton mai sigur: Da, tată, ai dreptul să mă-ntrebi, dar eu voi îndrăzni să mi-l iau pe acela de a nu-ţi răspunde, căci conştiinţa mea nu-mi spune că am făcut nimic rău nici împotriva demnităţii mele, nici a demnităţii tale.

— Aş! Conştiinţa ta nu-ţi spune nimic pentru că împărtăşeşte sentimentele tale; este foarte frumos şi foarte moral ce-mi spui, fata mea!

— Te rog să mă crezi, tată, nu voi necinsti niciodată numele tău, îmi amintesc prea adeseori de sărmana şi sfânta mea mamă.

— Adică eu sunt un ticălos bătrân… Ah, de multă vreme v-aţi înţeles cu toţii…

— Urlă baronul. Dar nu îngădui să mi se spună în faţă!

— Tată, eu n-am spus asta.

— Atunci o gândeşti. Pe scurt, puţin îmi pasă de preţioasa relicvă pe care o ascunzi de mine cu atâta îndârjire; este portretul acelui necredincios pe care continui să-l iubeşti împotriva voinţei mele şi al cărui chip m-am săturat să-l mai văd. Acum ascultă-mă cu atenţie, lady Christabel: n-ai să te căsătoreşti niciodată cu Allan Clare. Mai degrabă vă omor pe amândoi cu mâna mea decât să îngădui această căsătorie, iar tu îl vei lua de bărbat pe sir Tristram de Goldsborough… Este adevărat că nu-l prea tânăr, însă are câţiva ani mai puţin decât mine şi eu nu sunt un om

bătrân… Este adevărat că nu-l nici prea frumos, dar de când frumuseţea aduce fericirea în căsnicie? Nici eu n-am fost frumos şi totuşi milady Fitz Alwine nu m-ar fi schimbat nici cu cel mai frumos cavaler de la curtea lui Henric al II-lea. Şi, în afară de asta, urâţenia lui Tristram de Goldsborough este o chezăşie temeinică pentru liniştea ta viitoare… N-o să-ţi fie necredincios; să mai ştii că este şi foarte bogat şi cu mare trecere la curte; într-un cuvânt, este omul care îmi… Care ţi se potriveşte cel mai bine în toate privinţele; am să-l trimit mâine consâmţământul tău. Peste patru zile va veni să-ţi mulţumească personal şi, înainte de sfârşitul săptămânii, vei fi o mare doamnă, milady.

— N-am să mă căsătoresc niciodată cu acest om, milord! Strigă fata. Niciodată! Niciodată!

Baronul izbucni în râs:

— Nu-ţi cere nimeni părerea, milady, dar ne vom îngriji să te facem să asculţi. Christabel, până atunci palidă ca o moartă, se roşi toată şi, încleştându-şi spasmodic mâinile, păru că ia o hotărâre de neclintit. Te las să te gândeşti, fata mea – reluă baronul – dacă socoteşti că totuşi este bine să te mai gândeşti. Însă întipăreşte-ţi bine în minte ce-ţi spun: vreau, îţi cer o supunere totală, fără crâcnire, desăvârşită.

— Doamne Dumnezeule! Ai milă de mine! Strigă îndurerată Christabel.

Baronul plecă ridicând din umeri. Vreme de un ceas încheiat, Fitz Alwine se plimbă prin camera lui în lung şi-n lat, gândindu-se la întâmplările din seara aceea. Ameninţările lui Allan Clare îl înfricoşau pe baron, iar hotărârea fetei i se părea de neînfrânt. „Poate ar fi mai bine să tratez problema căsătoriei cu mai multă blândeţe – îşi spunea el. De fapt, îmi iubesc copilul, este fata mea, este sângele meu. N-aş vrea să se considere o victimă a voinţei mele; vreau să fie fericită, dar, în acelaşi timp, vreau să se mărite cu Tristram, vechiul meu prieten şi tovarăş de arme.

Am să caut să mă folosesc de blândeţe, poate aşa am să izbutesc.”

Ajuns în dreptul camerei Christabelei, baronul se opri; un oftat sfâşietor răzbătu până la el. „Mititica de ea” – îşi zise baronul, deschizând încetişor uşa. Tânăra scria. „Ah! Ah! Îşi spuse în sinea lui bătrânul, care nu pricepea de fel cum de fata lui avea talent la scris, când scrisul, în acea vreme, era hărăzit numai clerului. Tot prostul ăsta de Allan Clare i-a băgat în cap să mâzgălească hârtia.” Şi Fitz Alwine înaintă fără zgomot spre masă.

— Cui îi scrii, domnişoară? Întrebă el furios.

Christabel scoase un ţipăt şi vru să ascundă hârtia, tot acolo unde ascunsese şi portretul, dar baronul mai iute decât ea, puse mâna pe scrisoare. Pierdută şi uitând că nobilul său părinte nu se obosise vreodată să deschidă o carte, nici să ţină o pană în mână şi că, prin urmare, nu ştia să citească, fata încercă să fugă din încăpere, dar baronul o înhăţă de braţ şi, ridicând-o ca pe un fulg, o ţinu lângă el. Christabel leşină. Cu ochii scăpărând de furie, baronul căută să descifreze literele scrise de mâna fetei, dar, neputând, îşi coborî privirea spre sărmana copilă al cărei chip lipsit de culoare se sprijinea fără viaţă pe piept.

— Ah, femeile, femeile! Strigă baronul, aşezând-o pe pat. Apoi Fitz Alwine deschise uşa şi strigă cu o voce răsunătoare: Maud! Maud! Tânăra sosi în goană. Dezbracă-ţi stăpâna! Îi spuse şi se depărtă bombănind.

— Sunt numai eu cu dumneavoastră, milady – zise Maud, trezindu-şi stăpâna. Nu vă temeţi!

Christabel deschise ochii şi plimbă în jurul ei o privire rătăcită, dar, văzând-o lângă pat numai pe credincioasa ei servitoare, se aruncă de gâtul acesteia, strigând:

— Oh, Maud! Sunt pierdută, Maud!

— Spuneţi-mi, scumpă lady, ce necaz aveţi?

— Tata a pus mâna pe scrisoarea pe care i-o scriam lui Allan.

— Dar, milady, nobilul dumneavoastră părinte nu ştie să citească.

— Îl va pune pe confesor să-l citească scrisoarea.

— Da, dacă îi lăsăm timp. Daţi-mi repede o altă hârtie, o hârtie asemănătoare cu aceea care v-a fost smulsă.

— Uite, foaia asta seamănă puţin…

— Fiţi liniştită, milady şi ştergeţi-vă ochii aceştia atât de frumoşi; lacrimile le întunecă strălucirea.

Îndrăzneaţă Maud se năpusti în apartamentele baronului tocmai în clipa când acesta se pregătea să-l asculte pe venerabilul său confesor, care ţinea în mână, gata să citească, scrisoarea Christabelei către Allan.

— Monseniore – zise repede Maud – m-a trimis milady să vă cer scrisoarea pe care înălţimea voastră i-a luat-o de pe masă.

Şi spunând acestea, tânăra fată se strecură ca o pisică până lângă confesor.

— Pe sfântul Dunstan, fiică-mea e nebună! Cum îndrăzneşte să te însărcineze cu o asemenea misiune?

— Da, monseniore şi iată că mi-am îndeplinit-o! Zise Maud, smulgând cu uşurinţă hârtia din mâinile preotului, care o ţinea în dreptul nasului ca să poată desluşi scrisul.

— Obraznico! Strigă baronul, năpustindu-se după Maud.

Tânăra se repezi spre uşă ca un pui de căprioară, dar în prag se lăsă prinsă.

— Dă-mi hârtia sau te sugrum! Maud plecă încet capul, păru că se cutremură de teamă, iar baronul smulse dintr-unul din buzunarele şorţului în care ea îşi vârâse amândouă mâinile o hârtie întru totul asemănătoare cu aceea pe care confesorul se pregătea s-o citească. Ai merita o pereche de palme, toanto! Urlă baronul, ridicând o mână asupra lui Maud, iar cu cealaltă întinzând călugărului hârtia.

— N-am făcut decât să îndeplinesc porunca stăpânei.

— Bine! Du-te şi spune-l fiicei mele că pe ea am s-o pedepsesc pentru obrăznicia ta.

— Mă închin cu smerenie, monseniore – răspunse Maud, însoţindu-şi cuvintele cu o plecăciune dintre cele mai ironice.

Încântată că i-a reuşit stratagema, tânăra se întoarse fericită în camera stăpânei.

— Ei, acum că suntem liniştiţi, ia să vedem, părinte. Citiţi-mi ce-l scrie ticăloasa mea fată, păgânului acela de Allan Clare.

Călugărul începu să citească încet, cu o voce fonfănită:

„Când iarna blândă îngăduie viorelelor să se deschidă,

Când florile se desfac şi ghioceii vestesc sosirea primăverii,

Când inima ta atrage dulci priviri şi dulci cuvinte,

Când surâzi de fericire, te gândeşti la mine, dragostea mea?”

— Ce-mi citeşti acolo, părinte? Strigă baronul. Prostii, Doamne iartă-mă!

— Desluşesc cuvânt cu cuvânt ce scrie pe hârtie, fiule! Vrei să merg mai departe?

— Desigur, părinte; mi se pare însă că fiica mea era prea tulburată ca să nu fi scris altceva decât acest cântecel nătâng.

Călugărul îşi reluă lectura.

„Când primăvara acoperă pământul cu trandafiri înmiresmaţi,

Când soarele zâmbeşte cerului,

Când iasomia înfloreşte sub fereastră.

Nu vrei să trimiţi un gând de dragoste spre cel care te iubeşte?”

— La dracu! Strigă baronul. Şi astea se cheamă versuri! Mai e mult, părinte?

— Doar câteva rânduri şi nimic altceva.

— Ia căutaţi, uitaţi-vă mai jos.

— Când toamna…”

— Destul! Destul! Urlă Fitz Alwine. Cântecul străbate toate cele patru anotimpuri, ajunge!

Totuşi bătrânul continuă:

„Când frunzele veştede acoperă iarba,
Când cerul este învăluit de nori,
Când cade promoroaca şi zăpada,
Te gândeşti oare la cel care te iubeşte, dragostea mea?”

— Dragostea mea, dragostea mea! Repetă baronul. Nu, nu se poate, Christabel nu scria cântecul ăsta când am surprins-o. Am fost înşelat, ah, straşnic m-au înşelat, dar, pe sfântul Petru, nu pentru multă vreme. Părinte, aş vrea să rămân singur: bună seara, noapte bună!

— Pace ţie, fiule! Zise călugărul, retrăgându-se.

Să-l lăsăm pe baron să-şi rumege planurile de răzbunare şi să ne întoarcem la Christabel şi la zvăpăiata Maud.

Tânăra fata îi scria lui Allan că este gata să plece din casa tatălui său şi că planurile baronului cu privire la căsătoria ei cu sir Tristram de Goldsborough o sileau să ia această crudă hotărâre.

— Am să-l duc eu scrisoarea asta lui messire Allan – spuse Maud, luând scrisoarea. În acest scop, tânăra fată trezi un băiat de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani, fratele său de lapte. Halbert – zise ea – vrei să-mi faci un mare bine, adică lady-ei Christabel?

— Cu plăcere – răspunse flăcăul.

— Din capul locului însă îţi spun că te pândesc unele primejdii.

— Cu atât mai bine, Maud.

— Aşadar, mă pot încrede în tine – continuă Maud, trecându-şi un braţ în jurul gâtului lui şi privindu-l ţintă în ochii negri, frumoşi.

— Încrede-te ca în Dumnezeu – răspunse copilul, cu naivă îngâmfare – ca în Dumnezeu, dragă Maud.

— Oh! Ştiam eu că mă pot bizui pe ţine, dragă frate: mulţumesc!

— Ce trebuie să fac?

— Trebuie să te scoli, să te îmbraci şi să încaleci.

— Nimic mai uşor.

— Să ştii că trebuie să iei din grajd calul care aleargă cel mai iute.

— Nimic mai uşor. Iapa mea, botezată cu frumosul tău nume, Maud, e cea mai bună alergătoare din comitat.

— Dragă copile, ştiu asta. Grăbeşte-te şi, de îndată ce eşti gata, vino în curtea din faţa podului mobil, eu te voi aştepta acolo.

Zece minute mai târziu, Halbert, ţinând de căpăstru calul înşeuat, asculta cu atenţie instrucţiunile isteţei cameriste.

— Aşadar – îi explică ea – străbaţi oraşul şi o parte din pădure, după care ai să dai de o casă aflată cam la câteva mile înainte de Mansfeldwoodhaus. În casa asta locuieşte un pădurar pe care-l cheamă Gilbert Head. Îi dai biletul ăsta şi-l rogi să-l dea lui messire Allan Clare, iar fiului pădurarului, Robin Hood, îi vei da arcul şi săgeţile astea care sunt ale lui. Iată instrucţiunile mele, ai înţeles bine ce ţi-am spus?

— Foarte bine, frumoasa mea Maud – răspunse băiatul – mai ai să-mi dai şi alte porunci?

— Nu. Ah, ba da, uitasem… Spune-l lui Robin Hood, proprietarul arcului şi săgeţilor, spune-l că… În curând o să i se dea de ştire când va sosi clipa să vină la castel fără nici o primejdie, căci aici este cineva care aşteaptă cu nerăbdare întoarcerea lui… Înţelegi, Hal?

— Sigur că-nţeleg.

— Fă în aşa fel ca să nu te-ntâlneşti cu soldaţii baronului.

— Şi de ce să-l ocolesc, Maud?

— Am să-ţi spun de ce când o să te întorci, iar dacă soarta te aruncă în calea lor, născoceşte o pricină ca să le lămureşti de ce te plimbi noaptea şi fereşte-te să le vorbeşti de ţinta călătoriei tale. Du-te acum, inimă vitează! Halbert pusese piciorul în scară când Maud adăugă: Însă dacă ai să întâlneşti trei persoane dintre care unul este un călugăr…

— Fratele Tuck, nu-l aşa?

— Da… Atunci nu merge mai departe, cei doi tovarăşi ai lui sunt Allan Clare şi Robin Hood, aşa că îţi vei duce repede la

îndeplinire însărcinarea primită şi te vei înapoia degrabă. Acum, la drum! Nu uita să-l spui tatii când te-o întreba de ce ieşi din castel, că te duci în oraş să cauţi un medic pentru lady Christabel, care-l bolnavă. Adio, Hal, adio! Am să-l spun frumoasei Grace May că tu eşti cel mai îndatoritor şi cel mai curajos băiat din Christendon.

— Adevărat Maud, ai să fii aşa de bună să-l spui toate astea lui Grace? Zise Halbert, aruncându-se în şa.

— Ba bine că nu, chiar şi mai mult, am s-o rog să-ţi plătească ea toate sărutările pe care ţi le datorez eu pentru binele pe care mi-l faci.

— Ura! Ura! Strigă băiatul, dând pinteni calului, Ura, pentru Maud! Ura, pentru Grace!

Podul mobil fu lăsat. Hal coborî colina în galop, iar Maud, mai uşoară ca o rândunică, zbură spre apartamentele stăpânei sale ca să-l anunţe, fericită, plecarea mesagerului.

XI.

Noaptea era liniştită şi senină, razele lunii inundau pădurea, iar cei trei fugari străbăteau în goană, pe rând, când zonele întunecate ale desişurilor, când cele scăldate în lumină ale poienelor. Nepăsător, Robin Hood trimitea în văzduh refrenele unei balade de dragoste; Allan Clare, trist şi tăcut, deplângea rezultatele vizitei sale la castelul din Nottingham. În timp ce călugărul făcea aprecieri foarte puţin vesele asupra nepăsării lui Maud faţă de el şi asupra atenţiei pline de gingăşie pe care fata o arătase tânărului pădurar.

— Pe sfânta liturghie! Murmură înfundat călugărul. Pare-mi-se totuşi că mi-s un bărbat frumos, bine înfipt pe picioarele mele şi nu prea urât la chip, aşa cum mi s-a spus de atâtea ori; atunci de ce şi-o fi schimbat părerea Maud? Ah! Pe sufletul meu! Dacă cocheta asta mică mă uită pe mine pentru ăst băietan palid şi pirpiriu, asta dovedeşte că n-are gust şi atunci nu vreau să-mi pierd timpul luptând împotriva unui rival atât de firav; n-are decât să-l iubească până n-o mai putea! Puţin îmi pasă dacă-l iubeşte! Şi

sărmanul călugăr suspină. Aş! Reluă el deodată, cu chipul luminat de un zâmbet plin de trufie. Nu. Nu-l cu putinţă! Maud nu poate iubi stârpitura asta care nu ştie decât să gungurească balade; a vrut doar să mă facă gelos, să-mi pună la încercare încrederea mea în ea şi să mă facă s-o iubesc şi mai mult. Ah, femeile, femeile! Au mai multă viclenie într-un singur fir de păr din cap decât avem noi, bărbaţii, în toate firele de păr din barbă.

Cititorii ne vor dezaproba, poate, că punem în gura acestui personaj bisericesc un asemenea fel de a vorbi şi că-l lăsăm să joace rolul unui cuceritor, ahtiat după plăceri lumeşti. Dar îi rugăm să se întoarcă cu gândul la vremurile în care se petrece acţiunea povestirii noastre şi atunci vor înţelege că nu avem nici pe departe intenţia de a calomnia ordinele religioase.

— Ei bine, vesele Gilles, cum îţi spune frumoasa Maud – îi strigă Robin – unde-ţi fuge gândul? Pari la fel de trist ca un discurs funebru.

— Cei pe care… Norocul îi favorizează au dreptul să fie veseli, jupân Robin – răspunse călugărul – dar cei care sunt victimele nazurilor lui au şi ei un drept: dreptul de a fi trişti.

— Dacă numeşti favoruri ale norocului privirile binevoitoare, surâsurile strălucitoare, cuvintele dulci şi sărutările drăgăstoase ale unei fete frumoase – replică Robin – pot să mă laud că sunt foarte bogat. Dar dumneata, frate Tuck, care ai făcut jurământ de cumpătare, spune-mi, cu ce drept pretinzi că eşti lovit de acest zeu năzuros?

— Te faci că nu ştii, băiete?

— Chiar nu ştiu. Dar mă gândesc dacă nu cumva Maud are vreun amestec în tristeţea ta. Ah, nu, cu neputinţă! Dumneata eşti tatăl ei spiritual, confesorul ei şi nimic altceva… Nu-l aşa?

— Hai, arată-ne drumul spre casa ta – zise călugărul pe un ton posac – şi nu mai îndruga verzi şi uscate, ca un zăpăcit ce eşti.

— Să nu ne supărăm, bunul meu Tuck – spuse Robin cu mâhnire. N-am vrut să te jignesc, dar dacă Maud este pricina, să ştii că asta s-a întâmplat fără voia mea, ţi-o jur! N-o iubesc pe Maud şi, mai înainte de a o fi văzut azi pentru prima dată, mi-am dăruit inima unei tinere fete…

Călugărul se întoarse spre tânărul pădurar, îi strânse mâna cu multă afecţiune şi-l spuse zâmbind:

— Păi, nu m-ai jignit, dragă Robin, sunt trist aşa din senin şi fără o pricină anume. Maud n-are nici o înrâurire asupra caracterului meu, nici asupra inimii mele. Maud este o copilă veselă şi încântătoare. Ia-o de nevastă când ţi-o veni vremea să te-nsori şi-o să fii fericit… Dar eşti sigur că ţi-ai dăruit inima?

— Sigur… Foarte sigur… Mi-am dăruit-o pentru totdeauna. Călugărul zâmbi din nou. Nu vă călăuzesc acasă la tata pe drumul cel mai scurt – spuse Robin după o clipă de tăcere – ca să nu ne întâlnim cu soldaţii pe care, de bună seamă, i-a trimis baronul pe urmele noastre când a aflat că am evadat.

— Judeci ca un înţelept şi te porţi ca o vulpe, jupâne Robin – zise călugărul. Sau eu nu-l mai cunosc pe bătrânul fanfaron, sau în mai puţin de un ceas va fi pe urmele noastre, însoţit de o trupă de arbaletieri nepricepuţi.

Cei trei fugari, chinuiţi de oboseală, tocmai se pregăteau să străbată o răscruce de drum, când, la lumina lunei, zăriră un călăreţ coborând în goană mare povârnişul unei poteci.

— Prieteni, ascundeţi-vă în spatele copacilor – îi sfătui la iuţeală Robin. Vreau să fac cunoştinţă cu drumeţul ăsta. Stai! Stai! Strigă Robin, văzând că vijeliosul călăreţ nu-l decât un băieţandru.

— Stai! Repetă călugărul, cu o voce de stentor.

Călăreţul se întoarse din drum şi strigă:

— Ah, dacă ochii nu mă-nşală, iată-l pe părintele Tuck. Bună seara, părinte Tuck!

— Vorbe de aur, copilul meu! Răspunse călugărul. Bună seara şi spune-ne cine eşti tu?

— Cum, părinte, cuvioşia voastră nu-şi mai aminteşte de Halbert, fratele de lapte al frumoasei Maud, fiica lui Hubert Lindsay, portarul castelului din Nottingham?

— A, tu eşti, jupâne Hal! Acum te recunosc. Şi pentru care pricină, mă rog, galopezi astfel prin pădure, după miezul nopţii?

— Am să vă spun pentru că-mi veţi da o mână de ajutor să-mi duc la îndeplinire misiunea: trebuie să înmânez lui messire Allan Clare un bilet scris de mâna micuţă a lady-ei Christabel Fitz Alwine.

— Şi ca să-mi dai arcul şi săgeţile pe care le văd la spatele tău, dragă băiete – adăugă Robin.

— Biletul! Unde-l biletul? Întrebă Allan, grăbit.

— Oho! Exclamă tânărul, râzând. Nu mai e nevoie să întreb de numele acestor gentlemani. Ca să-l pot deosebi, Maud mi-a spus: „Sir Allan este cel mai înalt, iar sir Robin cel mai tânăr; sir Allan este frumos, dar sir Robin este şi mai frumos”. Văd acum că Maud nu s-a înşelat; îmi dau seama, deşi nu mă pricep la frumuseţea bărbaţilor. Ei, dacă ar fi vorba de frumuseţea femeilor, acolo nu zic ba, acolo mă pricep şi Grace May ştie lucrul ăsta.

— Scrisoarea, vorbăreţule, dă-mi scrisoarea! Strigă Allan.

Halbert îl privi lung şi plin de uimire pe tânărul bărbat, apoi spuse liniştit:

— Iată, sir Robin, aveţi aici arcul şi săgeţile; sora mea vă roagă…

— La dracu! Strigă din nou Allan. Dă-mi scrisoarea, băiete, căci altfel ţi-o iau ou sila!

— După voia dumneavoastră, messire – răspunse liniştit Halbert.

— Îmi pierd cumpătul fără să vreau, copilul meu – continuă Allan, cu blândeţe – însă scrisoarea aceasta este atât de însemnată…

— Nu mă îndoiesc, messire, căci Maud mi-a spus să n-o înmânez nimănui decât numai dumneavoastră personal, dacă vă voi întâlni înainte de a ajunge la casa lui Gilbert Head. Tot vorbind, Halbert se scotocea prin buzunare şi le întorcea pe dos; apoi după vreo cinci minute de căutare prefăcută, răutăciosul glumeţ spuse pe un ton jalnic şi trist: Dumnezeule, am pierdut-o! Am pierdut scrisoarea!

Allan, disperat şi furios, se repezi la Hal şi-l zvârli jos de pe cal. Din fericire, băiatul se ridică teafăr.

— Caută la cingătoare! Îi strigă Robin.

— Ah, da, am uitat de cingătoare – spuse Hal, jumătate râzând, jumătate dojenindu-l cu privirea pe cavaler pentru brutalitatea lui de prisos.

— Ura! Ura! Pentru iubita mea Grace May! Am găsit biletul lady-ei Christabel.

Cu braţul ridicat în aer, Hal ţinea hârtia în vârful degetelor, strigând mereu „Ura!”, aşa că Allan s-a văzut nevoit să facă un pas spre el şi să-l smulgă preţioasa epistolă.

— Dar mesajul pentru mine l-ai pierdut, jupâne? Întrebă Robin.

— Îl am pe limbă.

— Liberează-ţi limba, te-ascult.

— Iată-l, cuvânt cu cuvânt: „Dragă Hal, mi-a spus Maud, să-l spui lui messire Robin Hood că în curând o să i se dea de veste când va sosi clipa să vină la castel fără nici o primejdie, căci aici este cineva care aşteaptă cu nerăbdare întoarcerea lui”. Asta e.

— Şi pentru mine ce-a spus? Întrebă călugărul.

— Nimic, cuvioase părinte.

— Nici un cuvânt?

— Nici unul.

— Mulţumesc.

Şi fratele Tuck îi aruncă lui Robin o privire furioasă.

Fără a pierde o clipă, Allan rupse sigiliul scrisorii şi, la lumina lunei, citi următoarele:

„Dragul meu Allan,

Atunci când m-ai rugat atât de drăgăstos şi de convingător să părăsesc casa părintească, n-am vrut să-ţi ascult vorbele şi am respins propunerile tale, deoarece eram încredinţată că prezenţa mea este necesară pentru a asigura fericirea tatălui meu şi mi se părea că el n-ar putea trăi fără mine.

M-am înşelat amarnic. Am rămas ca trăsnită când, după plecarea ta, m-a anunţat că, la sfârşitul săptămânii, voi deveni soţia altuia decât a scumpului meu Allan. Lacrimile, rugăminţile mele au fost zadarnice. Sir Tristram de Goldsborough va sosi peste patru zile.

Ei bine, deoarece tata vrea să se despartă de mine, deoarece prezenţa mea îi este o povară, îl părăsesc.

Dragă Allan, ţi-am oferit inima, îţi ofer acum mâna. Maud, care va pregăti totul în vederea fugii, îţi va spune cum trebuie să procedezi.

Sunt a ta, Christabel”.

„P. S. Tânărul însărcinat să-ţi aducă biletul acesta îţi va înlesni o întâlnire cu Maud”.

— Robin – spuse de îndată Allan – mă-ntorc la Nottingham.

— Aşa aveţi de gând?

— M-aşteaptă Christabel.

— Asta-l altceva.

— Baronul Fitz Alwine vrea s-o mărite cu un ticălos bătrân, prieten cu el. Ea n-are cum să scape de căsătorie decât fugind de-acasă şi m-aşteaptă ca să fugă… Ai vrea să m-ajuţi în această încercare?

— Din toată inima, messire.

— Ei bine, ne întâlnim mâine de dimineaţă. O vei găsi pe Maud sau pe unul din trimişii ei, poate chiar pe acest tânăr, la intrarea în oraş.

— Cred, messire, că ar fi mai înţelept să mergeţi întâi să vă vedeţi sora, pe care lunga dumneavoastră absenţă a îngrijorat-o din cale afară. Vom pleca împreună când se va crăpa de ziuă, însoţiţi de câţiva oameni voinici pentru al căror curaj şi devotament mă pun chezaş. Dar ia tăceţi, aud

zgomotul unei trupe călare. Şi Robin îşi lipi urechea de pământ. Cavalcada asta vine dinspre castel… Sunt soldaţii baronului care ne caută. Messire şi dumneata, frate Tuck, ascundeţi-vă în mărăciniş, iar tu, Hal, tu să ne-arăţi că eşti vrednicul frate al lui Maud.

— Şi vrednic de dragostea frumoasei Grace May – adăugă flăcăul.

— Da, băiatule. Încalecă pe cal, uită că ne-ai întâlnit şi încearcă să-l lămureşti pe călăreţi că baronul le-a poruncit să se înapoieze la castel de îndată. Înţelegi?

— Înţeleg, fiţi liniştit. Să mă lipsească pentru totdeauna Grace May de privirile ei mângâietoare dacă n-am să îndeplinesc porunca dumneavoastră cu toată dibăcia.

Halbert dădu pinteni calului, dar nu ajunse prea departe şi cavalcada îi tăie drumul.

— Cine eşti? Întrebă şeful grupului de călăreţi.

— Halbert, scutier novice în castelul din Nottingham.

— Ce cauţi în pădure la ceasul când cine nu-l de serviciu trebuie să doarmă liniştit?

— Pe dumneavoastră vă caut; monseniorul baron m-a trimis după dumneavoastră ca să vă spun să vă întoarceţi de îndată la castel. Şi-a pierdut răbdarea, vă aşteaptă de o oră.

— Monseniorul era rău dispus când l-ai părăsit?

— Fără îndoială, misiunea pe care o aveaţi de îndeplinit nu cerea o absenţă atât de îndelungată.

— Am ajuns până în satul Mansfeldwoodhaus fără să dăm peste fugari; în schimb, când ne înapoiam, am pus, din fericire, gheara pe unul din ei.

— Adevărat? Şi pe care din ei l-aţi prins?

— Pe un oarecare Robin Hood. E aici legat fedeleş pe un cal, în mijlocul oamenilor mei.

Ascuns în spatele unui copac la numai câţiva paşi depărtare, Robin scoase puţin capul încercând să-l vadă pe necunoscutul care se folosea de numele lui, dar nu izbuti să-l zărească faţa.

— Daţi-mi voie să-l văd şi eu pe prizonier – spuse Halbert, apropiindu-se de grupul soldaţilor – eu îl cunosc pe Robin Hood din vedere.

— Aduceţi prizonierul! Ordonă şeful.

Adevăratul Robin zări atunci un tânăr îmbrăcat la fel ca el, cu veşminte de pădurar; picioarele îi erau legate pe sub burta calului, iar mâinile la spate. Când o rază de lună lumină chipul prizonierului, Robin recunoscu pe cel mai tânăr din fiii lui sir Guy de Gamwell, pe veselul William, sau Will Roşcovanul, cum i se spunea de obicei.

— Păi ăsta nu-l Robin Hood! Strigă Halbert, râzând în hohote.

— Dar atunci cine e? Întrebă dezamăgit şeful.

— De unde ştii tu că eu nu sunt Robin Hood? Te înşală ochii, tânărul meu prieten – zise Roşcovanul. Eu sunt Robin Hood, m-auzi?

— Fie! Atunci sunt doi arcaşi cu acelaşi nume în pădurea Sherwood – replică Halbert. Unde l-aţi găsit, sergent?

— La câţiva paşi de o casă unde locuieşte un oarecare Gilbert Head.

— Era singur?

— Singur.

— Ar fi trebuit să fie însoţit de două persoane, căci Robin, care a evadat din castel, a fugit împreună cu încă doi prizonieri; de altfel, n-aveau nici arme, nici cai, fugeau pe jos, aşa că ar fi fost cu neputinţă să ajungă atât de departe, numai dacă ar fi încălecat un cal iute ca ai noştri.

— Fii bun şi spune-mi, tinere scutier – i se adresă sergentul – de unde ştii dumneata că erau trei fugari? Şi îţi poruncesc din nou să-mi spui de ce hoinăreşti prin pădure în miez de noapte? Şi să-mi mai spui şi de când îl cunoşti pe Robin Hood?

— Mi se pare, sergent, că vrei să-ţi schimbi haina de soldat cu o sutană de preot.

— Lasă gluma, caraghios mic ce eşti! Răspunde fără greş la întrebările mele.

— Nu glumesc deloc, sergent şi ca dovadă am să răspund la întrebările dumitale fără… Cum ai zis?… A, da, fără greş! Am să încep cu ultima întrebare, îţi convine, sergent?

— Dă-l drumul! Strigă soldatul, nerăbdător. Altfel, îţi pun cătuşe.

— Fie, îi dau drumul! Îl cunosc pe Robin Hood fiindcă l-am văzut chiar azi intrând în castel.

— Mai departe!

— Hoinăresc prin pădure, întâi din porunca baronului Fitz Alwine, stăpânul nostru, al tuturor; porunca o cunoşti. În al doilea rând, din porunca fiicei sale preaiubite, lady Christabel. Eşti mulţumit, sergent?

— Mai departe!

— Ştiu că erau trei prizonieri evadaţi pentru că mă vestise meşterul Hubert Lindsay, păstrătorul cheilor castelului şi tatăl surorii mele de lapte, frumoasa Maud; eşti mulţumit, sergent?

Sergentul turba din pricina calmului batjocoritor al răspunsurilor şi, nemaiştiind ce să zică, strigă:

— Ce poruncă ai primit din partea lady-ei Christabel?

— Ohoho! Exclamă băiatul, râzând. Sergentul se gândeşte să pătrundă în tainele milady-ei… Ohoho! Este, într-adevăr, de necrezut. Dar nu te ruşina, sergent; porunceşte-mi să mă-ntorc în mare grabă la castel şi-am să-l aduc la cunoştinţă milady-ei dorinţa dumitale; fără doar şi poate că milady mă va trimite să-ţi ies în cale, tot în mare grabă, ca dumneata să cumpăneşti poruncile pe care mi le-a dat. Hai, frumosule căpitan, bâjbâi, te împotmoleşti, dar eu te felicit pentru că l-ai prins pe Robin Hood. Nu mă-ndoiesc că baronul Fitz Alwine te va răsplăti cu vârf şi îndesat când îl va vedea pe ăst Robin Hood pe care i-l aduci drept cel adevărat.

— Ascultă, limbutule! Strigă sergentul, plin de năduf. Te-aş strânge de gât dacă aş avea timp!… La drum, copii!

— La drum – strigă şi prizonierul – şi ura pentru Nottingham!

Cavalcada tocmai dădea să plece, când Robin ţâşni în faţa calului sergentului şi zise cu voce puternică:

— Stai! Eu sunt Robin Hood!

Înainte de a fi luat această hotărâre, curajosul băiat îi şoptise la ureche lui Allan următoarele cuvinte:

— Messire, dacă ţii la viaţă şi la Christabel, rămâi nemişcat caăst trunchi de copac şi lasă totul în seama mea – iar Allan îi îngăduise lui Robin să vorbească, fără a înţelege însă ce urmăreşte băiatul.

— Mă trădezi, Robin! Strigă Will Roşcovanul fără voie.

La aceste cuvinte, şeful grupului de călăreţi întinse braţul, îl apucă pe Robin de gulerul hainei şi-l întrebă apoi pe Hal:

— Ăsta-l adevăratul Robin?

Prea viclean ca să răspundă fără greş, vorba sergentului, Hal ocoli întrebarea şi zise:

— De când mă găseşti, messire, atât de pătrunzător, că ceri ajutorul deşteptăciunii mele? Ce, eu mi-s ogar de vânătoare ca să adulmec vânatul pentru dumneata? Ce sunt eu, pisică sălbatică, să văd ceea ce dumneata nu vezi? Sau vrăjitor ca să ghicesc ce dumneata nu ştii? Ai obiceiul să mă-ntrebi în fiece clipă: „Hal, ce-l asta?” „Hal, ce-l aia?”

— Nu face pe prostul şi spune-mi care din cei doi pierde-vară este Robin Hood, altfel, îţi repet, te leg.

— Noul venit poate foarte bine să răspundă singur: întreabă-l.

— V-am mai spus că eu sunt Robin Hood, adevăratul Robin Hood! Strigă tânărul crescut de Gilbert. Cel pe care l-aţi legat de cal este un bun prieten al meu, e Robin Hood doar aşa, de formă.

— Atunci rolurile se schimbă – zise sergentul – şi, pentru început, ai să-l iei tu locul gentlemanului cu părul roşu.

Slobozit din legături, Will se repezi spre Robin şi cei doi prieteni se îmbrăţişară călduros, apoi Will se făcu nevăzut, după ce strânse cu putere mâna lui Robin, spunându-l în şoaptă:

— Bizuie-te pe mine.

Fără îndoială, aceste cuvinte erau un răspuns la vorbele pe care Robin i le şoptise la ureche în timp ce se îmbrăţişau. Soldaţii îl legară pe Robin pe cal, iar grupul de călăreţi porni spre castel.

Iată acum în ce împrejurări a fost arestat William. Ieşind de la Gilbert Head, Roşcovanul îl lăsase pe vărul său Micul-John să se întoarcă singur la Gamwell Hall, iar el o apucă spre Nottingham, nădăjduind să-l întâlnească pe Robin. După ce merse aproape un ceas, auzi tropot de cai şi, crezând că este Robin şi tovarăşii lui, Will începu să cânte în gura mare, cu cea mai falsă voce care s-a auzit vreodată, balada lui Gilbert ce se sfârşeşte astfel:

Vino cu mine, dragostea mea, dragul meu Robin Hood, iar soldaţii baronului, înşelaţi de invocarea numelui de Robin Hood, l-au înconjurat şi l-au legat fedeleş strigând: „Victorie!”

Will înţelese repede că prietenul său era ameninţat de primejdie şi de aceea nu le-a spus soldaţilor cine este. Restul îl cunoaşteţi.

Grupul de călăreţi plecă cu Robin; Allan şi călugărul ieşiră din ascunzătoare, iar Will, ridicându-se din mijlocul unui tufiş, le păru o fantomă.

— Ce v-a spus Robin? Îl întrebă Allan.

— Iată cuvânt cu cuvânt – răspunse Will. „Doi tovarăşi ai mei, un cavaler şi un călugăr, sunt ascunşi pe-aici pe-aproape. Spune-le să vină mâine, în revărsatul zorilor, în valea lui Robin Hood, pe care ei o cunosc. Să vii şi tu cu fraţii tăi pentru că am nevoie de braţe puternice şi de inimi îndrăzneţe ca să m-ajute în încercarea mea. Trebuie să ocrotim nişte femei.” Asta a fost tot. Prin urmare, domnule cavaler – adăugă Will – vă sfătuiesc să mergem chiar acum la Gamwell Hall pentru că de aici avem mai puţin de mers până acolo decât până la casa lui Gilbert Head.

— Aş vrea să-mi îmbrăţişez sora în seara asta; ea se află la Gilbert.

— Iertaţi-mă, messire; doamna care a sosit ieri la Gilbert, însoţită de un gentilom, se găseşte acum la Gamwell Hall.

— La Gamwell Hall? Cu neputinţă!

— Iertaţi-mă, messire, miss Marianne este acum la tatăl meu şi pe drum am să vă povestesc cum a ajuns acolo.

— N-a spus Robin că mâine va trebui să ocrotim nişte femei? Întrebă călugărul.

— Ba da, părinte.

— Fericit ştrengar! Mormăi călugărul. O răpeşte pe Maud. Ah, femeile, femeile! Cu adevărat au într-un fir de păr din cap mai multă viclenie decât au bărbaţii în toate firele din barba lor.

XII.

Baronul asculta fără interes un om de încredere al său care-l prezenta situaţia cheltuielilor, când, deodată, pătrunse în cameră Robin, însoţit de doi soldaţi şi precedat de sergentul Lambic, al cărui pronume l-am uitat. Brusc, vijeliosul baron îl întrerupse din lectură pe omul său şi se îndreptă spre mica trupă, iar privirile sale nu prevesteau nimic bun. Sergentul ridică ochii spre stăpânul său, ale cărui buze întredeschise fremătau şi crezu că e cuviincios să-l lase seniorului primul cuvânt; dar bătrânul Fitz Alwine nu era omul care să aştepte cu răbdare să i se dea raportul, aşa că îi cârpi cu sete sergentului o palmă ca pentru a-l spune: „Ascult”.

— Aşteptam…

— Bâlbâi sărmanul Lambic.

— Şi eu aşteptam. Şi, mă rog, care dintre noi trebuie să aştepte? Nu vezi, nătângule, că ciulesc urechile de o oră?… Dar mai întâi să ştii, domnule, că mi s-au povestit isprăvile dumitale; totuşi îţi fac cinstea să mai ascult o dată povestirea şi din gura dumitale.

— V-a spus Halbert, monseniore…?

— Mi se pare că-mi pui întrebări? La dracu! Iată ceva nemaipomenit! Domnul îmi pune mie întrebări! Oh! Oh!

Lambic povesti tremurând cum îl arestase pe adevăratul Robin.

— Uiţi un singur amănunt, domnule. De ce nu-mi spui că ai prins şi apoi l-ai lăsat liber pe ticălosul acela pe care ţineam grozav de mult să-l arestezi? Iată ceva foarte hazliu din partea dumitale, domnule.

— Greşiţi, milord.

— Eu nu greşesc niciodată, domnule. Da, i-ai dat drumul când a apărut acest tânăr din Sherwood.

— Aşa este, milord – răspunse Lambic, care, din prudenţă, ocolise acest episod al expediţiei sale în pădure.

— Aha, jupâne Lambic, cel mai înţelept, cel mai înflăcărat, cel mai pătrunzător, cel mai priceput din toată trupa, sergentul uneia din companiile mele de soldaţi! Strigă baronul, dispreţuitor, apoi adăugă: Nu ţi-ai amintit de chipul aceluia pe care l-ai închis în temniţă cu câteva ceasuri mai înainte? Rege al neghiobilor, liliac orb, melc schilod!

— Eu n-am văzut pe nici unul din prizonieri, milord.

— Adevărat? Erai legat la ochi? Vino-ncoace, Robin! Strigă baronul, cu o voce ca de tunet, trântindu-se într-un jilţ. Soldaţii îl împinseră pe Robin către baron. Foarte bine, dulăiaşule! Tot aşa de straşnic latri? Am să-ţi spun ce ţi-am mai spus: să-mi răspunzi cinstit la întrebările mele, altfel poruncesc oamenilor mei să te ucidă, m-ai înţeles?

— Întrebaţi-mă – răspunse rece Robin.

— Aha! Te-ai schimbat, nu refuzi să vorbeşti, bravo!

— Vă spun, milord, întrebaţi-mă.

Privirea baronului, care se îmblânzise, fulgeră din nou şi se aţinti asupra lui Robin, dar Robin zâmbi.

— Cum ai evadat, pui de lup?

— Ieşind din temniţă.

— Aş fi ghicit-o fără prea multă străduanie; cine ţi-a înlesnit fuga?

— Eu singur.

— Şi mai cine?

— Nimeni.
— Minţi! Eu ştiu cu totul altceva; ştiu că n-ai putut să te strecori prin gaura cheii şi că cineva ţi-a deschis uşa.
— Nu mi-a deschis nimeni uşa, dar dacă nu-s atât de subţiratic ca să mă strecor pe gaura cheii, în schimb am putut să mă strecor printre zăbrelele de la fereastra temniţei; de acolo am sărit pe meterez, unde am găsit o uşă deschisă, i-am trecut pragul, am străbătut apoi nişte galerii, curţi interioare, în sfârşit, am ajuns la podul mobil… Şi iată-mă-s liber, milord.
— Şi tovarăşul tău cum a evadat?
— Nu ştiu.
— Trebuie totuşi să-mi spui.
— Cu neputinţă. Nu eram împreună; ne-am întâlnit.
— Şi în ce loc anume v-aţi întâlnit aşa la ţanc?
— Nu cunosc interiorul castelului şi nu pot să indic locul.
— Dar ticălosul acela unde era când te-a arestat sergentul Lambic?
— Nu ştiu. Tocmai ne despărţisem cu câteva clipe mai înainte; eu mă întorceam singur acasă la tata.
— El era cel arestat?
— Nu.
— Dar el unde-l acum? Ce s-a întâmplat cu el?
— De cine vorbiţi, milord?
— Ştii tu prea bine, vicleanule, vorbesc de Allan Clare, complicele şi prietenul tău.
— Pe Allan Clare l-am văzut alaltăieri pentru prima dată.
— Ah, Dumnezeule, câtă neruşinare! Ţărănoii din ziua de azi îndrăznesc să ne mintă în faţă! Nu mai există nici bună-credinţă, nici respect de când copiii au început să descifreze buchile şi să mâzgălească hârtia! Şi fata mea a fost înrâurită de viciul ăsta; acum e în legătură cu ticălosul de Allan Clare prin mijlocirea acestor scrisori blestemate. Ei bine, pentru că n-ai habar unde se ascunde mizerabilul acela, ajută-mă să ghicesc unde aş putea să dau de el şi, în schimb, drept răsplată îţi făgăduiesc libertatea.

— Milord, nu obişnuiesc să-mi petrec timpul dezlegând taine.

— Bine! Am să te silesc eu să hărăzeşti mai multe ceasuri din zi acestei îndeletniciri folositoare. Hei, Lambic, pune-l din nou în lanţuri pe câinele ăsta şi, dacă mai evadează, Dumnezeu să te scape de spânzurătoare!

— Ah, acum n-o să-mi mai scape – răspunse sergentul, schiţând un zâmbet.

— Atunci şterge-o şi fereşte-te de streang!

Sergentul îl purtă pe Robin dintr-un coridor într-altul, din scară în scară, până la o mică uşă ce dădea într-o galerie îngustă. Ajunşi acolo, luă torţa aprinsă din mâna unui servitor venit să le lumineze drumul şi-l împinse pe Robin într-o cămăruţă unde, drept mobilier, nu se vedea decât un braţ de paie. Tânărul pădurar îşi roti privirea jur împrejur; un loc mai înfiorător decât această temniţă nu putea fi altul; nu exista altă ieşire în afară de uşa din bârne groase ferecate cu plăci de fier. „Cum naiba să ieşi de aici?” îşi frământa el mintea să găsească un mijloc ca să facă de prisos măsurile de prevedere luate de temnicerul său, dar nu găsea nimic. Deodată, în bezna coridorului, în spatele soldaţilor, zări sclipind privirea luminoasă şi limpede a lui Halbert. Viziunea aceasta îi dădu speranţă; acum nu se mai îndoia că va fi eliberat în curând, ştiind că inimi devotate împărtăşeau necazul lui.

— Iată-ţi iatacul! Spuse Lambic. Intraţi, messire şi daţi uitării supărarea! Amintiţi-vă că toţi vom muri într-o zi; că o fi mâine sau mai târziu, n-are nici o însemnătate. De asemenea şi felul în care mori: că mori într-un fel sau altul, de murit tot mori.

— Ai dreptate, sergent! Răspunse Robin, calm. Te-nţeleg că-ţi va fi totuna dacă vei muri aşa cum ai trăit… ca un câine.

În timp ce vorbea, Robin iscodea cu coada ochiului uşa rămasă încă deschisă şi-şi întipărea în minte locul soldaţilor de pe coridor. Plecase şi servitorul care-l dăduse torţa lui

Lambic şi tânărui Hal; frânţi de oboseală, cei patru soldaţi se rezemau nepăsători de zid şi nu dădeau nici o atenţia convorbirii dintre şeful lor şi prizonier.

Iscusit în a urzi un plan şi iute în a-l pune în aplicare, tânărul lup din Sherwood profită de neatenţia soldaţilor şi de slăbiciunea lui Lambic, ale cărui mişcări erau îngreunate din pricina torţei pe care o ţinea în mâna dreaptă şi, sărind ca o pisică sălbatică, zvârli torţa în obrazul sergentului, o stinse dintr-o dată, iar el ţâşni afară din temniţă. Cu tot întunericul şi cu toată durerea îngrozitoare pe care i-o pricinuiau arsurile de pe faţă, Lambic, urmat de oamenii lui, porni în goană nebună după fugar; dar nicicând un iepure ţâşnit pe neaşteptate n-a şters-o mai repede; nicicând o vulpe urmărită de haite de câini n-a făcut mai multe ocoluri. Zadarnic copoii baronului scotociră, urlând, toate ungherele, toate colţişoarele nesfârşitelor galerii; Robin le scăpă.

Neştiind unde se află, de la un timp tânărul începu să meargă cu mai multă grijă, ţinând mâinile întinse ca să se ferească de eventuale obstacole. Mergând aşa pe bâjbâite se lovi de cineva care nu-şi putu stăpân un ţipăt de spaimă.

— Cine eşti? Se auzi o voce aproape tremurândă.

„E vocea lui Halbert” – îşi zise Robin.

— Eu sunt, dragă Hal – răspunse tânărul pădurar.

— Care eu?

— Eu, Robin Hood; am evadat şi sunt urmărit; ascunde-mă undeva.

— Urmaţi-mă, messire – spuse viteazul copil – daţi-mi mâna, ţineţi-vă mereu aproape de mine şi, mai ales, nici o vorbă.

După mii de ocolişuri prin întuneric, Halbert, cu Robin de mână, se opri locului şi ciocăni uşor la o uşă ale cărei scânduri rău îmbinate lăsau să se strecoare câteva raze de lumină; o voce dulce se interesă de numele vizitatorului nocturn.

— Hal, fratele tău.

Uşa se deschise de îndată.

— Ce veşti mi-aduci, dragă frate? Întrebă Maud, apucând mâinile tânărului.

— Am mai mult decât veşti, dragă Maud, întoarce capul şi priveşte.

— Doamne Dumnezeule! El e! Strigă Maud, sărind de gâtul lui Robin. Surprins şi stânjenit de o primire care mărturisea un sentiment pe care el era departe de a-l împărtăşi, Robin vru să povestească peripeţiile prin care trecuse de când se reîntorsese la castel, despre noua lui evadare, dar Maud nu-l dădu răgaz să vorbească. Salvat, salvat, salvat! Îngâna fata înnebunită, printre lacrimi, râs, suspine şi sărutări. Salvat, salvat!

— Ce fată ciudată eşti tu, Maud! Zise inocentul scutier novice. Credeam că-ţi fac plăcere dacă-l aduc aici pe messire Robin Hood şi când colo, plângi de pare-ai avea remuşcări.

— Hal are dreptate – spuse Robin – ai să-ţi strici ochii aceştia atât de frumoşi, dragă Maud. Fii iar veselă, cum ai fost de dimineaţă.

— Cu neputinţă – răspunse fata, suspinând adânc.

— Nu-mi vine să cred – spuse Robin, aplecându-se spre capul lui Maud şi atingând cu buzele şuviţele de păr negru ce-l încadrau fruntea. Fără îndoială, Maud simţi răceala cu care tânărul pădurar rosti aceste cuvinte simple: „Nu-mi vine să cred”, căci se îngălbeni şi oftă amarnic. Maud dragă, nu mai plânge, sunt aici! Repeta Robin fără încetare. Spune-mi de ce eşti supărată.

— Nu-mi cere asta astăzi, mai târziu o să afli totul… Lady Christabel şi cu mine ne gândeam să te eliberăm… Ah, cât o să se bucure când va afla că eşti liber! Messire Allan Clare a primit scrisoarea sa? Ce răspuns îi aduci?

— Messire Allan n-a putut nici să scrie, nici să stea de vorbă cu mine, dar îi cunosc intenţiile şi vreau, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu sprijinul dumitale, dragă Maud, s-o

răpim pe lady Christabel din castel şi s-o ducem la logodnicul său.

— Alerg să-l dau de veste stăpânei – zise repede Maud. Nu voi lipsi mult. Aşteaptă-mă aici până mă întorc; vino cu mine, Hal.

Rămas singur, Robin se aşeză pe marginea patului fetei şi căzu pe gânduri. Am mai spus că, în ciuda tinereţii sale, Robin vorbea şi acţiona ca un om în toată puterea cuvântului. Această judecată precoce o datora grijii cu care fusese educat de Gilbert. El îl învăţase să gândească singur, să acţioneze singur şi să acţioneze bine. Dar nu-l dezvăluise că, întâmplător, în afara simpatiilor născute din prietenie, se pot naşte şi altele care să se dezvolte irezistibil între două fiinţe de sexe diferite. Purtarea frumoasei Maud, din clipa când îi sărutase mâna pe furiş la ieşirea din capelă, îl uimea din cale afară. Dar, pe măsură ce se gândea, precum şi datorită intuiţiei, crezu că desluşeşte ce înseamnă dragostea; înţelese, de asemenea, că ceea ce simţea Maud pentru el se numeşte dragoste şi se întristă, căci el nu simţea nimic pentru ea, în afară de faptul că o găsea frumoasă, plină de graţie, îndatoritoare şi devotată. Cu toate acestea, deşi îl întrista indiferenţa resimţită fără voia lui faţă de Maud, ajunse să se dojenească pentru această indiferenţă şi să se întrebe dacă n-ar trebui, chiar cu riscul de a fi necinstit, să-l răspundă şi el lui Maud cu aceeaşi dragoste. Adolescentul naiv era gata să-l ofere inima, pe care o credea încă liberă, când deodată chipul scump al Mariannei se ivi în faţa ochilor.

— O, Marianne! Marianne! Strigă el plin de înflăcărare.

Cauza lui Maud era definitiv pierdută.

Curând după această înflăcărare, în suflet i se cuibăriră îndoiala şi tristeţea. Marianne, ca şi Christabel, aparţinea unei familii nobile şi poate că dispreţuia dragostea unui biet pădurar. Poate că Marianne iubea vreun cavaler de la Curte. E adevărat că-l privise cu ochi drăgăstoşi, dar cine îl încredinţa pe el că aceste priviri atât de duioase nu erau

inspirate doar de recunoştinţă. Pe măsură ce-şi punea aceste întrebări sau altele, cărora le răspundea în defavoarea lui, cauza lui Maud se îmbunătăţea.

Maud era drăguţă, la fel de drăguţă ca şi Marianne sau Christabel, dar nu era de viţă nobilă şi n-avea adoratori în rândul gentilomilor, aşa că un pădurar umil cum era el ar fi putut lupta uşor împotriva adoratorilor ei; Maud, de asemenea, îi arunca priviri drăgăstoase, dar aceste priviri nu se datorau recunoştinţei; dimpotrivă, el îi datora fetei recunoştinţă.

Cât timp se cufundă în aceste visări, Robin încercă senzaţii ciudate şi se lăsă pradă lor, cuprins când de fericire, când de îngrijorare. Deodată, un zgomot de paşi greoi, cu totul deosebiţi de paşii uşori ai lui Maud; răsunară pe coridor. Şi cum zgomotul se apropia de odaie, Robin stinse lumina de îndată ce răsună prima izbitură puternică în uşă.

— Hei, Maud – se auzi vocea vizitatorului de afară – de ce stingi lumina? Robin tăcu chitic şi se ghemui în spaţiul îngust dintre pat şi perete. Deschide-mi, Maud! Nerăbdător că nu primeşte răspuns, vizitatorul deschise uşa şi intră. Dacă n-ar fi fost întuneric, Robin ar fi putut vedea un om înalt, voinic, bine făcut. Maud, Maud, hai vorbeşte! Sunt sigur că-l aici; am văzut lumina lămpii prin crăpăturile uşii. Şi omul cu glas puternic şi aspru căuta bâjbâind prin odaie. Pentru mai multă siguranţă, Robin se strecură sub pat. Ce mobile tâmpite! Zise omul, căci se lovise la cap de un dulap şi se împiedicase de un scaun. Pe legea mea, ca să fiu sigur, am să m-aşez jos pe podea. Se lăsă o tăcere adâncă; Robin respira doar din când în când şi cât mai încet cu putinţă. Dar unde o fi? Zise străinul, întinzând mâna şi plimbându-şi-o peste pat. Nu-l culcată; pe sufletul meu, încep să cred că Gaspard Steinkopf a avut dreptate, o dreptate pentru care a încasat un pumn zdravăn, căci mi-a spus: Jupâne Hubert Lindsay, fiica ta sărută oamenii la fel de lesne cum dau eu pe gât un pahar de bere. Ce ticălos! Să îndrăznească el să-mi spună mie de copilul meu, mie, tatăl ei, că sărută

prizonierii!… Ce ticălos!… Totuşi mi se pare foarte ciudat că atât de târziu Maud nu-l la ea în odaie. La lady Christabel nu poate să fie. Atunci unde o fi? Doamne Dumnezeule, simt că înnebunesc! Unde o fi mica mea Maud, unde o fi? Pe sfânta mamă a lui Dumnezeu, dacă Maud greşeşte… O. Şi eu sunt la fel de ticălos ca şi Gaspard Steinkopf… Insult propriul meu sânge, viaţa mea, inima mea, copilul meu, pe scumpa mea Maud. Ah, cap bătrân şi nebun ce sunt! Am uitat că Halbert a ieşit din castel ca să caute un medic pentru lady Christabel, care-l bolnavă, de bună seamă că Maud se afla lângă milady. Ce fericit sunt, ce fericit sunt, ce fericit sunt că mi-am adus aminte! Merit să fiu tras pe roată pentru că am putut să-mi fac asemenea gânduri nesăbuite despre fata mea dragă.

Nemişcat şi Robin îşi făcea tot soiul de gânduri nelalocul lor şi, pe deasupra, încercase şi o undă de gelozie înainte de a fi recunoscut în vizitatorul nocturn pe paznicul purtător al cheilor castelului, preacinstitul părinte al lui Maud, Hubert Lindsay.

Paşi uşori şi grăbiţi, foşnetul unei rochii şi lumina unei lămpi întrerupseră monologul lui Hubert, care se ridică în picioare. La vederea lui, Maud nu-şi putu reţine un strigăt de spaimă şi-l întrebă îngrijorată:

— Ce cauţi aici, tata dragă?

— Am venit să vorbesc cu tine, Maud.

— Vorbim mâine, tată; este foarte târziu, sunt obosită şi vreau să dorm.

— Am să-ţi spun numai câteva vorbe.

— Nu vreau s-aud nimic, tată; te sărut şi nu mai aud nimic, bună seara.

— Am să-ţi pun doar o singură întrebare şi cum îmi răspunzi, plec.

— Îţi spun că sunt surdă şi am să devin şi mută. Bună seara, bună seara! Adăugă Maud, apropiindu-şi fruntea de buzele bătrânului.

— Ia mai lasă-mă cu „buna seara”, fetiţo – spuse Hubert, cu un aer grav – vreau să ştiu de unde vii şi de ce nu te-ai culcat încă.

— Vin din apartamentele milady-ei, care este foarte bolnavă.

— Prea bine. Altă întrebare: de ce eşti aşa de darnică cu sărutările faţă de unii prizonieri? De ce săruţi un străin de parcă ţi-ar fi frate? Faci rău, Maud!

— Eu? Am sărutat eu străini? Eu?! Eu?! Cine a scornit minciuna asta?

— Gaspard Steinkopf.

— Gaspard Steinkopf a minţit, tată; dar n-ar fi minţit dacă ţi-ar fi spus cât de furioasă şi de indignată am fost când a avut îndrăzneala să încerce să mă seducă.

— A îndrăznit?… Strigă Herbert, răcnind de mânie.

— A îndrăznit! Repetă fata, cu hotărâre. Apoi, izbucnind în lacrimi, adăugă: M-am împotrivit, am izbutit să scap, iar el m-a ameninţat că se va răzbuna.

Hubert îşi ţinea fata strâns la piept şi, după câteva clipe de tăcere, spuse calm, acel calm în străfundul căruia se ghiceşte sângele rece al unei mânii neîndurătoare:

— Dumnezeu să-l ierte pe Gaspard Steinkopf şi să-l hărăzească pace pe lumea cealaltă! Eu n-am să-mi găsesc liniştea în lumea asta până nu-l voi pedepsi pe ticălos. Îmbrăţişează-mă, copila mea, îmbrăţişează-l pe bătrânul tău tată care te iubeşte, care te respectă, care se roagă cerului să vegheze asupra fericirii tale.

Şi Hubert Lindsay se întoarse la slujba lui.

— Robin – întrebă îndată fata – unde eşti?

— Aici, Maud – răspunse Robin, ieşind din ascunzătoare.

— Eram pierdută dacă te găsea tata aici.

— Nu, dragă Maud – zise tânărul, cu o candoare fără pereche – dimpotrivă, aş fi depus mărturie pentru nevinovăţia ta. Dar spune-mi, cine-l acest Gaspard Steinkopf? Eu l-am văzut?

— Da, făcea de pază la uşa temniţei tale când ai fost închis prima dată.

— Atunci el este cel care ne-a surprins când… Vorbeam?

— Ei – răspunse Maud, roşind fără să vrea.

— Ei bine, vei fi răzbunată, chipul lui mi-a rămas în minte şi când o să-l întâlnesc…

— Nu te ocupa de acest om, nu merită, dispreţuieşte-l şi tu, cum îl dispreţuiesc şi eu… Lady Christabel vrea să te vadă, dar, înainte de a te însoţi acolo, vreau să-ţi spun ceva, Robin… Sunt tare nefericită… Şi…

Maud se opri, hohotele o înecau.

— Iar lacrimi! Spuse afectuos Robin. Hai, nu mai plânge! Pot să-ţi fiu de folos cu ceva? Cu ce pot să te-ajut ca să fii fericită? Spune-mi şi sunt al tău cu trup şi suflet; nu te feri să-mi mărturiseşti ce necazuri ai; un frate trebuie să se sacrifice pentru sora lui şi eu sunt fratele tău.

— Plâng, Robin, că sunt silită să trăiesc în castelul asta îngrozitor, unde nu-s alte femei decât lady Christabel şi cu mine, în afară de fetele de la bucătărie şi de cele care se-ngrijesc de păsări. Am fost crescută împreună cu milady şi, cu toată deosebirea de rang, ne iubim ca două surori. Mie îmi mărturiseşte toate necazurile, cu mine împarte toate bucuriile; însă, în ciuda strădaniilor bunei mele stăpâne, îmi dau seama, simt că sunt numai slujitoarea ei şi nu îndrăznesc să-l cer un sfat sau o mângâiere. Tata, atât de bun, de cinstit, de viteaz, nu mă ocroteşte decât de la distanţă şi mărturisesc că am nevoie sa fiu ocrotită de aproape… În fiece zi soldaţii baronului îmi dau târcoale… Şi mă insultă înţelegând greşit zburdălnicia firii mele, veselia mea, râsul meu, cântecele mele… Nu, simt că nu mai am putere să mai îndur viaţa asta cumplită! Ori se schimbă, ori mor! Iată, Robin ce doream să-ţi spun şi dacă lady Christabel părăseşte castelul, te rog să mă iei şi pe mine cu ea. Tânărul pădurar răspunse scoţând un strigăt de mirare. Nu mă goni, ia-mă şi pe mine, te rog fierbinte! Repetă

Maud, cu patimă. Am să mor, am să mă omor, vreau să mă omor dacă treceţi podul mobil fără mine.

— Uiţi, dragă Maud, că sunt încă un copil şi că n-am dreptul să te duc în casa tatălui meu. Poate că te-ar alunga.

— Un copil! Replică fata, cu ciudă. Un copil care azi-dimineaţă sorbea dragostea!

— Uiţi pe bătrânul tău tată, care ar muri de mâhnire… Adineauri l-am auzit; te-a binecuvântat şi a jurat să pedepsească un calomniator.

— O să mă ierte ştiind că mi-am urmat stăpâna.

— Bine, dar stăpâna ta poate să fugă: messire Allan Clare este logodnicul ei.

— Ai dreptate, Robin, eu nu-s decât o sărmană fiinţă părăsită.

— Pare-mi-se totuşi că fratele Tuck ar putea să-ţi…

— Oh, e rău, e foarte rău ce-mi spui! Strigă Maud, supărată. Am râs, am cântat, am vorbit vrute şi nevrute cu călugărul, dar sunt neprihănită, m-auzi? Sunt neprihănită! Doamne Dumnezeule, toţi mă învinuiesc, pentru ei sunt o fată pierdută! Ah, simt că înnebunesc!

Şi, luându-şi capul în mâini, Maud căzu în genunchi plângând. Robin era foarte mişcat.

— Ridică-te – îi spuse el, cu blândeţe. Ei bine, ai să fugi împreună cu milady, ai să vii la Gilbert, tatăl meu şi ai să-l fii lui fiică şi mie soră.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, suflet nobil! Zise Maud, punându-şi capul pe umărul lui Robin. Am să te slujesc, am să fiu sclava ta.

— Vei fi sora mea. Haide, Maud, zâmbeşte acum, înlocuieşte lacrimile acestea urâcioase cu un zâmbet luminos. Maud surâse. Timpul ne goreşte; du-mă la lady Christabel. Maud continua să zâmbească, dar nu se mişca. Ei bine, draga mea, ce mai aştepţi?

— Nimic, nimic; haidem!

Şi cuvântul „haidem” fu spus între două sărutări depuse pe obrajii îmbujoraţi ai eroului nostru.

Lady Christabel aştepta cu nerăbdare mesagerul lui Allan.

— Pot să mă bizui pe dumneata, messire? Întrebă ea îndată ce Robin intră în cameră.

— Da, doamnă.

— Dumnezeu vă va răsplăti, messire; sunt gata.

— Şi eu, stăpână scumpă! Strigă Maud. Să plecăm! Nu mai avem nici o clipă de pierdut.

— Nu mai avem? Zise Christabel, uimită.

— Da, milady, nu mai avem, noi, noi! Răspunse camerista, râzând. Cum credeţi, doamnă, că Maud ar putea trăi departe de scumpa ei stăpână?

— Cum, vrei să mă-nsoţeşti?

— Nu numai că vreau, dar aş muri de durere dacă dumneavoastră n-aţi vrea.

— Merg şi eu! Strigă Halbert, care până atunci stătuse deoparte. Milady mă ia în serviciul său. Messire Robin, iată arcul şi săgeţile dumneavoastră pe care le-am luat eu când aţi fost arestat în pădure.

— Mulţumesc, Hal – spuse Robin. Începând de astăzi suntem prieteni.

— Pe viaţă şi pe moarte, messire! Adăugă flăcăiandrul cu naivă mândrie.

— Să plecăm deci! Strigă Maud. Hal, treci înaintea noastră, iar dumneavoastră, milady, daţi-mi mâna. Şi acum, linişte, linişte desăvârşită, cea mai mică şoaptă, cel mai mic zgomot poate să ne dea de gol.

Castelul din Nottingham comunica cu exteriorul prin nişte subterane uriaşe, a căror intrare se deschidea în capela castelului, iar ieşirea o aveau în pădurea Sherwood. Hal le cunoştea destul de bine ca să poată sluji drept călăuză. A străbate aceste subterane nu era lucru complicat; trebuia mai întâi să ajungi la capelă. Or, intrarea în capelă nu mai era liberă cum fusese la începutul nopţii: baronul Fitz Alwine postase acolo o santinelă. Din fericire pentru fugari, santinela socotise potrivit să facă de gardă în interiorul

capelei şi, frântă de oboseală, adormise pe o bancă asemenea unui călugăr, în strană.

Aşadar, cei patru tineri pătrunseră în sfântul lăcaş fără să-l trezească pe soldat şi chiar fără să-l bănuiască prezenţa, atât de adâncă era bezna. Tocmai se aflau la doi paşi de intrarea în subterană când Halbert, care mergea în frunte, se împiedică de un mormânt impunător şi se prăvăli cu zgomot la pământ.

— Cine-l, stai! Strigă deodată santinela, crezând că a fost prins dormind în post.

Doar ecoul repetă acel puternic „Cine-l! Stai!”, iar sunetele care se prelungiră din stâlp în stâlp, din boltă în boltă acoperiră zgomotul glasurilor şi mişcările fugarilor. Hal se ascunse în spatele mormântului, Robin şi Christabel se strecurară sub scara amvonului. Numai Maud n-avu timp să se ascundă. Flacăra unei torţe lumină capela, iar sentinela strigă:

— La dracu! Asta-l Maud, Maud cea care se spovedeşte fratelui Tuck! Ştii tu, frumoaso, că din pricina ta lui Gaspard Steinkopf i-a tremurat mustaţa şi s-a trezit aşa, deodată, tocmai când te visa pe tine, cu nurii tăi? Oh, Doamne, am crezut că bătrânul mistreţ de la Ierusalim, binevoitorul nostru stăpân, inspectează posturile de pază. Dar, trăiască bucuria, bătrânul sforăie şi pe mine mă trezeşte frumuseţea!

Zicând acestea, soldatul înfipse torţa într-un sfeşnic din strană şi se îndreptă spre Maud cu braţele deschise pentru a-l cuprinde mijlocul.

Maud răspunse rece:

— Da, am venit să mă rog pentru lady Christabel, care este foarte bolnavă, lasă-mă să mă rog, Gaspard Steinkopf.

„Aha! Îşi zise Robin, punând fără zgomot o săgeată în arc. Asta-l calomniatorul”…

— Lasă rugăciunea pentru mai târziu, frumoasa mea, spuse soldatul, ale cărui mâini atingeau pieptul fetei. Nu fi

sălbatică şi dă-l lui Gaspard o sărutare, două sărutări, trei sărutări, multe sărutări…

— Înapoi, laşule, obraznicule! Strigă Maud, retrăgându-se din faţa soldatului. Acesta înaintă încă un pas. Înapoi, calomniatorule! Ai încercat să-l faci pe tata să mă blesteme ca să te răzbuni pentru dispreţul cu care ţi-am respins galanteriile tale mârşave! Înapoi, monstrule care nu respecţi nici măcar aste locuri sfinte! Înapoi!

— Mii de trăsnete! Strigă Gaspard, clocotind de mânie şi luând fata în braţe. Mii de trăsnete! Obrăznicia ta va fi pedepsită.

Maud se împotrivi din răsputeri şi nu se îndoia că Halbert şi Robin îi vor veni în ajutor, dar se temea ca zgomotul luptei să nu atragă atenţia soldaţilor din postul apropiat. De aceea se feri să ţipe şi tocmai se mulţumea să-l spună soldatului:

— Ba tu ai să fii… Pedepsit – când o săgeată, trimisă de o mână ce nu greşea niciodată ţinta, pătrunse în ţeasta ticălosului, care se prăvăli fără viaţă pe lespezile capelei.

Mai puţin prompt decât săgeata, Hal ţâşni de la locul lui ca să-şi apere sora, dar nu apucă s-o mai prindă în braţe, căci fata se prăbuşi leşinată, murmurând:

— Mulţumesc, Robin, mulţumesc…!

Flacăra tremurândă a torţei lumină mai întâi două trupuri neînsufleţite întinse pe pardoseală unul lângă altul; unul rămânea izolat în moarte, iar lângă celălalt aşteptau inimi devotate şi ochi grijulii care urmăreau semnele revenirii la viaţă. Robin luă în pumni apă sfinţită din aghiazmatar şi udă cu băgare de seamă tâmplele fetei; Hal îi lovea uşor mâinile, iar Christabel murmura nesfârşite vorbe de caldă prietenie, invocând ajutorul Sfintei Fecioare. Într-un cuvânt, toţi trei se sileau să o aducă în simţiri pe sărmana Maud, căci mai degrabă ar fi renunţat la fugă decât să o părăsească în această stare. După câteva minute Maud deschise ochii, dar minutele acestea li se păruseră secole. Când pleoapele se dezlipiră, o privire lungă, cea dintâi, o

privire cerească plină de recunoştinţă şi de dragoste se opri asupra lui Robin: un zâmbet înflori pe buzele palide ale fetei, apoi o undă trandafirie înlocui paloarea rece a obrajilor; Maud răsuflă adânc, iar braţele ei se prinseră de braţele care i se întindeau ca s-o ridice. Trezindu-se din leşin, ea fu cea dintâi care strigă:

— Să mergem!

Drumul prin subterană dură mai mult de un ceas.

— În sfârşit, ne apropiem – spuse Hal. Aplecaţi-vă, bolta-l joasă şi aveţi grijă la tufişul de mărăcini care ascunde afară ieşirea din tunel. Mergeţi spre stânga aşa, ţineţi poteca de-a lungul mărăcinişului… Şi acum, adio torţă şi trăiască lumina lunii! Suntem liberi!

— Acum este rândul meu să vă slujesc drept călăuză – spuse Robin, orientându-se. Aici sunt la mine acasă. Pădurea este a mea. Să nu vă temeţi, doamnelor! Când se va crăpa de ziuă, îl vom întâlni pe messire Allan Clare.

Micul grup înainta cu vioiciune prin desişurile codrului, cu toată oboseala celor două tinere. Prudenţa le cerea să nu meargă pe poteci, nici să străbată luminişurile, unde, cu siguranţă, baronul îşi trimisese copoii. Cu riscul de a-şi sfâşia rochiile şi de a-şi răni tălpile şi gleznele, erau nevoite să umble asemenea căprioarelor, din desiş în desiş, să se strecoare printre copaci. De câteva minute, Robin părea că se gândeşte foarte adânc. Sfioasă, Maud îl întrebă care-l pricina.

— Dragă soră – spuse el – trebuie să ne despărţim înainte de ivirea zorilor. Halbert te va însoţi până la tatăl meu şi-l vei explica de ce nu m-am întors de la Nottingham; este necesar şi prudent să fie înştiinţat că o duc fără întârziere pe milady la messire Allan Clare.

După un călduros rămas bun, fugarii se despărţiră, iar Maud îşi înghiţi lacrimile şi suspinele mergând după Halbert pe drumul arătat de Robin. Lady Christabel şi cavalerul său, pentru că de acum înainte Robin este un adevărat cavaler, ajunseră fără greş la drumul mare ce

ducea de la Nottingham la Mansfeldwoodhaus, iar Robin, înainte de a porni mai departe, se urcă într-un copac şi iscodi cu privirea jur împrejur până în zare. La început nu zări nimic suspect şi cât putu cuprinde cu ochii, drumul i se păru liber, însă când tânărul coborî din observatoru-l improvizat, crezându-se ocrotit de soartă, văzu deodată răsărind pe drum un călăreţ care înainta în galop.

— Ghemuiţi-vă aici, milady, aici în şanţ, în spatele acestui boschet, la picioarele mele şi, pentru Dumnezeu, nu vă mişcaţi, nu scoateţi nici cel mai mic strigăt de spaimă.

— Ne-ameninţă vreo primejdie? Vă temeţi de ceva, messire? Întrebă Christabel, văzându-l pe Robin punând o săgeată în arc şi aşezându-se la pândă după trunchiul unui copac.

— Repede, milady, ascundeţi-vă, un călăreţ se îndreaptă spre noi şi nu ştiu dacă este prieten sau duşman… La urma urmei, dacă este duşman, nu-l decât un om şi o săgeată bine ţintită opreşte întotdeauna un om.

Robin nu îndrăznea să mai adauge nimic, de teamă să nu-şi sperie şi mai vârtos însoţitoarea, căci, în lumina slabă a zorilor, recunoscuse pe steguleţul lancei călăreţului culorile baronului Fitz Alwine. Christabel bănuia intenţia războinică a lui Robin şi ar fi vrut să-l strige: „Fără sânge! Fără moarte! Şi aşa, libertatea aceasta ne costa prea scump!”, însă Robin, care într-o mână ţinea arcul, iar cu cealaltă, cu un gest autoritar îi făcea semn să tacă în vreme ce călăreţul se apropia în goana mare.

— Pentru numele lui Dumnezeu din cer, ascundeţi-vă milady! Murmura Robin, cu dinţii strânşi de parcă ar fi vrut să-şi înghită vocea: Ascundeţi-vă!

Christabel se supuse şi, acoperindu-şi capul cu pelerina, începu să se roage fierbinte Sfintei Fecioare. Între timp, călăreţul se apropia, se apropia din ce în ce, iar Robin, ascuns în spatele copacului, cu arcul încordat şi săgeata la ochi, îl aştepta să treacă. Călăreţul trecu… Trecu repede ca un fulger… Dar şi mai repede, o săgeată îl ajunse în plină

goană, atinse crupa calului, se strecură pieziş, între coaste şi teltie şi pătrunse în burtă; animal şi călăreţ se rostogoliră în colbul drumului.

— Să fugim, milady! Strigă Robin. Să fugim!

Christabel, mai mult moartă decât vie, tremura din toate mădularele şi îngăima aceste cuvinte:

— L-a omorât! L-a omorât! L-a omorât…!

— Să fugim, milady – repetă Robin – să fugim, timpul trece.

— L-a omorât! Îngăima înnebunită Christabel.

— Nu, nu l-am omorât, milady.

— A scos un ţipăt groaznic, un ţipăt de agonie!

— N-a scos decât un ţipăt de uimire.

— Crezi?

— Da, călăreţul a fost trimis în căutarea noastră, iar noi am fi fost pierduţi dacă n-aş fi pus calul în imposibilitate să-l mai ducă. Să mergem, milady, mă veţi înţelege mai bine când n-o să mai tremuraţi.

Liniştită, Christabel îl urma pe Robin cât putea de repede.

— Călăreţul n-a fost rănit? Întrebă ea, după ce mai făcură vreo sută de paşi.

— Nici măcar o zgârietură, milady; însă bietul cal a galopat pentru ultima oară. Călăreţul acesta avea o situaţie foarte avantajoasă faţă de noi; putea să meargă de la Mansfeldwoodhaus la Nottingham şi înapoi câtă vreme noi am fi fost încă pe drum. De aceea era neapărat nevoie să-l domolesc zelul. Acum suntem pe picior de egalitate… Da' ce tot spun eu? Suntem chiar mai presus căci, deşi mergem pe jos, atât el cât şi noi, picioarele noastre sunt mai sprintene şi nu-s stânjenite de nimic. Curaj, milady! Până când el o să izbutească să iasă de sub cal şi să pornească la drum cu cizmele lui grele, care doar nu-s cizme să facă şapte poşte dintr-un singur pas, noi o să fim departe. Curaj, milady, Allan Clare nu-l departe!

XIII.

Cu fruntea, cu pleoapele sau mai bine zis cu toată faţa arsă de flacăra torţei căreia îi slujise drept mucarniţă, sergentul Lambic, urmărindu-l pe Robin, a mai avut şi norocul să apuce într-o direcţie cu totul opusă aceleia pe care dispăruse fugarul.

Pe vremea când se petreceau aceste întâmplări, castelul din Nottingham avea o sumedenie de galerii subterane săpate în stânca dealului pe vârful căruia se înălţau turnurile şi zidurile lui crenelate. Puţini oameni, chiar dintre cei mai bătrâni locuitori ai cetăţii feudale, cunoşteau cu precizie topografia acestui sumbru şi misterios labirint. Aşa că Lambic şi oamenii lui rătăciră la întâmplare până când, norocul refuzându-le ajutorul, se despărţiră unii de alţii fără a-şi da seama.

Aproape orbit, cum am mai spus, Lambic întoarse spatele lui Robin, lăsându-şi oamenii să se îndepărteze spre stânga, iar el se îndreptă spre scara principală a castelului, unde i se păru că aude paşii soldaţilor săi.

— Bun! Zise el. Nu încape îndoială că l-au prins pe caraghiosul ăla tânăr şi-l duc în faţa baronului; trebuie s-ajung o dată cu ei, căci, altfel, nătângii ăştia mărginiţi se vor făli în ochii monseniorului cu iscusinţa lor.

Tot mormăind aşa, viteazul sergent ajunse în dreptul uşii apartamentelor baronului şi, prevăzător, căci avea experienţă, vru ca mai înainte de a se înfăţişa şi el să afle ce primire le-a făcut bătrânul Fitz Alwine soldaţilor şi prizonierului. Îşi lipi, aşadar, urechea de broasca uşii şi ascultă următorul dialog:

— Zici că scrisoarea asta mă vesteşte că sir Tristram de Goldsborough nu poate veni la Nottingham?

— Da, monseniore, trebuie să se prezinte la Curte.

— Supărătoare nepotrivire!

— Şi vă mai spune că vă aşteaptă la Londra.

— Păcat! Precizează în ce zi să ne întâlnim?

— Nu, monseniore, vă roagă numai să porniţi cât mai neîntârziat.

— Bine! Am să plec chiar în dimineaţa asta; porunceşte să pregătească repede caii, vreau să fiu însoţit de şase soldaţi.

— Vi se va îndeplini întocmai porunca, monseniore.

Mirat din cale afară că Robin nu se află acolo şi crezând că soldaţii l-au dus din nou în temniţă, Lambic alergă acolo într-un suflet să se convingă. Uşa temniţei era însă larg deschisă, încăperea goală, iar torţa, încă fumegând, zăcea pe jos.

„Hait! Sunt pierdut! Îşi zise sergentul. Ce-l de făcut?”

Ca un automat, se întoarse la uşa baronului, îndrăznind să mai spere că soldaţii l-ar putea aduce pe blestematul de pădurar. Bietul Lambic! Simţea în jurul gâtului cum se strânge un nou ştreang. Totuşi speranţa, care nu-l părăseşte niciodată pe nefericiţi, speranţa aceasta îi surâse când el, lipindu-şi din nou urechea de gaura cheii, constată că în cameră domneşte o linişte desăvârşită.

Soldatul chibzui astfel: „Baronul doarme, deci nu-l supărat; nu-l supărat, deci nu ştie că pădurarul mi-a alunecat printre degete ca o anghilă; nu ştie nimic de fuga pădurarului, deci nu socoteşte să mă dojenească, să-mi ardă vreo pedeapsă sau să mă spânzure, aşa că pot să mă prezint în faţa lui fără teamă şi să-l raportez despre însărcinarea pe care mi-a dat-o, ca şi cum aş fi îndeplinit-o spre marea-l mulţumire. În felul ăsta am să câştig timp şi am să pot să aflu ce s-a întâmplat cu afurisitul de Robin, ca să-l bag iar în temniţă sau să-l ţin acolo, dacă cei doi soldaţi nătângi ai mei au avut norocul să-şi facă datoria aşa cum se cuvine. Aşadar, pot să mă prezint fără teamă… Da, fără teamă, în faţa acestui stăpân atât de cumplit şi de atotputernic… Să intram! Dar doarme, doarme! Oh, păi asta-l ca şi cum ai opri din drum un tigru înfometat şi ai îndrăzni să-l mângii spinarea! Nu mi-s eu atât de nebun ca să-l trezesc pe monsenior. Ah, ah şi totuşi – continuă să-şi spună sărmanul Lambic rând pe rând tremurând de spaimă şi sigur pe el, sfios şi fanfaron – şi dacă baronul nu doarme? Cu atât mai bine, înseamnă că este clipa cea mai potrivită

să intru, asta ar dovedi o dată mai mult că nu ştie nimic de nenorocirea ce mi s-a întâmplat. Dacă nu doarme, apoi această linişte, această tăcere este o adevărată minune! Mă gândesc să încerc mai întâi să zgâri uşor la uşă şi dacă zgomotul acesta nu e bine primit, am tot timpul s-o şterg”.

Lambic zgârie uşor cu unghia drept la mijlocul uşii, acolo unde se produce maximum de sonoritate. Provocarea rămase fără rezultat, iar liniştea dinăuntru nu fu tulburată.

„Cu siguranţă că doarme – îşi zise iar Lambic. Eh, ba nu, nerod ce sunt! De bună seamă că a plecat; trebuie să fie lângă fata lui, altfel l-aş auzi căci sforăie când doarme şi se aude.”

Mânat de o curiozitate drăcească, sergentul împinse binişor uşa, care se roti în balamale fără zgomot, dându-l posibilitatea să-şi vâre capul ca să cuprindă dintr-o privire toată încăperea.

— Doamne sfinte!

Strigătul acesta de groază se stinse pe buzele lui Lambic, frigul şi înţepeneala morţii puseră stăpânire pe el, iar omul nostru rămase în pragul uşii întredeschise. În timp ce baronul, mut şi el de uimire şi uluit de atâta îndrăzneală, îl fulgera cu privirea.

Bietul Lambic! Norocul îi sta mereu împotrivă, un duh rău se ţinea de capul lui; fatalitatea a vrut ca el să-l tulbure pe baron tocmai în clipa când bătrânul păcătos, îngenuncheat în faţa confesorului, îi cerea iertare înainte de a pleca la Londra.

— Nemernicule! Calicule! Infam sacrilegiu! Spion de confesional! Trimis al Satanei! Trădător vândut diavolului! Ce cauţi aici? Strigă baronul, care, în cele din urmă, îşi recăpătă respiraţia şi putu să-şi dea frâu liber furiei. Cine-l stăpân şi cine-l slugă aici la castel? Oare eşti tu stăpânul? Oare sunt eu sluga? Ştreangul de gât, hrană corbilor! N-am să încalec pe cal mai înainte ca tu să urci treptele spânzurătorii.

— Linişteşte-te, fiule! Spuse bătrânul duhovnic, Dumnezeu este milostiv.

— Dumnezeu nu este slujit de asemenea nemernici – răspunse baronul, ridicându-se beat de furie. Vino aici, ticălosule! Adăugă el după ce se roti prin cameră ca o hienă în cuşcă. În genunchi, aici, ia-mi locul şi spovedeşte-te înainte de a muri.

Lambic nu se clintea din prag şi, cu toate că-l pierise graiul, pândea o pauză în mânia stăpânului său ca să încerce să lămurească lucrurile. Baronul, căruia ideile şi cuvintele îi veneau fără şir, îi oferi fără să vrea posibilitatea de a se dezvinovăţi.

— Ce vrei de la mine? Întrebă el deodată. Vorbeşte!

— Milord, am ciocănit de mai multe ori la uşă – răspunse sergentul, cu umilinţă – am crezut că nu-l nimeni şi m-am gândit că…

— Da, te-ai gândit să profiţi de absenţa mea şi să mă furi.

— Vai, milord…

— Ca să mă furi!

— Milord, eu sunt soldat – replică Lambic, mândru.

Această acuzare de furt îi redeşteptă curajul; nu-l mai fu teamă nici de temniţă, nici de ciomăgeală, nici de ştreang.

— Sfinte Dumnezeule! Ce nobilă indignare! Exclamă baronul, râzând ironic.

— Da, milord, sunt soldat, soldat în serviciul înălţimii voastre, iar înălţimea voastră n-a avut niciodată soldaţi hoţi.

— Înălţimea mea poate şi vrea, dacă îi place, să-şi numească soldaţii hoţi. Înălţimea mea nu se interesează de virtuţile lor personale, în sfârşit, înălţimea mea are prea mult bun simţ pentru a presupune că vizita dumitale, messire Lambic, vizită cu care mă onorezi tocmai în clipa când credeai că lipsesc, nu are alt scop decât să-mi faci cunoscut că eşti un om cinstit. Pe scurt, hoţ sau om cinstit, de ce ai venit aici? Pe urmă ai să-mi raportezi despre întemniţarea puiului de lup.

Lambic începu din nou să tremure, căci porunca baronului îi dovedea că fuga lui Robin nu fusese încă descoperită, dar se temea de o ieşire mai violentă în clipa când ar fi ajuns să-l lămurească baronului cauza arsurilor de pe faţă; rămase deci nemişcat dinaintea cumplitului său stăpân, cu ochii holbaţi prosteşte, cu gura căscată, cu braţele atârnând.

— A, dar de unde vii? Strigă deodată baronul, cercetând faţa lui Lambic. La dracu! Am avut dreptate când ţi-am spus mai adineauri că eşti scăpat din iad; căci numai dacă ai fost în vizită la Satana, ai putut să-ţi pârjoleşti mutra în halul ăsta.

— M-a ars o torţă, milord.

— O torţă?!

— Iertaţi-mă, milord, înălţimea voastră nu ştie că torţa asta…

— Ce-mi tot cânţi acolo? Pe scurt: despre ce torţă-l vorba?

— De torţa lui Robin.

— Iar Robin? Tună baronul, repezindu-se să-şi ia sabia din cui.

„Gata! Îşi zise Lambic, retrăgându-se instinctiv spre uşă, pregătit s-o rupă la fugă îndată ce prima lovitură de sabie s-ar fi abătut asupra lui. Iată-mă, fără îndoială, împachetat şi trimis pe lumea cealaltă.”

— Iar Robin! Unde-l Robin? Strigă baronul, despicând aerul cu spada. Unde este ca să vă străpung pe amândoi?

Lambic ieşise pe jumătate din cameră şi se prinsese zdravăn cu mâinile de uşă ca s-o tragă după el în caz că vârful spadei l-ar fi ameninţat prea de aproape.

— Fiule – zise bătrânul călugăr – filistenii erau gata să fie zdrobiţi, dar ei s-au rugat lui Dumnezeu şi sabia a intrat în teacă.

Fitz Alwine zvârli sabia pe masă şi se repezi spre Lambic, care nu mai părea că vrea s-o şteargă.

— Te-ntreb încă o dată, ce cauţi aici? Strigă baronul, înhăţându-l de gulerul hainei şi târându-l în mijlocul camerei. Vreau să ştiu ce legătură este între Robin, torţă şi

faţa ta hidoasă? Răspunde repede şi clar căci, altfel, uite, pe-ăsta, care nu-l sabie, îndurarea nu va mai fi nevoită să-l bage în teacă.

Vorbind astfel, Fitz Alwine arătă cu degetul spre un baston lung şi gros cu măciulie de aur, o trestie aproape fenomenal de groasă în care se sprijinea ori de câte ori se plimba pe metereze.

— Milord – spuse la iuţeală sergentul, născocind pe loc o cale ocolită ca să evite un răspuns hotărât – venisem, milord, să întreb ce are de gând să facă înălţimea voastră cu acest Robin Hood?

— Eh, la dracu! Vreau să rămână în temniţa unde-l închis.

— Binevoiţi să-mi spuneţi, milord, unde se găseşte această temniţă; am să veghez.

— Cum, tu nu ştii? Nu l-ai dus tu acolo abia acum un ceas?!

— Dar nu mai e acolo, milord. Am dat poruncă oamenilor mei să-l aducă în faţa dumneavoastră şi am crezut că i-aţi ales o altă temniţă… Acolo, milord, mi-a ars faţa.

— Ah, asta-l prea de tot! Urlă Fitz Alwine, făcând un pas spre trestia cu măciulie de aur, în timp ce Lambic, cu capul întors pe jumătate, socotea din ochi, neliniştit, dacă nu cumva a sosit clipa s-o şteargă mai înainte de a se dezlănţui furtuna.

Loviturile aveau să cadă ca o grindină, căci, cu toată guta, baronul nu era ciung. Ajuns la capătul răbdării însă şi uitând cu totul de inviolabilitatea de care se bucura stăpânul, Lambic ţâşni înaintea lui, îi smulse bastonul, îl apucă de amândouă mâinile şi, cu tot respectul pe care i-l îngăduia situaţia, îl trânti cu putere în jilţul larg unde se odihnea în timpul crizelor de gută, apoi fugi mâncând pământul. Tot mâncând pământul, vru să fugă în urmărirea îndrăzneţului vasal şi Fitz Alwine, care, datorită furiei, simţea în trup un dram de sprinteneală; dar cei doi soldaţi trimişi în căutarea lui Robin, care acum se întorceau, îi cruţară osteneala. La strigătele de „Puneţi mâna pe el”,

„Puneţi mâna pe el”, ei şi tăiară calea sergentului, care încă n-apucase să iasă din anticameră.

— La o parte! Strigă sergentul, îmbrâncindu-l pe cei doi subordonaţi. La o parte!

Însă Fitz Alwine se repezi să închidă uşa; orice rezistenţă era de prisos, iar nefericitul Lambic aştepta, cufundat într-o tristă uimire, ca puternicul lui stăpân să-l hotărască soarta.

Datorită unuia din acele fenomene ciudate, inexplicabile şi care sunt, poate, în ordinea morală, ceea ce fenomenele analoage sunt în ordinea fizică a naturii, furia baronului păru că se domoleşte după acest episod de răzvrătire, întocmai cum vijelia se potoleşte după o ploicică.

— Cere-mi iertare! Zise liniştit Fitz Alwine, care, cu răsuflarea tăiată, se prăbuşi, de astă dată de bună voie, în jilţul său. Hai jupâne Lambic, îmi ceri iertare?

Baronul manifesta, poate, această linişte, această blândeţe, numai pentru că nu mai avea puterea să-şi menţină furia la nivelul obişnuit; însă starea aceasta nu putea să dureze prea mult şi, pe măsură ce şovăiala sfioasă a lui Lambic se prelungea, Fitz Alwine îşi redobândea respiraţia normală, iar clocotul furiei creştea în intensitate. Explozia devenea iminentă.

— Aha! Nu vrei să-mi ceri iertare! Bine! Zise el, cu ironie crudă. Fă un act de pocăinţă: este foarte util înainte de moarte.

— Milord, iată ce s-a petrecut şi aceşti doi oameni vor putea întări că ceea ce spun este adevărat.

— Doi ticăloşi ca şi tine!

— Nu sunt atât de vinovat pe cât credeţi, milord; tocmai mă pregăteam să închid uşa temniţei, când Robin Hood…

Nu-l vom urma pe sergent în povestirea-l încărcată de amănunte, întretăiată de ezitări în favoarea sa, pentru că cititorul nu va afla nimic nou. Baronul îl asculta urlând de furie, bătând din picior şi zbătându-se în jilţ cum s-ar zbate diavolul dacă ar folosi drept cadă de baie un aghiazmatar.

La sfârşit, îşi rezumă ameninţările cu privire la pedeapsă printr-o frază de un înfricoşător laconism:

— Dacă Robin a evadat din castel, voi nu-mi veţi scăpa! Pentru el libertatea, pentru voi moartea.

Deodată un ciocănit violent răsună în uşa camerei.

— Intră! Strigă baronul.

Un soldat intră şi spuse:

— Preacinstitul lord să mă ierte dacă îndrăznesc să mă prezint în faţa preacinstitei sale persoane fără să fi fost chemat de înălţimea sa, dar cele petrecute sunt atât de nemaipomenite, atât de cumplite, că mi-am zis că mă supun unei datorii fireşti dacă vin să-l vestesc de îndată pe preacinstitul stăpân al acestui castel.

— Vorbeşte, dar să nu baţi câmpii la nesfârşit!

— Înălţimea voastră va fi mulţumită, povestirea mea are sfârşit şi este pe cât de scurtă pe atât de înfricoşătoare; ştiu că un bun soldat trebuie să-şi obosească arcul şi să-şi cruţe limba, or, cum sunt un bun…

— Treci la fapte, la fapte, neghiobule! Strigă baronul.

Soldatul se înclină curtenitor şi continuă:

— Or, cum sunt un bun soldat, nu uit niciodată acest principiu.

— Limbut îndrăcit! Taci dacă-l vorba să ne-ndrugi numai despre meritele tale, sau povesteşte ce ştii.

Soldatul se înclină din nou şi continuă netulburat:

— Datoria mea îmi cerea…

— Iar?! Strigă Fitz Alwine.

— Datoria mea îmi cerea să schimb santinela din capelă…

„Ah, în sfârşit” – îşi zise baronul în gând şi începu să asculte cu atenţie.

— M-am dus acolo cam acum vreo cinci-zece minute, cu voia înălţimii voastre; ajuns la uşa sfântului lăcaş n-am găsit santinela, deşi trebuia să fie acolo pentru că venisem s-o schimb. „Este aici, mi-am zis, e de ajuns s-o descopăr, ia s-o căutăm.” Am căutat-o, am strigat, dar nimeni nu mi-a răspuns. „O fi dormind sau o fi beat? Şi asta ar fi cu putinţă,

m-am gândit eu. Să mergem la post, să aducem garda, să-l ia pe vinovat şi să i se aplice o pedeapsă straşnică, başca ce-o să primească de la şeful meu.” Ajung la post şi strig: „Sergent, scoate garda!”, dar nimeni nu iese din post; intru înăuntru: înăuntru nimeni. „Oho!” îmi zic…

— La dracu cu tot ce-ţi zici tu! Limbutule! Treci la fapte! Strigă baronul, nerăbdător.

Soldatul salută din nou milităreşte şi continuă:

— Oho, îmi zic, îndatoririle ostaşului nu mai sunt cunoscute în garnizoana castelului din Nottingham. A slăbit disciplina şi urmările acestei situaţii”…

— Mii de dumnezei! O să baţi câmpii aşa întruna, limbut neghiob?! Câine prolix! Zbieră baronul.

— Câine prolix! Murmură pentru el soldatul, care se întrerupse la acest epitet. Câine prolix! Eu, care sunt vânător iscusit, n-am cunoscut până azi această specie de câine. Dar nu-mi pasă, să mergem mai departe. Şi urmările acestei situaţii pot fi nefericite; am găsit fără greutate oamenii din post stând la masă, la bucătărie, aşa că am putut trece numaidecât la o cercetare amănunţită a lăcaşului sfânt pe dinafară şi pe dinăuntru. În jur, nimic deosebit, doar aceeaşi lipsă a santinelei. Înăuntru însă santinela era prezentă, dar în ce hal, Doamne Dumnezeule! Era prezentă ca morţii pe câmpul de bătaie, adică întinsă pe pământ, fără viaţă, scăldată într-un lac de sânge, cu ţeasta străpunsă de o săgeată…

— Dumnezeule mare! Strigă baronul. Cine a putut săvârşi asemenea crimă?

— Nu ştiu, n-am fost acolo, însă…

— Cine a fost omorât?

— Gaspard Steinkopf… Un soldat aspru.

— Şi zici că nu-l cunoşti pe ucigaş?

— Am avut cinstea să-l spun înălţimii voastre că n-am fost de faţă când s-a săvârşât omorul, însă, pentru a uşura cercetările monseniorului, m-am gândit că este bine să iau săgeata ucigaşă… Iat-o!

— Săgeata aceasta nu-l făurită în arsenalul meu – spuse baronul după ce o cercetă cu atenţie.

— Însă, cu tot respectul pe care-l datorez înălţimii sale – reluă soldatul – îmi îngădui să-l arăt că această săgeată, dacă nu iese din arsenalul său, trebuie să provină de undeva şi cred că am observat unele asemănătoare într-o tolbă de săgeţi pe care o purta în seara aceasta unul din scutierii novici.

— Care novice?

— Halbert. Tolba cu săgeţi şi arcul pe care le-am văzut în mâna acestui tânăr aparţin unuia din prizonierii înălţimii voastre, cu numele de Robin Hood.

— Repede, căutaţi-l pe Halbert şi aduceţi-l în faţa mea! Porunci baronul.

— L-am văzut pe Hal acum vreun ceas îndreptându-se împreună cu domnişoara Maud spre locuinţa lady-ei Christabel – spuse acelaşi soldat.

— Aprindeţi o torţă şi urmaţi-mă! Strigă baronul.

Baronul, urmat de Lambic şi de escortă, se îndreptă grăbit spre apartamentele fiicei sale, uitând durerile de gută. Ajuns la uşă, ciocăni cu putere, dar cum nu primi nici un răspuns, o deschise şi se repezi înăuntru. Întuneric adânc şi linişte deplină. Zadarnic străbătu baronul încăperile şi chiar dependinţele apartamentului: peste tot întâlni aceeaşi linişte şi acelaşi întuneric.

— A plecat! A plecat! Spuse cu îngrijorare baronul, apoi, cu o voce sfâşietoare, începu să strige: Christabel! Christabel! Dar Christabel nu răspunse. A plecat! A plecat! Repeta baronul frângându-şi mâinile, apoi se trânti pe acelaşi scaun pe care o surprinsese pe fată scriindu-l lui Allan Clare. A plecat cu el! Oh, fetiţa mea, Christabel a mea! Nădejdea că-şi va regăsi totuşi fiica fugită îi mai dădu sărmanului părinte un dram de sânge rece. Alarmă! Voi, ceilalţi – tună el – împărţiţi-vă în două grupe: una va scotoci castelul de sus până jos, în lung şi-n lat, peste tot, va scotoci peste tot… Cealaltă, călare, nu va lăsa necercetat în

pădurea Sherwood nici un crâng, nici un hăţiş, nici un tufiş… Plecaţi… Soldaţii se pregăteau să plece când baronul adăugă: Să i se spună lui Hubert Lindsay, păstrătorul cheilor, să vină la mine; fiindcă Maud Jezabel, blestemata lui de fiică, a pregătit fuga, o să plătească el pentru ea. Mai spuneţi la douăzeci din călăreţii mei să-şi înşeueze caii şi să fie gata la primul ordin. Plecaţi, hai plecaţi odată, ticăloşilor!

Soldaţii se îmbulziră spre uşă, iar Lambic, profitând de împrejurare, se îndepărtă şi el de ghearele furiosului său stăpân.

Rămas singur, baronul începu să vorbească fără şir, biruit când de violenţa mâniei, când de jalea inimii. Îşi iubea fata din tot sufletul, iar ruşinea pe care o simţea fiindcă ea plecase cu un bărbat era totuşi mai mică, decât durerea la gândul că de acum înainte n-avea s-o mai vadă, s-o mai îmbrăţişeze şi chiar s-o mai tiranizeze.

Bătrânul Hubert Lindsay se ivi în timp ce baronul se zbătea între furie şi deznădejde. Din nefericire pentru el, sosea tocmai înainte de a se fi sfârşit un acces de furie.

— Pentru că nu ştiu să-şi facă datoria de ostaşi, am să-l ucid pe toţi! Striga baronul. Şi n-am să las pe pământ nici măcar umbra vreunuia dintre aceşti necredincioşi, ca să n-aibă cine să spună nici măcar: „Am ajutat-o pe Christabel să-şi înşele tatăl!” Da, da, jur pe toţi sfinţii apostoli şi pe bărbile strămoşilor mei că n-am să cruţ pe nici unul!… A, iată-te, jupâne Hubert Lindsay, păzitorul cheilor castelului din Nottingham! Iată-te!

— Înălţimea voastră m-a chemat – zise bătrânul, cu voce liniştită.

Drept răspuns, baronul îl apucă de gât, asemenea unei fiare sălbatice, îl târî până în mijlocul camerei şi-l spuse zgâlţâindu-l:

— Ticălosule! Unde mi-e fata? Răspunde sau te sugrum!

— Fiica dumneavoastră, milord? Nu ştiu nimic – răspunse Hubert, mai mult surprins decât înspăimântat de furia

stăpânului său.
— Mincinosule!
Hubert se desprinse din încleştarea baronului şi-l răspunse rece:
— Milord, faceţi-mi cinstea şi lămuriţi-mi pricina acestei ciudate întrebări şi vă voi răspunde… Dar să ştiţi, milord, că eu nu sunt decât un om modest, deschis şi cinstit, care în viaţa lui n-a trebuit să roşească. Chiar dacă m-aţi ucide pe loc, fără să mă spovedesc, nu-mi va păsa, căci n-am nimic să-mi reproşez; sunteţi domnul şi stăpânul meu, întrebaţi-mă şi la toate întrebările pe care mi le veţi pune vă voi răspunde, nu din teamă, ci din datorie, din respect…
— Cine a ieşit din castel în decurs de două ore?
— Nu ştiu, milord: de două ore am predat cheile înlocuitorului meu Michael Walden.
— Adevărat?
— Tot aşa de adevărat după cum îmi sunteţi domn şi stăpân.
— Cine a ieşit, când încă mai erai de pază?
— Halbert, tânărul scutier. Mi-a spus: „Milady este bolnavă, am poruncă să caut un medic”.
— Aha! Iată complotul! Strigă baronul. Te-a minţit: Christabel nu era bolnavă, Hal ieşea ca să pregătească fuga.
— Cum? Milady v-a părăsit, milord?
— Da! Nerecunoscătoarea şi-a părăsit părintele şi fiica ta a plecat cu ea.
— Maud? A, nu, monseniore, nu se poate, mă duc s-o caut, este la ea în cameră.
Sergentul Lambic, care era fericit să-şi arate zelul, întră grăbit.
— Milord – spuse el – călăreţii sunt gata. L-am căutat zadarnic pe Halbert în tot castelul; a venit cu mine şi cu Robin, dar n-a mai ieşit pe poarta mare; Michael Walden se jură: nimeni n-a trecut pe podul mobil de două ceasuri.

— La ce bun toate acestea? Spuse baronul. Moartea lui Gaspard nu-l o crimă inutilă. Lambic! Strigă Fitz Alwine, după un moment de tăcere.

— Milord.

— Ai fost astă-noapte până la casa unui pădurar pe nume Gilbert Head, nu departe de Mansfeldwoodhaus?

— Da, milord.

— Ei bine! Acolo locuieşte ticălosul acela de Robin Hood şi, desigur, acolo trebuie să se întâlnească fiica mea cu un necredincios care… Dar să nu mai vorbim de asta… Lambic, încalecă împreună cu oamenii tăi, aleargă până la casa aceea, pune mâna pe fugari şi nu te înapoia până nu dai foc bârlogului de tâlhari.

— Da, milord.

Şi Lambic dispăru.

Hubert Lindsay intrase în cameră de vreo câteva minute şi stătea în picioare, deoparte, posomorât, tăcut, cu braţele încrucişate la piept şi cu capul plecat.

— Bătrânul meu slujitor – îi spuse Fitz Alwine – nu vreau ca mânia să mă facă să uit că trăim alături unul de celălalt de mulţi ani; întotdeauna mi-ai fost credincios; de două ori mi-ai salvat viaţa. Ei bine, bătrânul meu frate de arme, uită-mi mânia, brutalitatea sau dacă vreodată te-am nedreptăţit şi dacă şi tu îţi iubeşti fata, cum şi eu o iubesc pe a mea, ajută-mă încă o dată cu vitejia ta, cu experienţa ca să aduc înapoi în căminul părintesc oiţele rătăcite… Pentru că Maud, fără îndoială, a plecat cu Christabel.

— Vai, monseniore, camera ei este goală – spuse suspinând bătrânul.

Această sinceră durere ar fi putut dovedi baronului că Hubert nu este complice la fuga celor două fete, însă ciudatul gentilom, bănuitor şi iute la mânie, era încredinţat că întotdeauna inferiorul îşi înşală superiorul, că ţăranul îl înşală pe nobil, preotul pe episcop, soldatul pe ofiţer şi aşa mai departe. El crezu deci că-l întinde o cursă lui Hubert, spunându-l:

— Oare în subteranele castelului n-o fi vreo ieşire care să ducă în pădurea Sherwood?

Baronul cunoştea foarte bine existenţa acestei ieşiri, dar nu ştia poziţia ei exactă. Hubert şi, fără îndoială, fiica lui erau mai bine informaţi decât el.

„Aha! Îşi zise în sinea lui baronul, punând această întrebare. Dacă domnişoara Maud a dus-o pe fiica mea pe sub pământ, am să-l plătesc cu vârf şi îndesat cheltuielile de călăuză.”

Hubert, sincer şi cinstit, după cum am mai spus, crezu de datoria lui să-şi ajute stăpânul s-o găsească pe tânăra lady: de altfel şi el ca şi baronul era interesat să-l prindă pe fugari, drept care se grăbi să răspundă:

— Da, milord, subterana are o ieşire în pădure; cunosc toate ocolişurile care duc acolo.

— Şi Maud le ştie ca tine?

— Nu, milord, cel puţin aşa cred.

— Aşadar, nimeni în afară de tine nu cunoaşte această taină?

— Mai sunt încă trei, milord. Michael Walden, Gaspard Steinkopf şi Halbert.

— Halbert! Strigă baronul, cuprins de un nou acces de furie. Halbert! El trebuie să le fi servit de călăuză. Hei, o torţă, torţe şi să scotocim subterana!

Hubert fu răsplătit pentru sinceritatea lui; baronul îşi recăpătă încrederea în el şi-l copleşi cu semne de prietenie şi jurăminte de recunoştinţă.

— Curaj, stăpâne! Îl îmbărbăta bătrânul în timp ce se pregăteau torţele şi se strângeau oamenii care trebuiau să alcătuiască escorta. Curaj, Dumnezeu ni le va aduce înapoi.

Disperarea celor doi bătrâni era sfâşietoare. Despărţiţi prin naştere, prin orgoliul castei, prin felul lor de viaţă, ei se apropiau unul de altul pentru a înlătura o nenorocire comună; acum erau egali în durere.

Baronul şi Hubert, urmaţi de şase soldaţi, străbătură capela, fără să se oprească la cadavrul lui Gaspard şi se

mistuiră în subterană. Abia făcuseră câţiva paşi, că Fitz Alwine auzi un zgomot îndepărtat de glasuri.

— Aha! Strigă el. Am pus mâna pe ei! Înainte, Hubert, înainte!

Hubert mergea în frunte. Zgomotul pe care-l auzise baronul le izbi iar urechea.

— Monseniore – spuse bătrânul – ceea e auziţi nu vine din subterana ce duce în pădure.

— N-are a face, ei sunt, înainte, înainte nu mai sta!

În acel loc drumul se bifurca, iar ei o porniră în direcţia de unde venea zgomotul. Zgomotul creştea, răsunară strigăte.

— Straşnic, cer ajutor! Venim, copii, venim!

— Înseamnă că s-au rătăcit – spuse Hubert.

— Cu atât mai bine – răspunse baronul, a cărui dragoste părintească începea să fie înlocuită de o aprigă sete de răzbunare. Cu atât mai bine!

Hubert, care mergea cu câţiva paşi mai înainte, se opri să asculte.

— Milord – spuse el – vă jur că strigătele acestea nu vin din partea fugarilor; am apucat-o pe un drum greşit, luând-o în partea asta şi pierdem timp.

— Vino cu mine! Strigă baronul, aruncând o privire furioasă spre păzitorul cheilor castelului, pe care începu din nou să-l bănuie că este înţeles cu fugarii. Vino, iar voi aşteptaţi-ne aici!

— La porunca voastră, milord – răspunse Hubert.

Cei doi bătrâni se îndreptară spre locul de unde venea zgomotul; din clipă în clipă, strigătele se auzeau tot mat limpede.

— Pe sufletul meu! Murmură Hubert. Stăpânul a înnebunit! Îşi închipuie că cine fuge face atâta zgomot?! Cei care fac zgomotul ăsta vorbosc de-ţi sparg urechile şi, pe legea mea, parcă vin înspre noi.

Abia isprăvi, când doi soldaţi se iviră deodată în faţa ochilor uimiţi ai baronului.

— De unde veniţi, necredincioşilor?

— L-am urmărit pe prizonierul Robin Hood – răspunseră cei doi nenorociţi, istoviţi de oboseală şi cuprinşi da spaimă. Ne-am rătăcit, milord – adăugară ei – şi ne credeam pierduţi pentru totdeauna când providenţa ne-a trimis pe înălţimea voastră în ajutor; v-am auzit de departe venind şi am alergat înaintea dumneavoastră ca să vă cruţăm osteneala drumului.

Fitz Alwine nu ştia cum să mai drăcuie, în dezamăgirea care se abătuse peste el, când unul din soldaţi începu să-l povestească fuga lui Robin Hood.

— Taci, taci, mizerabile! Strigă el. Spuneţi-mi de când rătăciţi prin această subterană, unde ar trebui să fiţi osândiţi să muriţi de foame, aţi auzit vreun zgomot care să dea bănuit?

— Nimic, milord.

— Să ne grăbim, Hubert, să ne grăbim, trebuie să câştigăm timpul pierdut.

Acest timp pierdut îi salvase pe fugari. După un sfert de ceas, mica trupă ajunse în pădure şi era limpede că fugarii folosiseră acelaşi drum. Uşa subteranei, care de obicei era închisă, stătea dată de perete.

— Presimţirile mele nu m-au înşelat! Strigă baronul. Hai soldaţi, porniţi, răscoliţi pădurea în lung şi-n lat; o sută de monede de aur celui care o va aduce la castel pe lady Christabel şi pe nemernicii care au târât-o cu ei.

Baronul, însoţit numai de Hubert, se reîntoarse la castel, unde, în loc să se odihnească, aşa cum avea mare nevoia, îmbrăcă o vestă din zale, îşi încinse sabia şi, ridicând deasupra capului lancea cu steguleţul purtând culorile casei sale, încălecă degrabă şi se repezi în fruntea unei trupe de douăzeci de oameni pe drumul ce duce la Mansfeldwoodhaus.

XIV.

Toate personajele – toate aceste dramatis personae – despre care am vorbit până aici străbat acum bătrâna pădure Sherwood.

Robin şi Christabel se îndreaptă spre locul unde îi aşteaptă sir Allan Clare şi de aceea merg în direcţie opusă cu sergentul Lambic, care primise ordin să dea foc casei tatălui adoptiv al lui Robin Hood.

Însoţit de douăzeci de lănci zdravene, baronul, întinerit de o continuă furie, se aruncă în căutarea fetei. Să-l lăsăm să galopeze din răsputeri pe potecile înverzite ale pădurii şi să ne alăturăm lui sir Allan Clare, care, sprijinit de Micul-John, de fratele Tuck, de Will Roşcovanul şi de ceilalţi şase fii ai nobilului Guy de Gamwell, se îndreaptă degrabă spre valea lui Robin Hood, în timp ce Maud şi Halbert ţin drumul spre căsuţa bătrânului pădurar.

Maud nu mai este vioaie, neobosită, vitează şi veselă; Maud îşi repetă cu tristeţe în gând indicaţiile pe care i le-a dat Robin ca să recunoască drumul printre miile de poteci care se taie şi se întretaie; în sfârşit, Maud, deşi este în paza unui băiat curajos, seamănă cu o sărmană făptură părăsită care oftează şi iar oftează, după ce a făcut un drum atât de lung.

— Mai e mult până la casa lui Gilbert? Întrebă ea.

— Nu, Maud – răspunse vesel Hal. Încă vreo şase mile.

— Şase mile!

— Curaj, Maud, curaj! Zise Halbert. Noi lucrăm pentru lady Christabel. Dar ia stai! Priveşte într-acolo, nu recunoşti cumva un cavaler, da, un cavaler urmat de un călugăr şi de nişte pădurari?… Este messire Allan cu fratele Tuck. Vă salut, domnilor, nicicând, nicicând o întâlnire nu a picat mai la ţanc.

— Dar lady Christabel şi Robin unde sunt? Întrebă grăbit sir Allan când o recunoscu pe Maud.

— Sunt pe drum ca să vă întâlnească în vale – răspunse Maud.

— Domnul să ne apere! Exclamă Allan după ce Maud îi povesti cu de-amănuntul toate întâmplările prin care trecuseră din clipa când fugiseră din castel. Viteaz Robin, lui îi datorez totul; pe iubita mea şi pe sora mea!

— Noi ne ducem să-l spunem tatălui său de ce zăboveşte Robin – zise Hal.

— Şi n-ai putea să te duci singur, frate Hal? Întrebă Maud, care ardea de dorinţa să fie aproape de Robin. Stăpâna mea trebuie să aibă mare nevoie de mine.

Allan se învoi pe dată cu cererea fetei şi porni mai departe. Fratele Tuck, la început tăcut şi retras, nu întârzie să se apropie de tânăra fată. Încercă mai întâi să facă pe îndatoritorul, surâse, vorbi mai puţin pe şleau ca de obicei, ba chiar dovedi puţin spirit, însă avansurile sale nu fură primite decât cu o foarte mare rezervă. Schimbarea aceasta în felul de a se purta al frumoasei Maud îl întrista pe Tuck şi-l tăie tot avântul. Aşa că bietul călugăr se ţinu deoparte şi merse privind gânditor spre tânăra fată, la fel de gânditoare ca şi el. Totuşi, la câţiva paşi în spatele lui Tuck, mergea un personaj care părea că doreşte din tot sufletul ca Maud să-l arunce măcar o privire; acest personaj îşi potrivea îmbrăcămintea în dezordine, îşi peria haina cu mâneca, îşi potrivea pana de heron de la pălărie, îşi netezea părul des, pe scurt, se deda, în plină pădure, la acele gesturi de cochetărie pe care orice îndrăgostit începător le face din instinct.

Acest personaj nu era altul decât prietenul nostru Will Roşcovanul. Pentru el, Maud reprezenta idealul de frumuseţe; deşi o vedea pentru prima dată, îşi dădu seama că pe ea o visase să-l fie stăpâna inimii. O frunte albă, uşor bombată, subliniată de sprâncene delicate de culoare castanie, ochi negri a căror strălucire era potolită de gene lungi, mătăsoase, obraji trandafirii şi catifelaţi, un nas asemenea celor modelate de artiştii din antichitate, o gură întredeschisă ca să lase să vorbească şi să respire dragostea, buze în colţul cărora se cuibăreau surâsuri uşoare şi dulci, o bărbie în care gropiţa făgăduia plăcerea după cum embrionul din sământă făgăduieşte frumuseţea florii, un gât şi nişte umeri îmbinaţi într-o linie unduioasă, un mijlocel subţire, mişcări graţioase şi nişte picioare mici

pentru care cărările în pădure ar fi trebuit să fie acoperite cu flori – aşa arăta Maud frumoasa fiică a lui Hubert Lindsay.

William nu era atât de timid ca să se mulţumească numai s-o admire în tăcere; dorinţa, nevoia de a simţi ochii tinerei fete ridicându-se spre el îl mânară repede alături de dânsa.

— Îl cunoaşteţi pe Robin Hood, domnişoară? Întrebă Will.

— Da, domnule, răspunse Maud cu graţie.

Fără să-şi dea seama, Will atingea o coardă sensibilă şi-l câştigă atenţia lui Maud.

— Vă place mult?

Maud nu-l răspunse, însă obrajii i se împurpurară. Numai un adevărat începător ca Will putea să se adreseze inimii unei femei aşa, dintr-o dată. Se purta ca un orb care merge, fără să tremure, pe marginea unei prăpăstii; câţi oameni nu sunt viteji numai datorită neştiinţei!

— Eu îl iubesc atât de mult pe Robin. Hood – reluă el – încât v-aş purta pică, domnişoară, dacă dumneavoastră nu v-ar plăcea.

— Liniştiţi-vă, messire; recunosc că este un băiat încântător. Desigur că-l cunoaşteţi demult.

— Suntem prieteni din copilărie şi mai bine să-mi pierd mâna dreaptă decât prietenia lui: o spun asta din toată inima. Cât despre calităţi, apoi cred că-n tot comitatul nu găseşti arcaş care să-l întreacă; caracterul său este la fel de drept pe cât de drepte îi sunt săgeţile: este viteaz, este blând, iar modestia lui e deopotrivă cu blândeţea şi cu vitejia; alături de el, nu m-aş teme de lumea întreagă.

— Cu ce ardoare vă exprimaţi gândurile, messire! Tot aşa şi cu laudele pe care i le aduceţi.

— Pe cât e de adevărat că mă numesc William de Gamwell şi că sunt un băiat de treabă, la fel de adevărat este că spun adevărul, domnişoară, numai adevărul.

— Maud – întrebă Allan – te temi că baronul şi-a dat seama de fuga lady-ei Christabel?

— Da, domnule cavaler, căci înălţimea sa trebuia să plece chiar în dimineaţa asta la Londra, cu milady.

— Tăceţi! Tăceţi! Veni să le spună Micul-John, care mergea înaintea lor ca să cerceteze drumul. Ascundeţi-vă în locul cel mai des din hăţiş! Aud zgomotul unui grup de călăreţi; dacă noii veniţi dau peste noi, ne vom năpusti asupra lor pe neaşteptate, iar strigătul nostru de adunare va fi Robin Hood… Repede, ascundeţi-vă – mai zise Micul-John, adăpostindu-se şi el în spatele unui copac.

Îndată apăru un călăreţ purtat de un cal care sărea, cu o viteză ameţitoare, peste toate obstacolele întâlnite în cale; şanţuri, copaci răsturnaţi, tufişuri şi hăţişuri. Călăreţul acesta pe care-l urmau anevoie patru călăreţi şi care sta mai mult chircit decât călare pe spinarea animalului dezlănţuit îşi pierduse pălăria, iar părul lung şi resfirat, fluturând în vânt, dădea chipului său, pe care se citea spaima, o expresie ciudată şi diabolică. El aproape că zbură pe deasupra desişului unde se pitise mica trupă, iar Micul-John zări o săgeată înfiptă, ca un jalon de topograf, în crupa calului. Călăreţul dispăru ca un fulger în adâncul pădurii, urmat îndeaproape de cei patru oameni.

— Cerul să ne ocrotească! Strigă Maud. Este baronul!

— Este baronul! Repetară Allan şi Halbert.

— Şi, dacă nu mă-nşel – adăugă Will – săgeata care serveşte drept cârmă animalului său iese din tolba lui Robin; ce zici, Micule-John?

— Sunt de părerea dumitale, Will şi trag concluzia că Robin şi tânăra doamnă sunt în primejdie. Robin este prea prudent ca să-şi risipească săgeţile fără a fi silit s-o facă; să ne grăbim.

Ni se pare că nu este de prisos să explicăm pe scurt situaţia neplăcută în care se găsea nobilul Fitz Alwine, un foarte bun călăreţ, de altfel.

Pătrunzând în pădure, baronul dăduse ordin celui mai bun călăreţ al său să cerceteze drumul de la Nottingham la Mansfeldwoodhaus şi să-l raporteze când se vor întâlni la o

anumită răscruce pe care i-o indicase. Se ştie ce i s-a întâmplat călăreţului: Robin l-a dat jos de pe cal. Întâmplarea a făcut ca Robin şi lady Christabel să ajungă la acea răscruce venind dintr-o parte, în vreme ce baronul ajungea şi el în acelaşi loc, venind din altă parte. Cei doi fugari au avut norocul că s-au aruncat într-un desiş fără să fie văzuţi. Baronul, împreună cu cei patru călăreţi care-l însoţeau, se aşează în mijlocul răspântiei, aşteptând înapoierea cercetaşului.

— Ia iscodiţi prin împrejur – porunci baronul – doi pe o parte şi doi pe alta.

„Suntem pierduţi – îşi zise Robin. Ce să facem? Cum să fugim? Dacă ieşim din pădure, caii ne vor prinde cât ai clipi; dacă încercăm să ne strecurăm, zgomotul va atrage atenţia copoilor. Ce să facem?”

Tot chibzuind astfel, Robin îşi încordă arcul şi-şi alese săgeata cu vârful cel mai ascuţit. Când Christabel observă aceste pregătiri, deşi era paralizată de spaimă, totuşi pietatea filială depăşi în sufletul ei dorinţa de a se întâlni cu Allan, de aceea îl rugă pe tânăr să-l cruţe tatăl. Robin zâmbi şi făcu un semn de încuviinţare din cap. Semnul voia să spună: „Îl voi cruţa”, surâsul: „Aminti-ţi-vă de călăreţul trântit din şa”.

Soldaţii cercetau cu grijă extremităţile răspântiei dar răsplata de o sută de scuzi de aur care le stârnea zelul n-avea darul să le dea şi miros. Totuşi, situaţia lui Robin şi a Christabelei devenea din ce în ce mai critică, deoarece copoii aceştia, mergând doi câte doi în direcţii opuse ca să cerceteze luminişul, nu puteau până la urmă să nu dea peste ei.

În acest timp, bătrânul Fitz Alwine, stând ca un cercetaş pe înălţimea ce domină un câmp de bătaie, repeta în gând înfiorătoarea dojană pe care voia s-o adreseze fiicei lui de îndată ce va fi fost readusă în căminul părintesc. De asemenea, născocea tot soiul de metode rafinate pentru a-l pedepsi pe Robin, pe Maud şi pe Hal şi socotea, până la o

diferenţă de câteva degete, înălţimea spânzurătorii lui Allan: bunul senior îşi şi imagina zvârcolirile celui care îndrăznise s-o răpească pe Christabel; avea să lase leşul să putrezească în ştreang pe tot timpul lunii de miere şi zâmbea de pe acum la gândul că în anul viitor o să fie bunic datorită lui sir Tristram de Goldsborough.

Dar deodată, în vârtejul acestor vise încântătoare, calul baronului cabrează, se leagănă, îşi încordează spinarea, azvârle din copite şi-l zgâlţâie vârtos pe bătrânul luptător, care se ţine cu nădejde şi încearcă să stăpânească bidiviul, aşa cum făcea altădată cu neîmblânziţii armăsari arabi. Încercare zadarnică! Omul şi animalul nu se înţeleg; Fitz Alwine se ţine înfipt în şa tot atât de neclintit ca săgeata înfiptă în crupa calului, iar calul şi visele baronului pornesc deodată într-o cursă fără noimă, nebună, fantastică, începând de acolo din pădure, trecând pe lângă Allan Clare, apoi mai departe, cine ştie până unde. Cei patru scutieri se repeziră în ajutorul stăpânului lor, iar îndemânatecul arcaş, luând-o de mână pe însoţitoarea lui, străbătu repede răspântia.

Ce s-a întâmplat cu baronul? N-am fi îndrăznit să vă povestim întâmplarea care a pus capăt acestei curse peste câmp, într-atât este de extraordinară şi de minunată, dacă cronicile timpului nu i-ar garanta autenticitatea. Iată:

Scutierii îl pierdură curând din vedere pe baron, care, poate, ar fi fost purtat de-a latul întregii Anglii, până la ţărmul Oceanului, dacă animalul, trecând pe sub un stejar, nu s-ar fi împiedicat de un trunchi de copac căzut lângă rădăcina acestuia. Baronul, care nici o clipă nu-şi pierduse cumpătul, vrând să evite o cădere a cărei violenţă i-ar fi putut fi fatală, lăsă frâul şi se agăţă cu amândouă mâinile de una din crengi, din fericire la îndemâna lui; el spera totodată să reţină şi calul, strângându-l între genunchi. Dar animalul cabră atât de cumplit, încât Fitz Alwine fu silit să părăsească şaua şi rămase agăţat de craca stejarului, în

timp ce calul, uşurat de povară, se redresă şi porni mai departe într-o nouă goană nebună.

Prea puţin obişnuit cu gimnastica, baronul începu să măsoare distanţa care-l despărţea de pământ înainte de a-şi da drumul, când tocmai atunci văzu strălucind în pâcla dimineţii, chiar sub picioarele sale, ceva incandescent ca două bucăţi de jar. Aceste două puncte de foc aparţineau unei matahale negre care se vânzolea de colo-colo, se rotea şi din când în când se apropia în salturi de picioarele nefericitului lord.

„Hait! Un lup!” îşi spuse baronul, fără a-şi putea reţine un strigăt de spaimă şi încercând să încalece pe cracă. O sudoare de gheaţă, sudoarea groazei, îi scăldă tot trupul când simţi colţii fiarei alunecând peste pielea cizmei şi scrâşnind în metalul pintenilor; lupul se arunca întinzându-şi gâtul, scoţând limba şi mirosind prada, în vreme ce baronul, simţind că-l amorţesc braţele, se agăţă cu bărbia de cracă şi îşi aduse genunchii la piept.

Lupta era inegală: firul care ţinea în aer această ispititoare delicatesă pentru o fiară sălbatică sta gata să se rupă, iar bătrânul lord simţea că-l lasă puterile. Dăruindu-şi ultimul gând Christabelei şi încredinţându-şi sufletul lui Dumnezeu, închise ochii, îşi descleştă mâinile… Şi-şi dădu drumul. Dar, minune! Căzând ca un bolovan în capul lupului, care nu se aştepta la aşa ceva, greutatea trupului, care se prăvăli cu partea cea mai dezvoltată, îi rupse fiarei şira spinării. Aşa că, dacă cei patru scutieri ar fi sosit la locul accidentului şi-ar fi găsit stăpânul leşinat, întins alături de un lup mort. Dar alte personaje decât scutierii aveau să-l trezească pe nobilul senior de Nottingham.

La rădăcina bătrânului stejar ale cărui ramuri se plecau spre pârâiaşul ce străbătea valea Robin Hood, sta Lady Christabel. În picioare, la câţiva paşi mai departe, Robin se sprijinea în arc. Amândoi aşteptau cu nerăbdare sosirea lui sir Allan Clare şi a însoţitorilor săi. După ce isprăviseră toate subiectele cu privire la situaţia lor actuală, vorbiră

despre Marianne, iar gingaşele laude pe care le risipi din belşug Christabel la adresa încântătorului caracter al surorii lui Allan fură ascultate de Robin cu încordata atenţie a dragostei. Tânărul ar fi vrut s-o întrebe pe Christabel dacă nu cumva, asemenea lui Allan Clare, Marianne îşi dăruise inima vreunui nobil şi frumos cavaler. Dar nu îndrăznea… Dacă ar fi aşa – îşi spunea el – sunt pierdut. Ce sorţi de izbândă mai am eu, în luptă cu un astfel de rival, eu, sărman copil al pădurii?”

— Milady – spuse el deodată, cu glas tulburat şi tremurător, roşindu-se – o plâng din toată inima pe miss Marianne dacă şi-a părăsit vreun prieten drăgăstos ca să-şi însoţească fratele într-o călătorie, dacă nu plină de adevărate primejdii, cel puţin de greutăţi şi oboseală.

— Marianne – răspunse Christabel – a avut nenorocul sau, poate, fericirea să nu aibă alt prieten drăgăstos decât pe fratele ei.

— Mi-e greu să cred, milady! O fiinţă atât de frumoasă, atât de fermecătoare ca miss Marianne trebuie să aibă, cum aveţi şi dumneavoastră, pe cineva care să-l fie devotat, cum vă este dumneavoastră messire Allan.

— Oricât vi s-ar părea de ciudat, messire – spuse tânăra, roşindu-se – vă asigur că Marianne nu cunoaşte altă dragoste decât dragostea de frate.

Acest răspuns, dat pe un ton destul de rece, îl sili pe Robin să schimbe vorba.

Soarele începuse să poleiască vârfurile copacilor, dar Allan tot nu se ivea. Robin, ascunzându-şi neliniştea ca să n-o alarmeze pe tânăra fată, făcea cele mai sumbre ipoteze asupra cauzelor acestei întârzieri. Deodată, o voce sonoră răsună în depărtare; Robin şi Christabel tresăriră.

— Oare ne strigă prietenii noştri? Întrebă fata.

— Din nefericire, nu! Will, prietenul meu din copilărie şi Micul-John, vărul lui, care îl însoţesc pe messire Allan, cunosc foarte bine locul unde îi aşteptăm şi ceea ce am

făcut noi cere atâta prevedere ca să putem izbândi, încât nu s-ar distra jucându-se cu ecoul din pădure.

Vocea se apropie şi un călăreţ purtând culorile lui Fitz Alwine traversă repede valea.

— Să ne îndepărtăm, milady, aici suntem prea aproape de castel. Înfig săgeata asta aici, la rădăcina stejarului şi dacă prietenii mei ajung în lipsa noastră, îşi vor da seama, văzând-o, că suntem ascunşi prin apropiere.

— Prea bine, messire; mă las cu totul în paza dumneavoastră.

Cei doi tineri abia străbătuseră câteva tufişuri căutând un loc potrivit ca să se odihnească puţin, când zăriră trupul unui bărbat, întins şi nemişcat ca un mort, lângă o buturugă.

— Doamne sfinte! Strigă Christabel. E tata, sărmanul meu tată e mort!

Robin se cutremură, crezându-se vinovat de moartea baronului. Rănirea calului nu era oare prima cauză?

— Sfântă Fecioară! Murmură Robin. Mulţumiţi Domnului că nu-l decât leşinat.

Zicând acestea, tânărul arcaş îngenunche lângă bătrân, în timp ce Christabel, îndurerată şi cuprinsă de remuşcări, scotea gemete sfâşietoare. O uşoară rană pe fruntea baronului lăsa să picure câţiva stropi de sânge.

— Ian te uită! Dar ce, s-a luptat cu un lup? Ah, a strâns fiara de gât – strigă vesel Robin – şi-apoi a leşinat! Milady, milady, credeţi-mă, domnul baron e doar zgâriat un pic; milady, ridicaţi-vă. Ce nenorocire! Ce nenorocire! Spuse Robin. A leşinat şi ea. Ah, Dumnezeule, Dumnezeule! Ce-l de făcut? Aici nu pot s-o las… Ei uite că leul ăsta bătrân se trezeşte, îşi mişcă braţele… A şi început să mormăie. Ah, să înnebuneşti, nu alta! Milady, răspundeţi-mi! Nimic, la fel de nepăsătoare ca un trunchi de copac. Oh, de ce n-am în braţe şi-n şale puterea pe care o simt în inimă? Aş duce-o de aici cum duce o doică pruncul.

Şi Robin încercă să o ducă de-acolo pe Christabel.

Venindu-şi în fire, baronul nu s-a gândit la fiica lui, cât la lup, singura şi ultima fiinţă vie pe care o văzuse înainte de a închide ochii. Întinse deci mâna vrând să apuce animalul, pe care şi-l închipuia ocupat să-l devoreze un picior sau o coapsă; deşi nu simţea nici o durere, se agăţă de rochia fetei, jurând să-şi apere viaţa până la ultima suflare.

— Fiară bicisnică! Se adresă baronul, lupului întins la câţiva paşi de el. Fiară înfometată de carnea mea, însetată de sângele meu, las' c-ai să vezi tu. Aha! Scoate limba, îl sugrum… Aha, am mai sugrumat eu şi pe alţii!… Hai, veniţi încoace toţi lupii din Sherwood, veniţi!… Aha, uite altul şi încă unul! Sunt pierdut! Doamne Dumnezeule, fie-ţi milă de mine! Pater qui es in… {3} „E nebun! E nebun de-a binelea!” îşi spunea Robin, îngrijorător împărţit între datoria pe care o avea de împlinit şi nevoia de a-şi asigura propria-l piele. Dacă ar fi rupt-o la fugă, ar fi părăsit-o pe aceea pe care jurase să o ducă la Allan; dacă ar fi rămas, urletele nebunului ar fi putut atrage oamenii care-l căutau prin pădure.

Din fericire accesul de nebunie al baronului se potoli şi, continuând să stea cu ochii închişi, Fitz Alwine înţelese că nici un colţ de fiară sălbatică nu-l sfârtecase mădularele. Atunci dădu să se scoale, dar Robin, îngenuncheat în dreptul capului, se lăsă din răsputeri pe umerii lui şi, jucând, ca să spunem aşa, rolul unei oboseli deosebit de mari, îl ţinu întins la pământ.

— Pe sfântul Benedict! Murmură baronul. Simt pe umeri o greutate de o sută de mii de livre… O, Dumnezeule şi stăpân al meu! Jur să ridic o capelă în partea de răsărit a meterezului dacă-mi scapi viaţa şi-mi dai putere să mă-ntorc la castel! Libera nos, quaesumus, Domine {4}2!

După ce sfârşi rugăciunea, încercă să facă un nou efort, dar Robin, care spera s-o vadă pe Christabel revenindu-şi în simţire, continua să apese cu toată puterea.

— Domine, exaudi orationem meam {5} – reîncepu Fitz Alwine, lovindu-se în piept, apoi prinse să scoată strigăte

ascuţite.
Însă aceste strigăte nu-l conveneau de loc lui Robin, pentru că puneau în mare primejdie siguranţa fugarilor. Neştiind cum să-l facă să tacă, tânărul rosti cu asprime:
— Tăceţi!
La auzul acestei voci omeneşti, baronul deschise ochii şi, care nu-l fu mirarea când recunoscu, aplecat asupră-l, chipul lui Robin Hood, iar alături, lungită pe pământ, fiica lui leşinată! Această apariţie risipi într-o clipă nebunia, fierbinţelile şi mâhnirea arţăgosului lord şi, ca şi cum el ar fi fost stăpân pe situaţie, în propriul lui castel, înconjurat de soldaţi, strigă aproape triumfător:
— În sfârşit, am pus mâna pe tine, dulăiaşule!
— Tăceţi! Replică Robin, hotărât şi poruncitor. Tăceţi! Fără ameninţări, fără ţipete, pentru că nu-şi au locul. Eu vă am în mână!
Şi Robin continuă să se lase cu toată puterea pe umerii baronului.
— Într-adevăr – spuse Fitz Alwine, căruia nu-l fu greu să se smulgă din strânsoarea adolescentului şi să se ridice cât era de înalt – într-adevăr, ţi-arăţi colţii, dulăiaşule!
Christabel zăcea tot leşinată, semănând cu un trup neînsufleţit căzut între cei doi bărbaţi, căci Robin se trăsese câţiva paşi înapoi şi-şi pusese o săgeată în arc.
— Încă un pas, milord şi sunteţi mort! Zise tânărul, ţintind ţeasta baronului.
— Ah, ah! Exclamă Fitz Alwine, galben la faţă şi retrăgându-se binişor pentru a se adăposti în spatele unui copac. Eşti oare atât de laş ca să omori, ca să ucizi un om fără apărare?
Robin zâmbi.
— Milord – îi spuse el, ochind într-una capul seniorului – continuaţi să vă retrageţi. Prea bine, iată-vă la adăpost după trunchiul copacului. Acum luaţi aminte la ce am să vă poruncesc, ba nu, să vă rog. Atenţie! Nu v-arătaţi nici nasul,

nici măcar un singur fir de păr, nici la stânga, nici la dreapta… Altfel, vă pândeşte moartea.

Fără a lua prea mult în seamă vorbele flăcăului, baronul, bine ocrotit de copac, scoase degetul arătător şi-l ameninţă pe tânărul arcaş. Dar se căi amar, căci degetul îi zbură cât ai clipi, smuls de o săgeată.

— Ucigaşule! Ticălos nemernic! Vampirule! Vasalule! Urlă rănitul.

— Linişte, baroane, sau vă ţintesc capul, m-auziţi?

Fitz Alwine, lipit de copac, îl împroşca pe Robin, cu jumătate de gură, cu un torent de blesteme, dar sta ascuns cu grijă deoarece îl ştia pe Robin doar la câţiva paşi de el, cu arcul încordat şi cu săgeata la ochi, pândindu-l cel mai mic gest pe care ar fi avut nesăbuinţa să-l facă arătându-se de după trunchiul copacului. Robin însă îşi pusese de mult arcul la şold, o luase uşurel pe Christabel în cârcă şi dispăruse printre tufişuri. Chiar atunci se auziră tropote de cai şi patru călăreţi se iviră în faţa copacului după care sta ascuns baronul.

— Veniţi încoace, ticăloşilor! Strigă el, căci cei patru nu erau alţii decât scutierii pe care, datorită calului său care galopa cu săgeata înfiptă în crupă, îi lăsase de mult în urmă. Veniţi încoace! Năpustiţi-vă asupra necredinciosului care vrea să mă ucidă şi să-mi răpească fata.

Soldaţii nu pricepeau o iotă din porunca primită, căci jur împrejur nici urmă de bandit sau de femeie răpită.

— Acolo, acolo, nu-l vedeţi că fuge? Zise baronul, alergând printre picioarele cailor. Nu vedeţi acolo, uite-l, coteşte colo la capătul pădurii…

Într-adevăr, Robin n-avea destulă putere ca să ducă repede şi departe o greutate atât de mare ca trupul unei femei, aşa că abia câteva sute de paşi îl despărţeau de duşmani. Călăreţii se repeziră spre el; dar strigătele baronului ajunseseră în acelaşi timp şi la urechile lui Robin, care înţelese îndată că scăparea nu mai putea fi fuga. Întorcându-se spre urmăritori, puse un genunchi în

pământ, o culcă pe Christabel de-a curmezişul pe celălalt picior, apucă arcul cu amândouă mâinile şi, ochindu-l din nou pe Fitz Alwine, strigă:

— Staţi! În numele cerului, încă un pas şi, stăpânul vostru e mort!

N-apucă Robin să-şi sfârşească vorba, că baronul se şi ascunse în spatele copacului ocrotitor, zbierând întruna:

— Puneţi mâna pe el! Ucideţi-l! M-a rănit!… Ce mai aşteptaţi? Ah, laşilor, mercenarilor…!

Purtarea plină de mândrie a viteazului arcaş îi intimidă pe soldaţi. Totuşi unul dintre ei încercă să râdă de această teamă.

— Frumos cântă cocoşelul – zise el – dar nu-mi pasă, o să vedeţi cât de blând şi de supus este!

Şi zicând acestea, soldatul descălecă şi se îndreptă spre Robin. Deoarece în afară de săgeata pregătită în arc, băiatul mai ţinea una în dinţi, spuse cu o voce poruncitoare, dar înfundată:

— V-am rugat să nu vă apropiaţi, acum vă poruncesc… Vai de voi dacă nu mă lăsaţi să-mi văd liniştit de drum!

Soldatul începu să râdă batjocoritor şi continuă să înainteze.

— O dată, de două ori, de trei ori, stai!

Soldatul râdea într-una, înaintând.

— Mori, dar! Strigă Robin.

Şi omul căzu, cu pieptul străpuns de săgeată. Numai baronul purta cămaşă de zale, soldaţii săi aveau veşminte vânătoreşti.

— Câinilor, aruncaţi-vă asupra lui! Striga necontenit Fitz Alwine. Laşilor! Laşilor! O zgârietură îi băga-n sperieţi!

— Înălţimea sa numeşte asta o zgârietură?! Murmură unul dintre călăreţi, prea puţin dornic să repete mişcarea pe care o făcuse mai înainte tovarăşul său, acum mort.

— Ah, uite! Strigă un alt soldat, ridicându-se în scări ca să vadă mai bine. Ne vin ajutoare. La dracu! E Lambic, monseniore!

Într-adevăr, Lambic şi escorta lui soseau în goana mare. Sergentul era atât de fericit şi de grăbit să-l raporteze baronului despre succesul expediţiei sale, încât, fără a-l fi zărit pe Robin, strigă din răsputeri:

— Nu i-am găsit pe fugari, monseniore, dar casei i-am dat foc.

— Bine, bine – răspunse grăbit Fitz Alwine – dar ia uită-te la puiul ăla de urs, căruia laşii ăştia nu îndrăznesc să-l pună botniţă.

— Oho! Exclamă Lambic, râzând dispreţuitor, recunoscându-l pe diavolul cu torţa. Aha, mânz sălbatic, las' că-ţi pun eu frâul. Ştii tu, drăguţule neîmblânzit, că vin chiar de la grajdul tău? Credeam că am să te găsesc acolo şi, drept să-ţi spun, mi-a părut rău: ai fi văzut un foc straşnic şi ai fi putut juca în mijlocul flăcărilor împreună cu maică-ta. Dar fii pe pace! Pentru că nu erai acolo; am vrut s-o cruţ pe bătrână de un chin de prisos şi i-am trimis la vreme o săgeată în…

Lambic n-apucă să isprăvească: un strigăt răguşit i se stinse pe buze şi, scăpând frâul din mâini, se prăbuşi… O săgeată îi străpunsese gâtlejul. O negrăită teamă îi pironi locului pe martorii acestei scene. Cu toată emoţia puternică pricinuită de ultimele cuvinte ale lui Lambic, Robin profită de situaţie şi, luând-o în spinare pe Christabel, dispăru în tufiş.

— Repede, repede! Repeta baronul în culmea furiei. Repede, ticăloşilor! Dacă nu-l prindeţi, vă spânzur pe toţi, da, vă spânzur!

Soldaţii descălecară şi se năpustiră pe urmele tânărului. Robin mergea încovoiat sub povara lui, distanţa dintre el şi duşmanii săi micşorându-se cu fiece clipă; cu cât băiatul se străduia mai mult să se îndepărteze, cu atât îşi dădea seama că truda lui este zadarnică şi, culmea nenorocirii, fata, care începuse să-şi vină în fire, se zvârcolea şi scotea ţipete ascuţite. Mişcările acestea dezordonate deveneau o piedică în goana lui Robin şi dacă el ar fi reuşit să se

ascundă în vreun tufiş des, strigătele Christabelei n-ar fi întârziat să-l dea de gol.

„Haidem! Îşi zise el. Dacă-l vorba să murim, să murim apărându-ne.”

Şi căută din priviri un loc potrivit ca să o lase pe Christabel, chiar dacă ar fi trebuit să se înapoieze apoi singur pentru a ţine piept oamenilor baronului. Un ulm înconjurat de tufişuri şi de copăcei tineri îi păru nimerit ca adăpost pentru logodnica lui Allan şi, fără să-l dezvăluie fetei primejdia care-l ameninţa, o aşeză la rădăcina copacului, se întinse alături de ea, rugând-o fierbinte să stea nemişcată şi liniştită şi aşteptă, în vreme ce în mintea lui vedea aievea o privelişte înfiorătoare: incendierea casei în care crescuse, apoi pe Gilbert şi pe Margaret murind în mijlocul flăcărilor.

XV.

Soldaţii se apropiau încet şi cu băgare de seamă, oprindu-se la fiecare pas ca să primească îndrumările baronului, care nu le îngăduia să folosească arcul, de teamă să nu-l rănească fiica.

Ordinul acesta nu era pe placul soldaţilor, căci îşi dădeau seama că Robin nu-l va lăsa să se apropie atât de mult ca ei să poată folosi suliţa, fără ca el să doboare vreo câţiva. „Sunt pierdut dacă le vine în gând să mă înconjoare” – îşi zise în sinea lui Robin. Printre crengi putu să-l zărească pe Fitz Alwine şi o dorinţă de răzbunare îi încolţi în inimă.

— Robin – murmură Christabel, mă simt în putere. Ce s-a întâmplat cu tata? Nu-l aşa că nu i-ai făcut nici un rău?

— Nici un rău, milady – repetă Robin, tresărind – însă…

Şi, cu degetul, făcu să vibreze coarda arcului.

— Însă ce? Strigă fata, înspăimântată de acest gest sinistru.

— El mi-a făcut un mare rău! Ah, milady, dacă aţi şti…

— Unde-l tata, messire?

— La câţiva paşi de aici – răspunse Robin cu răceală – şi înălţimea sa ştie că suntem la câţiva paşi de domnia sa.

Soldaţii însă nu îndrăznesc să mă atace căci se tem de săgeţile mele. Ascultaţi-mă cu atenţie, milady – reluă Robin, după ce chibzui o clipă. Dacă rămânem aici, vom cădea fără doar şi poate în mâinile lor; n-avem decât o singură scăpare: fuga. Fuga fără să fim văzuţi şi, ca să izbutim, ne trebuie mult curaj, mult sânge rece şi, mai ales, multă încredere în ajutorul celui de sus. Ascultaţi-mă cu luare-aminte: dacă tremuraţi aşa, nu veţi pricepe tot ce vă spun. Acum e rândul dumneavoastră; înfăşuraţi-vă în pelerină, culoarea ei închisă nu atrage atenţia; strecuraţi-vă pe sub frunziş cât mai aproape de pământ… Şi dacă-l nevoie, târâţi-vă.

— Curajul nu-mi lipseşte, îmi lipseşte puterea – spuse plângând biata Christabel. Mă vor ucide mai înainte de a fi făcut douăzeci de paşi. Salvaţi-vă, messire, nu vă mai îngrijiţi de mine; aţi făcut tot ce era cu putinţă pentru a mă duce lângă iubitul meu; Dumnezeu n-a vrut, facă-se voia lui, iar sfânta lui binecuvântare să vă însoţească! Adio, messire… Plecaţi. Îi veţi spune scumpului meu Allan că tatăl meu nu-şi va exercita multă vreme autoritatea asupra mea… Şi trupul şi inima îmi sunt sfărâmate; voi muri curând. Adio!

— Nu, milady – răspunse curajosul copil – n-am să fug. I-am făgăduit lui messire Allan şi, ca să-mi ţin cuvântul dat, am să merg înainte, numai dacă moartea nu mă va împiedica… Hai, curaj! Poate că Allan a şi ajuns în vale şi poate că, văzându-mi săgeata, a şi început să ne caute… Dumnezeu încă nu ne-a părăsit.

— Allan, Allan, dragă Allan! De ce nu vii? Strigă deznădăjduită Christabel.

Deodată, ca pentru a răspunde parcă acestei chemări disperate, se auzi urletul prelungit al unui lup. Christabel înghenunchie cu braţele ridicate spre cer. Dar Robin, cu obrajii îmbujoraţi, îi astupă gura cu mâna şi repetă acelaşi urlet.

— Ne vin în ajutor – zise el, vesel – vin, milady; urletul acesta aste un semnal între pădurari. I-am răspuns şi prietenii noştri vor sosi curând. Vedeţi că Dumnezeu nu ne părăseşte? Am să le spun să se grăbească. Apoi, ducându-şi mâna pâlnie la gură, Robin imită strigătul heronului când este urmărit de vulturi. Asta înseamnă, milady, că suntem la mare ananghie. Un strigăt asemănător de heron speriat răsună la o mică depărtare. Este Will, prietenul Will! Strigă Robin. Curaj, milady, strecuraţi-vă sub frunziş, acolo o să fiţi la adăpost, trebuie să vă feriţi de o săgeată rătăcită.

Inima tinerei fete bătea să-l spargă pieptul, dar, îmbărbătată de speranţa că avea să-l vadă curând pe Allan, se supuse şi dispăru, mlădioasă ca o şopârlă, în desişul unui hăţiş. Ca să le abată atenţia urmăritorilor, Robin scoase un strigăt puternic, ieşi din ascunziş şi, dintr-un salt, se piti în dosul altui copac. Numaidecât o săgeată se înfipse în scoarţa copacului. Gata să riposteze, eroul nostru îi salută sosirea cu un hohot de râs batjocoritor şi, răspunzând săgeţii cu săgeată, doborî la pământ pe nefericitul soldat care trăsese.

— Înainte, neghiobilor, laşilor! Înainte! Striga Fitz Alwine. Altfel o să vă omoare pe toţi, unul câte unul.

Baronul îşi îndemna oamenii la luptă, făcându-şi scut din fiece copac, când o ploaie de săgeţi vesti că intră în luptă Micul-John, cei şapte fraţi Gamwell, Allan Clare şi fratele Tuck. La vederea acestei viteze trupe, cei din Nottingham lepădară armele şi cerură îndurare. Numai baronul nu se dădu bătut şi se năpusti în mărăciniş răcnind.

Văzându-şi prietenii, Robin se repezi pe urmele Christabelei; dar Christabel, în loc să se fi oprit la o mică depărtare, gonise tot înainte, fie de frică, fie din pricină că uitase de sfaturile lui Robin, fie pentru că era nefericită. Robin găsi uşor urma pe unde trecuse fata, dar degeaba o strigă: doar ecoul îi răspunse. Tânărul arcaş începu să se învinuiască de neprevedere când deodată auzi un strigăt. Ţâşni în direcţia aceea şi zări un călăreţ al baronului, care o

apucase de mijloc pe Christabel şi o ridicase pe calul său. Robin trimise încă una din săgeţile sale răzbunătoare; lovit drept în piept, calul se poticni, răsturnându-l pe călăreţ şi pe Christabel. Soldatul o lăsă pe fată şi, cu sabia în mână, căută zadarnic să răzbune moartea animalului său, dar n-avu timp să-şi recunoască adversarul, căci se prăbuşi ţeapăn lângă victima sa. Robin o smulse pe Christabel de lângă acest nou cadavru, de teamă ca sângele care gâlgâia din rana de la tâmplă să n-o murdărească. Când Christabel deschise ochii şi zări chipul nobil al tânărului arcaş aplecat asupra ei, roşi toată şi, întinzându-l mâna, îi spuse doar un singur cuvânt:

— Mulţumesc!

Însă acest cuvânt fu rostit cu atâta recunoştinţă şi adâncă emoţie, încât Robin, îmbujorându-se la rândul său, sărută mâna care i se întinsese.

— De ce v-aţi depărtat atât de mult, milady şi cum de v-a prins mercenarul acela? Ceilalţi au aruncat armele şi i-au cerut îndurare lui Messire Allan.

— Allan…?! Omul acela m-a recunoscut şi a pus mâna pe mine strigând: „O sută de scuzi! Ura! O sută de scuzi de aur!” dar spuneaţi că Allan…

— Spun că messire Allan Clare vă aşteaptă.

Deşi abia mai putea să meargă, tânăra prinse deodată aripi, dar se opri uluită în faţa alaiului care-l însoţea pe cavaler. Robin o luă pe Christabel de mână şi făcu câţiva paşi spre grup, însă Allan, cum o zări, fără a mai ţine seama de cei de faţă şi fără a scoate un cuvânt, se repezi spre ea, o strânse la piept şi-l acoperi fruntea cu sărutări. Christabel, cu inima zvâcnind, beată de bucurie, moartă de fericire, fiindcă se simţea, într-adevăr, fericită, nu mai era în braţele lui Allan decât o simplă formă omenească. Toată viaţa i se adunase în priviri, în buzele-l tremurânde, în bătăile nebuneşti ale inimii. În cele din urmă, îşi făcură drum lacrimile, suspinele; suspine de fericire, lacrimi de bucurie. Apoi îşi veniră în fire şi-şi putură vorbi uitându-se lung unul

la celălalt, priviri în care strălucirea dragostei înlocuia lumina din priviri.

Cei care urmăreau această întâlnire sau mai degrabă această contopire a două suflete se simţeau nespus de tulburaţi. Maud, fiindu-l parcă ciudă, se apropie de Robin, îi luă mâinile şi vru să-l zâmbească. Dar zâmbetul acesta dezlănţui, una câte una, lacrimi cât bobul de mari pe obrajii ei catifelaţi, iar lacrimile lunecau fără să se sfarme, asemenea picăturilor de ploaie pe frunze.

— Spune-mi, mama şi Gilbert?… Întrebă tânărul, strângând în mâinile lui mâinile fetei.

Maud îi răspunse tremurând că acasă la el fusese numai Halbert.

— Micule-John – zise Robin – l-ai văzut pe tata azi-dimineaţă? Nu i s-a întâmplat nimic rău?

— Nimic rău, dragă prietene, numai lucruri ciudate, pe care o să ţi le povestească el însuşi; azi dimineaţă, adică pe la ceasurile două după miezul nopţii, l-am lăsat pe taică-tău liniştit şi sănătos.

— Dar ce te-ngrijorează, Robin? Întrebă Will, venind lângă tânărul arcaş pentru a fi mai aproape ele Maud.

— Am pricini temeinice să mă-ngrijorez: un sergent al baronului Fitz Alwine mi-a spus că azi-dimineaţă a dat foc casei tatălui meu şi că pe mama a aruncat-o în flăcări.

— Şi tu ce i-ai răspuns? Strigă Micul-John.

— Nu i-am răspuns nimic, l-am ucis… O fi spus adevărul? O fi minţit? Vreau să mă duc să văd, să-l văd pe tata şi pe mama – zise Robin, cu vocea înecată în lacrimi. Să mergem, soră Maud…

— Miss Maud e sora ta? Strigă Will. Acum opt zile, zău că nu te ştiam atât de fericit!

— Acum opt zile încă n-aveam soră, dragă Will… Astăzi am fericirea să fiu frate – răspunse Robin, încercând să zâmbească.

— Nu le doresc surorilor mele decât un singur lucru: să semene toate cu domnişoara – adaugă curtenitor Will.

Robin se uită mirat la Maud. Fata plângea.

— Unde-l fratele tău, Halbert? O întrebă Robin.

— Ţi-am mai spus, Robin, Hal se îndreaptă spre casa lui Gilbert.

— Pe viaţa mea! Strigă deodată Tuck. Pare-mi-se că-l zăresc, priviţi…

Într-adevăr, Hal venea în mare goană, călare pe cel mai frumos cal din grajdurile baronului.

— Iată, prieteni – strigă cu mândrie băiatul – priviţi, deşi departe de voi, m-am luptat vitejeşte şi am câştigat cel mai frumos cal din tot comitatul. Aş, da' ce, credeţi că m-am luptat? Nici pomeneală! Am găsit calul fără călăreţ păscând în pădure.

Robin zâmbi, recunoscând calul baronului: calul pe care îl folosise drept ţintă.

Se ţinu sfat.

În vremea aceea, latifundiarii feudali se purtau faţă de vasalii lor întocmai ca nişte suverani, se războiau cu vecinii şi se dedau la jafuri, la tâlhării şi la crime, sub pretext că îşi exercită dreptul lor de viaţă şi de moarte; se angajau adesea lupte îngrozitoare între castele, între sate şi când se sfârşea bătălia, se retrăgeau deopotrivă şi învinşii şi învingătorii, fiecare la el acasă, gata s-o ia de la capăt dacă s-ar fi ivit un nou prilej.

Baronul de Nottingham, învins în noaptea aceasta, atât de bogată în evenimente, putea să încerce să se răzbune chiar a doua zi. Oamenii săi, după ce se adunară laolaltă, se înapoiară la castel. Baronul mai avea destui soldaţi pe care nu-l băgase în luptă, iar bărbaţii din Gamwell Hall, singurii partizani ai lui Allan Clare şi ai lui Robin, n-ar fi fost în stare să ţină piept multă vreme unui senior atât de puternic; era necesar deci, ca pentru a-şi păstra avantajul, să înlocuiască lipsa de braţe cu prevederea, cu viclenia, cu acţiunea şi, bineînţeles, cu îndrăzneala.

Iată de ce prietenii noştri ţinură sfat, în timp ce baronul, însoţit de doi sau trei slujitori, se întorcea la castel într-o

stare vrednică de plâns. Prezenţa Christabelei îi împiedica să-l hărţuiască în timpul retragerii.

Se hotărî ca messire Allan şi Christabel să se refugieze de îndată şi pe cel mai scurt drum la Gamwell Hall. Urmau să fie însoţiţi de Will Roşcovanul, de cei şase fraţi ai săi şi de vărul lor, Micul-John. Robin, Maud, Tuck şi Halbert trebuiau să se îndrepte spre locuinţa lui Gilbert Head. Seara îşi vor da de veste unii altora, fiind pregătiţi, în caz de nevoie, să se întrunească în cutare sau cutare loc. William nu împărtăşea aceste hotărâri şi-şi folosi toată elocinţa ca s-o convingă pe Maud că este absolut necesar să-şi însoţească stăpâna la Hall. Maud, luând în serios noul ei titlu de soră a lui Robin, nici nu vru să audă; dar Will făcu ce făcu şi Christabel, fără să cunoască motivul, se alătură dorinţei lui. Maud fu silită s-o urmeze.

— Robin Hood – spuse Allan Clare, luând în mâinile lui mâinile tânărului arcaş – Robin Hood, de două ori ţi-ai primejduit viaţa ca s-o salvezi pe a mea şi a lady-ei Christabel, îmi eşti mai mult decât prieten, îmi eşti frate. Or, între fraţi, totul le aparţine în egală măsură: a ta este inima mea, sângele meu, averea mea, tot ce am; când nu-ţi voi mai fi recunoscător, înseamnă că am încetat să mai trăiesc. Adio!

— Adio, messire!

Cei doi tineri se îmbrăţişară, iar Robin duse respectuos la gură degetele albe ale logodnicei cavalerului.

— Adio, tuturor! Strigă Robin, salutând pentru ultima dată pe fraţii Gamwell.

— Adio! Răspunseră aceştia, fluturându-şi bonetele.

— Adio! Murmură o voce dulce. Adio!

— La revedere, dragă Maud – spuse Robin – la revedere! Nu-ţi uita fratele!

Allan şi Christabel, călare pe calul baronului, plecară cei dintâi.

— Sfânta Fecioară să-l ocrotească! Rosti Maud, cu tristeţe.

— Ce noroc că au un cal aşa de bun! Răspunse Halbert.

— Copile! Murmură Maud şi un suspin adânc îi scăpă de pe buze.

Nobilul animal care-l ducea pe lady Christabel şi pe Allan Clare spre Gamwell Hall mergea repede, dar cu grijă, cu mişcări line, de parcă ar fi înţeles ce preţioasă povară poartă în spate. Frâul îi atârna pe grumazul frumos arcuit, dar calul nu-şi lua ochii din pământ, de teamă să nu curme, prin vreun pas greşit, convorbirea dintre cei doi îndrăgostiţi. Din când în când, tânărul întorcea capul, iar vorbele lui întâlneau vorbele Christabelei, care, pentru a se ţine în şa, cuprinsese cu braţele mijlocul cavalerului.

Ce puteau să-şi spună, după o noapte atât de cumplită? Tot ceea ce le dicta fericirea, uneori multe lucruri, alteori nimic, căci, dacă pentru unii dragostea este elocventă, pentru alţii e mută. Christabel se dojenea pentru purtarea ei faţă de părintele său; se vedea osândită, alungată de lume fiindcă fugise cu un bărbat şi se întreba dacă mai târziu, chiar Allan însuşi nu o va dispreţui. Dacă se dojenea astfel, dacă avea aceste scrupule, aceste temeri, n-o făcea decât pentru a asculta cu şi mai multă încântare cum erau definitiv spulberate de vorbele convingătoare ale cavalerului.

— Ce s-ar întâmpla cu noi, dragă Allan, dacă tatăl meu ar avea puterea să ne despartă?

— În curând nu va mai avea – scumpă Christabel – în curând vei fi soţia mea; nu numai în faţa lui Dumnezeu, ca astăzi, dar chiar în faţa oamenilor. Şi eu voi avea soldaţi – adăugă cu mândrie tânărul cavaler – şi soldaţii mei vor putea sta alături de cei din Nottingham. Să nu ne mai facem griji, dragă Christabel, să ne bucurăm de fericirea noastră şi de ocrotirea cerului.

— Să dea Dumnezeu ca tatăl meu să ne ierte!

— Draga mea, dacă ţi-e teamă de vecinătatea Nottinghamului, vom pleca în insulele din sud, unde cerul este veşnic senin şi unde vom găsi un soare cald, fructe şi flori minunate. Spune-mi că vrei şi-ţi voi găsi un paradis pe pământ.

— Ai dreptate, Allan, vom fi mai fericiţi acolo decât în această Anglie rece.

— Şi ai să părăseşti Anglia fără părere de rău?

— Fără părere de rău!… Ca să fiu cu tine, aş părăsi cerul – adăugă Christabel, drăgăstoasă.

— Bine! Îndată ce ne vom căsători, vom pleca pe continent; Marianne va veni cu noi.

— Taci! Strigă tânăra. Ascultă… Allan, suntem urmăriţi…

Cavalerul opri calul. Christabel nu se înşelase, zgomot de cai în galop ajungea până la ei şi, din minut în minut, din secundă în secundă, zgomotul acesta, mai întâi îndepărtat, sporea mereu apropiindu-se.

— Ah, ce nenorocire! De ce oare am plecat înaintea prietenilor noştri din Gamwell?! Murmură Allan, dând pinteni calului ca să facă stânga-mprejur şi să se înfunde în desiş, deoarece în clipa aceea se găsea la marginea drumului.

Dar chiar atunci, o bufniţă, trezită de zgomot, ieşi dintr-o scorbură, scoase un ţipăt lugubru şi zbură atât de aproape, încât, cu aripile, atinse botul calului, care tocmai se pregătea să asculte, supus de pinteni. Animalul se sperie şi, în loc să gonească în direcţia aleasă de Allan, se aşternu la fugă de-a lungul drumului.

— Curaj, Christabel! Strigă tânărul, luptându-se zadarnic să stăpânească dobitocul înnebunit de spaimă. Ţine-te bine! Un sărut Christabel şi Dumnezeu să ne apere!

Un grup de călăreţi purtând în vârful suliţelor drapelul cu culorile baronului se înşiruise de-a curmezişul drumului. Nu puteai fugi întorcând spatele călăreţilor, nu puteai scăpa decât printr-o minune, forţând linia acestora. Văzând primejdia, Allan nu se mai gândi decât s-o înfrunte. Înfigând pintenii în crupa calului, se repezi, cu capul aplecat înainte, drept în mijlocul soldaţilor şi… Trecu asemenea unui fulger ce străbate un nor.

— Schimbă mâna! Stânga-mprejur! Porunci comandantul trupei, scos din sărite de această îndrăzneală. Ochiţi

animalul – urlă el – dar să nu o loviţi pe milady, că e vai şi amar!

O ploaie de săgeţi căzu în jurul lui Allan dar nobilul animal nu-şi încetini cursa, iar cavalerul nu-şi pierdu curajul.

— Oh, iadule! Ne scapă! Urlă comandantul. La picioare, trageţi la picioare!

Câteva clipe mai târziu, călăreţii îi înconjurau pe cei doi îndrăgostiţi, aruncaţi în iarbă de sărmanul animal lovit de moarte.

— Predaţi-vă, cavalere! Spuse comandantul, cu o politeţe ironică.

— Niciodată – răspunse Allan, care se şi ridicase în picioare şi trăsese sabia din teacă. Niciodată! Aţi ucis-o pe lady Fitz Alwine – adăugă tânărul, arătând-o pe Christabel, leşinată, la picioarele sale. Ei bine, voi muri răzbunând-o!

Lupta inegală nu dură mult: Allan căzu copleşit de răni, iar soldaţii îşi urmară drumul spre Nottingham, luând-o cu ei pe Christabel ca pe un copil adormit.

William, cuprins de remuşcări, se întoarse la scumpul său Robin; credea că-l putea fi de folos şi-şi pusese în gând ca după aceea să se înapoieze repede la Gamwell Hall ca să poată admira ochii frumoşi ai lui miss Hubert Lindsay. Dar Micul-John, formalist cum era, îl chemă înapoi.

— Se cade ca tu să-l prezinţi la Gamwell Hall pe noii veniţi. Am să-l însoţesc eu pe Robin.

William primi; nu putea să refuze obligaţiile pe care i le impunea prietenia. În timpul acestei scurte discuţii, Allan şi Christabel îi depăşiseră pe fraţii Gamwell, iar Robin, crezând că scurtează drumul, îi însoţi o bucată de vreme, până găsi poteca bine cunoscută. Hal şi Maud erau înainte, iar fratele Tuck se oprise ca să aştepte grosul trupei. Tot vorbind, tinerii ajunseră la răscrucea unde Robin trebuia să se despartă de ei şi în apropierea căreia aştepta fratele Tuck, întins alene pe iarbă şi cu gândul la cruda Maud. Bietul călugăr! Cuvintele de rămas bun se repetară a mia oară când ochii unuia dintre fraţii Gamwell descoperiră nu

prea departe un bărbat lungit la pământ, cu trupul plin de sânge.

— Un soldat al baronului! Spuseră unii.

— Vreo victimă de-a lui Robin! Adăugară alţii.

— Cerule! S-a întâmplat o mare nenorocire! Strigă Robin, recunoscându-l de îndată pe Allan Clare. Ah, prieteni, priviţi… Iarba călcată în picioare de cai. Aici s-a dat o luptă… Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule! Poate că e mort… Şi cu lady Christabel ce s-o fi întâmplat? Se strânseră cu toţii în jurul trupului ce părea fără viaţă.

— Nu e mort, liniştiţi-vă! Strigă Tuck.

— Domnul fie binecuvântat! Repetară în cor.

— Sângele curge prin această rană adâncă din creştetul capului, dar inima bate încă… Allan, domnule cavaler, vă înconjură prietenii dumneavoastră, deschideţi ochii…

— Cercetaţi primprejur – zise Robin – căutaţi-o pe lady Christabel.

Acest dulce nume rostit de Robin aduse în trupul lui Allan pâlpâirea de viaţă ce sta gata să se stingă.

— Christabel! Murmură el.

— Se află în siguranţă, messire! Strigă călugărul, care şi începuse să culeagă câteva ierburi trebuitoare în asemenea împrejurări.

— Răspunzi de el? Îl întrebă Robin pe călugăr.

— Răspund, îndată ce-l oblojesc rana, va putea fi dus la Gamwell Hall pe o targă de crengi.

— Atunci, adio, messire Allan – spuse Robin, aplecându-se cu tristeţe asupra rănitului – o să ne revedem!

Drept răspuns, Allan schiţă doar un zâmbet firav.

În timp ce braţele vânjoase ale fraţilor Gamwell transportau spre casă, cu băgare de seamă, pe sărmanul Allan Clare, Robin, ros de nelinişte, se grăbea spre casa părintelui său adoptiv. Nenorocirea lui Allan şi grijile lui personale îi apăsau inima. Blestema depărtarea, spaţiul, ar fi vrut să zboare mai iute decât rândunelele, ar fi vrut să

străpungă pădurea deasă ca să-l îmbrăţişeze mai repede pe Margaret şi pe Gilbert, să se încredinţeze că sunt în viaţă.

— Parcă ai picioare de cerb – zise Micul-John.

— Le ai întotdeauna dacă vrei – îi răspunse Robin.

Ajungând în valea arinilor, care ducea spre casa lui Gilbert, cei doi tineri recunoscură cu groază că Lambic spusese adevărul. Un fum gros se mai răsucea încă pe deasupra copacilor; un miros acru de lemn ars umplea văzduhul. Robin scoase un strigăt de disperare şi, urmat de Micul-John, mâhnit şi el, se repezi în fugă pe potecă. La câţiva paşi de mormanul negru de ruine, acolo unde cu o zi înainte zâmbea, cu ferestrele luminate, casa lor atât de veselă, sta îngenuncheat sărmanul Gilbert, strângând în palme mâinile îngheţate ale Margaretei, întinsă în faţa lui.

— Tată, tată! Strigă Robin.

O exclamaţie surdă scăpă de pe buzele lui Gilbert şi, făcând câţiva paşi spre Robin, se prăbuşi hohotind în braţele întinse ale tânărului. Totuşi tăria înnăscută a bătrânului pădurar puse frâu pentru o clipă vaietelor, lacrimilor şi suspinelor.

— Robin – vorbi el, cu o voce hotărâtă – tu eşti moştenitorul legitim al contelui de Huntingdon. Nu tresări: acesta-l adevărul… Într-o zi vei fi puternic şi cât va mai pâlpâi o scânteie de viaţă în trupul meu bătrân, ea îţi aparţine… Vei avea de o parte avere, de altă parte devotamentul meu. Ei bine, priveşte, priveşte-o, moartă, ucisă de un nemernic, pe aceea care te-a iubit cu dragoste nemărginită, cum şi-ar fi iubit copilul plămădit în propriile-l măruntaie.

— O, da, cât de mult mă iubea mama! Murmură Robin, îngenunchind lângă trupul neînsufleţit al Margaretei.

— Iată ce-au făcut din mama ta: un cadavru! Iată ce-au făcut din casa ta: un morman de ruine! Conte de Huntingdon, îţi vei răzbuna mama?

— O voi răzbuna! Şi, ridicându-se mândru, tânărul adaugă: Contele de Huntingdon va zdrobi pe baronul de

Nottingham, iar locuinţa seniorială a nobilului va fi mistuită de flăcări, asemenea acestei case de modest pădurar!

— Jur, la rândul meu – spuse Micul-John – să nu-l las o clipă de odihnă sau răgaz lui Fitz Alwine, oamenilor şi vasalilor lui!

A doua zi, Lincoln şi Micul-John duseră trupul Margaretei la Gamwell Hall şi-l înmormântară cu toată cinstea în micul cimitir al satului.

Întâmplările de neuitat din această noapte stranie uniseră într-o singură familie personajele povestirii noastre, hotărâte să se răzbune pe baronul Fitz Alwine.

XVI.

La câteva zile după înmormântarea sărmanei Margaret, Allan Clare povesti prietenilor săi împrejurările neaşteptate datorită cărora lady Christabel fusese încă o dată smulsă dragostei sale. Halbert, care fusese trimis la castel de nefericitul îndrăgostit atât de crunt dezamăgit în speranţele sale, venise cu vestea că Fitz Alwine plecase cu fiică-sa la Londra şi că, de acolo urma să se ducă în Normandia, unde treburi importante îi cereau să fie prezent. Vestea acestei plecări atât de pripite şi de neaşteptate căzu ca un trăsnet pricinuindu-l tânărului o adâncă durere; şi durerea lui era atât de adâncă, încât Marianne, Robin şi feciorii lui sir Guy folosiră, spre a-l linişti, toate mângâierile pe care dragostea şi devotamentul le pot inspira. O părere a tânărului Hood, sprijinită cu căldură de toţi membrii familiei Gamwell, aduse o licărire de speranţă în inima lui Allan.

Robin spusese:

— Allan trebuie să-l urmeze pe Fitz Alwine la Londra, de la Londra, în Normandia şi să nu se oprească decât acolo unde se va opri furiosul baron.

Părerea se transformă curând în plan şi planul fu dus la îndeplinire. Allan se pregăti de plecare. La rugămintea lui, blânda şi resemnata Marianne se învoi să-l aştepte, până se va înapoia, în încântătoarea singurătate de la Gamwell Hall.

Să-l lăsăm pe messire Allan s-o urmeze la Londra şi în Normandia pe lady Christabel şi să ne ocupăm de Robin Hood, sau, mai bine zis, de tânărul conte de Huntingdon.

Înainte de a începe urmărirea pe cale judecătorească a unei cereri atât de dificile cum era aceea pe care avea s-o facă în interesul fiului său adoptiv, Gilbert crezu de datoria lui să supună această problemă lui sir Guy de Gamwell şi să-l relateze în cele mai mici amănunte ciudata povestire pe care i-o mărturisise Ritson pe patul de moarte. După ce bătrânul sfârşi istorisirea mârşavei uzurpări a drepturilor lui Robin, sir Guy îi spuse la rândul său lui Gilbert că mama lui Robin era fiica fratelui său Guy de Coventry. Aşa că Robin era nepot de frate al baronetului şi nu nepot de fiu al acestuia, cum înţelesese Gilbert din vorbele lui Ritson. Din nefericire, sir Guy de Coventry murise, iar fiul său, singurul descendent al acestei ramure mai tinere a familiei Gamwell, era plecat în cruciadă. „Însă – adăugase bunul baronet – lipsa acestor două rude nu trebuie să fie o piedică în calea demersurilor la care te gândeşti. Viteazule Gilbert, inima mea şi braţul meu, averea mea şi copiii mei sunt şi ai lui Robin. Vreau în chipul cel mai hotărât să-l fiu de folos, vreau să-l văd ajungând, în faţa tuturor, posesorul unei averi care îi aparţine în faţa lui Dumnezeu.”

Cererea justă a lui Robin fu făcută în faţa tribunalului. Se porni un proces. Abatele de Ramsay, adversarul tânărului, un membru foarte bogat al atotputernicei biserici, respinse categoric cererea şi califică povestirea lui Gilbert drept născocire, minciună şi impostură. Fu chemat dinaintea judecătorilor şeriful căruia domnul de Beasant îi încredinţase banii necesari pentru întreţinerea nepotului său; dar omul acesta, vândut cu trup şi suflet îndrăzneţului deţinător al bunurilor contelui de Huntingdon, tăgădui faptul că i se încredinţaseră banii şi refuză a-l recunoaşte pe Gilbert.

Singurul martor al tânărului, singurul său apărător, apărător socotit drept nebun şi vizionar, era deci tatăl său

adoptiv. Ce-l drept, slab sprijin ca să poată lupta cu sorţi de izbândă împotriva unui adversar atât de bine situat în societate, cum era abatele de Ramsay. Este adevărat că sir Guy de Gamwell declară sub jurământ că fiica fratelui său dispăruse din Huntingdon la vremea arătată de Ritson, dar numai la atât se mărginea, din cele ce se cunoşteau, mărturia bătrânului. Dacă Robin reuşise să-l preocupe pe judecători, dacă, de asemenea, reuşise să alunge din mintea lor orice îndoială morală asupra legalităţii drepturilor sale, în schimb îi era foarte greu, ca să nu spunem imposibil, să biruie obstacolele materiale ce se opuneau triumfului cauzei sale.

Distanţa dintre Huntingdon şi Gamwell, lipsa unui sprijin militar îl împiedicau pe Robin să-şi câştige drepturile prin forţa armelor, acţiune îngăduită, sau cel puţin tolerată, în vremea aceea. El fu deci silit să îndure răbdător sfidarea plină de obrăznicie a duşmanului său şi să-şi caute un mijloc paşnic şi legal ca să intre fără luptă în folosinţa averii sale, deoarece încă nu se dăduse nici o hotărâre judecătorească. Acest mijloc fu găsit de sir Guy şi după sfatul bătrânului, Robin se adresă direct judecăţii regelui Henric al II-lea. După ce îşi trimise jalba, începu să aştepte răspunsul binevoitor sau nefavorabil al maiestăţii sale, înainte de a lua o nouă hotărâre.

Trecură şase ani, şase ani plini de grija unui proces părăsit şi reluat după bunul plac al judecătorilor sau avocaţilor. Chinuiţi de neliniştile aşteptării, cei şase ani trecură ca o zi pentru cei ce locuiau la Gamwell Hall.

Robin şi Gilbert n-au mai părăsit casa ospitalieră a lui sir Guy, dar, cu toată căldura şi grija plină de dragoste a fiului său, Gilbert, veselul Gilbert de altădată, ajunsese numai umbra celui ce fusese cândva. Margaret luase cu ea în mormânt şi sufletul şi veselia bătrânului.

Marianne se număra şi ea printre oaspeţii de la Gamwell Hall. Gingaşa fată, purtând pe frunte cununa de trandafiri înfloriţi ale celor douăzeci de primăveri, era şi mai

încântătoare decât în ziua când Robin, îndrăgostit, îşi mărturisea cu glas tare şi cu naivitate admiraţia în faţa frumosului ei chip. Iubită cu respect de oameni, îndrăgită de femei cu un sentiment de sinceră afecţiune, gingaşei Marianne nu-l lipsea decât prezenţa fratelui său ca să se bucure de o fericire deplină. Allan era în Franţa şi, în rarele scrisori pe care le trimitea, nu-l vorbea niciodată nici de fericire, nici de o apropiată înapoiere.

Robin admira, aprecia şi îndrăgea, mai mult şi mai bine ca nimeni altul, perfecţiunea fizică şi morală a Mariannei, însă această admiraţie, o adevărată pasiune, nu se exprima nici prin priviri, nici prin vorbe, nici prin gesturi. Singurătatea fetei o făcea în ochii lui Robin tot atât de demnă de respect ca o mamă. Mai mult, viitorul său nesigur îl împiedica pe Robin, din delicateţă, să-l declare dragostea pe care situaţia lui din acel moment nu îi îngăduia să o consfinţească prin legăturile temeinice ale căsătoriei.

Oare nobila soră a lui Allan Clare s-ar fi putut ea coborî până la Robin Hood?

Pe de altă parte, ar fi fost cu neputinţă, chiar pentru cel mai atent observator, să-şi dea seama de gândurile tinerei fete; i-ar fi fost cu neputinţă să descopere în purtarea Mariannei, în vorbele sau în privirile ei, nu numai cât loc îi păstra lui Robin în inimă, dar nici măcar ca şi-ar da seama de dragostea fierbinte cu care o înconjura tânărul tăcut şi devotat. Pentru toţi, fără deosebire, glasul Mariannei avea aceleaşi modulaţii muzicale. Absenţa lui Robin nici nu-l întuneca fruntea, nici nu făcea ca privirile-l să fie visătoare; înapoierea lui neaşteptată n-o făcea să roşească; nu vorbea cu el între patru ochi, nici nu se întâlnea cu el din întâmplare. Melancolică, dar nu mâhnită, Marianne părea că trăieşte cu amintirea fratelui său, nădăjduind să afle într-o zi că, iubit de Christabel, Allan va lăsa să i se citească pe frunte mândria şi fericirea pe care i-o dăruiau această dragoste.

Locuitorii de la Gamwell Hall alcătuiau în jurul Mariannei mai degrabă o curte decât un anturaj, căci, fără a se arăta faţă de nimeni nici rece, nici mândră, nici trufaşă, tânăra fată se situase, fără voia ei, deasupra tuturor celor din jurul. Sora lui Allan Clare părea că este regina Gamwell Hall-ului. Regină prin frumuseţe această apreciere i-o dădea incontestabila ei superioritate recunoscută şi respectată de toţi. Purtările alese ale fetei, conversaţia-l spirituală şi gravă o aşezau în mod evident deasupra gazdelor sale, iar oamenii aceştia, în sinceritatea lor loială şi simplă, erau primii care să-l recunoască acest merit.

Maud Lindsay, al cărui tată murise cu aproape cinci ani în urmă, nu putuse nici să se întoarcă la castel, nici să-şi urmeze stăpâna în Franţa. Locuia deci şi ea la Gamwell Hall şi căuta să fie de folos pe măsura puterilor sale.

Tânărul Hal, fratele de lapte al lui Maud, era acum paznic la castel şi ne grăbim să adăugăm că, de mai multe ori, avusese de gând să lepede livreaua baronului, dar un motiv mai puternic decât această dorinţă, un motiv puternic sprijinit pe sentiment, îl ţinea în lanţurile bătrânului baron: şi acest motiv se numea Grace May, al cărei ochi expresivi, care străluceau la câţiva paşi de Nottingham, nimiceau orice proiecte bărbăteşti de emancipare. Hal, îndrăgostit cum era, îndura această robie cu un amestec de bucurie şi tristeţe şi, drept mângâiere, făcea din timp în timp câte o lungă vizită la Gamwell. Veselii fii ai lui sir Guy băgară de seamă că primele cuvinte pe care băiatul le rostea intrând în casă erau mereu aceleaşi:

— Dragă soră Maud, îţi aduc un sărut din partea frumoasei mele Grace.

Maud primea sărutul. Ziua se scurgea în jocuri, râsete, mese, discuţii, apoi, în clipa plecării, Hal repeta:

— Dragă soră Maud, dă-mi un sărut cu buzele tale pentru Grace May.

Maud îi dădea sărutul de rămas bun, aşa cum ea primise unul la sosire şi Hal pleca mulţumit.

Ce mult îşi iubea logodnica băiatul acesta bun şi cinstit!

Prietenul nostru Gilles Sherbowne, veselul călugăr Tuck, înţelese în cele din urmă indiferenţa inimii frumoasei Maud, din comportarea ei politicoasă şi rece. Primele zile care au urmat acestei triste descoperiri le-a petrecut plângându-se de nestatornicia femeilor, în general şi de a lui Maud, în special. Când vaietele, tânguirile şi regretele i-au potolit clocotul durerii, Tuck a jurat să renunţe la dragoste. În schimb, a jurat să nu mai îndrăgească altceva pe lume decât băutura, mâncarea şi straşnicele lovituri de ciomag, pe care, adăuga el În petto {6}, i-ar fi plăcut întotdeauna să le dea, nu să le primească. Jurământul lui Tuck a fost întărit de o masă îmbelşugată şi de o cantitate zdravănă de bere dată pe gât, după care a simţit nevoia să mai adauge vreo jumătate de duzină de pahare cu vin vechi. După ce isprăvi în chip lăudabil această masă copioasă, Tuck părăsi sala unde fusese ospătat, fără să ridice ochii spre Maud, care sta gânditoare, cu coatele pe fereastră şi fără să strângă mâna binevoitoare a gazdelor; înfăşurat în hotărârea sa ca într-o pelerină, el părăsi Gamwell Hall-ul, plin de măreţie.

Maud îl iubise şi-l mai iubea încă pe Robin Hoood. Dar când biata fată o cunoscu pe Marianne, când timpul şi contactul zilnic îi dezvăluiră rarele calităţi ale surorii lui Allan Clare, înţelese dragostea lui Robin şi-l iertă dispreţuitoarea-l indiferenţă. Nu numai că-l iertă, dar fata aceasta bună şi devotată înţelese şi acceptă propria ei inferioritate, mulţumindu-se să joace rolul de soră, fără nici un gând ascuns, fără nici o nădejde în viitor, dar nu şi fără regret. Cu fineţea perspicace a femeii cu adevărat îndrăgostite, Maud descoperi taina Mariannei. Taina aceasta, ţinută ascunsă chiar faţă de cel pe care îl interesa, n-a rămas multă vreme un secret şi pentru Maud. Ea citi în privirea calmă şi în aparenţă indiferentă a Mariannei gândul care cu patru cuvinte, l-ar fi făcut fericit pe tânărul pădurar.

„Îl iubesc pe Robin”.

Maud căută să-şi înăbuşe visul sub povara zdrobitoare a realităţii; încercă să-şi alunge din inimă chipul scump şi atât de drăgăstos mângâiat care se chema fericire şi al cărui nume era Robin Hood. Încerca să se arate în ochii tuturor nepăsătoare şi fericită: vru să uite, dar nu putu decât să plângă şi să-şi aducă aminte. Această necurmată luptă lăuntrică ce punea faţă în faţă inima şi raţiunea obosi trăsăturile încântătoare ale frumoasei Maud. Proaspăta şi zâmbitoarea fiică a bătrânului Lindsay arăta acum ca un portret pe jumătate şters, în care te străduiai, cu o dureroasă uimire, să desluşeşti frumosul şi surâzătorul ei chip de odinioară. Acţionând în exterior, această suferinţă morală pusese pe obrajii fetei o înduioşătoare paliditate, iar această aparentă de om bolnav fu atribuită durerii pe care i-o pricinuise moartea tatălui său.

Printre cei care căutau s-o smulgă pe Maud din durerea ei, printre cei care se arătau faţă de ea binevoitori şi buni, se număra şi un flăcău îndatoritor, vesel şi plin de energie, cu purtări blânde şi prevenitoare şi care, singur, se străduia s-o distreze pe fată mai mult decât ar fi făcut un amfitrion ca să-şi distreze şaizeci de musafiri. Cât era ziua de lungă îl vedeai pe acest prieten devotat al sărmanei Maud, ieşind din casă în curte, pierind din curte pe câmp, de pe câmp în pădure. Acest veşnic du-te-vino, aceste drumuri neobosite nu aveau alt rost decât găsirea vreunui obiect nou sau de preţ care să fie dăruit frumoasei Maud, descoperirea vreunei plăceri care să-l fie oferită, a vreunei surprize pe care să i-o facă. Prietenul acesta atât de delicat, atât de prevenitor era vechea noastră cunoştinţă Will Roşcovanul.

O dată pe săptămână şi aceasta cu o regularitate şi o constanţă demne de o soartă mai bună, William îi făcea lui Maud o declaraţie de dragoste. Cu o regularitate şi o constanţă deopotrivă cu ale tânărului, Maud îi respingea declaraţia.

Prea puţin intimidat şi, mai cu seamă, prea puţin descurajat de refuzurile răbdătoare ale tinerei fete, Will o

iubea în tăcere de luni până duminică, însă în această zi, dragostea lui, mută timp de o săptămână, nemaiputându-se stăpâni, ajungea la apogeu. Refuzurile calme ale fetei vărsau puţină apă rece peste vâlvătaie şi Will tăcea până duminica următoare, zi de odihnă care îi dădea posibilitatea să-şi descarce din nou tot oful inimii, fără nici o oprelişte.

Tânărul Gamwell nu putea pricepe gingaşa delicateţe a sentimentului care-l împiedica pe Robin să-l mărturisească Mariannei dragostea lui. William socotea această delicateţe drept o neghiobie şi, departe de a-l imita, el nu scăpa nici un prilej favorabil pentru a-şi mărturisi iubirea, lucru pe care-l mai făcuse de o sută de ori, sau pentru a rosti un cuvânt din care Maud să înţeleagă că este iubită, iubită cu duioşie de William de Gamwell.

Maud era pentru William farmecul vieţii, singura femeie pe care o iubea. Maud era muza inspiratoare, bucuria şi fericirea, plăcerea, visul şi speranţa lui. Will dăduse numele lui Maud câinelui său favorit de vânătoare; de asemenea, armele preferate ale tânărului purtau numele ei; arcul lui se numea Maud; lancea, blonda Maud; săgeţile, gingaşele Maud. Însetat în dragostea lui de numele iubitei sale, William dorea cu ardoare să aibă calul flăcăului îndrăgostit de Grace May, numai pentru că animalul purta numele idolului său. Hall refuză categoric ofertele fabuloase pe care i le făcu William ca să-l cumpere calul; atunci, prietenul nostru se repezi până la Mansfeld, de unde cumpără o iapă, căreia îi dădu de îndată numele incomparabilei sale Maud. Numele mic al lui miss Lindsay ajunse să fie bine cunoscut în vecinătatea Gamwell-ului; numele ei era veşnic pe buzele lui Will; îl rostea de douăzeci de ori pe oră şi din ce în ce cu un simţământ tot mai drăgăstos. Nemulţumit să dea numele prietenei sale obiectelor de care se servea zilnic, William boteza cu numele acesteia toate lucrurile care-l plăceau. Maud ajunsese în aşa măsură să fie idealizată în inima acestui tânăr, încât ea nu-l mai apărea sub forma unei femei, ci mai

curând sub chipul unui înger, al unei zeiţe, al unei fiinţe superioare tuturor celorlalte fiinţe, mai aproape de cer decât de pământ; într-un cuvânt, miss Lindsay era cu adevărat icoana la care se închina Will.

Dacă suntem obligaţi să recunoaştem că sălbaticul fiu al baronetului de Gamwell o iubea pe Maud într-un fel, pe cât de primitiv, pe atât de sincer, trebuie să recunoaştem că această dragoste, atât de ciudată în modul de a se exprima, avusese o înrâurire asupra inimii lui miss Lindsay. Femeile detestă rareori pe cel care le iubeşte şi când întâlnesc o inimă într-adevăr devotată, ele îi dăruiesc o parte din dragostea pe care le-a inspirat-o. Fiecare zi îi aducea din partea lui Will o atenţie, o drăgălăşenie, o amabilitate şi toate aveau drept scop sau recompensă bucuria lui Maud. În cele din urmă, această afecţiune zgomotoasă, amestecată cu pasiune, cu respect şi cu dragoste platonică, sădi în inima fetei o vie recunoştinţă. Dacă dovezile de dragoste din partea lui William nu erau însoţite de gingăşia acelei forme pe care inimile sensibile o cred neapărat necesară în manifestarea lor, aceasta se datora numai faptului că francheţea caracterului, a firii sale nu putea nici să conceapă, nici să admită o asemenea gingăşie. Maud cunoştea firea năvalnică şi iute la mânie a lui Will. De altfel, care-l femeia care nu înţelege numaidecât forţa şi măreţia unei bunătăţi ce îşi are izvorul în inimă?

Din recunoştinţă, poate chiar dintr-un sentiment de generozitate, Maud căută să merite dragostea lui Will. Ca să o obţină, ea nu folosi o cochetărie dătătoare de speranţe. Nu, o asemenea purtare amăgitoare ar fi fost nepotrivită cu firea tinerei fete; ea se arătă faţă de William grijulie ca o tânără mamă, atentă ca o prietenă şi cu o purtare de soră. Din păcate, gingăşiile lui Maud fură greşit înţelese de Will, care, la cei mai neînsemnat cuvânt afectuos, la o simplă privire de cordială prietenie, cădea în extazul adorării, se lăsa târât de o iubire nebunească.

După ce îi jura o dragoste veşnică, după ce-l oferea numele, inima şi averea, Will îşi încheia întotdeauna declaraţiile sale pătimaşe cu o întrebare perseverentă şi naivă:

— Ai să mă iubeşti, Maud? Ai să ajungi să mă iubeşti într-o zi?

Nevrând să-l dea vreo speranţă, Maud ocolea răspunsul. După cum am mai spus, purtarea lui miss Lindsay nu izvora dintr-un sentiment de cochetărie şi mai puţin încă din dorinţa veşnic măgulitoare pentru vanitatea unei femei, de a-şi păstra un adorator. Maud, care se ştia iubită cu patimă, care cunoştea firea pripită a lui Will, se temea, pe bună dreptate, de consecinţele primejdioase ale unui refuz serios şi irevocabil. În prima clipă, Will ar fi putut să sufere cumplit din cauza înfrângerii sale în dragoste. De altfel, trebuie să recunoaştem cu toată sinceritatea că teama de a întâmpina un refuz, fără putinţa de revenire, nu tulburase niciodată inima şi gândul acestui tânăr. Sărmanul băiat credea cu tărie că, dacă Maud îi refuza dragostea astăzi, i-ar fi putut-o accepta a doua zi. De mai bine de trei sute de ori o întrebase pe tânăra fată dacă o să-l iubească, de şase sute de ori îi spusese că o adoră, de trei sute de ori Will fusese respins cu toată blândeţea. Oricum ar fi fost, tânărul îşi propusese să-şi reînnoiască propunerile de încă trei sute de ori.

Totuşi, inima lui Maud nu era în stare să reziste la un asediu atât de prelungit, căci inima aceasta era bună, blândă şi devotată. William ştia toate acestea şi spera că într-o bună zI. La o nouă declaraţie de dragoste, Maud îi va întinde mâna ei mică şi albă, fruntea ei atât de senină şi-l va spune, în sfârşit: „Te iubesc, William”.

Am uitat să urmărim privirea lui Maud atunci când şi-o îndrepta, cu o afectuoasă recunoştinţă, asupra pătimaşului ei admirator. Prietenul nostru avea unele imperfecţiuni fizice şi morale care, de obicei, nu constituie apanajul unor eroi din romanele noastre moderne, totuşi aceste

imperfecţiuni nu aveau nici dreptul, nici puterea să îndepărteze dragostea. Will era înalt, bine proporţionat; faţa ovală cu trăsături fine nu era urâţită de nuanţa aceea roză de proaspătă tinereţe scoasă în relief de părul de un roşu cam aprins. Şi totuşi trebuie să recunoaştem, culoarea aceasta ciudată care-l atrăsese tânărului porecla de „Roşcovanul” era un cusur, un mare cusur. Trebuie să adăugăm însă că părul lui William era ondulat de la natură şi-l cădea pe ceafă cu o graţie demnă de admirat. Mângâind capul copilului, mama lui William se amăgise cu gândul că timpul avea să mai întunece ciudata culoare a pletelor lui, însă, departe de a împlini nădejdea bunei femei, timpul îşi făcuse plăcerea de a da părului o nuanţă roşie şi mai aprinsă, astfel că William ajunse un al doilea Wilhelm cel Roşu.

În schimb, încântătoare frumuseţi fizice şi nepreţuite calităţi morale compensau din plin acest capriciu al naturii, căci Will avea ochi albaştri, migdalaţi, care exprimau când tandreţe, când scăpărau de şiretenie. La privirea blândă a ochilor se adăuga o undă de bună dispoziţie, atât de sinceră, de afectuoasă şi de binevoitoare, încât micşora considerabil aspectul general, puţin cam colorat, al prietenului nostru.

Iubită de familia Gamwell, adorată de Will, dorind să placă tuturor, Maud ajunse în cele din urmă să se ataşeze de tânărul ei adorator, însă, pentru că îi respinsese de atâtea ori dragostea pe care i-o oferise, deşi dorea să-l răspundă, nu mai ştia cum să procedeze.

Iată situaţia în care se găseau personajele noastre în anul 1182 la şase ani după uciderea sărmanei Margaret. Într-o frumoasă noapte din primele zile ale lunii iunie, Gilbert Head pregăti o expediţie nocturnă, cu scopul de a prinde o bandă de oameni de-ai baronului Fitz Alwine. Izbânda expediţiei trebuia să îndeplinească o mare dorinţă a bătrânului, căci soţul Margaretei nu renunţase la planul lui de răzbunare. Informaţiile obţinute de Gilbert cu privire la

trecerea acestor oameni prin pădurea Sherwood lăsau să se creadă că ei îşi însoţeau stăpânul spre castelul din Nottingham. Intenţia lui Gilbert era să-şi îmbrace oamenii lui cu hainele soldaţilor baronului şi să pătrundă astfel în castel. Acolo ar fi urmat represalii, represalii nemiloase, care plăteau cu moarte pentru moarte, cu incendiu pentru incendiu.

Mai mult vorbăreţ decât prudent, Hal răspunsese la toate întrebările lui Gilbert. Nevinovatul flăcău nu-şi dăduse seama că răspunsurile sale sincere stârneau nori de furtună în ochii întunecaţi şi atenţi ai bătrânului.

Robin şi Micul-John îi juraseră lui Gilbert că-l vor ajuta să-l pedepsească pe baron. Credincioşi jurământului făcut şi unul şi celălalt se puseră la dispoziţia lui. La cererea lui Gilbert, Micul-John înarmă o ceată de oameni îndrăzneţi şi curajoşi, în care intraseră şi fiii lui sir Guy şi care astfel alcătuită din luptători hotărâţi să învingă se puse la dispoziţia bătrânului pădurar.

Gilbert voia să-l ucidă pe baron cu propriile-l mâini, căci în chinuitoarea lui durere, el socotea această ucidere ca un tribut ce trebuia plătit rămăşiţelor scumpe ale nefericitei sale soţii.

În această privinţă, Robin nu împărtăşea părerile tatălui său adoptiv şi, fără a considera că-şi calcă jurământul făcut în faţa trupului neînsufleţit al Margaretei, el se gândea să-l apere totuşi pe baron de furia bătrânului. Aşadar, un gând de dragoste trebuia să se aşeze ca un scut între arma lui Gilbert şi pieptul baronului Fitz Alwine.

„Doamne Dumnezeule! Îşi spunea în gând Robin. Ajută-mă să-l feresc pe omul acesta de loviturile tatălui meu; blânda fiinţă care stă alături de tine nu cere răzbunare. Hărăzeşte-mi norocul să-l pot îmblânzi inima lui Fitz Alwine, să aflu de la el de soarta lui Allan Clare, ca să pot aduce celei pe care o iubesc o rază de fericire.”

Cu câteva minute înainte de ora fixată pentru plecare, Robin se duse în încăperile unde locuia Marianne ca să-şi ia

rămas bun de la tânăra fată. Deschizând încet uşa camerei, Robin o zări stând rezemată cu coatele pe fereastră, vorbind cu ea însăşi, aşa cum se întâmplă câteodată celor care trăiesc singuri, înconjuraţi numai de gândurile lor. Surprins şi tulburat, Robin rămase mut, cu pălăria în mână, în pragul uşii.

— Sfântă mamă a lui Isus – murmura fata, cu voce întretăiată – ajută-mă, apără-mă, dă-mi putere să îndur zdrobitoarea monotonie a existenţei mele! Allan, fratele meu, singurul meu ocrotitor, unicul meu prieten, de ce m-ai părăsit! Speranţele tale de fericire erau pentru mine singura mea bucurie, Christabel şi cu tine eraţi toată viaţa mea! De şase ani eşti plecat, frate drag, iar eu am crescut departe de tine, ca o floare uitată în curtea unei case pustii. Oamenii cărora le-ai încredinţat grija vieţii mele sunt prea buni şi mă copleşesc cu bunătatea lor, dar asta mă face să simt şi mai mult singurătatea mea, părăsirea mea. Sunt nefericită, Allan, foarte nefericită şi ca o culme a nenorocirii mele, o patimă mistuitoare îmi umple toată fiinţa: inima nu-mi mai aparţine.

Când sfârşi aceste cuvinte dureroase, Marianne îşi prinse capul în mâinile sale albe şi începu să plângă cu amărăciune.

— Inima nu-mi mai aparţine” – repetă Robin, tresărind îngrijorat, în timp ce o îmbujorare puternică îl făcea să înţeleagă că fusese martorul indiscret al tânguirilor tinerei fete. Marianne – spuse el repede, înaintând spre mijlocul camerei – îmi daţi voie să stau de vorbă cu dumneavoastră câteva clipe?

Surprinsă, Marianne scose un strigăt uşor.

— Cu plăcere, messire – răspunse ea, cu blândeţe.

— Domnişoară – continuă Robin, cu ochii în pământ şi cu tremur în glas – am săvârşit fără să vreau o greşeală de neiertat. Cer nemărginitei dumneavoastre îngăduinţe să asculte mărturisirea fără mânie. Stau în pragul uşii de

câteva minute şi am auzit, fără să vreau, cuvintele atât de triste pe care le-aţi rostit.

Marianne se aprinse la faţă.

— Am auzit fără să ascult, domnişoară – se grăbi să adauge Robin, apropiindu-se sfios de tânăra fată. Un zâmbet blând întredeschise buzele încântătoarei lady. Domnişoară – reluă Robin, încurajat de acest dumnezeesc surâs – daţi-mi voie să răspund unora din cuvintele dumneavoastră. Nu mai aveţi părinţi, Marianne, sunteţi departe de fratele dumneavoastră şi aproape singură pe lume. N-am întâlnit şi eu în viaţa mea aceleaşi dureri? Nu sunt şi eu orfan? Ca şi dumneavoastră, milady, pot să mă plâng şi eu de soarta mea; ca şi dumneavoastră aş putea plânge şi eu, dar nu pe cei absenţi, ci mai dureros, pe cei care nu mai sunt. Şi totuşi nu plâng, pentru că nădăjduiesc în viitor şi în Dumnezeu. Curaj, Marianne, păstraţi-vă încrederea şi speranţa: Allan se va întoarce şi, cu el şi nobila şi frumoasa Christabel. Aşteptând înapoierea lor, fără îndoială nu prea îndepărtată, acordaţi-mi cinstea să vă ţin loc de frate. Nu mă refuzaţi, Marianne; veţi înţelege curând că încrederea dumneavoastră se sprijină pe un om care şi-ar da viaţa ca să vă facă fericită.

— Ce bun sunteţi, Robin! Răspunse tânăra, emoţionată.

— Aveţi încredere în mine, scumpă lady. Şi mai ales, să nu credeţi că, oferindu-vă inima, viaţa, toată grija mea, am făcut-o fără să mă gândesc… Iată, Marianne – adăugă tânărul, cu o voce mai sigură şi mai puţin tremurătoare – am să vă spun tot adevărul: vă iubesc de când v-am întâlnit prima dată. O exclamaţie amestecată cu bucurie şi uimire scăpă de pe buzele Mariannei. Dacă vă fac astăzi această mărturisire – reluă Robin, tulburat – dacă vă deschid inima în care am închis chipul dumneavoastră de şase ani, nu o fac în speranţa de a primi în schimb dragostea dumneavoastră, ci pentru a vă face să înţelegeţi cât vă sunt de devotat. Cuvintele pe care le-aţi rostit şi pe care le-am auzit fără să vreau, mi-au zdrobit inima. Nu vă cer să-mi

spuneţi numele celui pe care-l iubiţi… Când mă veţi socoti vrednic să-l înlocuiesc pe fratele dumneavoastră, îmi veţi spune. Credeţi-mă, Marianne, voi respecta această alegere demnă de invidiat… Mă cunoaşteţi de şase ani şi nu-l aşa că v-a fost uşor să mă judecaţi după faptele mele? Merit titlul scump de ocrotitor al dumneavoastră. Nu plângeţi, Marianne, daţi-mi mâna şi spuneţi-mi că într-o zi voi fi prietenul, confidentul dumneavoastră.

Marianne întinse amândouă mâinile tremurânde spre tânărul care se înclinase spre ea.

— V-am ascultat cuvintele, Robin – spuse fata – cu un sentiment atât de viu, care mă împiedică să vă exprim toată fericirea. Vă cunosc de mulţi ani şi fiecare zi m-a învăţat să vă apreciez mai mult. În timpul absenţei lui Allan aţi îndeplinit pe lângă mine rolul celui mai bun dintre fraţi şi aceasta, în umbră, în tăcere, aproape fără să vă mulţumesc. Sunt foarte mişcată, dragă prietene, de sacrificiul generos pe care vreţi să-l faceţi în favoarea persoanei necunoscute căreia îi aparţine inima mea. Ei bine, mi-ar fi greu să fiu întrecută în nobleţe sufletească chiar de dumneavoastră, Robin. Vreau să mă arăt tot atât de sinceră pe cât aţi fost dumneavoastră de devotat. O roşeaţă puternică inundă obrajii Mariannei, care tăcu vreo câteva minute. Să nu vă faceţi o părere proastă despre delicateţea mea de femeie – continuă tânăra, tulburată – dacă în schimbul tuturor gingăşiilor pe care le-aţi avut pentru mine eu vă dau dragostea mea! De altfel, nu cred deloc că trebuie să roşesc din pricina acestei mărturisiri, pentru că ea reprezintă dovada recunoştinţei şi sincerităţii mele.

Nu mai repetăm cuvintele înflăcărate care s-au pornit ca un torent din inimile celor doi tineri; şase ani de dragoste în tăcere acumulaseră comori de iubire.

Cu mâinile împreunate, cu ochii în lacrimi, cu surâsul pe buze, ei îşi jurară unul altuia dragoste constantă, veşnică: dragostea aceasta nu trebuia să zboare spre cer decât o dată cu ultima suflare a vieţii lor.

XV

— Maud, Maud, miss Maud! Striga o voce veselă, urmărind-o pe tânăra care se plimba singură prin grădina de la Gamwell Hall. Maud, încântătoare Maud! Repeta glasul cu o tandreţe nerăbdătoare. Unde eşti?

— Sunt aici, William, sunt aici – răspunse miss Lindsay, întâmpinându-l cu binevoitoare grabă pe tânăr.

— Sunt foarte fericit că te-ntâlnesc Maud! Strigă vesel William.

— Şi eu mă bucur de această întâlnire, dacă-ţi face atâta plăcere – răspunse tânăra, cu multă graţie.

— Sigur că-mi ace mare plăcere, Maud. Ce seară frumosă, nu-l aşa?

— Foarte frumoasă, William; dar altceva n-ai să-mi spui?

— Iartă-mă, Maud, am altceva să-ţi spun – răspunse Will, râzând – însă liniştea atât de plăcută din seara aceasta mă face să mă gândesc că ar fi mai potrivită pentru o plimbare prin pădure.

— Ai de gând să pregăteşti vreo vânătoare pentru mâine?

— Nu, Maud, nu ne ducem în pădure cu asemenea gânduri paşnice, ne ducem… Ah, iară uit… Nu trebuie să vorbesc nimănui despre asta. Totuşi o să fac un lucru de pe urma căruia pot să m-aleg cu un picior rupt… Vorbesc prostii, Maud, nu m-asculta. Am venit să-ţi doresc noapte bună şi să-ţi spun adio…

— Adio, Will? Ce-nseamnă asta? Porneşti cumva în vreo expediţie primejdioasă?

— Ei bine, dacă ar fi aşa, cu un arc şi cu un ciomag zdravăn, într-o mână hotărâtă, câştigi uşor victoria. Dar, tăcere!… Toate vorbele mele sunt de prisos, ele nu spun nimic.

— Mă-nşeli, William, vrei să faci o taină din plecarea ta în timpul nopţii.

— Prevederea o cere, scumpă Maud; un cuvânt nechibzuit ar putea fi foarte primejdios. Soldaţii… Ah, sunt nebun… Nebun din dragoste pentru tine, Maud! Iată adevărul:

Micul-John, Robin şi cu mine mergem în pădure la vânătoare. Înainte de a pleca am vrut să-mi iau rămas bun de la tine, Maud, un rămas bun foarte drăgăstos, căci s-ar putea să nu mai am fericirea să-ţi… Vorbesc prostii, Maud, da, cu adevărat prostii! Am venit să-ţi spun rămas bun, numai pentru că îmi este cu neputinţă să plec de acasă fără să-ţi strâng mâna; acesta-l adevărul adevărat, Maud, te-asigur.

— Da, Will, aşa este.

— Dar de ce ţi-oi fi spunând mereu adio şi la revedere, dragă Maud?

— Nu stă în puterea mea să-ţi răspund, Will.

— Ah, da, aşa este. Maud – zise vesel tânărul – nu dumneata trebuie să-mi răspunzi! Poate că nu ştii, dragă Maud, poate că nu ştii că te iubesc mai mult decât îl iubesc pe tata, pe fraţii mei, pe surorile mele, pe bunii mei prieteni. Pot pleca de acasă cu gândul că voi lipsi săptămâni întregi, fără să-mi iau rămas bun de la cineva, în afară de mama, dar mi-e cu neputinţă să plec de lângă tine, chiar pentru câteva ceasuri, fără să-ţi strâng mâinile micuţe şi albe în mâinile mele, fără să iau cu mine, ca o binecuvântare, aceste dulci cuvinte: „Drum bun şi să te-ntorci curând, Will”. Şi totuşi dumneata nu mă iubeşti, Maud – spuse bietul băiat întristându-se. Dar norul acesta nu întunecă multă vreme ochii frumoşi ai lui William, căci la iuţeală continuă pe un ton mai vesel: Sper, Maud, că într-o zi mă vei iubi; sper, am răbdare, am să aştept după voia ta; nu te grăbi, nu te frământa; nu impune inimii tale un simţământ pe care ea nu vrea să-l primească. Va veni şi aceasta, dragă Maud, aşa că într-o bună zi ai să-ţi spui singură: „Ei bine, îl iubesc pe William. Îl iubesc niţel… Niţel de tot”. Apoi, după câteva zile, câteva săptămâni, câteva luni, ai să mă iubeşti mai mult. Şi astfel dragostea dumitale va spori treptat, până când va ajunge să fie la fel de puternică, de pătimaşă pe cât de neţărmurită este a mea. Dar zadarnic, Maud, nu vei ajunge până acolo. Eu te iubesc

într-atâta, încât ar însemna să cer prea mult cerului, să-l rog să-ţi sădească în inimă o atare dragoste. Mă vei iubi după cum îţi va plăcea, după fantezia dumitale, după toane şi într-o zi ai să-mi spui: Will, te iubesc!”, iar eu am să-ţi răspund: Oh! Oh! Oh!”, adică mai bine zis nu ştiu ce am să-ţi răspund, Maud; însă voi sări în sus de bucurie, o voi lua în braţe pe mama, voi fi beat da fericire. Ah, Maud, încearcă să mă iubeşti, începi mai întâi cu un sentiment uşor, mâine mă vei iubi un pic mai mult, pentru ca la sfârşitul săptămânii să-mi spui: „Te iubesc, Will!”

— Mă iubeşti cu adevărat, Will?

— Ce-ar trebui să fac ca să ţi-o dovedesc? Întrebă tânărul, cu gravitate. Ce-ar trebui să fac? Spune-mi… Aş vrea să te fac să-nţelegi că te iubesc din toată inima, din tot sufletul, cu toată puterea mea şi vreau să-ţi spun aceasta pentru că dumneata încă n-o ştii.

— Dragă William, cuvintele şi faptele dumitale sunt dovezi care nu se mai cer sprijinite pe alte dovezi, iar întrebarea mea nu are alt scop decât să aducă o lămurire serioasă între noi, nu asupra sentimentelor dumitale, pe care le cunosc, ci asupra acelora care îmi umplu mie inima. Dumneata, Will, mă iubeşti, mă iubeşti cu toată sinceritatea, dar nu trebuie să uiţi că eu ţi-am atras atenţia că s-a întâmplat fără voia mea; eu n-am căutat niciodată să-ţi inspir dragostea.

— Este adevărat, Maud, este adevărat, eşti tot atât de modestă, pe cât eşti de frumoasă. Te iubesc pentru că te iubesc, asta-l.

— Will – spuse tânăra, privindu-l cam îngrijorată – Will, te-ai gândit vreodată că mi-aş fi putut dărui inima înainte de a te fi cunoscut?

Acest gând îngrozitor, care nu tulburase niciodată visurile lui William şi nu zgândărise dulcea tihnă a răbdătoarei sale iubiri, îl lovi atât de dureros în inimă, încât tânărul păli şi, gata să leşine, se rezemă de un copac.

— Nu cumva ţi-ai dăruit inima, Maud? Murmură el, cu voce rugătoare.

— Linişteşte-te, dragă Will – zise, fata, cu blândeţe – linişteşte-te şi ascultă-mă. Cred în dragostea dumitale, cum cred în Dumnezeu şi aş vrea din toată inima, bunul meu Will, să-ţi dăruiesc dragoste pentru dragoste.

— Nu-mi spune, Maud, că-ţi este cu neputinţă să mă iubeşti! Strigă tânărul, fără să se mai stăpânească. Nu-mi spune, căci simt, după bătăile inimii, după căldura sângelui care-mi curge prin vine ca o lavă topită, simt că mi-ar fi cu neputinţă să aud, să-ţi ascult cuvintele.

— Şi totuşi va trebui să le-asculţi, Will şi-ţi cer îngăduinţa de a asculta cu luare-aminte câteva minute. Cunosc chinul dragostei fără speranţă, dragul meu prieten, i-am îndurat chinurile unul câte unul; nu există pe lume o durere la fel cu aceea pe care ţi-o aruncă în inimă o dragoste neîmpărtăşită. Aş vrea din tot sufletul, dragă Will, să te cruţ de acele crude nelinişti; ascultă-mă, te rog, fără amărăciune şi, mai ales, fără mânie. Înainte de a te fi cunoscut, înainte de a fi părăsit castelul din Nottingham mi-am dăruit inima unui om care nu mă iubeşte, care nu m-a iubit niciodată, care n-o să mă iubească vreodată.

William tresări.

— Maud – spuse el, cu emoţie în glas – Maud, dacă vrei, omul acesta te va iubi, te va iubi, Maud – repetă bietul băiat, cu ochii plini de lacrimi. Pe sfânta liturghie! Trebuie

ca omul acesta să fie sclavul dumitale, trebuie să-l bat în fiecare zi. Da, Maud, am să-l bat până o să te iubească.

— N-ai să baţi pe nimeni, Will – răspunse Maud, zâmbind fără să vrea, de felul ciudat în care voia să acţioneze băiatul. Nu numai că dragostea nu se poate impune cu de-a sila şi într-un fel atât de sălbatic, dar, mai cu seamă, cel despre care-ţi vorbesc nu merită nici pe departe un tratament atât de nepotrivit. Trebuie să-nţelegi, Will, că nu aştept, că nu sper să găsesc afecţiune la acest om şi dumneata trebuie să-nţelegi şi mai bine că ar însemna să fii lipsit şi de inimă şi de suflet ca să rămâi nepăsător şi indiferent la dovezile dumitale de dragoste. Ei bine, Will, dragul meu Will, cuvintele dumitale generoase m-au tulburat nespus, vreau să-mi arăt recunoştinţa dăruindu-ţi mâna mea şi asigurându-te de un sentiment care va face totul ca să cucerească, să merite şi să egaleze sentimentul dumitale.

— Maud, e rândul dumitale să m-asculţi, dragă Maud – răspunse Will, cu vocea întretăiată de emoţie. Mi-e ruşine că m-am mângâiat cu speranţa că într-o zi voi merita dragostea dumitale, mi-e ruşine că n-am înţeles cauza indiferenţei dumitale. Te rog să uiţi mărturisirea smulsă inimii dumitale. Datorită sufletului dumitale bun, vrei să primeşti numele bietului William şi tot datorită aceleiaşi bunătăţi, vrei să te sacrifici pentru fericirea lui. Gândeşte-te Maud, că tocmai această fericire înseamnă spulberarea speranţelor dumitale, poate chiar a liniştii dumitale. Eu nu pot şi nici nu trebuie să primesc un asemenea sacrificiu. Nu numai că nu mă cred demn de el, dar aş roşi dacă ţi-aş mai vorbi despre dragostea mea. Iartă-mi plictiseala pe care ţi-am pricinuit-o, iartă-mă că te-am iubit, că te iubesc mereu, iartă-mă; jur că n-am să-ţi mai vorbesc niciodată despre simţămintele mele.

— William, William, unde eşti? Se auzi deodată o voce puternică şi sonoră.

— Mă cheamă, Maud, adio! Sfânta Fecioară să vegheze asupra dumitale, iar ocrotirea ei divină să te ferească de orice necaz! Fii fericită, Maud şi dacă n-ai să mă mai vezi niciodată, dacă n-am să mă mai întorc, gândeşte-te uneori la sărmanul Will, gândeşte-te la cel care te iubeşte şi te va iubi de-a pururi.

Rostind aceste cuvinte, murmurate cu vocea înecată în lacrimi, tânărul o cuprinse în braţe, o strânse cu putere şi o sărută cu patimă, apoi fugi fără să mai privească îndărăt, fără să răspundă glasului melodios care căuta să-l reţină.

„Nu mi-a dat răgaz ca să-l arăt în chip lămurit delicateţea mărturisirii mele – îşi zise Maud, adânc întristată de neaşteptata plecare a lui William. Mâine am să-l spun că inima mea nu regretă trecutul; şi atunci Will, dragul de el, va fi fericit.”

Dar, vai, acest mâine avea să fie precedat de lungi zile de aşteptare.

Vreo douăzeci de vasali voinici, înarmaţi cu lănci, cu săbii, arcuri şi săgeţi, înconjurau, la o distanţă respectuoasă, un grup de oameni alcătuit din fiii lui sir Guy de Gamwell, Micul-John, nepotul său şi Gilbert Head.

— Sunt foarte uimit că Robin se lasă aşteptat – spunea bătrânul pădurar tinerilor săi însoţitori. Nu este în obiceiul fiului meu să fie leneş.

— Aveţi răbdare, jupâne Gilbert – replică Micul-John, înălţându-şi trupul zdravăn ca să cerceteze cu privirea până hăt departe. Şi nu numai Robin lipseşte la apel, dar şi vărumeu Will se lasă aşteptat. Pun rămăşag că nu ne întârzie ei plecarea cu câteva minute, fără un motiv serios.

— Iată-l! Strigă deodată unul din oameni.

Will şi Robin înaintau grăbiţi.

— Ai uitat cumva ora întâlnirii, fiul meu? Întrebă Gilbert, întinzând celor doi tineri mâna.

— Nu, tată dragă şi-ţi cer iertare că te-am făcut s-aştepţi.

— Să mergem! Strigă Gilbert. Micule-John – adaugă el, întorcându-se spre acesta – prietenii dumitale cunosc

scopul expediţiei noastre?
— Da, Gilbert şi au jurat că te vor urma cu tot curajul şi că te vor sluji cu credinţă.
— Aşadar, pot să mă bizui pe sprijinul lor cu toată încrederea?
— Cu toată încrederea.
— Foarte bine. Încă un cuvânt: ca să ajungă la Nottingham pe drumul cel mai scurt, duşmanii noştri vor străbate Mansfeld-ul, vor intra pe drumul mare care taie în două pădurea Sherwood şi vor ajunge la o răscruce unde noi vom sta la pândă… Nu mai e nevoie să-ţi spun mai mult, Micule-John, îmi cunoşti gândurile?
— Întocmai – răspunse tânărul. Copii – strigă Micul-John, la un semn al bătrânului – aveţi curajul să vă-nfigeţi dinţii voştri de saxoni în trupul acestor lupi normanzi? Aveţi curajul să învingeţi sau să muriţi?
Un „da” viguros răspunse acestei duble întrebări pusă de tânăr.
— Prea bine, bravii mei, înainte…!
— Ura! La luptă! Strigă Will, urmând împreună cu Robin trupa războinică.
Şi ecoul pădurii întunecate repeta mereu:
Ura! Ura! Ura!
— Ce-l cu tine, prietene Will? Întrebă Robin, luându-l de braţ pe tânărul îngândurat. Mi se pare că un nor de neagră melancolie îţi întunecă chipul vesel. Oare strigătele luptătorilor nu-l mai par armonioase nobilului William? Sau se teme că plimbarea noastră este primejdioasă?
— Îmi pui o întrebare ciudată, Robin – răspunse William, aruncând prietenului său o privire plină de tristeţe. Întreabă ogarul dacă-l place să urmărească cerbul, şoimul dacă-l place să se repeadă din înaltul cerului asupra bietei păsărele, dar nu mă întreba pe mine dacă mă tem de primejdie.
— Întrebarea mea voia să te smulgă din gândurile negre care te copleşesc – răspunse Robin – gânduri triste care ţi-

au întunecat strălucirea ochilor şi ţi-au pus pe frunte o paloare îngrijorătoare. Dacă ai un necaz, un necaz adevărat, încredinţează-mi-l, Will, nu sunt eu prietenul tău?

— N-am nici un necaz, Robin, sunt ce-am fost ieri şi ce voi fi mâine. Mă vei vedea, ca de obicei, primul în luptă.

— Nu mă-ndoiesc de curajul tău, dragă Will, dar mă îndoiesc că sufletul tău este liniştit: sunt sigur că ceva te mâhneşte. Fii sincer cu mine, aş putea să-ţi fiu de folos, să port împreună cu tine povara grijilor tale şi, în felul acesta, să ţi-o uşurez. Dacă te-ai certat cu cineva, spune-mi, ceea ce te preocupă pe tine, mă preocupă şi pe mine.

— Cauza tristeţii mele nu este nici atât de importantă, nici atât de serioasă, dragul meu Robin, ca să mai rămână multă vreme o taină. Dacă m-aş fi gândit mai mult, n-aş fi acum nici uimit, nici întristat de ceea ce mi s-a întâmplat… Iartă-mi şovăielile, încerc un sentiment care, cu toată vrerea mea, îmi zăvoreşte inima pentru orice destăinuire. O fi din mândrie sau din sfială? Nu ştiu. Dar un prieten ca tine este un al doilea eu. Întrebările tale află în mine un ecou adânc, prietenia ta biruie falsa mea ruşine, eu…

— Nu, nu, dragă Will – îl întrerupse repede Robin – păstrează-ţi taina: orice suferinţă are pudoarea ei; iartă-mi, te rog, stăruinţa prietenească a întrebărilor mele.

— Eu trebuie să-ţi cer iertare pentru egoismul durerii mele, dragă Robiri – spuse Will, rostind sacadat cuvintele într-un hohot de râs mai trist decât plânsul. Sufăr, sufăr într-adevăr şi vreau să văd, acum când vorbesc cu tine, cât de adâncă este rana care mi-a sfâşiat sufletul. Vei fi confidentul primei mele suferinţe, după cum mi-ai fost primul meu tovarăş de joacă, căci prin prietenie suntem mai legaţi unul de altul, decât am fi fost prin legături de sânge şi s-ajung să fiu spânzurat, Rob, dacă dragostea pe care ţi-o port nu este ca a celui mai iubitor dintre fraţi.

— Ai dreptate Will, prietenia ne-a înfrăţit. Unde sunt zilele frumoase ale copilăriei noastre? Fericirea de care ne bucuram atunci şi care nu se va mai întoarce niciodată!

— Pentru tine, Robin, fericirea se va întoarce, dar sub altă formă: va purta altă îmbrăcăminte, un alt nume, dar tot fericire va fi. Pentru mine, nu mai sper nimic, nu mai doresc nimic, inima mi-e zdrobită. Îţi aminteşti, Robin, cât de mult am iubit-o pe Maud Lindsay… Nu găsesc cuvinte care să te facă să-nţelegi cât mai limpede cu putinţă ce iubire de nebiruit lega viaţa mea chiar numai de simplul nume al acestei fete. Ei bine, acum ştiu, ştiu…

O teamă dureroasă străpunse inima lui Robin.

— Ei bine şi acum? Întrebă el, îngrijorat.

— Când ai venit să mă cauţi în grădina casei – reluă William – eram lângă Maud, tocmai îi spuneam, ceea ce-l spun zilnic de foarte multă vreme, că visul meu cel mai dulce este să i-o dau mamei mele drept fiică şi soră, surorilor mele. O întrebam pe Maud dacă ar vrea să încerce să mă iubească un pic iar Maud mi-a răspuns că încă înainte de a veni la Gamwell Hall îşi dăruise inima. Atunci, Robin, mi s-au năruit toate speranţele, atunci am simţit cum se frânge ceva în mine; era inima, Robin, era inima mea. Vezi, dar, cât de nefericit sunt…

— Maud ţi-a spus numele celui pe care-l iubeşte? Întrebă Robin cu teamă.

— Nu – răspunse Will – mi-a spus numai că omul acela n-o iubeşte. Poţi să-nţelegi asta, Robin? Există un om care n-o iubeşte pe Maud şi pe care Maud îl iubeşte! Un om pe care privirea ei îl caută şi el fuge de această privire! Oh, nemernicul! Mizerabilul! I-am propus lui Maud să pun mâna pe el şi să-l silesc să-l dăruiască dragostea pe care i-o refuză. I-am propus să-l bat până l-oi lăsa lat, dar ea s-a împotrivit. Ah, îl iubeşte, Robin! Îl iubeşte! După ce a sfârşit aceasta tristă şi stânjenitoare mărturisire – continuă William – sărmana şi mărinimoasa Maud mi-a dăruit mâna. N-am primit. Raţiunea, cinstea, onoarea au cerut dragostei mele să tacă… Spune-l adio veselului şi glumeţului Will căci a murit, Robin, a murit…

— Haide, haide, William, un dram de curaj! Îl îmbărbătă Robin, cu blândeţe. Ţi-e inima bolnavă şi trebuie îngrijită ca s-o vindeci. Şi eu vreau să-l fiu primul medic. O cunosc pe Maud mult mai bine decât o cunoşti tu: într-o zi te va iubi, dacă nu cumva te iubeşte de pe acum. Te-asigur, William, că ai interpretat foarte greşit aceste gingaşe mărturisiri de fată tânără; ele au fost dictate de un sentiment de o nespusă delicateţe; ele trebuiau să te facă să-nţelegi greutăţile întâmpinate în trecut şi, în acelaşi timp, să facă mai preţios un dar respins atât de nechibzuit. Crede-mă, William, Maud este o fată încântătoare, pe cât este de cinstită tot pe atât e de frumoasă şi cu adevărat vrednică de dragostea ta.

— Sunt sigur de asta! Strigă tânărul.

— Nu trebuie să crezi că necazurile frumoasei miss Lindsay sunt cu mult mai adânci decât sunt de fapt, dragul meu, nici să-ţi frământi mintea cu presupuneri himerice. Nu mă-ndoiesc că Maud a şi început să te iubească şi într-o zi te va iubi şi mai mult.

— Crezi, Robin, dragul meu Robin? Strigă tânărul, agăţându-se cu lăcomie de această rază de speranţă.

— Da, cred; numai că fă-mi plăcerea şi lasă-mă să vorbesc fără să mă-ntrerupi. Ţi-o repet şi am să ţi-o repet ori de câte ori ai să-ţi pierzi curajul: Maud te iubeşte; faptul că ţi-a dăruit mâna nu era nici o dovadă de recunoştinţă, nici un sacrificiu, ci a fost un avânt al inimii.

— Te cred, Robin, te cred! Strigă Will. Chiar mâine am s-o întreb pe Maud dacă nu vrea ca mama să mai aibă un copil.

— Eşti un băiat minunat, William! Fă-ţi curaj şi hai să grăbim pasul căci am rămas cu cel puţin un sfert de leghe în urmă tovarăşilor noştri şi, drept să-ţi spun, această zăbavă nu ne dă un aer prea vitejesc.

— Ai dreptate, prietene, mi se pare că aud glasul dojenitor al comandantului nostru.

Când mica trupă ajunse la locul stabilit de Gilbert ca fiind propice pentru ambuscadă, bătrânul postă oamenii, dădu

fiecăruia noi şi scurte lămuriri, porunci să se păstreze o linişte desăvârşită pe toată linia, după care se aşează în spatele unui trunchi de copac, la câţiva paşi de Micul-John, care sta cu urechea ciulită.

Doar strigătul vreunei păsări trezite, cântecul melodios al privighetoarei ori murmurul vântului zbenguindu-se prin frunze tulburau când şi când tăcerea nopţii însă la aceste şoapte nedesluşite se adăugă curând un zgomot de paşi, la început îndepărtat, aproape imperceptibil, pe care numai auzul unor oameni trăind în pădure puteau să-l desluşească printre tânguirile melodioase, ale vântului, printre glasul păsărilor şi foşnetul frunzelor.

— Este un drumeţ călare – spuse Robin cu jumătate de glas. Recunosc pasul scurt şi repede al unui ponei de-al nostru.

— Ai întru totul dreptate – răspunse Micul-John, cu aceeaşi prevedere în glas. Cel care vine este un prieten sau trecător paşnic.

— Totuşi, atenţie!

— Atenţie! Îşi repetară oamenii unii altora.

Cel care stârnise curiozitatea plină de îngrijorare a micii trupe îşi continua vesel drumul, cântând în gura mare o baladă compusă în cinstea sa şi, fără îndoială, de el însuşi.

— Blestematule! Strigă deodată cântăreţul, azvârlind calului aceste drăgălaşe cuvinte. Ah, animal lipsit de gust, de ce naiba nu stai liniştit, încântat, vrăjit, atunci când torente de armonie se revarsă de pe buzele mele?! În loc să-ţi ciuleşti urechile tale lungi şi să m-asculţi cu gravitate, aşa cum se cuvine, întorci capul ba la dreapta, ba la stânga şi-ţi uneşti vocea ta falsă, guturală şi lipsită de armonie cu vocea mea! Însă, de, eşti femeie şi de-aia eşti cicălitoare, gata să contrazici, încăpăţânată şi îndărătnică! Dacă eu vreau să mergi pe partea aia a drumului, tu o apuci numaidecât în partea cealaltă, faci mereu ce nu trebuie să faci şi nu faci niciodată ce trebuie, să faci. Ştii că te iubesc, neruşinato şi acum când te-ai încredinţat de-a binelea de

dragostea mea, vrei să-ţi schimbi stăpânul. Eşti la fel ca ea, la fel ca toate femeile: mofturoasă, schimbătoare, voluntară şi cochetă.

— De ce vorbeşti cu atâta patimă împotriva femeilor, prietene? Spuse Micul-John, care ieşise pe tăcute din ascunzătoare şi apucase calul de căpăstru.

Prea puţin speriat, necunoscutul continuă:

— Mai înainte de a-ţi răspunde, aş fi foarte fericit să cunosc numele aceluia care opreşte un om paşnic şi cumsecade, numele aceluia care adaugă la purtarea-l tâlhărească obrăznicia de a numi prieten un om care-l este cu totul superior – adaugă semeţ străinul.

— Află, domnule călugăr din Copmanhurst, că zgomotoasa-ţi cântare mi-a dezvăluit numele dumitale, că n-ai fost oprit de un tâlhar, ci de un om care se sperie foarte greu şi care se află cu mult deasupra dumitale, la o înălţime deopotrivă cu aceea pe care ţi-o dă deocamdată calul – răspunse calm şi rece nepotul lui sir Guy.

— Aflaţi, domnule câine de pădure, că grosolănia purtării dumneavoastră mi-a arătat cine sunteţi, că aţi pus întrebări unui om puţin obişnuit să răspundă unor întrebări supărătoare, unui om care vă va ciomăgi straşnic dacă nu veţi da drumul, chiar în clipa asta, căpăstrului calului.

— Numai gura e de voi ăştia, gălăgioşii – răspunse tânărul, batjocoritor – iar eu am să răspund ameninţărilor dumitale, prezentându-ţi un tânăr pădurar care o să te facă să ceri îndurare, cu propria dumneatale bâtă.

— Să mă facă să cer îndurare cu propria mea bâtă? Strigă furios străinul. Lucru rar, dacă nu chiar cu neputinţă. Aduceţi-vă prietenul, hai, aduceţi-l repede!

Mai înainte de a-şi sfârşi vorba, călătorul descălecă. Ei bine, unde este acel bătăuş de meserie – continuă străinul, aruncând asupra tânărului priviri furioase – unde-l? Vreau să-l crăp capul ca să am plăcerea să te pedepsesc apoi şi pe dumneata, nătărău cu picioare lungi!

— Hai repede, Robin – spuse Gilhert – hai repede, că ne grăbim; dă-l acestui limbut obraznic o lecţie scurtă, dar straşnică!

Zărindu-l pe străin, Robin îl luă de braţ pe Micul-John şi-l şopti la ureche:

— Cum, nu-l recunoşti pe călătorul ăsta? E Tuck călugărul vesel.

— Ei nu! Adevărat?

— De bună seamă, dar nu spune nimic, de mult vreau să-mi încrucişez bâta cu bravul Gilles şi cum semiîntunericul nopţii mă ajută să nu mă recunoască, vreau să profit de această ciudată întâlnire.

Trupul zvelt şi subţire al lui Robin aduse pe buzele străinului un surâs răutăcios.

— Băiete – zise el, râzând – eşti sigur că ţeasta ţi-e îndeajuns de groasă ca să poţi îndura, fără să dai ortul popii, ploaia de lovituri pe care o merită neobrăzarea ta?

— Ţeasta mea este bine clădită, deşi nu-l groasă ca a dumitale, domnule străin – răspunse tânărul, vorbind în dialectul din Yorkshire pentru a nu i se recunoaşte vocea. Cu toate astea o să ţină la loviturile dumitale, dacă o să fii iscusit ca să m-atingi, iscusinţă pe care eu o pun la îndoială cu tot atâta curaj, câtă fanfaronadă pui dumneata ca s-o trâmbiţezi.

— Să te vedem la lucru, coţofană tânără şi obraznnică! Lasă vorba şi treci la faptă. În gardă!

Ca să-l sperie pe tânărul său adversar, Tuck îşi roti bâta într-o vârtelniţă înfricoşătoare şi păru că vrea să-şi îndrepte prima lovitură spre picioarele lui Robin, dar flăcăul, mult prea iscusit ca să nu bănuiască adevărata intenţie a călugărului, opri bâta în clipa când, manevrată de o mână sigură, era gata să-l pocnească în cap. Apoi, nemulţumit doar cu această apărare abilă, abătu o ploaie de lovituri peste umerii, şalele şi ţeasta lui Tuck, atât de repede, de violent şi de sistematic, încât călugărul, năucit, zdrobit şi orbit, ceru, nu îndurare, ci întreruperea luptei.

— Mânuieşti destul de bine bâta, tânărul meu prieten – spuse el, gâfâind şi încercând să-şi ascundă oboseala. Bag de seamă că loviturile saltă pe mădularele dumitale mlădioase fără să le rănească.

— Saltă când m-ating, messire – răspunse vesel Robin – numai că până acum n-am simţit bâta dumitale pe pielea mea.

— Vorbeşte trufia în dumneata, tinere, căci nu-ncape îndoială că măcar o dată tot te-am atins.

— Ai uitat, călugăre Tuck, că tocmai această trufie m-a împiedicat întotdeauna să mint? Răspunse Robin, cu vocea lui obişnuită.

— Cine eşti? Întrebă grăbit călugărul.

— Priveşte-mă!

— Ah, pe sfântul Benediet, preafericitul nostru patron! E Robin Hood, arcaşul iscusit.

— În carne şi oase, vesele Tuck!

— Veselul Tuck, da, veselul Tuck, dar numai până când mi-ai suflat iubita, pe Maud Lindsay.

Abia sfârşi aceste cuvinte, că o mână de fier încleştă aprig braţul lui Robin în timp ce un glas furios murmura în surdină:

— E adevărat ce spune călugărul ăsta?

Robin întoarse capul şi văzu chipul lui Will, palid, cu buzele tremurânde, cu ochii injectaţi.

— Linişteşte-te, William – răspunse Robin, cu blândeţe – linişteşte-te, am să-ţi răspund numaidecât la întrebare. Dragă Tuck – reluă tânărul – nu ţi-am suflat-o eu pe aceea pe care cu atâta uşurinţă o numeşti iubita dumitale. Miss Maud, ca o fată demnă şi cinstită, a respins o dragoste pe care nu putea s-o împărtăşească. Fuga ei din castelul din Nottingham nu a fost o greşeală, ci îndeplinirea unei îndatoriri: şi-a însoţit stăpâna, pe lady Christabel Fitz Alwine.

— Eu n-am făcut legământ de călugărie, Robin – răspunse Tuck, scuzându-se parcă – şi aş fi putut să-l dau numele

meu lui miss Lindsay. Însă, dacă fata asta năzuroasă mi-a respins dragostea, de vină e frumosul dumitale chip, sau, mai degrabă, nestatornicia inimii, caracteristică firii femeilor.

— Taci, călugăre Tuck! Strigă Robin. Este o infamie să bârfeşti pe seama femeilor. De ajuns, nici un cuvânt mai mult! Miss Maud este orfană, miss Maud este nenorocită, miss Maud are drept la respectul tuturor.

— A murit Hubert Lindsay? Întrebă cu tristeţe Tuck. Dumnezeu să-l ierte!

— Da, Tuck, a murit. De atunci s-au petrecut multe lucruri ciudate, am să ţi le povestesc mai târziu. Aşteptând să se ivească prilejul de a sta de vorbă mai pe-ndelete, să ne folosim de întâmplarea care a făcut să ne întâlnim. Avem nevoie de sprijinul dumitale.

— Pentru ce? Întrebă Gilles.

— Am să te lămuresc cât se poate mai pe scurt. După cum ştii, baronul Fitz Alwine şi-a pus zbirii să dea foc casei tatălui meu; mama a fost ucisă în mijlocul vâlvătăilor, iar Gilbert vrea s-o răzbune. Îl aşteptăm aici pe baron; vine din străinătate şi se întoarce la Nottingham. Avem de gând să pătrundem prin surprindere în castel. Dacă ai chef să schimbi câteva lovituri zdravene, iată prilejul!

— Bravo, nu mă dau niciodată în lături când e vorba de o plăcere. Dar cred că nu speraţi să obţineţi şi o victorie, căci trupa noastră nu-l prea puternică, dacă-l alcătuită doar din ăşti băieţi frumoşi, din dumneata şi din mine.

— Tatăl meu împreună cu o ceată de pădurari voinici stă la pândă în desiş, la vreo douăzeci de paşi de aici.

— Păi atunci a noastră-l biruinţa! Strigă călugărul, rotind bâta în jurul capului, plin de înflăcărare.

— Prin ce parte ai intrat în pădure, respectabile părinte? Întrebă Micul-John.

— Pe drumul dinspre Mansfeld spre Nottingham, plăpândul meu prieten – răspunse călugărul. De fapt –

adăugă el – nu-mi iert c-am avut orbul găinilor şi-ţi strâng mâna din toată inima, dragul meu Micul-John.

Nepotul lui sir Guy răspunse cu afecţiune dovezilor de prietenie ale călugărului.

— N-ai întâlnit în drum niscai militari călări? Întrebă tânărul.

— O ceată de oameni venind de la locurile sfinte se răcorea într-un han din Mansfeld, însă ceata aceasta, oricât de disciplinată părea să fie, este alcătuită din oameni pe jumătate morţi de oboseală, vlăguiţi de lipsuri. Credeţi că fac parte din escorta baronului Fitz Alwine?

— Da, căci cruciaţii aceştia aşteptaţi la castelul din Nottingham sunt oamenii lui. Aşa că în curând vom întâmpina nişte personaje ilustre. Călugăre Tuck, trebuie să te-ascunzi într-un desiş sau după un trunchi de copac

— Cu plăcere, dar unde să duc iapa asta încăpăţânată? Are tot atâtea cusururi ca o fem… st!… Totuşi am îndrăgit-o.

— Am s-o duc eu într-un loc sigur; încredinţează-mi-o mie şi ascunde-te.

Micul-John legă calul de un copac, nu prea departe de drum, apoi se întoarse la tovarăşii lui.

Îngrijorarea nervoasă a lui Will nu-l dădu răgaz să aştepte o clipă potrivită pentru explicaţii; el puse stăpânire pe Robin şi, de voie, de nevoie, impetuosul tânăr îşi sili prietenul să-l povestească foarte amănunţit împrejurările privind fuga din castelul Nottingham. Robin fu drept, sincer şi, mai ales, generos cu Maud. Will ascultă cu sufletul la gură, iar când tânărul îşi sfârşi povestirea. Îl întrebă:

— Asta-l tot?

— Tot.

— Mulţumesc!

Şi cele două inimi se îmbrăţişară.

— Sunt fratele ei – spuse Robin.

— Eu voi fi soţul ei! Strigă William şi adăugă vesel: Hai să ne batem!

Bietul William!

Aşteptarea pădurarilor se prelungi târziu în noapte şi abia către ceasurile trei dinspre ziuă un nechezat de cal răsună în inima pădurii. Iapa lui Tuck răspunse cu graţie acestui glas fratern.

— Tânăra mea domnişoară o face pe cocheta – spuse Tuck. Ai legat-o bine, Micule-John?

— Te cred – răspunse tânărul.

— Tăceţi – zise Robin – aud tropot de cai.

Câteva clipe mai târziu, la răscrucea drumului se ivi o ceată care nu-şi tăinuia de fel apropierea, deoarece oamenii, mai puţin obosiţi decât i se păruse lui Tuck, râdeau, vorbeau şi cântau. Chiar atunci, căluţul lui Tuck ţâşni din tufiş, trecu asemenea unei săgeţi pe lângă stăpânul său şi se îndreptă în galop spre soldaţi. Călugărul schiţă un gest, vrând să se repeadă pe urmele dezertoarei.

— Ce, eşti nebun?! Murmură Micul-John, apucându-l de mână. Încă un pas şi eşti mort.

— Păi o să-mi ia poneiul – mârâi Tuck. Lasă-mă să mă duc…

— Taci, nefericitule! Din cauza ta o să fim descoperiţi! Ponei îs berechet… Unchiul meu o să-ţi dea altul.

— Da, dar n-are binecuvântarea abatelui de la mânăstirea noastră, aşa cum avea drăgălaşa Mary; lasă-mă, dă-mi drumul… Ce-nseamnă sălbăticia asta, prietene turn? Vreau să-mi iau calul, vreau, vreau!

— N-ai decât! Du-te şi ţi-l ia! Strigă Micul-John, împingându-l pe călugăr. Du-te, fanfaron zăpăcit, smintitule!

Tuck se aprinse la faţă, din ochi îi scăpărau fulgere şi rosti cu glas tremurând de mânie:

— Ascultă, turn, clopotniţă, coloană ambulantă, după luptă am să-ţi trag o ciomăgeală să mă ţii minte!

— Sau tu ai să fii ciomăgit – răspunse Micul-John.

Tuck se repezi în drum şi, fugind spre soldaţi, văzu iapa sărind, cabrând, stârnind nori de praf şi împotrivindu-se la strădaniile celor care voiau să pună capăt zbenguielilor

sale. Un soldat atinse poneiul cu lancea, însă lovitura îi fu înapoiată cu vârf şi îndesat de către Tuck, încât nefericitul alunecă din şa, urlând de durere.

— Mary, Mary, încetişor, fata mea! Strigă Tuck. Vino-ncoace, mititico, vino-ncoace!

La auzul acestui glas cunoscut, calul ciuli urechile, nechează vesel şi se duse lângă stăpânul său.

— Cum ticălosule?! Urlă furios comandantul. Îmi masacrezi oamenii?

— Respectaţi un om al bisericii – răspunse Tuck, străgând o lovitură zdravănă cu bâta în capul calului încălecat de comandant. Animalul sări brusc înapoi, şeful se clătină în şa şi-şi pierdu echilibrul. Nu vezi haina pe care o port? Continuă Tuck, pe un ton pe care încerca să-l facă impunător.

— Nu! Răcni şeful. Nu! Nu-ţi văd haina, ci îndrăzneala ta obraznică. Şi am să-ţi crăp capul fără respect pentru prima şi fără părere de rău pentru cealaltă.

Lovitura de lance îl atinse pe Tuck, iar durerea îl înnebuni atât de rău pe bunul călugăr, încât el se aruncă deasupra comandantului, strigând cu o voce năprasnică:

— Hood, săriţi! Ajutor, Hood! Ajutor!

Strigătele lui Tuck nu-l impresionară pe comandant. Trupa lui, compusă din vreo patruzeci de oameni, ar fi putut să-l ajute la cel mai mic semn, căci oricât de iscusit şi de viguros ar fi fost călugărul, era totuşi un adversar uşor de biruit.

— Înapoi, ticălosule! Zbieră el din răsputeri. Înapoi! Şi-l respinse cu lancea în timp ce calul, strunit de călăreţ, se aruncă înainte spre benedictin.

Tuck făcu un salt uimitor şi, cu o nemaipomenită lovitură de bâtă, crăpă capul şefului. Douăzeci de lănci şi tot atâtea săbii ameninţară dintr-o dată viaţa îndrăzneţului călugăr.

— Ajutor, Hood! Ajutor! Strigă Tuck, lipindu-se ca un leu cu spatele de trunchiul unui copac.

— Ura! Ura, pentru Hood! Strigară atunci pădurarii dezlănţuiţi. Ura! Ura…!

Şi ceata comandată de Gilbert se avântă ca un om, în ajutorul călugărului. Văzând venind spre ei, cu gânduri vrăjmaşe, această trupă armată, soldaţii scoaseră un strigăt de adunare, ocupară drumul pe toată lăţimea lui şi se pregătiră să răstoarne inamicul sub copitele cailor. O ploaie de săgeţi curmă desfăşurarea acestei prime măsuri de apărare, iar o jumătate de duzină de soldaţi se prăbuşi pe câmpul de luptă, rănită de moarte. Văzând că numărul duşmanilor este mult mai mare faţă de mica lui trupă, Gilbert porunci oamenilor săi să se retragă spre o latură a drumului pentru a fi ocrotiţi de întunericul pădurii şi de zidul copacilor. Această manevră abilă expunea soldaţii loviturilor mortale ale săgeţilor, căci pădurarii nu-şi greşeau niciodată ţinta, într-atât de mare le era iscusinţa dobândită.

— Descălecaţi! Strigă cel care, din proprie iniţiativă, luase locul comandantului.

Cruciaţii se supuseră, iar ceata lui Gilbert se năpusti vitejeşte spre ei. Se încinse o luptă corp la corp, o luptă pe viaţă şi pe moarte, unde stăpână era forţa.

— Hood! Hodd! Strigau pădurarii. Răzbunare! Răzbunare!

— Fără milă! Jos cu câinii de saxoni! Jos cu ei! Strigau soldaţii.

— Fereşte-te de colţii ăstor câini! Strigă Will, înfigând o săgeată în pieptul unui vlăjgan care dăduse acest strigăt de moarte.

Micul-John, Robin şi Gilbert se luptau de aceeaşi parte, fraţii Gamwell făceau minuni de vitejie iar căgărul, voiniceşte, dobora un om cu fiece lovitură a nemaipomenitei sale bâte. William alerga ca un cerb dintr-o parte în alta, răsturnând ici un soldat, zdrobind dincoace capul altuia, dar veghind la salvarea prietenilor săi şi, mai ales, a lui Robin, pe care în două rânduri mai-mai că-l scăpă de la moarte.

Cu toate aceste strădanii, cu tot curajul deosebit al fiecăruia, cu toată forţa combinată a rezistenţei generale, rezultatul victorios al luptei era neîndoielnic de partea

soldaţilor baronului. Trupa aceasta, foarte disciplinată, obişnuită cu oboseala şi de două ori mai numeroasă decât a pădurarilor, câştiga, clipă de clipă, terenul pe care-l pierduse la începerea bătăliei. Micul-John socoti dintr-o privire că situaţia este aproape disperată, iar din moment ce vărsarea de sânge devenea un măcel de prisos, trebuia să i se pună capăt. Însă neîndrăznind să acţioneze fără încuviinţarea lui Gilbert, porni în căutarea acestuia.

Curajul lui William atrase asupra lui atenţia unul grup de patru soldaţi care se sfătuiseră să pună mâna pe unul din conducătorii pădurarilor. Socotind că blândul îndrăgostit de frumoasa Maud este unul dintre capi, reuşiră să-l trântească la pământ, cu toată împotrivirea tânărului. Robin văzu şi el rezultatul atacului şi, întrebându-şi numai inima lui bună, străpunse pieptul unul om cu o lovitură de lance, îl ridică de jos pe William şi, sprijinit de prietenul său, încercă o retragere victorioasă către grupul pădurarilor, pe care Micul-John izbutise să-l regrupeze înspre pădure.

Primejdia în care se aflase Will părea îndepărtată; ajutat de Robin, el se îndrepta spre grupul prieten care alcătuia un zid în faţa soldaţilor, când, deodată, strigătul lui Robin, un strigăt furios de disperare, îl făcu pe tânăr să uite de soldaţii care nu pieriseră în luptă.

— Tata! Tata! Strigă Robin. Îl omoară pe tata!

Tânărul arcaş se aruncă în ajutorul lui Gilbert, iar William, înfăşcat din nou, nu mai avu timp decât să-l vadă pe Robin căzând în genunchi dinaintea lui Gilbert, căruia o lovitură de secure îi crăpase ţeasta. În mijlocul urletelor pricinuite de moartea bătrânului, de prompta răzbunare a lui Robin, care-l doborî la pământ pe soldatul ucigaş, răpirea lui Will trecu neobservată.

Lupta, domolită o clipă, se încinse şi mai aprig. Robin şi Tuck loveau de moarte pe toţi cei ce căutau să-l atingă, iar Micul-John, profitând de mânia deznădăjduită a tânărului, ridică trupul lui Gilbert.

Un sfert de ceas după plecarea tristului cortegiu, Robin strigă cu voce puternică:

— În pădure, copii!

Pădurarii se risipiră ca un stol de păsări luate pe nepusă masă, iar soldaţii se aruncară în urmărirea lor, urlând:

— Victorie! Victorie! Să alungăm câinii, să omorâm câinii!

— Câinii nu se vor lăsa omorâţi fără să muşte! Strigă Robin în timp ce din arcurile încordate porniră tot atâtea săgeţi ucigătoare.

Urmărirea primejdioasă deveni curând imposibilă, iar soldaţii avură înţelepciunea să-şi dea seama de aceasta.

Din ceata Micului-John lipseau şase oameni, Gilbert Head murise, iar William era dat dispărut.

— Nu-l voi părăsi pe William – zise Robin, oprind ceata. Voi duceţi-vă, bravii mei; eu îl voi căuta pe Will: rănit, mort sau prizonier, trebuie să-l găsesc.

— Merg şi eu cu tine – spuse îndată Micul-John.

Oamenii îşi continuară drumul, iar cei doi tineri făcură degrabă cale întoarsă. Pe câmpul de luptă nu se vedea nici urmă de bătălie. Morţii, pădurari sau soldaţi, dispăruseră. Iarba călcată în picioare de cai arăta ici şi colo că trecuse o trupă numeroasă, dar nimic altceva: resturi de arme, de săgeţi sau alte rămăşiţe, totul fusese strâns, luat de către cruciaţi. Totuşi o făptură rătăcea de colo-colo, la răscrucea drumului, aruncând în dreapta şi-n stânga priviri inteligente şi căutând cu îngrijorare: era calul călugărului. La vederea celor doi tineri, poneiul se îndreptă spre ei, cu un aer mulţumit, dar, recunoscându-l pe cel care-l priponise, necheză, cabră şi dispăru în goană.

— S-a emancipat blânda Mary – spuse Micul-John. Fără doar şi poate că mai înainte de a se crăpa de ziuă o să pună mâna pe ea vreun bandit.

— Să încercăm s-o prindem – zise Robin. Cu ajutorul ei îmi va fi, poate, mai uşor să-l ajung pe soldaţi.

— Şi să te omoare, dragă prietene – răspunse cu multă judecată nepotul lui sir Guy. Încercarea ta va fi de prisos şi

tot pe atât de nechibzuită, te-asigur. Mai bine să ne-ntoarcem la Gamwell Hall. Mâine o să hotărâm.

— Da, da, să ne întoarcem la Gamwell Hall – încuviinţă Robin. O dureroasă datorie mă cheamă acolo chiar azi.

A treia zi, trupul lui Gilbert, lângă care Tuck se rugase cucernic, fu înfăşurat în giulgiu şi pregătit să fie dus spre ultimul său loc de odihnă. La cererea lui, Robin fu lăsat singur lângă rămăşiţele dragi ale bunului bătrân, ca să se roage fierbinte pentru odihna celui care-l iubise atâta.

— Adio pentru totdeauna, scump părinte, adio, tu care ai primit în casa ta copilul străin şi fără familie; adio, tu care, cu atâta nobleţe, ai dat acestui copil o inimă iubitoare, un tată devotat, un nume fără pată, adio, adio, adio!… Moartea ne-a despărţit unul de celălalt, dar sufletele nu poate să ni se despartă. Ah, tată, tată! Vei trăi veşnic în inima mea, iubit, respectat, cinstit asemenea lui Dumnezeu. Nici trecerea timpului, nici greutăţile vieţii, nici fericirea nu vor slăbi dragostea mea de fiu. Mi-ai spus adesea, o, tată preaiubit, că sufletul celor buni păzeşte şi ocroteşte pe cei pe care i-a iubit. Veghează asupra fiului tău, asupra celui căruia i-ai dat un nume pe care toată viaţa îl va păstra vrednic de tine. Îţi jur, tată, cu mâna mea în mâna ta, îţi jur că niciodată Robin Hood nu va porni vreo acţiune frumoasă fără să fie călăuzită de tine, nici o acţiune urâtă fără ca ea să nu fie urmată de amintirea dreptei tale judecăţi.

După aceste cuvinte, câteva clipe se aşternu liniştea, apoi tânărul se ridică, îşi chemă prietenii şi, cu capul gol, urmat de toţi membrii familiei Gamwell, însoţi rămăşiţe le pământeşti ale bătrânului pădurar.

În urma acestui trist convoi venea Lincoln, mai alb la faţă decât moartea, apoi un câine şchiopătând, un biet câine la care nu se uita nimeni, la care nimeni nu se gândea, un biet câine credincios până la mormânt. Când trupul, îmbrăcat şi învelit în giulgiu, fu culcat pe ultimul lui pat de odihnă, când armele lui Gilbert fură aşezate alături de el, bunul şi

bătrânul Lance se târî până la marginea gropii şi, cu un urlet sfâşietor de trist, se aruncă peste trupul neînsufleţit.

Robin vru să îndepărteze câinele.

— Lăsaţi slujitorul să se odihnească lângă stăpân, sir Robin – rosti cu gravitate Lincoln. Şi stăpânul şi câinele sunt morţi.

Bătrânul avea dreptate: Lance murise.

După ce groapa fu umplută cu pământ Robin rămase singur, pentru că marile dureri nu au nevoie nici de mângâieri, nici de martori. Soarele se afundase într-un nor purpuriu, primele stele scânteiau pe cer şi razele blânde ale lunii luminau singurătatea lui Robin, când două umbre albe se iviră la câţiva paşi de tânărul îndurerat. Atingerea uşoară a două mâini puse în acelaşi timp pe umeri îl smulse pe Robin din toropeala deznădejdii, cu mult mai tristă decât hohotul de plâns. Când îşi ridică privirea, văzu alături de el pe Maud, în lacrimi şi pe Marianne, gânditoare.

— Îţi aduc, Robin, speranţa, amintirea şi simpatia mea, spuse Marianne, cu emoţie în glas. Dacă Dumnezeu dă durerea, el dă şi puterea de a o îndura.

— Voi presăra pe mormânt florile amintirii, Robin – spuse Maud – şi vom vorbi împreună despre cel care nu mai este printre noi.

— Mulţumesc Marianne, mulţumesc Maud! Răspunse Robin.

Şi neputând să exprime în cuvinte adânca lui recunoştinţă, tânărul se ridică, strânse mâna lui Maud, se înclină în faţa Mariannei şi se îndepărtă în grabă.

Iar cele două fete îngenuncheară pe locul unde stătuse Robin şi începură să se roage în tăcere.

XVIII.

A doua zi, în primele ceasuri ale dimineţii, Robin şi Micul-John intrau într-un han din orăşelul Nottingham ca să ia gustarea de dimineaţă. Sala era ticsită de soldaţi, care, după îmbrăcăminte, aparţineau baronului Fitz Alwine. În

timp ce mâncau, cei doi prieteni trăgeau cu urechea la vorbele soldaţilor.

— Încă nu ştim – spunea unul din oamenii baronului – cu ce fel de duşmani au avut de-a face cruciaţii. Înălţimea sa bănuieşte că au fost atacaţi de nişte tâlhari sau poate chiar de niscai vasali având în frunte pe unul din duşmanii săi. Din fericire pentru monsenior, el a sosit la castel câteva ceasuri mai târziu.

— Cruciaţii mai rămân mult la castel, Geoffroy? Îl întrebă hangiul pe cel care vorbise.

— Nu, mâine pleacă la Londra, unde îşi vor duce prizonierii.

Robin şi Micul-John schimbară între ei o privire plină de tâlc. Urmară câteva cuvinte lipsite de interes pentru prietenii noştri, apoi soldaţii continuară să bea şi să joace cărţi.

— William este la castel – murmură Robin, cu voce abia auzită. Trebuie sau să-l căutăm, sau să aşteptăm să iasă; în sfârşit, trebuie să ne folosim de forţă, de viclenie, de îndemânare, într-un cuvânt, să-l eliberăm.

— Sunt gata la orice – spuse Micul-John, la fel de încet.

Apoi se ridicară de la locurile lor, iar Robin plăti hangiului; în clipa când cei doi prieteni străbăteau rândurile soldaţilor aşezaţi în cerc, îndreptându-se spre uşă, individul căruia i se spusese Geoffroy se adresă Micului-John.

— Pe sfântul Paul, prietene! Căpăţânii tale, pare-mi-se, îi plac tare mult bârnele din tavan şi dacă maică-ta poate să te sărute pe obraji fără să stai în genunchi în faţa ei, apăi merită să primească un grad în armata cruciaţilor.

— Statura mea te supără, domnule soldat? Zise respectuos Micul-John.

— Ba nicidecum, semeţule străin, dar trebuie să mărturisesc cu toată sinceritatea că mă uimeşte din cale afară. Până azi am crezut că eu mi-s omul cel mai bine clădit şi cel mai voinic din comitatul Nottingham.

— Sunt fericit că pot să-ţi dau o dovadă potrivnică – răspunse îndatoritor Micul-John.

— Pun rămăşag pe o oală cu bere – reluă Geoffroy, adresându-se adunării – că în ciuda acestei aparenţe de putere, străinul nu-l în stare să m-atingă cu o bâtă.

— Ţin rămăşagul! Strigă cineva din mulţime.

— Bravo! Răspunse Geoffroy.

— Cum, dar pe mine nici măcar nu mă-ntrebi dacă primesc provocarea? Strigă la rândul său Micul-John.

— Tu n-ai putea să-l refuzi un sfert de oră de plăcere aceluia care, fără să te cunoască, a pus rămăşag pe tine – zise omul ce se arătase de acord cu cererea lui Geoffroy.

— Înainte de a răspunde invitaţiei prieteneşti ce mi s-a făcut – replică Micul-John – aş vrea să-l dau adversarului meu următorul modest avertisment: fără să fiu mândru de puterea mea, trebuie să spun că nimic nu-l stă în cale; trebuie să mai spun că, vrând să te lupţi cu mine, înseamnă să cauţi o înfrângere, uneori o nenorocire, de cele mai multe ori o rănire a amorului propriu Eu n-am fost învins niciodată.

Soldatul începu să râdă zgomotos.

— În ochii mei eşti cel mai mare fanfaron de pe pământ, domnule străin! Strigă el, răutăcios. Şi dacă nu vrei să mai adaug şi cuvântul laş pe lângă cel de înfumurat, atunci primeşte să te lupţi cu mine.

— Pentru că ţii cu orice chip, o fac din toată inima jupâne Geoffroy. Însă, mai înainte de a-ţi da o dovadă a forţei mele, lasă-mă să-l spun câteva cuvinte tovarăşului meu. Apoi, după ce voi sfârşi, îţi făgăduiesc să folosesc timpul în aşa fel, încât să te tămăduiesc cu pricepere de îngâmfarea dumitale.

— Numai să nu o ştergi! Zise Geoffroy, batjocoritor.

Toţi cei din jur izbucniră în râs. Rănit până în adâncul sufletului de această bănuială neruşinată, Micul-John se repezi spre soldat.

— Dacă aş fi normand – spuse tânărul – aşa aş face; dar sunt saxon. Iar dacă n-am primit pe loc propunerea-ţi belicoasă, am făcut-o din bunătate. Ei bine, pentru că-ţi baţi joc de scrupulele mele, limbut nătâng ce eşti, pentru că te-ai purtat în aşa fel ca să nu-mi mai fie milă de tine, cheamă hangiul, plăteşte-ţi berea şi cere să ţi se aducă nişte feşe, căci dacă-l adevărat că numeşti cap cocoaşa grosolană ce ţi se clatină între umeri, tot atât de adevărat este că o să ai foarte mare nevoie de ele. Dragul meu Robin – spuse Micul-John, regăsindu-şi prietenul, care aştepta la câţiva paşi lângă han – du-te acasă la Grace May, unde fără îndoială că-l vei găsi pe Hal. Ar fi foarte primejdios pentru dumneata şi, mai ales, ne-ar pricinui mari neajunsuri pentru salvarea lui Will, dacă ai fi recunoscut de vreun servitor de la castel. Eu sunt silit să răspund la bravada neaşteptată a acestui soldat, răspunsul va fi scurt şi clar, de asta să nu te-ndoieşti, aşa că mergi şi pune-te la adăpost de orice întâlnire supărătoare.

Robin se supuse în silă sfaturilor înţelepte ale Micului-John, căci este neîndoios că i-ar fi făcut mare plăcere să asiste la spectacolul unei lupte în care prietenul său ar fi învins cu uşurinţă.

După ce Robin dispăru, John se întoarse la han. Mulţimea de băutori sporise considerabil, căci vestea despre o întrecere între puternicul Geoffroy şi un străin, care nu era cu nimic mai prejos decât el ca forţă şi îndrăzneală, se răspândise în tot orăşelul şi-l atrăsese pe amatorii acestui fel de luptă.

După ce aruncă peste mulţime o privire nepăsătoare şi liniştită, Micul-John se apropie de potrivnicul său.

— Sunt al tău, sir normand – zise el.

— Şi eu – răspunse Geoffroy.

— Înainte de a începe lupta – adăugă Micul-John – vreau să răsplătesc buna-cuviinţă a prietenului generos care, bizuindu-se pe dibăcia unui necunoscut, a riscat să piardă un rămăşag. Aşadar, vreau, ca răspuns la încrederea sa

curtenitoare, să arunc în joc cinci şilingi şi să pun rămăşag nu numai că am să te fac să masori pământul cât eşti de lung, dar şi că am să te trăsnesc în cap cu bâta mea. Cel care va câştiga cei cinci şilingi va da de băut binevoitoarei asistenţe.

— Mă-nvoiesc – răspunse vesel Geoffroy – ba chiar şi eu, la rându-mi, îndoiesc suma dacă ai să izbuteşti să-mi pricinuieşti vreo rană sau să mă răstorni.

— Ura! Strigară spectatorii care din această tărăşenie n-aveau decât de câştigat fără a pierde nimic.

Însoţiţi cu mare alai de mulţime, cei doi potrivnici ieşiră din sală şi se îndreptară spre o pajişte întinsă al cărei covor de iarbă deasă era foarte nimerit pentru o astfel de împrejurare. Acolo, în mijloc, se aşezară unul în faţa celuilalt. Spectatorii alcătuiră un cerc larg în jurul luptătorilor. O tăcere adâncă urmă larmei de până atunci. Micul-John nu se dezbrăcă; se mulţumi doar să-şi scoată mănuşile şi să-şi lepede armele. În schimb, Geoffroy se pregăti cu grijă: îşi dezbrăcă veşmintele mai stânjenitoare şi mai grele şi se înfăţişă într-o vestă de culoare închisă, strânsă pe corp. O clipă, cei doi bărbaţi se priviră ţintă cu luare-aminte. Chipul Micului-John era calm şi surâzător; pe faţa lui Geoffroy se citea, fără voia lui, o vagă nelinişte.

— Aştept! Spuse tânărul, salutându-l pe soldat.

— La porunca dumitale! Răspunse Geoffroy, vădind aceeaşi bună-cuviinţă.

Cu o mişcare simultană, cei doi bărbaţi îşi întinseră mâna şi o strângere cordială îi apropie pentru o clipă.

Lupta începu. N-o s-o descriem, vom spune doar că n-a fost de lungă durată. În ciuda eforturilor viguroase ale unei împotriviri energice, Geoffroy îşi pierdu echilibrul şi Micul-John, cu o forţă nebănuită şi cu o iscusinţă nemaiîntâlnită până atunci, îl zvârli pe adversar peste capul său, trântindu-l la o distanţă de vreo douăzeci de paşi de el. Exasperat de această ruşinoasă înfrângere, soldatul se ridică de jos, în

mijlocul hohotelor de râs ale celor prezenţi, care îşi aruncau bonetele în aer, strigând:

— Ura! Ura! Pentru frumosul pădurar!

— Am câştigat cinstit prima parte a rămăşagului nostru, domnule soldat – spuse Micul-John – şi sunt gata s-o încep şi pe a doua.

Aprins la faţă de mânie, Geoffroy răspunse la această cerere încuviinţând din cap. Se măsurară bâtele celor doi, iar lupta continuă mai aprigă, mai înverşunată, mai cumplită. Geoffroy fu încă o dată biruit. Strigătele entuziaste ale mulţimii sărbătoriră izbânda lui John în timp ce un val de bere curgea în pocale, în cinstea frumosului pădurar.

— Să uităm ce-a fost, viteazule soldat! Spuse John, întinzând adversarului mâna.

Geoffroy refuză propunerea prietenească ce i se făcea, rostind cu tristeţe:

— N-am nevoie nici de ajutorul braţului dumitale, nici de prietenia dumitale, domnule pădurar şi te rog să pui mai puţină îngâmfare în felul dumitale de a te purta. Nu sunt omul care să îndur liniştit ruşinea unei înfrângeri şi dacă îndatoririle mele de soldat nu m-ar chema la castelul din Nottingham, ţi-aş înapoia fiecare lovitură pe care am primit-o.

— Uite, vezi, viteaz prieten – replică John, care aprecia la justa valoare curajul soldatului – nu fi nici nemulţumit, nici invidios. Ai fost biruit de o forţă mai mare decât forţa dumitale: paguba nu-l mare şi vei reuşi, nu mă îndoiesc, să găseşti mijloacele potrivite ca să meriţi din nou faima de om puternic, ager şi cu sânge rece. Sunt bucuros să recunosc, dă-mi voie s-o spun sus şi tare, că eşti nu numai foarte priceput în arta de a mânui bâta, dar şi atletul cel mai greu de doborât pe care poate să-l dorească o inimă hotărâtă şi un braţ viteaz. De aceea primeşte mâna mea, fără vreun gând ascuns, căci ţi-o întind cu cea mai desăvârşită loialitate.

Cuvintele acestea rostite cu reală bunăvoinţă îl mişcară pe răzbunătorul normand.

— Iată mâna mea! Se adresă el tânărului pădurar. Să ne-o strângem prieteneşte. Acum, dragul meu tânăr – adăugă Geoffroy, cu o voce dulceagă – fă-mi cinstea şi spune-mi numele celui care m-a învins.

— Deocamdată nu pot să-ţi îndeplinesc vrerea, jupâne Geoffroy; mai târziu am să-ţi spun cu mai multă uşurinţă cine sunt.

— Aştept când îţi va fi voia, străinule, însă înainte de a te lăsa să ieşi din acest han, cred că este de datoria mea să-ţi mărturisesc că, numindu-mă normand, ai săvârşit o greşeală: eu sunt saxon.

— Pe legea mea! Răspunse vesel Micul-John. Sunt tare fericit să aflu că eşti saxon. Asta sporeşte respectul şi simpatia pe care mi le insufli. Curând o să ne revedem şi atunci îţi voi spune mai multe şi voi fi mai încrezător. Şi-acum, la revedere, treburile care m-au chemat la Nottingham mă silesc să plec.

— Cum se poate?! Te şi gândeşti să pleci, nobile pădurar? Cu una ca asta nu pot să mă învoiesc, am să te-nsoţesc acolo unde trebuie să te duci.

— Te rog, domnule soldat, lasă-mă să mă-ntâlnesc cu tovarăşul meu, am pierdut până acum un timp preţios.

Vestea plecării Micului-John trecu din gură în gură şi pricinui mare zarvă. Douăzeci de glasuri îl rugară în cor:

— Străine, mergem cu tine, vrem să spunem tuturor ce suflet mare ai şi cât eşti de viteaz.

Foarte puţin dornic să primească mărturiile ameninţătoare ale acestei neaşteptate popularităţi, Micul-John, care vedea cu groază apropiindu-se ora întâlnirii cu Robin, îi spuse repede lui Geoffroy:

— Vrei să mă îndatorezi?

— Cu dragă inimă.

— Ei bine! Atunci ajută-mă să scap în chip cuviincios de aceşti beţivani zgomotoşi. Vreau să mă-ndepărtez de ei fără

să bage de seamă.
— Cu plăcere – răspunse Geoffroy; apoi, după o clipă de gândire, adăugă: Nu-l decât un singur mijloc ca să izbuteşti.
— Care?
— Iată: să mă-nsoţeşti la castelul din Nottingham; dincolo de podul mobil nu vor îndrăzni să ne urmeze. Dinlăuntrul castelului, am să te călăuzesc până la un drum pustiu care te va scoate la intrarea în oraş pe o cale ocolită.
— Cum adică? Strigă Micul-John. Nu putem găsi alt mijloc ca să scap de această gloată de nătărăi?
— Altul nu văd. Nu cunoşti, omule, deşertăciunea prostească a acestor limbuţi; au să se ţină scai de tine, nu pentru tine, ci ca să fie văzuţi în apropierea ta, ca să poată spune vecinilor, rudelor şi cunoştinţelor: „Am stat două ceasuri cu viteazul băiat care l-a învins pe Geoffroy cel puternic; e prieten cu mine, acum câteva clipe, am intrat împreună în oraş, de altfel cred că m-aţi văzut, eram în dreapta lui… Sau în stânga lui…” şi aşa mai departe.
De voie, de nevoie, Micul-John se văzu silit să urmeze sfatul dat de Geoffroy:
— Bine, mă-nvoiesc; să plecăm fără întârziere.
— Într-o clipă sunt al dumitale. Prieteni – strigă Geoffroy – trebuie să mă-ntorc la castel; preacinstitul pădurar mă-nsoţeşte. Vă rog să ne lăsaţi să plecăm nestingheriţi; dacă vreunul dintre voi îşi va îngădui să se ţină după noi, fie şi numai la douăzeci de paşi, voi socoti purtarea lui ca o sfidare neobrăzată şi, pe sfântul Paul, am să-l fac să se căiască amarnic!
— Dar – îndrăzni să se ridice un glas – casa mea se află pe drumul pe care o să mergeţi voi şi sunt silit să mă duc acasă.
— Nu te sileşte nimeni, ai să pleci după zece minute – spuse răspicat Geoffroy. Aşadar, bună ziua la toată lumea şi complimente fiecăruia!
După ce vorbi astfel, Geoffroy ieşi din sală şi un nemaipomenit ura! Îl însoţi pe Micul-John până în pragul

uşii. Şi astfel, Micul-John pătrunse în locuinţa seniorială a baronului Fitz Alwine.

După ce-l părăsi pe Micul-John, Robin se îndreptă spre locuinţa lui Grace May. Pentru Robin, drăgălaşa logodnică a lui Hal era o necunoscută, căreia îi admirase farmecul numai prin ochii tânărului său prieten şi, de aceea, dacă ar fi să vorbim după gândul lui Robin, trebuie să adăugăm că o vie curiozitate îl atrăgea spre locuinţa tinerei Grace May. Deşi bătu multă vreme la uşă, nu răspunse nimeni dinăuntru; obosit de atâta aşteptare, începu să îngâne un cântec învăţat de la tatăl său. De la primele note ale acestei melancolice melodii, un pas vioi şi grăbit trezi liniştea adormită ce părea că pluteşte în casa cea vecine; uşa se deschise deodată şi în prag se ivi o tânără domnişoară care, fără să se mai uite la vizitator, strigă veselă:

— Ştiam eu, dragă Hal, că ai să vii în dimineaţa asta; i-am spus mamei… Ah, iertaţi-mă, messire – adăugă zglobia fată, care nu era alta decât Grace May – vă cer de o mie de ori iertare.

Adresând vizitatorului aceste scuze, Grace se roşise până în albul ochilor, căci, în repezeala necugetată a elanului, se aruncase în braţele lui Robin.

— Eu vă cer iertare, domnişoară, că nu sunt cel pe care-l aşteptaţi – răspunse tânărul, cu o voce foarte blândă.

Tulburată şi stingherită, Grace May spuse:

— Domnule, aş putea să ştiu cărei cauze trebuie să atribui onoarea vizitei dumneavoastră?

— Domnişoară – zise Robin – sunt un prieten al lui Halbert Lindsay şi aş vrea să-l văd. Un motiv temeinic, care ar cere prea multă vreme ca să vi-l lămuresc, nu-mi îngăduie să-l caut pe Hal la castel. V-aş rămâne foarte îndatorat dacă mi-aţi da voie să-l aştept aici.

— Cu toată plăcerea, domnule, prietenii lui Hal sunt oaspeţi bineveniţi în casa mamei mele; intraţi, vă rog.

Robin se înclină curtenitor în faţa lui Grace şi intrară împreună într-o încăpere mare de la parter.

— Aţi mâncat, domnule? Întrebă fata.
— Da, domnişoară, vă mulţumesc.
— Îngăduiţi-mi să vă ofer un pahar cu bere, avem o bere minunată.
— Primesc ca să am plăcerea să închin pentru Hal, fericitul meu prieten – spuse galant Robin.
Ochii frumoasei Grace scânteiară de veselie.
— Sunteţi curtenitor, messire! Zise ea.
— Sunt un sincer admirator al frumuseţii, miss şi nimic mai mult.
Fata roşi.
— Veniţi de departe? Întrebă ea pentru a îndruma pe un făgaş conversaţia.
— Da, domnişoară, vin dintr-un sătuc aflat nu departe de Mansfeld.
— Satul familiei Gamwell? Întrebă repede Grace.
— Întocmai. Cunoaşteţi acest sat? Întrebă Robin.
— Da, messire – răspunse zâmbind fata – îl cunosc foarte bine şi totuşi n-am fost niciodată acolo.
— Cum se face, atunci…?
— O, foarte simplu: sora de lapte a lui Halbert, miss Maud Lindsay, locuieşte în castelul lui sir Guy. Halbert îşi vizitează sora adeseori şi, la înapoiere, îmi vorbeşte despre ea, mi-aduce noutăţi de prin părţile acelea; astfel – adaugă fata – datorită lui am ajuns să-l iubesc pe oaspeţii lui sir Guy. Printre aceşti oaspeţi este unul despre care Halbert îmi vorbeşte cu multă prietenie.
— Cine? Întrebă tânărul, râzând.
— Dumneavoastră, messire, căci dacă memoria nu mă-nşală, pot să vă salut cu toată încrederea numindu-vă Robin Hood. Hal mi-a făcut un portret al dumneavoastră atât de fidel, încât e cu neputinţă să mă-nşel. Mi-a spus – adăugă tânăra, cu grabă – că Robin Hood este înalt, bine făcut, are ochi mari, negri, un păr minunat, un aer plin de nobleţe.
Zâmbetul lui Robin puse capăt descrierii însufleţite a tinerei Grace May; ea tăcu, lăsând ochii în pământ.

— Inima lui bună l-a făcut pe Hal să se arate foarte binevoitor în privinţa mea, domnişoară, în schimb a fost foarte sever în privinţa dumneavoastră şi abia acum bag de seamă că tot ce mi-a spus despre dumneavoastră este lipsit de adevăr.

— Totuşi n-a putut să spună nimic care să mă jignească, sunt sigură – adăugă Grace, cu acea admirabilă încredere în dragostea împărtăşită.

— Nu, mi-a spus că sunteţi una din cele mai încântătoare făpturi din comitatul Nottingham.

— Şi nu l-aţi crezut?

— Iertaţi-mă; acum îmi dau seama că am făcut cea mai mare greşeală când l-am crezut.

— Ei bine, sunt încântată să vă aud vorbind cu toată sinceritatea – răspunse cu veselie fata.

— Foarte sincer. Vă spuneam mai adineaori că Hal s-a arătat sever faţă de dumneavoastră şi am adăugat că, numindu-vă una din cele mai încântătoare femei din întregul comitat, Hal greşea.

— Da, domnule, însă trebuie să iertăm exagerarea când vine din partea unei inimi înclinate spre bunăvoinţă.

— Nu este nici o exagerare, domnişoară, aici este vorba de orbire, căci nu sunteţi una din cele mai frumoase femei din tot comitatul, ci cu adevărat cea mai frumoasă.

Grace începu să râdă.

— Îngăduiţi-mi – spuse ea – să nu văd în cuvintele dumneavoastră decât un compliment binevoitor şi sunt sigură că, dacă aş avea nebunia să le cred sincere, m-aţi socoti o mică proastă. Maud Lindsay este o frumuseţe desăvârşită şi, mai presus de Maud, la castelul Gamwell este o tânără doamnă pe care, neîndoielnic, o găsiţi de o sută de ori mai frumoasă decât Maud, de o mie de ori mai frumoasă decât mine; numai că dumneavoastră, messire, sunteţi pe cât de discret, pe atât de galant şi nu îndrăzniţi să spuneţi deschis ceea ce gândiţi.

— Niciodată nu mi-a fost teamă, domnişoară, să vorbesc deschis – răspunse Robin – şi spun un adevăr când vă încredinţez că sunteţi, în felul dumneavoastră de frumuseţe, mai frumoasă decât toate fetele din Nottingham. Tânăra doamnă la care faceţi aluzie are, ca şi dumneavoastră, dreptul de a fi socotită cea mai frumoasă în rândul fiinţelor frumoase în felul ei. Însă, pare-mi-se, convorbirea noastră se transformă în măgulire – adăugă Robin – şi nu vreau ca prietenul meu Hal să-mi aducă vină că vă fac complimente.

— Aveţi dreptate, messire, să vorbim ca nişte prieteni.

— Aşa da. Ei bine, miss Grace, răspundeţi-mi sincer la întrebarea pe care vreau să v-o pun: cum se face că, fără să staţi pe gânduri o clipă şi să vă uitaţi la mine, v-aţi aruncat în braţele mele?

— Întrebarea dumneavoastră este stânjenitoare, sir Robin – spuse Grace – totuşi am să vă răspund. Murmuraţi un cântec pe care-l cântă mereu Hal şi, pe deasupra, am crezut că-l recunosc vocea. Hal mi-e prieten din copilărie şi, ca să zic aşa, am crescut amândoi pe genunchii mamei mele; faţă de Hal mă port ca o soră, ne vedem în fiece zi. Aceasta vă lămureşte de ce m-am purtat aşa de necugetat. Vă rog să mă iertaţi.

— Dar, miss Grace, dumneavoastră n-aveţi nici un motiv să vă cereţi iertare. Acum când am avut plăcerea să vă cunosc, sunt gata să invidiez fericirea lui Hal, pentru că nu m-aş mira dacă l-aş auzi strigând că el este cel mai fericit băiat din lume.

— Sir Robin – spuse cu veselie fata – v-am prins încă o dată cu minciuna. Fericirea asta pe care sunteţi gata s-o invidiaţi n-aţi schimba-o pentru aceea care este ţinta tuturor nădejdilor dumneavoastră.

— Fermecătoare Grace – răspunse calm Robin – când un bărbat sau o femeie se îndrăgosteşte de o inimă cinstită, nu-şi mai ia îndărăt acest simţământ şi dacă mie mi-ar da prin

gând să-l înlocuiesc pe Hal în inima dumneavoastră, v-aţi supăra pe mine.

— Oh, nicidecum – ripostă Grace, cu naivitate. Însă – adăugă râzând – n-aş vrea să afle Halbert ceea ce gândesc cu adevărat, asta l-ar face să se-ncreadă.

Conversaţia începută atât de zglobiu se mai prelungi, la fel de veselă, încă vreun ceas.

— Îmi vine să cred – spuse deodată Robin – că Hal se lasă aşteptat; îndrăgostiţii sunt întotdeauna nerăbdători şi, de obicei, sosesc mai înainte de ora fixată pentru întâlnire.

— Şi nu-l firesc să fie aşa, messire? Zise Grace.

— Foarte firesc.

În sfârşit, la uşă răsună o ciocănitură, apoi se auzi melodia cântată de Robin. După ce aruncă tânărului o privire care părea să spună: „Vezi că greşeala mea trebuie iertată?”, Grace se repezi în întâmpinarea noului venit. Prezenţa lui Robin nu o împiedică pe zvăpăiata domnişoară să-l certe pe Hal pentru întârziere şi să-l îmbrăţişeze făcând-o niţel pe îmbufnata.

— Ce-mi văd ochii? Dumneata aici, Robin? Strigă Hal. Şi Maud, scumpa mea surioară? Cum o duce cu sănătatea?

— Maud e puţin bolnavă.

— Am să vin s-o văd. E ceva grav?

— Nu, nimic, nimic.

— M-aşteptam să te-ntâlnesc aici – continuă Halbert. Am ştiut sau mai bine zis, am bănuit că ai venit la Nottingham şi iată cum. Mergând în oraş cu o treabă pentru castel, am aflat că urma să aibă loc o luptă cu bâta între Geoffroy cel puternic… Îl ştii Grace?… Şi un pădurar. Atunci m-am gândit numaidecât să mă duc şi eu să privesc întrecerea.

— În timp ce eu te-aşteptam aici, mesire – spuse Grace, ţuguindu-şi frumoasele-l buze trandafirii, cu un aer bosumflat.

— Nu mă gândeam să stau mai mult de un minut. Am ajuns chiar în clipa când Micul-John îl arunca pe Geoffroy peste cap, pe Geoffroy cel puternic, pe Geoffroy uriaşul,

cum îi spunem noi la castel. Închipuieşte-ţi, Grace, câtă îndemânare! Am vrut să-l cer lui John veşti despre dumneata, dar a fost cu neputinţă să mă apropii de el. Am străbătut oraşul în lung şi-n lat şi, văzând că nu dau de el, te-am căutat la castel.

— La castel?! Strigă Robin. Ai rostit numele meu când m-ai căutat?

— Nu, nu, fii liniştit. Baronul s-a înapoiat ieri şi, dacă aş fi făcut prostia să destăinui prezenţa dumitale pe domeniul său, ai fi fost urmărit ca o fiară sălbatică.

— Dragă Hal, teama mea este o adevărată copilărie; ştiu cât eşti de prevăzător şi că poţi păstra o taină. Ţinta călătoriei mele era mai întâi să mă-ntâlnesc cu dumneata şi-apoi să capăt veşti despre soarta prizonierilor care se găsesc în castel. Ai aflat, fără îndoială, ce s-a petrecut noaptea asta în pădurea Sherwood.

— Da, ştiu; baronul e furios.

— Atâta pagubă pentru el! Să revenim la prizonieri; printre ei se găseşte un băiat pe care vreau să-l salvez cu orice preţ: William Roşcovanul.

— William! Strigă tânărul. Dar cum naiba s-a băgat el în banda aceea de proscrişi care i-a atacat pe cruciaţi?

— Dragă Hal – spuse Robin – n-a fost o încăierare cu o bandă de proscrişi, ci, dimpotrivă, cu oameni foarte cinstiţi care au avut neprevederea să acţioneze în chip nechibzuit şi să creadă că atacă, nu nişte cruciaţi, ci, dimpotrivă, pe baronul Fitz Alwine şi niscai soldaţi de-ai săi.

— Dumneata erai?! Strigă bietul Hal, stingherit. Robin încuviinţă din cap. Acuma pricep totul: de dumneata este vorba când cruciaţii zic că era un om în bandă care semăna moartea cu fiece săgeată trasă. Ah, sărmanul meu Robin, ce dureros s-a sfârşit lupta pentru dumneata!

— Da, Hal, foarte dureros, într-adevăr! Repetă cu tristeţe Robin. Bietul tata a fost ucis.

— Vrednicul Gilbert ucis?! Izbucni Hal, cu vocea înecată de lacrimi. Oh, Doamne Dumnezeule!

Cele câteva clipe de tăcere ce urmară îi cufundară pe amândoi tinerii într-o durere comună. Grace nu mai zâmbea; era mâhnită de tristeţea lui Halbert şi de disperarea lui Robin.

— Şi zici că bietul Will a căzut în mâinile soldaţilor baronului? Întrebă Halbert ca să-l facă pe Robin să vorbească de soarta prietenului său.

— Da – răspunse Robin – şi eu am venit să te caut, dragă Hal, cu speranţa că ai să mă ajuţi să intru în castel. N-am să plec din Nottingham până nu-l voi reda libertatea lui Will.

— Bizuie-te pe mine, Robin – răspunse numaidecât tânărul – am să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să-ţi fiu de ajutor în această împrejurare dureroasă. O să intrăm în castel, nu mi-e greu să te iau cu mine, dar, odată intrat, va trebui să veghezi singur asupra dumitale, să ai răbdare şi să fii prevăzător. De când s-a înapoiat baronul, trăim într-un adevărat iad: strigă, înjură, umblă de colo până colo şi ne striveşte pe toţi cu prezenţa lui.

— S-a întors şi lady Christabel cu el?

— Nu, n-a venit dăcât confesorul; soldaţii care l-au însoţit pe baron sunt străini.

— N-ai aflat nimic de soarta lui Allan Clare?

— Nici un cuvânt; la castel nu-l nimeni care să poată să-ţi dea vreo veste, nimeni. Cât priveşte pe lady Christabel, ea a rămas în Normandia, după cum bănuiesc, într-o mânăstire. De bună seamă că messire Allan se află în apropierea acelei mânăstiri.

— Mai mult ca sigur – răspunse Robin. Bietul Allan! Sper să-l fie răsplătită dragostea lui atât de statornică.

— Da – adăugă Grace – există o soartă a îndrăgostiţilor.

— Eu mă las în seama acestei blânde soarte – spuse Halbert, aruncând logodnicii sale o privire drăgăstoasă…

— Şi eu la fel – murmură Robin, gândindu-se la Marianne, cu inima înduioşată.

— Dragă Robin – adăugă Hal – dacă e cu putinţă să facem ceva pentru salvarea lui William, trebuie să încercăm chiar

astă-seară. La miezul nopţii, prizonierii vor fi duşi la Londra ca să fie judecaţi şi osândiţi acolo, după bunul plac al regelui.

— Atunci să ne grăbim, să ne grăbim, i-am făgăduit Micului-John să-l aştept la intrare pe podul mobil al castelului.

— Draga mea Grace – spuse Hal, cu oarecare teamă în glas – n-ai să mă cerţi mâine că te-am părăsit azi aşa de repede?

— Nu, nu, Hal, fii liniştit, du-te plin de curaj în ajutorul prietenului dumitale şi nu te gândi la mine, am să mă rog lui Dumnezeu să te-ajute.

— Eşti cea mai bună şi mai iubită dintre femei, scumpa mea Grace – spuse Hal, sărutându-şi logodnica pe obrajii împurpuraţi.

Robin o salută curtenitor pe fată, apoi cei doi prieteni se îndreptară în grabă spre castel.

— Într-adevăr, e Micul-John. Ce-o fi însemnând prietenia asta?

— Pun capul – răspunse Hal – că Geoffroy a căpătat dintr-o dată o mare afecţiune pentru Micul-John şi că-l duce la castel ca să-l dea de băut. Geoffroy este un băiat minunat, dar foarte neprăvăzător. Se află în serviciul baronului doar de puţină vreme şi o să fie mare zarvă dacă o să dea prea uşor pe gât sticlele.

— Ne putem încrede fără greş în cumpătarea Micului-John – răspunse Robin – el nu-şi va lăsa tovarăşul să întreacă măsura.

— Atenţie Robin – zise cu însufleţire Hal. Micul-John ne-a văzut şi îţi face semn.

Robin se uită spre prietenul său.

— Mă sfătuieşte să-l aştept – zise Robin – se duce la castel, dar am să încerc să-l explic că te-nsoţesc şi că ne vom întâlni într-o curte interioară.

— Foarte bine. Ai să mă-nsoţeşti la corpul de gardă; am să spun că eşti un prieten de-al meu. Acolo vom încerca să

aflăm, din trăncănelile soldaţilor, în ce parte a turnului sunt închişi prizonierii şi numele celui care are sarcina să-l păzească. Dacă o să putem fura cheile turnului, îl vom elibera pe William, dar ca să ieşim, va trebui să străbatem încă o dată subteranele. După ce vom ajunge în pădure...

— Le dau voie să ne urmărească şi chiar să ne-ajungă dacă vor izbuti! Strigă vesel Robin.

Podul mobil fu coborât la strigătul lui Hal, iar Robin se găsi, curând după aceea, în interiorul castelului din Nottingham.

Văzându-se silit să-l urmeze pe Geoffroy, Micul-John se hotărî să profite, în interesul vărului său, de prietenia pe care i-o arăta soldatul normand. Pădurarului nu-l fu greu să aducă vorba despre întâmplările petrecute în timpul nopţii: plin de bună voinţă, Geoffroy răspunse curiozităţii noului său prieten şi-l încredinţă chiar secretul că el avea misiunea să-l păzească pe cei trei prizonieri.

— Printre ei – adăugă soldatul – se găseşte un băiat foarte frumos, care are, în adevăr, o faţă deosebită.

— Eh! Făcu Micul John, pe un ton nepăsător.

— Da. Poate că niciodată în viaţa dumitale n-ai să vezi un păr cu o culoare atât de neobişnuită. E aproape roşu. Cu toate astea, băiatul este foarte frumos, are nişte ochi minunaţi şi-acum ai zice că închid în ei un diavol, atât de tare strălucesc din pricina mâniei. Monseniorul l-a vizitat pe bietul flăcău când eram eu de pază: n-a putut să scoată un cuvânt de la el şi baronul a ieşit jurând c-o să poruncească să-l spânzure în următoarele douăzeci şi patru de ore.

„Sărmanul Will” – îşi spuse în gând Micul-John.

— Crezi oare că nefericitul acela o fi rănit? Întrebă el apoi cu glas tare.

— Da' de unde! E tot atât de sănătos ca dumneata şi ca mine – răspunse Geoffroy. Numai că-l fără chef, asta e tot.

— Aşadar, aveţi temniţe sus pe metereze? Iată un lucru destul de rar – zise Micul-John.

— Greşeşti, domnule. În Anglia există în multe castele.

— Şi unde se află, la colţuri?

— De cele mai multe ori, da, dar nu toate sunt bune de locuit; de pildă, cea dinspre apus, unde este închis băiatul de care îţi vorbesc, e destul de bună. Poţi trăi acolo fără să suferi. Priveşte – adăugă Geoffroy – se poate vedea de aici unde se află. Vezi barbacana de colo?

— Da.

— Aşa! Vezi deasupra o deschizătură pentru aer şi lumină, sub o uşă joasă?

— O văd. Băiatul acela cu părul roşu acolo e?

— Da, din nefericire pentru el.

— Sărmanul! Ce păcat, nu-l aşa, jupâne Geoffroy?

— Mare păcat, domnule!

— Şi când te gândeşti – reluă Micul-John, cu aerul omului care face o simplă reflecţie – că acolo, între patru pereţi şi-n spatele unei uşi ferecate, zace un om tânăr, în toată puterea, sănătos, care nici n-o fi făcut cine ştie ce rău, dar care, de bună seamă, îşi iroseşte vlaga în strădanii zadarnice! Stă vreo santinelă în temniţă cu el?

— Nu, e singur şi dac-ar avea prieteni, i-ar fi foarte lesne să evadeze. Zăvorul uşii este pe dinafară, doar să-l tragă cineva şi… Scârţ! Uşa s-ar roti în ţâţâni. Numai că i-ar fi cu neputinţă să străbată partea dinspre apus a meterezului.

— De ce?

— Pentru că pe partea asta soldaţii fac necontenit de pază, pe când partea dinspre răsărit e pustie şi pe acolo ar fi un drum sigur.

— Acolo nu sunt santinele?

— Nu, partea aceea a castelului e cu desăvârşire pustie; se zice că ar fi bântuită de strigoi, aşa că un fel de teamă alungă toată lumea de acolo.

— Drept să-ţi spun – adăugă Micul-John – nu l-aş sfătui pe prizonier să încerce o evadare atât de nesigură, căci, după ce ar ieşi din temniţă, ce-ar putea să facă el ca să evadeze dincolo de zidurile unei asemenea fortăreţe?

— Un om străin şi care nu cunoaşte trecerile secrete n-ar fi în stare să facă mai mult de zece paşi şi s-ar opri. Eu, de pildă, dacă aş vrea să fug, m-aş duce spre răsărit, unde-l o încăpere goală cu fereastra spre şanţ. Lângă fereastră, cam la o lungime de braţ, se găseşte un contrafort: acesta ar putea sluji ca treaptă. De acolo te-ai putea coborî pe o construcţie de lemn ce pluteşte pe apă; fără îndoială că podul ăsta care se ridică şi se lasă după voie slujea oamenilor baronului când se întorceau la castel după ora stingerii. Odată ajuns de cealaltă parte, nu-ţi mai rămâne ca să scapi decât să te bizui pe sprinteneala picioarelor tale.

— I-ar trebui un prieten deştept sărmanului prizonier – spuse Micul-John.

— Da, dar nu-l are.

— Nu-l are…

— Repetă John, ca un ecou.

— Prietene pădurar – spuse Geoffroy – îngăduie-mi să te las singur câteva minute, am unele treburi de îndeplinit; dacă vrei să te plimbi prin castel, ai voie, iar dacă din întâmplare te opreşte careva, spune-l parola bucuros şi în chip cinstit; o să ştie că eşti de-ai noştri.

— Îţi mulţumesc, jupâne Geoffroy – răspunse Micul-John, cu recunoştinţă.

— În curând ai să-mi mulţumeşti şi mai vârtos, câine saxon! Mormăi Geoffroy, ieşind din cameră. De fapt ţăranul ăsta mă crede unul de-ai lor. Eu sunt normand, un adevărat normand şi am să-l dovedesc că pe Geoffroy cel puternic nu-l bate nimeni fără a-şi primi pedeapsa. O, blestemat pădurar, ai făcut să se plece în faţa ta un om care n-a simţit niciodată pe umerii lui bâta unui potrivnic. Ai să te căieşti tu de nesăbuinţa ta, fii pe pace! Aha! Strigă Geoffroy, izbucnind în hohote de râs. Ai căzut în cursă, voinicule! Nu încape îndoială că ai venit să-ţi scapi prietenii, căci nişte ticăloşi ca tine i-au atacat pe cruciaţi. Straşnic, ai să faci un drum în slujba maiestăţii sale, dacă nu cumva cuţitul meu ţi s-o înfige în inimă. Ce uşor a muşcat din momeală! Pun

rămăşag pe viaţa mea că-l voi găsi curând sus pe meterezul dinspre răsărit. Va fi un prilej să-l plătesc cu o lovitură tot ce-l datorez.

Tot mormăind aşa, Geoffroy se gândea să se laude în faţa baronului cu destoinicia lui şi, în acelaşi timp, să se răzbune pe Micul-John.

Rămas singur, prietenul nostru John începu să chibzuiască şi el. „Geoffroy ăsta s-ar putea să fie om cinstit – îşi spunea nepotul lui sir Guy – ba chiar să aibă gânduri bune, însă eu nu cred în cinstea şi-n bunăvoinţa lui. Nu-l este dat unui personaj atât de mărunt să aibă măreţie sufletească de a ierta sau, mai mult încă, să arate interes pentru un adversar învingător. Aşadar, Geoffroy mă înşeală; fără îndoială am căzut în cursă. Trebuie să ies din ea şi să veghez la scăparea lui William.”

Micul-John părăsi camera şi, fără altă călăuză decât norocul, se îndreptă spre o galerie largă, la capătul căreia credea că va ajunge la răsărit de metereze. După ce rătăci vreo jumătate de oră printr-un şir de coridoare şi treceri cu desăvârşire pustii, se pomeni în faţa unei uşi. Micul-John o deschise şi zări în încăpere un bătrân, aplecat peste un cufăr în care îngrămădea cu grijă săculeţi plini cu bani de aur. Absorbit de numărătoare, nu băgă de seamă prezenţa neaşteptată a pădurarului. Micul-John tocmai se întreba în sinea lui ce ar trebui să răspundă la întrebarea inevitabilă a bătrânului, când acesta, ridicând capul, zări dinaintea lui pe uriaşul vizitator. O spaimă cumplită i se citi pe faţă. Săculeţul îi scăpă din mâini, iar aurul, răsturnându-se pe podea, zăngăni cu un sunet ce-l dădu fiori proprietarului.

— Cine eşti tu? Întrebă el, cu glas tremurător. Am poruncit să nu intre nimeni în apartamentul meu.

Ce vrei?

— Sunt un prieten al lui Geoffroy şi aş fi vrut s-ajung în turnul dinspre apus, dar m-am rătăcit.

— Ah! Exclamă bătrânul în timp ce un zâmbet ciudat îi întredeschise buzele. Vasăzică eşti prieten cu Geoffroy cel

puternic, cu vitezul Geoffroy? Ascultă, frumosule pădurar, căci într-adevăr eşti un băiat frumos cum n-am mai văzut până acum, n-ai vrea să schimbi haina ta de ţăran cu uniforma de soldat? Eu sunt baronul Fitz Alwine.

— Cum, dumneavoastră sunteţi baronul Fitz Alwine? Strigă Micul-John.

— Da şi într-o zi ai să te feliciţi că ai avut norocul să mă-ntâlneşti, dacă o să ai gândul bun să primeşti propunerea mea.

— Care propunere? Întreba Micul-John.

— Să intri în slujba mea.

— Mai înainte de a vă răspunde, îngăduiţi-mi să vă pun câteva întrebări – spuse Micul-John, în timp ce cu un aer foarte liniştit, răsuci de două ori cheia în uşa pe care intrase.

— Ce faci, frumosule pădurar? Întrebă baronul, cuprins dintr-o dată de teamă.

— Vreau să preîntâmpin ca vreun nepoftit să ne curme vorba şi pun oprelişte unor vizite ce-ar putea fi supărătoare – răspunse calm tânărul. Un fulger de furie scăpără în ochii mici şi cenuşii ai baronului. Vedeţi aceasta? Întrebă pădurarul, vârând sub ochii înălţimii sale o curea lungă din piele de cerb. Sufocându-se de mânie, bătrânul se mulţumi să răspundă la această întrebare îngrijorătoare, printr-un simplu semn afirmativ. Ascultaţi-mă cu luare-aminte – reluă tânărul. Am să cer o favoare, iar dacă se întâmplă ca din vreun motiv oarecare să mi-o refuzaţi, am să vă spânzur fără pic de milă de colţul dulapului de colo. Nimeni n-o să vă vină într-ajutor pentru simplul fapt că am să vă împiedic să strigaţi. Sunt înarmat, am o voinţă de fier, un curaj pe măsura acestei voinţe şi mă simt în stare să apăr uşa acestei camere împotriva a douăzeci de soldaţi. Oricum ar fi, înţelegeţi că, dacă refuzaţi să m-ascultaţi, sunteţi un om mort.

„Ticălos nemernic! Gândea baronul în sinea lui. Dacă o să scap de sub drăcească-ţi stăpânire, am să pun să te

snopească în bătaie.”

— Ce doreşti, viteaz pădurar? Întrebă înălţimea sa, cu voce mieroasă.

— Vreau libertatea… În clipa aceea, pe sală se auziră paşi grăbiţi şi o ciocănitură puternică zgudui uşa din ţâţâni. Micul-John smulse de la brâu un cuţit cu lama subţire şi ascuţită, îl înhaţă pe bătrânul firav şi-l spuse cu glas şoptit şi ameninţător: Dacă scoateţi un strigăt, dacă rostiţi un singur cuvânt care să-mi pună viaţa în primejdie, vă ucid. Întrebaţi cine ciocăne.

Îngrozit, baronul se supuse orbeşte:

— Cine-l acolo?

— Eu sunt, monseniore.

— Care eu, neghiobule? Îi şopti Micul-John.

— Care eu, neghiobule? Repetă baronul.

— Geoffroy.

— Ce vrei, Geoffroy?

— Am să vă dau o veste foarte importantă, monseniore.

— Ce veste?

— Am pus mâna pe şeful ticăloşilor care au atacat vasalii înălţimii voastre.

— Aşa? Adevărat? Murmură Micul-John, pe un ton răutăcios.

— Aşa? Adevărat? Repetă bietul baron.

— Da, milord şi dacă înălţimea voastră binevoieşte să-mi îngăduie, am să-l spun prin ce şiretlic am izbutit să pun mâna pe acest tâlhar.

— Acum sunt ocupat, nu te pot primi; vino peste o jumătate de ceas.

Baronul îşi smulse, ca să spunem aşa, acest răspuns care-l fusese suflat de Micul-John.

— Peste o jumătate de oră o să fie prea târziu – zise Geoffroy, vădit nemulţumit.

— Fă bine şi ascultă, ticălosule! Şi pleacă d-aici! Îţi repet: acum sunt foarte ocupat.

Copleşit de furie, baronul ar fi dat bucuros sacii cu aur închişi în cufăr numai să-l poată opri pe Geoffroy şi să-l cheme în ajutor. Din nefericire, soldatul, silit să se supună ordinului categoric ce i se dăduse, se depărtă tot atât de repede pe cât venise, iar baronul rămase din nou singur cu uriaşul său vrăjmaş. Când paşii soldatului se pierdură în adâncul coridorului, Micul-John îşi vârî cuţitul la brâu şi-l spuse lordului Fitz Alwine:

— Acum, domnule baron, am să vă spun ce vreau. Noaptea trecută a avut loc o luptă în pădurea Sherwood, între soldaţii dumneavoastră care se întorceau de la locurile sfinte şi o ceată de viteji saxoni. Şase oameni au fost făcuţi prizonieri: vreau să fie eliberaţi aceşti şase oameni şi mai vreau să nu-l însoţească şi să nu-l urmărească nimeni. Nu-mi place spionajul şi vi-l interzic.

— Aş primi cu dragă inimă să-ţi fiu pe plac, frumosule pădurar, însă…

— Nu vreţi. Atunci ascultaţi, domnule baron, pentru că n-am nici timp să-mi plec urechea la vorbele dumneavoastră înşelătoare, nici răbdarea să le las să mă obosească. Daţi-mi libertatea acestor băieţi, sau nu răspund de viaţa dumneavoastră nici măcar un sfert de ceas.

— Eşti iute la mânie, tinere! Bine! Am să-ţi dau ascultare. Iată sigiliul meu: caută o santinelă de pe meterez, arată-l acest sigiliu şi spune-l că ţi-am acordat iertarea pentru aceşti ticăloşi… Aceşti prizonieri. Santinela te va călăuzi spre cel care-l are în pază pe prietenii dumitale şi numai decât ţi se va deschide uşa încăperii unde îi ţin închişi, căci băieţii aceştia viteji nu sunt în temniţă.

— Cuvintele dumneavoastră mi se par destul de sincere, domnule baron – răspunse Micul-John – cu toate acestea nu prea îmi vine să mă-ncred prea mult în ele. Sigiliul, santinela, acest du-te-vino dintr-un loc în altul, totul îmi pare atât de complicat, încât mi-ar fi cu neputinţă să mă descurc onorabil. Drept care, de voie sau de nevoie, mă veţi însoţi până la omul care-l are în pază pe prietenii mei; îi veţi

porunci să-l libereze, apoi ne veţi lăsa să ieşim în linişte din castel.

— Te-ndoieşti de cuvântul meu? Întrebă baronul, cu arţag.

— Cu desăvârşire şi mai adaug că, dacă printr-un cuvânt, printr-un gest, un semn, veţi încerca să mă împingeţi în vreo capcană, în aceeaşi clipă vă înfig cuţitul în inimă, fără să mai strig: „Păzea”.

Micul-John îşi rosti ameninţările cu atâta hotărâre, pe chipul lui se citea o dârzenie atât de neclintită, încât nu mai rămânea nici o îndoială că între cuvânt şi faptă n-ar mai fi fost decât gestul.

Baronul se găsea într-o situaţie foarte primejdioasă şi asta din vina lui. De obicei, o companie de soldaţi veghea asupra siguranţei sale, fie lângă apartamentele în care locuia, fie undeva la îndemână ca să răspundă la prima chemare. Însă în ziua aceea, dorind să rămână singur ca să-şi poată rândui în taină imensa cantitate de aur depozitată în cufere (pe vremea aceea nu existau bancheri), îndepărtase garda şi interzisese oricui, indiferent sub ce motiv, să pătrundă în apartamentele sale. Dându-şi seama cu disperare că este singur, baronul nu îndrăznea să calce opreliştea impusă de Micul-John şi, cu gâtlejul doldora de strigăte de spaimă, păstra o tăcere de mormânt. Lordul Fitz Alwine ţinea la viaţa lui şi n-avea deloc chef să-şi întâlnească strămoşii. Totuşi se găsea foarte aproape de a întreprinde această tristă călătorie, căci lupta cu Micul-John avea prea puţini sorţi de izbândă: libertatea tinerilor saxoni, cerută în chip atât de hotărât, era un fapt irealizabil pentru motivul că, încă din primele ceasuri ale dimineţii, prizonierii, legaţi în lanţuri unii de alţii şi păziţi de vreo douăzeci de soldaţi, fuseseră trimişi la Londra. Armata lui Henric al II-lea, decimată de războaiele dezastruoase din Normandia, era foarte slăbită şi cu toate că regatul se afla în plină pace, regele recruta, pe cât îi sta în putinţă, tineri sănătoşi şi bine făcuţi. Ca să-l fie pe plac regelui, seniorii suzerani trimiteau la Londra nenumăraţi vasali de-ai lor, iar lordul Fitz Alwine

se întorsese la Nottingham ca să aleagă, dintre oamenii lui, o trupă demnă să se numere în rândurile armatei regale. Statura înaltă a Micului-John, înfăţişarea sa mândră şi puterea herculeană ce răzbătea din întreaga lui fiinţă îi treziseră baronului dorinţa de a-l trimite la Londra. Cu acest gând ascuns îi propusese el tânărului pădurar să intre în serviciul său şi să îmbrace uniforma militară.

Silit să asculte de o nouă poruncă a Micului-John, baronul se hotărî să-l ascundă adevărul şi să-l ducă, sub pretextul de a vizita prizonierii, într-o parte a castelului unde i-ar fi fost cu putinţă să capete imediat ajutor.

— Sunt gata să răspund cererii dumitale – zise el, ridicându-se de pe scaun.

— Vă asigur că aveţi foarte multă dreptate – adăugă tânărul – şi dacă vreţi să amânaţi pentru cât mai târziu vizita dumneavoastră la Satana, să ne grăbim să părăsim această cameră. Ah, dar vreau să-mi mai spuneţi ceva – adăugă Micul-John.

— Vorbeşte – gemu baronul.

— Unde este fiica dumneavoastră?

— Fata mea?! Exclamă Fitz Alwine, mirat din cale afară. Fata mea?!

— Da, fiica dumneavoastră, lady Christabel.

— Trebuie să-ţi spun, domnule pădurar, că-mi pui o întrebare foarte ciudată.

— N-are importanţă, răspunde-ţi-mi deschis.

— Lady Christabel este în Normandia.

— Unde, în Normandia?

— La Rouen.

— Adevărat?

— Foarte adevărat. Se află la mânăstirea din acel oraş.

— Ce s-a întâmplat cu Allan Clare?

Chipul baronului se împurpură dintr-o dată, dinţii încleştaţi sub buzele fremătătoare înăbuşiră un strigăt de furie şi el zvârli tânărului o privire încărcată de o nespusă

mânie. John, care cu statura lui îşi domina firavul duşman, repetă rar aceeaşi întrebare:

— Ce s-a întâmplat cu Allan Clare?

— Nu ştiu!

— Minciună! Strigă Micul-John. Minciună! Ne-a părăsit de şase ani ca s-o urmeze pe lady Christabel şi sunt sigur că ştiţi ce s-a întâmplat cu acest tânăr nefericit. Unde este?

— Nu ştiu.

— Nu l-aţi văzut în timpul acestor şase ani?

— L-am văzut, încăpăţânat nemernic…!

— Vă rog, fără insulte, domnule baron. Unde l-aţi văzut?

— Prima întâlnire dintre noi – reluă Fitz Alwine, cu amărăciune în glas – s-a petrecut într-un loc unde acest vagabond neruşinat nu trebuia să pună piciorul. L-am găsit în apartamentul fiicei mele, în genunchi dinaintea lady-ei Christabel. Chiar în aceeaşi seară, fata mea intra la mânăstire; a doua zi a avut îndrăzneala să se prezinte în faţa mea şi să-mi ceară mâna Christabelei. Am pus oamenii să-l dea afară. De atunci nu l-am mai văzut, însă de curând am auzit că a intrat în serviciul regelui Franţei.

— De bună voie? Întrebă John.

— Da, ca să îndeplinească toate condiţiile unei înţelegeri dintre noi.

— Ce înţelegere? La ce s-a angajat Allan? Ce i-aţi făgăduit?

— S-a angajat să-şi refacă averea, să reintre în posesia domeniilor sale, sechestrate din cauza devotamentului arătat de tatăl său faţă de Thomas Becket. I-am făgăduit mâna fiicei mele dacă stă departe de ea timp de şapte ani, fără să caute s-o vadă. Dacă nu-şi respectă cuvântul, voi face cu lady Christabel ce voi crede eu de cuviinţă.

— De când există acest angajament?

— De trei ani.

— Bun. Acum să ne ocupăm de prizonieri. Să mergem să-l punem în libertate.

În pieptul baronului clocotea un adevărat vulcan; totuşi faţa lui palidă nu lăsa să se întrevadă nimic din planurile

sinistre care-l frământau mintea. Înainte de a-l însoţi pe Micul-John, răsuci de doua ori cheia în broasca cufărului, se încredinţă că nu lăsase nici o urmă care să-l dea în vileag bogăţiile, apoi se adresă tânărului, cu glas blajin:

— Haidem, viteazule saxon!

Micul-John nu era omul care să urmeze orbeşte drumul pe care l-ar fi ales baronul, aşa că-l fu lesne să-şi dea seama că lordul Fitz Alwine mergea într-o direcţie opusă celei pe care ar fi trebuit să o ia ca să ajungă la metereze.

— Domnule baron – îi spuse el punându-şi mâna viguroasă pe umărul bătrânului – aţi ales un drum care ne depărtează de ţinta noastră.

— De unde ştii? Întrebă baronul.

— Pentru că prizonierii sunt închişi în temniţele de pe meterez.

— Cine ţi-a spus?

— Geoffroy!

— Ticălosul!

— Da, e un ticălos, căci, nemulţumit să-mi spună în ce parte a castelului se află prietenii mei, mi-a mai arătat şi mijlocul prin care îi pot ajuta să evadeze.

— Adevărat? Strigă baronul. N-am să uit să-l răsplătesc pentru bunele sale servicii. Însă, trădându-mă pe mine, îşi bătea joc de prea marea dumitale încredere: prizonierii nu sunt în această parte a castelului.

— Se poate, însă eu vreau să mă încredinţez de acest lucru în tovărăşia dumneavoastră.

Sub galeria unde se găseau cele două personaje ale noastre, se auzi deodată zgomot de paşi stârnit de mai mulţi oameni. Doar o scară îl despărţea pe lordul Fitz Alwine de acest ajutor providenţial. Aşa că, profitând de un moment de neatenţie din partea pădurarului, care tocmai căuta să-şi dea seama de locul unde se aflau, baronul se repezi, cu o sprinteneală de nebănuit pentru vârsta lui, spre uşa ce se deschidea spre scară. Dar tocmai când, ajungând aici, se pregătea să coboare din patru în patru trepte, simţi

o mână de fier înfigându-l-se în umăr. Nenorocitul bătrân dădu un ţipăt ascuţit şi se aruncă pe trepte. Calm, mulţumindu-se doar să mărească pasul, Micul-John îl urmă pe baron în goana-l nebunească, mai aprigă, mai grăbită din minut în minut. Mânat de speranţa că va găsi ajutor, baronul alerga mereu, strigând şi cerând ajutor. Însă strigătele lui rămâneau fără ecou şi se pierdeau în imensa singurătate a galeriilor. În sfârşit, după un sfert de oră de fugă, baronul ajunse la o uşă, o împinse cu atâta putere, încât se deschiseră amândouă canaturile, iar el căzu disperat în braţele unui om care se repezise înaintea lui.

— Scapă-mă! Scapă-mă! Ucigaşul! Striga baronul. Prinde-l! Omoară-l! Şi, sfârşind cu strigătele acestea furioase, lordul Fitz Alwine, la capătul puterilor, alunecă din mâinile care încercau să-l susţină şi se întinse pe podea cât era de lung.

— Înapoi! Strigă Micul-John, căutând să-l îndepărteze pe ocrotitorul baronului. Înapoi!

— Ei, bravo, Micul-John – răsună o voce cunoscută. Mânia te orbeşte în aşa măsură, încât nu-ţi mai recunoşti prietenii?

Micul-John scoase un strigăt de uimire.

— Ce văd? Dumneata, Robin? Slavă Domnului! Iată o întâmplare fericită care o să-l bucure grozav pe trădătorul ăsta, căci, dacă nu erai dumneata, jur că i-ar fi sunat ceasul.

— Cine-l acest nenorocit pe care-l urmăreşti aşa, dragă John?

— Baronul Fitz Alwine – îi suflă la ureche Halbert lui Robin, ascunzându-se în spatele acestuia din urmă.

— Baronul Fitz Alwine?! Strigă Robin. Sunt cu adevărat încântat de această întâlnire, care îmi va da putinţa să-l pun câteva întrebări de cea mai mare însemnătate pentru nişte persoane la care ţin foarte mult.

— Nu te mai osteni să-l întrebi – răspunse Micul-John. Am aflat de la el tot ce doream să ştiu, mai întâi despre soarta lui Allan Clare, apoi despre prietenii noştri. Sunt închişi aici

şi el tocmai mă ducea spre temniţa lor ca să-l pună în libertate. Sau, mai bine zis, trădătorul se făcea că mă duce acolo, căci a profitat de un moment de neatenţie ca să încerce să fugă.

Regretul de a nu fi reuşit, îi smulse baronului un geamăt lugubru.

— Când îţi făgăduia punerea în libertate a prietenilor noştri, te înşela, viteazule John: dragii noştrii băieţi se îndreptau spre Londra în timp ce noi mâncam la han.

— Cu neputinţă! Strigă Micul-John.

— Şi totuşi e foarte adevărat – răspunse Robin Hood. A aflat Hal şi noi tocmai te căutam ca să te scoatem din bârlogul leului.

Auzind rostindu-se numele lui Halbert, baronul ridică uşor capul, aruncă repede o privire spre băiat şi, lămurit pe de-a-ntregul asupra fidelităţii călăuzei, îşi reluă poziţia de om învins, murmurând în gândul lui mii de blesteme la adresa sărmanului Hal. Mişcarea baronului nu scăpase atenţiei plină de îngrijorare a lui Halbert.

— Robin – spuse el – înălţimea sa mi-a aruncat o privire care nu-mi făgăduieşte recompense prea mari pentru prietenia mea faţă de dumneata.

— Nu, într-adevăr…

— Murmură în surdină lordul Fitz Alwine – şi n-am să-ţi iert niciodată trădarea.

— Ei bine, dragă Hal – răspunse Robin, dacă rămânerea dumitale aici a devenit imposibilă, dacă prezenţa noastră în castel a devenit de prisos, să plecăm împreună.

— Staţi – interveni Micul-John – pare-mi-se că fac un mare bine întregului comitet scăpându-l pentru totdeauna de stăpânirea trufaşă a acestui normand blestemat. Am să-l trimit la dracu!

Ameninţarea aceasta îl făcu să sară în sus pe baron, care într-o clipă fu pe picioarele-l slăbănoage. Hal şi Robin închiseră uşa.

— Bunule pădurar – îngăimă bătrânul – cinstite arcaş, micuţul meu Hal, nu fiţi fără milă! Nu sunt vinovat de năpasta care a căzut pe capul prietenilor voştri: ei au atacat oamenii mei, oamenii mei s-au apărat; nu este acesta un fapt foarte firesc? Vitejii băieţi căzuţi în mâinile mele, în loc să fie spânzuraţi cum s-ar fi cuve… Cum merit… Vreau să spun cum ar fi trebuit să se aştepte, au fost cruţaţi şi au fost trimişi la Londra. Nu ştiam că o să veniţi azi să-mi cereţi eliberarea lor; dacă aş fi fost anunţat, de bună seamă că băieţii n-ar mai fi avut acum ce să-şi mai dorească. Gândiţi-vă: în loc să vă înfuriaţi, fiţi judecători, nu călăi. Vă jur că am să cer graţierea prietenilor voştri. Mai jur că am să-l iert lui Halbert trăd… Uşurinţa purtării lui şi am să-l păstrez în slujba bună pe care o are la mine.

Vorbind astfel, baronul ciulea urechea la cel mai mie zgomot, sperând zadarnic să primească un ajutor cară nu venea.

— Baron Fitz Alwine – rosti cu gravitate Micul-John – trebuie să procedez după legea codrului: veţi muri.

— Nu! Nu! Suspină înălţimea sa.

— Ascultaţi, vă rog, domnule baron. Vorbesc fără mânie. Acum şase ani, aţi poruncit să se pună foc casei acestui tânăr; mama lui a fost ucisă de unul din soldaţii voştri şi pe trupul acestei sărmane femei am jurat să-l pedepsim pe ucigaş.

— Fie-vă milă de mine! Gemu bătrânul.

— Micule-John – spuse Robin – cruţă-l pe acest om pentru îngereasca făptură care-l numeşte tată. Milord – adăugă Robin, întorcându-se spre baron – făgăduiţi-mi că-l veţi acorda lui Allan Clare mâna aceleia pe care o iubeşte şi veţi scăpa cu viaţă.

— Făgăduiesc, domnule pădurar.

— Vă veţi ţine cuvântul? Întrebă Micul-John.

— Da.

— Lasă-l viaţa, John! Jurământul pe care ţi l-a făcut a fost auzit în cer; dacă nu-l respectă, sufletul său va fi veşnic

afurisit.
— Cred că-l de mult afurisit, prietene – replică John – şi nu mă pot împăca cu gândul că i s-a acordat astfel iertarea deplină.
— Nu vezi că-l pe jumătate mort de frică?
— Ba da; însă nici nu vom apuca noi să facem o sută de paşi şi el va pune toată trupa să ne urmărească. Trebuie să împiedicăm un asemenea deznodământ primejdios.
— Să-l închidem în camera aceasta – zise Hal.
Lordul Fitz Alwine aruncă spre tânăr o privire încărcată de ură.
— Foarte bine – adăugă Robin.
— Şi ţipetele pe care o să le scoată când va rămâne singur? Şi gălăgia pe care o va face? V-aţi gândit la toate astea?
— Atunci – zise Robin – leagă-l de un jilţ cu cingătoarea din piele de cerb cu care eşti încins şi drept căluş vâră-l în gură mânerul propriului său pumnal.
Micul John îl apucă zdravăn pe baron, care nu încercă să se apere şi-l legă fedeleş de spătarul jilţului. După ce luară aceste măsuri, cei trei tineri se grăbiră să ajungă în curtea ce dădea spre podul mobil, iar paznicul, care era un prieten al lui Hal, îi lăsă să treacă fără a le face nici o greutate.
În timp ce prietenii noştri se îndreptau spre locuinţa frumoasei Grace May, Geoffroy, în culmea nerăbdării, se îndreptă spre apartamentele baronului. Ajuns în faţa uşii, mai întâi ciocăni uşor, apoi, neprimind răspuns, bătu mai tare. Nimeni nu-l răspunse. Speriat de această linişte, Geoffroy începu să-l strige pe baron, dar nu-l răspunse decât ecoul propriului său glas. Atunci, cu umărul său puternic, forţă uşa. Camera era goală. Geoffroy străbătu sălile, coridoarele, trecerile secrete, galeriile, strigând din răsputeri:
— Monseniore! Monseniore! Unde sunteţi?
În sfârşit, după multe căutări, Geoffroy avu plăcerea să dea peste stăpân.

— Milord! Stăpâne! Ce s-a întâmplat?! Exclamă Geoffroy în timp ce-l dezlega pe baron.

Acesta, palid de mânie, răspunse furios:

— Spune să se ridice podul mobil, nu lăsaţi pe nimeni să iasă, scotociţi prin tot castelul şi veţi da peste un mişel de pădurar înalt, ascuns pe undeva; legaţi-l şi aduceţi-mi-l. Hal să fie spânzurat. Hai, pleacă odată, neghiobule! Ce mai stai?!

Frânt de oboseală, baronul se târî până în camera lui, dar Geoffroy, cu inima plină de nădejdea ispititoare că va pune mâna pe Micul-John, plecă să împartă numeroasele porunci pe care le primise.

Un ceas mai târziu, în vreme ce tot castelul era scotocit de sus până jos pentru a-l găsi pe Micul-John, Hal, care-şi luase rămas bun de la frumoasa Grace May, străbătea pădurea Sherwood însoţit de prietenii săi, îndreptându-se spre Gamwell.

XIX.

După ce baronul Fitz Alwine îşi veni de-a binelea în fire din spaima prin care trecuse şi se odihni după încercările care-l obosiseră peste măsură, porunci să se facă cercetări în oraşul Nottingham spre a da de urma pădurarului. Este de la sine înţeles că baronul pregătea o cruntă răzbunare pentru ocara nemaipomenită pe care o îndurase.

Când Geoffroy aduse la cunoştinţă baronului fuga lui Halbert, mânia castelanului ajunse la culme.

— Ticălos nemernic! Se adresă el lui Geoffroy. Dacă mai ai neîndemânarea să laşi să-ţi scape şi tâlharul care s-a înfăţişat dinaintea mea spunând că ţi-e prieten, să ştii că vei fi spânzurat fără milă!

Dorind să recâştige stima şi încrederea stăpânului său, voinicul servitor porni în căutarea pădurarului, cu toată conştiinciozitatea. Străbătu oraşul, scotoci împrejurimile, întrebă hangiii şi-şi dădu atât de bine silinţa, încât află că primul păzitor al pădurii Sherwood, sir Guy de Gamwell, avea un nepot ale cărui semnalmente corespundeau întru

totul cu cele ale frumosului pădurar. Geoffroy mai află că tânărul acesta locuia în casa unchiului său şi că, judecând după descrierea făcută de cruciaţi privitor la şeful bandei care-l atacase noaptea, personajul acesta rudă cu sir Guy nu era altul decât adversarul baronului şi învingătorul lui Geoffroy.

Omul care-l dăduse soldatului aceste preţioase informaţii mai adăugase că un tânăr arcaş, iscusit nevoie mare în mânuirea arcului, iscusinţă aproape proverbială, ca să spunem aşa şi care se numea Robin Hood, locuia, de asemenea, în castelul de la Gamwell.

Cum e de la sine înţeles, Geoffroy alergă în mare grabă să-l spună baronului tot ce aflase. Lordul Fitz Alwine ascultă liniştit povestea stufoasă a slujitorului său, ceea ce dovedea din partea lui o mare răbdare şi, dintr-o dată, mintea i se lumină. Îşi aminti că Maud, sau Isabel, cum în mod obişnuit o numea baronul pe servitoarea fiicei sale, se refugiase la Gamwell Hall şi că, fără îndoială, tot acolo trebuia să fie şi Robin Hood, şeful bandei, precum şi Micul-John şi oamenii care alcătuiau banda aceea neruşinată.

Noi veşti confirmară exactitatea raportului făcut de Geoffroy şi atunci lordul Fitz Alwine se hotărî pe loc să depună, la picioarele tronului lui Henric al II-lea o plângere severă împotriva pădurarilor. Momentul era bine ales. În acea vreme, Henric al II-lea, care se ocupa în mod stăruitor de asigurarea ordinei interne în regat şi căuta să introducă respectarea proprietăţii teritoriale, asculta cu atenţie relatările despre furturi şi jafuri, care îi erau făcute de cei care-l prezentau rapoartele. Din ordinul regelui, cei vinovaţi erau arestaţi, apoi întemniţaţi; din închisorile de stat treceau fie în rândurile gradelor inferioare ale armatei, fie pe vasele de pază a coastei.

Lordul Fitz Alwine obţinu o audienţă la Henric al II-lea şi baronul îi supuse regelui, exagerând mult, motivele plângerii sale împotriva lui Robin Hood. Numele acesta reţinu atenţia regelui în mod deosebit. El ceru lămuriri

suplimentare şi află astfel că Robin Hood este acela care revendicase dreptul la titlul şi bunurile ultimului conte de Huntingdon, pretinzând că descinde în linie directă din Waltheof, căruia comitatul de Huntingdon îi fusese acordat de Wilhelm I Cuceritorul. După cum se ştie, cererea lui Robin Hood fusese respinsă, iar adversarul său, abatele de Ramsey, rămăsese în posesia moştenirii tânărului.

Aflând că agresorul baronului nu este altul decât pretinsul conte de Huntingdon, regele se supără foarte tare şi-l condamnă pe Robin Hood la exil. El decretă, de asemenea, ca familia Gamwell, ocrotitoarea pe faţă a lui Robin Hood, să fie deposedată de bunurile pe care le stăpânea şi izgonită de pe domeniile sale.

Un prieten al lui sir Guy care aflase despre judecata crudă pronunţată împotriva sărmanului bătrân se grăbi să-l trimită o depeşă. Îngrozitoarea veste aduse consternare în liniştita locuinţă a familiei Gamwell. Ţăranii, aflând la iuţeală vestea privitor la nenorocirea care-l lovise pe stăpânul lor, se strânseră în jurul castelului şi strigară, împreună cu sir Guy, că trebuie să împiedice pe oricine ar încerca să se apropie de Gamwell Hall şi că sunt gata mai degrabă să moară luptând decât să cedeze o palmă de pământ. Robin Hood ştia că sir Guy avea o proprietate frumoasă în comitetul Yorkshire şi, sfătuit de Micul-John, îl rugă pe bătrân să părăsească Gamwell-ul şi să-şi ducă familia în acel adăpost sigur.

— Nu mi-e de ultimele zile pe care le mai am de trăit – răspunse baronetul, ştergându-şi cu o mână tremurândă lacrimile care îi înroşeau pleoapele. Eu sunt asemenea bătrânilor stejari din pădurile noastre, cărora cel mai uşor vânt le smulge frunzele una câte una, până rămân cu desăvârşire despuiaţi. Copiii mei vor părăsi chiar azi această casă căzută în ruină. Însă eu n-am nici puterea, nici curajul să dezertez de sub acoperişul părinţilor mei. Aici m-am născut, aici voi muri. Nu-mi cere să plec, Robin Hood! Căminul strămoşilor mei îmi va sluji de mormânt; ca şi ei,

voi adormi în casa care m-a văzut venind pe lume, ca şi ei voi apăra uşa casei mele împotriva invaziei străine. Duceţi-mi soţia şi pe fetele mele… Băieţii mei, sunt sigur, nu-l vor părăsi pe bătrânul lor tată; alături de el, vor apăra leagănul neamului nostru.

Rugăminţile lui Robin şi implorările Micului-John îl lăsară surd pe baronet. Trebuiră să-şi ia nădejdea de a-l îndepărta de Gamwell şi cum împrejurările cereau să se treacă imediat la acţiune, se luară de îndată măsuri în vederea organizării plecării femeilor.

Lady Gamwell, fiicele sale, Marianne, Maud, slujitoarele din casă, încredinţate unei cete de ţărani credincioşi, trebuiau, o dată cu căderea nopţii, să se îndepărteze de Gamwell Hall.

După ce se sfârşiseră pregătirile acestei dureroase plecări şi familia se reuni în sala mare a castelului, Robin Hood, observând că Marianne lipseşte, se îndreptă în grabă spre camera tinerei fete.

— Robin! Strigă deodată o voce, întretăiată de suspine. Tânărul întoarse capul şi o zări pe miss Maud, cu ochii înotând în lacrimi. Dragul meu Robin – spuse ea – vreau să-ţi vorbesc înainte de a părăsi casa. Vai, Doamne, s-ar putea să nu ne mai revedem niciodată!

— Dragă Maud, te rog, linişteşte-te, nu te lăsa pradă unui gând atât de trist. În curând vom fi din nou împreună ţi-o jur.

— Aş vrea să te pot crede, Robin; însă, în realitate este cu neputinţă: ştiu ce primejdie ne ameninţă; apărarea pe care o vei încerca prezintă greutăţi aproape de neînvins. Ceasul plecării se apropie, dă-mi voie, Robin să-ţi mărturisesc recunoştinţa mea, pentru bunătatea neîntreruptă pe care mi-ai arătat-o.

— Te rog, Maud, între noi să nu mai fie vorba de recunoştinţă şi mulţumiri; aminteşte-ţi de legământul pe care l-am făcut amândoi acum şase ani, ne-am legat atunci eu să te iubesc ca un frate, iar tu ca o soră. Mă grăbesc să

adaug că ţi-ai ţinut cuvântul şi că ai fost pentru mine cea mai afectuoasă prietenă şi cea mai bună dintre surori. De atunci, am început să te iubesc tot mai mult.

— Mă iubeşti cu adevărat, Robin?

— Da, Maud, vreau să vezi în mine o rudă devotată cu totul fericirii dumitale.

— Întotdeauna te-ai purtat în aşa fel încât să mă convingi de afecţiunea dumitale, dragă Robin; de aceea am încredere în caracterul cinstit al dumitale ca să-ţi spun…

Dar n-apucă să sfârşească aceste cuvinte, că tânăra fată izbucni într-un hohot de plâns.

— Hai, Maud, ce ai? Vorbeşte, prostuţo! De fapt, pare-mi-se că eşti la fel de sfioasă ca un pui de căprioară. Cu faţa ascunsă în mâini, tânăra continua să plângă. Hai, Maud, hai, curaj! Ce-nseamnă disperarea asta? Ce vrei să-mi mărturiseşti? Te-ascult, vorbeşte fără teamă.

Maud îşi lăsă mâinile în jos, ridică ochii şi spuse, încercând să zâmbească:

— Sufăr mult… Mă gândesc la o fiinţă care a fost bună cu mine, care m-a înconjurat cu grijă, cu atenţie…

— Te gândeşti la William – o întrerupse repede Robin. Fata roşi. Ura! Strigă Robin. Ah, drăguţă Maud. Îl iubeşti pe băiatul acesta viteaz, Domnul fie lăudat! Aş fi dat totul ca să-l văd pe Will la picioarele dumitale. Ar fi atât de fericit să te-audă spunând: „Te iubesc, William”!

Maud încercă să nege că l-ar iubi pe William atât de mult pe cât i se părea lui Robin, dar fu nevoită să recunoască în cele din urmă că tot gândindu-se la tânărul roşcovan, ajunsese să aibă pentru el un simţământ puternic. După această mărturisire, destul de stingheritoare, mai ales că i-o făcea lui Robin, Maud îl iscodi cu privire la lipsa lui William. Robin răspunse că n-are de ce să se neliniştească, întrucât această absenţă se datora unor treburi importante şi că, peste câteva zile, Will avea să se întoarcă în mijlocul familiei. Această minciună afectuoasă aduse pacea şi liniştea în inima fetei. Ea întinse spre Robin obrajii

îmbujoraţi de lacrimi şi, după ce primi sărutul lui frăţesc; se grăbi să coboare în sala mare de la parter.

Robin intră apoi în camera Mariannei.

— Dragă Marianne – spuse Robin, luând mâinile fetei în mâinile sale – suntem pe punctul de a ne despărţi şi, poate, pentru multă vreme. Dă-mi voie ca înainte de a ne despărţi să-ţi vorbesc de la inimă la inimă.

— Te-ascult, Robin – răspunse tânăra cu căldură.

— Ştii, desigur, Marianne – spuse tânărul, cu tremur în glas – că te iubesc din tot sufletul?

— Tot ce faci îmi dovedeşte zilnic aceasta, prietene.

— Ai încredere în mine, nu-l aşa? Crezi pe deplin, întru totul, fără greş, în sinceritatea dragostei mele, în devotamentul meu plin de tandră abnegaţie?

— Da, da, desigur, dar de ce mă-ntrebi dacă te cred un om cinstit, o inimă vitează, un adevărat prieten? În loc să-l răspundă, Robin zâmbi trist. Robin, mă sperii, vorbeşte, te rog. Chipul dumitale serios, purtarea-ţi gravă şi întrebările ciudate pe care mi le pui mă fac să mă tem că-mi va fi dat să aflu o nenorocire şi mai mare decât aceea care mă copleşeşte de atâta vreme.

— Linişteşte-te, Marianne – spuse blând Robin – mulţumesc lui Dumnezeu, n-am veşti proaste să-ţi dau. N-am să-ţi vorbesc decât despre dumneata şi dacă o fac, nu trebuie să te superi pe mine. În ciuda raţiunii, dragostea este egoistă, iar dragostea mea va fi supusă la o grea încercare. Va trebui să ne despărţim Marianne şi, poate, pentru totdeauna.

— Nu, Robin, nu, trebuie să avem încredere în bunătatea lui Dumnezeu.

— Vai, dragă Marianne, văd cum totul se năruie în jurul meu şi inima mi se frânge. Iată această familie respectabilă şi primitoare: pentru că mi-a întins o mână de ajutor când rătăceam fără adăpost, este osândită la exil, i se confiscă bunurile, este izgonită din casă. Vom apăra casa şi, atâta vreme cât va mai rămâne piatră pe piatră în satul Gamwell,

voi sta alături de ea. Providenţa de la care aştepţi ajutor nu m-a părăsit niciodată în clipe de primejdie şi, ca şi dumneata, mă bizui şi eu pe ea. Eu voi lupta, ea mă va ocroti. Însă gândeşte-te bine, Marianne, o ordonanţă regală m-a osândit la exilarea din ţară şi, oricând, pot să fiu spânzurat de primul copac de pe marginea drumului sau să fiu trimis la spânzurătoare de vreun spion, căci s-a pus preţ pe capul meu. Robin Hood, conte de Huntingdon – adăugă cu mândrie tânărul – nu mai este astăzi nimic. Ei bine, Marianne, mi-ai acordat încrederea şi ai jurat să fii iubita mea tovarăşă de viaţă?

— Da, da, Robin.

— Dragă Marianne, şterg din inima mea acest jurământ, vreau să uit această făgăduială. Marianne, adorata mea Marianne, îţi redau libertatea şi te dezleg de legământul făcut.

— Ah, Robin! Strigă fata, cu glas dojenitor.

— Aş fi nedemn de dragostea dumitale, Marianne – spuse Robin – dacă în situaţia mea de azi aş mai nutri speranţa de a te numi soţia mea. Îţi dau deci libertatea să dispui de mâna dumitale. Însă te rog doar un singur lucru: să te gândeşti din când în când, cu prietenie, la sărmanul proscris.

— Mă întristează părerea pe care o ai despre caracterul meu, Robin – răspunse fata jignită. Cum ai putut să crezi măcar o clipă că cea pe care o iubeşti ar fi atât de nedemnă de dragostea dumitale? Cum ai putut să crezi că dragostea mea ar putea fi necredincioasă în clipele de nenorocire?

Rostind aceste cuvinte, Marianne izbucni în plâns.

— Marianne! Marianne! Strigă disperat Robin. Pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă liniştită. Vai, te iubesc atât de mult, încât mă ruşinez să te osândesc să împarţi cu mine soarta mea nefericită. Crede-mă că nu mă simt prea umilit de dezonoarea crudă care-mi loveşte numele, dar gândul de a mă despărţi de dumneata îmi îneacă sufletul într-o amară suferinţă! Însă, Marianne, dacă nu te-aş iubi

atât, mi-aş înfige pumnalul în inimă, dragostea pentru dumneata este singura mea legătură cu viaţa. Dumneata, dragă Marianne, care eşti obişnuită cu luxul, ai suferi cumplit din pricina sărăciei dacă ai ajunge soţia lui Robin Hood şi-ţi jur că aş prefera să te pierd pentru totdeauna decât să te ştiu că ai fi nefericită cu mine.

— Sunt soţia dumitale în faţa lui Dumnezeu, Robin şi viaţa dumitale va fi şi viaţa mea. Acum dă-mi voie să-ţi dau câteva sfaturi: ori de câte ori vei putea să-mi trimiţi vreo veste despre dumneata, fă-o şi dacă ţi-e cu putinţă să vii să mă vezi, vino, îmi vei face o mare bucurie. Fratele meu se va reîntoarce şi, cu ajutorul lui, nădăjduiesc să obţinem revocarea decretului atât de crud care te condamnă.

Robin zâmbi trist:

— Dragă Marianne, nu trebuie să-ţi amăgeşti inima cu o speranţă deşartă. Nu m-aştept la nimic bun din partea regelui. Sunt hotărât să mă port într-un anume fel şi n-am să mă abat de la această hotărâre. Dacă vei auzi vorbindu-se de rău despre mine, astupă-ţi urechile, Marianne, ca să n-audă calomniile, căci îţi jur pe sfânta mea mamă, voi merita totdeauna stima şi prietenia dumitale.

— Ce-aş putea să aud rău despre dumneata, Robin şi ce planuri ţi-ai făcut?

— Nu mă-ntreba nimic, dragă Marianne, cred că planurile mele sunt cinstite, dar dacă viitorul va dovedi că ele nu sunt aşa, eu voi fi primul care să-mi recunosc greşeala.

— Ştiu că eşti cinstit şi viteaz, Robin şi mă voi ruga lui Dumnezeu să te-ajute în tot ce vei pune la cale.

— Îţi mulţumesc, scumpa mea Marianne. Şi acum, adio! Spuse Robin, stăpânindu-şi cu greu lacrimile care-l scăldau ochii.

În braţele nefericitului ei prieten, tânăra simţi că o părăsesc şi ultimele puteri când auzi cuvântul „adio”. Îndurerată, îşi ascunse faţa pe umărul lui Robin şi lasă lacrimile să-l curgă nestăvilit. Câteva minute, cei doi tineri rămaseră muţi, zdrobiţi de durere. În sfârşit, cineva o strigă

pe Marianne şi chemarea avu darul să-l despartă din înlănţuirea acestei ultime îmbrăţişări. Coborâră şi Marianne, care era îmbrăcată în veşminte de călărie, încălecă pe calul ce-l fusese pregătit. Lady Gamwell şi fiicele sale erau atât de îndurerate, încât abia se puteau ţine în şa. Slujitoarele din casă, cele mai multe căsătorite, copiii lor şi câţiva bătrâni completau grupul călare. După o scenă sfâşietoare, porţile castelului fură închise în urma fugarilor, care, însoţiţi de o ceată de oameni hotărâţi, se îndreptară spre pădure.

Se scurse o săptămână. Fiecare zi din această săptămână de aşteptare plină de nelinişte fu folosită pentru fortificarea Gamwell Hall-ului. Locuitorii satului trăiau, ca să spunem aşa, chinuiţi de teamă, căci fiece oră aducea cu sine spaima pentru ziua următoare. În jurul Gamwell Hall-ului au fost aşezate santinele. Sub îndrumarea lui Robin, se ridicară două rânduri de baricade având drept scop, dacă nu să oprească înaintarea duşmanului, cel puţin să constituie un obstacol greu de trecut în calea lui. Aceste baricade de înălţimea unui om îngăduiau ţăranilor să se afle la adăpost de săgeţile ucigaşe ale inamicului, dându-le, în schimb, posibilitatea să ţintească fără greş locul unde trebuiau să ajungă propriile lor lovituri.

Totuşi nu trebuie să credem că sir Guy îşi făcuse vreo iluzie asupra succesului apărării sale, el îşi dădea seama că este şi primejdioasă şi inutilă, dar nu voia să se predea fără să se fi luptat ca un nobil şi curajos saxon.

Robin era sufletul acestei mici armate: supraveghea lucrările, încuraja ţăranii, făurea arme, le împărţea. Satul Gamwell, altădată atât de calm şi de tihnit, era acum plin de viaţă, de însufleţire; spaima făcuse loc entuziasmului, iar paşnicii locuitori ai satului se arătau mândri şi fericiţi să intre în luptă deschisă cu normanzii.

Când toate pregătirile de apărare au fost isprăvite, un fel de toropeală se lăsă peste sat; s-ar fi zis că liniştea, alungată până atunci de ecoul strigătelor războinice, ar fi

revenit iar la gazdele sale paşnice; însă tăcerea aceasta semăna cu răgazul de linişte ce învăluie natura cu câteva clipe înainte de izbucnirea furtunii. Ochiul priveşte neclintit, auzul este încordat, aştepţi cu îngrijorare bubuitul trăsnetului.

Inamicul se lăsă aşteptat zece zile. În cele din urmă, unul din pândarii puşi în pădure vesti apropierea unei trupe călare. Vestea zbură din gură în gură, se sună alarma, iar ţăranii se repeziră ca un singur om să-şi ocupe posturile. Ghemuiţi în spatele baricadelor, ei stăteau tăcuţi, cu armele pregătite, urmărind cu înfrigurare înaintarea rapidă a duşmanului.

Nezărind pe nimeni, neauzind nici un zgomot care să trădeze o încercare de apărare, comandantul soldaţilor lui Henric al II-lea îşi freca mâinile de bucurie, încredinţat că avea să-l surprindă nepregătiţi pe locuitorii din Gamwell. Totuşi, cunoscându-l pe saxoni – el ştia din experienţă, simţind pe propria-l piele, că oamenii aceştia viteji se băteau foarte bine – se aşteptase să întâlnească obstacole pe drum. Tăcerea care domnea în câmpie îi pricinui o nespusă plăcere, socotind că va pica pe neaşteptate.

Trupa normandă se compunea din vreo cincizeci de oameni, ţăranii erau o sută; după cum se vede, forţa acestora din urmă era superioară inamicului şi, în plus, poziţia lor era admirabilă. Încredinţat că avea să cadă asupra satului asemenea unei păsări de pradă asupra păsărelei nevinovate, comandantul nostru ordonă oamenilor să grăbească pasul cailor. Soldaţii se supuseră şi, în pas vioi, urcară colina la iuţeală. Dar abia atinseră creasta, că o ploaie de săgeţi, de suliţe şi de pietre îi învălui din creştet până-n tălpi. Uimirea soldaţilor fu atât de mare, încât o a doua ploaie de săgeţi se abătu asupra lor mai înainte ca ei să se fi gândit la ripostă.

Căderea a trei sau patru soldaţi răniţi mortal îi făcu pe normanzi să scoată un strigăt de mânie; atunci zăriră şi baricadele. Se aruncară asupra primei şi o atacară cu furie.

Întâmpinaţi cu bărbăţie şi respinşi cu putere de saxonii pitulaţi în ascunzătorile lor, soldaţii înţeleseră că nu le rămânea altceva de făcut decât să se bată vitejeşte. Ei reuşiră să cucerească prima baricadă, însă în spatele acesteia îi opri o a doua, apoi a treia. Pierduseră până atunci destui oameni şi, culmea dezamăgirii, nu le era cu putinţă să vadă dacă doborâseră vreun duşman. Saxonii, care în cea mai mare parte erau arcaşi foarte dibaci, nu-şi greşeau niciodată ţinta, iar săgeţile lor semănau prăpăd în rândurile micii armate.

Foarte nemulţumiţi că nu se găseau faţă în faţă cu inamicul, soldaţii începură să cârtească. Comandantul, care prinse din zbor aceste murmure de descurajare, ordonă oamenilor să execute o retragere aparentă, ca să-l silească pe saxoni să iasă din ascunzătoarea lor tainică. Acest şiretlic de război fu numaidecât pus în practică: normanzii se prefăcură a se retrage în ordine şi se îndepărtaseră o bună bucată de drum dincolo de baricade, când un strigăt vesti apariţia vasalilor lui sir Guy. Fără a opri înaintarea trupei, comandantul aruncă o privire înapoi. Ţăranii alergau lărmuind şi într-o dezordine aparentă în urmărirea duşmanului lor.

— Nu vă-ntoarceţi, băieţi! Strigă comandantul. Lăsaţi-l să ne-ajungă. Îi vom prinde! Atenţiune! Atenţiune!

Însufleţiţi de dorinţa unei răzbunări răsunătoare, soldaţii continuau să se îndepărteze. Dar deodată, spre surprinderea comandantului normand, saxonii, în loc să caute să-l ajungă pe soldaţi din urmă, se opriră la prima baricadă ce fusese cucerită şi, de acolo, trimiseră cu o neasemuită îndemânare un nor de săgeţi asupra fugarilor.

Scos din minţi, comandantul îşi aduse oamenii înapoi pe drumul pe care-l mai parcursese o dată şi, îmboldindu-şi calul, ajunse dintr-o săritură în fruntea trupei. Deodată, o ploaie de săgeţi zvârlite de mâini sigure îl copleşi pe bietul normand; omul se clătină în şa şi, fără să scoată un cuvânt, se rostogoli ca o masă neînsufleţită la picioarele calului,

care rănit şi el, ţâşni din rânduri şi se prăvăli mort la câţiva paşi de cadavrul stăpânului său.

Abătuţi de insuccesul strădaniilor lor de până atunci, soldaţii se demoralizară cu totul în faţa acestei noi nenorociri. Ei ridicară trupul comandantului şi, fără să mai stea să numere măcar morţii sau să-şi ridice răniţii, părăsiră câmpul de luptă în goana cailor.

După ce anunţară, prin strigăte de bucurie, retragerea soldaţilor, ţăranii nu-şi pierdură vremea să-l urmărească, ci să strângă răniţii şi să îngroape morţii. Optsprezece oameni căzuseră în luptă, în numărul lor fiind cuprins şi comandantul, pe care-l ridicaseră oamenii lui. Bunii ţărani erau atât de fericiţi de victoria câştigată, încât se şi gândeau să-şi aducă soţiile înapoi la Gamwell; însă Micul-John îi lămuri pe naivii săi tovarăşi că regele, în răzbunarea lui, nu se va mărgini doar la trimiterea acestui grup de armată şi că ei trebuie să se aştepte la sosirea unei trupe mai numeroase pe care să se pregătească a o primi aşa cum se cuvine.

Ca devotaţi slujitori ai lui sir Guy, vasalii ascultară de sfaturile tânărului lor şef, întăriră baricadele şi făuriră noi arme. Prin grija Micului-John, Gamwell Hall fu aprovizionat cu o mare cantitate de alimente şi pus în stare de a rezista unui adevărat asediu. Vreo treizeci de ţărani, aliaţi şi prieteni cu proprietarii din Gamwell, se alăturară trupei din sat. Înarmaţi până în dinţi, mereu în stare de alarmă, pregătiţi în orice clipă pentru apărare, vitejii saxoni aşteptau sosirea sângeroşilor normanzi.

Luna iulie se apropia de sfârşit şi de vreo cincisprezece zile ţăranii îşi aşteptau primejdioşii lor vizitatori. Se pregătiseră să fie atacaţi în primele ceasuri ale dimineţii, deoarece, după toate probabilităţile, normanzii, obosiţi de un marş forţat sub arşiţa soarelui, s-ar fi odihnit peste noapte la Nottingham.

Într-o seară, doi locuitori din sat, înapoindu-se de la Mansfeld unde fuseseră după cumpărături, aduseră

prietenilor lor vestea că la Nottingham sosise o trupă de soldaţi ce număra vreo trei sute de oameni, care aveau de gând să-şi petreacă noaptea acolo, pentru ca a doua zi să ajungă, fără oboseală, la Gamwell Hall.

Vestea îi tulbură nespus pe ţărani, dar emoţia făcu loc apoi unei activităţi şi mai însufleţite. A doua zi în zori, ţăranii, strânşi în jurul călugărului Tuck, ascultară, pioşi, o slujbă religioasă, după care Micul-John, care îşi unise şi el rugăciunile cu ale celorlalţi, păşi în mijlocul mulţimii şi, cu voce blândă şi sonoră, le spuse:

— Prieteni, înainte de a ne îndrepta în tăcere spre locurile unde ne-aşteaptă datoria, aş vrea să vă vorbesc, însă eu sunt un om puţin ştiutor de carte şi nici nu mă pricep să rostesc cuvinte frumoase. Fiecare om are talentul lui, eu mă pricep să mânuiesc bâta şi să trag bine cu arcul. Iertaţi-mă deci dacă mă exprim rău, dar ascultaţi-mă cu atenţie. Duşmanul se apropie, fiţi prevăzători şi nu părăsiţi ascunzătorile decât numai în caz de mare nevoie. Dacă sunteţi siliţi să atacaţi inamicul în luptă corp la corp, faceţi-o cu calm, fără grabă. Ţineţi bine minte că, dacă din nenorocire vă pierdeţi sângele rece, fără să vreţi veţi uita chiar lucrurile cele mai importante pentru apărarea voastră. Să ştiţi, prieteni, că un lucru ca să fie bine făcut nu trebuie făcut în grabă. Luptaţi-vă pas cu pas pentru fiecare palmă de pământ, căci altfel plătiţi cu viaţa orice greşeală. Arătaţi-l duşmanului că fiecare palmă din pământul nostru strămoşesc valorează cât viaţa unui câine de normand. Vă mai spun o dată, băieţi, păstraţi-vă cumpătul, fiţi viteji şi hotărâţi! Vindeţi cât mai scump soldaţilor lui Henric foloasele pe care pot să le dobândească datorită superiorităţii numărului şi a armelor. Ura pentru Gamwell şi pentru inimile saxone!

— Ura! Strigară cu voioşie vasalii, punând mâna pe arme şi cătând în zări, cu priviri scânteietoare, ivirea duşmanului.

— Prieteni – strigă Robin, repezindu-se pe locul unde stătuse până atunci Micul-John – nu uitaţi că luptaţi pentru

căminele voastre, nu uitaţi că vă apăraţi acoperişul ce vă adăposteşte nevestele, care ocroteşte leagănele copiilor voştri; amintiţi-vă că normanzii sunt asupritorii noştri, că ei ne calcă în picioare, că îi tiranizează pe cei slabi şi că nu întind mâna decât ca să ardă, să ucidă sau să nimicească! Amintiţi-vă că aici este vatra strămoşilor voştri, pe care trebuie s-o feriţi de apropierea lor. Luptaţi-vă cu vitejie, băieţi, luptaţi-vă până la ultima suflare!

— Da, da, ne vom bate vitejeşte! Răspunseră oamenii într-un glas.

Trei ceasuri după răsăritul soarelui un sunet de corn vesti apropierea duşmanului. Pândarii puşi în pădure se întoarseră la Gamwell şi, curând după aceea, aşa cum se întâmplase şi data trecută, apărătorii se făcură nevăzuţi.

Armata vrăjmaşă înainta încet şi era lesne de ghicit, după lungimea coloanei, că numără cu adevărat vreo două-trei sute de oameni. Călăreţii se strânseră la poalele dealului pe care trebuiau să-l urce înainte de a se zări Gamwell-ul şi, după ce ţinură sfat vreo câteva minute, trupa se împărţi în patru grupe. Prima se repezi în galop spre colină, a doua descălecă şi-l urmă pe călăreţi, a treia ocoli colina prin stânga, iar a patra prin dreapta.

Manevra aceasta, ce fusese prevăzută, fu contracarată; se construiseră din timp întărituri la rădăcina copacilor care cresc pe vârful dealului, iar distanţa dintre copaci fusese atât de bine umplută cu mărăciniş şi arbuşti, încât soldaţii se felicitau că au dat peste un adăpost unde ar fi putut să se adune nestingheriţi, după ce ar fi atins creasta colinei.

Apropiindu-se de copacii protectori, normanzii fură întâmpinaţi de un nor de săgeţi care rănea oamenii şi silea caii să cabreze, iscând dezordine în rândul soldaţilor şi obligându-l să coboare dealul mai repede decât îl urcaseră.

Oamenii trimişi pe cele două laturi ale colinei se bucurară de o primire la fel de dezastruoasă ca şi ceilalţi tovarăşi ai lor. Drept urmare, se hotărî ca înaintarea, cu neputinţă de efectuat călare, să se facă pe jos. Soldaţii descălecară şi,

ocrotiţi de scuturi, porniră hotărâţi pe cele trei drumuri indicate de comandantul lor, în timp ce o parte a trupei, lăsată ca rezervă, aştepta la poalele dealului succesul unui prim atac împotriva baricadelor.

Normanzii ajunseră degrabă la prima întăritură, înaltă de şapte picioare şi străbătută ici şi colo de ferestruici pe unde se zvârleau săgeţile. În loc să piardă un timp preţios lovind duşmanul aflat la adăpost de loviturile lor, soldaţii începură să escaladeze meterezul. La rândul lor, ţăranii nu încercară să opună o rezistenţă inutilă: ei se mulţumiră să se retragă în spatele celei de a doua baricade. Încurajaţi de acest prim succes, normanzii se aruncară orbeşte în urmărirea ţăranilor şi atacară noua baricadă cu o furie nemaipomenită. O clipă, cele două părţi luptară aproape corp la corp; bătălia devenea sângeroasă, când un semnal îi chemă pe saxoni, punându-l la adăpostul celei de-a treia baricade. Această retragere îi făcu pe normanzi să bage de seamă că, încetul cu încetul, pierdeau terenul cucerit. Căpitanul îşi strânse oamenii pentru a se sfătui împreună asupra unui plan de atac şi, în timp ce-l asculta vorbind, privea atent în jurul său.

Gamwell-ul era situat în mijlocul unei vaste câmpii, iar dealul, care într-un fel îi slujea drept meterez, era în acelaşi timp un drum impracticabil pentru cai şi primejdios pentru oameni.

Căpitanul îşi întrebă oamenii dacă nu se afla printre ei vreunul care să cunoască satul. Întrebarea căpitanului, repetată din gură în gură, aduse în faţa acestuia un ţăran care pretindea a cunoaşte satul Gamwell, unde avea o rudă.

— Eşti saxon, ticălosule? Întrebă comandantul, încruntându-se.

— Nu, căpitane, sunt normand.

— Ruda ta este de partea răzvrătiţilor ăstora?

— Da, căpitane, pentru că-l saxon.

— Atunci cum eşti rudă cu el?

— Păi fiindcă s-a însurat cu cumnată-mea.

— Cunoşti satul?
— Da, căpitane.
— Ai putea să călăuzeşti oamenii la Gamwell pe un alt drum decât acesta?
— Da, pe sub poalele dealului trece un drum care duce drept la Gamwell Hall, locuinţa lui sir Guy.
— La Gamwell Hall? Întrebă comandantul. Unde se află?
— Acolo, în stânga dumneavoastră, clădirea aceea mare, înconjurată de copaci. E locuinţa lui sir Guy.
— Bătrânul răzvrătit pe care-l atacăm noi? Pe legea mea, regele Henric ar fi putut să-mi dea o însărcinare mai uşoară decât să-l scot pe câinele ăsta de saxon din coteţui lui. Dar ia spune-mi, ticălosule, pot să mă-ncred în tine?
— Da, căpitane şi dacă veţi urma sfaturile pe care vi le dau, veţi vedea că n-am minţit.
— Aş vrea pentru că mi-e milă de urechile tale – răspunse ameninţător căpitanul.
— V-am mai făcut eu şi alte servicii – adăugă omul – când v-am călăuzit până aici.
— Da, ai dreptate, dar de ce nu mi-ai vorbit de la început despre acest drum?
— Pentru că saxonii şi-ar fi dat seama de mişcarea trupei şi şi-ar fi luat măsuri de prevedere pentru a împiedica înaintarea. Un pumn de oameni viteji sunt în stare să apere poteca împotriva a o mie de oameni.
— Şi zici că trece pe la poalele dealului? Mai întrebă comandantul.
— Da, căpitane, chiar în marginea pădurii.
Căpitanul, foarte încântat de cele aflate, porunci unei părţi din trupă să se pregătească să urmeze călăuza, în timp ce el pornea un nou atac pentru a abate atenţia saxonilor în altă parte.
Planul căpitanului avea să nu se îndeplinească.
Cumnatul ghidului, care, într-adevăr, se număra printre apărătorii lui sir Guy, îşi recunoscu ruda şi, arătându-l-l Micului-John, îi atrase atenţia asupra convorbirii ce se purta

între el şi comandant. Micul-John presimţi pe loc trădarea ce se punea la cale; el chemă vreo treizeci de oameni şi, sub comanda unuia din verii săi, îi trimise să supravegheze drumul ameninţat de invazie. După ce luă aceste măsuri, Micul-John îl chemă pe Robin Hood.

— Dragă prietene – îi spuse el – ai putea să atingi cu săgeata un obiect de pe colină?

— Cred că da – răspunse tânărul, cu modestie.

— Sau, mai bine zis, eşti sigur – replică Micul-John. Ei bine, urmăreşte-mi privirea. Vezi omul acela din stânga soldatului care are la cap un cogeamite panaş? Omul acela, dragă prietene, este un ticălos viclean şi sunt sigur că-l dă comandantului unele sfaturi ca să-l ajute să cucerească Gamwell-ul pe drumul din marginea pădurii. Încearcă să-l ucizi pe nemernicul acela.

— Cu dragă inimă.

Robin îşi încordă arcul şi, după două secunde, omul despre care-l vorbise Micul-John sări în sus de durere, scoase un strigăt şi căzu la pământ ca să nu se mai ridice niciodată. Comandantul normand îşi adună la iuţeală oamenii şi se hotărî să ia baricadele cu asalt.

Saxonii se apărară vitejeşte, dar, fiind inferiori ca număr, nu putură să împiedice pătrunderea duşmanului, aşa că primiră ordin să se retragă în direcţia satului. După ce trecură de baricade, normanzii câştigară cu uşurinţă tot mai mult teren, apoi pătrunseră în sat; un fel de spaimă cumplită puse stăpânire pe ţărani. Erau gata să fugă când o voce le strigă din răsputeri:

— Saxoni, staţi pe loc! Cine-l viteaz îşi urmează comandantul. Înainte! Înainte!

Glasul acesta, care era al Micului-John, reîmprospăta forţele şovăielnice ale sătenilor înspăimântaţi; ei se întoarseră şi, ruşinaţi de slăbiciunea de care dăduseră dovadă, îşi urmară comandantul. Acesta se repezi ca un leu spre un bărbat înalt care împărţea împreună cu comandantul-şef conducerea trupei şi care, prin ardoarea

cu care lovea, băgase spaima în saxoni. Văzându-l pe Micul John cum se îndreaptă spre el doborând la pământ, ca pe nişte trestii mlădioase, soldaţii care încercau să-l taie calea, omul despre care vorbim puse mâna pe o secure şi îi ieşi în întâmpinare.

— Iată-ne în sfârşit faţă-n faţă, jupâne pădurar! Strigă omul, care nu era altul decât Geoffroy. Cu o singură lovitură am să mă răzbun pentru tot răul pe care mi l-ai făcut.

Micul-John zâmbi dispreţuitor şi când Geoffroy, după ce-şi roti securea, încercă s-o prăvălească în capul tânărului; acesta, cu un gest iute ca gândul, îi zbură securea din mână şi o aruncă la douăzeci de paşi de el.

— Eşti un ticălos, un nemernic – spuse Micul-John – şi meriţi să mori, dar încă o dată mi-e milă de tine. Apără-te!

Cei doi bărbaţi, sau mai bine zis cei doi uriaşi, căci Geoffroy cel puternic, vă amintiţi, era tot atât de înalt ca şi Micul-John, începură lupta. Ea dură mult, iar victoria, rămasă multă vreme nesigură, se hotărî dintr-o dată în favoarea Micului-John, care, adunându-şi puterile într-un suprem efort, îşi repezi sabia peste umărul lui Geoffroy, spintecându-l trupul în două. Învinsul căzu fără să scoată un geamăt, iar cele două tabere vrăjmaşe care luaseră parte în tăcere la această ciudată luptă, priviră cu uimire amestecată cu groază rana teribilă pricinuită de lovitura mortală.

Micul-John nu se opri dinaintea trupului neînsufleţit al duşmanului său; el ridică sabia însângerată deasupra capului şi străbătu rândurile normanzilor, asemenea unui zeu al războiului, al pustiirii şi al morţii. Ajuns pe o înălţime, tânărul privi în urma lui şi văzu că normanzii îi împresuraseră pe vasali, care, cu tot curajul lor, nu erau în stare să se apere. Numaidecât, tânărul sună din corn şi dădu ordin de retragere, apoi, repezindu-se din nou în învălmăşeală, îşi croi drum spre oamenii săi. Câteva minute, sabia lui fulgerătoare ţinu soldaţii la respect, iar saxonii, urmând indicaţiile comandantului lor, ajunseră încetul cu

începutul în curtea Gamwell-Hall-ului. Strânşi laolaltă într-un singur corp şi luptându-se pe viaţă şi pe moarte, ei izbutiră să treacă de porţile castelului, pregătit din timp să facă faţă unui asediu.

Normanzii se aruncară asupra porţilor cu securea în mână, însă porţile din bârne groase de stejar ţinură piept vrăjmaşilor. Atunci ei începură să dea ocol fortăreţei în nădejdea că vor găsi vreo intrare mai slab apărată. Însă căutările lor, la început de prisos, deveniră curând primejdioase căci saxonii aruncau de la înălţimea ferestrelor uriaşi bolovani de piatră şi-l copleşeau cu o ploaie de săgeţi.

Înspăimântat de prăpădul pe care-l făceau proiectilele aruncate de asediaţi, căpitanul normand îşi chemă oamenii şi, după ce aşează vreo sută în jurul castelului, coborî în sat cu restul trupei. După cum se ştie, casele din Gamwell erau părăsite. Cu încuviinţarea comandantului, soldaţii răscoliră locuinţele; dar, spre marea lor uimire, nu numai că le găsiră pustii, dar nu aflară nimic de prădat şi nici de-ale gurii. Crezând într-o victorie rapidă, ei nu-şi aduseseră provizii, aşa că acum se aflau în mare încurcătură şi-şi manifestau nemulţumirea. Comandantul trimise în pădure vreo douăzeci de oameni, cunoscuţi ca vânători iscusiţi, care să încerce să prindă câţiva cerbi. Vânătoarea fu încununată de succes; înfometaţii se săturară, iar căpitanul, care îşi stabilise tabăra în sat, puse o jumătate din trupă să se odihnească, iar pe cealaltă să pregătească armele pentru un atac de noapte asupra fortăreţei care-l adăpostea pe saxoni.

Mai fericiţi decât duşmanii lor, ţăranii mâncară bine, îşi adunară morţii, se îngrijiră de răniţi, apoi se culcară. La căderea serii, o lumină strălucitoare vesti saxonilor o nouă manevră a duşmanului: satul era în flăcări.

— Vezi, dragul meu John – spuse Robin Hood, arătând tânărului lumina lugubră – ticăloşii au dat foc fără milă caselor ţăranilor noştri.

— Şi vor da foc şi castelului, prietene – răspunse Micul-John cu tristeţe. Trebuie să fim pregătiţi să îndurăm şi această nenorocire. Clădirea este veche şi, fiind înconjurată de copaci, va arde ca o căpiţă de paie.

— Cu câtă linişte vorbeşti! Strigă Robin. Nu s-ar putea să preîntâmpinăm această ticăloasă încercare?

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, dragă Robin, însă nu te amăgi: focul e un duşman greu de biruit.

— Priveşte, John, încă o casă care arde; ori fi vrând să dea foc la tot satul?

— Te-ai îndoit vreo clipă, sărmanul meu Robin? Da, vor nimici dragul nostru Gamwell şi când îşi vor isprăvi acolo treaba lor drăcească, vor veni şi aici să-ncerce să pună foc.

Deznădăjduiţi, ţăranii priveau spectacolul, scoţând strigăte de mânie. Voiau să iasă din castel şi să-şi stingă pe loc setea de răzbunare ce le frigea inima. Însă Micul-John, înştiinţat de unul din verii lui, veni în mijlocul oamenilor şi le vorbi cu voce caldă:

— Vă înţeleg furia, dragii mei, dar, pentru Dumnezeu, aveţi răbdare! Dacă vom putea să ne apărăm măcar până la ivirea zorilor, vom învinge. Aşteptaţi; într-un sfert de ceas nemernicii vor fi aici.

— Uite-l! Spuse Robin.

În adevăr, normanzii înaintau spre castel, urlând şi ţinând în amândouă mâinile torţe aprinse.

— La posturi, copii, la posturi! Strigă nepotul lui sir Guy. Îndreptaţi săgeţile cu băgare de seamă, ochiţi cu grijă, căutaţi să nu greşiţi nici o lovitură. Dumneata, Robin, stai aici lângă mine. Vei lovi de moarte pe cei pe care ţi-l voi arăta eu.

Normanzii împresurară castelul şi, ţinându-se departe de ferestre şi de barbacane, aruncau asupra porţilor torţe aprinse. Însă ţăranii vărsau apă din belşug peste ele şi le stingeau înainte de a apuca să facă vreun rău. Încercarea de a pune foc fu oprită şi un fel de urlet de bucurie scos de soldaţi îi atrase la o fereastră pe Micul-John şi pe Robin. Cu

şeful lor în frunte, vreo doisprezece soldaţi târau după ei un instrument care, după toate probabilităţile, avea drept scop să sfărâme porţile. În clipa când normanzii, conduşi de comandantul lor, se pregăteau să aşeze maşina pe locul pe care trebuia să-l ocupe, Micul-John îi spuse lui Robin:

— Ocheşte-l pe căpitanul ăsta blestemat!

— Aş vrea şi eu, dar e foarte greu să-l ucid pentru că-l îmbrăcat cu o cămaşă de zale; ar trebui să-l pot atinge la cap.

— Atenţie – spuse John – pregăteşte-ţi arcul… Trage, dragă Robin, hai, trage odată! Uite că torţa îi luminează chipul.

Săgeata porni, lovi între sprâncene, căpitanul se prăbuşi pe spate. Înnebuniţi, soldaţii se strânseră de-a valma în jurul comandantului lor într-o dezordine nemaipomenită.

— Acum, saxoni! Strigă John, cu o voce de tunet. Trageţi o ploaie de săgeţi asupra incendiatorilor.

Această nouă ploaie de săgeţi fu atât de zdrobitoare, încât soldaţii rămaşi în picioare se simţiră pierduţi. Erau gata s-o rupă la fugă când un normand, aşezându-se din proprie iniţiativă în fruntea tovarăşilor lui, le propuse să folosească un ultim mijloc pentru a-l sili pe ţărani să iasă din fortăreaţă. Un pâlc de copaci, alcătuit mai ales din pini, se înălţa vizavi de faţada interioară a castelului, adică înspre grădină. Normanzii, conduşi de noul lor comandant, tăiară pe jumătate trunchiurile copacilor aflaţi în apropierea acoperişului clădirii, după ce mai înainte dăduseră foc crengilor de sus. Micul-John, care urmărea cu îngrijorare progresul rapid al diabolicei distrugeri, lăsă deodată să-l scape un strigăt de furie şi-l spuse lui Robin:

— Au găsit mijlocul de a ne sili să ieşim. Copacii vor aprinde acoperişul şi, în câteva minute, castelul va fi cuprins de flăcări. Robin, doboară-l pe purtătorii de torţe, iar voi, prieteni, nu precupeţiţi săgeţile. Jos cu lupii normanzi! Jos cu lupii!

Copacii luară repede foc şi se prăbuşiră peste acoperiş cu un zgomot îngrozitor; curând după aceea, o lumină roşie încunună cupola castelului.

Micul-John îşi adună oamenii în sala mare, îi împărţi în trei cete şi, împreună cu Robin Hood, preluă comanda primei, dădu călugărului Tuk comanda celei de-a doua, iar pe a treia o încredinţă bătrânului Lincoln. Apoi fiecare ceată se pregăti să iasă din castel pe altă poartă.

Sir Guy asistase cu un aer nepăsător la pregătirile de plecare, iar când nepotul său îi ceru să părăsească sala împreună cu el, bătrânul baronet strigă:

— Vreau să mor sub ruinele casei mele!

Zadarnic îl rugară pe bătrân şi Micul-John şi Robin şi tinerii Gamwell, zadarnic îi arătară vâlvătaia care arunca în sală o lumină sângerie, zadarnic îi vorbiră de soţia lui, de fiicele lui, bătrânul saxon rămânea surd la rugăminţile lor, indiferent la lacrimile lor.

— Atenţie! Atenţie! Strigă deodată Robin Hood. Se prăbuşeşte acoperişul.

Micul-John îl înşfăcă strâns pe unchiul său, îl prinse în braţe şi, cu toate gemetele şi vaietele bătrânului, îl scoase afară din sală. Abia ieşiseră saxonii, că se auzi un zgomot sinistru: etajele, îngreunate de căderea acoperişului, se prăbuşiră unul după altul, iar din bătrâna locuinţă seniorială începură să iasă coloane de foc şi fum.

Micul-John îl încredinţă pe sir Guy câtorva oameni hotărâţi şi le porunci să pornească degrabă spre Yorkshire. Liniştit dinspre partea aceasta, neînvinsul Micul-John puse iar mâna pe sabia lui triumfătoare şi se aruncă asupra duşmanului strigând:

— Victorie! Victorie! Cereţi iertare! Cereţi îndurare!

Apariţia lui Tuck îmbrăcat în rasa-l de călugăr stârni panică în rândurile normanzilor; nici unul nu îndrăznea să lupte împotriva unui om al sfintei biserici şi de aceea, cuprinşi brusc de teamă, se repeziră, urmăriţi de saxoni, spre locul unde-şi lăsaseră caii, se aruncară repede în şa şi

se îndepărtară în galop vijelios. Din cei trei sute de normanzi care veniseră în dimineaţa aceea, abia mai rămăseseră şaptezeci. Îmbătaţi de victorie, ţăranii îl înconjurară pe Micul-John, care, după ce porunci să fie adunaţi răniţii, le vorbi astfel:

— Saxoni! Aţi dat astăzi dovadă că sunteţi demni să purtaţi acest nume, dar, din păcate, în ciuda vitejiei voastre, normanzii şi-au atins scopul: v-au ars căminele, au făcut din voi nişte bieţi proscrişi. Rămânerea voastră aici nu mai este cu putinţă. În curând, o nouă trupă de soldaţi va împresura aceste ruine; aşadar, trebuie să plecaţi de aici. Avem o singură scăpare: adăpostul pe care ni-l oferă pădurea. Care dintre voi, copii, n-a dormit pe muşchiul din pădure şi sub perdeaua unduitoare a frunzelor verzi din copaci?

— Să mergem în pădure! Să mergem în pădure! Strigară mai multe glasuri.

— Prea bine, să mergem în pădure – repetă Micul-John. Vom trăi împreună, vom munci unii pentru alţii. Însă pentru ca fericirea noastră să se sprijine pe temelia unei veşnice înţelegeri, ne trebuie un şef.

— Un şef? Atunci să fii dumneata, Micule-John.

— Trăiască Micul-John! Strigară vasalii într-un glas.

— Dragii mei prieteni – spuse tânărul – vă mulţumesc nespus de mult pentru cinstea pe care vreţi să mi-o faceţi, însă nu pot primi. Daţi-mi vie să vă prezint, chiar acum, pe cel care este vrednic să stea în fruntea voastră.

— Unde este? Unde este?

— Iată-l – zise John, punându-şi mâna pe umărul lui Robin Hood. Robin Hood, copii, este un adevărat saxon şi, pe deasupra, este viteaz. Modestia şi judecata lui sunt deopotrivă cu înţelepciunea unui bătrân. Robin Hood, contele Huntingdon, este urmaşul direct al lui Waltheof, fiul iubit al Angliei. Normanzii, care i-au furat averea, nu-l recunosc nici titlurile de nobleţă; regele Henric l-a proscris pe Robin Hood. Acum, copii, răspundeţi-mi la întrebarea

mea: îl vreţi ca şef pe nepotul lui sir Guy de Gamwell, pe nobilul Robin Hood?

— Da! Da! Strigară ţăranii, măguliţi să-l aibă şef pe contele de Huntingdon.

Inima lui Robin Hood tresăltă de bucurie, planurile lui secrete aveau prilejul să se realizeze. Se simţea mândru şi, s-o recunoaştem, se ştia capabil să îndeplinească misiunea grea care-l revenea datorită bunătăţii prietenului său. După ce-şi plimbă peste saxoni privirea-l strălucitoare, se descoperi şi, sprijinindu-se cu mâna de braţul Micului-John, spuse emoţionat:

— Prieteni, sunt fericit că m-aţi ales şef şi vă mulţumesc din toată inima. Fiţi siguri că voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să merit stima şi dragostea voastră. Tinereţea mea ar putea fi pentru voi un motiv de teamă şi de neîncredere, dacă n-aş avea grijă să vă spun că gândurile, sentimentele şi acţiunile mele sunt ale unui om care a suferit şi deci ale unui om matur. Veţi găsi în mine un frate, un tovarăş, un prieten, un şef în caz de mare nevoie. Cunosc pădurea, viitorul nostru cămin şi îmi iau sarcina să vă găsesc acolo un adăpost sigur, unde să duceţi o viaţă fericită şi plăcută. Taina acestui adăpost nu va fi dezvăluită niciodată, nimănui. Vom fi propriii noştri paznici şi va trebui să ne arătăm discreţi şi prevăzători. Pregătiţi-vă de plecare, am să vă duc într-un loc retras, unde duşmanii noştri nu au cum să ajungă. Încă o dată, iubiţi fraţi saxoni, vă mulţumesc pentru încrederea voastră; o voi merita, pentru că voi fi cu voi şi la bine şi la rău.

Pregătirile de plecare nu durară mult, mai ales că normanzii nu lăsaseră nimic bieţilor proscrişi.

Trei ceasuri mai târziu, Robin Hood şi Micul-John, însoţiţi de ţărani, pătrundeau într-o subterană încăpătoare situată în inima pădurii. Această pivniţă, foarte uscată, avea în tavan nişte descinderi mari care îngăduiau aerului şi luminii să circule în voie pe toată întinderea ei.

— Într-adevăr, Robin – spuse Micul-John – eu care cunosc pădurea la fel de bine ca şi dumneata, sunt uimit de descoperirea pe care ai făcut-o. Cum se face oare că-n pădurea Sherwood se găseşte o locuinţă atât de confortabilă?

— Se pare – răspunse Robin – ca a fost construită de nişte fugari saxoni în timpul lui Wilhelm Cuceritorul.

Câteva zile după ce prietenii noştri se instalaseră în pădurea Sherwood, doi oameni din ceata lor plecaţi la Mansfeld după cumpărături îi aduseră lui Robin la cunoştinţă că o trupă alcătuită din cinci sute de normanzi, neputând face altceva mai bun, dărâmase de-a binelea zidurile ospitalierei case care fusese odinioară Gamwell Hall.

XX.

Trecură cinci ani.

Ceata lui Robin Hood, instalată confortabil în pădure, trăia în deplină siguranţă, deşi normanzii, duşmanii ei fireşti, aveau cunoştinţă de existenţa ei. La început, oamenii se hrăniră cu vânat, însă, cum după un timp această resursă ar fi devenit neîndestulătoare, Robin Hood trebui să se îngrijească într-un mod mai sigur de cele necesare oamenilor săi. În consecinţă, după ce organiză supravegherea drumurilor care străbat în toate direcţiile pădurea Sherwood, începu să încaseze un impozit de la drumeţi. Acest impozit, foarte piperat dacă străinul surprins era un mare senior, se reducea la o nimica toată în caz contrar. De altfel, aceste zilnice încasări abuzive nu semănau cu un furt; ele erau făcute cu multă graţie şi curtenie.

Iată cum opreau oamenii lui Robin Hood pe călători:

— Domnule străin – spuneau ei, scoţându-şi cuviincios boneta din cap – şeful nostru, Robin Hood, o aşteaptă pe înălţimea voastră ca să poată sta la masă.

Această invitaţie, care nu putea fi refuzată, era primită deci cu recunoştinţă. Condus întotdeauna cu multă curtenie

în faţa lui Robin Hood, străinul se aşeza la masă cu gazda sa, mânca bine, bea şi mai bine, iar la desert afla suma cheltuită în cinstea lui. Este de la sine înţeles că această cifră era proporţională cu valoarea financiară a străinului. Dacă avea bani la el, plătea pe loc, dacă nu avea destui bani asupra lui, dădea numele şi adresa familiei, căreia i se cerea o sumă însemnată drept răscumpărare. În acest din urmă caz, călătorul, deşi rămânea prizonier, era aşa de bine tratat, încât aştepta ceasul punerii în libertate fără cea mai mică nemulţumire. Pe normanzi, plăcerea de a lua masa cu Robin Hood îi costa foarte scump, dar niciodată nu s-au plâns că ar fi fost constrânşi la aceasta.

De două sau de trei ori a fost trimisă o companie de soldaţi împotriva celor din pădure, dar, întotdeauna învinsa în chip ruşinos, ea declară că ceata lui Robin Hood este de nebiruit. Dacă marii seniori erau jefuiţi fără milă, în schimb oamenii săraci, fie ei saxoni sau normanzi, erau foarte bine primiţi. Când lipsea Tuck, îşi îngăduiau să oprească uneori câte un călugăr care, dacă primea de bună voie să facă o slujbă pentru ei, era răsplătit cu multă generozitate.

Tuck, vechiul nostru prieten, fiind foarte fericit într-o asemenea tovărăşie, nu se gândea o clipă să se despartă de ei. Îşi clădise o chilioară în apropierea pivniţei şi trăia copios mâncând cele mai bune produse ale pădurii. Bea mereu bunul frate: vin, când avea norocul să găsească vreo câteva sticle, bere tare când nu avea vin şi apă proaspătă, când vai, norocul schimbător îi întorcea spatele. Însă este de la sine înţeles că-n situaţia aceasta sărmanul Gilles se strâmba îngrozitor şi striga în gura mare că apa proaspătă şi limpede de izvor e greţoasă şi fără gust. Timpul nu schimbase în bine firea bravului călugăr. Era acelaşi om flecar, gălăgios şi fanfaron, gata oricând să se ia la harţă. Însoţea ceata în drumurile ei prin pădure şi era mai mare dragul să-l întâlneşti pe aceşti oameni veseli, cu chip zâmbitor, cu vorba vioaie, care, chiar atunci când opreau călătorii, nu pierdeau nimic din binevoitoarea lor bună

dispoziţie. Ei se arătau tuturor atât de fericiţi, atât de încântaţi de felul lor de viaţă, încât lumea îi numi prieteneşte „oamenii veseli ai pădurii”.

De cinci ani de zile nimeni nu mai auzise nimic nici de Allan Clare, nici de lady Christabel; se ştia numai că baronul Fitz Alwine îl urmase pe Henric al II-lea în Normandia.

Sărmanul Will Roşcovanul fusese înrolat într-o unitate militară. Halbert, care se însurase cu Grace May, locuia cu soţia lui în micul oraş Nottingham şi era tatăl unei încântătoare fetiţe de trei ani. Maud, frumoasa Maud, cum îi spunea gentilul William, continua să stea cu familia Gamwell, care, am spus-o, se retrăsese în taină la o proprietate a sa din Yojkshire. Lângă soţia şi fiicele sale, bătrânul baronet îşi uitase nenorocirea; el îşi redobândise puterile, iar sănătatea-l înfloritoare îi făgăduia o viaţă îndelungată. Fiii lui sir Guy se întovărăşiseră cu Robin Hood şi stăteau cu el în pădurea verde. O mare schimbare se produsese în persoana eroului nostru: crescuse, devenise mai vânjos; frumuseţea delicată a chipului său căpătase trăsături mai bărbăteşti, fără să piardă nimic din distincţia-l rară. În vârstă de douăzeci şi cinci de ani, Robin Hood părea să aibă treizeci: ochii lui mari, negri scânteiau de îndrăzneală; buclele-l mătăsoase încadrau o frunte senină, uşor arsă de mângâierile soarelui; gura şi mustăţile-l negre ca pana corbului dădeau o expresie de seriozitate chipului său încântător; însă aerul sever al feţei nu-l luase nimic din binevoitoarea veselie a firii. Robin Hood, care stârnea în cel mai înalt grad admiraţia femeilor, nu părea nici mândru, nici măgulit, inima lui aparţinea Mariannei. O iubea pe tânăra fată cu aceeaşi dragoste din trecut şi o vizita adesea în castelul lui sir Guy. Dragostea dintre cei doi tineri era cunoscută de familia Gamwell şi aşteptau, pentru a se căsători, înapoierea lui Allan sau vestea despre moartea lui.

Printre oaspeţii primiţi prieteneşte la Barnsdale (cum se numea proprietatea baronetului saxon) se găsea un tânăr care o adora pe Marianne. Acest tânăr, un vecin din

apropierea lui sir Guy (parcul castelului său se învecina cu proprietatea baronetului) se înapoiase abia de câteva luni de la Ierusalim, unde fusese într-o cruciadă, făcând parte din ordinul Templierilor.

Sir Hubert de Boissy era cavaler şi, prin urmare, sortit celibatului.

Într-o dimineaţă, întorcându-se călare dintr-o plimbare prin împrejurimi, sir Hubert o zări pe Marianne la o fereastră a castelului vecinului său. O găsi frumoasă, dori să o revadă şi se interesă cine era. I se spuse. Se prezentă de îndată la uşa baronetului, se recomandă drept un vecin binevoitor şi cumsecade, îi oferi bătrânului prietenia lui şi încercă să-l capete încrederea. Era o cucerire foarte greu de făcut; bătrânul saxon, care-l dispreţuia pe normanzi, se arătă rezervat şi primi cu o extremă răceală avansurile seniorului de Boissy. Fără să se descurajeze în urma acestui prim eşec, cavalerul reveni. Din prudenţă, sir Guy se arătă mai îngăduitor. La câteva zile după această a doua întrevedere, Hubert făcu o vizită şi doamnelor de Gamwell şi, odată primit în cercul familiei, se arătă atât de sincer, de afectuos, de binevoitor, încât sir Guy, căruia cavalerul îi istorisea minunate povestiri, văzu dispărând încetul cu încetul sentimentul de neîncredere pe care i-l inspirase doar înfăţişarea normandului.

Vizitele lui Hubert se înmulţiră, iar el se comportă cu atâta iscusinţă, încât câştigă pe deplin stima şi prietenia bătrânului, pentru care deveni curând un tovarăş foarte agreabil. Galant cu tinerele fete, fără să fie supărător, el le împărţea în mod egal amabilităţi şi atenţii. Nimeni nu se putea plânge de insistenţele sale, care păreau pornite numai din prietenie. Aşa le consideră şi Marianne, căreia nu-l trecu prin minte să-l spună ceva lui Robin. Totuşi, tânăra se temea de o întâlnire întâmplătoare între cei doi bărbaţi, în salonul castelului, întâlnire care l-ar fi putut determina pe Robin Hood să săvârşească vreo imprudenţă, căci era lesne de ghicit că impetuosul tânăr n-ar fi văzut cu

ochi buni prietenia dintre un saxon şi un duşman al neamului său.

Hubert de Boissy era unul dintre acei oameni care, fără să posede calităţi fizice şi morale deosebite, au norocul să placă femeilor şi să fie iubiţi de acestea. Caracterul său gata oricând să se mlădieze după împrejurări lăsase să se creadă despre el că ar avea o inimă bună, ceea ce îi adusese mari succese în societate. Această admiraţie inexplicabilă îl făcu foarte îngâmfat şi-l dădu o doză de obrăznicie care-l împiedica să-şi imagineze că el ar putea să întâmpine un refuz din partea unei femei pe care ar fi onorat-o cu atenţia sa.

Regulile ordinului din care făcea parte Hubert îi interziceau căsătoria şi-l supunea obligaţiilor unei vieţi caste; însă, la drept vorbind, cei mai mulţi dintre templieri erau asemenea lui Hubert, care, obişnuit cu luxul unei averi princiare, trăia în lume şi ducea viaţa unui tânăr care dispunea pe de-a-ntregul după cum îi era voia de inima lui, de averea lui şi de timpul lui liber.

De cum o văzu pentru prima dată pe nevinovata Marianne, în inima cavalerului se aprinse o patimă nestăvilită şi această patimă ascunsă de privirile tuturor şi ignorată de aceea care era obiectul ei deveni pentru Hubert un adevărat chin. Ţinut la distanţă de atitudinea rece a fetei, exasperat de dispreţul mândru pe care aceasta îl nutrea pentru uzurpatorii normanzi, el se îndrăgosti de Marianne cu o dragoste plină de ură în care dorinţa şi repulsia se amestecau în acelaşi timp.

Cavalerul era un spirit destul de pătrunzător şi avea suficientă experienţă ca să-şi dea seama că, în afară de bunul sir Guy, toată familia îi îndură anevoie prezenţa. Nici el nu se simţea la largul lui lângă aceia pe care-l numea prietenii săi, dar împotriva cărora urzea cu laşitate o răzbunare cruntă. În ciuda firii sale bune şi generoase, bătrânului baronet i se întâmpla adeseori să lase să i se ghicească dispreţul său faţă de normanzi şi să-l califice cu

epitete injurioase. Hubert îşi stăpânea mânia pe care i-o pricinuiau aceste insulte excesive, zâmbea cu un aer îngăduitor şi împingea făţărnicia până acolo, încât se făcea că împărtăşeşte părerile gazdei, numai după ce încerca sa le combată pentru a-şi atrage mila şi simpatia.

Hubert era înzestrat cu o inteligenţă remarcabilă; el judeca repede şi bine atunci când interesul pasiunilor sale cerea să se orienteze rapid. Aşa că, încă de la prima întâlnire, i-a fost uşor să-l judece pe sir Guy, să-şi dea seama că bunul bătrân este un om simplu, sincer, deschis, incapabil să bănuiască la alţii gândurile josnice pe care el nu le avea. După două luni de la prima vizită făcută la castel, Hubert ajunsese să fie tratat, în aparenţă, ca un adevărat prieten al familiei.

Winifred şi Barbara, cele două fiice ale baronetului, se purtau faţă de normand cu o politeţe curtenitoare; însă nu acelaşi lucru se întâmpla cu Marianne, care instinctiv, se temea de această aparenţă de om cumsecade a cavalerului.

Hubert aflase de apropiata căsătorie a Mariannei, dar îi fusese cu neputinţă să descopere numele viitorului soţ. O fire mai puţin înflăcărată decât a cavalerului s-ar fi retras în faţa atitudinii glaciale a Mariannei, însă, la drept vorbind, Hubert era mânat mai degrabă de un sentiment de răzbunare decât de o dragoste adevărată. El aştepta momentul potrivit pentru o declaraţie făcută pe neaşteptate şi-şi propunea să cadă în genunchi dinaintea fetei şi să-l mărturisească pe un ton umil dragostea arzătoare ce-o simţea pentru ea. Însă, aşteptând cu răbdare perseverentă clipa când să rămână singur cu Marianne, Hubert încerca să afle taina fetei, propunându-şi, în caz că ar fi izbutit, să zdrobească sub călcâi acest periculos obstacol.

Întrebaţi fiind de valeţii lui Hubert, vasalii lui sir Guy dădură informaţii false despre logodnicul Mariannei, botezându-l pe acesta cu un nume imaginar, iar cavalerul, cu toată şiretenia şi cu toate cercetările foarte dibace, rămase în această privinţă cu desăvârşire neştiutor. Reuşi

totuşi să afle că viitorul soţ al lui Marianne este saxon, tânăr şi de o frumuseţe deosebită. Şi mai află că vizitele lui la castel sunt ţinute în cea mai mare taină. Aşa fiind, cavalerul se aşează la pândă ca să surprindă venirea rivalului său şi să-l ucidă când va trece. Însă această intenţie plină de bunăvoinţă fu zădărnicită: tânărul aşteptat nu veni.

Aici ajunseseră lucrurile: Hubert încă nu-şi mărturisise nici violenţa patimii sale pentru Marianne, nici ura pe care o nutrea pentru întreaga ei familie, când o sărbătoare dintr-un sat aflat la o mică depărtare de castel chemă acolo toţi membrii familiei Gamwell. Hubert ceru voie să însoţească doamnele, permisiune ce-l fu acordată cu plăcere.

Winifred, Maud şi Barbara se gândeau bucuroase la această excursie, însă Marianne, care aştepta vizita lui Robin Hood, pretextă o violentă durere de cap ca să poată rămâne singură la castel.

Familia plecă, însoţită de vasalii îmbrăcaţi în haine de sărbătoare. În afară de un bărbat rămas de pază şi de două slujitoare, toţi plecară din Barnsdale.

Rămasă singură, Marianne se urcă în camera ei, se îmbrăcă frumos şi se aşează la o fereastră de unde putea să vadă câteva drumuri ce se îndreptau spre castel. În fiece clipă credea că aude sunetul melodios al cornului, chemare care îi vestea apropierea iubitului. Atunci, capul ei încântător se apleca puţin, o strălucire fugară îi lumina ochii gânditori, buzele rosteau grav un nume şi toată făptura îi fremăta de bucurie, de nelinişte, de aşteptare. Dar nici sunetul nu se auzi, nici silueta dorită nu-şi alungi forma-l elegantă pe nisipul auriu al drumului şi atunci Marianne, nevăzând nimic cu ochii, privi în adâncul fiinţei sale ca să vadă cu inima.

Aşteptarea fu lungă şi curând deveni dureroasă. Marianne iscodi zarea, scormoni cu privirea aleile parcului, luă aminte la toate zgomotele şi, dezamăgită în nădejdea-l arzătoare, începu să plângă încet. Aşezată într-un jilţ, cu capul sprijinit în palmă, se lăsă pradă unei naive disperări,

când, deodată, un zgomot uşor o făcu să-şi ridice fruntea. În faţa ei era Hubert. Marianne scoase un strigăt şi vru să fugă.

— De ce vă este teamă, miss? Mă luaţi drept fiul iadului? Dumnezeu fie binecuvântat! Credeam că am dreptul să presupun că prezenţa mea în camera unei fete nu poate fi pentru ea un motiv de teamă.

— Iertaţi-mă, messire – îngăimă fata, cu o voce tremurătoare – nu v-am auzit deschizând uşa. Eram singură şi…

— Îmi face impresia că vă place foarte mult singurătatea, încântătoare Marianne şi când i se întâmplă unui prieten de-al dumneavoastră să vă surprindă astfel, îi arătaţi o faţă atât de nemulţumită, de parcă ar fi avut stângăcia să vă întrerupă dintr-o convorbire amoroasă. După o clipă de spaimă, Marianne îşi redobândi calmul ei obişnuit. Ridică fruntea cu demnitate şi cu pas hotărât, se îndreptă spre uşă. Cavalerul de Boissy o opri. Domnişoară – spuse el – vreau să vă vorbesc: faceţi-mi plăcerea să-mi acordaţi câteva minute. De fapt, credeam că vizita mea o să fie mai bine primită.

— Vizita dumneavoastră, messire – răspunse tânăra, cu dispreţ – este tot atât de neplăcută pe cât a fost de neaşteptată.

— Adevărat? Striga Hubert. Sunt foarte mâhnit, însă ce vreţi, domnişoară, trebuie să ştii să înduri ceea ce nu poţi împiedica.

— Dacă sunteţi gentilom, ştiţi cum să vă purtaţi în lume, sir Hubert; este destul să vă rog să mă lăsaţi singură.

— Sunt gentilom, frumoasa copilă – răspunse glumeţ cavalerul – dar îmi place atât de mult societatea aleasă, încât îmi trebuie un motiv mai puternic decât o simplă dorinţă, ca să mă hotărăsc s-o părăsesc.

— Încălcaţi toate regulile bunei-cuviinţe, messire – răspunse Marianne. Atunci vă rog să-mi îngăduiţi să vă las, acolo unde aţi pătruns fără să fiţi nici chemat, nici dorit.

— Domnişoară – reluă Hubert, cu obrăznicie – astăzi vreau să uit cu desăvârşire de bună-cuviinţă şi dacă nu am de gând să mă retrag, n-am de gând nici să vă las să ieşiţi. Am avut onoarea să vă spun că aş vrea să vă vorbesc şi cum prilejul de a vă vorbi între patru ochi este tot atât de rar ca şi frumuseţea dumneavoastră, ar fi păcat pentru mine să nu mă folosesc de ceea ce am cucerit, pretextând, după pilda dumneavoastră, o puternică durere de cap. Binevoiţi să mă ascultaţi: vă iubesc de multă vreme…

— Destul, messire – îl întrerupse Marianne – nu-mi este îngăduit să aud mai mult.

— Vă iubesc – repetă Hubert.

— Vai! Strigă Marianne. Dacă baronetul ar fi fost lângă mine, n-aţi fi îndrăznit să-mi vorbiţi astfel.

— Desigur, răspunse tânărul, cu obrăznicie. O paloare ca de mort acoperi obrajii fetei. Aveţi şi spirit şi inteligenţă – continuă Hubert – este de prisos să-mi pierd timpul ca să vă copleşesc cu complimente prosteşti. Acest fel de a proceda ar avea, desigur, o influenţă fericită asupra unei fete vanitoase şi cochete; însă faţă de dumneavoastră ar fi inutil şi de prost gust. Sunteţi foarte frumoasă şi vă iubesc; după cum vedeţi, merg drept la ţintă: vreţi să-mi înapoiaţi o parte din această afecţiune?

— Niciodată! Răspunse Marianne, cu hotărâre.

— Iată un cuvânt care ar fi mai prudent să nu-l rostească o tânără atunci când i se întâmplă să se afle singură cu un bărbat foarte îndrăgostit de frumuseţea ei.

— Oh, Dumnezeule! Dumnezeule! Strigă Marianne, împreunându-şi mâinile.

— Vreţi să fiţi soţia mea? Dacă primiţi, veţi fi una dintre marile doamne din Yorkshire.

— Nefericitule! Strigă tânăra. Vă încălcaţi în mod ruşinos jurământul pe care l-aţi făcut. Îmi oferiţi o mână care nu este liberă; aparţineţi ordinului Templierilor şi de aceea vă este interzis jurământul căsătoriei.

— Pot să fiu dezlegat de jurământ – zise cavalerul – şi, dacă primiţi numele meu, nimic nu se va opune fericirii noastre. V-o jur pe nemurirea sufletului meu, Marianne, că veţi fi fericită. Vă iubesc cu toată puterea inimii mele, voi fi sclavul dumneavoastră, nu voi avea alt gând decât să vă fac cea mai invidiată dintre femei. Marianne, răspundeţi-mi; nu plângeţi aşa; îmi daţi voie să sper în dragostea dumneavoastră?

— Niciodată! Niciodată! Niciodată!

— Iar acelaşi cuvânt, Marianne – repetă Hubert, pe un ton prefăcut. Nu vă pripiţi, gândiţi-vă înainte de a răspunde. Sunt bogat, posed cele mai frumoase domenii din Normandia, am numeroşi vasali; ei vor fi servitorii dumneavoastră; veţi fi idolul întregului ţinut. Vă voi acoperi părul cu perlele cele mai gingaşe, vă voi copleşi cu darurile cele mai de preţ. Marianne, Marianne, v-o jur, cu mine veţi fi fericită.

— Nu juraţi, messire, căci va veţi călca acest nou jurământ cum l-aţi călcat pe cel prin care v-aţi legat faţă de Dumnezeu.

— Nu, Marianne, vă voi fi credincios.

— Aş vrea să cred în cuvintele dumneavoastră, messire – reluă tânăra, pe un ton mai împăciuitor – dar nu pot răspunde dorinţelor pe care ele le exprimă: inima mea nu-mi aparţine.

— Mi s-a spus, dar nu mi-a venit să cred, atât mi-era de neplăcut acest gând. Este adevărat? Aşadar, este adevărat?

— Este adevărat, messire – răspunse Marianne, roşindu-se.

— Bine, fie! Voi respecta secretul inimii dumneavoastră dacă îmi veţi spune uneori un cuvânt binevoitor, dacă îmi veţi spune că pot spera să mă numesc prietenul dumneavoastră. Vă voi iubi din tot sufletul! Vă voi fi foarte devotat!

— Nu am nevoie de nici un prieten, messire, pentru că n-aş putea recunoaşte drepturi la o afecţiune pe care mi-este

cu neputinţă s-o împart. Cel care îmi stăpâneşte gândirile are singurele bogăţii la a căror cucerire năzuiesc: o inimă nobilă, un spirit cavaleresc şi un caracter cinstit. Îi voi fi credincioasă şi a lui pe vecie.

— Marianne, nu mă lăsaţi să-mi pierd nădejdea, mi-aş pierde minţile. Vreau să fiu calm şi să mă port faţă de dumneavoastră în limitele respectului, dar dacă continuaţi să mă trataţi cu aceeaşi asprime, va fi foarte greu să-mi pot stăpâni mânia. Ascultaţi-mă, Marianne, nu se poate să fiţi iubită de omul care poate trăi departe de dumneavoastră, cu pasiunea cu care vă iubesc eu. Oh, Marianne, fiţi a mea! Ce viaţă duceţi aici? Izolată în mijlocul unei familii străine. Sir Guy nu este tatăl dumneavoastră. Winifred şi Barbara nu vă sunt surori. Ştiu că în vinele dumneavoastră curge sânge normand, iar dispreţul pe care îl manifestaţi este doar ecoul recunoştinţei care vă leagă de aceşti saxoni. Veniţi, frumoasa mea Marianne, veniţi cu mine, vă voi oferi o viaţă de lux, de plăceri, de petreceri.

Un surâs dispreţuitor înflori pe buzele Mariannei.

— Messire – spuse ea – binevoiţi să vă retrageţi, propunerile pe care mi le faceţi nu merită nici măcar politeţea unui refuz. Am avut onoarea să vă spun că sunt logodită cu un nobil saxon.

— Aşadar, respingeţi, dispreţuiţi propunerile mele, tânără trufaşă? Întrebă Hubert, cu voce schimbată.

— Da, messire.

— Puneţi la îndoială sinceritatea cuvintelor mele?

— Nu, domnule cavaler şi vă mulţumesc pentru bunele dumneavoastră intenţii, dar vă mai rog o ultimă dată: lăsaţi-mă singură. Prezenţa dumneavoastră în camera mea îmi pricinuieşte o vie neplăcere.

Drept răspuns, cavalerul luă un jilţ şi-l apropie de cel pe care şedea Marianne. Fata se ridică şi, în picioare, în mijlocul încăperii, aşteptă calmă, cu privirea în pământ, plecarea lui Hubert.

— Veniţi lângă mine – spuse el, după o clipă de tăcere – nu vreau să vă fac nici un rău, vreau să obţin o făgăduială care, fără să vă silească să stricaţi logodna cu misteriosul necunoscut pe care îl iubiţi cu atâta gingăşie, îmi va da puterea să îndur amintirea dispreţului dumneavoastră. Rog, deşi am dreptul să cer, Marianne – spuse Hubert, apropiindu-se de tânăra fată, care, fără grabă aparentă, dar cu pas hotărât, se îndreptă spre uşă. Uşa este închisă, miss Marianne, iar mâinile dumneavoastră atât de frumoase s-ar răni inutil, încercând să forţeze broasca. Sunt un om prevăzător, frumoasă copilă; în castel nu este nimeni şi, dacă aţi avea fantezia să strigaţi după ajutor, oamenii mei care aşteaptă la câţiva paşi de Barnsdale ar putea să ia strigătele dumneavoastră drept un ordin de a aduce în dreptul scării de la intrare nişte cai straşnici gata înşeuaţi şi care, de voie de nevoie, vă vor duce departe de aici.

— Messire – spuse Marianne, cu voce sugrumată de plâns – fie-vă milă de mine! Îmi cereţi un lucru pe care mi-e cu neputinţă să vi-l acord, iar violenţa nu va avea nici o putere asupra inimii mele. Lăsaţi-mă să plec; vedeţi că nici nu strig, nici nu chem pe nimeni. Vă stimez îndeajuns ca să nu iau în serios ameninţările dumneavoastră de a mă răpi; sunteţi om de onoare şi nici măcar nu v-aţi putea gândi să săvârşiţi o faptă atât de laşă. Sir Guy vă iubeşte, sir Guy vă stimează, are pentru dumneavoastră consideraţie, aţi avea curajul să înşelaţi cu atâta cruzime generoasa prietenie pe care aţi văzut-o născându-se? Gândiţi-vă, toată familia Gamwell ar fi deznădăjduită… Eu… Eu m-aş omorî, cavalere.

Zicând acestea Marianne izbucni în plâns.

— Am jurat că vei fi a mea.

— Aţi făcut un jurământ lipsit de sens, messire şi dacă vreodată inima dumneavoastră a bătut cu dragoste pentru vreo femeie, gândiţi-vă în ce situaţie dureroasă s-ar găsi dacă un bărbat ar vrea s-o silească pe iubita dumneavoastră să renunţe la această dragoste. Dacă aveţi

o soră, messire, gândiţi-vă la ea; eu am un frate, dar n-ar supravieţui dacă mi-aş pierde onoarea.

— Vei fi soţia mea, Marianne, soţia mea scumpă şi respectată; vino cu mine.

— Nu, messire, niciodată.

Hubert care se apropiase încet de Marianne, vru s-o îmbrăţişeze. Tânăra fată scăpă din ticăloasa îmbrăţişare şi, retrăgându-se în celălalt colţ al camerei, începu să strige cu disperare:

— Ajutor! Ajutor!

Prea puţin speriat de o chemare pe care o ştia fără sorţi de izbândă, Hubert începu să râdă cu cruzime şi izbuti s-o apuce de mâini. Însă în clipa când încerca s-o tragă spre el, fata, cu un gest iute ca gândul, smulse pumnalul agăţat la cingătoarea lui Hubert şi se repezi spre fereastra deschisă. Sărmana copilă, în deznădejdea ei, era gata să-şi înfigă pumnalul în piept sau să se arunce pe fereastră când, deodată, liniştea câmpiei fu tulburata de sunetul unui corn care-şi risipea notele-l armonioase. Pe jumătate aplecată peste fereastră, Marianne tresări uşor; apoi, cu pumnalul în mână, ridică fruntea, îşi încorda auzul şi, cu inima bătând să-l spargă pieptul, ascultă. Sunetul, mai întâi vag şi nedesluşit, se auzi din ce în ce mai limpede, apoi izbucni într-o veselă fanfară. Vrăjit de farmecul acestei melodii neaşteptate, Hubert se opri locului, dând pace fetei, dar când sunetul cornului încetă să se mai audă, se apropie de Marianne, încercând s-o îndepărteze cu forţa de fereastră.

— Ajutor, Robin, ajutor! Începu să strige Marianne, cu glas răsunător. Ajutor, repede, repede, Robin, dragul meu Robin, cerul te trimite!

Trăsnit de surpriză când auzi rostindu-se acest nume de temut, Hubert încercă să înăbuşe strigătele Mariannei, dar fata se zbătu cu o energie şi cu o forţă extraordinare. Deodată numele Mariannei răsună afară, urmat de zgomotul unei lupte, apoi uşa camerei unde se afla fata zbură în ţăndări şi, în prag, se ivi Robin Hood. Fără să

scoată un strigăt, fără să spună o vorbă, Robin se năpusti asupra cavalerului, îşi înfipse mâinile în gâtul lui şi-l trânti la picioarele Mariannei.

— Ticălosule! Strigă Robin, ţinând piciorul pe pieptul lui Hubert. Încerci să brutalizezi o femeie?!

Marianne, în lacrimi, căzu în braţele logodnicului său.

— Fii binecuvântat, dragul meu Robin! Spuse ea. Mai mult decât viaţa, mi-ai salvat onoarea.

— Scumpa mea Marianne – răspunse tânărul, n-am cerut niciodată altă favoare lui Dumnezeu decât să mă găsesc lângă tine când eşti în primejdie. Binecuvântată fie providenţa care mi-a călăuzit paşii! Linişteşte-te, ai să-mi spui după aceea ce s-a petrecut înainte de fericita mea sosire. Cât despre dumneata, ticălos neruşinat – continuă Robin Hood, întorcându-se spre cavalerul care se ridicase între timp – pleacă de aici! O respect prea mult pe tânăra pe care ai avut îndrăzneala s-o insulţi, ca să-mi îngădui să te lovesc în faţa ei. Ieşi…!

Nu vom încerca să descriem furia seducătorului ticălos: aducea a nebunie. Ochii lui aruncau spre tânăra pereche o privire încărcată de ură; mormăi câteva cuvinte neînţelese şi, dezarmat, ridicol, insultat, făcut de ruşine, ieşi pe uşă, coborî clătinându-se treptele pe care le urcase atât de vesel şi se îndepărtă de castel. Robin Hood o ţinea strâns la piept pe Marianne, iar fata continua să plângă, căutând să-l explice salvatorului ei cât se bucura de prezenţa lui.

— Marianne, scumpa mea Marianne – spunea Robin, blând – n-ai de ce să te mai temi, sunt cu tine. Hai, ridică-ţi spre mine chipul tău frumos, vreau, vreau să-l văd liniştit şi surâzător. Marianne încercă să răspundă drăgăstoasei cereri a prietenului său, dar nu putu scoate nici un cuvânt, atât era de tulburată. Cine este tânărul acesta, draga mea? Întrebă Robin după un timp de tăcere, aşezându-se alături de tânăra fată, care încă mai tremura.

— Un senior normand ale cărui domenii se învecinează cu Barnsdale – răspunse fata, cu teamă.

— Un normand?! Strigă Robin. Cum se poate ca unchiul meu să primească în casă un om care aparţine acestui neam blestemat?

— Dragul meu Robin – zise Marianne – după cum ştii, sir Guy este un bătrân prevăzător şi înţelept: nu-l judeca înrâurit de mânia care te stăpâneşte acum. Dacă l-a primit în casă pe cavalerul Hubert de Boissy, fii sigur că a avut un motiv serios ca s-o facă. Ca şi dumneata, ba poate chiar mai mult, sir Guy îi dispreţuieşte pe normanzi. În afară de prevedere, care l-a silit pe unchiul dumitale să-l primească pe cavaler, au mai fost la mijloc viclenia, abilitatea şi prefăcătoria mieroasă cu care acesta a reuşit să câştige bunăvoinţa întregii familii. Sir Hubert se arăta atât de respectuos, de umil şi de devotat, încât toată lumea s-a lăsat înşelată de cinstea aparentă a caracterului său.

— Şi dumneata, Marianne?

— Eu – spuse fata – eu nu stăteam să-l judec, dar găseam în privirea lui ceva fals care mă împiedica să am încredere.

— Cum a reuşit să pătrundă în camera dumitale?

— Nu ştiu. Plângeam pentru că… Şi tânăra fată îşi plecă privirea, roşindu-se.

— Pentru că?… O întrebă Robin, drăgăstos.

— Pentru că nu mai veneai – spuse Marianne, cu un surâs blând.

— Iubita mea dragă…!

— Un zgomot uşor mi-a atras atenţia, am ridicat capul şi l-am văzut pe cavaler. Îl părăsise pe sir Guy pentru un motiv oarecare, îndepărtase slujitoarele şi-şi pusese oamenii să supravegheze casa.

— Ştiu – o întrerupse Robin – am răsturnat doi care au încercat să-mi aţină calea.

— Oh, dragă Robin, m-ai salvat! Fără dumneata aş fi fost moartă acum; eram gata să mă înjunghii, când am auzit sunetul cornului dumitale.

— Unde locuieşte ticălosul ăsta? Întrebă Robin, scrâşnind din dinţi.

— La câţiva paşi de aici – spuse fata, ducându-l pe Robin spre fereastră. Vino – continuă ea – vezi clădirea aceea al cărei acoperiş întrece copacii din parc? Acela este castelul seniorului de Boissy.

— Mulţumesc, dragă Marianne, dar acum să nu mai vorbim de omul acela, sufăr că mâinile lui ticăloase ţi-au putut atinge mâinile. Să vorbim despre noi, despre prietenii noştri. Am să-ţi dau veşti bune, dragă Marianne, veşti care au să te facă fericită.

— Vai, dragă Robin – zise fata, cu amărăciune – sunt atât de puţin obişnuită cu bucuria, încât nici măcar nu pot să sper la o întâmplare fericită.

— Şi totuşi greşeşti, draga mea. Haide, uită ceea ce s-a întâmplat şi încearcă să ghiceşti care sunt aceste veşti bune.

— Oh, dragă Robin! Strigă fata. Vorbele dumitale mă fac să cred într-o fericire nesperată. Ai obţinut iertarea regelui? Da? Eşti liber şi nu mai eşti silit să fugi de oameni?

— Nu, Marianne, nu, sunt tot un biet proscris; nu-l vorba de mine.

— Atunci, de fratele meu, de dragul meu Allan? Unde este, Robin? Când va veni să mă vadă?

— Sper că o să vină foarte curând – zise Robin. Am primit veşti de la el printr-un om care a intrat în ceata mea. Acest om, care a fost făcut prizonier de normanzi când ne-am încăierat cu soldaţii cruciaţi în pădurea Sherwood, a fost silit să intre în slujba baronului Fitz Alwine. Baronul împreună cu lady Christabel s-a înapoiat ieri la castelul din Nottingham. O dată cu el a venit şi saxonul făcut soldat, dar primul gând al acestuia a fost să treacă de partea noastră. El mi-a spus că Allan Clare avea un rang de vază în armata regelui Franţei şi că era pe punctul de a obţine o învoire ca să petreacă vreo câteva luni în Anglia.

— Iată o veste foarte fericită, dragă Robin – spuse Marianne – ca totdeauna eşti îngerul păzitor al sărmanei dumitale prietene. Allan te iubeşte mult, dar o să te

iubească şi mai mult când am să-l spun cât ai fost de generos şi de bun cu cea care, fără ajutorul afecţiunii dumitale protectoare, ar fi murit de plictiseală, de tristeţe şi de grijă.

— Dragă Marianne – răspunse tânărul – să-l spui lui Allan că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să te ajut să înduri cu răbdare durerea pe care ţi-o pricinuia absenţa lui; să-l spui că am fost pentru dumneata un frate iubitor şi devotat.

— Un frate? Ah, mai mult decât un frate – rosti încet Marianne.

— Iubita mea dragă – murmură Robin, strângând-o la piept – spune-l că te iubesc cu patimă şi că toată viaţa mea îţi aparţine.

Drăgăstoasa convorbire dintre cei doi tineri se prelungi mult şi dacă s-a întâmplat ca Robin să strângă prea tare mâinile frumoasei sale logodnice în mâinile lui, această afectuoasă mângâiere s-a păstrat în limitele caste ale unei dragoste pline de respect.

A doua zi, cum se lumină de ziuă, Robin Hood încălecă şi, fără să anunţe nimănui această plecare precipitată, se îndreptă grăbit spre pădurea Sherwood. Din ordinul său, vreo cincizeci de oameni, sub comanda Micului-John, se îndreptară spre Barnsdale, unde se ascunseră în preajma satului, în aşteptarea ultimelor instrucţiuni din partea tânărului lor şef. Chiar în aceeaşi seară, Robin Hood îşi duse oamenii într-o pădurice din faţa castelului lui Hubert de Boissy şi le povesti în câteva cuvinte mârşava purtare a cavalerului normand.

— Am aflat – adăugă Robin, că Hubert de Boissy pregăteşte o răzbunare cumplită; şi-a adunat cei patruzeci de vasali ai săi şi în noaptea asta vrea să atace castelul scumpei noastre rude şi prieten sir Guy de Gamwell; plănuieşte să dea foc clădirilor, să omoare bărbaţii şi să răpească femeile. Ei bine, băieţi! Şi-a făcut aceste planuri uitând de noi. Noi vom apăra împrejurimile domeniului din

Barnsdale. Victoria noastră nu poate fi pusă la îndoială. Cu îndemânare şi curaj, înainte!

— Înainte! Strigară cu înflăcărare pădurarii veseli.

De cum se întunecă, pe porţile castelului lui Hubert de Boissy ieşi un pâlc de oameni ce se îndreptară în tăcere spre Barnsdale. Dar abia trecură hotarul domeniilor normandului, că un strigăt de război zbură peste capetele lor, îngheţându-l de spaimă. Hubert se aruncă în mijlocul lor şi începu să-l încurajeze cu gestul şi cu fapta, apoi se repezi înspre partea de unde venise strigătul ameninţător. În aceeaşi clipă, ca la un semn, pădurarii, ţâşniră din pădure şi se năpustiră asupra micii trupe. Încăierarea, care începu cu violenţă, avea să devină sângeroasă când Robin Hood se găsi faţă în faţă cu cavalerul de Boissy. Lupta fu cumplită. Hubert se apără vitejeşte, dar Robin Hood, ale cărui forţe sporiseră însutit din pricina mâniei, făcu minuni de vitejie şi-şi implântă sabia, până la gardă, în pieptul cavalerului normand. Vasalii cerură îndurare şi Robin se arătă generos. Odată duşmanul ucis, porunci încetarea luptei. Castelul Boissy fu dat pradă flăcărilor, iar stăpânul acestui minunat domeniu, spânzurat de un copac de pe drum.

Marianne era răzbunată.

ROBIN HOOD, PROSCRISUL.

I.

În primele ore ale unei frumoase dimineţi de august, Robin Hood, cu inima plină de bucurie şi cu cântecul pe buze, se plimba singur pe o potecă îngustă din pădurea Sherwood. Deodată auzi un glas puternic cântând o baladă de-a lui, însă cu nişte intonaţii atât de ciudate încât cel care o cânta dovedea o totală necunoaştere a regulilor muzicale.

— Pe Maica Precistă! Murmură tânărul, ascultând atent cântecul necunoscutului. Iată un lucru care mi se pare foarte ciudat. Cuvintele pe care le-am auzit sunt făcute de mine încă de pe vremea când eram un copilandru, dar nu le-am dat nimănui să le înveţe.

Tot gândindu-se astfel, Robin se strecură în spatele unui copac ca să aştepte acolo trecerea călătorului necunoscut. Acesta se arătă curând. Ajuns în dreptul stejarului la rădăcina căruia se aşezase Robin, el îşi aruncă privirea înspre adâncul pădurii.

— Oho! Exclamă necunoscutul, zărind prin desiş o minunată turmă de cerbi. Iată nişte cunoştinţe vechi, ia să vedem dacă mai am încă ochiul bun şi mâna sigură. Pe sfântul Pavel, o să-mi facă plăcere să trag o săgeată în voinicul acela care păşeşte agale.

Zicând acestea, străinul luă o săgeată din tolbă, o potrivi în arc şi ochi cerbul, care căzu lovit de moarte.

— Bravo! Strigă o voce glumeaţă. Lovitura vădeşte o mare iscusinţă…!

Surprins, străinul se întoarse brusc:

— Credeţi, messire? Zise el, cereetându-l pe Robin din cap până în picioare.

— Desigur, sunteţi foarte îndemânatic.

— Ce-l drept e drept – rosti necunoscutul, cu glas dispreţuitor.

— Fără îndoială şi mai cu seamă pentru un om care nu-l obişnuit să vâneze cerbi.

— De unde ştiţi că nu-s obişnuit cu asemenea exerciţii?

— După felul cum ţineţi arcul. Pun rămăşag pe ce vreţi, domnule necunoscut, că vă pricepeţi mai bine să doborâţi un om pe câmpul de luptă decât să culcaţi la pământ un cerb, în desiş.

— Straşnic răspuns! Strigă străinul, râzând. Mi-e oare îngăduit să aflu numele unui om cu privirea atât de ageră, încât poate să judece, după o singură lovitură, care-l deosebirea dintre un soldat şi un pădurar?

— În treburile de faţă, numele meu este de mică însemnătate, domnule. Pot să vă înşir însă calităţile mele. Sunt unul din paznicii principali ai acestei păduri şi n-am poftă să las cerbii fără apărare, la bunul plac al celor care se gândesc să tragă în ei numai ca să-şi încerce dibăcia.

— Prea puţin îmi pasă de pofta dumitale, frumosule pădurar – răspunse necunoscutul, cu hotărâre – şi să ştii că n-ai să mă-mpiedici dumneata să trag cu săgeţile mele unde am chef; am să omor cerbi, pui de căprioară, tot ce-mi place.

— Asta nu v-ar fi greu, dacă eu nu m-aş împotrivi, însă pentru că sunteţi un straşnic vânător – zise Robin – vă fac o propunere. Ascultaţi: sunt şeful unei cete de oameni hotărâţi, isteţi şi foarte îndemânatici în tot felul de exerciţii potrivite cu îndeletnicirea lor. Cred că sunteţi un băiat cumsecade. Dacă aveţi o inimă cinstită şi o fire paşnică şi împăciuitoare, m-aş bucura să vă primesc în ceata mea. Odată intrat, veţi putea să vânaţi; dar dacă nu primiţi propunerea mea, vă poftesc să părăsiţi pădurea fără întârziere.

— Într-adevăr, domniile paznic, vorba vă e plină de îngâmfare. Ei bine, luaţi acum aminte la ce vă spun şi eu. Dacă nu vă grăbiţi să-mi întoarceţi spatele, o să vă dau un sfat care, fără vorbă multă, o să vă-nveţe să vă măsuraţi cuvintele; acest sfat, drăguţule, o să fie o ploaie de lovituri de ciomag trase fără a sta mult pe gânduri.

— Tu să mă loveşti pe mine? Strigă dispreţuitor Robin.

— Da, eu.

— Măi băiete – zise Robin – nu vreau să mă-nfurii, căci ar fi vai de tine, însă dacă n-o iei numaidecât din loc, mai întâi o să fii straşnic pedepsit, apoi să-ţi luăm măsura gâtului şi-o să vedem cât de greu ţi-atârnă trupul sus pe craca cea mai înaltă din pădure.

Străinul izbucni în râs.

— Să fiu bătut şi spânzurat! Spuse el. Iată un lucru ciudat, dacă n-ar fi cu neputinţă. Hai, încearcă, te-aştept.

— Nu-mi dau osteneala să ciomăgesc cu mâna mea pe toţi fanfaronii întâlniţi în drum, dragă prietene – răspunse Robin. Am oameni care fac în numele meu această slujbă necesară. Am să-l chem şi tu ai să te lămureşti cu ei.

Robin Hood duse cornul la gură şi era gata să-şi slobozească chemarea, când străinul puse o săgeată în arc şi strigă cu asprime:

— Opreşte-te sau te omor!

Robin lasă cornul să-l cadă din mână, luă arcul şi, repezându-se spre străin cu o nebănuită sprinteneală, strigă la rându-l:

— Nesăbuitule! Nu-ţi dai seama cu cine te pui? Înainte de a mă fi atins tu, te-aş fi lovit eu, iar moartea pe care mi-ai fi trimis-o te lua întâi pe tine. Fii om cu judecată! Suntem străini şi unul şi celălalt şi ne purtăm ca nişte duşmani fără a avea o pricină cu temei. Arcul este o armă sângeroasă. Pune-ţi săgeata în tolbă şi fiindcă vrei să te joci cu ciomagul, fie ciomagul! Primesc lupta!

— Fie ciomagul! Repetă străinul, iar cel ce va avea îndemânarea să lovească la cap, va fi nu numai învingător, dar va putea să hotărască soarta potrivnicului său după cum îi va fi voia.

— Mă-nvoiesc – răspunse Robin – dar bagă de seamă la urmările pe care singur le-ai vrut, căci dacă te fac să-mi ceri îndurare, am dreptul să te iau în ceata mea. Primeşti?

— Da.

— Prea bine şi fie ca cel mai îndemânatic să învingă!

— Amin! Încheie străinul.

Lupta începu. Loviturile date la nimereală de cei doi adversari îl copleşiră pe străin, care nu izbuti să-l atingă pe Robin nici măcar o singură dată. Mânios şi răsuflând din greu, bietul băiat aruncă arma.

— Stai, opreşte-te! Zise el. Sunt frânt de oboseală.

— Te recunoşti învins? Întrebă Robin.

— Nu, însă recunosc că eşti cu mult mai presus decât mine. Te pricepi de minune să mânuieşti ciomagul şi asta-l spre folosul tău; cât de cât, trebuie ca lupta să fie pe măsura amândurora. Ştii să mânuieşti sabia?

— Da – răspunse Robin.

— Vrei să ne luptăm mai departe cu sabia?

— Cum de nu.

Îşi luară săbiile. Îndemânatici şi unul şi celălalt, se luptară un sfert de ceas fără să poată să se rănească.

— Opreşte-te! Strigă Robin deodată.

— Eşti obosit? Întrebă străinul, cu un surâs triumfător.

— Da – răspunse sincer Robin – şi-apoi socotesc că o luptă cu sabia este un lucru foarte puţin plăcut. Ciomagul e altceva: loviturile lui sunt mai puţin primejdioase şi, într-un fel, mai folositoare. Sabia are ceva aspru şi crud. Deşi am obosit, într-adevăr – adăugă Robin, cercetând chipul necunoscutului, care purta pe cap o tichie ce-l ascundea o parte din frunte – nu-l asta singura pricină care m-a făcut să cer întreruperea luptei. De când mă aflu în faţa ta, mi-au reînviat în minte amintiri din copilărie; privirea ochilor tăi mari şi albaştri nu mi-e necunoscută. Glasul tău îmi aminteşte glasul unui prieten, inima mea se simte îmboldită spre tine. Spune-mi cum te cheamă. Dacă tu eşti acela pe care-l iubesc şi pe care-l aştept cu toată nerăbdarea unei adânci şi duioase prietenii, fii binevenit! Dacă eşti un străin, nu-l nimica, vei fi tot binevenit. Te voi îndrăgi pentru tine şi pentru amintirile dragi ce se trezesc în mine când te văd.

— Vorba ţi-e blândă şi mă farmecă, domnule pădurar – răspunse necunoscutul – dar, spre marea mea părere de rău, nu pot să-ţi îndeplinesc cinstita dumitale cerere. Nu sunt liber; numele meu este o taină pe care prevederea mă sfătuieşte s-o păstrez cu grijă.

— N-ai de ce să te temi de mine – spuse Robin – eu sunt ceea ce oamenii numesc un proscris. De altfel, nu sunt în stare să trădez încrederea unei inimi care s-a încredinţat inimii mele şi dispreţuiesc josnicia omului care ar îndrăzni să dea în vileag chiar o taină aflată întâmplător. Spune-mi numele tău. (Străinul mai şovăi o clipă.) Îţi voi fi prieten – adăugă Robin, cu sinceritate.

— Primesc – răspunse necunoscutul. Mă numesc William Gamwell.

Robert scoase un strigăt:

— Will! Will! Dragul meu Will Roşcovanul!
— Da.
— Şi eu sunt Robin Hood.
— Robin! Strigă tânărul, aruncându-se în braţele prietenului său. Ce fericire!
Cei doi tineri se îmbrăţişară călduros, apoi, cu ochii strălucind de o bucurie negrăită, se cercetară unul pe altul, uimiţi, tulburaţi.
— Şi eu care te-am ameninţat! Spuse Will.
— Şi eu care nu te-am recunoscut! Spuse Robin.
— Am vrut să te ucid! Strigă Will.
— Şi eu te-am ciomăgit! Continuă Robin, izbucnind în râs.
— Ah! Ce face… Maud?
— Foarte bine.
— Cum e…?
— Aceeaşi fată încântătoare care te iubeşte Will, care numai pe tine te iubeşte pe lume. A plâns, biata fată, din pricina lipsei tale. Şi tu, sărmane Will, ai suferit mult. În schimb, ai să fii fericit dacă tot o mai iubeşti pe buna şi frumoasa Maud.
— Cum adică, o mai iubesc? Cum poţi să mă-ntrebi aşa ceva, Robin? Ah, sigur c-o iubesc şi Dumnezeu s-o binecuvânteze că nu m-a uitat! Nici o clipă n-am încetat mă gândesc la ea şi chipul ei scump era închis în inima mea şi-mi da putere; ea a fost curajul soldatului pe câmpul de luptă, mângâierea prizonierului în bezna temniţei. Robin, Maud mi-a fost gând şi vis, nădejde şi viitor. Datorită ei am putut să îndur cele mai crunte lipsuri, cele mai dureroase cazne. Dumnezeu mi-a sădit în inimă o nezdruncinată încredere în viitor; am fost încredinţat că am s-o revăd pe Maud şi că am să fiu soţul ei, ca să-mi petrec alături de ea ultimii ani ai vieţii.
— Această nădejde care nu te-a părăsit este pe cale să se îndeplinească, dragă Will – spuse Robin.
— Da, nădăjduiesc, sau mai bine zis am această dulce credinţă. Ca să-ţi dovedesc, prietene Robin, cât de mult m-

am gândit la scumpa copilă, o să-ţi povestesc un vis pe care l-am avut pe când mă aflam în Normandia. Cu toate că a fost acum aproape o lună, tot îl mai ţin minte. Se făcea că zăceam în fundul unei temniţe, cu mâinile legate, cu trupul ferecat în lanţuri şi cum stam aşa, am văzut-o deodată pe Maud lângă mine, palidă ca o moartă şi plină de sânge. Sărmana fată întindea spre mine mâinile-l rugătoare, dar eu nu înţelegeam ce vrea, deşi vedeam că suferă cumplit şi că mă cheamă în ajutor. Cum ţi-am spus, eu eram ferecat în lanţuri, mă tăvăleam pe jos şi, în neputinţa mea, muşcam fierul ce-mi încercuia braţele. Cu un cuvânt, mă străduiam din răsputeri să mă târăsc până la Maud. Deodată, lanţurile începură să-şi slăbească strânsoarea, apoi căzură. Am sărit în picioare şi m-am repezit spre Maud. Am luat-o în braţe pe biata fată, aşa plină de sânge şi i-am acoperit cu sărutări fierbinţi obrajii palizi. Puţin câte puţin, sângele, care i se oprise în vine, începu încetul cu încetul să-şi ia drumul firesc. Buzele sărmanei Maud începură şi ele să prindă viaţă, apoi copila deschise ochii ei mari, negri şi mă învălui cu o privire recunoscătoare şi drăgăstoasă care mă mişcă până în adâncul sufletului; inima îmi tresăltă de fericire şi am scos un oftat din pieptul ce-mi ardea. Sufeream şi eram fericit în acelaşi timp. M-am dat jos din pat, hotărât să mă întorc în Anglia. Voiam s-o revăd pe Maud, pe Maud, care, de bună seamă, era nefericită, pe Maud, care, de bună seamă, avea nevoie de ajutorul meu. M-am înfăţişat pe dată căpitanului meu, care odinioară fusese intendentul tatălui meu şi de la care mă credeam în drept să-mi arate multă bunăvoinţă şi înţelegere. Nu i-am spus din ce pricină doresc să mă întorc în Anglia, căci, nu încape îndoială, ar fi râs de mine; i-am spus numai ce voiam. Cu multă asprime, a refuzat să-mi acorde învoire; dar acest prim neajuns nu m-a descurajat; eram, ca să zic aşa, cuprins de o furie nestăvilită de a o revedea pe Maud şi atunci l-am rugat pe omul acesta, căruia altădată îi poruncisem, l-am implorat să-mi primească cererea. Chiar dacă o să-ţi fie milă de

mine, eu tot am să merg cu povestirea până la capăt. M-am aruncat în genunchi în faţa lui, dar slăbiciunea mea l-a făcut să zâmbească şi, cu o lovitură de picior, m-a dat de-a berbeleacul. Atunci, Robin, m-am ridicat; aveam sabia la mine, am tras-o din teacă şi, fără să mă gândesc, fără să şovăi o clipă, l-am ucis pe ticălosul acela. De atunci sunt urmărit; oare mi-or fi pierdut urma? Sper. Iată de ce, Robin, luându-te drept străin, n-am vrut să-ţi spun cum mă cheamă, dar binecuvântat fie cerul că m-a călăuzit spre dumneata! Acum să vorbim de Maud. Tot la Gamwell Hall stă?

— La Gamwell Hal, dragă Will?! Repetă Robin. Vasăzică nu ştii ce s-a petrecut?

— Nu. Dar ce s-a întâmplat? Mă sperii.

— Linişteşte-te. Nenorocirea care a lovit familia dumitale s-a reparat în parte; timpul şi resemnarea au şters urmele unui fapt foarte dureros: castelul şi satul Gamwell au fost nimicite.

— Nimicite? Strigă Will. Maica lui Dumnezeu! Şi mama, spune-mi Robin şi scumpul meu tată şi sărmanele mele surori?

— Toată lumea e bine, linişteşte-te; familia dumitale locuieşte acum la Barnsdale. Mai târziu am să-ţi povestesc în amănunt nefericitele întâmplări. Deocamdată este destul să ştii că această sălbatică distrugere a fost săvârşită de normanzi, care au plătit scump pentru fărădelegea lor. Am ucis două treimi din trupele trimise de regele Henric.

— De regele Henric? Strigă William. Apoi, după o oarecare şovăire, adăugă: Robin, mi-ai spus că eşti primul pădurar al acestei păduri, păi atunci eşti neîndoielnic în slujba regelui, nu?

— Nu chiar aşa, bălăiorul meu verişor – răspunse tânărul, râzând. Pentru munca de pădurar îmi plătesc normanzii, adică cei bogaţi, căci de la cei săraci nu cer nimic. Sunt într-adevăr pădurar; dar pe socoteala mea şi a veselilor mei tovarăşi. Într-un cuvânt, William, sunt stăpânul pădurii

Sherwood şi-mi voi apăra drepturile şi privilegiile mele împotriva tuturor pretendenţilor.

— Nu te-nţeleg, Robin – spuse Will, foarte mirat.

— Am să-ţi explic mai limpede. Zicând acestea, Robin duse cornul la gură şi scoase trei sunete ascuţite, care abia pătrunseră în inima pădurii, că William şi văzu ieşind din desiş, din luminiş, din dreapta şi din stânga vreo sută de oameni, toţi purtând veşminte frumoase, a căror culoare verde se potrivea de minune cu înfăţişarea lor semeaţă. Oamenii aceştia înarmaţi cu arcuri, scuturi şi săbii scurte se adunară în tăcere în jurul căpeteniei lor. William căscă ochii mari şi-l privi uimit din cale afară pe Robin. O clipă, tânărul se amuză de uluitoarea surpriză pe care i-o stârnise vărului său atitudinea respectuoasă a oamenilor sosiţi în grabă la chemarea cornului, apoi, punându-şi mâna pe umărul lui Will, spuse râzând:

— Băieţi, iată un om care, într-o luptă cu sabia, m-a silit să cer îndurare.

— El?! Strigară oamenii, cercetându-l pe Will cu vădită curiozitate.

— Da, el m-a învins şi sunt mândru de victoria lui pentru că are mâna sigură şi inima cinstită.

Micul-John, care părea mai puţin încântat decât Robin de îndemânarea lui William, făcu un pas spre mijlocul cercului şi se adresă tânărului:

— Străine, dacă l-ai făcut pe viteazul Robin Hood să-ţi ceară îndurare, de bună seamă că eşti nemaipomenit de puternic, însă nu te vei putea bucura de gloria de a fi biruit pe căpetenia pădurarilor veseli, fără să fii cât de cât altoit de locotenentul lui. Eu sunt foarte tare în lupta cu ciomagul, vrei să te iei la întrecere cu mine? Dacă ai să mă faci să strig: „Destul!”, am să te proclam cel mai bun luptător cu sabia din toată tara

— Dragă Micule John – spuse Robin – pun rămăşag pe o tolba cu săgeţi contra unui arc din lemn de tisă că acest flăcău viteaz va învinge.

— Primesc îndoit rămăşagul, stăpâne – răspunse John – şi dacă străinul câştigă, va putea fi numit nu numai cel mai bun luptător cu sabia, dar şi cel mai bun mânuitor de bâtă din vesela Anglie.

Auzindu-l pe Robin Hood numindu-l Micul-John pe tânărul uriaş, cu faţa arsă de soare, care sta în faţa lui, Will simţi în inimă un adevărat fior; totuşi nu lăsă nimic să se vadă. Chipul lui rămase calm; îşi trase pe ochi boneta pe care o purta pe cap şi, răspunzând printr-un zâmbet la semnele pe care i le făcea Robin, îşi salută grav adversarul şi, cu ciomagul în mână, aşteptă primul atac.

— Păi bine, Micule-John – strigă Will în clipa când tânărul se pregătea să înceapă lupta – vrei să te baţi cu Will Roşcovanul, cu drăguţul Will, aşa cum aveai obiceiul să-l spui?

— Doamne Dumnezeule! Strigă Micul-John, lăsând ciomagul să-l cadă din mână. Glasul ăsta… Şi privirea…!

Apoi făcu câţiva paşi şi, clătinându-se ca ameţit, se sprijini de umărul lui Robin.

— Ei, da! Glasul ăsta este al meu, vere John! Strigă Will, aruncându-şi boneta în iarbă. Priveşte-mă!

Pletele lungi, roşii se revărsară în bucle mătăsoase încadrând chipul tânărului, iar Micul-John, după ce privi cu admiraţie mută faţa zâmbitoare a vărului său, se repezi spre el, îl luă în braţe şi-l spuse cu o neasemuită dragoste:

— Fii binevenit, Will, dragul meu Will, în vesela Anglie, în casa strămoşilor tăi, tu care, prin înapoierea ta, aduci bucurie, fericire şi mulţumire. Mâine, cei din Barnsdale vor fi în sărbătoare, mâine vor strânge în braţe pe cel pe care-l credeau pierdut pentru totdeauna. Ceasul care te-a adus în mijlocul nostru este binecuvântat de cer, scumpul meu Will. Sunt fericit să… Să… Să te revăd… Să nu crezi, Will, că sunt un om slab dacă vezi câteva lacrimi pe obraz; nu, nu, nu plâng, dimpotrivă sunt fericit, foarte fericit…

Bietul John nu se mai putu stăpâni; braţele sale, care-l ţineau înlănţuit pe Will, se strânseră convulsiv şi el începu

să plângă în tăcere. William împărtăşea şi el mişcătoarea bucurie a vărului său şi Robin Hood îi lăsă o clipă unul în braţele celuilalt. După ce trecu prima emoţie, Micul-John îi povesti lui Will, cât mai pe scurt cu putinţă, peripeţiile înfricoşătoarei nenorociri care-l izgonise din Gamwell Hall. După ce-şi sfârşi povestirea, Robin şi John îl duseră pe Will să-l arate diferitele adăposturi pe care ceata lor le înjghebase în pădure şi, la cererea lui, fu înrolat în trupă cu gradul de locotenent, ceea ce-l aşeza în acelaşi rând cu Micul-John. A doua zi de dimineaţă, Will îşi mărturisi dorinţa de a merge la Barnsdale. Cum era şi firesc, cererea fu înţeleasă de Robin, care hotărî pe loc să-l însoţească împreună cu Micul-John. Fraţii lui Will sosiseră cu două zile mai înainte la Barnsdale, unde se făceau pregătiri pentru a serba ziua de naştere a lui sir Guy. Sosirea lui William avea să facă din această sărbătoare o mare bucurie.

După ce dădu oamenilor săi ordinele necesare, Robin Hood, însoţit de cei doi prieteni, porni spre Mansfeld, de unde urmau să ia caii pentru drum. Mergeau plini de veselie. Robin cânta cu vocea lui caldă şi armonioasă cele mai frumoase balade, iar Will, beat de fericire, ţopăia alături de el, repetând fără noimă refrenul cântecelor. Chiar şi Micul-John îndrăznea din când în când să scoată câte o notă falsă, ceea ce îl făcea pe Will să râdă cu lacrimi şi pe Robin să se alăture acestei veselii. Dacă un străin i-ar fi văzut pe prietenii noştri, de bună seamă şi-ar fi închipuit că are de-a face cu niscai oaspeţi ghiftuiţi de vreo gazdă generoasă, într-atât este de adevărat că beţia inimii se aseamănă cu beţia pe care o dă vinul.

Ajunşi aproape de Mansfeld, veselia lor zgomotoasa fu brusc curmată. Trei oameni îmbrăcaţi în haine de pădurari ţâşniră dintr-un tufiş şi se aşezară de-a latul drumului pe care veneau cei trei tineri, cu aerul hotărât de a le aţine calea. Robin Hood şi prietenii lui se opriră o clipă, apoi tânărul îi cercetă din ochi pe străini şi-l întrebă cu glas poruncitor:

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici?

— Tocmai vroiam şi eu să vă întreb acelaşi lucru – răspunse un flăcău vânjos, cu umerii pătraţi, care, înarmat cu un ciomag şi cu un iatagan, părea foarte pregătit să reziste unui atac.

— Adevărat? Răspunse Robin. Ei bine, sunt foarte fericit că v-am cruţat osteneala, căci, dacă aţi fi îndrăznit să-mi puneţi mie o asemenea întrebare neobrăzată, s-ar fi putut să vă dau un atare răspuns, încât să vă pară rău toată viaţa pentru îndrăzneala voastră.

— Vorba ţi-e semeaţă, băiete – răspunse pădurarul, în zeflemea.

— Mai puţin semeaţă decât fapta, dacă-ai fi avut neprevederea să-mi pui întrebări. Eu nu răspund, eu întreb. Aşa că vă mai întreb pentru o ultimă oară: cine sunteţi şi ce căutaţi aici? Judecând după înfăţişarea voastră măreaţă, s-ar părea că pădurea Sherwood este proprietatea voastră.

— Slavă Domnului, băiete, ai o gură!… Vasăzică îmi faci cinstea să-mi făgăduieşti o ciomăgeală dacă-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare pe care tu mi-ai pus-o mie. Minunat! Şi-acum, veselul meu străin, am să-ţi dau o lecţie de bună-cuviinţă şi am să răspund la întrebarea ta. După aceea, ai să simţi pe pielea ta cum îi pedepsesc eu pe proşti şi pe neobrăzaţi.

— Fie – răspunse vesel Robin – spune-mi repede cum te cheamă şi cu ce te-ndeletniceşti, pe urmă o să mă baţi dacă o să poţi; o doresc din toată inima.

— Sunt paznicul acestei părţi din pădure; drepturile mele de supraveghere se întind de la Mansfeld până la o răspântie largă ce se află la vreo şapte mile de aici. Aceşti doi oameni sunt ajutoarele mele. Împuternicirea am primit-o de la regele Henric şi, din porunca lui, ocrotesc cerbii de tâlhari ca voi. Ai înţeles?

— Foarte bine, dar dacă dumneata eşti paznicul acestei păduri, atunci eu şi tovarăşii mei ce mai suntem? Până acum, eu m-am crezut singurul om care are dreptul la acest

titlu. Este adevărat că eu nu-l deţin din bunătatea regelui Henric, ci din propria mea voinţă, care aici este atotputernică pentru că se numeşte dreptul celui mai tare.

— Adică tu eşti şeful care supraveghează pădurea Sherwood?! Reluă dispreţuitor pădurarul. Glumeşti! Eşti doar un ticălos şi nimic altceva.

— Dragă prietene – răspunse Robin, cu vioiciune – cauţi să mă dai gata cu persoana ta plină de însemnătate, dar nu tu eşti paznicul cu ale cărui titluri te făleşti în faţa mea. Eu îl cunosc pe-acela.

— Ha, ha! Râse paznicul. Poţi să-mi spui cum îl cheamă?

— Fără doar şi poate. Îl cheamă John Cokle, morarul cel gras din Mansfeld.

— Eu sunt feciorul lui. Mă numesc Much.

— Tu eşti Much? Nu cred.

— Ba da, aşa este – zise Micul-John. Îl cunosc din vedere. Mi s-a vorbit despre el ca despre un om iscusit în mânuirea ciomagului.

— Nu te-au minţit, pădurare şi dacă tu mă cunoşti, pot să spun şi eu acelaşi lucru despre tine. Ai o statură şi un chip cu neputinţă să le uiţi.

— Ştii cum mă cheamă? Întrebă tânărul.

— Vezi bine, jupâne John.

— Eu sunt Robin Hood, paznicule Much.

— Bănuiam eu, îndrăzneţule şi mă bucur că te-am întâlnit. O mare răsplată a fost făgăduită celui ce va pune mâna pe tine. De felul meu, sunt foarte ambiţios, iar răsplata asta, care-l o sumă frumuşică, o să-mi prindă de minune. Azi am prilejul să pun mâna pe tine şi n-o să te las să-mi scapi.

— Ai mare dreptate, tu care te-ngrijeşti să-ndestulezi spânzurătoarea! Răspunse Robin, cu dispreţ. Atunci, dacă-l aşa, jos haina şi pune mâna pe sabie! Sunt omul tău!

— Staţi! Strigă Micul-John. Much e mai priceput în mânuirea ciomagului decât a sabiei; să ne batem tustrei. Eu am grijă de Much, Robin şi tu William, luaţi-l în primire pe ceilalţi, lupta va fi mai cumpănită.

— Mă-nvoiesc – răspunse paznicul – ca să nu se spună că Much, fiul morarului din Mansfeld, a fugit din faţa lui Robin Hood şi a oamenilor săi atât de veseli.

— Frumos răspuns! Strigă Robin. Hai Micule-John, ia-l pe Much, dacă ţi l-ai ales ca adversar. Eu îl iau pe flăcăul ăsta voinic. Vrei să te baţi cu mine? Îl întrebă Robin pe cel pe care întâmplarea i-l dăduse ca potrivnic.

— Foarte bucuros, viteazule proscris!

— Atunci să începem, iar Maica Domnului să dea biruinţă celor care merită sprijinul său.

— Amen! Încheie Micul-John. Sfânta Fecioară nu-l părăseşte niciodată la nevoie pe cel slab.

— Nu părăseşte pe nimeni – spuse Much.

— Pe nimeni – repetă Robin, făcându-şi cruce.

După ce pregătirile de luptă fură isprăvite cu voioşie, Micul-John strigă voiniceşte:

— Gata?

— Gata – repetară Will şi Robin.

O veche baladă, care a păstrat amintirea acestei lupte de neuitat, o povesteşte astfel:

Într-o frumoasă zi pe la mijlocul verii se luară la luptă, curajoşi şi puternici, de la al optulea ceas al dimineţii până la nămiezi. Şi nu slăbiră lupta şi nici nu conteniră, iar John şi Will şi Robin, luptând fără încetare nu-şi lăsară potrivnicii nici măcar să-l răneascâ.

— Micule-John – spuse Much, răsuflând din greu, după ce îi ceruse îndurare – îţi ştiam de mult îndemânarea şi vroiam să mă lupt cu tine. Dorinţa mi s-a împlinit, m-ai învins, iar biruinţa ta mi-a dat o lecţie de modestie, care-mi va fi de mare folos. Mă credeam un bun mânuitor al ciomagului, dar tu m-ai învăţat că nu-s decât un prost.

— Eşti un mânuitor grozav, prietene Much – răspunse Micul-John, strângând mâna pe care i-o întindea paznicul – şi-ţi meriţi pe deplin faima ta vitejească.

— Îţi mulţumesc pentru lauda adusă mie, pădurarule – spuse Much – însă cred că-l pornită mai degrabă din bună-

cuviinţă decât din sinceritate. Crezi oare că mândria mea suferă din pricina unei înfrângeri neaşteptate? Nici pomeneală. Nu mă simt deloc umilit că am fost învins de un om ca tine.

— Cinstite vorbe ai rostit, viteaz fiu de morar! Zise vesel Robin. Dai dovadă că eşti înzestrat cu cea mai dorită dintre bogăţii: o inimă curată şi un suflet de saxon. Numai un om cinstit poate să primească, vesel şi fără pic de ură, o înfrângere ce i-a rănit mândria. Dă-mi mâna, Much şi iartă-mi cuvintele pe care ţi le-am spus când mi-ai vorbit de lăcomia-ţi plină de ambiţie. Nu te cunoşteam, iar dispreţul meu nu te ţintea pe tine, ci doar cuvintele pe care le-ai rostit. Bei un pahar de vin de Rin? Să bem pentru fericita noastră întâlnire şi pentru viitoarea noastră prietenie.

— Iată mâna mea, Robin Hood, ţi-o dau din toată inima. Am auzit vorbe de laudă despre tine. Ştiu că eşti un nobil proscris, că cei săraci se bucură de ocrotirea-ţi generoasă. Te iubesc chiar şi cei care ar trebui să te urască: normanzii, duşmanii tăi. Toţi vorbesc despre tine cu stimă şi n-am auzit pe nimeni care să osândească cu temei faptele tale. Averea ţi-a fost luată, ai fost proscris, dar oamenii cinstiţi te iubesc fiindcă în casa ta nenorocirea şi-a făcut cuib.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale bune, prietene Much; n-am să te uit niciodată şi te rog să-mi faci plăcerea să mergi împreună cu noi până la Mansfeld.

— Robin, sunt al tău cu trup şi suflet – îi răspunse Much.

— Şi eu – zise cel care se bătuse cu Robin.

— Şi eu la fel – adăugă potrivnicul lui Will.

Aşa că se îndreptară împreună spre oraş, vorbind, râzând şi ţinându-se de braţ.

— Dragă Much – întrebă Robin Hood când ajunseră la Mansfeld – prietenii dumitale sunt oameni prevăzători?

— De ce-mi pui această întrebare?

— Pentru că tăcerea lor este necesară siguranţei mele. După cum cred că-ţi dai seama, vin aici în mare taină şi dacă un cuvânt nesăbuit ar da în vileag prezenţa mea într-

un han din Mansfeld, localul hangiului meu ar fi numaidecât înconjurat de soldaţi, iar eu aş fi silit fie să fug, fie să mă bat. Astăzi nu mi-ar plăcea nici fuga, nici lupta. Sunt aşteptat în Yorkshire şi nu vreau să-mi întârzii plecarea.

— Răspund de tovarăşii mei. Cât despre mine, să n-ai nici o grijă, dar eu cred, dragă Robin, că exagerezi primejdia. Doar de curiozitatea cetăţenilor din Mansfeld ai putea să te temi. Ei ar veni după dumneata, într-atâta sunt de dornici să vadă cu propriii lor ochi pe faimosul Robin Hood, eroul tuturor baladelor pe care le cântă tinerele fete.

— Pe sărmanul proscris, vrei să spui, jupâne Much – zise tânărul, cu amărăciune. Nu-ţi fie frică să mă numeşti aşa; ruşinea acestui nume nu cade asupra mea, ci asupra capului aceluia care a rostit o hotărâre pe cât de crudă, pe atât de nedreaptă.

— Bine, prietene; însă oricare ar fi numele pus alături de numele dumitale, este iubit şi respectat.

Robin Hood strânse mâinile viteazului băiat.

Fără să atragă atenţia, ei poposiră la un han mai retras şi se aşezară plini de voie bună în jurul unei mese pe care hangiul o acoperi repede cu o jumătate de duzină de sticle cu gâtul lung, pline cu acel vin straşnic de Rin care dezleagă limbile şi deschide inimile. Sticlele se succedară repede unele după altele, iar conversaţia deveni atât de vioaie şi de încrezătoare, încât Much vru s-o prelungească la nesfârşit. În cele din urmă, el îi ceru lui Robin să-l primească în ceata lui, iar tovarăşii lui Much, vrăjiţi de descrierea încântătoare a unei vieţi libere şi independente duse sub copacii bătrâni din pădurea Sherwood, urmară exemplul şefului lor şi se angajară cu tot sufletul să-l urmeze pe Robin Hood. Acesta primi propunerea pornită din inimă care i se făcu, iar Much, vrând să plece de îndată, ceru voie noului său şef să meargă şi să-şi ia rămas bun de la întreaga familie. Micul-John trebuia să-l aştepte să se înapoieze, să-l ducă pe cei trei la adăpostul din pădure, să-l instaleze acolo, după care să se îndrepte spre Barnsdale, unde avea să-l găsească pe William şi pe Robin. După ce puseră la punct aceste amănunte, convorbirea lor luă alt curs.

Cu câteva clipe înainte de a părăsi hanul, doi oameni intrară în sala unde se aflau ei. Primul dintre cei doi aruncă mai întâi o privire fugitivă asupra lui Robin Hood, se uită la Micul-John şi zăbovi cu luare-aminte asupra lui Will Roşcovanul. Atenţia lui fu atât de stăruitoare şi de vădită, încât tânărul băgă de seamă; tocmai se pregătea să-l întrebe pe noul venit ce vrea de la el, când acesta, dându-şi seama că a stârnit neliniştea flăcăului, îşi întoarse privirea în altă parte, bău pe nerăsuflate paharul de vin pe care-l ceruse şi ieşi din sală împreună cu tovarăşul său.

Prea absorbit de bucuria pe care i-o da speranţa de a o întâlni pe Maud înainte de căderea nopţii, Will uită să spună verilor săi ce i se întâmplase şi încălecă împreună cu Robin, fără a se gândi să-l pomenească ceva. Pe drum, cei doi prieteni făcură un plan cu privire la sosirea lui William

acasă. Robin voia să se înfăţişeze singur ca să pregătească familia pentru primirea lui Will, dar nerăbdătorul băiat nici nu voia să audă.

— Dragă Robin – spunea el – nu mă lăsa singur, mi-ar fi cu neputinţă să stau tăcut şi liniştit la câţiva paşi de casa tatălui meu. M-am schimbat atât de mult, viaţa aspră pe care am dus-o a lăsat urme vădite pe faţa mea, că numai mama ar putea să mă recunoască de la prima vedere. Spune-le că sunt un străin, un prieten al lui Will, în felul ăsta aş avea fericirea să-mi văd părinţii mai repede şi să mă dau în vileag numai după ce ei vor fi fost pregătiţi de venirea mea.

Robin se supuse dorinţei lui William, iar cei doi tineri se înfăţişară împreună la castelul din Barnsdale.

Toată familia era adunată în jurul mesei. Robin fu primit cu braţele deschise, iar baronetul se purtă cu cel pe care-l lua drept un străin, cu o afectuoasă ospitalitate. Winifred şi Barbara se aşezară lângă Robin, copleşindu-l cu întrebări, căci de obicei el era pentru tinerele fete ecoul noutăţilor dinafară.

Absenţa lui Maud şi a Mariannei îl făcu pe Robin să se simtă la largul său. Aşa că, după ce răspunse întrebărilor verişoarelor lui, se ridică şi spuse întorcându-se spre sir Guy:

— Unchiule, am să-ţi dau veşti bune, veşti care te vor face foarte fericit.

— Chiar venirea ta aici este o mare mulţumire pentru bătrâna mea inimă, Robin Hood! Răspunse baronetul.

— Robin Hood este un trimis al cerului! Strigă Barbara, scuturându-şi vioaie frumoasele-l plete blonde.

— Când voi veni data viitoare, Barby – răspunse vesel tânărul – am să fiu un trimis al dragostei: îţi voi aduce un soţ.

— Îl voi primi cu multă plăcere, Robin – spuse fata, râzând.

— Şi foarte bine vei face, verişoară, pentru că va fi demn de această primire graţioasă. N-am să ţi-l descriu, mă

mulţumesc doar să-ţi spun că, de îndată ce te vei uita la el, ai să-l spui lui Winifred: „Dragă soră, iată-l pe acela care i se potriveşte Barbarei Gamwell.

— Eşti sigur de asta, Robin?

— Foarte sigur, încântătoare poznaşă!

— Oh, ca să mă hotărăsc, trebuie să fiu în deplină cunoştinţă de cauză, Robin. Fără a lăsa să se vadă, să ştii că sunt foarte greu de mulţumit şi ca să-mi placă, un bărbat trebuie să fie foarte binecrescut.

— Ce-nţelegi prin a fi foarte binecrescut?

— Să-ţi semene, vere.

— Linguşitoareo!

— Spun ce gândesc şi atâta rău să fie dacă răspunsul meu ţi se pare o măgulire. Şi nu numai că vreau ca bărbatul meu să fie la fel de frumos cum eşti dumneata, dar vreau să mai aibă şi inteligenţa şi inima dumitale.

— Cu alte cuvinte, ţi-aş fi pe plac, Barbara, nu?

— Sigur că da, eşti întru totul pe gustul meu.

— Sunt în acelaşi timp şi foarte încântat şi foarte mâhnit că am această fericire, dragă verişoară. Însă, vai, dacă nutreşti în taină speranţa să mă cucereşti, dă-mi voie să-ţi deplâng nebunia. Sunt logodit cu două persoane.

— Robin, cunosc aceste două persoane.

— Adevărat, verişoară?

— Da şi dacă aş vrea să le rostesc numele…

— Ah, te rog, nu-mi trăda secretul, miss Barbara.

— Fii fără grijă, vreau să-ţi cruţ modestia. Şi ca să revenim la mine, dragă Robin, consimt, dacă binevoieşti să-mi acorzi această favoare, să fiu a treia dumitale logodnică şi chiar a patra, pentru că bănuiesc că există cel puţin trei tinere care aşteaptă fericirea de a purta ilustrul dumitale nume.

— Zeflemistă mică ce eşti! Spuse Robin, râzând. Nu meriţi prietenia pe care ţi-o port. Totuşi am să-mi ţin făgăduiala şi peste câteva zile am să-ţi aduc un cavaler încântător.

— Dacă protejatul dumitale nu este tânăr, inteligent şi frumos, nu-mi trebuie, Robin, ţine minte!

— Este aşa cum ţi-l doreşti.

— Foarte bine. Acum spune-ne noutatea pe care te pregăteai să i-o anunţi tatălui meu mai înainte de a te fi gândit să-mi oferi un soţ.

— Miss Barbara, tocmai mă pregăteam să-l spun unchiului, mătuşii şi dumitale, dragă Winifred, că am aflat veşti despre o fiinţă foarte scumpă inimilor noastre.

— Despre fratele meu Will? Zise Barbara.

— Da, verişoară.

— Ah, ce fericire! Şi…?

— Ei şi acest tânăr care te priveşte cu un aer foarte stânjenit, într-atâta este de fericit că se află în prezenţa unei fete nespus de încântătoare, l-a văzut pe William acum câteva zile.

— Fiul meu e sănătos? Întrebă sir Guy, cu glas tremurat.

— Este fericit? Întrebă şi lady Gamwell, împreunându-şi mâinile.

— Unde-l? Întrebă Winifred.

— Ce-l ţine departe de noi? Zise Barbara, aţintindu-l pe tovarăşul lui Robin Hood, cu ochii plini de lacrimi.

Sărmanul William, cu gâtul uscat, cu inima plină, nu putea să scoată un cuvânt. După aceste întrebări stăruitoare, urmă o clipă de tăcere. Barbara îl privea gânditoare pe tânărul din faţa ei. Deodată scoase un ţipăt, se repezi la străin şi, luându-l de gât, rosti printre suspine:

— E Will! E Will! Îl recunosc. Dragă Will, ce fericită sunt că te văd! Şi, sprijinindu-şi capul pe umărul fratelui său, începu să plângă în hohote.

Lady Gamwell, fiii ei, Winifred şi Barbara îl înconjurară pe Will, iar sir Guy, încercând să pară calm, căzu într-un jilţ şi se porni să plângă ca un copil. Tinerii fraţi ai lui Will păreau beţi de fericire. După un „ura”! Formidabil, îl cuprinseră pe William cu braţele lor puternice şi-l îmbrăţişară, mai-mai să-l înăbuşe.

Robin profită de lipsa de atenţie a celorlalţi şi ieşi din încăpere spre a se duce la Maud. Sănătatea lui miss Lindsay

era foarte gingaşă şi cerea multă grijă, de aceea ar fi fost, poate, primejdios să i se dea de veste aşa dintr-o dată că Will s-a întors. Îndreptându-se spre camera lui Maud, Robin se întâlni cu Marianne.

— Ce se-ntâmplă în castel, dragă Robin? Întrebă fata, după ce primise din partea logodnicului său tandre complimente. Am auzit strigăte care mi se par foarte vesele.

— Şi chiar sunt, dragă Marianne, pentru că sărbătoresc o întoarcere mult dorită.

— A cui întoarcere? Întrebă fata, cu tremur în glas. A fratelui meu?

— Din păcate, nu, Marianne – răspunse Robin, luând în mâinile lui mâinile fetei. Încă nu ni l-a trimis Dumnezeu pe Allan, ci pe Will. Îţi aminteşti de Will Roşcovanul, de simpaticul Will?

— Cum să nu şi sunt foarte fericită să ştiu că s-a întors sănătos. Unde este?

— În braţele mamei sale, am plecat din cameră în clipa când fraţii lui se luptau care mai de care să-l îmbrăţişeze. Mă duc s-o caut pe Maud.

— Este în odaia ei. Vrei să trimit s-o anunţe să coboare?

— Nu, mă duc eu până la ea, căci trebuie pregătită biata copilă să-l primească pe William. Misiunea pe care mi-am luat-o este foarte greu de îndeplinit – adăugă Robin, râzând. Cunosc mult mai bine labirinturile din pădurea Sherwood decât ascunzişurile tainice din inima unei femei.

— Lăsaţi modestia deoparte, messire Robin – răspunse Marianne, veselă. Vă pricepeţi mai bine ca oricine altul cum să pătrundeţi în inima unei femei.

— Într-adevăr, Marianne, pare-mi-se că verişoarele mele, Maud şi dumneata v-aţi înţeles tustrele să încercaţi să faceţi din mine un orgolios. Mă copleşiţi, după pofta inimii, cu complimente măgulitoare.

— Fără îndoială, sir Robin – spuse Marianne, ameninţându-l cu degetul – le laşi pe Winifred şi pe Barbara să se arate curtenitoare faţă de dumneata. Aha, cochetezi cu

verişoarele dumitale; prea bine, sunt încântată s-o aflu. La rândul meu am să-mi încerc şi eu puterea ochilor asupra inimii frumosului Will Roşcovanul.

— Mă învoiesc, dragă Marianne, dar trebuie să te previn că vei avea de luptat cu o rivală primejdioasă. Maud este iubită cu patimă şi ea îşi va apăra fericirea, iar sărmanul Will va roşi până-n vârful urechilor, găsindu-se astfel între două femei încântătoare.

— Dacă William ştie să roşească la fel de bine ca dumneata, Robin, atunci nu mă tem să-l pun la această încercare stânjenitoare.

— Oh! Oh! Exclamă Robin, râzând. Vrei să zici că eu nu ştiu să roşesc, miss Marianne?

— Cel puţin nu mai ştii, ceea ce este cu totul altceva; mi-amintesc că odată, o roşeaţă vie ţi-a împurpurat obrajii.

— Când s-a petrecut acest lucru de neuitat?

— În ziua când ne-am întâlnit prima oară în pădurea Sherwood.

— Îmi îngădui să-ţi spun de ce am roşit atunci Marianne?

— Mi-e teamă să răspund „da”, Robin, pentru că văd ivindu-se în ochii dumitale o expresie ironică şi pe buze un surâs răutăcios.

— Ţi-e teamă de răspunsul meu şi totuşi îl aştepţi cu nerăbdare, mis Marianne.

— Nici pomeneală.

— Foarte rău atunci, căci eu credeam că ţi-ar face plăcere să-ţi dezvălui taina… Când am roşit pentru prima… Şi ultima oară…

— Îmi face plăcere să-mi vorbeşti despre lucruri care te privesc pe tine, Robin – zise Marianne, surâzând.

— În ziua când am avut fericirea să te duc în casa tatălui meu, ardeam de dorinţa să-ţi văd chipul, care, acoperit de faldurile glugii, nu-mi arăta decât strălucirea limpede a ochilor tăi. Îmi spuneam atunci în sinea mea, mergând alături de dumneata, plin de modestie: „Dacă fata aceasta

are un chip la fel de frumos ca şi privirea, am să-l fac curte”.

— Cum, Robin, la şaisprezece ani te gândeai să fii iubit de o femeie?

— Pe Dumnezeul meu, da şi-n clipa când îmi ziceam c-o să-ţi închin toată viaţa mea, chipul dumitale încântător, ivit de sub ţesătura groasă care-l ascundea ochilor mei, se arătă în toată strălucitoarea-l frumuseţe. Privirea mea se agăţă cu atâta înfocare de privirea dumitale, încât o roşeaţă vie ţi-a năpădit obrajii. Un glas lăuntric îmi strigă: „Această fată îţi va fi soţie”. Sângele ce mi se îngrămădise la inimă mi se urcă în obraji. Atunci am simţit că te voi iubi. Iată, dragă Marianne, povestea primei şi ultimei dăţi când am roşit. Din ziua aceea – continuă Robin, mişcat, după o clipă de tăcere – această speranţă, căzută din cer ca făgăduiala unui viitor fericit, mi-a fost mângâiere şi sprijin în viaţă. Sper şi cred.

Un strigăt vesel răzbătu din salon până în odaia unde, cu mâinile strâns înlănţuite şi vorbind în şoaptă, cei doi schimbau între ei cele mai gingaşe cuvinte.

— Hai, dragă Robin – spuse Marianne; întinzând fruntea spre buzele tânărului – du-te sus la Maud; eu mă duc să-l îmbrăţişez pe Will şi să-l spun că eşti lângă scumpa-l logodnică.

Robin se îndreptă degrabă spre camera lui Maud, unde o găsi pe tânăra fată.

— Am fost aproape sigură că sunt strigătele de bucurie ce vestesc sosirea dumitale, dragă Robin – spuse ea, făcându-l semn tânărului să ia loc. Iartă-mă că nu am coborât în salon, dar mă simt stingheră şi aproape nedorită în mijlocul bucuriei generale.

— Şi de ce, Maud?

— Pentru că întotdeauna eu sunt singura căreia niciodată nu poţi să-l aduci o veste bună.

— O să vină şi rândul dumitale, Maud.

— Nu mai am curajul să sper, Robin şi simt o tristeţe de moarte. Te iubesc din toată inima, sunt fericită când te văd

şi totuşi nu-ţi dau dovezi de această afecţiune şi totuşi nu-ţi mărturisesc cât mi-e de plăcută prezenţa dumitale aici, ba uneori chiar, dragă Robin, caut să fug de dumneata.

— Să fugi de mine? Întrebă tânărul, uimit.

— Da, Robin, pentru că atunci când te-aud dându-l lui sir Guy veşti despre băieţii lui, spunându-l lui Winifred cuvinte frumoase din partea Micului-John, aducându-l Barbarei o scrisoare din partea fraţilor ei, îmi zic: „Pe mine mă uită întotdeauna şi numai sărmanei Maud Robin n-are nimic să-l aducă”.

— Niciodată, nimic, Maud?!

— Ah. Nu vorbesc de darurile încântătoare pe care mi le aduci. Întotdeauna îi faci lui Maud, sora dumitale, nenumărate daruri, crezând că-n felul acesta lipsa de veşti va fi trecută cu vederea. Inima dumitale prea bună încearcă să mă mângâie în fel şi chip, dragă Robin; din păcate, eu nu pot fi mângâiată.

— Eşti o fetiţă răutăcioasă, miss Maud – spuse Robin, glumeţ. Cum se poate, domnişoară, să te plângi că nu primeşti niciodată de la nimeni dovezi de prietenie, dovezi de plăcute aduceri aminte?! Cum se poate, urâcioaso, nerecunoscătoareo, adică nu-ţi aduc eu, de câte ori vin, veşti de la Nottingham? Cine-l acela care, cu riscul de a-şi pierde capul, se duce adesea la Hal, fratele dumitale? Cine-l acela care, cu riscul şi mai mare încă de a-şi lăsa o parte din inimă, se expune vitejeşte focului ucigător a doi ochi frumoşi? Numai ca să-ţi fac plăcere, Maud, înfrunt primejdia de a fi singur între patru ochi cu încântătoarea Grace, îndur farmecul gingaşului ei surâs, îndur atingerea mâinilor ei frumoase, ba chiar o sărut pe frunte. Şi pentru cine, te-ntreb eu, pentru cine îmi expun liniştea inimii mele? Pentru dumneata, Maud, numai pentru dumneata!

Maud izbucni în râs.

— Într-adevăr, sunt prea puţin recunoscătoare din fire – spuse ea – pentru ca mulţumirea pe care o încerc când te

aud vorbindu-mi de Halbert şi de soţia lui să nu fie de ajuns pentru ce-şi doreşte inima mea.

— Foarte bine, domnişoară; atunci n-am să-ţi mai spun că l-am văzut pe Hal săptămâna trecută şi că m-a însărcinat să te sărut pe amândoi obrajii; n-am să-ţi mai spun nici că Grace te iubeşte din toată inima şi că fetiţa ei Maud, un înger de bunătate, îi urează ziua bună drăgălaşei sale naşe.

— Îţi mulţumesc de mii de ori, dragă Robin, pentru încântătorul dumitale fel de a nu spune nimic. În felul acesta sunt foarte mulţumită să nu ştiu ce se petrece la Nottingham; dar, fiindcă veni vorba, i-ai povestit Mariannei cât de atent eşti cu încântătoarea soţie a lui Halbert?

— Ah, iată o întrebare răutăcioasă, miss Maud. Ei bine! Ca să-ţi dovedesc că am conştiinţă şi că ea nu are pricini să se dojenească, am să-ţi spun că i-am mărturisit Mariannei o mică parte din admiraţia mea pentru farmecele frumoasei Grace. Totuşi, fiindcă am o slăbiciune pentru ochii ei, m-am ferit să m-arăt prea înflăcărat cu privire la un subiect atât de gingaş.

— Ei, cum? O înşeli pe Marianne? Meriţi să mă duc chiar acum să-l spun toată grozăvia fărădelegii pe care ai săvârşit-o.

— Vom merge numaidecât împreună, îţi voi oferi braţul, dar mai înainte de a ne duce la Marianne, vreau să vorbesc cu dumneata.

— Ce vrei să-mi spui, Robin?

— Lucruri încântătoare şi care, sunt sigur, îţi vor face o negrăită plăcere.

— Înseamnă că ai primit veşti de la… de la… Şi tânăra fată, cu privirea întrebătoare, cu obrajii îmbujoraţi dintr-o dată, îl privea pe Robin, cu o expresie de îndoială, de speranţă şi bucurie.

— De la cine, Maud?

— Oh, îţi baţi joc de mine – zise cu tristeţe biata fată.

— Nu, draga mea mică prietenă – am să-ţi dau o veste cu adevărat minunată.

— Atunci, spune-mi-o repede!
— Ce zici de un soţ? Întrebă Robin.
— Un soţ?! Iată o întrebare ciudată.
— Ba de loc, dacă acest soţ ar fi…
— Will! Will! Ai auzit vorbindu-se de Will? Pentru numele lui Dumnezeu, Robin, nu te juca cu inima mea, sărmana! Uite, bate atât de tare, că ma face să sufăr. Te-ascult, vorbeşte, Robin, Will este sănătos, dragul de el?
— Fără doar şi poate de vreme ce de-abia aşteaptă să te numească scumpa lui soţioară.
— L-ai văzut? Unde este? Când o să vină aici?
— L-am văzut, o să vină foarte curând.
— Oh, Sfântă Fecioară, îţi mulţumesc! Strigă Maud, cu mâinile împreunate şi înălţând spre cer ochii scăldaţi în lacrimi. Cât m-aş bucura să-l văd – adăugă fata – dar… Continuă ea, cu privirea aţintită spre uşă, în pragul căreia sta un tânăr. El e! El e…!
Maud scoase un strigăt de nestăvilită bucurie, se aruncă în braţele lui Will şi-şi pierdu cunoştinţa.
— Sărmană, scumpă fată! Murmură tânărul, cu glas tremurător. Emoţia a fost prea vie şi prea neaşteptată: a leşinat. Robin, ia-o tu, eu mă simt slab ca un copil şi mi-e cu neputinţă să mă mai ţin pe picioare.
Robin o luă binişor din braţele lui Will şi o aşează pe un jilţ, în timp ce bietul William îşi ascunse capul în mâini, zguduit de hohote de plâns. Maud îşi veni în fire şi primul ei gând fu să-l caute din ochi pe tânărul bărbat. Acesta îngenunche în lacrimi la picioarele fetei, îi cuprinse mijlocul şi, cu voce blândă, murmura neîncetat numele iubitei sale: „Maud! Maud!”
— William! Dragă William!
— Trebuie să vorbesc cu Marianne – spuse Robin, râzând. Adio, vă las singuri; nu-l uitaţi pe cei care vă iubesc.
Maud îi întinse mâna, iar William îl privi cu recunoştinţă.
— În sfârşit, iată că m-am întors, dragă Maud – spuse Will. Eşti mulţumită că mă vezi?

— Cum poţi să mă-ntrebi aşa ceva, William? De bună seamă că sunt mulţumită, ba mai mult decât atât, sunt fericită, foarte fericită.

— Nu vrei să mă mai vezi plecând de lângă tine?

— Am vrut-o eu vreodată?

— Nu, dar atârnă numai de tine ca să rămân aici pentru totdeauna sau să fac o simplă vizită.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-aminteşti ultima noastră convorbire?

— Da, dragă William.

— Te-am părăsit atunci, cu inima foarte grea, draga Maud şi eram disperat. Robin a observat că sunt trist şi încolţit de întrebările lui, i-am mărturisit pricina. Am aflat atunci numele celui pe care-l iubeai.

— Să nu mai vorbim de nebuniile mele de fată tânără – îl întrerupse Maud, înlănţuindu-l gâtul cu braţele. Trecutul aparţine lui Dumnezeu.

— Da, dragă Maud, numai lui Dumnezeu, prezentul este al nostru, nu-l aşa?

— Da, al nostru. Ar fi bine, poate, pentru liniştea dumitale, dragă William – adăugă fata – să ştii tot ce a fost între mine şi Robin Hood, foarte limpede, foarte cinstit, o dată pentru totdeauna.

— Ştiu tot ce vreau să ştiu, dragă Maud; Robin mi-a povestit tot ce s-a petrecut între tine şi el.

O undă trandafirie coloră fruntea tinerei fete.

— Dacă nu te-ai fi grăbit să pleci atât de repede – continuă Maud, sprijinindu-şi faţa împurpurată pe umărul tânărului – ai fi aflat că, foarte mişcată de iubirea-ţi răbdătoare, aş fi vrut să-l răspund. Cât timp ai lipsit, m-am deprins să-l privesc pe Robin cu ochi de soră şi azi mă-ntreb, Will, dacă inima mea a bătut într-adevăr vreodată pentru altul decât pentru tine.

— Atunci înseamnă că mă iubeşti niţel, Maud, nu? Zise Will, cu mâinile împreunate şi cu ochii înotând în lacrimi.

— Puţin, nu! Mult, da.

— Ah, Maud, cât sunt de fericit!… Vezi că am avut dreptate să nădăjduiesc, să aştept, să fiu răbdător, să-mi spun: „Va veni o zi când voi fi iubit”… Ne căsătorim, nu-l aşa?

— Dragul meu Will!

— Spune da, sau mai bine spune: „Vreau să mă căsătoresc cu bunul meu William”.

— Vreau să mă căsătoresc cu bunul meu William – repetă fata, ascultătoare.

— Dă-mi mâna, dragă Maud.

— Iat-o!

Wiliiam sărută cu patimă mâna mică a logodnicei sale.

— Când facem nunta, Maud? Întrebă el.

— Nu ştiu, dragă prietene, într-una din zilele acestea.

— Fără-ndoială, însă trebuie hotărât; ce-ar fi să zicem… Mâine?

— Mâine, nici să nu te gândeşti Will! Cu neputinţă!

— Cu neputinţă? De ce?

— Pentru că e prea neaşteptat, prea repede.

— Fericirea nu vine niciodată prea repede, draga Maud şi dacă am putea să ne căsătorim chiar acum, eu aş fi cel mai fericit dintre oameni. Dar pentru că trebuie să aştept până mâine, mă resemnez. Aşadar, ne-am înţeles, mâine vei fi soţia mea, da?

— Mâine? Zise fata.

— Da şi iată de ce: mai întâi pentru că sărbătorim ziua de naştere a tatii, care împlineşte şaptezeci şi cinci de ani; în al doilea rând, pentru că mama ţine să sărbătorească întoarcerea mea printr-o mare petrecere. Sărbătoarea va fi şi mai desăvârşită dacă am înveseli-o şi mai vârtos adăugându-l împlinirea dorinţelor noastre.

— Familia ta, dragă William, nu este pregătită să mă primească în sânul ei, iar tatăl tău ar putea spune…

— Tata? O întrerupse Will. Tata va spune că eşti un înger, că te iubeşte şi că încă de mult eşti fata lui. Ah, Maud, înseamnă că nu-l cunoşti pe acest bătrân bun şi drăgăstos,

dacă te-ndoieşti că nu s-ar bucura de fericirea feciorului său.

— Ai un dar de a convinge omul, dragul meu Will, încât sunt cu totul de partea ta.

— Aşadar, consimţi, Maud?

— Cred că da, trebuie, dragă Will.

— Nu te sileşte nimeni, miss.

— Într-adevăr, William, e foarte greu să te mulţumească cineva. De bună seamă că ţi-ar plăcea să m-auzi spunând: „Consimt din toată inima”…

— Să mă căsătoresc cu tine, mâine – adăugă Will.

— Să mă căsătoresc cu tine mâine – repetă Maud, râzând.

— Foarte bine. Acum sunt mulţumit. Vino, dragă nevestică, să anunţăm prietenilor noştri apropiata noastră căsătorie.

William luă braţul fetei, îl strecură pe sub al său şi, sărutând-o, o târî spre sala unde se mai găsea încă reunită întreaga familie.

Lady Gamwell şi soţul său o binecuvântară pe Maud, Winifred şi Barbara o salutară pe tânăra fată cu numele de soră, iar fraţii lui Wiiliam o îmbrăţişară cu foc. Pregătirile de nuntă dădură de lucru femeilor, care, însufleţite de dorinţa de a contribui la fericirea lui Will şi la frumuseţea lui Maud, începură pe loc să se îngrijească de o încântătoare rochie de mireasă pentru tânăra fată.

A doua zi sosi tare greu, aşa cum soseşte orice zi când este aşteptată cu nerăbdare. Încă de dimineaţă, în curtea castelului au fost aduse nenumărate butoaie cu bere, împodobite cu ghirlande de frunze, care trebuiau să aştepte răbdătoare ca lumea să binevoiască a băga în seamă prezenţa lor acolo. Între timp se pregătea un ospăţ sărbătoresc, braţe de flori erau presărate prin săli, muzicanţii îşi acordau instrumentele, iar invitaţii începură să sosească în grupuri.

Ceasul hotărât pentru celebrarea căsătoriei frumoasei miss Lindsay cu William Gamwell se apropia. Maud, îmbrăcată cu mult gust, aştepta în sală venirea lui William,

dar William nu sosea. Sir Guy trimise un slujitor să-l caute pe tânăr. Slujitorul străbătu parcul în sus şi-n jos, cercetă castelul, îl strigă pe flăcău, dar drept răspuns nu primi decât ecoul propriului său glas. Robin Hood şi feciorii lui sir Guy încălecară şi scotociră împrejurimile, dar nu găsiră nici urmă de Will şi nici nu putură căpăta vreo ştire. Musafirii, grupuri-grupuri, porniră şi ei să cerceteze câmpia, dar şi cercetările lor rămaseră zadarnice.

La miezul nopţii, toată familia, cu lacrimi în ochi, se strânse în jurul sărmanei Maud, care, de mai bine de un ceas, zăcea în nesimţire.

William dispăruse.

II.

După cum am spus, baronul Fitz Alwine o adusese la castelul din Nottingham pe frumoasa şi gingaşa lady Christabel. La câteva zile după dispariţia sărmanului Will, baronul se găsea într-o încăpere din apartamentul său particular, în faţa unui bătrânel îmbrăcat cu o splendidă haină brodată cu fir de aur. Dacă bogăţia i-ar fi stat în sluţenie, am putea spune că oaspetele baronului Fitz Alwine era negrăit de bogat. Judecând după faţa lui, bătrânelul acesta atât de elegant număra, de bună seamă, mai mulţi ani chiar decât baronul, dar se părea că el nu-şi mai aminteşte cât timp s-a scurs de la întocmirea actului său de naştere.

Brăzdaţi de zbârcituri şi schimonosindu-se asemenea unor maimuţe bătrâne, cele două personaje vorbeau cu jumătate glas şi era limpede că amândoi încercau, prin şiretenie şi măgulire, să obţină unul de la celălalt soluţia definitivă a unei afaceri foarte importante.

— Sunteţi prea aspru cu mine, baroane – spuse bătrânul cel slut, clătinând din cap.

— Pe legea mea, nu – se grăbi să răspundă lordul Fitz Alwine. Nu fac decât să asigur fericirea fiicei mele, atâta tot şi vă înfrunt deschis spunându-vă că nu veţi găsi nici un gând ascuns în intenţiile mele, dragă sir Tristram.

— Ştiu că sunteţi un bun părinte, Fitz Alwine şi că singura dumneavoastră grijă este fericirea lady-ei Christabel… Şi ce-aţi vrea să-l daţi ca dotă acestei scumpe copile?

— V-am mai spus: cinci mii de galbeni în ziua căsătoriei şi aceeaşi sumă mai târziu.

— Trebuie fixată ziua, baroane, trebuie fixată ziua – mormăi bătrânul.

— Să zicem după cinci ani.

— Termenul acesta este cam lung, iar dota pe care i-o daţi fetei e destul de modestă.

— Sir Tristram – rosti baronul cu voce seacă – îmi puneţi răbdarea la prea mare încercare. Amintiţi-vă că fata mea este tânără şi frumoasă şi că dumneavoastră nu mai aveţi avantajele fizice de care v-aţi bucurat acum cincizeci de ani.

— Haide, haide! Nu fiţi supărat, Fitz Alwine, glodurile mele sunt curate; aş putea pune un milion alături de cei zece mii de galbeni ai dumneavoastră, dar ce vorbesc eu un milion, poate chiar două.

— Ştiu că sunteţi bogat – îl întrerupse baronul. Din păcate, eu nu mă pot compara cu dumneavoastră, deşi vreau să-mi aşez fata în rândul celor mai nobile doamne din Europa. Vreau ca poziţia lady-ei Christabel să fie la fel cu a unei regine. Cunoaşteţi această dorinţă părintească şi totuşi refuzaţi să-mi daţi suma care să m-ajute s-o duc la îndeplinire.

— Nu înţeleg, dragul meu Fitz Alwine, cu ce s-ar schimba fericirea fiicei dumneavoastră dacă păstrez în mâna mea banii care reprezintă jumătate din averea pe care o am. Ofer venitul unui milion, a două milioane, lady-ei Christabel, însă păstrez capitalul. Aşa că nu vă mai frământaţi degeaba, îi voi asigura soţiei mele o viaţă de regină.

— Toate bune… Din gură, dragă Tristram, însă daţi-mi voie să vă spun că atunci când între soţi este o mare diferenţă de vârstă, în casa lor intră neînţelegerea. Se poate întâmpla să nu rabzi toanele unei soţii tinere şi să vrei să iei înapoi ceea ce i-ai dat. Dacă am în mâna mea jumătate din averea

dumneavoastră, voi fi liniştit pentru viitorul fericit al fetei mele, ea n-ar avea de ce să se teamă, iar dumneavoastră puteţi să vă certaţi cu ea cât veţi avea chef.

— Să ne certăm? Glumiţi, baroane; niciodată nu se va întâmpla o asemenea nenorocire. O iubesc prea mult pe frumoasa porumbiţă ca să nu mă tem să fac ceva care să nu-l fie pe plac. De doisprezece ani nădăjduiesc să-l obţin mâna şi credeţi că aş fi în stare să nu-l încuviinţez toanele? Să aibă câte o vrea, va fi bogată şi va putea să şi le mulţumească pe toate.

— Permiteţi-mi să vă spun, sir Tristram, că dacă refuzaţi încă o dată să primiţi cererea mea, vă voi retrage în modul cel mai hotărât cuvântul pe care vi l-am dat.

— Sunteţi prea iute, baroane, mult prea iute – murmură bătrânul. Să mai stăm puţin de vorbă…

— În privinţa aceasta v-am spus tot ce am avut de spus. Hotărârea mea este luată.

— Nu vă încăpăţânaţi, Fitz Alwine. Ia să vedem, dacă v-aş da cincizeci de mii de galbeni?

— V-aş întreba dacă aveţi de gând să mă insultaţi.

— Să vă insult? Fitz Alwine, ce părere aveţi despre mine?… Dacă aş spune două sute de mii de galbeni?

— Sir Tristram, să ne oprim aici. Ştiu cât de imensă este averea dumneavoastră şi de aceea propunerea pe care mi-o faceţi este o adevărată batjocură. Ce-aţi vrea să fac cu cele două sute de mii de galbeni ai dumneavoastră?

— Am spus două sute de mii, baroane? Am vrut să spun cinci sute de mii… Auziţi… Cinci sute! Asta nu-l o sumă însemnată, o sumă foarte însemnată?

— Este adevărat – răspunse baronul – dar adineauri mi-aţi spus că aţi putea pune două milioane lângă modestele zece mii de galbeni ai fetei mele. Daţi-mi un milion şi Christabel a mea va fi soţia dumneavoastră chiar mâine, dacă veţi vrea, dragul meu Tristram.

— Un milion?! Vreţi un milion, Fitz Alwine?! De fapt, cererea dumneavoastră este absurdă. La drept vorbind, nu

pot să las în mâinile dumneavoastră jumătate din averea pe care o am.

— Puneţi la îndoială cinstea şi delicateţea mea? Strigă baronul, enervat.

— Nicidecum, dragul meu prieten.

— Bănuiţi că am alt interes decât acela de a asigura fericirea fiicei mele?

— Ştiu că o iubiţi pe lady Christabel, însă…

— Însă ce? Îl întrerupse cu violenţă baronul. Hotărâţi-vă pe loc sau anulez pentru totdeauna angajamentele pe care le-am luat.

— Nu-mi daţi nici măcar răgazul să mă gândesc.

În clipa aceea, un ciocănit sfios la uşă anunţă sosirea unui servitor.

— Intră! Porunci baronul.

— Milord – spuse valetul – un trimis al regelui a sosit cu veşti care nu suferă amânare; el aşteaptă ho-tărârea înălţimii voastre pentru a vi le aduce la cunoştinţă.

— Spune-l să urce – răspunse baronul. Acum, sir Tristram, un ultim cuvânt: dacă nu-mi îndepliniţi cererea mea înainte de sosirea trimisului care va fi aici peste două minute, n-o-veţi avea pe lady Christabel.

— Ascultaţi-mă, Fitz Alwine, pentru numele lui dumnezeu, ascultaţi-mă.

— Nu ascult nimic, fiica mea preţuieşte un milion şi-apoi mi-aţi spus că o iubiţi.

— Mult, foarte mult – mormăi bătrânul slut.

— Ei bine, sir Tristram, veţi fi foarte nefericit căci veţi fi despărţit pentru totdeauna de ea. Cunosc un tânăr senior, nobil ca un rege, bogat, foarte bogat, cu o înfăţişare plăcută, care nu aşteaptă decât învoirea mea ca să-şi pună numele şi averea la picioarele fetei. Dacă mai şovăiţi o clipă, mâine, luaţi bine aminte, mâine, aceea pe care o iubiţi, fiica mea, frumoasa şi încântătoarea Christabel, va fi soţia fericitului dumeavoastră rival.

— Sunteţi necruţător, Fitz Alwine!

— Aud paşii trimisului, răspundeţi, da sau nu?
— Dar… Fitz Alwine!
— Da sau nu?
— Da, da…
— Bolborosi bătrânul.
— Sir Tristram, scumpul meu prieten, gândeşte-te la fericirea dumitale: fata mea este o comoară de gingăşie şi frumuseţe.
— Într-adevăr este foarte frumoasă – spuse bătrânul amorez.
— Şi într-adevăr preţuieşte un milion de galbeni – adăugă baronul rânjind. Sir Tristram, fata mea îţi aparţine.

Şi astfel, baronul Fitz Alwine îşi vându fata, pe frumoasa Christabel, lui sir Tristram de Goldsborough pentru un million de galbeni.

Îndată ce intră în încăpere, curierul îl anunţă pe baron că un soldat care-l ucisese pe căpitanul regimentului său fusese urmărit până la Nottinnghamshire. Regele ordona baronului Fitz Alwine să-l prindă pe soldat cu ajutorul oamenilor săi şi să-l spânzure fără milă. După plecarea curierului, lordul Fitz Alwine luă în mâinile lui mâinile tremurânde ale viitorului soţ al fiicei sale şi-şi ceru iertare că trebuie să-l părăsească într-o clipă atât de fericită, însă porunca regelui era precisă şi trebuia să i se supună fără întârziere.

Trei zile după încheierea onorabilului târg dintre baron şi sir Tristram, soldatul urmărit fu făcut prizonier şi închis în turnul castelului din Nottingham.

Robin Hood continuă cu îndărătnicie să-l caute pe William, care din păcate, era sărmanul soldat prins de zbirii înarmaţi ai baronului. Deznădăjduit că cercetările sale rămaseră fără rezultat în tot comitatul York, Robin Hood se întoarse în pădure, sperând să afle niscai veşti de la oamenii săi, care postaţi pe drumurile ce duc de la Mansfeld la Nottingham, ar fi putut să afle ceva despre prietenul lui.

La o milă de Mansfeld, Robin Hood se întâlni cu Much, fiul morarului. Acesta călărea, ca şi el, un cal puternic şi galopa în direcţia de unde venise Robin. Zărindu-şi şeful, Much scoase un strigăt de bucurie şi se opri.

— Ce fericit sunt că te-ntâlnesc, dragă prietene! Spuse el. Mă duceam la Barnsdale, am veşti despre băiatul care era cu dumneata când ne-am întâlnit.

— L-ai văzut? De trei zile îl căutăm.

— L-am văzut.

— Când?

— Ieri.

— Unde?

— La Mansfeld, unde m-am întors după ce-am petrecut patruzeci şi opt de ceasuri cu noii mei tovarăşi. Pe când mă apropiam de casa părintească, am văzut în faţa porţii o mulţime de cai. Pe unul din ei sta cocoţat un om cu mâinile strâns legate. L-am recunoscut pe prietenul dumitale. Soldaţii se răcoreau şi-l lăsaseră pe prizonier în seama chingilor ce-l ţineau priponit de cal. Fără să le atrag atenţia, am reuşit să-l fac să înţeleagă pe sărmanul băiat că o să dau fuga la Barnsdale şi să te înştiinţez de nenorocirea ce i s-a întâmplat. Făgăduiala asta i-a mai întărit curajul prietenului dumitale, care mi-a mulţumit clipind din ochi cu tâlc. Fără să pierd un minut, am cerut un cal şi, pe când încălecam, am întrebat un soldat despre soarta hărăzită prizonierului. Mi-a spus că, din porunca baronului Fitz Alwine, tânărul va fi dus la castelul din Nottingham.

— Îţi mulţumesc pentru graba pe care ai pus-o ca să-mi faci acest bine, dragă Much – zise Robin. Mi-ai spus tot ce doream să ştiu şi ar trebui s-avem mare nenoroc dacă n-am izbuti să preîntâmpinăm gândul crud al înălţimii sale normande. În şa, dragă Much, s-ajungem cât mai repede în inima pădurii, acolo voi lua măsurile potrivite pentru o expediţie prudentă.

— Unde-l Micul-John? Întrebă Much.

— Vine şi el, dar pe alt drum decât cel pe care am venit noi. Ne-am despărţit, sperând să aflăm veşti fiecare în parte. Soarta a fost de partea mea, fiindcă am avut bucuria să te-ntâlnesc, viteazule Much.

— Mulţumirea este a mea, căpitane – răspunse vesel Much. Voinţa dumitale e legea care mă călăuzeşte în toate faptele mele.

Robin zâmbi, înclină capul şi porni în goană, urmat îndeaproape de însoţitorul său. Sosind la locul întâlnirii, Robin şi Much îl găsiră acolo pe Micul-John. După ce-l aduse la cunoştinţă veştile aflate de la Much, Robin îi porunci să adune oamenii risipiţi prin pădure, să alcătuiască o singură ceată şi s-o ducă la marginea pădurii dinspre castelul Nottingham. Acolo, ascunşi în umbra copacilor, să aştepte chemarea lui Robin şi să fie pregătiţi pentru luptă. După ce dădu aceste porunci, Robin şi Much încălecară şi porniră într-un galop nebunesc spre Nottingham.

— Dragul meu – zise Robin când ajunseră la marginea pădurii – iată-ne la capătul drumului. Eu nu pot să intru în Nottingham căci prezenţa mea în oraş ar fi repede descoperită şi i s-ar da un temei pe care vreau să-l ţin ascuns. Mă-nţelegi, nu-l aşa? Dacă duşmanii lui William ar afla de sosirea mea neaşteptată, ar fi cu ochii în patru şi, drept urmare, ne-ar fi foarte greu să-l eliberăm pe tovarăşul nostru. Aşadar, vei intra singur în oraş şi te vei duce la o căsuţă care se află aproape de Nottingham. Vei găsi acolo un om cumsecade, un prieten de-al meu pe nume Halbert Lindsay, iar în lipsa lui, o femeie drăguţă al cărei nume i se potriveşte de minune: Grace. Ea îţi va spune unde se găseşte soţul ei, îl vei căuta şi-l vei aduce la mine. Ai înţeles?

— Foarte bine.

— Atunci du-te! Eu am să stau aici şi, aşteptându-te, voi supraveghea împrejurimile.

Rămas singur Robin îşi ascunse calul în desiş, se întinse la umbra unui stejar şi-n gândul lui începu să urzească un

plan ca să-l scape pe sărmanul Will. Tot scotocindu-şi mintea-l isteaţă, tânărul supraveghea drumul cu atenţia încordată. Nu trecu mult şi la capătul drumului ce urcă dinspre Nottingham către pădure, se ivi un tânăr cavaler foarte bine îmbrăcat. „Pe legea mea! Îşi spuse Robin în sinea lui. Dacă plimbăreţul ăsta cu straie bogate este normand, bine face că a ales acest loc ca să tragă în piept aerul înmiresmat al câmpiei. Pare-mi-se că zeiţa Fortuna îl îndrăgeşte într-atâta, că va fi tare plăcut să-l iei din buzunare preţul săgeţilor şi al arcurilor ce se vor frânge mâine în cinstea lui William. Veşmântul său este bogat, iar mersul semeţ, nu încape îndoială că gentilul domn înseamnă o întâlnire preafericită pentru mine. Haide, haide, frumosule coconaş, ai să păşeşti şi mai uşor după ce-o să facem cunoştinţă. Într-o clipă, Robin părăsi poziţia orizontală pe care o avusese până atunci şi se postă în mijlocul drumului pe unde trebuia să treacă drumeţul. Acesta, aşteptând din partea lui Robin un gest de politeţe, se opri curtenitor.

— Fiţi binevenit, încântătorul meu cavaler – spuse Robin, ducându-şi mâna la tichie. E atât de întuneric, încât am luat graţioasa dumneavoastră apariţie drept un sol al soarelui. Faţa dumneavoastră surâzătoare luminează priveliştea şi, dacă aţi mai zăbovi niţel la marginea pădurii, florile învăluite în umbră vă Vor lua drept o rază caldă de lumină.

Străinul începu să râdă vesel.

— Faceţi parte din ceata lui Robin Hood? Întrebă el.

— Judecaţi după aparenţă, messire – răspunse tânărul – şi pentru că mă vedeţi îmbrăcat în veşmânt de pădurar, bănuiţi că fac parte negreşit din ceata lui Robin Hood. Vă-nşelaţi, nu toţi locuitorii pădurii sunt legaţi de soarta şefului proscris.

— Se poate – replică străinul, vădit iritat. Am crezut că întâlnesc un om din ceata oamenilor veseli, dar m-am înşelat, asta-l tot.

Răspunsul călătorului îi stârni curiozitatea lui Robin.

— Messire – spuse el – pe chipul dumneavoastră stă întipărită atâta sinceră prietenie, încât eu, în ciuda urii aprige pe care de mulţi ani o nutresc faţă de normanzi…

— Nu sunt normand, domnule pădurar – îl întrerupse călătorul – şi, ca şi dumneavoastră, îmi îngădui să spun că judecaţi după aparenţe: veşmintele şi accentul meu vă fac să greşiţi. Sunt saxon, deşi în vinele mele curg şi câteva picături de sânge normand.

— Un saxon mi-e ca şi un frate, messire şi sunt fericit să vă pot dovedi simpatia şi încrederea mea. Fac parte din ceata lui Robin Hood. După cum ştiţi, desigur, ne purtăm mai puţin dezinteresat când e vorba să ne facem cunoscuţi călătorilor normanzi.

— Cunosc această purtare plină de curtenie şi-n acelaşi timp rodnică – răspunse străinul, râzând. Am auzit mult vorbindu-se despre asta şi mă duceam la Sherwood numai pentru plăcerea de a mă întâlni cu şeful dumneavoastră.

— Şi dacă v-aş spune, messire, că vă găsiţi în faţa lui Robin Hood?

— I-aş întinde mâna – răspunse repede străinul, însoţindu-şi cuvintele de un gest prietenesc – şi i-aş spune: „Prietene Robin, l-ai uitat pe fratele Mariannei?”

— Allan Clare! Eşti Allan Clare! Strigă Robin fericit.

— Da, sunt Allan Clare şi amintirea chipului dumitale, dragă Robin, mi-era atât de bine întipărită în inimă, încât de la prima privire te-am recunoscut.

— Cât sunt de fericit că te văd, dragă Allan! Zise Robin, strângând mâinile tânărului. Marianne nu se-aşteaptă la fericirea pe care i-o aduce venirea dumitale în Anglia.

— Sărmana-mi scumpă soră! Spuse Allan, cu adâncă tristeţe. E sănătoasă? E cât de cât fericită?

— E sănătoasă tun, dragă Allan şi singura-l nemulţumire este despărţirea de dumneata.

— M-am întors şi m-am întors ca să nu mai plec. Buna mea soră va fi pe deplin fericită. Ai aflat, Robin, că am intrat în serviciul regelui Franţei?

— Da, un om al baronului şi baronul însuşi, într-un avânt de sinceritate stârnit de spaimă, ne-au adus la cunoştinţă situaţia dumitale pe lângă regele Ludovic.

— O împrejurare fericită mi-a îngăduit să-l fac un mare serviciu regelui Franţei – reluă cavalerul – şi, pentru a-mi mulţumi, regele m-a întrebat stăruitor ce dorinţă am. Bunătatea regelui mi-a dat curaj: i-am vorbit de jalea inimii mele, i-am spus că averea mea mi-a fost confiscată şi l-am rugat fierbinte să-mi îngăduie să mă întorc în Anglia. Regele a avut bunătatea să-mi asculte rugămintea şi mi-a dat pe loc o scrisoare pentru Henric al II-lea. Fără să pierd o clipă, am plecat la Londra. Era rugămintea regelui Franţei, Henric al II-lea mi-a înapoiat averea tatălui meu, iar vistieria statului trebuie să-mi plătească, în galbeni frumoşi, venitul pe care l-au adus proprietăţile mele de când mi-au fost confiscate. În afară de asta, am agonisit o sumă însemnată care, depusă în mâinile baronului Fitz Alwine, mă va ajuta să obţin mâna scumpei mele Christabel.

— Cunosc această învoială – spuse Robin. Cei şapte ani hotărâţi de baron se apropie de sfârşit, nu-l aşa?

— Da, mâine e ultima zi sorocită.

— Ei bine, atunci grăbeşte-te să-l faci o vizită baronului; un ceas de întârziere ar putea să-nsemne pierzania dumitale.

— Cum oare ai aflat de învoială şi de condiţiile ei?

— De la vărul meu Micul-John.

— Nepotul acela uriaş al lui sir Guy de Gamwell? Întrebă Allan.

— Chiar el, ţi-aminteşti de băiatul ăsta demn?

— Cum de nu.

— Ei bine, este mai voinic ca oricând şi puterea îi întrece statura. De la el am aflat de învoiala dumitale încheiată cu baronul.

— Lordul Fitz Alwine i-a făcut lui o asemenea mărturisire? Întrebă Allan, surâzând.

— Da. Micul-John a întrebat-o pe înălţimea sa, cu pumnalul în mână şi cu ameninţarea pe buze.

— Atunci înţeleg exuberanţa baronului.

— Dragă prietene – continuă Robin cu seriozitate – teme-te de lordul Fitz Alwine. El nu te iubeşte şi dacă ar putea să-şi calce jurământul, n-ar şovăi s-o facă.

— Dacă va încerca să-mi refuze mâna lady-ei Christabel, îţi jur, Robin, că-l voi face să se căiască amarnic.

— Ai cumva vreun mijloc datorită căruia baronul s-ar teme de ameninţările dumitale?

— Da şi chiar de n-aş avea, tot îl voi sili să-şi ţină făgăduiala. Mai degrabă aş asedia castelul din Nottingham decât să renunţ la iubita mea Christabel.

— Dacă ai nevoie de ajutor, sunt cu totul la porunca dumitale, dragă Allan. Pot să-ţi pun de îndată la dispoziţie două sute de oameni voinici şi iuţi. Ei mânuiesc la fel de bine arcul, sabia, lancea şi scutul; spune un cuvânt şi, la porunca mea, vor veni să facă zid în jurul dumitale.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, dragă Robin, nu m-aşteptam la altceva de la un prieten ca dumneata.

— Şi aveai dreptate; acum dă-mi voie să te-ntreb de unde ştiai că locuiesc în pădurea Sherwood?

— După ce mi-am rezolvat treburile la Londra – răspunse cavalerul – am venit la Nottingham. Acolo am aflat de înapoierea baronului şi de prezenţa Christabelei la castel. După ce m-am liniştit cu privire la cea pe care o iubesc, am plecat la Gamwell. Închipuieşte-ţi uimirea mea când am intrat în sat şi n-am găsit decât urmele bogatei locuinţe a baronetului. M-am întors degrabă la Mansfeld, unde un localnic mi-a povestit cele petrecute acolo. Despre dumneata n-a avut decât cuvinte de laudă, mi-a mai spus că familia Gamwell s-a retras în mare taină pe domeniul său din Yorkshire. Vorbeşte-mi acum de sora mea Marianne, Robin Hood. S-a schimbat mult?

— Da, dragă Allan, s-a schimbat mult.

— Sărmana mea soră!

— Este de o frumuseţe desăvârşită – adăugă râzând – pentru că fiece primăvară i-a adăugat un farmec nou.

— S-a măritat? Întrebă Allan.

— Nu, nu încă.

— Cu atât mai bine. Ştii cumva dacă şi-a dăruit inima sau şi-a făgăduit mâna?

— La asta o să-ţi răspundă chiar ea – spuse Robin, roşind uşor. Ce cald e azi! Adăugă el, trecându-şi mâna peste fruntea împurpurată. Dacă vrei, hai să ne-aşezăm aici la umbră. Aştept un om de-al meu şi văd că sosirea lui se prelungeşte peste ceasul hotărât. Ascultă Allan, ţi-aminteşti de unul din băieţii lui sir Guy, de William poreclit Roşcovanul din pricina părului său de un roşu cam prea aprins?

— Un tânăr frumos, cu ochi mari, albaştri?

— Da. Bietul băiat a fost trimis la Londra de baronul Fitz Alwine şi acolo a fost încorporat într-un regiment care făcea parte din corpul de armată aflat şi azi în Normandia. Într-o bună zi, William a fost cuprins de un dor nestăvilit să-şi vadă familia. A cerut o învoire care nu i s-a dat şi, scos din fire de veşnicul refuz al căpitanului, l-a ucis. Will a izbutit să ajungă în Anglia. O întâmplare fericită ne-a pus faţă în faţă, iar eu l-am dus pe acest drag flăcău la Bamsdale, unde locuieşte familia lui. A doua zi, toată casa era în sărbătoare, căci se sărbătorea nu numai întoarcerea exilatului, ci şi căsătoria lui, precum şi ziua de naştere a lui sir Guy.

— Will se-nsoară? Cu cine?

— Cu o fată încântătoare pe care ai cunoscut-o, miss Lindsay.

— Nu-mi amintesc de ea.

— Cum? Ai uitat-o pe însoţitoarea, pe prietena, pe camerista atât de devotată lady-ei Christabel?

— Ah, ba da, ba da! Spuse Allan Clare. Vorbeşti de fata cea veselă a portarului din Nottingham, de zburdalnica Maud?

— Da, de ea. Maud şi William se iubeau de multă vreme.

— Maud îl iubea pe William Roşcovanul?! Ce tot spui, Robin? Dar parcă dumneata câştigaseşi inima tinerei fete, dragă prietene?!

— Nu, nu, greşeşti.

— Ba nicidecum, nicidecum, mi-amintesc că, dacă ea nu te iubea, ceea ce mă-ndoiesc, în schimb dumneata aveai pentru dânsa un mare şi gingaş interes.

— Aveam atunci ca şi acum un sentiment de frate.

— Adevărat? Întrebă răutăcios cavalerul.

— Pe cinstea mea că aşa este – răspunse Robin şi ca să-ţi isprăvesc povestea cu William, iată ce s-a întâmplat. Cu un ceas înainte de celebrarea căsătoriei, a dispărut şi am aflat că a fost răpit de soldaţii baronului. Mi-am chemat oamenii; în câteva clipe vor fi aici şi mă bizui pe iscusinţa mea şi pe ajutorul lor ca să-l eliberez pe William.

— Unde-l el acum?

— Fără doar şi poate că-n castelul Nottingham; în curând o voi şti neîndoielnic.

— Nu lua o hotărâre pripită, dragă Robin, aşteaptă până mâine; îl voi vedea pe baron şi mă voi folosi, de toată înrâurirea pe care poate s-o aibă asupra lui fie rugămintea, fie ameninţarea, pentru a obţine punerea în libertate a vărului dumitale.

— Şi dacă bătrânul ticălos acţionează mai repede, n-aş regreta oare toată viaţa că am pierdut câteva ceasuri?

— Ai vreun motiv să te temi?

— Cum poţi să-mi pui o astfel de întrebare, dragă Allan, când ştii mai bine decât mine crudul adevăr? Ştii bine, nu-l aşa, că lordul Fitz Alwine este un om fără inimă, fără milă, fără suflet. Dacă ar îndrăzni să-l spânzure pe Will cu propriile lui mâini, fii sigur că ar face-o. Trebuie să mă grăbesc să-l smulg pe William din ghearele leului, dacă nu vreau să-l pierd pentru totdeauna.

— Poate că ai dreptate, dragul meu Robin şi în acest caz ar fi primejdios să urmezi sfaturile mele de a fi prevăzător. Chiar azi am să mă duc la castel şi, odată acolo, îmi va fi cu

putinţă să-ţi dau o mână de ajutor, îl voi întreba pe baron; dacă nu răspunde la întrebările mele, voi iscodi soldaţii şi sper că ei se vor lăsa ispitiţi de o răsplată bunicică. Bizuiete pe mine şi dacă strădaniile mele rămân fără rezultat, îţi voi da de veste ca să treci cât mai grabnic la fapte.

— Primesc, cavalere. Iată că vine şi omul meu. Este însoţit de Halbert, fratele de lapte al lui Maud. Voi afla unele lucruri despre soarta sărmanului meu Will. Ei, ce veşti? Întrebă Robin, după ce-l îmbrăţişa pe tânărul său prieten.

— Am puţine lucruri să vă spun – răspunse Halbert. Ştiu doar că un prizonier a fost adus la castelul din Nottingham şi Much mi-a spus că nefericitul este bietul nostru prieten Will Roşcovanul. Dacă vrei să-ncerci să-l salvezi, Robin, trebuie s-o faci numaidecât. Un călugăr pelerin, în trecere prin Nottingham, a fost chemat la castel ca să-l spovedească pe prizonier.

— Maica ta, Doamne, ai milă de noi! Strigă Robin, cu tremur în glas. Will, bietul meu Will este în primejdie de moarte! Trebuie scos din castel cu orice preţ! Altceva nu mai ştii, Halbert? Mai întrebă Robin.

— Nimic în legătură cu Will, dar am aflat că lady Christabel o să se căsătorească la sfârşitul săptămânii.

— Lady Christabel se mărită? Repetă Allan.

— Da, messire – răspunse Halbert, privindu-l pe cavaler, cu un aer mirat. Se va căsători cu cel mai bogat normand din toată Anglia.

— Cu neputinţă! Cu neputinţă! Strigă Allan Clare.

— Ba este foarte adevărat – răspunse Halbert. În castel au şi început să se facă mari pregătiri pentru celebrarea fericitului eveniment.

— Fericitul eveniment! Repetă cavalerul, cu tristeţe. Cum îl cheamă pe ticălosul care vrea să o ia de nevastă pe lady Christabel?

— Se cunoaşte că nu sunteţi de pe aici, messire – zise Halbert – altfel aţi şti cât de bucuros este baronul Fitz Alwine. Milord a manevrat atât de bine, încât a reuşit să

câştige o avere nemaipomenită în persoana lui sir Tristram de Goldsborough.

— Lady Christabel să fie soţia acestui bătrân slut! Strigă cavalerul, mirat din cale afară. Păi omul ăsta e cu un picior în groapă! Omul ăsta este un monstru de urâţenie, un zgârcit murdar! Fiica baronului Fitz Alwine este logodnica mea şi atâta timp cât inima o să-mi bată în piept, nimeni altul decât mine nu va avea vreun drept asupra inimii sale.

— Logodnica dumneavoastră, messire? Dar cine sunteţi?

— Cavalerul Allan Clare – spuse Robin.

— Fratele lady-ei Marianne! Acela care este iubit cu atâta gingăşie de lady Christabel!

— Da, dragă Hall – zise Allan.

— Ura! Strigă Halbert, aruncându-şi boneta în aer. Iată o sosire binevenită. Fiţi binevenit în Anglia, domnule, prezenţa dumneavoastră va preschimba în zâmbet lacrimile frumoasei dumneavoastre logodnice. Ceremonia acestei mârşave căsătorii urmează să aibă loc la sfârşitul săptămânii; dacă vreţi să vă împotriviţi, n-aveţi vreme de pierdut.

— Chiar acuma mă duc la baron să-l fac o vizită, spuse Allan. Dacă-şi închipuie că mai poate şi azi să se joace cu mine, se înşeală amarnic.

— Bizuie-te pe ajutorul meu, cavalere – spuse Robin. Mă leg să pun o stavilă puternică în calea nenorocirii dumitale şi anume forţa unită cu şiretenia. O voi răpi pe lady Christabel. Sunt de părere să mergem toţi patru la castel, veţi intra singur, iar eu vă voi aştepta până ieşiţi împreună cu Much şi cu Halbert.

Tinerii ajunseră curând în vecinătatea locuinţei senioriale. În clipa când cavalerul se pregătea s-apuce pe drumul ce ducea spre podul mobil, se auzi un zgomot de lanţuri, podul fu coborât şi un bătrân în veşminte de pelerin ieşi pe poarta castelului.

— Iată-l pe confesorul chemat de baron pentru sărmanul William – spuse Halbert. Întreabă-l, Robin, el poate o să-ţi

spună ce soartă îl aşteaptă pe prietenul nostru.
— La acelaşi lucru mă gândeam şi eu, dragă Halbert şi socotesc întâlnirea cu acest om sfânt ca un ajutor trimis de providenţă. Sfânta Fecioară să te ocrotească, părinte! Spuse Robin, închinându-se respectuos în faţa bătrânului.
— Îndeplinească-se ruga ta curată, fiule! Răspunse pelerinul.
— Vii de departe, părinte?
— Din Ţara Sfântă, unde am făcut un lung şi dureros pelerinaj ca să-mi ispăşesc păcatele din tinereţe. Istovit de oboseală, m-am înapoiat ca să mor sub cerul sub care m-am născut.
— Dumnezeu ţi-a hărăzit ani mulţi, bunule părinte.
— Da, fiule, în curând împlinesc nouăzeci de ani, iar viaţa mi se pare acuma ca un vis.
— Părinte, mă rog Sfintei Fecioare să dea ultimelor dumitale zile, pace şi linişte.
— Să te-audă Domnul, dragă copile cu suflet blând şi pios! La rândul meu, rog cerul să coboare binecuvântarea lui asupra capului tău tânăr. Eşti credincios şi bun, fii şi milos şi îndreaptă-ţi gândul spre cei care suferă, care sunt gata să moară.
— Lămureşte-mă, părinte, nu te-nţeleg – spuse Robin, cu tremur în glas.
— Vai, vai! Exclamă bătrânul. Un suflet stă gata să urce la ceruri, lăcaşul său suprem. Trupul pe care-l însufleţeşte abia numără treizeci de ani. Un om cam de vârsta ta o să moară de o moarte negrăit de crudă. Roagă-te pentru el, fiul meu!
— Omul acesta vi s-a spovedit, părinte?
— Da, peste câteva, ceasuri va fi smuls din lumea aceasta.
— Şi unde-l nefericitul acesta?
— Într-una din temniţele întunecoase ale castelului.
— Este singur?
— Da, fiul meu, singur.
— Şi nenorocitul trebuie să moară? Întrebă iar tânărul.

— Mâine, la răsăritul soarelui.

— Sunteţi sigur, părinte, că executarea osânditului nu va avea loc înainte de primele ceasuri ale dimineţii?

— Da, sunt sigur. Oh, Doamne! Nu-l destul de devreme şi atunci? Cuvintele tale îmi fac rău, copile; dar ce, doreşti moartea fratelui tău?

— Nu, bătrâne sfânt, nu, de o mie de ori nu! Mi-aş da viaţa ca s-o salvez pe a lui. Îl cunosc pe acest biet băiat, părinte, îl cunosc şi-l iubesc. Ştiţi, poate, care îi este osânda? Ştiţi, cumva, dacă trebuie să moară înlăuntrul castelului?

— Am aflat de la temnicer că tânărul acesta nenorocit va fi dus la spânzurătoare de călăul din Nottingham. S-a dat poruncă să se facă o execuţie publică în piaţa din mijlocul oraşului.

— Domnul să ne-ajute! Murmură Robin. Drag şi bun părinte – adaugă el, luând mâna bătrânului – vrei să-mi faci un mare bine?

— Ce-mi ceri copile?

— Doresc, îţi cer, părinte, să binevoieşti a te întoarce la castei şi a-l ruga pe baron să-ţi acorde îngăduinţa de a-l însoţi pe prizonier până la spânzurătoare.

— Am şi primit această îngăduinţă, fiule, mâine dimineaţă voi fi lângă prietenul tău.

— Fii binecuvântat, părinte sfânt, fii binecuvântat! Vreau să-l spun un ultim cuvânt celui care e gata să moară şi aş vrea să te rog, bunul meu bătrân, să i-l repeţi în numele meu. Mâine dimineaţă voi fi aici, lângă acest tufiş; te rog să ai bunătatea, ca mai înainte de a intra în castel, să vii să-mi asculţi mărturisirea.

— Voi fi acolo la ceasul hotărât, fiule!

— Îţi mulţumesc, bunul meu părinte. Pe mâine!

— Pe mâine şi pacea Domnului să fie cu tine!

Robin se închină respectuos, iar pelerinul, cu mâinile încrucişate pe piept, se depărtă rugându-se.

— Da, mâine – repetă tânărul – o să vedem noi dacă mâine Will va fi spânzurat.

— Ar trebui – zise Hal, care trăsese cu urechea la convorbirea dintre Robin şi confesorul sărmanului prizonier – ar trebui ca oamenii dumitale să fie aşezaţi la o mică depărtare de locul de execuţie.

— Vor sosi la prima chemare – spuse Robin.

— Cum vei face ca soldaţii să nu bage de seama prezenţa lor?

— Fii fără grijă, dragul meu Halbert – răspunse Robin – oamenii mei veseli cunosc de multă vreme meşteşugul de a se face nevăzuţi, chiar pe drumul mare şi, crede-mă, nu-şi vor freca hainele de pieptul soldaţilor baronului şi nu se vor ivi decât la un semnal dinainte hotărât.

— Eşti atât de sigur de izbândă, dragul meu Robin – spuse Allan – încât doresc să am, pentru treburile mele personale, o parte din încrederea ce te însufleţeşte în această clipă.

— Cavalere – răspunse tânărul – îngăduie-mi să-l pun pe William în libertate, să-l duc la Barnsdale, să-l las în mâinile scumpei sale soţii, apoi ne vom ocupa de lady Christabel. Căsătoria nu poate să aibă loc decât cel mult peste câteva zile, aşa că avem timp să ne pregătim pentru o luptă serioasă cu lordul Fitz Alwine.

— Voi intra în castel – spuse Allan – şi voi afla, într-un fel sau altul, secretul acestei comedii. Dacă baronul a considerat potrivit să calce un legământ pe care onoarea şi delicateţea trebuiau să-l consfinţească, voi fi în dreptul meu să uit orice dovadă de respect şi, de voie de nevoie, lady Christabel va deveni soţia mea.

— Ai dreptate, dragă prietene, înfăţişează-te numaidecât baronului; de bună seamă el nu se-aşteaptă la vizita dumitale, aşa că uluirea ţi-l va preda cu mâinile şi picioarele legate. Vorbeşte-l hotărât şi fă-l să înţeleagă că nu te vei da înapoi să foloseşti forţa pentru a o dobândi pe lady Christabel. În timp ce vei face această importantă intervenţie pe lângă lordul Fitz Alwine, eu îmi voi căuta oamenii şi-l voi pregăti, cu precauţie, pentru acţiunea la care mă gândesc. Dacă ai nevoie de mine, trimite-mi un

curier special acolo unde ne-am întâlnit acum câteva minute şi unde, fii sigur, vei găsi la orice oră din zi şi din noapte pe unul din vitejii mei tovarăşi. Dacă ai nevoie să vorbeşti cu credinciosul dumitale aliat, vei cere să te conducă în ascunzătoarea mea. Acum, spune-mi, nu ţi-e teamă că, odată intrat în castel, n-ai mai putea să ieşi?

— Lordului Fitz Alwine îi va fi cu neputinţă să folosească violenţa faţă de un om ca mine – răspunse Allan – căci s-ar expune la un prea mare pericol şi-apoi, dacă intenţionează cu adevărat s-o dea pe Christabel acestui îngrozitor Tristram, va fi atât de grăbit să scape de mine, încât mă tem că mai curând va refuza să mă primească decât să mă reţină lângă el. Aşadar, adio, sau mai degrabă la revedere, dragă Robin, te voi regăsi cu siguranţă înainte de sfârşitul zilei.

— Am să te-aştept.

În timp ce Allan Clare se îndrepta spre porţile castelului, Robin, Halbert şi Much porniră în grabă spre oraş. Introdus fără cea mai mică greutate în apartamentul lordului Fitz Alwine, cavalerul se găsi dintr-o dată în faţa cumplitului castelan. Dacă o stafie s-ar fi sculat din mormânt, i-ar fi pricinuit baronului mai puţină teamă şi groază decât i-a fost dat să încerce la vederea cavalerului care sta dinaintea lui, într-o atitudine demnă şi mândră.

Baronul îl fulgeră pe valet cu o privire atât de fioroasă, încât omul o rupse la fugă din încăpere de-l sfârâiau călcâiele.

— Nu m-aşteptam să vă văd – spuse înălţimea sa, îndreptându-şi ochii bulbucaţi de mânie asupra cavalerului.

— Se poate, milord, însă iată-mă.

— Văd prea bine. Din fericire însă nu v-aţi respectat cuvântul; termenul pe care vi l-am fixat a expirat de ieri.

— Înălţimea voastră se înşală; eu sunt punctual la graţioasa întâlnire ce mi-a fost fixată.

— Mi-e greu să vă cred pe cuvânt.

— Sunt mâhnit că mă veţi sili să vă contrazic. Ambele părţi ne-am luat un angajament prin bună învoială, iar eu sunt în drept să vă cer acum îndeplinirea făgăduielii făcute.

— V-aţi îndeplinit toate obligaţiile cuprinse în învoială?

— Le-am îndeplinit. Trei erau: trebuia să fiu repus în posesia bunurilor mele, trebuia să am o sută de mii de galbeni, trebuia ca, după şapte ani, să vă cer mâna lady-ei Christabel.

— Aveţi, într-adevăr, o sută de mii de galbeni? Întrebă baronul, lacom.

— Da, milord. Regele Henric mi-a redat averea şi am primit venitul adus de proprietăţile mele cu începere din ziua când mi-au fost confiscate. Sunt bogat şi cer ca de mâine să mi-o daţi de soţie pe lady Christabel.

— Mâine! Strigă baronul. Mâine! Şi dacă mâine n-aţi fi fost aici – adăugă el, posomorât – învoiala n-ar fi căzut?

— Ba da, însă ascultaţi-mă, lord Fitz Alwine: vă sfătuiesc să alungaţi din mintea dumneavoastră planul drăcesc la care vă gândiţi acum: sunt în dreptul meu, mă aflu în faţa dumneavoastră la ceasul hotărât şi nimic pe lume (nu vă gândiţi să folosiţi forţa), nimic pe lumea asta, zic, nu mă va face să renunţ la aceea pe care o iubesc. Dacă în disperare de cauză, veţi folosi viclenia, fiţi sigur că-mi voi lua o revanşă crudă. Cunosc o întâmplare tainică din viaţa dumneavoastră şi o voi da în vileag. Am trăit la curtea regelui Franţei şi am fost iniţiat în secretele unei chestiuni care vă priveşte personal.

— Ce chestiune? Întrebă baronul, îngrijorat.

— Deocamdată este de prisos să mă lungesc în lămuriri. Ajunge să ştiţi că am aflat şi păstrez scris numele unor englezi nemernici care nu s-au codit să-şi vândă ţara, punându-l pe grumaz jugul străin. (Lordul Alwine se îngălbeni.) Respectaţi-vă făgăduiala, milord şi eu voi uita că aţi fost laş şi trădător faţă de regele vostru.

— Cavalere, insulţi un bătrân – zise baronul, luându-şi un aer indignat.

— Am spus adevărul şi nimic mai mult. Încă un refuz, milord, încă o minciună, încă un subterfugiu şi dovezile privitoare la iubirea dumneavoastră de ţară vor fi trimise regelui Angliei.

— Ai mare noroc, Allan Clare – zise mieros baronul – că cerul mi-a hărăzit o fire paşnică şi răbdătoare. Dacă aş fi fost supărăcios şi iute la mânie, ai fi ispăşit crunt îndrăzneala, te-aş fi aruncat în şanţul castelului.

— Fapta aceasta ar fi însemnat o nebunie, milord, căci tot nu v-ar fi scăpat de răzbunarea regelui.

— Tinereţea dumitale este o scuză pentru îndrăzneala cuvintelor rostite. Vreau să fiu blând, acolo unde mi-ar fi uşor să lovesc. De ce-mi vorbeşti cu ameninţarea pe buze mai înainte de a şti dacă am, într-adevăr, intenţia să-ţi refuz mâna fiicei mele?

— Pentru că ştiu neîndoielnic că aţi făgăduit-o pe lady Christabel unui bătrân jalnic şi dezgustător, lui sir Tristram de Goldsborough.

— Chiar aşa, chiar aşa! Şi cine-l, mă rog, acel limbut neghiob care ţi-a spus astă nerozie?

— N-are importanţă, tot Nottinghamul vuieşte în legătură cu pregătirile de nuntă ale acestei căsătorii bogate şi ridicole.

— Cavalere, eu nu răspund de minciunile prosteşti care se vântură în jurul meu.

— Aşadar, nu i-aţi făgăduit lui sir Tristram mâna fiicei dumneavoastră?

— Dă-mi voie să nu răspund la această întrebare. Până mâine sunt liber să gândesc şi să hotărăsc după bunul meu plac; mâine este ziua dumitale; vino atunci şi voi acorda dorinţei dumitale satisfacţie deplină. Adio, cavalere Clare – adăugă bătrânul, ridicându-se – îţi doresc o zi bună şi te rog să mă laşi singur.

— Cu plăcerea de a vă revedea, baron Fitz Alwine. Nu uitaţi că un gentilom nu are decât un singur cuvânt.

— Prea bine, prea bine.

— Mormăi bătrânul, întorcându-se cu spatele spre vizitator.

Allan părăsi apartamentul baronului cu inima plină de grijă. Era limpede că bătrânul senior ticluia o viclenie. Privirea-l ameninţătoare îl însoţise pe tânăr până în pragul uşii, apoi el se retrase în firida unei ferestre fără a binevoi să răspundă la ultimul salut al cavalerului. De îndată ce Allan dispăru din vedere (tânărul se ducea la Robin Hood), baronul scutură cu violenţă un clopoţel aşezat pe masă.

— Să vină la mine Peter cel Negru – spuse grăbit baronul.

— Îndată, milord.

Câteva minute mai târziu, soldatul chemat de lordul Fitz Alwine se prezentă în faţa lui.

— Ascultă, Peter – spuse baronul – ai sub ordinele dumitale băieţi viteji şi discreţi care îndeplinesc fără crâcnire poruncile pe care le dai?

— Da, milord.

— Sunt curajoşi şi ştiu ei oare să uite treburile pe care le fac?

— Da, milord.

— Bine. Adineauri a ieşit de aici un cavaler îmbrăcat într-o elegantă haină roşie. Urmăreşte-l împreună cu doi băieţi de nădejde şi fă în aşa fel ca să nu mai stingherească pe nimeni. Înţelegi?

— Da, milord – răspunse soldatul, cu un rânjet îngrozitor în timp ce trăgea pe jumătate din teacă un pumnal uriaş.

— Vei fi răsplătit, viteazule Peter. Du-te fără teamă, dar lucrează în taină şi cu prudenţă. Dacă acest fluturaş ia drumul spre pădure, lasă-l să pătrundă sub copaci, căci acolo vei avea deplină libertate. După ce l-ai trimis pe lumea cealaltă, îngroapă-l la rădăcina vreunui stejar bătrân şi acoperă locul cu frunze şi rădăcini, în felul acesta nimeni nu va descoperi cadavrul.

— Ordinele înălţimei voastre vor fi executate întocmai, milord şi când mă voi înfăţişa din nou, cavalerul va dormi sub un covor de iarbă verde.

— Te-aştept, urmăreşte-l fără întârziere pe acest trufaş domnişor.

Însoţit de doi oameni, Peter cel Negru ieşi din castel şi curând se află pe urmele cavalerului. Acesta, adâncit în gânduri, preocupat şi cu inima plină de tristeţe, păşea agale la marginea pădurii Sherwood. Văzându-l pe tânăr sub crengile copacilor, ucigaşii aflaţi pe urmele lui tresăriră de o sinistră bucurie. Grăbiră pasul şi se ascunseră într-un tufiş, gata să se năpustească asupra tânărului la momentul potrivit.

Allan Clare căută din ochi călăuza făgăduită de Robin şi, în timp ce iscodea în jur, se gândea cum să facă pentru a o răpi pe lady Christabel din mâinile nevredniculuiei părinte. Un zgomot de paşi grăbiţi îl smulse pe cavaler din dureroasa lui visare. Întoarse capul şi văzu trei oameni cu feţe sinistre şi cu sabia în mână îndreptându-se spre el. Allan se lipi de un copac, scoase sabia din teacă şi rosti cu glas hotărât:

— Ce vreţi, ticăloşilor?

— Vrem viaţa ta, fluturaşule elegant! Strigă Peter cel Negru, aruncându-se asupra tânărului.

— Înapoi, netrebnicule! Zise Allan, lovindu-şi adversarul peste faţă. Înapoi cu toţii! Continuă el, dezarmând cu o îndemânare fără pereche şi pe al doilea potrivnic.

Peter îşi îndoi eforturile, dar fără a izbuti să-şi lovească adversarul, care, nu numai că scoase din luptă pe unul din ucigaşi, zvârlindu-l sabia în crengile unui copac, dar îi crăpase ţeasta şi celui de-al treilea. Dezarmat şi turbând de furie, Peter cel Negru smulse un copăcel şi se repezi la Allan. Îl lovi pe cavaler în cap cu atâta violenţă, încât acesta scăpă sabia din mână şi se prăbuşi fără cunoştinţă.

— Am doborât prada! Strigă voios soldatul în timp ce-şi ajuta tovarăşii răniţi să se pună pe picioare. Târâţi-vă cum puteţi până la castel şi lăsaţi-mă singur; isprăvesc eu cu băiatul ăsta. Prezenţa voastră aici este primejdioasă, iar vaietele voastre mă obosesc. Hai, plecaţi, am să sap eu

groapa în care să îndes trupul tânărului senior. Dă-mi lopata pe care ai adus-o.

— Iat-o – spuse unul din oameni. Peter – adăugă ticălosul – sunt mai mult mort decât viu, mi-e cu neputinţă să merg.

— Întinde-o sau te curăţ – răspunse Peter, cu brutalitate.

Cei doi oameni, înnebuniţi de durere şi de spaimă, ieşiră târâş-grăpiş din desiş.

Rămas singur, Peter se puse pe treabă; aproape că-şi sfârşise cumplita-l îndeletnicire când deodată o lovitură de ciomag se abătu pe umărul său şi atât de puternică, încât omul se prăbuşi cât era de lung pe marginea gropii. Când durerea se mai potoli, ticălosul îşi întoarse ochii spre cel care-l pricopsise cu această binemeritată recompensă. El zări faţa rotundă a unui tânăr voinic, îmbrăcat în rasă de călugăr dominican.

— Cum se poate, necredincios netrebnic cu bot negru! Strigă călugărul, cu voce de stentor. Loveşti în cap un gentilom şi, ca să-ţi ascunzi fapta infamă, îngropi victima nenorocită! Spune-mi, tâlharule, cine eşti?

— O să vorbească sabia în locul meu – se oţărî Peter, sărind în picioare. Ea o să te trimită pe lumea cealaltă şi-acolo nu-ţi va fi greu să-l întrebi pe aghiuţă ca să-ţi spună el numele pe care vrei să-l afli de la mine.

— N-ar mai fi nevoie să mă obosesc, de-ar fi să mor înaintea ta, ticălos neruşinat! Citesc pe faţa ta că te-nrudeşti cu iadul. Acum sfătuieşte-ţi sabia să stea liniştită, că dacă încearcă să-şi mişte limba, ciomagul meu o s-o amuţească pentru totdeauna. Ia-o din loc, e singurul lucru pe care poţi să-l faci…

— Nu mai înainte de a-ţi arăta că sunt un iscusit mânuitor de spadă – spuse Peter, lovindu-l pe călugăr cu sabia.

Lovitura fu atât de rapidă, de violentă şi de bine ţintită, încât atinse mâna stângă a călugărului, retezându-l trei degete de la rădăcină. Călugărul scoase un răcnet, apoi ca fulgerul se năpusti spre soldat, îl doborî sub puternica-l îmbrăţişare şi revărsă asupra lui o ploaie de lovituri de

ciomag. Atunci, un simţământ ciudat puse stăpânire pe nemernicul ucigaş; sabia îi scăpă din mână, ochii i se împăienjeniră, judecata i se tulbură, îşi pierdu minţile şi nu mai fu în stare să se apere. Când călugărul încetă să-l mai lovească, Peter murise de mult.

— Pungaşul! Murmură călugărul, vlăguit de durere şi de oboseală. Pungaş blestemat! Ce-şi închipuia el, că degetele bietului Tuck au fost făcute ca să fie tăiate de un câine normand? Cred că i-am dat o lecţie straşnică, din păcate o să-l fie greu să se folosească de ea pentru că şi-a dat ultima suflare. N-are decât, e vina lui, nu a mea, de ce l-a omorât pe băiatul ăsta frumos? Ah, Dumnezeule! Strigă bunul călugăr, punându-şi mâna teafără pe trupul cavalerului. Respiră şi e cald, inima bate, ce-l drept, slab, dar îndeajuns ca să dea un semn de viaţă. Am să-l iau în cârcă şi am să-l duc până la ascunzătoare. Bietul băiat, nu-l greu de loc! Cât despre tine, ucigaş netrebnic – adăugă Tuck, lovind cu piciorul leşul lui Peter – rămâi aici şi dacă lupii încă nu s-au ospătat, o să-şi potolească foamea cu tine.

După care călugărul se îndreptă cu pas hotărât şi grăbit spre locuinţa oamenilor veseli.

Acum să lămurim pe scurt cum a fost prins Will Roşcovanul.

Omul care-l întâlnise pe Will, însoţit de Robin Hood şi de Micul-John, la hanul din Mansfeld, umbla, din ordinul superiorilor, în căutarea fugarului. Văzându-l pe tânăr însoţit de cinci voinici care la nevoie puteau să-l dea o mână de ajutor, el amânase, prevăzător, clipa capturii. În schimb, părăsise hanul şi trimisese la Nottingham după o grupă de soldaţi, care, călăuziţi de iscoadă, se îndreptară la miezul nopţii spre Barnsdale. A doua zi, fatalitatea l-a mânat pe Will afară din castel; şi astfel sărmanul băiat căzu în mâinile soldaţilor, fiind luat pe sus fără ca el să poată opune nici cea mai mică rezistenţă.

La început, William fu cuprins de o cruntă disperare, apoi întâlnirea cu Much îi dădu oarecare speranţă. El pricepu

îndată că, aflând de situaţia-l nefericită, Robin Hood va face totul ca să-l vină în ajutor şi că, dacă n-ar izbuti să-l scape, cel puţin n-avea să dea înapoi din faţa nici unei stavile pentru a-l răzbuna moartea. Mai ştia şi lucrul acesta însemna o mare mângâiere pentru biata lui inimă, că multe lacrimi ar fi curs deplângând cruda-l soartă; ştia, de asemenea, că Maud, atât de fericită când l-a văzut din nou acasă, ar plânge amarnic pierderea fericirii lor comune.

Închis într-o temniţă întunecoasă, Will aştepta chinuit de nelinişte şi teamă, ceasul hotărât pentru execuţie şi fiecare ceas îi aducea rând pe rând şi speranţă şi deznădejde. Nefericitul prizonier ciulea neliniştit urechea la toate zgomotele ce răzbăteau de afară, în nădejdea să recunoască ecoul îndepărtat al cornului lui Robin Hood. Primele licăriri ale zorilor îl găsiră pe William rugându-se; se spovedise pios bunului pelerin şi, cu sufletul împăcat, cu inima încrezătoare în cel de la care aştepta să-l ajute, Will se pregătea să-l urmeze pe zbirii baronului, care trebuiau să vină la răsăritul soarelui. Soldaţii îl aşezară pe William în mijlocul lor şi porniră spre Nottingham. Când pătrunse în oraş, escorta fu înconjurată de o mare mulţime, care încă de dimineaţă aştepta sosirea alaiului funebru.

Oricât de mare i-ar fi fost speranţa, nefericitul tânăr simţi deodată că se clatină pe picioare, văzând în juru-l numai feţe necunoscute. Inima i se umplu din nou de amărăciune şi lacrimile, anevoie stăpânite, îi umeziră pleoapele. Şi totuşi nădejdea nu-l părăsise, căci o voce lăuntrică îi spunea: „Robin Hood nu e departe, Robin Hood o să sosească”. Când ajunse la picioarele respingătoarei spânzurători care fusese ridicată din porunca baronului, William se îngălbeni: nu se aştepta să moară de o moarte atât de josnică.

— Vreau să vorbesc cu lordul Fitz Alwine – spuse el. În calitatea lui de şerif, acesta trebuia să asiste la execuţie.

— Ce vrei de la mine, nenorocitule? Întrebă baronul.

— Milord, n-aş putea oare să obţin iertarea?

— Nu – răspunse rece bătrânul.

— Atunci – continuă William, pe un ton liniştit – rog să-mi fie acordată o favoare pe care o inimă generoasă nu poate s-o refuze.

— Ce favoare?

— Milord, aparţin unei nobile familii saxone, numele ei este sinonim cu onoarea şi nici unul din membrii ei n-a fost expus vreodată dispreţului concetăţenilor săi. Sunt soldat şi gentilom, trebuie să mor ca un soldat.

— Vei fi spânzurat – replică brutal baronul.

— Milord, mi-am primejduit viaţa pe câmpurile de bătălie şi nu se cuvine să fiu spânzurat ca un tâlhar.

— Ce spui?! Adevărat?! Rânji bătrânul. Şi, rogu-te, în ce fel vrei să-ţi ispăşeşti fărădelegea?

— Daţi-mi o sabie şi porunciţi soldaţilor să mă lovească cu lăncile; aş vrea să mor cum moare un om cinstit, cu mâinile slobode şi cu faţa spre cer.

— Mă crezi chiar atât de nătâng ca să risc viaţa unuia dintre oamenii mei, numai ca să-ţi fac ţie pe plac? Nicidecum, nicidecum, vei fi spânzurat.

— Milord, vă conjur, vă implor, fie-vă milă de mine! Iată, nu mai cer sabie, nu mă voi apăra, mă las tăiat în bucăţi de oamenii dumneavoastră.

— Ticălosule! Izbucni baronul. Ai ucis un normand şi ceri îndurare tot de la un normand? Eşti nebun! Înapoi! Vei muri spânzurat şi sper că în foarte scurt timp o să-ţi ţină tovărăşie tâlharul acela care, împreună cu ceata lui de pungaşi, mişună prin pădurea Sherwood.

— Dacă acela de care vorbiţi cu atât dispreţ s-ar afla lângă mine v-aş fi râs în nas de ameninţarea dumneavoastră, laş fricos ce sunteţi! Ţineţi minte un lucru, baron Fitz Alwine: dacă mor, Robin Hood mă va răzbuna. Feriţi-vă de Robin Hood, nu va trece o săptămână şi el va fi în castelul din Nottingham.

— N-are decât să vină cu toată ceata, voi porunci să se ridice două sute de spânzurători. Călău, fă-ţi datoria! Zise

baronul.
Călăul puse mâna pe umărul lui William. Sărmanul băiat aruncă în jurul lui o privire disperată şi, nevăzând decât o mulţime tăcută şi înduioşată, îşi încredinţă sulletul lui Dumnezeu.
— Opriţi! Se auzi glasul tremurător al bătrânului pelerin. Opriţi! Trebuie să dau ultima binecuvântare acestui nefericit care se pocăieşte.
— Ţi-ai îndeplinit toate îndatoririle faţă de acest netrebnic! Strigă baronul, furios. De prisos să mai întârziem cu execuţia.
— Necredinciosule! Strigă la rându-l pelerinul. Vrei să-l lipseşti pe acest tânăr de ajutorul religiei?
— Hai, grăbeşte-te! Îl zori nerăbdător lordul Fitz Alwine. M-au obosit atâtea tărăgăneli.
— Soldaţi, depărtaţi-vă puţin! Spuse bătrânul. Rugăciunile unui muribund nu trebuiesc auzite de urechi străine.
La un semn al baronului, soldaţii se traseră la oarecare distanţă de prizonier. William şi pelerinul se găsiră astfel singuri la picioarele spânzurătorii.
Călăul asculta respectuos ordinele baronului.
— Nu te mişca, Will – spuse pelerinul, aplecat în faţa tânărului – sunt eu, Robin Hood. Am să-ţi tai legăturile, care-ţi stânjenesc mişcările, apoi ne vom arunca în mijlocul soldaţilor; de uimire, îşi vor pierde capul.
— Fii binecuvântat! Ah, dragul meu Robin, fii binecuvântat! Murmura sărmanul Will, sufocat de fericire.
— Apleacă-te, Willian, fă-te că-mi vorbeşti… Aşa, uite că ţi-am tăiat legăturile, apucă sabia care atârnă sub rasa mea. Ai luat-o?
— Da – murmură Will.
— Foarte bine, acum sprijină-ţi spatele de spatele meu şi să-l arătăm lordului Fitz Alwine că n-ai venit pe lume ca să fii spânzurat! Printr-un gest mai iute ca gândul, Robin Hood îşi lepădă rasa de pelerin, înfăţişându-se privirilor uimite ale mulţimii în binecunoscutul veşmânt de pădurar. Milord!

Strigă Robin, cu voce puternică şi vibrantă. William Gamwell face parte din ceata oamenilor veseli. Mi l-aţi luat; am venit să-l iau înapoi, în schimb vă voi trimite leşul ticălosului care a primit din partea dumneavoastră sarcina să-l ucidă în chip laş pe cavalerul Allan Clare.

— Cinci sute de galbeni viteazului care-l va prinde pe tâlharul ăsta! Urlă baronul. Cinci sute de galbeni soldatului viteaz care va pune mâna pe el!

Robin Hood plimbă peste mulţimea încremenită de uimire o privire strălucitoare.

— Nu povăţuiesc pe nimeni să-şi pună viaţa în primejdie – spuse el – căci voi fi înconjurat de tovarăşii mei.

Acestea fiind zise, Robin sună din corn şi în aceeaşi clipă din pădure ieşi puzderie de pădurari având în mâini arcul gata pregătit.

— La arme! Strigă baronul. La arme! Normanzi credincioşi, prindeţi-l pe tâlhari!

Un nor de săgeţi învălui trupa. Cuprins de spaimă, baronul se aruncă pe cal şi se îndreptă spre castel, răcnind. Oamenii din Nottingham, înfricoşaţi, se repeziră pe urmele stăpânului lor, iar soldaţii, molipsiţi şi ei de groaza mulţimii, o luară la fugă în galopul cailor.

— Pădurea şi Robin Hood! Strigau oamenii veseli, fugărindu-l pe duşmani şi râzând în hohote.

Locuitori, pădurari şi soldaţi străbătură de-a valma oraşul, unii muţi de frică, alţii râzând, cei din urmă turbaţi de furie. Baronul intră primul în castel: toată lumea îl urmă, în afară de oamenii veseli, care îşi salutară vrăjmaşii cu aclamaţii ironice la adresa laşităţii lor.

Când Robin Hood, însoţit de ceata lui, luă drumul spre pădure, oamenii, care nu erau răniţi şi nu pierduseră nimic din această ciudată zarvă, lăudară curajul tânărului şef şi devotamentul lui în faţa nenorocirii. Tinerele fete îşi amestecară şi ele glasul lor suav în concertul de elogii, ba chiar se întâmplă ca una din ele să spună că pădurarii sunt

atât de drăguţi şi de binevoitori, încât ei nu-l va mai fi teamă să străbată singură pădurea.

III.

După ce s-a convins că Robin Hood n-are de gând să asedieze castelul, lordul Fitz Alwine, cu trupul prăpădit şi cu mintea muncită de mii de planuri care de care mai nesăbuit, se retrase în apartamentul său. Acolo, baronul începu să se gândească la nemaipomenita îndrăzneală a lui Robin Hood, care, ziua în amiaza mare, înarmat doar cu o simplă sabie inofensivă, căci n-o scosese din teacă decât ca să taie legăturile prizonierului, avusese extraordinara prezenţă de spirit să ţină la respect o mulţime de oameni înarmaţi. Îşi aduse aminte de fuga ruşinoasă a soldaţilor săi şi, uitând că el fusese primul care dăduse pilda, luând-o la fugă, le blestemă laşitatea.

— Ce spaimă josnică! Strigă el. Ce teamă ridicolă! Ce-or să creadă locuitorii din Nottingham? Lor le-ar fi fost îngăduit să fugă, pentru că n-aveau cu ce să se apere, dar soldaţii înarmaţi până-n dinţi şi disciplinaţi? Din cauza acestui fapt nemaiauzit, faima mea de om viteaz şi curajos s-a năruit pentru totdeauna.

De la această reflecţie, jalnică pentru amorul său propriu, baronul trecu la altă ordine de idei. El exageră atât de mult ruşinea înfrângerii, încât ajunse să arunce toată vina asupra soldaţilor. Îşi închipui că el le acoperise fuga nesăbuită, nicidecum că le deschisese calea dezertării şi că, fără altă pavăză decât propriul său curaj, îşi croise singur drum prin mulţimea proscrişilor. Concluzia aceasta bizară care-l făcea pe baron să confunde închipuirea cu realitatea aţâţă la culme furia-l lăuntrică; el se repezi afară din cameră şi se năpusti în curte, unde oamenii lui, strânşi grupuri-grupuri, vorbeau cu năduf de ruşinoasa lor înfrângere, învinuindu-l de aceasta pe nobilul lor senior. Baronul căzu ca un trăsnet în mijlocul trupei, le porunci să se adune în cerc şi le ţinu un lung discurs despre frica lor dezonorantă. Cită apoi cazuri imaginare de panică

nechibzuită, adăugând că nimeni nu auzise vorbindu-se vreodată despre o laşitate comparabilă cu aceea pentru care ei trebuiau să se dojenească. Baronul vorbi cu atâta vehemenţă şi indignare şi-şi dădu asemenea ifose de om curajos, neînfrânt, încât soldaţii, stăpâniţi de respectul pe care-l datorau suzeranului lor, sfârşiră prin a crede că ei sunt cu adevărat singurii vinovaţi. Furia baronului li se păru o nobilă şi firească mânie, aşa că-şi plecară capetele, zicându-şi în sinea lor că sunt nişte fricoşi care se tem şi de umbra lor. Când baronul îşi sfârşi discursul său pompos, unul din oameni propuse să fie urmăriţi proscrişii până în ascunzătoarea lor din pădure. Propunerea fu primită cu strigăte de bucurie de întreaga trupă, iar soldatul care avusese această idee belicoasă îl rugă pe viteazul flecar să se pună în fruntea lor. Numai că viteazul nostru, prea puţin dornic să răspundă la asemenea cerere neaşteptată, spuse că este foarte recunoscător pentru această dovadă de aleasă preţuire, dar că, deocamdată, i se pare mult mai plăcut să rămână acasă.

— Vitejii mei – adăugă baronul – prudenţa ne cere să aşteptăm un prilej fericit ca să punem mâna pe Robin Hood; cred că este mai înţelept să ne abţinem, măcar pentru moment, de la orice încercare nesocotită. Răbdare azi, curaj în timpul luptei, iată ce vă cer!

După ce isprăvi, temându-se ca nu cumva soldaţii să înceapă iar cu rugăminţile, baronul se grăbi să-l lase cu planurile lor de izbândă. Liniştit sufleteşte cu privire la faima lui de războinic viteaz, baronul uită de Robin Hood şi se ocupă numai de interesele-l personale şi de pretendenţii la mâna lady-ei Christabel. Se înţelege de la sine că pentru a-şi realiza cele mai scumpe dorinţe ale sale, lordul Fitz Alwine se bizuia pe de-a-ntregul pe iscusinţa încercată a lui Peter cel Negru şi pe faptul că, în ochii lui, Allan Clare nu mai era printre cei vii. Este adevărat că Robin Hood îi anunţase moartea sângerosului său emisar, dar puţin îi păsa baronului că Peter ar fi plătit cu viaţa serviciul făcut

stăpânului şi seniorului său. Descotorosit de Allan Clare, nici o piedică nu mai stătea între Christabel şi sir Tristram, iar acesta se afla atât de aproape de mormânt, încât tânăra soţie putea să-şi schimbe de la o zi la alta rochia de mireasă cu vălul negru al văduvelor. Tânără şi frumoasă ca o adevărată minune, liberă de orice obligaţii şi într-atât de bogată, că stârnea invidii, lady Christabel ar fi putut să contracteze o căsătorie potrivită cu frumuseţea ei şi cu imensa-l avere. Dar cu cine? Se întreba Fitz Alwine şi, cu ochii scăpărând de ambiţie, căuta un soţ la înălţimea speranţelor sale. Vanitosul bătrân întrezări îndată splendorile curţii regale şi se gândi la fiii lui Henric al II-lea. În vremea aceea de necontenită luptă între diferitele partide care-şi împărţiseră regatul Angliei, nevoia făcuse ca banul să devină o mare putere, iar ridicarea lady-ei Christabel la rangul de prinţesă regală nu era câtuşi de puţin un lucru cu neputinţă de atins. Tulburătoarea speranţă a lordului Fitz Alwine începu să prindă în mintea lui conturul unui plan aflat în ajunul înfăptuirii sale. Se şi vedea bunicul unui rege al Angliei şi se întreba cu care naţiune ar fi mai avantajos să-şi unească nepoţii şi strănepoţii, când în minte îi răsunară vorbele lui Robin Hood, năruindu-l tot acest eşafodaj aerian. Şi dacă Allan Clare trăieşte?

— Trebuie să mă încredinţez pe dată! Strigă baronul, scos din fire numai la această simplă bănuială.

Scutură nervos clopoţelul aşezat zi şi noapte la îndemâna lui şi îndată se înfăţişă un slujitor.

— Peter cel Negru este la castel?

— Nu, milord, a plecat ieri însoţit de doi oameni. Numai aceştia s-au înapoiat, unul grav rănit, celălalt pe jumătate mort.

— Trimile-mi-l pe cel care se mai ţine pe picioare.

— Da, milord.

Omul chemat sosi curând; era bandajat la cap, iar braţul stâng susţinut de o eşarfă.

— Unde-l Peter cel Negru? Întrebă baronul, fără a-l arăta nenorocitului nici un dram de compătimire.

— Nu ştiu, milord; l-am lăsat în pădure; săpa o groapă ca să ascundă acolo trupul tânărului senior pe care l-a omorât.

O undă de roşeaţă coloră chipul baronului. Încercă să vorbească, dar din gură îi ieşeau cuvinte fără noimă; întoarse capul şi-l făcu semn ucigaşului să plece. Acesta, care atâta aştepta, se îndepărtă sprijinindu-se de pereţi.

— Mort! Murmură baronul, cu un sentiment greu de precizat. Mort! Repetă el. Şi, palid la faţă, încât te puteai îndoi dacă el însuşi mai trăieşte, îngăima întruna cu voce slabă: Mort! Mort…!

Să-l lăsăm pe Fitz Alwine pradă tainicei nelinişti a unei conştiinţe revoltate şi să plecăm în căutarea soţului pe care-l hărăzise fiicei sale.

Sir Tristram nu părăsise castelul şi şederea lui acolo trebuia să se prelungească până la sfârşitul săptămânii. Baronul dorea să celebreze căsătoria în capela castelului, dar sir Tristram, care se temea de vreo fărădelege pusă la cale împotriva lui, voia, dimpotrivă, ca nunta să aibă loc ziua în amiaza mare, în abaţia din Linton, aflată cam la o milă de oraşul Nottingham.

— Dragă prietene – îi spuse lordul Fitz Alwine, pe un ton hotărât, când se ridică această problemă – eşti un prost şi un încăpăţânat, fiindcă nu înţelegi nici bunele mele intenţii, nici interesul dumitale. Să nu-ţi închipui că fata mea ar fi prea fericită că-ţi aparţine şi că va merge veselă la altar. N-aş şti să-ţi spun de ce, însă presimt că la abaţia din Linton se va petrece ceva foarte neplăcut pentru proiectele noastre comune. Ne aflăm în vecinătatea unei cete de tâihari care, comandată de un şef îndrăzneţ, este în stare să ne împresoare şi să ne jefuiască.

— Am să fiu escortat de slujitorii mei – răspunse sir Tristram. Sunt mulţi şi foarte curajoşi.

— Cum vrei – zise baronul. Dacă o să se întâmple ceva rău, nu vei avea dreptul să te plângi.

— Fii fără grijă, iau asupră-mi răspunderea greşelii mele, în cazul că săvârşesc o greşeală alegând locul unde se va desfăşura celebrarea căsătoriei.

— Fiindcă veni vorba – zise baronul – nu uita, te rog, că în ajunul acestei zile importante trebuie să-mi înmânezi milionul de galbeni.

— Lada care conţine această mare sumă se află în camera mea, Fitz Alwine – spuse sir Tristram, lăsând să-l scape un suspin dureros. Ea va fi transportată în apartamentul dumitale în ziua căsătoriei.

— În ajun – precizează baronul – în ajun, aşa ne-am înţeles.

— Fie, în ajun.

Şi cu aceasta, cei doi bătrâni se despărţiră. Unul se duse la Christabel pentru a-l face curte, celălalt se cufundă din nou în visurile sale iluzorii de mărire.

La castelul din Barnsdale tristeţea era nemărginită; bătrânul sir Guy, soţia sa şi sărmanele surori ale lui William îşi petreceau ziua îndemnându-se unul pe altul la resemnare, iar noaptea, ca să plângă pierderea sărmanului Will. A doua zi după miraculoasa salvare a flăcăului, familia Gamwell, adunată în sala mare, vorbea cu mâhnire despre ciudata dispariţie a lui Will, când la poarta castelului răsună vesel sunetul cornului de vânătoare.

— E Robin! Strigă Marianne, repezindu-se la fereastră.

— Cu siguranţă că aduce veşti bune – spuse Barbara. Hai, dragă Maud, curaj, nu pierde nădejdea, William o să se întoarcă.

— Ah, Doamne! De ce nu-l adevărat ce-mi spui, soră dragă?! Zise Maud, plângând.

— Ba-l adevărat, ba-l adevărat! Strigă Barbara. E Will, e Robin şi un tânăr, de bună seamă vreun prieten de-al lor.

Maud se repezi la uşă; Marianne, care îşi recunoscuse fratele (Allan Clare, care zăcuse în nesimţire câteva ceasuri din cauza durerii, se simţea acum minunat), căzu împreună cu Maud în braţele întinse ale celor doi tineri.

Maud, emoţionată, repeta nebuneşte:

— Will! Will! Dragul meu Will!

În schimb, Marianne, cu braţele înnodate în jurul gâtului fratelui său, nu era în stare să scoată un cuvânt.

Nu vom încerca să descriem bucuria acestei fericite familii. Râsul şterse până şi amintirea lacrimilor, sărutările şi gingaşele strângeri de mână reuniră la sânul matern, sub aceeaşi mângâiere şi într-o singură îmbrăţişare, pe aceşti copii iubiţi. Sir Guy dădu binecuvântarea lui Will şi salvatorului fiului său, iar lady Gamwell, veselă şi surâzătoare, o strânse la piept pe încântătoarea Maud.

— N-am avut eu dreptate când v-am spus că Robin ne-aduce veşti bune? Zise Barbara, îmbrăţişându-l pe Will.

— Da, ai avut dreptate, dragă Barbara – răspunse Marianne, strângând mâna fratelui său.

— Tare aş avea chef să zic că Robin e Will şi să-l îmbrăţişez cu foc – spuse zburdalnica Barbara.

— Acest mod de a-ţi exprima recunoştinţa ar fi un rău exemplu, dragă Barby! Strigă Marianne, râzând. Ne-am vedea silite să facem ca dumneata şi Robin ar muri sub povara unei atât de mari fericiri.

— În asemenea împrejurări, moartea mea ar fi foarte dulce, nu credeţi, lady Marianne?

Tânăra se roşi. Un zâmbet imperceptibil flutură pe buzele lui Allan Clare.

— Cavalere – spuse Will, îndreptându-se spre tânărul bărbat – vedeţi, dar, ce afecţiune a inspirat Robin surorilor mele, dar merită această afecţiune. Povestindu-vă nenorocirile noastre, Robin nu v-a spus că el i-a smuls din ghearele morţii pe tatăl şi pe mama mea; el nu v-a vorbit despre neobositul său devotament faţă de Winifred şi Barbara şi nici nu v-a pomenit că i-a purtat de grijă lui Maud, viitoarea mea soţie, ca un foarte bun prieten ce este. Dându-vă veşti despre preaiubita dumneavoastră lady Marianne, Robin nu a adăugat: „Am vegheat la fericirea aceleia care se găsea departe de dumneavoastră; ea are în mine un prieten credincios, un frate veşnic devotat; el nu…”

— Te rog, William – îl întrerupse Robin – cruţă-mi modestia şi deşi lady Marianne spune că nu mai ştiu să roşesc, simt cum mi se aprinde fruntea.

— Dragă Robin – spuse cavalerul, strângându-l mâna, vădit mişcat – îţi datorez de mult o infinită recunoştinţă şi sunt fericit să ţi-o mărturisesc astăzi: n-aveam nevoie să fiu asigurat de Will că ţi-ai îndeplinit cu nobleţe delicata misiune încredinţată onoarei dumitale; loialitatea tuturor faptelor dumitale mi-o garanta cu prisosinţă.

— Oh, dragă frate – interveni Marianne – dacă ai şti cât a fost de bun şi de generos cu noi toţi! Dacă ai şti cât de demnă de laudă este purtarea lui faţă de mine, l-ai cinsti, dragul meu şi l-ai iubi, cum îl… Cum îl…

— Cum îl iubeşti tu, nu-l aşa? Spuse Allan, cu un zâmbet binevoitor.

— Da, cum îl iubesc eu – rosti Marianne, cu chipul luminat de o negrăită mândrie, în timp ce glasul ei melodios tremura de emoţie. Nu mă sfiesc să-mi mărturisesc dragostea pentru omul generos care a luat parte la doliul inimii mele. Robin mă iubeşte, dragă Allan. Şi mă iubeşte cu aceeaşi dragoste puternică şi veşnică pe care o nutresc şi eu pentru el. I-am făgăduit mâna mea lui Robin Hood şi aşteptam să te întorci pentru a-l cere Domnului sfânta lui binecuvântare.

— Egoismul meu mă face să roşesc, Marianne şi ruşinea pe care o încerc mă face să preţuiesc de două ori mai mult admirabila purtare a lui Robin. Protectorul tău firesc era departe de tine, te uitase, dar, credincioasă amintirii lui, dragă soră, tu l-aşteptai să se întoarcă pentru a avea dreptul să te crezi fericită. Iertaţi-mi amândoi această uitare de neiertat. Christabel mă va apăra în faţa inimilor voastre atât de înţelegătoare. Mulţumesc, Robin – spuse cavalerul – mulţumesc, n-am cuvinte ca să-ţi exprim sincera mea recunoştinţă… O iubeşti pe Marianne şi Marianne te iubeşte, îţi dau mâna ei, bucuros şi mândru.

Apoi cavalerul luă mâna surorii sale şi o puse în mâna tânărului bărbat. Acesta, cu inima îmbătată de bucurie, o strânse pe Marianne la pieptul său şi o sărută cu patimă.

William părea nebun de fericirea ce domnea în jurul lui şi, dorind să-şi mai potolească niţel emoţiile violente, o luă pe Maud de mijloc, o sărută de mai multe ori pe gât, rosti câteva cuvinte fără noimă şi, în cele din urmă, reuşi să scoată un „ura” puternic.

— Vom face nunta în aceeaşi zi, nu-l aşa, Robin? Strigă voios Will. Sau mai bine zis vom face nunta mâine. A, nu, nu mâine, când amâi un lucru care se poate face chiar acum, îţi poartă ghinion. Ne căsătorim azi? Ei? Ce spui, Maud?

Fata izbucni în râs.

— Eşti prea grăbit, William – spuse cavalerul.

— Prea grăbit?! Ce uşor ţi-e dumitale, Allan, să judeci dorinţa mea; însă dacă dumneata ai fi fost smuls din braţele celei pe care o iubeşti în clipa când te pregăteai să-l dai numele, n-ai mai spune acum că sunt prea grăbit. N-am dreptate, Maud?

— Ba da, William, ai dreptate, totuşi căsătoria noastră nu poate avea loc azi.

— Şi de ce, mă rog? Te-ntreb de ce? Repetă băiatul, nerăbdător.

— Pentru că trebuie să plec din Barnsdale peste câteva ceasuri, prietene Will – răspunse cavalerul – şi pentru că mi-ar plăcea foarte mult să fiu şi eu de faţă la nunta dumitale şi a surorii mele. Pe de altă parte, sper să am şi eu fericirea să mă căsătoresc cu lady Christabel, aşa că cele trei nunţi ar putea avea loc în aceeaşi zi. Mai aşteaptă, William; până într-o săptămână, totul se va aranja, spre mulţumirea noastră a tuturor.

— S-aştept o săptămână?! Strigă Will. Cu neputinţă!

— Ascultă, William – interveni Robin – o săptămână trece repede şi inima ta o să te-nveţe să fii răbdător.

— Fie! Mă resemnez – spuse flăcăul, descurajat. Sunteţi toţi împotriva mea, eu sunt singur ca să mă apăr. Maud,

care ar trebui să m-ajute cu vorba ei dulce, stă mută. Iaca tac. Ascultă, Maud, pare-mi-se că noi doi avem ceva de vorbit despre viitorul nostru cămin. Hai să ne plimbăm în grădină, măcar două ceasuri şi tot înseamnă un câştig faţă de veşnicia unei săptămâni.

Fără să aştepte consimţământul fetei, Will o luă de mână şi o trase râzând sub frunzişul verde din parc.

După vreo şapte zile de la întrevederea care-l pusese faţă în faţă pe Allan Clare şi pe lordul Fitz Alwine, lady Christabel era singură în cameră, stând aşezată, sau mai bine zis pe jumătate întinsă pe un jilţ. Purta o splendidă rochie din saten alb care cădea în cute mătăsoase în jurul trupului ei prăbuşit, iar un voal prins de cosiţele-l bălaie o acoperea în întregime. Chipul Christabelei atât de pur şi de frumos era foarte palid, gura cu buzele lipsite de culoare era închisă, iar ochii mari, fără viaţă, se aţinteau, rătăciţi, spre uşa din faţă. Din când în când, o lacrimă fierbinte aluneca pe obrajii fetei şi lacrima aceasta, perlă a durerii, era singura dovadă că acest trup prăbuşit de durere trăieşte.

Două ceasuri se scurseră într-o aşteptare de moarte. Christabel încetase să mai trăiască; sufletul ei, copleşit de amintirile ameţitoare ale unui trecut fără întoarcere, vedea cu groază apropiindu-se clipa sacrificiului.

— M-a uitat! Spuse deodată fata, împreunându-şi mâinile mai albe decât mătasea rochiei. A uitat-o pe cea pe care spunea că o iubeşte, că este singura fiinţă pe care o iubeşte şi-a călcat făgăduiala, s-a căsătorit. Ah, Doamne Dumnezeule! Ai milă de mine, puterile mă părăsesc, inima mi-e zdrobită. Am suferit atâta! Pentru el am îndurat cuvintele amare şi privirile lipsite de dragoste ale celui pe care trebuie să-l iubesc şi să-l respect! Pentru el am suferit fără să mă plâng, am răbdat singurătatea posomorâtă a mânăstirii! Mi-am pus nădejdea în el, dar el m-a înşelat! Un suspin îi zgudui pieptul şi lacrimi din belşug ţâşniră din ochii ei. Deodată un ciocănit uşor în uşă o smulse pe lady

Christabel din visarea-l dureroasă. Intră – spuse ea – cu voce stinsă.

Uşa se deschise şi în faţa ochilor sărmanei făpturi deznădăjduite se ivi chipul brăzdat de zbârcituri al lui sir Tristram.

— Draga mea lady – spuse bătrânul, cu un rânjet pe care el îl credea un surâs frumos – ora plecării a sosit, daţi-mi voie, vă rog, să vă ofer mâna; escorta ne aşteaptă; vom fi perechea cea mai fericită din Anglia.

— Milord – se bâlbâi Christabel – nu mă simt în stare să cobor.

— Cum puteţi spune, draga mea, că nu puteţi coborî? Nu pricep nimic, sunteţi îmbrăcată, lumea ne aşteaptă. Haideţi! Daţi-mi mâna.

— Sir Tristram – zise Christabel, ridicându-se, cu ochii aprinşi şi cu buzele tremurânde – ascultaţi-mă, vă conjur, dacă aţi avea în suflet o scânteie de milă, aţi cruţa o biată fată care vă imploră, de această groaznică ceremonie.

— Groaznică ceremonie? Repetă sir Tristram, foarte mirat. Ce vreţi să spuneţi, milady? Nu vă înţeleg.

— Cruţaţi-mi durerea de a vă da o explicaţie – răspunse Christabel, suspinând – şi vă voi binecuvânta, milord şi mă voi ruga pentru dumneavoastră.

— Îmi păreţi foarte tulburată, mica mea porumbiţă – spuse bătrânul mieros. Liniştiţi-vă, dragostea mea şi astă-seară, sau mâine, dacă veţi socoti că-l mai bine, îmi veţi împărtăşi nevinovatele dumneavoastră taine. Acum timpul e scurt, însă după ce ne vom căsători, nu va mai fi la fel, vom avea destul răgaz şi atunci am să v-ascult de dimineaţă până seara.

— Pentru numele lui Dumnezeu, milord, ascultaţi-mă acum: dacă tatăl meu vă înşală, eu nu vă pot da speranţe deşarte. Milord, eu nu vă iubesc, inima mea aparţine unui tânăr senior, care a fost primul meu prieten din copilărie; mă gândesc la el în clipa când vă dau mâna; îi iubesc, milord, îl iubesc şi inima mea îi aparţine în întregime.

— Îl veţi uita pe acest tânăr, milady, iar când veţi fi soţia mea, credeţi-mă că nu vă veţi mai gândi deloc la el.

— Nu-l voi uita niciodată, amintirea lui îmi este adânc săpată în inimă şi nu poate fi ştearsă de acolo.

— La vârsta dumneavoastră, credem că iubim pentru veşnicie, draga mea, apoi timpul trece şi şterge sub paşii lui imaginea atât de îndrăgită. Haideţi, veniţi! Vom vorbi despre toate astea mai târziu şi am să vă ajut să puneţi între trecut şi prezent speranţa în viitor.

— Sunteţi fără milă, milord!

— Vă iubesc, Christabel.

— Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine! Şopti fata, suspinând.

— Nu-ncape îndoială că Dumnezeu se va îndura – spuse bătrânul, luând-o pe Christabel de mână. El vă va trimite resemnarea şi uitarea. Sir Tristram sărută cu respect amestecat cu afecţiune şi cu o compătimire plină de simpatie mâna rece pe care-o ţinea în mâinile sale. Veţi fi fericită, milady – spuse el.

Christabel zâmbi trist. „Am să mor” – se gândi ea.

La mânăstirea din Linton se făceau intense pregătiri pentru celebrarea căsătoriei dintre lady Christabel şi bătrânul sir Tristram. Încă de dimineaţă, capela fusese împodobită cu minunate ţesături, iar fiori înmiresmate, răspândeau în sanctuar cele mai suave parfumuri. Episcopul de Herford, care trebuia să-l unească pe cei doi soţi, înconjurat de călugări purtând stihare albe, aştepta sosirea alaiului în pragul bisericii. Cu câteva clipe înainte de sosirea lui sir Tristram şi a lady-ei Christabel, un om ţinând în mână o mică harfă, păşi în faţa episcopului.

— Monseniore – spuse noul venit, închinându-se cu respect – veţi face o slujbă mare în cinstea viitorilor soţi, nu-l aşa?

— Da, prietene – răspunse episcopul – dar de ce-mi pui această întrebare?

— Monseniore – răspunse străinul – eu sunt cel mal bun harfist din Franţa şi din Anglia şi, de obicei, arta mea este

căutată la serbările care se desfăşoară cu fast şi strălucire. Am auzit vorbindu-se de căsătoria lui sir Tristram cel bogat cu unica fiică a baronului Fitz Alwine şi am venit să-mi ofer serviciile înălţimii sale.

— Dacă ai talent pe cât ai, pare-mi-se, siguranţă de sine şi mândrie, fii binevenit.

— Vă mulţumesc, monseniore!

— Îmi place foarte mult sunetul harfei – adăugă episcopul – şi mi-ar face plăcere să-mi cânţi ceva înainte de sosirea alaiului de nuntă.

— Monseniore – răspunse străinul, semeţ, înfăşurându-se maiestuos în faldurii veşmântului său lung până în pământ – dacă aş fi un scripcar vagabond, ca cei pe care îi ascultaţi de obicei, v-aş împlini dorinţa, însă eu nu cânt decât la ore fixe şi în locuri corespunzătoare. În curând voi avea posibilitatea să vă satisfac pe de-a-ntregul fireasca dumneavoastră cerere.

— Eşti obraznic – replică episcopul, mânios – îţi poruncesc să cânţi chiar acum.

— N-am s-ating măcar o coardă înainte de sosirea alaiului – spuse străinul, cu un desăvârşit sânge rece – însă în clipa aceea, monseniore, veţi asculta un sunet care, fiţi sigur, vă va uimi din cale afară.

— Vom fi în măsură să-ţi preţuim talentul foarte curând – zise episcopul – căci iată se apropie mirii.

Străinul se îndepărtă câţiva paşi, iar episcopul ieşi în întâmpinarea cortegiului.

În clipa când să treacă pragul bisericii, lady Christabel, pe jumătate leşinată, se întoarse spre baronul Fitz Alwine.

— Tată – murmură ea, cu voce şovăielnică – ai milă de mine, căsătoria aceasta înseamnă moartea mea. O privire aspră a baronului o sili să tacă. Milord – continuă Christabel, punând o mână crispată pe braţul lui sir Tristram – fiţi îndurător; mai puteţi încă să-mi redaţi viaţa, fie-vă milă de mine!

— Despre asta vom vorbi mai târziu – răspunse sir Tristram. Şi, făcând un semn episcopului, se pregăti să intre în biserică.

Baronul luă mâna fetei şi tocmai se pregătea s-o conducă la altar, când o voce puternică strigă deadată:

— Staţi!

Lordul Fitz Alwine scoase un strigăt, iar sir Tristram se sprijini de portalul bisericii, gata să leşine. Străinul o luase de mână pe lady Christabel.

— Nemernic îngâmfat! Îl apostrofă episcopul, recunoscându-l pe harfist. Cine ţi-a dat voie să pui mâna ta de mercenar pe această nobilă domnişoară?

— Providenţa care mă trimite în ajutorul neputinţei sale – răspunse străinul, semeţ.

Baronul se repezi spre harfist.

— Cine eşti tu – îl întrebă el – şi de ce tulburi o ceremonie sfântă?

— Nefericitule! Strigă străinul. Numeşti ceremonie sfântă ruşinoasa unire dintre o tânără fată şi un bătrân? Milady – adăugă el, înclinându-se cu respect în faţa Christabelei, pe jumătate moartă de spaimă – aţi venit în casa Domnului ca să primiţi numele unui om cinstit; îl veţi primi… Curaj, bunătatea Domnului veghează asupra inocenţei dumneavoastră.

Harfistul desfăcu repede cu o mână cingătoarea care-l ţinea strâns veşmântul, iar cu cealaltă duse la gură un corn de vânătoare.

— Robin Hood! Strigă baronul.

— Robin Hood, prietenul lui Allan Clare! Murmură lady Christabel.

— Da, Robin Hood şi oamenii lui veseli – răspunse eroul nostru, arătând din ochi numeroasa ceată de pădurari care se strecurase fără zgomot, împresurând escorta.

În aceeaşi clipă, un tânăr cavaler, elegant îmbrăcat, se apropie de Christabel şi îngenunche.

— Allan Clare! Dragul meu Allan Clare! Strigă fata împreunându-şi mâinile. Fii binecuvântat, pentru că nu m-ai dat uitării!

— Monseniore – zise Robin Hood, apropiindu-se de episcop, cu capul descoperit şi cu un aer respectuos – eraţi gata să uniţi, împotriva tuturor legilor omeneşti şi ale societăţii, două fiinţe care n-au fost hărăzite de cer să trăiască sub acelaşi acoperiş. Priviţi la această tânără, priviţi şi soţul pe care voia să i-l dea zgârcenia veşnic flămândă a tatălui său. Lady Christabel este logodită din fragedă copilărie cu cavalerul Allan Clare. Asemenea ei, el este tânăr, bogat, nobil şi o iubeşte, de aceea vă rugăm, preaplecaţi, să consfinţiţi unirea lor.

— Mă împotrivesc din toate puterile la această căsătorie! Strigă baronul, căutând să se desprindă din strânsoarea Micului-John, căruia îi revenise grija de a-l păzi pe bătrân.

— Fii pe pace, om lipsit de suflet! Răspunse Robin Hood. Îndrăzneşti oare să ridici glasul în pragul sfintei biserici, venind aici ca să calci în picioare făgăduiala pe care ai făcut-o?

— N-am făcut nici o făgăduială! Urlă lordul Fitz Alwine, înroşindu-se la faţă.

— Monseniore – reluă Robin Hood – vreţi să uniţi aceştii doi tineri?

— Nu pot s-o fac fără consimţământul lordului Fitz Alwine – răspunse episcopul de Herford.

— Nu-mi voi da niciodată consimţământul! Strigă baronul.

— Monseniore – continuă Robin, fără a lua în seamă vociferările batonului – aştept hotărârea dumneavoastră cea din urmă.

— Nu pot să-ţi îndeplinesc cererea – răspunse episcopul – strigările n-au fost făcute şi legea cere…

— Ne vom supune legii – spuse Robin. Prietene John, încredinţează pe înălţimea sa unui om de-ai noştri şi fă strigările. Micul-John se supuse. El vesti de trei ori căsătoria dintre Allan Clare şi lady Christabel Fitz Alwine.

Însă episcopul refuză şi după aceea să dea celor doi tineri binecuvântarea nupţială. Hotărârea domniei voastre este definitivă, monseniore? Întrebă Robin.

— Da – răspunse episcopul.

— Fie. Am ştiut că aşa se va întâmpla şi de aceea am fost însoţit de un om sfânt care are dreptul să oficieze serviciul divin. Părinte – continuă Robin, adresându-se bătrânului care stătea deoparte, nebăgat în seamă – binevoiţi să intraţi în biserică, soţii vă vor urma.

Pelerinul, care dăduse o mână de ajutor la eliberarea lui Will, înaintă încet.

— Iată-mă, fiule – spuse el. Mă voi ruga pentru cei care suferă şi voi cere lui Dumnezeu iertarea pentru cei răi.

Ţinut în frâu de prezenţa oamenilor veseli, cortegiul intră fără larmă în biserică şi curând ceremonia începu. Episcopul se retrăsese; sir Tristram gemea de-ţi era mai mare mila, iar lordul Fitz Alwine mormăia surd tot felul de ameninţări.

— Cine o încredinţează pe această tânără soţului ei? Întrebă bătrânul, întinzându-şi mâinile tremurânde deasupra capului Christabelei, îngenuncheată în faţa lui.

— Binevoiţi să răspundeţi, milord! Zise Robin Hood.

— Tată, fie-ţi milă! Se rugă fata.

— Nu, nu, de o mie de ori nu! Strigă baronul, ieşit din minţi.

— Pentru că tatăl acestei nobile copile refuză să-şi ţină făgăduiala sfântă pe care a făcut-o – spuse Robin – îi iau eu locul. Eu, Robin Hood, dau de soţie cavalerului Allan Clare pe lady Christabel Fitz Alwine.

Ceremonia căsătoriei se sfârşi fără nici o piedică.

De-abia se sfârşi cununia dintre Allan Clare şi Christabel, că în uşa bisericii se ivi familia Gamwell. Robin Hood merse în întâmpinarea Mariannei şi o conduse la altar; William şi Maud veneau în urma tânărului. Trecând pe lângă Robin, cucernic îngenuncheat alături de Marianne, Will murmură:

— În sfârşit, Rob, prietenul meu, a sosit ziua fericită. Priveşte cât de frumoasă e Maud! Te-asigur că inimioara ei bate foarte tare.

— Linişte, Will, roagă-te, Dumnezeu ne-ascultă în clipa asta.

— Bine, am să mă rog şi chiar din tot sufletul – răspunse vesel flăcăul. Pelerinul binecuvântă noile perechi, ridicând spre cer mâinile-l tremurânde. Maud, scumpa mea Maud – spuse Will de îndată ce ieşi cu tânăra fată din biserică – în sfârşit, eşti soţia mea, scumpa mea soţie. Am fost atât de nefericit de toate întârzierile pe care împrejurările ni le-au pus în calea fericirii noastre, încât acum mi-e greu să mă pătrund de toată însemnătatea acestui fapt. Sunt nebun de fericire, eşti a mea, numai a mea! Te-ai rugat, Maud, draga mea? I-ai cerut Fecioarei să ne dea întotdeauna bucuria strălucitoare pe care ne-a dat-o astăzi?

Maud zâmbea şi plângea în acelaşi timp, într-atât inima ei era plină de dragoste şi de recunoştinţă faţă de William,

Căsătoria lui Robin stârni o bucurie nestăvilită în rândul oamenilor veseli, care, după ce ieşiră din biserică, strigară „ura” în gura mare.

— Nemernici zgomotoşi! Mormăi lordul Fitz Alwine, urmându-l de voie de nevoie pe uriaşul Micul-John, care-l poftise cuviincios să iasă din biserică.

Câteva clipe mai târziu, biserica se goli de lume. Lordul Fitz Alwine şi sir Tristram, fără cal, sprijinindu-se melancolic, unul de braţul celuilalt şi într-o stare de spirit cu neputinţă de zugrăvit, o luară încet pe drumul, ce ducea la castel.

— Fitz Alwine – spuse bătrânul, poticnindu-se – trebuie să-mi înapoiezi milionul de galbeni pe care ţi l-am încredinţat.

— Pe legea mea, nu, sir Tristram, căci eu nu sunt vinovat cu nimic de nenorocirea care ţi s-a întâmplat: Dacă mi-ai fi ascultat sfatul, dezastrul acesta n-ar fi avut loc. Cununându-te în capela din Nottingham, aş fi asigurat fericirea noastră comună; însă dumneata ai preferat strălucirea în locul

tainei, ziua în locul întunericului şi poftim rezultatul! Priveşte, ticălosul acela mi-a luat fata; îmi trebuie o despăgubire: aşa că păstrez milionul.

Trimişi la Nottingham într-o trăsură la fel de prăpădită ca şi trăsura stăpânilor lor, servitorii celor doi lorzi îi urmau la distanţă, râzând în ascuns de ciudata întâmplare.

Cei care luaseră parte la nuntă, însoţiţi de oamenii veseli, ajunseră repede în inima pădurii. Bătrânul codru se pregătise să primească perechile fericite, iar copacii, răcoriţi de roua dimineţii, îşi aplecau crengile verzi către oaspeţi. Lungi ghirlande împletite din flori şi frunze se prindeau unele de altele şi legau între ei stejari seculari, ulmi scunzi, plopi cu tulpini zvelte. Din când în când se ivea câte un cerb încoronat cu flori asemenea unui zeu mitologic; un pui de cerb împodobit cu panglici ţâşnea în mijlocul drumului, ba uneori şi o căprioară purtând de asemenea un colan de flori străbătea ca o săgeată vreo pajişte înverzită. În mijlocul unei largi răscruci de drumuri se întinsese o masă, fusese pregătită o sală de dans, se organizaseră jocuri şi tot felul de distracţii care să contribuie la bucuria generală.

Multe fete din Nottingham veniseră să împodobească, cu făptura lor gingaşă, serbarea dată de Robin Hood; întreaga adunare era stăpânită de un simţământ de sinceră prietenie.

Maud şi William, la braţ, cu zâmbetul pe buze şi cu inima plină de bucurie, se plimbau singuri pe o cărare în apropierea locului unde se dansa, când călugărul Tuck le apăru în cale.

— Ia te uită! Viteazul Tuck, veselul Gilles, fratele meu mai mare! Strigă Will, râzând. Ai venit mânat de gândul cel bun să te plimbi împreună cu noi? Fii binevenit, Gilles, scump prieten şi fă-mi plăcerea să priveşti la comoara sufletului meu, soţia mea scumpă, bunul meu cel mai de preţ! Priveşte îngerul acesta, Gilles şi spune-mi dacă mai există pe lume o fiinţă mai încântătoare decât frumoasa mea

Maud! Mi se pare însă, prietene Tuck – adăugă tânărul, uitându-se cu luare-aminte la faţa îngrijorată a călugărului – mi se pare că eşti trist. Ce ai? Împărtăşeşte-ne şi nouă necazurile tale, voi încerca să te alin. Maud, micuţa mea, să-l vorbim prieteneşte. Hai vino cu noi, Gilles, mai întâi am să-ţi ascult păsul, apoi îţi voi vorbi despre soţia mea, iar inima-ţi îmbătrânită va întineri întâlnindu-se eu inima mea.

— N-am ce să-ţi spun, Will – răspunse călugărul, cu glas întretăiat – sunt fericit să te ştiu pe tine în culmea fericirii.

— Asta nu mă-mpiedică, dragă Tuck, să privesc cu o sinceră mâhnire faţa ta întunecată. Spune, ce ai?

— Nimic – răspunse călugărul – nimic, afară, poate, de un gând care-mi trece prin minte, o flacără trecătoare care-mi aprinde bietul meu creier, un spiriduş care-mi hărţuieşte inima. În sfârşit, Will, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun toate astea: acum câţiva ani, credeam că mica vrăjitoare care se strânge atât de drăgăstos lângă tine, este raza mea de soare, bucuria vieţii mele, cel mai scump şi mai preţios giuvaer al meu.

— Cum, sărmane —Tuek, atât de mult ai iubit-o pe frumoasa mea Maud?

— Da, William.

— Ai cunoscut-o înaintea lui Robin, dacă nu mă-nşel?

— Da, înaintea lui Robin.

— Şi ai iubit-o?

— Din păcate – suspină călugărul.

— S-ar fi putut altfel?! Adăugă Will, drăgăstos, sărutând mâinile soţiei sale. Robin a iubit-o de cum a văzut-o, eu am adorat-o de la prima vedere şi acum? Acum, Maud, eşti a mea! În tăcerea care urmă acestei exclamaţii pătimaşe a lui Will, călugărul îşi plecă privirea, iar Maud, cu fruntea împurpurată, îşi privi soţul, zâmbind. Sper, prietene Tuck – continuă William, cu simpatie – că fericirea mea nu te face să suferi. Dacă astăzi sunt fericit, să ştii că am câştigat cu mare trudă dreptul de a o numi pe Maud scumpa mea soţie. Tu n-ai cunoscut deznădejdea dragostei respinse, n-ai

cunoscut exilul, n-ai tânjit departe de cea pe care o iubeai, nu ţi-ai pierdut puterea, sănătatea sau liniştea.

Făcând această înşiruire a durerilor, Will îşi aruncă privirea spre faţa rotofeie a călugărului şi izbucni într-un hohot de râs. Tuck cântărea cel puţin două sute zece livre, iar faţa lui veselă semăna cu o lună plină. Maud, care pricepuse ce anume stârnise râsul lui William, îi împărtăşi veselia şi, în cele din urmă, însuşi Tuck începu să râdă cu naivitate.

— Sunt sănătos – zise el, cu o încântătoare bunătate – dar asta nu mă împiedică… În sfârşit, asta este. Mulţumită Maicii Domnului, bunii mei prieteni – spuse el, luând în mâinile lui mari mâinile unite ale celor doi tineri – vă doresc şi unuia şi altuia fericire deplină. Ce-l drept, dulce Maud, ochii dumitale de gazelă mi-au sucit capul multă vreme. În sfârşit, să nu ne mai gândim la asta; am acum o morală a mea plină de înţelepciune în aceasta privinţă şi, căutând o alinare, am găsit-o.

— Ai găsit-o? Strigară într-un glas şi William şi Maud.

— Da – răspunse Tuck, zâmbind.

— O fată tânără cu ochii negri? Întrebă cocheta Maud. O fată care a ştiut să pună preţ pe frumoasele dumitale virtuţi, Gilles?

Călugărul începu să râdă.

— Da, într-adevăr – răspunse el – alinarea mea este o doamnă cu ochi strălucitori şi buze trandafirii. Mă-ntrebi, dulce Maud, dacă a ştiut să mă preţuiască? Asta-l o treabă greu de rezolvat; scumpa mea consolatoare este o adevărată zăpăcită, iar eu nu sunt singurul căruia îi primeşte sărutările.

— Şi o iubeşti? Spuse Will, cu un glas în care mila se împletea cu dezaprobarea.

— Da, o iubesc – răspunse călugărul – şi totuşi, cum v-am spus, îşi împarte favorurile cu prea mare uşurinţă.

— Atunci este o femeie nevrednică! Strigă Maud, roşindu-se.

— Cum se poate, Tuck – zise şi Will – ca o inimă vitează, un om cinstit ca tine să se lase prins de un simţământ atât de oarecare? Eu, decât să iubesc o asemenea femeie, mai bine…

— St! St! Îl întrerupse blând călugărul Tuck – fii prudent, Will!

— Prudent? De ce?

— Pentru că nu-l frumos să vorbeşti de rău o persoană pe care ai îmbrăţişat-o adesea.

— Ai îmbrăţişat-o pe femeia aceea? Strigă Maud, cu dojană în glas.

— Maud! Maud! E o minciună! Izbucni Will.

— Ba nu-l minciună – zise liniştit călugărul – ai îmbrăţişat-o şi nu o dată, de zece ori, de douăzeci de ori…

— Oh, Will! Will…!

— Nu-l asculta, Maud, minte! Ascultă, Tuck, spune adevărul! Am îmbrăţişat-o eu pe aceea pe care o iubeşti?

— Da şi pot să-ţi fac şi dovada.

— Îl auzi, Will? Zise Maud gata să plângă.

— Îl aud, dar nu pricep nimica – răspunse tânărul. Gilles, în numele prieteniei noastre, te rog să mă pui faţă-n faţă cu fata aceea, vom vedea noi dacă o să aibă neobrăzarea să repete minciuna pe care o spui tu.

— Asta vreau şi eu, Will şi pun rămăşag cu tine, nu numai că vei fi silit să recunoşti dragostea pe care i-o porţi, dar îi vei da şi alte dovezi de dragoste, sărutând-o.

— Nu vreau – spuse Maud, agăţându-se de braţul lui Will – nu vreau să-l vorbească acelei femei.

— Ba o să-l vorbească şi o s-o îmbrăţişeze – o ţinea una şi bună călugărul, cu o ciudată încăpăţânare.

— Cu neputinţă – spuse Will.

— Pe de-a-ntregul cu neputinţă – întări Maud.

— Arată-ne-o pe iubita ta, jupâne Gilles. Unde este?

— Ce-ţi pasă, Will? Spuse Maud. Doar nu doreşti ca ea să vină aici şi-apoi… Şi-apoi, William, pare-mi-se că persoana

de care este vorba n-ar fi o cunoştinţă potrivită pentru soţia ta, dragul meu.

— Ai dreptate, dragă soţioară – spuse Will, sărutând-o pe Maud pe frunte – nu-l vrednică să te privească nici măcar o clipă. Dragă Tuck – continuă William – să ştii că-ţi rămân îndatorat dacă pui capăt unei glume care lui Maud nu-l e pe plac; nu doresc şi nici nu sunt curios s-o văd pe aceea pe care o iubeşti, aşa că să nu mai vorbim.

— Şi totuşi trebuie negreşit să fii pus faţă-n faţă cu ea, pe cuvântul meu de onoare, Will!

— Nu, nu! Se împotrivi Maud, William nu ţine deloc la această întâlnire, iar pentru mine ar fi foarte stânjenitoare.

— Totuşi am să v-o arăt – zise încăpăţânatul Gilles, Iat-o! Spunând aceste cuvinte, Tuck scoase de sub rasă o carafă de argint şi, ridicând-o până la înălţimea ochilor lui William, îi spuse: Priveşte frumoasa mea butelcuţă, scumpa mea alinare! Mai îndrăzneşti să spui că n-ai îmbrăţişat-o niciodată?

Cei doi tineri izbucniră veseli în râs.

— Mărturisesc că am greşit, bunul meu Tuck – recunoscu Will, luând carafa – şi cer voie soţiei mele dragi să depun un sărut prietenesc pe buzele roşii ale acestei vechi prietene.

— Te las, Will, bea în sănătatea noastră şi-n sănătatea acestui călugăr vesel!

Will îşi umezi doar buzele cu lichidul roşu, apoi îi dădu carafa înapoi lui Tuck, care, în entuziasmul său, o goli dintr-o înghiţitură. Apoi cei trei prieteni ai noştri, braţ la braţ, porniră la plimbare împreună, dar, la chemarea lui Robin, se întoarseră la oaspeţi.

Robin îl prezentase Barbarei pe Much, spunându-l că acesta era tânărul soţ pe care i-l anunţase de multă vreme, însă fata îşi scutură buclele-l blonde, răspunzând că încă nu se gândeşte la măritiş.

Micul-John, care nu era prea vorbăreţ din fire, s-a arătat nespus de curtenitor în ziua aceea. O copleşi cu tot soiul de atenţii pe verişoara lui, Winifred şi nu era greu să vezi că

cei doi aveau să-şi spună lucruri foarte secrete, căci vorbeau pe şoptite, dansau mereu împreună şi părea că nu văd nimic în jurul lor.

Cât despre Christabel, chipul ei strălucea de fericire, dar fata era atât de tulburată de brusca despărţire de tatăl său, atât de slăbită din pricina suferinţelor îndurate, încât nu putea să ia parte la jocuri. Stând lângă Allan Clare, pe o moviliţă acoperită cu stofe şi flori, ea părea o tânără regină prezidând o sărbătoare regească dată în cinstea supuşilor ei.

Marianne, ţinându-l drăgăstos de braţ pe soţul ei, străbătea sala de bal.

— Voi veni să stau cu tine, Robin – spunea ea – şi până când regele te va ierta, voi împărţi cu tine oboseala şi singurătatea vieţii pe care o duci.

— Ar fi mai cuminte să locuieşti la Barnsdale, draga mea.

— Nu, Robin, inima mea este cu tine şi nu vreau să-mi părăsesc inima.

— Primesc cu mândrie devotamentul tău plin de curaj, soţia mea dragă, dragostea mea – răspunse tânărul, profund mişcat. Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să fii mulţumită şi fericită în noua ta viaţă.

Într-adevăr, ziua căsătoriei lui Robin Hood a fost o zi de fericire şi de bucurie.

IV.

Marianne şi-a ţinut făgăduiala şi, în ciuda blândei împotriviri a lui Robin şi-a stabilit locuinţa sub copacii bătrâni ai pădurii Sherwood. Allan Clare, care am spus că stăpânea o minunată reşedinţă în valea Mansfeld, nu a putut s-o convingă pe sora lui să locuiască acolo cu Christabel, deoarece Marianne era hotărâtă să nu-şi părăsească soţul.

Îndată după căsătorie, cavalerul îi propuse lui Henric al II-lea să-l vândă proprietăţile sale din Huntingdonshire pentru o treime din valoarea lor, cu condiţia ca Henric să întărească prin act regal căsătoria lui cu lady Christabel

Fitz Alwine. Henric al II-lea, care căuta lacom orice prilej pentru a alipi coroanei cele mai bogate domenii din Anglia, acceptă propunerea şi, printr-un act special, întări căsătoria dintre cei doi tineri. Allan Clare puse în joc atâta pricepere şi grabă, încât regele se arătă fericit să poată încheia cât mai repede tratativele în mod definitiv, astfel că totul se terminase când episcopul de Herford şi baronul Fitz Alwine sosiră la Curte.

Este de la sine înţeles că înaltul prelat şi nobilul normand aţâţară împotriva lui Robin Hood toată mânia regelui. La cererea lor insistentă, Henric al II-lea acordă episcopului dreptul de a-l prinde pe îndrăzneţul proscris şi de a-l aplica fără milă şi fără întârziere pedeapsa capitală.

În timp ce cei doi normanzi conspirau împotriva fericirii lui Robin Hood, el, după ce îşi văzuse visul cu ochii, trăia liniştit şi fără griji sub frunzişul verde al pădurii Sherwood.

Will Roşcovanul, având-o cu el pe Maud, era cel mai fericit om din lume. Înzestrat cu o imaginaţie înflăcărată, William îşi închipuia că cea mai mare fericire pe lume este o soţie ca Maud şi, naiv, o împodobise cu toate harurile unui înger. Maud cunoştea cât de nemărginită era această măgulitoare afecţiune şi se silea să nu coboare de pe soclul pe care o aşezase dragostea soţului său. Urmând pilda lui Robin Hood şi a Mariannei, Will şi soţia lui îşi stabiliră şi ei locuinţa în pădure, ducându-şi traiul laolaltă într-o desăvârşită armonie.

Robin Hood iubea sexul frumos, mai întâi dintr-o pornire firească, apoi în onoarea încântătoarei fiinţe care îi purta numele. Tovarăşii lui Robin Hood împărtăşeau sentimentele de respect şi simpatie pe care i le inspirau lui femeile, aşa că tinerele fete din împrejurimi puteau străbate cărările pădurii, fără nici o teamă. Dacă vreuna din aceste frumoase trecătoare s-ar fi întâlnit întâmplător cu vreun om din ceată, ea era poftită cu toată curtenia la o gustare, apoi i se dădea o escortă care o însoţea până la ieşirea din pădure şi nici una din tinerele fete nu s-a plâns vreodată de purtarea

călăuzelor ei. De îndată ce s-a aflat de purtarea cuviincioasă şi binevoitoare a pădurarilor, faima aceasta s-a răspândit până departe şi multe fete cu ochi strălucitori şi cu pasul la fel de sprinţar ca şi inima ce le zvâcnea în piept se încumetară să străbată văile şi potecile din pădurea Sherwood.

În ziua nunţii lui Robin, multe tinere miss cu chipul suav îşi simţiră inima bătând cu înflăcărare în preajma acestei frumoase perechi. În timpul dansului, blondele fiice ale Evei aruncau pe furiş priviri curioase spre curtenitorii lor cavaleri, mirându-se în sinea lor că au putut vreodată să se teamă de ei, fie şi o singură clipă şi-şi spuneau în taină că trebuie să fie tare plăcut să împarţi cu aceşti tineri îndrăzneţi viaţa lor aventuroasă. În nevinovăţia inimilor lor tinere, ele lăsau să se vadă această dorinţă secretă, iar pădurarii, încântaţi, se gândiră pe dată să tragă cele mai mari foloase. Şi frumoasele fete din Nottingham băgară de seamă că graiul oamenilor lui Robin Hood era, ca şi privirea lor de altfel, de o irezistibilă elocvenţă.

Rezultatul acestei descoperiri a fost că fratele Tuck s-a văzut copleşit de treabă, căci de dimineaţă până seara nu făcea altceva decât să binecuvânteze alte şi alte perechi. Pe bună dreptate, bunul nostru călugăr vru să ştie dacă aceste numeroase căsătorii nu erau doar o epidemie cu caracter trecător. Dar întrebarea sa rămase fără răspuns. După ce atinse apogeul, furia căsătoriilor se potoli, cazurile deveniră mai rare. Totuşi este ciudat faptul că simptomele au rămas la fel de violente şi se menţin până în zilele noastre.

Aşadar, mica colonie din pădure trăia fericită. Pivniţa de care am vorbit a fost împărţită în încăperi mici sau în apartamente care foloseau doar pentru dormit. Luminişurile pădurii serveau de salon şi de sufragerie şi numai în vremea de iarnă se recurgea la adăpostul de sub pământ. Este greu de imaginat cât de plăcută şi de tihnită era viaţa acestor oameni. Aproape toţi de origină saxonă şi legaţi unii de alţii cum sunt membrii aceleiaşi familii, cei

mai mulţi dintre ei avuseseră de suferit de pe urma crudei împilări a năvălitorilor normanzi.

Bogaţii seniori normanzi şi oamenii bisericii erau cu precădere tributari cetei lui Robin Hood. Cei dintâi, pentru că uzurpaseră saxonilor titlurile de nobleţe şi averea moştenită de la părinţi; ceilalţi, pentru că îşi sporeau necontenit pe spinarea poporului bogăţiile şi aşa foarte mari. Robin Hood impunea normanzilor biruri, este adevărat însă că aceste contribuţii, deşi foarte însemnate, se încasau fără luptă sau vărsare de sânge. Poruncile şefului erau respectate cu sfinţenie, căci nesupunerea atrăgea după sine pedeapsa cu moartea. Această severă disciplină făcuse ca ceata lui Robin Hood – a cărui cinste şi cavalerism erau cunoscute – să se bucure de o admirabilă reputaţie. Zadarnic au fost trimise mai multe expediţii pentru a sili ceata oamenilor veseli să-şi părăsească ascunzişul. În cele din urmă, autorităţile, obosite de o luptă fără rezultat, încetară urmărirea, iar nepăsarea lui Henric al II-lea sfârşi prin a-l obliga pe normanzi să suporte vecinătatea primejdioasă a duşmanilor lor.

Marianne găsea viaţa din pădure mult mai plăcută decât îndrăznise vreodată să spere. Ea era făcută (o spunea râzând) ca să fie regina iubită a acestui trib. Dovezile de respect, de dragoste şi de devotament cu care era înconjurat Robin Hood măguleau în mod deosebit amorul propriu al Mariannei, care era mândră să se sprijine de braţul ocrotitor al viteazului şi tânărului ei soţ. Dacă Robin Hood ştiuse să câştige şi să păstreze dragostea oamenilor săi, având pentru toţi un sentiment constant şi o prietenie sinceră, ştiuse, de asemenea, să-şi impună asupra lor şi o autoritate absolută.

Frumoasa pădure Sherwood îi oferea Mariannei distracţii foarte plăcute, fie că străbătea cu soţul ei pitoreştile şi întortocheatele poteci, fie că-şi trecea timpul învăţând dansurile la modă pe vremea aceea. Datorită lui Robin, ea avea o preţioasă colecţie de şoimi, pe care învăţase să-l

arunce în zbor, cu o mână sigură şi experimentată. Însă jocul preferat al Mariannei era arcul. Cu o răbdare neobosită, Robin o iniţia pe tânăra lui soţie în tainele ştiinţei arcaşilor. Marianne urmărea cu luare-aminte lecţiile care i se dădeau; nicicând un elev nu se dovedise mai atent şi mai silitor, aşa că în scurt timp ajunse un arcaş neîntrecut. Pentru Robin şi pentru oamenii lui era un spectacol încântător s-o vadă pe Marianne trăgând cu arcul, îmbrăcată cu o vestă din stofă verde de Lincoln, strânsă pe corp; trupul său maiestuos şi zvelt se mlădia uşor, mâna stângă ţinea arcul în timp ce dreapta, îndoită cu graţie, trăgea săgeata spre ureche. După ce desluşi toate tainele unei arte care îl făcuse vestit pe Robin Hood, Marianne dobândi, la rându-l, o mare faimă. Deosebita iscusinţă a tinerei femei stârnea, în cel mai înalt grad, admiraţie şi respectul locuitorilor pădurii, iar aliaţii acestora, locuitorii din Mansfeld şi Nottingham, veneau cu mic, cu mare să vadă cu ochii lor uluitoarea îndemânare a Mariannei.

Trecu un an, un an de bucurii, de fericire şi de petreceri. Allan du Val (aşa îl vom numi de acum înainte pe cavaler, după numele proprietăţii) deveni tată; cerul îl binecuvântase cu o fată (Robin şi William aveau, fiecare, câte un băiat frumos), aşa că un şir de baluri şi de petreceri au fost organizate pentru a sărbători aceste vesele evenimente.

Într-o dimineaţă, în timp ce Robin Hood, Will Roşcovanul şi Micul-John şedeau sub un copac, căruia i se spunea copacul „întâlnirii” deoarece în toate împrejurările servea ca punct de întâlnire a cetei, se auzi un zgomot uşor.

— Ascultaţi! Spuse repede Robin. Pasul unui cal răsună în luminiş; ia vedeţi dacă nu ne vine vreun musafir, mă-nţelegi, Micule-John?

— Mai încape vorbă şi am să-l aduc aici pe călăreţ dacă merită să fie poftit la masa dumitale.

— Va fi de două ori bine venit fiindcă foamea începe să-mi dea ghes.

Micul-John şi Will se strecurară prin desiş în direcţia drumului străbătut de călător şi curând îl putură zări.

— Pe sfânta slujbă! Bietul om arată foarte rău – spuse William, schiţând un zâmbet. Pun mâna-n foc că averea nu-l dă prea multă bătaie de cap.

— Şi eu parcă aş zice că bietul călăreţ are un aer foarte jalnic şi nefericit – răspunse Micul-John – dar se prea poate ca înfăţişarea asta sărăcăcioasă să fie doar un tertip. Datorită acestui lucru, călătorul crede că poate să treacă nevămuit prin pădurea Sherwood. O să-l arătăm că dacă are de gând să se prefacă, noi suntem cel puţin tot atât de şireţi ca şi el.

Cu toate că purta straie de cavaler, drumeţul îţi făcea milă de la prima vedere. Hainele îi fluturau în toate părţile, ca şi cum din pricina necazurilor puţin îi mai păsa de felul în care arată: gluga îi căzuse pe spate, iar capul, aplecat ca şi cum omul ar fi fost cufundat în gânduri, mărturisea o mare durere. Străinul fu smuls din meditaţia lui de vocea puternică a uriaşului Micul-John.

— Bună ziua, domnule străin! Strigă prietenul nostru, venind înaintea drumeţului. Fiţi binevenit în pădurea Verde! Sunteţi aşteptat cu nerăbdare.

— Sunt aşteptat? Întrebă necunoscutul, învăluind chipul vesel al lui John într-o privire tristă.

— Da, seniore – interveni Will Roşcovanul – stăpânul v-a căutat peste tot şi au trecut trei ceasuri de când v-aşteaptă ca să poată sta la masă.

— Pe mine nu poate să m-aştepte nimeni – răspunse străinul, cu îngrijorare. Vă înşelaţi, nu sunt eu oaspetele pe care-l aşteaptă stăpânul vostru.

— Vă rog să mă iertaţi, messire, dar de dumneavoastră este vorba; a aflat că treceţi astăzi prin pădurea Sherwood.

— Cu neputinţă, cu neputinţă – repetă străinul.

— Vă spunem adevărul – zise Will.

— Cum se numeşte acela care se arată atât de curtenitor cu un biet drumeţ?

— Robin Hood – răspunse Micul-John, ascunzându-şi un zâmbet.

— Robin Hood, faimosul pădurar? Întrebă străinul, vădit surprins.

— Chiar el, messire.

— Am auzit de mult vorbindu-se despre el – zise drumeţul – şi purtarea lui nobilă îmi inspiră o adevărată simpatie. Sunt foarte fericit că am prilejul să-l întâlnesc pe Robin Hood; este un om loial şi credincios. De aceea primesc cu plăcere binevoitoarea lui invitaţie, cu toate că nu înţeleg cum i s-a dat de veste că voi trece pe domeniile lui.

— Îi va face o deosebită plăcere să v-o spună el însuşi – răspunse Micul-John.

— Atunci, facă-se voia dumitale, viteaz pădurar, ia-o înainte, te urmez!

Micul-John luă calul drumeţului de căpăstru şi-l trase după el pe poteca ce ducea la răscrucea unde aştepta Robin Hood. Will forma ariergarda. Micul-John nu se îndoia o clipă că înfăţişarea tristă şi sărăcăcioasă a omului n-ar fi fost o prefăcătorie menită să-l servească drept bilet de liberă trecere în cazul unei întâlniri neplăcute, pe când William îşi zicea, poate pe mai bună dreptate, că drumeţul este un biet om sărman de la care n-ai avea altă mulţumire decât de a-l vedea mâncând o cină foarte îndestulată.

Curând, străinul şi călăuzele sale ajunseră în faţa lui Robin. Acesta îl salută pe noul venit şi, mişcat de înfăţişarea-l jalnică, începu să-l cerceteze în vreme ce străinul îşi tot potrivea, cum se pricepea mai bine, sărmanele-l straie. O supremă distincţie însoţea fiecare gest al necunoscutului, astfel că Robin ajunse repede la aceeaşi concluzie ca şi Micul-John şi anume: că mâhnirea drumeţului, precum şi sărăcia veşmintelor lui nu-s altceva decât prefăcătorie în speranţa de a-şi cruţa punga. Cu toate acestea, tânărul şef îl primi cu multă bunăvoinţă pe tristul necunoscut; îl pofti să ia loc şi dădu poruncă oamenilor să

aibă grijă de calul musafirului. O masă deosebit de gustoasă fu servită pe iarbă şi cum spune o veche baladă:

Pâinea, vinul şi pulpa de căprioară se găseau din belşug,
Şi nu lipsea nici unul din oamenii pădurii,
Nici chiar păsărelele pe ramuri.

După cum se, vede, cu toată înfăţişarea jalnică a oaspetelui, Robin nu-şi dezminţi faima de gazdă generoasă. Dacă-l adevărat că necazul face poftă de mâncare, atunci trebuie să recunoaştem că străinul era tare necăjit. El ataca bucatele, cu elanul unui stomac care postise douăzeci şi patru de ore şi pentru ca mâncarea să lunece mai uşor, dădea de duşcă vinul, ceea ce dovedea că lichidul era straşnic sau, mai curând, că necazul face şi sete grozavă.

După masă, Robin şi oaspetele său se întinseră sub frunzişul copacilor înalţi şi vorbiră deschis. Părerile cavalerului despre oameni şi lucruri îi făcură lui Robin o impresie bună şi, în ciuda aspectului mizer al musafirului, tânărul şef nu putea să creadă că sărăcia lui este adevărată. Dintre toate viciile, Robin ura mai ales prefăcătoria. Firea lui sinceră şi deschisă nu voia să aibă de-a face cu viclenia. Astfel că, în ciuda stimei reale pe care ţi-o inspira cavalerul, se hotărî să-l pună să plătească din plin cheltuielile mesei la care luase parte. Prilejul de a-şi pune gândul în aplicare se ivi curând; după ce tună şi fulgeră împotriva nerecunoştinţei oamenilor, străinul adăugă:

— Încerc un dispreţ atât de profund pentru acest viciu, că nu mă mai mir de nimic, însă pot să afirm că în viaţa mea n-aş săvârşi o asemenea faptă. Dă-mi voie, Robin Hood, să-ţi mulţumesc din toată inima pentru primirea prietenoasă pe care mi-ai făcut-o şi dacă vreo întâmplare fericită pentru mine te-ar aduce vreodată prin apropierea mânăstirii Sfânta-Maria, nu uita că vei găsi la castelul Plaine o afectuoasă şi cordială ospitalitate.

— Seniore cavaler – răspunse tânărul – niciodată nu plictisesc cu vizita mea personală pe cei pe care îi primesc în această pădure verde. Cei care au cu adevărat nevoie de

o masă bună oferită din milostenie găsesc întotdeauna un loc la masa mea, însă mă arăt mai puţin generos faţă de drumeţii care pot să-mi plătească ospitalitatea. M-aş teme că rănesc mândria unui om favorizat de soartă dacă i-aş oferi pe degeaba vânatul şi vinul meu. Găsesc mai potrivit şi pentru el şi pentru mine să-l spun: „Pădurea aceasta este ca un han, eu sunt hangiul, oamenii mei veseli alcătuiesc personalul de serviciu. Ca nişte oaspeţi nobili ce sunteţi, plătiţi cu dărnicie ceea ce vi s-a servit”.

Cavalerul începu să râdă.

— Iată – spuse el – un fel hazliu de a privi lucrurile şi un fel ingenios de a încasa biruri. Acum câteva zile am auzit lăudându-se felul curtenitor în care uşuraţi călătorii de averea ce le prisoseşte, însă niciodată nu mi s-au dat lămuriri atât de clare ca cele pe care le-am auzit acum.

— Ei bine, seniore cavaler, voi completa aceste lămuriri. După ce vorbi astfel, Robin luă cornul de vânătoare şi-l duse la gură. Micul-John şi Will Roşcovanul veniră de îndată. Messire cavaler – continuă Robin Hood – ospitalitatea se apropie de sfârşit; binevoieşte să achiţi preţul, casierii mei sunt gata să-l primească.

— Întrucât socoteşti pădurea ca un han, nota cheltuielilor este, fără îndoială, pe măsura întinderii ei, nu? Întrebă calm cavalerul.

— Fără îndoială, messire.

— Tratezi în acelaşi fel un cavaler, un baron, un duce şi un membru al Camerei Lorzilor?

— La fel – răspunse Robin Hood – căci aşa este drept; cred ca n-aţi vrea ca un sărman ţăran ca mine să găzduiască de pomană un cavaler cu blazon, un conte, un duce sau un prinţ; ar fi împotriva regulilor de etichetă.

— Ai perfectă dreptate, gazdă dragă, însă, de fapt, îţi vei face o foarte proastă părere despre musafirul dumitale când o să-ţi spună că toată averea lui este doar zece pistoli.

— Îngăduie-mi, cavalere, să pun la îndoială această afirmaţie – răspunse Robin.

— Draga mea gazdă, îi invit pe tovarăşii dumitale să se încredinţeze de această crudă realitate pe care o mărturisesc, făcând o vizită hainelor mele.

Micul-John, care rareori lăsa să-l scape prilejul de a face dovada poziţiei sale sociale, se grăbi să asculte.

— Cavalerul a spus adevărul – zise Micul-John, dezamăgit. N-are decât zece pistoli.

— Deocamdată suma aceasta reprezintă singura mea avere – adăugă străinul.

— Ţi-ai tocat moştenirea, nu? Întrebă râzând Robin. Sau moştenirea era o nimica toată?

— Averea mea era considerabilă – răspunse cavalerul – n-am tocat-o.

— Atunci cum se face că eşti atât de sărac? Căci recunoşti că situaţia dumitale de acum seamănă foarte mult cu rezultatul unor cheltuieli nesăbuite.

— Aparenţele sunt înşelătoare şi, ca să vă fac să înţelegeţi nenorocirea mea, ar trebui să vă istorisesc o poveste jalnică.

— Seniore cavaler, te-ascult din toată inima şi cu luare-aminte şi, dacă stă în puterea mea să-ţi fiu de folos cu ceva, îţi stau la dispoziţie.

— Ştiu, nobile Robin Hood, că întinzi cu generozitate ocrotirea asupra celor năpăstuiţi şi că ei se bucură de binevoitoarea dumitale simpatie.

— Messire, cruţă-mă, te rog! Îl întrerupse Robin. Să ne ocupăm de lucruri care te interesează.

— Mă numesc Richard – continuă străinul – familia mea se trage din regele Ethelred.

— Atunci eşti saxon? Întrebă tânărul.

— Da şi originea mea nobilă a fost izvorul multor nenorociri.

— Îngăduie-mi să strâng mâna unui frate – spuse Robin Hood, cu un surâs vesel pe buze. Saxonii sunt bineveniţi în pădurea Sherwood.

Cavalerul răspunse cu afecţiune îmbrăţişării gazdei sale şi continuă astfel:

— Mi se spune sir Richard de la Plaine pentru că am un castel situat în centrul unui întins domeniu, la vreo două mile de mânăstirea Sfânta Maria. M-am căsătorit de tânăr cu o femeie pe care o iubeam încă din fragedă copilărie. Cerul ne-a binecuvântat căsnicia şi ne-a dat un fiu. Nicicând un tată şi o mamă nu şi-au iubit copilul mai mult decât îl iubim noi pe Herbert al nostru şi nicicând un copil nu s-a arătat mai vrednic de o asemenea dragoste puternică. Apropierea noastră de mânăstirea Sfânta Maria ne-a dat prilejul să ţinem cu ea o strânsă legătură. Mă împrietenisem cu călugării, încât trăiam într-un fel de intimitate. Într-o zi, un călugăr căruia îi arătasem o simpatie deosebită, mi-a cerut să-l acord câteva minute şi, luându-mă deoparte, mi-a spus:

— Sir Richard, sunt în ajun de a face un jurământ sacru, sunt în ajun de a mă despărţi de lume pentru totdeauna şi las lângă mormântul mamei sale o biată orfană fără avere şi fără sprijin. Mă consacru lui Dumnezeu pentru totdeauna şi sper că austeritatea vieţii monahale îmi va da curajul să mai îndur încă vreo câţiva ani povara vieţii. În numele cerului, vă rog să aveţi milă de biata mea fiică.”

— Dragă frate – i-am răspuns nefericitului – îţi mulţumesc pentru încrederea dumitale şi pentru că, ţi-ai pus nădejdea în mine, să ştii că nădejdea aceasta nu-ţi va fi înşelată, fiica dumitale va fi fiica mea.”

Călugărul, mişcat până la lacrimi de ceea ce numea el generozitate, îmi mulţumi călduros şi, la rugămintea mea, trimise după fată. N-am simţit niciodată o emoţie asemănătoare cu cea pe care am încercat-o la vederea acestei copile. Avea doisprezece ani; era înaltă şi subţire şi avea o deosebită eleganţă; părul blond şi lung îi acoperea umerii delicaţi cu buclele-l mătăsoase. Intrând în sala unde aşteptam, salută cu graţie, aţintind asupra mea doi ochi mari albaştri, plini de melancolie. După cum cred că

bănuieşti, dragă gazdă, fetiţa aceasta încântătoare mi s-a lipit de inimă; i-am luat mâinile în mâinile mele şi am sărutat-o părinteşte pe frunte.

— Nu-l aşa, sir Richard – spuse călugărul – că acest copil merită o ocrotire părintească?”

— Da, frate şi mărturisesc că în viaţa mea ochii aceştia n-au admirat o fiinţă mai încântătoare.”

— Lila seamănă foarte bine cu sărmana ei mamă, îmi răspunse călugărul – şi de câte ori o văd, durerea mi se reînnoieşte, ea îmi alungă gândul de la lucrurile cereşti şi mi-l îndreaptă spre blânda făptură care odihneşte sub lespedea rece a mormântului. Adoptaţi-mi copila, sir Richard, nu veţi regreta această faptă caritabilă. Lila are calităţi alese, o fire bună, e pioasă, blândă şi cuminte.”

— Am să-l fiu ca un tată, ca un tată iubitor” – i-am spus eu, adânc mişcat.

Sărmana fată ne asculta uimită şi, mutându-şi privirea îngrijorată a ochilor ei albaştri de la tatăl ei la mine, zise:

— Tată dragă, vrei să…”

— Îţi vreau binele, fetiţa mea dragă – răspunse călugărul – trebuie să ne despărţim.”

N-am să încerc să-ţi descriu, dragul meu, scena dureroasă care a urmat după lungile explicaţii pe care i le-a dat călugărul fetei lui îndurerate. A plâns cu ea, apoi, la un semn pe care mi l-a făcut nenorocitul, am smuls-o pe fată din braţele sale şi am ieşit cu ea din mânăstire.

În primele zile după instalarea ei la castel, Lila păru tristă şi gânditoare, apoi timpul şi tovărăşia binevoitoare a fiului meu Herbert reuşiră să-l aline durerea. Cei doi copii au crescut unul lângă celălalt, iar când au împlinit, Lila şaisprezece ani, iar Herbert vârsta fericită de douăzeci de ani, mi-a fost uşor să înţeleg că se iubeau cu o dragoste curată. „Inimile acestea tinere – i-am spus soţiei mele după ce am făcut această descoperire – nu au cunoscut ce este amărăciunea, să-l ferim de loviturile ei. Herbert o adoră pe Lila şi Lila, de asemenea, îl iubeşte cu pasiune pe fiul

nostru. N-are nici o importanţă ca Lila este de origină modestă, că tatăl său a fost înainte un simplu cultivator de pământ; astăzi el este un sfânt. Prin grija noastră, Lila a dobândit toate calităţile potrivit cu sexul său, ea îl iubeşte pe Herbert şi-l va fi o tovarăşă credincioasă.” Soţia mea a consimţit din toată inima la căsătoria copiilor noştri şi chiar în aceeaşi zi i-am logodit. Ziua fixată pentru căsătorie era aproape, când un cavaler normand, stăpânul unui mic domeniu situat în Lancashire, vizită mânăstirea Sfânta Maria. Normandul văzuse şi admirase proprietatea mea. Dorinţa de a şi-o însuşi puse de îndată stăpânire pe el. Fără să-şi dea în vileag această poftă, reuşi să afle că aveam sub ocrotire părintească o fată frumoasă, bună de măritat. Bănuind, pe drept cuvânt, că o parte din avere urma să i-o dau ei ca dotă, normandul veni la poarta casei mele şi, sub pretext că vrea să viziteze castelul, reuşi să pătrundă în intimitatea familiei noastre. Cum ţi-am spus, Robin, Lila era foarte frumoasă, la vederea ei, imaginaţia musafirului meu se aprinse; el veni din nou în vizită şi-mi mărturisi dragostea lui pentru logodnica fiului meu. Fără să resping cererea onorabilă a normandului, i-am adus la cunoştinţă angajamentele luate tânăra fată, adăugind că Lila era liberă să dispună de mâna ei. Atunci el i se adresă direct. Refuzul fetei fu delicat, dar hotărât; ea îl iubea pe Herbert. Normandul părăsi castelul, jurând să se răzbune pe ceea ce numea el obrăznicia noastră.

La început n-am făcut altceva decât să râdem de ameninţările lui. Evenimentele aveau să ne înveţe însă cât erau de serioase. După două zile de la plecarea normandului, fiul cel mare al unui vasal de-al meu îmi spuse că, la vreo patru mile depărtare de castel, l-a întâlnit pe străinul care venise în vizită la mine ducând-o în braţe pe biata mea fiică, deznădăjduită. Vestea aceasta ne-a aruncat într-o cruntă disperare. Mie nu-mi venea să cred, însă flăcăul care ne adusese vestea ne dădu dovezi sigure despre nenorocirea care ne lovise. „Sir Richard – îmi spuse

el – din păcate, cuvintele mele sunt foarte aderate şi iată cum am putut să mă încredinţez că era miss Lila. Stam pe marginea drumului când un cavaler călare, ducând în faţa lui pe cal o femeie care plângea şi urmat de scutierul său, se opri la câţiva paşi lângă mine. Harnaşamentul calului său se rupsese şi el mă chemă, amenințându-mă, să-l ajut. M-am apropiat, miss Lila îşi frângea mâinile. «Potriveşte frâul», îmi spuse cu asprime cavalerul. Am ascultat şi, fără să fiu văzut, am tăiat chinga şeii, apoi, prefăcându-mă că cercetez dacă potcoavele calului sunt în bună stare, am reuşit să înfig un cui într-o copită. După ce am făcut asta, am rupt-o la fugă şi am venit în goană ca să vă dau de veste.”

Fiul meu Herbert nu ascultă mai departe; se duse la grajd, înşeuă un cal şi porni în galop. Şiretenia flăcăului a fost încununată de succes. Când Herbert îl ajunse pe normand, acesta căzuse din şa. Mai întâi între acest nenorocit şi fiul meu se dădu o luptă cumplită, dar dreptatea învinse; fiul meu îl ucise pe răpitor.

Îndată ce se află de moartea normandului, o trupă de soldaţi fu trimisă după fiul meu. L-am ascuns pe Herbert şi m-am adresat regelui, cu o smerită cerere. I-am arătat maiestăţii sale purtarea mişelească a normandului, i-am arătat că fiul meu se bătuse cu duşmanul său şi că l-a ucis primejduindu-şi el însuşi viaţa. Regele îmi ceru să răscumpăr iertarea lui Herbert cu un preţ uriaş. Prea fericit că am obţinut iertarea, m-am grăbit să satisfac dorinţa regală. Mi-am golit sipetul, am făcut apel la vasalii mei, mi-am vândut vesela şi mobilele. După ce-am istovit toate resursele îmi mai lipseau încă patru sute de scuzi de aur. Abatele mânăstirii sfânta Maria mi-a propus să-mi împrumute suma de care aveam nevoie şi pe care trebuia să o garantez cu o ipotecă. Se înţelege de la sine că am primit bucuros oferta binevoitoare. Condiţiile împrumutului au fost astfel stabilite: o vânzare simulată a proprietăţilor mele îi da posibilitatea să reţină venitul pe timp de un an. Dacă nu restitui cei patru sute de scuzi de aur până în

ultima zi din cea de-a douăsprezecea lună a acestui an, toată averea mea rămâne în posesia lui. Iată care e situaţia mea, draga mea gazdă – adăugă cavalerul – se apropie ziua scadenţei şi toată averea mea, toate bunurile mele sunt aceşti zece pistoli.

— Crezi că abatele mânăstirii Sfânta Maria n-o să-ţi mai acorde o păsuire ca să-ţi plăteşti datoria? Întrebă Robin Hood.

— Din nenorocire, sunt sigur că n-o să-mi acorde nici un ceas, nici un minut. Dacă la ziua scadenţei, suma nu-l va fi restituită până la cel din urmă scud, proprietăţile mele vor rămâne în mâinile lui. Vai, cât sunt de nenorocit! Soţia mea iubită nu va mai avea adăpost, sărmanii mei copii vor rămâne fără pâine. Dacă aş suferi numai eu singur, mi-aş face curaj, dar să-l văd suferind pe cei care-mi sunt dragi, o, este o încercare peste puterile mele. Am cerut sprijin la toţi cei care se numeau prietenii mei pe vremea când eram bogat; am fost refuzat de toţi: un refuz rece la unii, indiferent la alţii; nu mai am prieteni, Robin Hood, am rămas singur.

Când isprăvi de vorbit, cavalerul îşi ascunse faţa în mâinile-l tremurătoare şi un oftat amar îi scăpă de pe buze.

— Sir Ricbard – spuse Robin Hood – povestea dumitale e tristă, dar nu trebuie să-ţi pierzi nădejdea în Dumnezeu, bunătatea lui veghează asupra dumitale şi cred că eşti pe punctul de a întâlni un ajutor pe care ţi-l trimite cerul.

— Ah, Doamne! Exclamă cavalerul. Dacă aş putea obţine o amânare, poate că aş izbuti să-mi achit datoria. Din păcate, nu pot oferi drept garanţie decât un legământ în faţa Sfintei Fecioare.

— Primesc garanţia – răspunse Robin Hood – şi, în numele veneratei mame a lui Dumnezeu, sfânta noastră patroană, am să-ţi împrumut eu cei patru sute de scuzi de aur de care ai nevoie.

Cavalerul scoase un strigăt:

— Dumneata, Robin Hood? O, fii binecuvântat de o mie de ori! Îţi jur cu toată sinceritatea unei inimi recunoscătoare că-ţi voi înapoia cinstit această sumă.

— Cred, cavalere. Micule-John – zise Robin – ştii unde este vistieria pentru că eşti casierul pădurii. Adu-mi patru sute de scuzi, iar dumneata, Will, fă-mi plăcerea şi vezi dacă printre hainele mele nu se găseşte un veşmânt potrivit pentru musafirul nostru.

— Cu adevărat, Robin Hood, bunătatea dumitale este atât de mare…

— Strigă cavalerul.

— Lasă, lasă – îl întrerupse Robin, râzând – am încheiat, unul faţă de celălalt, un angajament, iar eu îţi datorez toată cinstea pentru că în ochii mei eşti un trimis al Sfintei Fecioare. Will, adaugă la haine şi câţiva coţi de stofă bună; pune un harnaşament pe calul sur pe care episcopul de Herford ni l-a încredinţat ca să-l îngrijim, apoi, dragă Will, adaugă la aceste daruri modeste toate obiectele pe care spiritul tău născocitor le socoteşte a-l fi de folos cavalerului.

Micul-John şi cu Will se duseră în mare grabă să îndeplinească poruncile.

— Vere – zise John – mâinile dumitale sunt mai sprintene decât ale mele; numără banii, eu am să măsor stofa şi am să mă slujesc de arc drept măsură.

— Bine – răspunse Will, râzând – măsura o să fie bună.

— Păi cum să nu, ai să vezi.

Micul-John luă arcul într-o mână, cu cealaltă despături un balot de stofă şi începu, nu să măsoare câţiva coţi, ci s-ar fi zis că vrea să ştie cât are tot balotul.

William izbucni în râs:

— Dă-l înainte, prietene John, dă-l înainte! În felul ăsta, o să se ducă toată bucata… Aşa cum faci tu: trei coţi pentru unul! Bravo…!

— Taci din gură, limbă lungă! Nu ştii că Robin s-ar arăta şi mai darnic dacă ar fi în locul nostru?!

— Atunci am să mai adaug şi eu câţiva scuzi – spuse William.

— Câţiva pumni de scuzi, vere; o să-l luăm înapoi de la normanzi.

— Gata, s-a făcut!

Văzând dărnicia lui John şi generozitatea lui Will, Robin zâmbi mulţumindu-le din priviri.

— Seniore cavaler – spuse Will, înmânând cavalerului aurul – fiecare fişic numără o sută de scuzi.

— Dar sunt şase fişicuri, tânărul meu prieten…

— Greşeşti, oaspete drag, nu sunt decât patru. Şi-apoi, n-are importanţă! Pune banii în pungă, strânge-o bine şi să nu mai vorbim.

— Când să ţi-l restitui? Întrebi cavalerul.

— De azi într-un an, exact în aceeaşi zi, dacă termenul îţi convine şi dacă mai sunt pe lume – spuse Robin.

— Primesc.

— Sub acest copac.

— Voi fi punctual la întâlnire, Robin Hood – spuse cavalerul, strângând cu recunoştinţă mâinile tânărului şef – însă înainte de a ne despărţi dă-mi voie să-ţi spun că toate laudele aduse purtării dumitale nobile nu egalează pe cele care îmi umplu inima. Mi-ai salvat mai mult decât viaţa, mi-ai salvat soţia şi copiii.

— Messire – răspunse Robin – eşti saxon şi numele acesta îţi dă dreptul la întreaga mea prietenie şi, în afară de asta, ai pe lângă mine o atotputernică ocrotitoare; nefericirea. Eu sunt, ceea ce spun oamenii, un tâlhar, un hoţ, fie! Dar dacă-l storc pe bogaţi, nu iau nimic de la cei săraci. Urăsc violenţa şi nu vărs sânge. Îmi iubesc ţara şi-l urăsc pe cotropitorii normanzi pentru că, alături de uzurpare, au pus tirania. Nu-mi mulţumi, n-am făcut nimic deosebit; ţi-am dat fiindcă dumneata nu aveai, aşadar, a fost foarte drept.

— Purtarea dumitale faţă de mine, orice ai spune, este nobilă şi generoasă. Deşi îţi sunt un străin, ai făcut pentru mine mai mult decât cei care se numesc prietenii mei.

Dumnezeu să te binecuvânteze, Robin, pentru că ai adus-din nou fericirea în inima mea. Oriunde şi oricând, voi fi mândru să spun că-ţi sunt îndatorat şi mă rog cerului din tot sufletul să-mi hărăzească fericirea de a putea să-mi arăt într-o zi recunoştinţa mea fierbinte. Adio, Robin Hood, adio, adevăratul meu prieten! De azi într-un an îmi voi achita datoria faţă de dumneata.

— La revedere, messire – răspunse Robin, strângând cu prietenie mâna oaspetelui. Dacă vreodată se va întâmpla să am nevoie de ajutorul dumitale, o voi face cu încredere şi fără şovăire.

— Să te-audă Dumnezeu! Dorinţa mea cea mai vie va fi atunci să te ajut din toată inima, cu trupul şi cu sufletul meu.

Apoi sir Richard strânse mâna lui Will, Micului-John şi încălecă pe calul sur-rotat al episcopului de Herford. Calul cavalerului, încărcat cu darurile lui Robin Hood venea în urma stăpânului.

Văzându-şi oaspetele dispărând la cotitura drumului, Robin Hood se adresă celor doi de lângă el:

— Am făcut un om fericit; ziua a fost bine folosită.

V.

Marianne şi Maud locuiau de o lună la castelul din Barnsdale şi n-aveau să-şi reia vechiul fel de viaţă decât după completa lor restabilire, căci nu am uitat că cele două femei erau mame.

Robin Hood nu a putut îndura multă vreme lipsa preaiubitei lui soţii. Într-o dimineaţă luă cu el o parte din ceată şi o instală în pădurea Barnsdale. William, care, fireşte, îl urmase pe tânărul său şef, se grăbi să spună că locuinţa subterană construită în pripă în apropierea castelului era de o mie de ori mai bună decât cea din inima pădurii Sherwood, sau cel puţin că dacă îi lipseau diferite lucruri care să completeze condiţiile de trai ale cetei, apropierea de Barnsdale Hall era o foarte agreabilă compensaţie.

Robin şi William erau deci încântaţi de schimbarea domiciliului, iar alte două cunoştinţe ale noastre împărtăşeau vădita lor satisfacţie pentru aceleaşi motive. Acei doi tineri se numeau Micul-John şi Much Cokie, fiul morarului. De la un timp, Robin observase că Micul-John şi Much lipseau toată ziua fără să aibă vreun motiv. Această dezertare se repetă de atâtea ori, încât Robin vru să-l cunoască pricina; când se informă, află că verişoara lui, Winifred, căreia îi plăcea nespus de mult să se plimbe, îi ceruse Micului-John să o însoţească prin locurile cele frumoase din pădurea Barnsdale. „Bun – îşi zise Robin – asta în ce-l priveşte pe Micul-John, dar Much?”

I se spuse că miss Barbara, împărtăşind curiozitatea surorii sale cu privire la frumuseţile campestre, ţinuse s-o însoţească în plimbările sale pe câmp, însă că Micul-John cu o prudenţă demnă de toată lauda, îi arătase tinerei domnişoare că răspunderea faţă de o femeie fiind ea singură un lucru de mare însemnătate, lui îi era cu neputinţă să accepte să meargă şi ea şi nici să-şi asume obligaţiile ce rezultau de aici. Aşa că Much s-a oferit s-o ocrotească pe miss Barbara şi aceasta a primit. Cele două perechi rătăceau prin pădure şi prin locurile cele mal tainice şi mai umbroase, vorbind nu se ştie despre ce şi uitând să privească lucrurile pentru care se duseseră acolo şi bătrânii stejari cocârjaţi, fagii cu crengile lor graţioase, ulmii seculari defilau prin faţa lor fără a fi băgaţi în seamă cât de cât. Apoi, o fatalitate şi mai ciudată decât această nepăsare faţă de frumuseţile pădurii călăuzea mereu paşii fiecăreia din cele două perechi pe alt drum decât drumul bun, aşa că tinerii nu se întâlneau decât în poarta castelului, o dată cu primele licăriri ale stelelor.

Plimbările acestea, care se repetau zilnic, îi lămuriră lui Robin dubla absenţă a celor doi tovarăşi. Într-o seară, după o zi fierbinte, un vânt călduţ răcorea văzduhul: Marianne şi Maud, la braţul lui Robin şi William, ieşiră din castel ca să facă o plimbare pe pajiştile înmiresmate ale pădurii.

Winifred şi Barbara veneau în urma celor două perechi, iar Micul-John şi nedespărţitul său Much ţineau loc de umbre celor două surori.

— Aici respir – spuse Marianne, întorcându-şi în bătaia vântului chipul ei slăbit. Mi se pare că în casă îmi lipseşte aerul şi de-abia aştept să ne întoarcem ta pădure.

— Aşadar, e plăcut să trăieşti în pădure, nu? Întrebă miss Barbara.

— Da – răspunse Marianne – e atâta soare, lumină, umbră, flori şi frunze!

— Much îmi spunea ieri – continuă Barbara – că păldurea Sherwood întrece în frumuseţe pe cea din Barnsdale; înseamnă că strânge laolaltă toate minunile lumii, căci şi locurile de aici de la noi sunt încântătoare.

— Aşadar, Barbara, găseşti că pădurea din Barnsdale este foarte frumoasă? Întrebă Robin, ascunzându-şi zâmbetul.

— Încântătoare – răspunse cu vioiciune tânăra fată – sunt privelişti fermecătoare.

— Care parte din pădure ţi-a atras cu precădere privirea, verişoară dragă?

— N-aş putea răspunde foarte precis la întrebarea dumitale, Robin, totuşi cred că amintirea mea acordă o mică preferinţă unei văi care, sunt sigură, nu-şi are pereche în pădurea Sherwood.

— Şi unde se găseşte valea aceasta…?

— O, departe de aici, însă nu poţi să-ţi închipui ceva mai proaspăt, mai liniştit, mai înmiresmat ca acel colţişor de pământ. Închipuieşte-ţi, vere, o pajişte nemărginită înconjurată de colinele unui deal pe coama căruia cresc din belşug tot soiul de copaci. În lumina soarelui, frunzele lor diferit colorate se înfăţişează ochiului când ca o perdea de smaralde, când ca o pânză multicoloră ce-ţi flutură dinaintea privirilor. Iarba care acoperă valea seamănă cu o mare verde, nu zăreşti nici o cută pe suprafaţa ei. Închipuiţi-vă la rădăcina copacilor şi pe povârnişurile acestui deal flori roşii, violete sau aurii, iar în partea de jos

a râpei, strecurându-se în umbră, un firicel de apă ce murmură rostogolindu-se printre maluri şi veţi avea în faţa ochilor oaza pădurii Barnsdale. Şi apoi – continuă fata – este atâta pace în acest minunat colţişor retras, aerul este atât de curat, că-ţi simţi inima tresăltând de bucurie. Într-un cuvânt, în viaţa mea n-am văzut un loc mai încântător.

— Unde-l această vale încântătoare, Barbara? Întrebă Winifred, cu naivitate.

— Păi nu vă plimbaţi împreună? O întrebă Robin, zâmbind.

— Ba da – răspunse Winifred – numai că ne rătăcim mereu… Adică nu, vreau să zic adesea… Uneori, e şi mai bine zis. Vreau să spun că Micul-John greşeşte drumul şi atunci ne trezim deodată despărţiţi. Ne căutăm, dar nu ştiu cum se face că nu ne întâlnim niciodată înainte de a sosi la castel. Însă această veşnică despărţire este, vă asigur, cu totul întâmplătoare.

— Da, nu ne îndoim: cu totul întâmplătoare – repetă Robin, ironic – doar nimeni nu crede că ar fi altfel. Dar de ce roşeşti, Barbara? De ce-ţi cobori privirea în pământ, Winifred? Uitaţi-vă, nici John, nici Much nu par stingheriţi, ei ştiu bine că vă rătăciţi prin pădure fără să băgaţi de seamă!

— Pe Dumnezeul meu, aşa e! Răspunse Much. Ştiind că lui miss Barbara îi plac locurile singuratice şi liniştite, am dus-o în valea aceea mică pe care v-a descris-o.

— Sunt îndemnat să cred – continuă Robin – că Barbara are un dezvoltat simţ de observaţie dacă a putut îmbrăţişa dintr-o singură privire toate frumuseţile pe care ni le-a zugrăvit. Dar ia spune-mi, Barbara, în oaza aceea din pădurea Barnsdale, cum numeai adineauri valea descoperită de Much, n-ai găsit altceva şi mai încântător decât copacii cu frunzele pestriţe, decât iarba verde, râul care susură şi florile multicolore?

Barbara roşi:

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, vere.

— Adevărat? Cred că Much mă-nţelege mai bine. Ia să vedem. Much, răspunde-mi sincer: nu cumva Barbara a uitat să pomenească de un episod încântător petrecut în timpul vizitei voastre în acest rai pământesc?

— Ce episod, Robin? Întrebă tânărul, încercând să schiţeze un surâs.

— Discretul meu prieten – spuse Robin – ai auzit cumva că doi tineri îndrăgostiţi unul de celălalt s-au dus singuri în încântătorul colţ retras de lume a cărei amintire Barbara o păstrează atât de bine în adâncul inimii? Much roşi până-n vârful urechilor. Ei bine – continuă Robin – doi tineri pe care-l cunosc foarte bine au vizitat acum câteva zile raiul vostru de verdeaţă. Ajunşi pe marginea râuşorului, ei s-au aşezat unul lângă celălalt. Mai întâi au admirat priveliştea, au ascultat cântecele păsărelelor şi au rămas câteva clipe orbi şi muţi, apoi tânărul, încurajat de singurătate, de tăcerea emoţionată a înfioratei lui însoţitoare, a luat în mâinile sale două micuţe mâini albe. Tânăra nu şi-a ridicat privirea din pământ, dar a roşit şi această roşeaţă a vorbit pentru ea. Atunci, cu o voce care fetei i s-a părut mai dulce decât cântecul păsărelelor, mai armonioasă decât adierea vântului, tânărul i-a spus: „Nu iubesc pe nimeni în lumea asta mai mult decât pe dumneata; aş prefera să mor decât să-ţi pierd dragostea şi dacă ai vrea să fii soţia mea, m-ai face omul cel mai fericit”. Spune-mi, Barbara – adăugă surâzând Robin – ai putea să-mi spui dacă fata a primit cu plăcere rugămintea fierbinte a curtenitorului ei cavaler?

— Nu răspunde la asemenea întrebare indiscretă, Barby! Strigă Marianne.

— Much, vorbeşte în numele Barbarei – spuse Robin.

— Ne pui şi unuia şi celuilalt nişte întrebări atât de ciudate – răspunse tânărul, încredinţat că Robin fusese de faţă la convorbirea lui între patru ochi cu Barbara – încât mi-e cu neputinţă să le-nţeleg rostul.

— Pe legea mea, Much! Spuse William. Mi se pare că Robin vorbeşte în numele adevărului şi dacă ar fi să

judecăm după mutra ta stânjenită şi după roşeaţa care împodobeşte fruntea şi obrajii surorii mele, voi sunteţi îndrăgostiţii din valea aceea. Ura! Barbara, dacă mie mi se spune Will Roşcovanul, din pricina culorii părului meu, ai putea şi tu să te numeşti Barby Roşcovana, căci chipul tău este tot o văpaie. Nu-l aşa, Maud?

— Domnule William – spuse Barbara, nemulţumită – dacă ai fi lângă mine, tare ţi-aş mai smulge o şuviţă din chica ta nesuferită.

— Ai putea să faci asta dacă aceeaşi chică ar împodobi alt cap decât al meu – replică William uitându-se la Much. Capul fratelui tău nu poate fi atins; el are tiranul lui personal, nu-l aşa, Maud?

— Aşa, e, Will, dar eu nu te-am tras niciodată de păr.

— Va veni vremea, draga mea.

— Niciodată – spuse Maud, râzând.

— Aşadar, Much, nu vrei să-mi spui ce-a răspuns fata?

— Dacă în vreo zi ai s-o întâlneşti pe fata aceea, va trebui s-o întrebi chiar pe ea, Robin.

— N-am să uit. Dar dumneata, Micule-John, cunoşti un băiat simpatic căruia îi place la nebunie singurătatea între patru ochi cu o persoană încântătoare?

— Nu, Robin, dar dacă ai să vrei să-l cunoşti pe acest îndrăgostit, am să încerc să-l găsesc – răspunse Micul-John, cu naivitate.

— Am o idee, John! Strigă Will, izbucnind în râs. Îndrăgostiţii de care vorbeşte Robin nu vă sunt necunoscuţi şi pun rămăşag pe tot ce vrei că tânărul despre care e vorba poate fi numit vărul meu şi că tânăra fată este o drăgălaşă persoană din apropiere.

— Ideea e proastă, Will – răspunse John – nu-l vorba de mine.

— Într-adevăr, am greşit drumul – spuse Will, zâmbind – nu poate fi vorba de tine, vere dragă, pentru că tu n-ai fost îndrăgostit niciodată.

— Iartă-mă, te rog, Will – răspunse calm uriaşul – iubesc din toată inima şi de multă vreme o fată frumoasă şi încântătoare.

— Oh, oh! Exclamă Will. Micul-John îndrăgostit, iată ceva nou!

— Şi de ce oare Micul-John n-ar putea să fie îndrăgostit? Întrebă John, cu naivitate. Nu mi se pare nimic nemaipomenit în asta.

— Absolut nimic, viteazul meu prieten, vreau să văd toată lumea fericită şi fericire înseamnă dragoste, dar pe sfântul Pavel, aş fi foarte fericit s-o cunosc pe doamna gândurilor tale.

— Doamna gândurilor mele?! Exclamă tânărul. Păi cine vrei să fie altcineva dacă nu sora ta Winifred, vere Will? Sora ta pe care o iubesc din copilărie, cum o iubeşti şi tu pe Maud sau Much pe Barbara.

Un hohot de râs răspunse sincerităţii lui John, iar Winifred, înconjurată de felicitări, aruncă tânărului o privire plină de o dojană drăgăstoasă.

— Vezi, Much – zise Robin – mai curând sau mai târziu adevărul iese la iveală. Am nimerit în plin când te-am indicat drept eroul micii scene petrecute în pădurea Barnsdale.

— Ai fost de faţă? Întrebă Much.

— Nu, am bănuit sau, mai degrabă, mi-am adus aminte de propriile mele impresii. Şi mie mi s-a întâmplat acelaşi lucru acum un an. Marianne m-a atras…

— Cum, eu te-am atras?! Strigă tânăra femeie. Tu ai fost acela, Robin, crede-mă, te rog, căci dacă aş fi prevăzut pe-atunci cum o să te porţi după căsătorie…

— Ce-ai fi făcut, Marianne? O întrerupse Barbara.

— M-aş fi măritat mai repede, Barby – adăugă tânăra femeie, zâmbindu-l lui Robin.

— Iată, sper, un răspuns care ar trebui să încurajeze încrederea de care ai dat dovadă în ascuns, glumeaţă

Barby. Să vorbim deschis, suntem în familie. Spune-ne că-l iubeşti pe Much şi Much ne va face şi el aceeaşi mărturisire.

— Da, voi face această mărturisire! Strigă Much, emoţionat. Da, voi spune cu glas tare: o iubesc pe Barbara Gamwell din toată inima. Voi spune tuturor celor care vor vrea să mă asculte: ochii Barbarei sunt pentru mine lumina zilei; vocea ei dulce şi tulburătoare îmi sună în urechi ca un cântec armonios de păsărele. Prefer gingaşa tovărăşie a scumpei mele Barbara în loc de plăcerea ospăţului, de vârtejul balului sub frunzişul verde de mai; prefer gingaşa privire a ochilor ei, zâmbetul buzelor sale, strângerea mâinii ei micuţe în locul tuturor bogăţiilor de pe lume. Sunt cu desăvârşire devotat Barbarei şi decât să fac un lucru care ar putea să nu-l placă, m-aş duce mai curând la şeriful din Nottingham şi i-aş cere să mă trimită la spânzurătoare. Da, dragi prieteni, o iubesc pe copila aceasta şi chem asupra căpşorului ei bălai toate binecuvântările cerului. Dacă ar vrea să-mi dăruiască fericirea de a o ocroti cu numele şi cu dragostea mea, va fi fericită şi iubită cu toată gingăşia.

— Ura! Strigă Will, aruncându-şi boneta în aer. A mărturisit. Surioară, şterge-ţi ochii tăi frumoşi şi întindeţi obrajii trandafirii spre acest viteaz îndrăgostit, îţi dau voie. Dacă în loc să fiu un băiat viteaz, aş fi fost o fată sfioasă şi aş fi auzit asemenea vorbe dulci, i-aş fi întins mâna şi, cu inima în palmă, m-aş fi trezit în braţele logodnicului. N-ai face şi tu la fel, Maud? Sigur că da, nu-l aşa?

— Vai, nu, Will, modestia…

— Doar suntem în familie, n-ai de ce să roşeşti de o pornire atât de firească. Nu mă-ndoiesc, Maud, că eşti de părerea mea. Dacă eu aş fi Much, iar tu ai fi Barby ai fi fost de mult în braţele mele şi m-ai fi sărutat din toată inima.

— Eu sunt de părerea lui William – spuse Robin, schiţând un zâmbet uşor ironic. Barbara trebuie să ne dovedească dragostea ei pentru Much.

Astfel interpelată, tânăra păşi în mijlocul grupului vesel şi rosti sfioasă:

— Cred în dragostea pe care mi-o mărturiseşte Much, de aceea îi sunt recunoscătoare şi trebuie să mărturisesc la rândul meu că… Că…

— Că-l iubeşti şi tu tot atât cât te iubeşte şi el pe tine – adăugă repede Will. Astăzi îţi găseşti anevoie cuvintele, surioară; te-asigur că mie mi-a trebuit mult mai puţin timp ca să mă fac înţeles de Maud că o iubesc din toată inima; nu-l aşa, Maud?

— Aşa e, Will – răspunse tânăra femeie.

— Much – continuă William, cu un aer mai serios – îţi dau pe drăguţa Barbara de soţie; are toate calităţile şi ai să fii un soţ fericit. Barby, dragostea mea, Much este un om cinstit, un saxon viteaz, credincios ca oţelul, el nu-ţi va înşela speranţele tale cele mai gingaşe şi te va iubi mereu.

— Mereu, mereu! Strigă Much, luând în mâinile lui mâinile logodnicei.

— Sărută-ţi viitoarea soţie, Much – spuse Will.

Tânărul se supuse şi, cu toată slaba împotrivire a domnişoarei Gamwell, el îi atinse obrajii roşii ca focul.

Baronetul îşi dădu consimţământul la căsătoria fiicelor sale, iar data celebrării celor două cununii fu stabilită de îndată.

A doua zi de dimineaţă, Robin Hood, Micul John şi Will Roşcovanul se găseau împreună cu vreo sută de oameni în pădurea Barnsdale, când un băiat tânăr, care părea să fi făcut un drum lung, se înfăţişă dinaintea lui Robin.

— Nobilul meu stăpân – spuse el – vă aduc o veste bună.

— Foarte bine, George – răspunse Robin. Zi repede despre ce-l vorba.

— Este vorba de vizita episcopului de Herford. Înălţimea sa trebuie să treacă azi prin pădurea Barnsdale, însoţit de vreo douăzeci de servitori.

— Bravo! Iată într-adevăr o veste bună. Ştii cam pe la ce oră ne va onora monseniorul eu prezenţa?

— Către ceasurile două, căpitane.

— Minunat! Dar spune-mi, cum de-ai aflat despre trecerea înălţimii sale pe aici?

— De la un om de-ai noştri care, trecând prin Sheffield, a aflat că episcopul de Herford se pregătea să facă o vizită la mânăstirea Sfânta Maria.

— George, eşti un băiat straşnic şi-ţi mulţumesc că ţi-a venit gândul ăl bun să-mi dai de veste. Copii – adăugă Robin – fiţi atenţi la ordinele mele, o să râdem. Will Roşcovanul, ia cu tine vreo douăzeci de oameni şi du-te să supraveghezi drumul din apropierea castelului tatălui tău. Tu, Micule-John, ai să supraveghezi, cu acelaşi număr de oameni, cărarea care coboară în partea de miazănoapte a pădurii. Much, du-te şi te-aşază la răsărit de pădure, cu restul cetei. Eu am să m-aşez pe drumul cel mare. Monseniorul nu trebuie lăsat să fugă, vreau să-l invit să ia loc la o masă regească; va fi ospătat din belşug, dar va plăti pe măsură. Tu, George, alege un cerb frumos şi o căprioară grasă şi pregăteşte-le ca să fim lăudaţi pentru masa oferită.

După ce plecară cei trei locotenenţi, fiecare cu mica lui ceată, Robin porunci oamenilor să se îmbrace în haine ciobăneşti (pădurarii aveau în magazie tot felul de veşminte), iar el îşi puse o simplă bluză. După ce efectuară această transformare, cerbul şi căprioara fură înfipţi în proţapi. Un foc bine alimentat cu crăci uscate începu să muşte din carnea gustoasă a vânatului, cu văpaia lui fierbinte.

Aşa cum îi vestise George, către ceasurile două, episcopul de Herford, însoţit de suită, apăru la capătul drumului, în mijlocul căruia sta Robin cu oamenii lui îmbrăcaţi ca ciobanii.

— Se apropie prada – spuse Robin, râzând. Hai, prieteni veseli, stropiţi friptura, oaspetele soseşte!

Episcopul şi suita lui mergeau repede şi curând ajunseră în dreptul ciobanilor. La vederea uriaşei frigări ce se

răsucea încet deasupra jarului, prelatul scoase o violentă exclamaţie de mânie:

— Ce este aici, ticăloşilor? Ce-nseamnă asta?… Robin Hood ridică ochii spre episcop, privindu-l cu un aer nătâng fără să răspundă. N-auziţi, ticăloşilor? Întrebă din nou episcopul. V-am întrebat pentru cine pregătiţi acest ospăţ strălucit?

— Pentru cine? Repetă Robin, cu o mutră de nătărău admirabil prefăcută.

— Da, pentru cine? Cerbii din această pădure aparţin regelui, de aceea găsesc că sunteţi neruşinaţi că aţi îndrăznit să puneţi mâna pe ei. Răspundeţi-mi: pentru cine este pregătit acest ospăţ?

— Pentru noi, monseniore – răspunse Robin, râzând.

— Pentru voi, nătărăule?! Pentru voi?! Auzi la el ce glumă! Doar n-o să mă faceţi să cred că belşugul ăsta de carne e pentru voi!

— Monseniore, spun adevărul, ne este foame şi, de îndată ce carnea va fi friptă, ne vom aşeza la masă.

— Ai cui sunteţi voi? Cine sunteţi voi?

— Suntem nişte bieţi ciobani. Păzim oile. Astăzi am vrut să ne odihnim după atâta oboseală şi să ne înveselim puţin. De-aia am omorât cele două căprioare.

— Aşa, vasăzică, aţi vrut să vă veseliţi! Ce răspuns naiv! Dar ia spuneţi-mi, cine v-a dat încuviinţarea să doborâţi vânatul regelui?

— Nimeni.

— Nimeni, ticălosule?! Şi vreţi să mâncaţi în linişte roadele unui furt atât de îndrăzneţ?

— De bună seamă, monseniore, însă, dacă vă face plăcere să luaţi şi dumneavoastră parte, ne vom simţi măguliţi de această cinste.

— Propunerea voastră este o adevărată insultă, cioban obraznic! O resping cu indignare. Aţi uitat că braconajul se pedepseşte cu moartea? Hai, destule vorbe de prisos!

Pregătiţi-vă să mă urmaţi la închisoare; de acolo o să vă ducă la spânzurătoare.

— La spânzurătoare? Strigă Robin, prefăcându-se disperat.

— Da, băiete, la spânzurătoare!

— Nu vreau să fiu spânzurat! Gemu Robin Hood, cu un accent care-ţi făcea milă.

— De-asta sunt convins, dar n-are nici o importanţă şi tu şi tovarăşii tăi meritaţi să fiţi puşi în ştreang. Haideţi, netoţilor, pregătiţi-vă să mă urmaţi, n-am timp de pierdut.

— Iertare, monseniore, de o mie de ori iertare! Am greşit din neştiinţă, fiţi îngăduitor cu nişte bieţi nenorociţi mai vrednici de milă decât de pedeapsă.

— Nişte bieţi nenorociţi care mănâncă o friptură atât de gustoasă nu sunt de plâns. Aha, voinicilor, vasăzică vă îndopaţi cu vânat regesc! Bine! Foarte bine! Vom merge împreună în faţa maiestăţii sale şi vom vedea noi dacă ea o să vă acorde iertarea pe care eu v-o refuz.

— Monseniore – reluă Robin, cu glas rugător – avem neveste, copii, fie-vă milă! Vă implor în numele nevolniciei celor dintâi, a inocenţei celorlalţi; ce se vor face fără noi aceste biete fiinţe?

— Nevestele şi copiii voştri nu mă interesează câtuşi de puţin – replică episcopul, necruţător. Puneţi mâna pe aceşti ticăloşi – porunci el, întorcându-se către oamenii din suită – şi dacă încearcă să fugă, ucideţi-l fără milă.

— Monseniore – spuse Robin Hood – îngăduiţi-mi să vă dau un sfat bun: retrageţi-vă aceste cuvinte nedrepte; ele miros a violenţă şi sunt lipsite de milă creştină. Credeţi-mă, ar fi mai cuminte din partea dumneavoastră să primiţi propunerea pe care v-am făcut-o ca să luaţi masa cu noi.

— Îţi interzic să-mi mai adresezi un singur cuvânt! Strigă înfuriat episcopul. Soldaţi, puneţi mâna pe tâlharii ăştia!

— Nu vă apropiaţi! Strigă Robin, cu glas de tunet. Sau, pe Sfânta Fecioară, o să vă căiţi!

— Atacaţi-l cu îndrăzneală pe aceşti sclavi nemernici – repeta episcopul – nu-l cruţaţi!

Servitorii prelatului se aruncară asupra grupului oamenilor veseli, iar încăierarea ameninţa să devină sângeroasă, Robin sună din corn şi deodată apărură grupuri-grupuri, care, prevenite de prezenţa episcopului, se apropiaseră pe nesimţite. Prima acţiune a noilor-veniţi a fost să dezarmeze suita episcopului.

— Monseniore – se adresă Robin prelatului, mut de groază când îşi dădu seama în ce mâini picase – v-aţi arătat neînduplecat şi noi vom fi fără milă. Ce facem cu cel care voia să ne ducă la spânzurătoare? Îşi întrebă tovarăşii tânărul comandant.

— Veşmântul pe care-l poartă îmblânzeşte asprimea osândei mele – spuse John, liniştit. Nu trebuie lăsat să sufere.

— Te porţi ca un om cinstit, viteazule pădurar.

— Credeţi, monseniore? Continuă calm John. Ei bine, am să-mi sfârşesc de rostit gândurile mele paşnice: în loc de a vă chinui trupul şi sufletul şi de a vă ucide încetul cu încetul, vă vom tăia capul, pur şi simplu.

— Să-mi tăiaţi capul, pur şi simplu?! Murmură episcopul, fără vlagă în glas.

— Da – spuse Robin – pregătiţi-vă să muriţi monseniore!

— Robin Hood, fie-ţi milă de mine, te conjur! Se rugă episcopul, împreunându-şi mâinile. Acordă-mi câteva ceasuri, nu vreau să mor fără să mă spovedesc.

— Semeţiei dumneavoastră de la început i-a luat locul acum o prea mare umilinţă, monseniore – răspunse rece Robin. Însă această umilinţă nu mă tulbură, singur v-aţi osândit: pregătiţi-vă sufletul să se înfăţişeze în cer. Micule-John – adăugă Robin, făcându-l un semn convenit – veghează să nu lipsească nimic din solemnitatea ceremoniei. Monseniore, binevoiţi să mă urmaţi. Vreau să vă conduc în faţa instanţei de judecată.

Pe jumătate mort de spaimă, episcopul se târî clătinându-se în urma lui Robin Hood. Când ajunseră în dreptul copacului „întâlnirii”, Robin îl pofti pe prizonier să se aşeze pe un maldăr de iarbă şi porunci unuia din oamenii săi să aducă apă.

— Monseniore, doriţi să vă răcoriţi faţa şi mâinile? Întrebă cuviincios tânărul şef. Deşi foarte uimit de o atare propunere, episcopul răspunse plin de ifose şi după ce se spălă, Robin adaugă: Îmi veţi face onoarea să prânziţi cu mine? Mai întâi mănânc, căci n-aş putea să dau o sentinţă cu burta goală.

— Voi prânzi, dacă mi-o ceri – răspunse episcopul, resemnat.

— Nu v-o cer, monseniore, vă rog.

— Atunci mă supun rugăminţii dumitale, sir Robin.

— Ei bine, la masă, monseniore!

Zicând acestea, Robin îşi duse musafirul în sala de ospeţe, adică spre o pajişte înfloritǎ unde masa era gata pusă. Masa încărcată de bucate înfăţişa privirii un spectacol încântător, aşa că acest lucru păru să-l mai alunge prelatului gândurile negre. Nemâncat din ajun, episcopul simţea că-l lasă gura apă, iar mirosul îmbietor al vânatului îl ameţea pur şi simplu.

— Iată – zise el, aşezându-se – o carne foarte bine friptă.

— Şi foarte gustoasă – adăugă Robin, servindu-l o bucată aleasă.

Către mijlocul mesei, episcopul îşi uită teama care-l stăpânise până atunci, iar la desert nu mai văzu în Robin decât un comesean foarte binevoitor.

— Minunatul meu prieten – spuse.

— Vinul dumitale este delicios, îmi încălzeşte inima; adineauri mi-era frig, eram bolnav, trist, îngrijorat, acum mă simt foarte vesel.

— Sunt deosebit de fericit să v-aud vorbind astfel, monseniore, căci îmi lăudaţi ospitalitatea. În general, oaspeţii mei sunt foarte încântaţi de buna primire de care

se bucură aici. Totuşi vine o clipă neplăcută pentru ei şi anume atunci când trebuie să plătească; le place foarte mult să primească, dar li se pare foarte neplăcut să dea.

— Este adevărat, este foarte adevărat – zise prelatul, fără a şti câtuşi de puţin ce voia să spună prin această încuviinţare. Da, de fapt, aşa se întâmplă. Mai toarnă-mi, te rog; aş zice că-mi curge foc prin vine. A, dar ştii, gazdă dragă, că duceţi o viaţă fericită?

— Ni se spun oamenii veseli din pădure.

— Chiar aşa, chiar aşa. Acum, domnule, nu vă cunosc numele… Daţi-mi voie să-mi iau rămas bun; trebuie să-mi continui drumul.

— Nimic mai adevărat, monseniore. Vă rog să plătiţi ce-aţi consumat şi pregătiţi-vă să bem un pahar la botul calului.

— Să plătesc ce-am consumat?! Mormăi episcopul. Dar ce, aici sunt la han? Mă credeam în pădurea Sherwood.

— Monseniore, sunteţi într-un han, eu sunt hangiul, iar oamenii care ne înconjoară sunt slujitorii.

— Cum, toţi aceştia sunt slujitorii dumitale?! Păi sunt cel puţin o sută cincizeci, două sute.

— Aşa este, monseniore şi fără a-l pune la socoteală pe cei absenţi. Înţelegeţi, aşadar, că, având un asemenea număr de valeţi, trebuie să cer musafirilor mei să-mi plătească pentru găzduirea oferită cât mai mult cu putinţă. Episcopul oftă adânc.

— Dă-mi nota – spuse el – şi tratează-mă ca pe un prieten.

— Ca pe un mare senior, cinstitul meu oaspete, ca pe un mare senior! Răspunse vesel Robin. Micule-John! Strigă el. Acesta sosi de îndată. Fă socoteala monseniorului episcop de Herford.

Prelatul se uită la John şi începu să râdă.

— Ei, asta-l bună! Exclamă el. Mic, ţi se spune mic, dar ai putea fi copilul unui copac. Hai, dă-mi nota, drăguţule casier!

— De prisos, monseniore. E destul să-mi spuneţi unde ţineţi banii, mă voi servi singur.

— Neruşinatule! Izbucni episcopul. Nu-ţi îngădui să-ţi vâri degetele tale uriaşe în punga mea.

— Doream să vă cruţ oboseala de a mai număra, monseniore.

— Oboseala de a număra?! Da' ce, crezi că sunt beat? Caută-mi geanta şi adă-mi-o, am să-ţi dau un galben.

Micul-John nici că se gândi să dea ascultare ultimei porunci a episcopului; îi descheie haina şi găsi o pungă de piele pe care o goli: în pungă erau trei sute de galbeni.

Seniorul de Herford, cu ochii mijiţi, asculta fără să priceapă exclamaţiile triumfătoare ale lui John, iar când Robin îi spuse: „Monseniore, vă mulţumim pentru generozitatea dumneavoastră”, închise ochii şi mormăi cuvinte neînţelese, printre care Robin izbuti să desluşească aceste câteva vorbe:

— La mânăstirea Sfânta Maria, numaidecât…

— Vrea să plece – zise John.

— Spune să i se aducă bidiviul – răspunse Robin.

La un semn al lui John, unul din oameni aduse calul înşeuat: animalul avea capul împodobit cu flori. Episcopul, pe jumătate adormit, fu ridicat în şa şi legat bine ca să nu alunece, căci o cădere i-ar fi fost fatală. Şi astfel, urmat de mica lui trupă înveselită de mâncare şi de băutură, episcopul o porni spre mânăstire. O parte din oamenii lui Robin, înfrăţiţi cu cei din escorta prelatului, însoţi alaiul până la poarta mânăstirii. Nu-l nevoie să mai spunem că, îndată ce au tras clopotul de la intrare, pădurarii se îndepărtară în goana cailor.

Nu vom încerca să descriem uimirea şi spaima ce îi cuprinse pe sfinţii călugări când îl văzură apărând în faţa lor pe episcopul de Herford, cu faţa surâzătoare, cu mersul nesigur şi cu hainele în dezordine. A doua zi după această tragică întâmplare, episcopul era să înnebunească de ruşine, de furie şi de umilinţă. El petrecu ceasuri întregi în rugăciune, cerând lui Dumnezeu să-l ierte greşelile,

invocând în acelaşi timp ocrotirea divină împotriva ticălosului de Robin Hood.

La cererea prelatului atât de grav jignit, stareţul mânăstirii Sfânta Maria înarmă cincizeci de oameni şi-l puse la dispoziţia oaspetelui său. Episcopul, cu inima clocotind de mânie, porni în fruntea acestei mici armate pe urmele faimosului proscris. În ziua aceea, Robin Hood vrând să cunoască personal situaţia lui sir Richard de la Plaine, mergea singur pe o potecă din pădure ce dădea în drumul mare. Zgomotul unei cavalcade numeroase îi atrase atenţia, grăbi pasul în direcţia de unde venea tropotul şi se găsi faţă în faţă cu episcopul de Herford.

— Robin Hood! Strigă prelatul, recunoscându-l pe eroul nostru. E Robin Hood! Predă-te, trădătorule!

După cum vă puteţi închipui, Robin Hood nici că se gândea să răspundă la această invitaţie. Împresurat din toate părţile, cu neputinţă de a se apăra sau măcar de a-şi chema oamenii în ajutor, el se strecură cu îndrăzneală printre doi călăreţi care păreau că vor să-l taie calea şi se avântă cu o iuţeală de cerb spre o căsuţă aflată cam la un sfert de milă de locul unde se găseau soldaţii episcopului. Aceştia se luară după Robin, dar fiind siliţi să facă un ocol, nu putură ajunge la fel de repede ca el la căsuţa unde, fără îndoială, avea să ceară adăpost. Robind Hood găsise uşa casei deschisă; intrase şi baricadase ferestrele, fără a ţine seama de strigătele unei bătrâne aşezate în faţa vârtelniţei.

— Nu-ţi fie teamă, măicuţă – spuse Robin după ce închise uşile şi ferestrele. Nu sunt hoţ, sunt un biet nenorocit căruia poţi să-l faci un bine.

— Ce bine? Cine eşti? Întrebă femeia cu glas nu prea liniştit.

— Sunt un proscris, măicuţă, sunt Robin Hood; episcopul de Herford mă urmăreşte şi vrea să mă omoare.

— Cum? Dumneata eşti Robin Hood? Zise ţăranca, împreunându-şi mâinile. Nobilul şi darnicul Robin Hood? Dumnezeu fie lăudat că i-a dat putinţa unei biete fiinţe ca

mine să-şi plătească datoria de recunoştinţă faţă de proscrisul milos cu toţi oamenii. Uită-te la mine, copile şi caută să-ţi aminteşti, printre cei pe care i-ai ajutat, chipul aceleia care-ţi vorbeşte acum. Sunt doi ani de atunci: ai venit aici, din întâmplare, ar spune o femeie lipsită de recunoştinţă, eu spun că adus de providenţă. M-ai găsit singură, sărmană şi bolnavă. Bărbatul meu murise de curând şi eu nu mai aşteptam altceva decât să mor la rându-mi. Vorbele dumitale blânde şi mângâioase mi-au redat curajul, forţa, sănătatea. A doua zi, un om trimis de dumneata mi-a adus merinde, îmbrăcăminte şi bani. I-am cerut să-mi spună numele generosului meu binefăcător. „Se numeşte Robin Hood”, mi-a spus el. Din ziua aceea, copile, îţi pomenesc numele în toate rugăciunile mele. Casa mea îţi aparţine, viaţa mea aşijderea; sunt sluga dumitale.

— Mulţumesc, măicuţă – răspunse Robin Hood, strângând cu prietenie mâinile tremurătoare ale ţărăncii. Îţi cer sprijinul, nu de teama primejdiei, dar ca să preîntâmpin o vărsare de sânge fără rost. Episcopul vine însoţit de vreo cincizeci de oameni şi, după cum vezi, o luptă între noi nu este cu putinţă. Eu sunt singur.

— Dacă ucigaşii vor descoperi unde te-ai ascuns, au să te omoare – spuse bătrâna.

— Fii fără grijă, măicuţă, n-ajung ei până acolo! O să găsim noi un mijloc ca să ne ferim de violenţa lor.

— Ce mijloc, copilul meu? Vorbeşte, sunt gata să te-ascult.

— Ai vrea să schimbi hainele cu mine?

— Să ne schimbăm hainele între noi?! Exclamă bătrâna. Mă tem, fiule, că viclenia asta n-are rost; cum ai să faci dintr-o femeie care numără anii mei un cavaler chipeş?!

— Am să te schimb atât de bine, măicuţă – răspunse Robin – că vom putea să-l înşelăm pe soldaţi, căci, pare-se, ei nu ştiu cum arăt la faţă. Ai să te faci că eşti beată, iar monseniorul episcop de Herford va fi atât de grăbit să pună mâna pe mine, încât n-o să vadă decât îmbrăcămintea.

Travestirea se făcu repede. Robin îşi puse rochia cenuşie şi boneta bătrânei, după care o ajută pe aceasta să îmbrace pantalonii, vestonul şi să se încalţe cu ghetele lui. Apoi Robin ascunse cu grijă, sub tichia lui, părul încărunţit al bătrânei şi-l prinse armele la brâu. Abia isprăviră, că soldaţii şi sosiră la uşa căsuţei. Mai întâi loviră cu putere, apoi, un soldat îi propuse episcopului să spargă uşa cu ajutorul picioarelor dinapoi ale calului său. Episcopul fu de acord cu propunerea. Călăreţul îşi întoarse calul cu spatele şi-l repezi împotriva uşii, împungându-l cu lancea. Înţepătura produse un efect contrar celui la care se aştepta soldatul, căci animalul cabră cu putere şi-l zvârli pe călăreţ din şa. Zborul bietului soldat străbătu spaţiul ca o săgeată, avu un rezultat dezastruos. Episcopul, care se apropiase vrând să vadă cum va cădea uşa şi să-l taie calea lui Robin Hood dacă acesta ar fi încercat să fugă, fu izbit peste faţă de pintenii soldatului. Durerea pricinuită de această lovitură îl înfurie atât de rău pe bătrân, încât, fără să se mai gândească la cruzimea nedreaptă a mâniei, ridică un fel de măciucă pe care o purta în mână ca semn al rangului său şi-l ucise pe nenorocitul care zăcea, mai mult mort decât viu, la picioarele calului furios.

În vreme ce episcopul de Herford se îndeletnicea cu asemenea fapte de vitejie, uşa casei se deschise.

— Strângeţi rândurile! Strigă episcopul, autoritar. Strângeţi rândurile!

Soldaţii se bulucirăcu larmă în jurul casei. Episcopul coborî de pe cal, dar, când puse piciorul pe pământ, se împiedică de trupul însângerat al soldatului şi căzu cu capul înainte prin uşa deschisă. Dezordinea pricinuită de acest grotesc accident îi sluji de minune lui Robin Hood. Ameţit şi răsuflând anevoie, episcopul îşi îndreptă privirea, fără a-l cerceta, spre un om care sta nemişcat în ungherul cel mai întunecos al odăii.

— Puneţi mâna pe ticălosul de colo! Sirigă episcopul, arătând-o soldaţilor pe bătrână. Puneţi-l un căluş şi legaţi-l

pe cal, răspundeţi cu capul pentru el! Dacă vă scapă, veţi fi spânzuraţi cu toţii până la unul, fără milă!

Soldaţii se aruncară asupra persoanei indicate de ţipetele furioase ale conducătorului lor şi, în lipsa unui căluş, înfăşurară faţa bătrânei, cu o batistă mare pe care o găsiră la îndemână. Îndrăzneţ până la imprudenţă, Robin Hood se rugă, cu voce tremurătoare, pentru iertarea prizonierului, însă episcopul îl alungă şi ieşi din căsuţă după ce avu grozava mulţumire să-şi vadă duşmanul, cocoţat pe spinarea calului, cu mâinile şi picioarele legate fedeleş.

Bolnav şi aproape orb din pricina rănii care-l spintecase faţa, episcopul încălecă şi porunci oamenilor să-l urmeze la copacul „Întâlnirii” proscrişilor. Episcopul avea de gând să-l spânzure pe Robin de craca cea mai înaltă a acestui copac. Mândrul prelat ţinea cu orice preţ să dea proscrişilor un înspăimântător avertisment cu privire la soarta care îi aştepta dacă ar fi continuat să se poarte asemenea şefului lor.

De îndată ce călăreţii se mistuiră în adâncul pădurii, Robin Hood ieşi din căsuţă şi se îndreptă în goană spre copacul „Întâlnirii”. Abia ajunse într-un luminiş, când zări, dar încă foarte departe, pe Micul John, pe Will Roşcovanul şi pe Much.

— Ia priviţi colo, în mijlocul luminişului – le spunea John prietenilor săi – ce făptură ciudată vine spre noi, parcă ar fi o vrăjitoare. Pe Maica Domnului, dacă aş bănui că zgripţuroaica asta are niscai gânduri vrăjmaşe, i-aş trimite o săgeată din cele bune.

— Săgeata ta n-ar putea s-o atingă! Răspunse Will, râzând.

— Şi, de ce, mă rog? Îmi pui îndemânarea la îndoială?

— Nici pomeneală de aşa ceva, însă dacă aşa cum crezi tu, femeia asta este vrăjitoare, ea îţi va opri săgeata în zbor.

— Pe legea mea! Spuse Much, care nu-şi luase ochii de la ciudata călătoare. Zic şi eu la fel ca Micul-John, femeia asta e cu totul altfel: are o statură uriaşă şi-apoi nici nu merge ca suratele ei, ci face cogeamite salturile, ce mai, mă-

nspăimântă; dacă ne-ai da voie, Will, am pune la încercare puterea ei vrăjitorească, cu care, pare-mi-se, este din belşug dăruită.

— Much, nu fiţi uşuratici! Îi sfătui Will. Această sărmană făptură poartă nişte veşminte vrednice de tot respectul nostru şi-apoi, în ce mă priveşte, doar ştiţi că eu nu-s în stare să fac nici cel mai mic rău unei femei. Şi dacă arătarea asta nu e vrăjitoare? Nu trebuie să ne luăm după ce vedem la suprafaţă, căci se întâmplă adesea ca o coajă urâtă s-ascundă un miez dulce. În ciuda înfăţişării sale caraghioase, sărmana bătrână poate că este o femeie cumsecade, o creştină cinstită. Cruţaţi-o şi, pentru ca purtarea voastră să fie mai blândă, gândiţi-vă la ordinele lui Robin: ele ne opresc de la orice faptă duşmănoasă sau chiar numai lipsită de respect faţă de femei.

Micul-John se făcu totuşi că-şi încordează arcul şi că ţinteşte cu săgeata în direcţia pretinsei vrăjitoare.

— Opreşte! Strigă o voce gravă şi sonoră. Cei trei tineri scoaseră un strigăt de uimire. Eu sunt, Robin Hood – adăugă personajul care reţinuse atâta timp atenţia pădurarilor şi, în timp ce-şi rostea numele, Robin smulse boneta ce-l acoperea capul ascunzându-l şi o bună parte a feţei. Chiar eram cu desăvârşire de nerecunoscut? Întrebă eroul nostru când ajunse în mijlocul tovarăşilor lui.

— Erai tare slut, dragă prietene – îi răspunse Will.

— De ce te-ai îmbrăcat atât de urât? Îl întrebă Much.

Robin le povesti pe scurt păţania lui.

— Şi-acum – zise el, încheindu-şi istorisirea – să ne gândim la apărare. Înainte de toate am nevoie de haine. Tu, dragă Much, te rog să-mi faci un bine şi să dai fuga la magazie să-mi aduci de-acolo un veşmânt potrivit. Între timp, Will şi John vor aduna în jurul copacului „Întâlnirii” toţi oamenii care se găsesc în pădure. Grăbiţi-vă, băieţi, vă făgăduiesc o răsplată pentru toate necazurile pe care ni le prilejuieşte monseniorul de Herford.

Micul-John şi Will se repeziră în pădure pe două drumuri diferite, iar Much plecă să-l aducă haine lui Robin. Un ceas mai târziu, îmbrăcat în frumoase veşminte de pădurar, Robin se afla lângă copacul „Întâlnirii”. John adusese şaizeci de oameni, iar Will vreo patruzeci. Robin îşi risipi ceata în tufişurile ce alcătuiau jur. Împrejurul luminişului un zid de nepătruns, apoi se aşează la rădăcina uriaşului copac ales de monsenior ca să-l slujească drept spânzurătoare.

Abia fuseseră luate aceste măsuri, că pământul prinse să răsune de ropotul cavalcadei; episcopul se ivi însoţit de întreaga-l suită. Când soldaţii pătrunseră în mijlocul luminişului, se auzi sunetul unui corn, frunzele tufişurilor se clătinară şi, de jur împrejur, din gardul viu de verdeaţă, răsăriră oameni înarmaţi până în dinţi. La vederea formidabilei apariţii a pădurarilor, care, la un semn al şefului lor – pe care episcopul încă nu-l văzuse – se aşezară în ordine de bătaie, un fior de gheaţă îl străbătu pe prelat din creştet până-n tălpi. Aruncând în juru-l o privire speriată, el zări un tânăr îmbrăcat într-o tunică roşie, care, asemenea unui comandant, dădea ordine cetei de proscrişi.

— Cine-l omul acela? Întrebă episcopul, arătându-l pe Robin unui soldat care se afla în apropierea prizonierului legat pe cal.

— Omul acela este Robin Hood – răspunse prizonierul, cu tremur în glas.

— Robin Hood?! Exclamă episcopul. Dar tu cine eşti, ticălosule?

— Sunt o femeie, monseniore, o biată femeie bătrână.

— Ah, fii blestemată, vrăjitoare afurisită! Strigă episcopul, exasperat. Fii blestemată! Haideţi, copii – adăugă monseniorul, chemându-şi trupa cu un gest – să ieşim din luminiş, nu vă fie teamă de nimic; croiţi-vă drum cu vârful sabiei prin rândurile acestor nemernici! Înainte, inimi viteze! Înainte!

Însă inimile viteze socotiră, fără îndoială, că dacă ordinul de a-l ataca pe proscrişi era uşor de dat, în schimb era mai

greu de dus la îndeplinire, aşa că nu se clintiră din loc.

La un semn al lui Robin, pădurarii îşi potriviră săgeţile şi-şi ridicară arcurile într-o mişcare de ansamblu de toată frumuseţea şi cum faima îndemânării lor era cunoscută şi temută, soldaţii episcopului, nemulţumiţi să stea nemişcaţi, se aplecară atât de mult, încât se făcură una cu şaua.

— Aruncaţi armele! Porunci Robin. Eliberaţi prizonierul! Soldaţii se supuseră ordinului dat de tânărul şef. Măicuţă – se adresă Robin bătrânei, scoţând-o din luminiş – du-te acasălia dumneata, mâine am să-ţi trimit răsplata pentru fapta bună pe care ai săvârşit-o. Du-te repede, n-am vreme acuma să-ţi mulţumesc, dar nu uita că răsplata mea e mare.

Bătrânica sărută mâna lui Robin şi plecă însoţită de o călăuză.

— Fie-ţi milă de mine, Doamne! Fie-ţi milă de mine! Striga episcopul, frângându-şi mâinile.

Robin se apropie de duşmanul lui.

— Fiţi binevenit, monseniore! Rosti el, binevoitor. Îngăduiţi-mi să vă mulţumesc pentru vizita dumneavoastră. Bag de seamă că ospitalitatea mea are un farmec atât de mare, încât nu v-aţi putut împotrivi dorinţei de a mai împărtăşi încă o dată cu noi buna dispoziţie. Episcopul îi aruncă lui Robin o privire disperată şi oftă adânc. Păreţi trist, monseniore, e adevărat? Întrebă tânărul. Aveţi vreo supărare? Nu vă bucuraţi că mă revedeţi?

— N-aş putea spune că sunt fericit – răspunse episcopul – căci situaţia în care mă găsesc face cu neputinţă acest sentiment. Bănuiţi, fără greutate, cu ce gând am venit aici şi, de bună seamă, vă veţi răzbuna pe mine, cu conştiinţa împăcată, deoarece loviţi un duşman. Totuşi cred că trebuie să vă spun următoarele: lăsaţi-mă să plec şi niciodată şi în nici o împrejurare n-am să caut să vă fac vreun rău; lăsaţi-mă să plec împreună cu oamenii mei şi sufletul dumitale nu va trebui să răspundă în faţa lui Dumnezeu pentru un păcat de moarte, căci păcat de moarte ar fi dacă cineva s-ar atinge de viaţa unui mare preot al sfintei biserici.

— Urăsc moartea şi violenţa, monseniore – răspunse Robin Hood – şi dovada o fac zilnic faptele mele. Nu atac niciodată, mă mulţumesc să-mi apăr viaţa mea şi a vitejilor care au încredere în mine. Dacă aş păstra în inimă cel mai mic simţământ de ură sau de răzbunare împotriva dumneavoastră, monseniore, v-aş pedepsi cu pedeapsa pe care mi-o pregăteaţi mie. Însă nu este aşa; nu vă urăsc şi nu mă răzbun niciodată pentru răul care nu a putut să mi se facă. Vă voi reda libertatea, însă cu o condiţie.

— Vorbiţi, messire – spuse politicos episcopul.

— Îmi veţi făgădui să-mi respectaţi independenţa şi libertatea oamenilor mei; îmi veţi jura că niciodată în viitor şi în nici o împrejurare nu veţi sprijini vreo încercare în scopul de a mi se lua viaţa.

— V-am făgăduit de bună voie că n-am să vă fac nici un rău – vorbi cu blândeţe episcopul.

— O făgăduială nu angajează cu nimic o conştiinţă care nu prea se sperie, monseniore. Vreau să juraţi.

— Jur pe sfântul Pavel să vă las să trăiţi după bunul dumneavoastră plac.

— Prea bine, monseniore, acum sunteţi liber.

— Vă mulţumesc de o mie de ori, Robin Hood. Acum vă rog să porunciţi să mi se adune oamenii; s-au răspândit care încotro şi s-au înfrăţit cu tovarăşii dumneavoastră.

— Vă ascult, monseniore; în câteva clipe, soldaţii vor fi în şa. Înainte de a pleca, nu doriţi să beţi ceva rece?

— Nu, nu vreau nimic – se grăbi să răspundă episcopul, înspăimântat numai la auzul acestei periculoase propuneri.

— N-aţi pus nimic în gură cam de mult, monseniore şi o felie de friptură…

— Nici măcar un dumicat, gazdă dragă, nici măcar un dumicat.

— Atunci o cupă cu vin bun?

— Nu, nu, de o sută de ori nu!

— Aşadar, nu vreţi nici să beţi, nici să mâncaţi împreună cu mine, monseniore?

— Nu mi-e nici foame, nici sete, vreau doar să plec, atâta tot. Vă rog, nu încercaţi să mă reţineţi mai mult.

— Facă-se voia dumneavoastră, monseniore. Micule-John – adăugă Robin – înălţimea sa vrea să plece.

— Înălţimea sa este liber s-o facă – răspunse John, ironic – îi voi întocmi socoteala.

— Socoteala?! Repetă episcopul, mirat. Ce vreţi să spuneţi? N-am băut şi n-am mâncat nimic.

— A, n-are importanţă – răspunse liniştit John – dacă aţi intrat în han, luaţi parte la cheltuieli. Oamenilor dumneavoastră le e foame şi cer de mâncare; caii dumneavoastră au şi fost săturaţi, de aceea nu-l cu putinţă ca noi să pătimim din pricina sobrietăţii dumneavoastră şi să fim siliţi să nu primim nimic, pentru că dumneavoastră nu doriţi să luaţi nimic. Noi pretindem ceva daruri pentru slujitorii care s-au obosit să găzduiască oameni şi animale.

— Luaţi cât vreţi – răspunse episcopul, neliniştit – şi lăsaţi-mă să plec.

— Punga-l tot în acelaşi loc? Întrebă Micul-John.

— Uite-o! Răspunse episcopul, arătând spre un săculeţ de piele agăţat la oblâncul şeii calului său.

— Mi se pare mai grea decât la ultima dumneavoastră vizită, monseniore.

— Cred şi eu – răspunse episcopul, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul – conţine o sumă foarte mare.

— Sunt foarte fericit, monseniore; aş putea să vă întreb ce sumă este în această pungă?

— Cinci sute de galbeni…

— Straşnic! Câtă generozitate să vii aici cu o asemenea comoară! Spuse ironic tânărul.

— Comoara asta – se bâlbâi episcopul – comoara asta o s-o împărţim, nu-l aşa? Doar n-o să îndrăzniţi să mă prădaţi, să-mi furaţi o sumă atât de mare…

— Să vă furăm? Repetă Micul-John, pe un ton dispreţuitor. Ce vorbe rostiţi? Oare nu faceţi deosebire între a fura şi a lua unui om ceea ce nu-l aparţine? Aţi luat banii aceştia în

chip necinstit de la oameni care aveau nevoie de ei, iar eu vreau să li-l înapoiez. Aşadar, vedeţi, monseniore, că eu nu vă fur.

— Noi numim felul nostru de a lucra filozofie de pădurar – spuse râzând Robin Hood.

— Legalitatea acestei filozofii este foarte îndoielnică – răspunse episcopul – însă, neputând să mă apăr, sunt silit să mă supun şi să dau tot ce vă place să-mi cereţi. Luaţi deci punga.

— Mai vreau să vă cer încă ceva, monseniore – spuse John.

— Ce anume? Întrebă îngrijorat episcopul.

— Părintele nostru spiritual lipseşte deocamdată din Barnsdale şi cum a trecut foarte multă vreme de când nu ne-am mai bucurat de ocrotirea lui pioasă, vă rugăm, monseniore, să ne faceţi o slujbă.

— Cum îndrăzneşti să-mi faci o asemenea cerere înjositoare? Mai bine moartea decât să săvârşesc atare nelegiuire.

— Este totuşi de datoria dumneavoastră, monseniore – spuse Robin – să ne ajutaţi să-l slăvim pe Dumnezeu în orice clipă. Micul John are dreptate, de mai multe săptămâni n-am mai luat parte la o sfântă slujbă şi nu putem lăsa să se piardă prilejul fericit care ni se iveşte astăzi. Binevoiţi să vă pregătiţi, vă rog, ca să îndepliniţi dreapta noastră cerere.

— Ar fi un păcat de moarte, o fărădelege, aş putea să fiu lovit de mâna lui Dumnezeu, dacă aş consimţi la acest sacrilegiu dezonorant! Răspunse episcopul, roşu de mânie.

— Monseniore – rosti Robin – noi cinstim cu creştinească umilinţă simbolurile religiei catolice şi, vă rog să mă credeţi, nu veţi găsi nicicând, nici chiar în imensa dumneavoastră catedrală, oameni care să asculte cu mai multă luare-aminte şi cu mai multă reculegere decât proscrişii aceştia din pădurea Sherwood.

— Să mă-ncred oare în cuvintele dumneavoastră? Întrebă episcopul, cu îndoială în glas.

— Da, monseniore şi veţi recunoaşte în curând adevărul adevărat.

— Să mergem, vreau din toată inima să vă cred, conduceţi-mă la capelă.

— Veniţi, monseniore.

Urmat de episcop, Robin se îndreptă spre un loc aflat în apropierea copacului „Întâlnirii”. Acolo, în mijlocul unei văioage, se înălţa un altar din pământ, acoperit cu un strat gros de muşchi presărat cu flori. Toate obiectele necesare slujbei religioase erau aşezate pe altar, iar eminenţa sa rămase uimită de prospeţimea acestui sfânt lăcaş în aer liber.

După slujbă, oamenii veseli îşi arătară recunoştinţa lor faţă de prelat, iar acesta rămase atât de uimit de purtarea respectuoasă a pădurarilor în timpul slujbei, încât nu se putu stăpâni de a nu-l pune lui Robin o mulţime de întrebări privitor la felul de trai sub copacii uriaşi din bătrâna pădure.

În timp ce Robin răspundea cu o curtenie fermecătoare la întrebările episcopului, pădurarii îi poftiră pe soldaţi la masa încărcată de bucate; Much veghea la pregătirea celui mai ales ospăţ ce s-a servit vreodată în pădurea verde. Încet, fără să bage de seamă, Robin îl aduse pe episcop în faţa comesenilor veseli. Acesta îi privi cu nesaţ, iar veselia lor îi risipi şi ultimele rămăşiţe de proastă dispoziţie.

— Oamenii dumneavoastră îşi petrec bine timpul – spuse Robin, arătând eminenţei sale grupul cel mai mâncăcios din toată adunarea.

— Mănâncă într-adevăr cu mare poftă.

— Nu-ncape îndoială că le este foame, monseniore, e două şi parcă şi eu simt nevoia să gust ceva. Vreţi să primiţi invitaţia mea la un prânz modest, fără pretenţii?

— Mulţumesc, gazdă dragă, mulţumesc – răspunse episcopul, încercând să rămână surd la îndemnurile repetate ale stomacului. Nu vreau nimic, absolut nimic, deşi mi-e cam foame.

— Nu trebuie să nemulţumiţi niciodată nevoile fireşti, monseniore – zise Robin, foarte serios – căci vor avea de suferit şi spiritul şi inima, iar sănătatea se năruie. Veniţi, luaţi loc pe acest covor de verdeaţă, veţi fi servit şi dacă vă temeţi să nu zăboviţi prea mult, veţi mânca doar o bucăţică de pâine.

— Aşadar, trebuie negreşit să v-ascult? Întrebă episcopul, cu o bucurie pe care cu greu şi-o putea ascunde.

— Nu sunteţi obligat, monseniore – răspunse Robin, ironic – şi dacă nu vă face plăcere să gustaţi împreună cu mine din această delicioasă friptură şi din vinul acesta ales, atunci vă rog să vă abţineţi, căci este mai periculos să sileşti stomacul să primească unele bucate, decât să-l lipseşti mai multe ceasuri de hrană.

— A, nu-mi silesc stomacul – răspunse episcopul, râzând. Am o straşnică poftă de mâncare şi cum n-am pus nimic în gură cam de multişor, cred că am să onorez binevoitoarea dumitale invitaţie.

— Atunci, poftiţi la masă, monseniore şi poftă bună!

Episcopul de Herford mâncă bine şi bău bine, căci îi plăcea să bea, numai că vinul pe care i-l turna Robin se dovedi atât de tare, încât, la sfârşitul mesei, eminenţa sa era beat turtă. Apoi, către seară, monseniorul se întoarse la mânăstirea Sfânta Maria într-o astfel de stare a spiritului şi a trupului, încât cuvioşii călugări ai mânăstirii scoaseră din nou strigăte de groază şi de indignare.

VI

— Aş da mult să ştiu cum se simte astăzi episcopul de Herford – îi spunea Will Roşcovanul vărului său Micul-John, care, împreună cu Much, îl însoţea pe Will la Barnsdale.

— Bietul prelat, nu încape îndoială că-şi simte capul un pic cam greu – răspunse Much – deşi sunt îndemnat să cred că eminenţa sa este oarecum deprinsă să întreacă măsura.

— Observaţia ta este plină de adevăr, dragul meu – răspunse John – monseniorul de Herford poate să bea foarte mult fără a-şi pierde capul.

— Robin şi-a bătut joc de el – adaugă Much. Aşa o fi făcând cu toţi preoţii pe care-l întâlneşte?

— Da, atunci când aceşti preoţi sunt asemenea episcopului de Herford şi profită de puterea lor spirituală şi vremelnică numai ca să jupoaie poporul. S-a întâmplat că Robin nu s-a mulţumit doar s-aştepte venirea acestor pioşi călători, ci s-a abătut din drum ca să le iasă în cale.

— Ce-nţelegi prin a se abate din drum? Întrebă Much.

— În timp ce vom merge, am să vă povestesc o întâmplare ce vă va lămuri vorbele mele. Într-o dimineaţă, Robin Hood a aflat că doi călugări îmbrăcaţi în rase negre, care duceau o foarte mare sumă de bani pentru mânăstirea lor, trebuiau să treacă pe undeva prin pădurea Sherwood. Vestea aceasta îi făcu deosebită plăcere lui Robin căci banii noştri erau pe sfârşite, iar suma ne pica tocmai la ţanc. Fără să spună nimic nimănui (arestarea celor doi călugări era un fleac), Robin îşi îmbrăcă un veşmânt lung de pelerin şi se aşează pe drumul pe care urmau să treacă cei doi călugări. Aşteptarea fu scurtă, călugării se iviră curând în faţa lui Robin: erau doi bărbaţi înalţi, bine înfipţi în şaua cailor. Robin le ieşi în cale, îi salută până la pământ şi, ridicându-se, apucă de frâu caii care mergeau unul lă celălalt. Apoi vorbi cu voce tânguitoare:

— Fiţi binecuvântaţi, sfinţi fraţi şi lăsaţi-mă să vă spun cât sunt de fericit că v-am întâlnit. Pentru mine este o mare bucurie, mulţumesc cu umilinţă cerului!”

— Ce-nseamnă potopul ăsta de vorbe?” întrebă unul dintre călugări.

— Părinte, el exprimă bucuria pe care o simt. Dumneavoastră sunteţi reprezentanţii lui Dumnezeu, al Dumnezeului bunătăţii, sunteţi imaginea îndurării divine. Am nevoie de ajutor, sunt un nenorocit, mi-e foame, fraţilor, mor de foame, faceţi-vă milă cu ce vă lasă inima.”

— N-avem nimic la noi – răspunse călugărul care vorbise şi mai înainte. Aşa că cererea dumitale este de prisos şi trebuie să se oprească aici; dă-ne pace să ne vedem de drum!”

Robin Hood, ţinând în mână frâiele cailor, îi împiedica pe călugări să fugă.

— Fraţilor – începu iar, cu o voce şi mai tânguitoare şi mai sfârşită – fie-vă milă de nenorocirea mea şi dacă nu puteţi să-mi daţi un codru de pâine, faceţi-vă pomană măcar cu un gologan. De ieri dimineaţă rătăcesc prin pădurea asta fără să mănânc şi fără să beau. Dragii mei fraţi, în numele preasfintei mame a lui Cristos, vă conjur, faceţi-mi acest bine umil."

— Ascultă, limbut nătâng, lasă frâul cailor şi dă-ne pace! Nu vrem să pierdem timpul cu un nătărău ca tine."

— Aşa e – spuse cel de-al doilea călugăr, repetând aproape cuvânt cu cuvânt vorbele confratelui său – nu vrem să pierdem timpul cu un nătărău ca tine."

— Bunii mei călugări, măcar câţiva bănuţi ca să nu mor de foame!"

— Chiar dacă aş vrea să-ţi dau ceva de pomană, cerşetor tare de cap ce eşti, mi-ar fi cu neputinţă, căci n-avem la noi nici un chior."

— Cu toate acestea, fraţii mei, nu v-arată înfăţişarea că sunteţi chiar atât de nevoiaşi; aveţi cai frumoşi, sunteţi bine îmbrăcaţi, iar pe chipurile voastre străluceşte mulţumirea."

— Am avut bani până mai adineauri, dar ne-au jefuit hoţii."

— Nu ne-au lăsat nici măcar un bănuţ – adăugă călugărul care părea să aibă menirea de a repeta ca un ecou cuvintele superiorului său."

— Sunt încredinţat că amândoi minţiţi cu o multă neruşinare" – spuse Robin.

— Tu ne faci pe noi mincinoşi, ticălos nenorocit!" strigă călugărul.

— Da! Mai întâi pentru că nu v-a jefuit nimeni, fiindcă în bătrâna pădure Sherwood nu sunt hoţi, apoi pentru că mă înşelaţi când îmi spuneţi că n-aveţi bani. Urăsc minciuna şi-mi place să cunosc adevărul. Drept pentru care o să vi se pară firesc să vreau să mă-ncredinţez cu propriile mele mijloace de neadevărul spuselor voastre."

Isprăvindu-şi ameninţarea, Robin lăsă frâiele şi puse mâna pe un sac ce atârna de oblâncul şeii primului călugăr. Acesta, înspăimântat, dădu pinteni calului şi se îndepărtă în galop, urmat de aproape de cel de-al doilea călugăr. Robin, care ştiţi că avea picioare de cerb, se repezi după ei, îi ajunse şi, dintr-o mişcare, îi dădu jos de pe cai pe amândoi.

— Bunule cerşetor, cruţă-ne – murmură călugărul cel voinic – fie-ţi milă de fraţii tăi! N-avem să-ţi dăm nici merinde, nici bani, ţi-o jur. Aşa că, pe bună dreptate, e cu neputinţă să ceri de la noi să te-ajutăm pe loc.”

— N-avem nimic, bunule cerşetor – adăugă ecoul călugărului superior, un biet nenorocit slăbănog care, de spaimă, era alb la faţă ca varul. Nu putem să-ţi dăm ce n-avem nici noi.”

— Ei bine, părinţeilor – spuse Robin – aş vrea să dau crezare cuvintelor voastre ce par sincere. Aşa că am să vă arăt eu un mijloc ca să căpătăm ceva bani şi unii şi alţii. O să îngenuncherii tustrei şi o să-l cerem Sfintei Fecioare să ne vină într-ajutor. Maica Domnului nu m-a părăsit niciodată în clipe de grea cumpănă şi nu mă-ndoiesc că va răspunde cu bunătatea ei nemărginită la rugăminţile mele. Eram cufundat în rugăciune când v-aţi ivit la capătul drumului şi, crezând că poate cerul v-a trimis în ajutorul meu, v-am făcut modesta mea rugăminte. Refuzul vostru nu m-a deznădăjduit; nu sunteţi trimişii providenţei, asta este. Dar sunteţi, sau trebuie să fiţi, nişte oameni credincioşi. O să ne rugăm şi glasurile noastre, laolaltă, vor purta mai lesne rugăciunea noastră până la picioarele atotputernicului.”

Cei doi călugări se împotriviră să îngenuncheze şi Robin nu izbuti să-l silească decât ameninţându-l că o să le cerceteze buzunarele.

— Adică s-au aşezat în genunchi tustrei ca să ceară cerului să le trimită bani? Îl întrerupse Will Roşcovanul.

— Da – răspunse povestitorul – şi din porunca lui Robin cei doi se rugau cu glas tare şi limpede.

— A, trebuie să fi fost o privelişte tare caraghioasă – spuse Will.

— Foarte caraghioasă, într-adevăr. Robin se stăpâni şi rămase serios: el asculta cu toată gravitatea rugăciunea călugărilor: „Sfântă Fecioară, spuneau ei, trimite-ne bani, ca să ne scapi de primejdie”. Este de prisos să vă spun că n-a picat nici un ban. În schimb, glasul călugărilor se făcea din ce în ce mai trist şi mai jalnic, aşa încât Robin Hood, nemaiputându-se stăpâni în faţa acestui ciudat spectacol, izbucni într-un râs zgomotos. Văzând această izbucnire de veselie, călugării se liniştiră şi încercară să se scoale de jos, dar Robin ridică ciomagul, întrebându-l:

— Aţi primit banii?”

— Nu – răspunseră ei – nu.”

— Atunci rugaţi-vă mai departe.”

Un ceas încheiat, călugării fură supuşi la acest chin obositor; începură să-şi frângă mâinile, să dispereze, să-şi smulgă părul din cap, să plângă de ciudă. Erau istoviţi, copleşiţi de umilinţă şi totuşi o ţineau una şi bună că nu au nimic.

— Sfânta Fecioară nu m-a părăsit niciodată – le spunea Robin, drept mângâiere. Ce-l drept, încă nu ţin în mână dovada bunătăţii sale, dar n-o să se lase prea mult aşteptată. Aşa că, dragi prieteni, nu vă pierdeţi curajul, dimpotrivă, rugaţi-vă cu şi mai multă râvnă.”

Însă cei doi călugări se văitau aşa de tare, încât Robin sfârşi prin a se plictisi să-l mai asculte.

— Acum, dragii mei fraţi – le spuse el – ia să vedem câţi bani v-a trimis cerul.”

— Nici un ban!” strigă călugărul cel voinic.

— Nici un ban? Repetă Robin. Cum se poate aşa ceva?” Bunii mei fraţi, spuneţi-mi, sunteţi siguri că eu n-am nici un ban, deşi v-am spus că buzunarele mele sunt goale?”

— Nu, într-adevăr, nu putem fi siguri” – spuse unul dintre călugări.

— Există un mijloc de a vă convinge.”

— Care?” întrebă călugărul cel voinic.

— Unul foarte simplu – continuă Robin – să mă căutaţi, însă cum vouă prea puţin vă pasă dacă am sau nu vreun ban şi cum treaba asta mă priveşte numai pe mine, o să-mi iau îngăduinţa să mă uit eu în buzunarele voastre.”

— Nu putem să îngăduim o asemenea ocară!” strigară amândoi călugării într-un glas.

— Nu e nici o ocară, fraţilor; vreau să vă fac dovada că, dacă cerul mi-a ascultat ruga, mi-a trimis un ajutor prin mâinile voastre cucernice.”

— N-avem nimic, nimic.”

— Tocmai de lucrul ăsta vreau să mă încredinţez. Oricare ar fi suma ce vi s-ar cuveni prin împărţeală, o s-o împărţim în două; una pentru voi şi una pentru mine. Vă rog să vă scotociţi buzunarele şi să-mi spuneţi ce-aţi găsit.”

Călugării se supuseră de îndată; fiecare îşi vârî mâna în buzunar, dar nu scoase nimic.

— Văd, fraţii mei – spuse Robin – că vreţi să-mi lăsaţi plăcerea să vă caut eu. Bine, fie.”

Călugării se împotriviră dârz, însă Robin, înarmat cu ciomagul, îi ameninţă, cu toată seriozitatea, că o să-l snopească în bătaie, aşa încât se resemnară să fie supuşi unei cercetări amănunţite. După câteva minute de căutare, Robin Hood adunase cinci sute de scuzi de aur. Disperat că-şi pierduse scuzii, călugărul cel voinic îl întrebă îngrijorat pe Robin:

— Nu împarţi banii cu noi?”

— Păi cum, voi credeţi că v-au picat din cer de când suntem împreună? Zise Robin, privindu-l pe cei doi cu toată seriozitatea. Călugării nu mai scoaseră un cuvânt. Aţi minţit, aţi ţinut-o una şi bună că n-aveţi nici un ban în vreme ce voi aveaţi în buzunare o sumă cu care s-ar putea răscumpăra un om cumsecade. N-aţi vrut să-l miluiţi pe cel care se tânguia că-l mort de foame; credeţi oare şi unul şi celălalt, că v-aţi purtat ca nişte adevăraţi creştini? Eu însă vă iert şi vreau să-mi ţiu în parte făgăduiala pe care v-am

făcut-o. Uite, câte cincizeci de scuzi de aur pentru fiecare. Acum plecaţi şi dacă o să-ntâlniţi pe drum vreun biet cerşetor, aduceţi-vă aminte că Robind Hood v-a lăsat putinţa să-l veniţi în ajutor.”

La numele de Robin Hood, călugării tresăriră, uitându-se plini de uimire la prietenul nostru. Fără să dea atenţie mutrelor lor uluite, Robin îi salută şi dispăru în pădure. Abia se stinse zgomotul paşilor lui în depărtare, că cei doi călugări încălecară degrabă şi o luară la sănătoasa, fără să se mai uite înapoi.

— Robin trebuie să fi fost travestit cu multă iscusinţă, dacă n-a putut fi recunoscut de călugări – spuse Much.

— În aşa ceva, Robin e neîntrecut, de altfel, ai văzut cum a ştiut să se preschimbe într-o femeie bătrână. Aş putea să vă povestesc sute de renghiuri când s-a deghizat şi n-a putut fi recunoscut şi vă asigur că farsa pe care i-a jucat-o într-o zi şerifului din Nottingham a fost nemaipomenită.

— Da – spuse Much – a fost o festă frumoasă care stârnit vâlvă; toţi au râs de şerif şi au aplaudat îndrăzneala lui Robin Hood.

— Păi ce s-a întâmplat? Întrebă William. Eu n-am auzit de povestea asta.

— Cum, nu cunoşti tărăşenia cu Robin Hood deghizat în măcelar?

— Nu, hai povesteşte-mi-o, Micule-John!

— Cu plăcere. Acum vreo patru ani era o mare lipsă de carne în comitatul Nottingham. Măcelarii cereau atât de mult pe carne, încât numai cei bogaţi îşi îngăduiau s-o aibă la masă. Robind Hood, care pândea orice veste, află această stare de lucruri şi se hotărî să-l ajute pe cei nevoiaşi. Într-o zi de târg, Robin se aşează la pândă pe drumul pe care trebuia să-l străbată, prin pădurea Sherwood, un negustor de vite, principalul furnizor al oraşului Nottingham. Îl întâlni pe omul său mergând pe un cal pur sânge şi mânând din urmă o mare cireadă de cornute. Robin cumpără cireada, calul, hainele măcelarului şi tăcerea acestuia, iar

drept garanţie pentru această ultimă cumpărătură, ni-l încredinţă nouă pe om ca s-avem grijă de el până la înapoierea lui în pădure.

Robin voia să vândă carnea pe un preţ foarte mic, de aceea se gândi că ar fi bine să-şi asigure protecţia cuiva, a şerifului, de pildă, pentru că măcelarii s-ar fi înţeles între ei şi ar fi putut să-l împiedice să-şi realizeze bunele lui gânduri faţă de săraci.

Şeriful ţinea un han mare unde se adunau negustorii din împrejurimi când veneau la Nottingham. Robin ştia acest lucru şi, pentru a preîntâmpina o ciocnire între el şi confraţii lui, îşi duse cireada la târg, alese dintre animale pe cel mai gras şi-l mână spre hanul şerifului. Acesta stătea în pragul uşii şi rămase mut de admiraţie în faţa juncanului pe care-l mâna Robin. Prietenul nostru, încântat de primirea interesată, poate, pe care i-o făcu şeriful, îi spuse că el are cea mai frumoasă cireadă din tot iarmarocul şi că ar fi fericit dacă ar vrea să primească în dar acest juncan. Şeriful protestă cu modestie faţă de acest dar bogat.

— Domnule şerif – îi spuse Robin – eu nu cunosc obiceiurile de prin partea locului, nu-l cunosc nici pe confraţii mei şi mi-e teamă să nu-mi caute ceartă. De aceea v-aş rămâne foarte îndatorat dacă aţi vrea să acordaţi ocrotirea dumneavoastră unui om care ţine foarte mult să vă fie pe plac.

Şeriful jură numaidecât că va spânzura pe cel ce ar îndrăzni să-l supere pe prietenul nostru (căci în clipa aceea recunoştinţa lui era la fel de mare pe cât de greu era juncanul); apoi mai jură că Robin este un băiat îndatoritor şi cel mai frumos măcelar care vânduse vreodată carne. Liniştit asupra acestui punct important, Robin se întoarse în piaţă. Când începu vânzarea, o mulţime de săraci începură să întrebe care-l preţul cărnii; din păcate, pentru pungile sărmane, preţul era foarte ridicat.

După ce văzu că s-a stabilit preţul, Robin începu să dea pentru un gologan atâta carne cât ceilalţi măcelari dădeau

pentru trei gologani. Vestea despre această ieftinătate nemaipomenită se răspândi repede în tot oraşul, iar săracii veniră buluc. Robin le da pentru un penny aceeaşi cantitate de carne pe care ceilalţi le-ar fi dat-o pentru cinci. Curând se află în toată piaţa că Robin nu vindea decât la săraci. Lumea îşi făcu o părere foarte bună despre el, însă ceilalţi măcelari, prea puţin îmboldiţi să-l urmeze exemplul, îl socoteau un risipitor care, într-o pornire de generozitate nesăbuită, îşi risipea cea mai mare parte din avere. Când această presupunere deveni o realitate, măcelarii îi trimiseră la Robin pe cei cărora nu le puteau vinde nimic.

Pe la amiază, negustorii de vite se adunară laolaltă şi, toţi într-un glas, hotărâră că era cazul să-l cunoască pe noul venit. Unul dintre ei se desprinse din grup şi, apropiindu-se de Robin, îi spuse:

— Fermecător amic şi frate, purtarea dumitale ni se pare ciudată, căci, ţi-o spunem fără supărare, ea face prăpădul prăpădului din îndeletnicirea de măcelar. În schimb, pentru fapta dumitale vrednică de laudă, nu putem decât să te felicităm şi să aplaudăm cu amândouă mâinile această minunată generozitate. Tovarăşii mei, foarte entuziasmaţi de bunătatea inimii dumitale, m-au însărcinat să-ţi prezint respectele lor şi să te invităm la cină."

— Primesc invitaţia din toată inima – răspunse vesel Robin – şi sunt gata să vă urmez acolo unde vreţi să mă duceţi."

— Noi obişnuim să ne adunăm la hanul şerifului – răspunse măcelarul – şi dacă n-aveţi nimic împotrivă…"

— Vai de mine! Îl întrerupse Robin. Dimpotrivă, voi fi foarte fericit să mă aflu în tovărăşia unui om pe care îl onoraţi cu încrederea dumneavoastră."

— Dacă-l aşa, atunci, messire, o să isprăvim ziua cu veselie."

— Erai şi dumneata cu Robin? Întrebă Much, mirat că povestitorul cunoaşte toate aceste amănunte.

— Vezi bine că da. Cum crezi că l-aş fi lăsat pe Robin, lipsit de apărare, să rămână în voia primejdiei de a fi recunoscut?

El îmi poruncise să mă ţin deoparte, însă eu n-am socotit de cuviinţă să iau în seamă sfatul lui; aşa că m-am aşezat foarte aproape de el. Deodată m-a văzut şi, apucându-mă de mână, m-a dojenit mânios că nu l-am ascultat. I-am lămurit pe şoptite din ce pricină nu i-am ascultat porunca. S-a potolit numaidecât şi, privindu-mă cu zâmbetul lui fermecător pe care i-l cunoaşteţi, mi-a spus: „Amestecă-te în mulţime, dragul meu John şi, veghind asupra mea, veghează cu grijă şi asupra ta. Dacă ţi s-ar întâmpla vreo nenorocire, aş rămâne pe veci nemângâiat”. L-am ascultat şi m-am pierdut în mulţime, iar când Robin, însoţit de grupul vesel al măcelarilor, s-a îndreptat spre locuinţa şerifului hangiu, m-am luat după ei şi am intrat împreună în sala de mese. Am cerut să mi se aducă bucate bune şi m-am aşezat în firida unei ferestre. În ziua aceea Robin era foarte vesel; el s-a aşezat la masă cu gazdele sale şi, spre sfârşitul cinei, i-a poftit să bea cel mai bun vin din pivniţă, adăugând că face cinste pe socoteala lui. Vă daţi seama că propunerea-l generoasă a fost primită cu aplauze vesele; vinul s-a plimbat prin toate ungherele sălii; mi-am primit şi eu partea mea. În clipa când veselia mesenilor era în toi, şeriful se arătă în pragul uşii. Robin îl pofti să ia şi el loc. Omul primi şi cum Robin i se părea, pe bună dreptate, eroul acestei sărbători, vru să ştie cine este.

— E un flăcău şiret! Strigă unul din măcelari. Un şmecher, un suflet rar, un băiat bun.”

Şeriful m-a zărit. Nu eram beat şi faţa mea liniştită l-a îndemnat să-mi pună câteva întrebări.

— Tânărul ăsta – îmi spuse el, arătându-l pe Robin din ochi – trebuie să fie un risipitor care, după ce şi-a vândut proprietăţile, casa ori castelul, are de gând să-şi irosească nebuneşte toată averea.”

— Se prea poate” – am răspuns eu, nepăsător.

— O mai fi având oare ceva?” întrebă şeriful.

— S-ar putea, messire.”

— Credeţi că ar vrea să vândă pe nimica toată animalele ce i-au mai rămas?”

— Nu ştiu, însă puteţi foarte simplu să aflaţi…”

— Cum?” întrebă prosteşte şeriful.

— La dracu! Să-l întrebaţi chiar pe el.”

— Aveţi dreptate, domnule.”

Zicând aceasta, şeriful se apropie de Robin şi, după ce-l lăudă în chip pompos generozitatea, îl felicită pentru felul nobil în care-şi folosea averea.

— Tânărul meu prieten – zise şeriful – nu mai aveţi cumva de vânzare niscai cornute? V-aş găsi eu un cumpărător şi, făcându-vă acest bine, mi-aş îngădui să vă spun că un om de rangul dumneavoastră şi cu înfăţişarea dumneavoastră nu poate, fără a-şi compromite demnitatea, să se facă negustor de vite.”

Robin, înţelegând foarte bine adevărata cauză a acestei şirete reflecţii, începu să râdă şi-l spuse binevoitorului şerif că are o mie de cornute, de care s-ar lipsi bucuros pentru cinci sute de scuzi de aur.

— Vă dau trei sute” – spuse şeriful.

— La cursul actual – replică Robin – vitele mele valorează, una peste alta, doi scuzi de cap.”

— Dacă vreţi să-mi vindeţi toată cireada, vă dau trei sute de scuzi de aur, atrăgându-vă atenţia, galantul meu gentilom, că trei sute de scuzi de aur vor sta mai bine în punga dumneavoastră decât cele o mie de cornute pe păşunile dumneavoastră.”

— Este prea prost plătit” – spuse Robin, aruncându-mi o privire pe furiş.

— O inimă largă ca a dumneavoastră, milord – adaugă şeriful încercând să-l măgulească pe Robin – nu se tocmeşte pentru câţiva scuzi. Haideţi, târgul e făcut. Bateţi palma. Unde sunt vitele? Aş vrea să le văd pe toate la un loc.”

— Pe toate la un loc!

— Repetă Robin râzând la gândul care-l trecu prin minte.

— De bună seamă, tânărul meu prieten şi dacă locul unde se găseşte această minunată cireadă nu-l prea departe de aici, putem să mergem până acolo călare şi să facem târgul la faţa locului. Am să iau banii cu mine şi, dacă sunteţi înţelegător, totul se va isprăvi înainte de a ne înapoia la Nottingham.”

— Am pământuri întinse cam la o milă depărtare de oraş – răspunse Robin; vitele mele sunt acolo şi le puteţi vedea aşa precum doriţi.

— Pământuri întinse, la o milă de oraş…

— Repetă şeriful. Cunosc împrejurimile şi nu pot să-mi dau seama unde se află proprietăţile dumneavoastră.”

— Tăceţi – murmură Robin, aplecându-se la urechea şerifului. Din motive speciale, vreau să-mi ţin secret şi numele şi calitatea. Dacă aş destăinui locul unde ţin vitele, ar însemna să-mi trădez incognito-ul necesar intereselor mele. Mă-nţelegeţi, nu-l aşa?”

— De minune, tânărul meu prieten – răspunse şeriful, clipind cu tâlc. Şi prietenii şi familia sunt de temut, înţeleg, înţeleg.”

— Ce straşnică inteligenţă pătrunzătoare aveţi! Spuse Robin, cu un aer misterios. Sunt îndemnat să cred c-o să ne înţelegem de minune. Aşa! Dacă vreţi, o să profităm de neatenţia măcelarilor şi o s-o ştergem fără să bage nimeni de seamă. Sunteţi gata să mă urmaţi?”

— Cum să nu! Eu sunt cel care v-aşteaptă. Mă duc să dau poruncă să se înşeueze caii.”

— Duceţi-vă, eu vă urmez îndată.”

Şeriful ieşi din sală, iar eu, din porunca lui Robin, m-am dus la tovarăşii noştri veseli, pe care, pentru a preîntâmpina orice neplăcere, îi rânduisem, prevăzător, la o depărtare de unde puteai să auzi sunetul cornului şi le-am vestit sosirea şerifului.

La câteva minute după plecarea mea, şeriful îl duse pe Robin la el în casă, îl prezentă soţiei sale, o făptură tânără şi frumoasă de vreo douăzeci de ani şi-l rugă să ia loc până o

să numere banii. Când şeriful se înapoie în camera unde îl lăsase pe Robin singur cu soţia lui, îl găsi pe tânăr la picioarele doamnei. Scena aceasta îl supără din cale afară pe mohorâtul soţ, însă nădejdea că-l va face pe Robin să încheie un târg din care să iasă înşelat, îi dădu putere să-şi stăpânească mânia. Îşi muşcă buzele şi-l spuse lui Robin:

— Sunt gata să vă urmez, domnule gentilom."

Robin trimise frumoasei doamne un sărut şi, spre furia turbată a soţului revoltat, îi anunţă apropiata sa reîntoarcere. Curând după aceea, şeriful şi Robin ieşeau călare din Nottingham. Robin îşi duse tovarăşul pe cele mai pustii poteci din pădure până ajunseră la răscrucea unde trebuia să-l întâlnim noi.

— Iată – spuse Robin, întinzând braţul spre o vale încântătoare din bătrânul codru – iată una din proprietăţile mele."

— Ceea ce-mi spuneţi espe pe de-a-ntregul neadevărat şi născocit – răspunse şeriful, fiind încredinţat că-l vorba de o mistificare. Pădurea aceasta împreună cu tot ce cuprinde ea este proprietatea regelui."

— Se poate – replică Robin – însă pentru că eu am pus stăpânire pe ea, a mea este."

— Cum a dumitale?"

— Foarte bine, o să vedeţi îndată în ce fel."

— Ne aflăm într-un loc pustiu şi plin de primejdii – spuse şeriful. Pădurea mişună de tâlhari; Doamne fereşte să cădem în mâinile ticălosului de Robin Hood! Dacă s-ar întâmpla o asemenea nenorocire, am fi prădaţi cât ai zice peşte de tot ce avem asupra noastră."

— O să vedem noi ce-o să facă – spuse Robin râzând – căci pun rămăşag unu contra o mie că în curând o să dăm ochii cu el."

Şeriful se îngălbeni, aruncând priviri speriate spre tufişurile înconjurătoare.

— Aş fi dorit ca proprietăţile dumneavoastră să se afle într-un loc mai sigur şi dacă mi-aţi fi vorbit despre

primejdiile ce pândesc din vecinătate, v-asigur că n-aş fi venit aici.”

— Vă spun, domnule – reluă Robin – că aici suntem pe domeniile mele.”

— Ce vreţi să spuneţi? Despre ce domenii vorbiţi?” întrebă şeriful, neliniştit.

— Mi se pare totuşi că vorbele mele sunt foarte clare – zise Robin. Vă arăt luminişurile, văile şi răscrucile acestea şi vă spun: «Iată proprietăţile mele». Dumneavoastră când vorbiţi despre soţia dumneavoastră, nu spuneţi: «Soţia mea»?”

— Ba da, ba da, fără îndoială – se bâlbâi şeriful. Dar dumneavoastră cum vă numiţi, vă rog? Aş vrea să cunosc cât mai repede numele unui proprietar atât de bogat.”

— Curiozitatea dumneavoastră firească vă va fi în curând satisfăcută – răspunse Robin, râzând. În aceeaşi clipă, o turmă mare de cerbi străbătu poteca. Priviţi, priviţi, messire, priviţi spre dreapta; iată vreo sută din cornutele mele; sunt grase şi frumoase, nu-l aşa? Ce ziceţi?”

Şeriful tremura din toate mădularele.

— Mai bine n-aş fi venit aici” – spuse el, cercetând cu privirea speriată pădurea deasă dimprejur.

— Păi de ce? Întrebă Robin. Vă asigur că bătrâna pădure este o locuinţă încântătoare; de altfel, de ce vă temeţi, nu sunt şi eu alături de dumneavoastră?”

— Tocmai asta mă nelinişteşte, domnule. Mărturisesc că, de câteva minute, prezenţa dumneavoastră nu mi-e tocmai plăcută.”

— Din fericire pentru mine, puţini oameni sunt de aceeaşi părere, domnule – răspunse Robin, râzând – însă pentru că, spre marea mea părere de rău, dumneavoastră vă număraţi printre aceştia, este de prisos să mai lungesc vorba noastră în doi.”

Zicând acestea, Robin se înclină în faţa şerifului cu un aer ironic şi duse cornul la gură. Am uitat să vă spun, dragi prieteni, că noi îi urmăream din apropiere pe cei doi

călători. La prima chemare am apărut. Înspăimântat, şeriful era gata să cadă de pe cal.

— Ce doriţi, nobilul meu stăpân?” l-am întrebat eu pe Robin. Binevoiţi a-mi da poruncă şi pe loc va fi dusă la îndeplinire.”

— Întotdeauna îi vorbeşti în felul ăsta lui Robin, Micule-John? Îl întrebă Will Roşcovanul.

— Da, Will, pentru că aşa se cade şi aşa îmi place – răspunse uriaşul, cu toată sinceritatea.

— L-am adus până aici pe puternicul şerif din Nottingham – răspunse Robin. Înălţimea să vrea să vadă câteva din cornutele mele şi să ia masa cu noi. Locotenente dragă, ai grijă ca oaspetele nostru să fie tratat cu toată cuviinţa şi cu tot fastul cuvenit rangului său.”

— Îi vom servi cele mai alese bucate – i-am răspuns eu – căci sunt încredinţat că va plăti cu multă dărnicie.”

— Să plătesc?! Strigă şeriful. Ce-nţelegi prin asta?”

— Lămurirea vă va fi dată la timpul potrivit, messire – răspunse Robin. Şi-acum, îngăduiţi-mi să vă răspund la întrebarea pe care mi-aţi făcut cinstea să mi-o puneţi când am intrat în pădure.”

— Ce întrebare?” murmură şeriful.

— Aţi vrut să ştiţi cum mă numesc.”

— Ah!” gemu hangiul.

— Mă numesc Robin Hood, messire.”

— Văd” – spuse şeriful, arătând din ochi trupa veselă care-l înconjura.

— Cu privire la ceea ce înţelegem noi prin a plăti, iată: săracii au oricând loc la masa noastră, dar ne acoperim cheltuielile din plin de la oaspeţii care au fericirea să aibă o pungă bine garnisită.”

— Care vă sunt condiţiile?” întrebă şeriful, cu voce jalnică.

— Noi nu punem condiţii şi nici nu fixăm preţuri. Noi luăm toţi banii comeseanului nostru, fără să-l numărăm. De pildă, dumneavoastră aveţi în pungă trei sute de scuzi de aur.”

— Dumnezeule mare!” murmură şeriful.

— Cheltuiala dumneavoastră va fi de trei sute de scuzi de aur.”

— Trei sute de scuzi?!”

— Da şi vă sfătuiesc să mâncaţi cât veţi putea şi să beţi cât mai mult cu putinţă, ca să nu plătiţi pentru ce n-aţi consumat.”

Apoi o masă straşnică a fost servită pe iarbă. Cum nu-l era foame, şeriful a mâncat foarte puţin, în schimb a băut vârtos. Nouă ni s-a părut că setea asta nemăsurată era pricinuită de deznădejde. La sfârşit ne-a dat cei trei sute de scuzi de aur şi, îndată ce ultima monedă a dispărut în punga mea, a dorit să ne părăsească. Robin a poruncit să fie adus calul şerifului, l-a ajutat pe acesta să încalce, i-a dorit drum bun şi l-a rugat foarte mult să nu uite să-l amintească de el, încântătoarei sale soţii. Şeriful n-a răspuns la plecăciunile noastre; atât de tare se grăbea să plece din pădure, încât a dat pinteni calului şi s-a depărtat în galop, fără să rostească un cuvânt. Aşa s-a sfârşit aventura lui Robin Hood cu măcelarii din Nottingham.

— Într-o zi aş vrea şi eu să-mi pun iscusinţa la încercare şi să mă deghizez – spuse Will Roşcovanul. Ai încercat vreodată, Micule-John?

— Da, ca să dau ascultare poruncii lui Robin.

— Şi cum te-ai descurcat? Întrebă Will.

— Destul de bine pentru ce a fost nevoie – răspunse John.

— Şi despre ce a fost vorba? Întrebă Much.

— Iată. Într-o dimineaţă pe când Robin Hood se pregătea să facă o vizită lui Halbert Lindsay şi frumoasei sale soţii, i-am atras atenţia asupra primejdiei care-l pândeşte dacă va intra în oraş fără să ia nici o măsură de prevedere. După cele întâmplate şerifului cu aşa-zisa vânzare de animale, trebuia să ne temem de o cumplită răzbunare din partea lui. Robin şi-a râs de spaimele mele şi mi-a spus că, pentru a nu fi recunoscut, o să se deghizeze în normand. Într-adevăr, s-a îmbrăcat cu un măreţ veşmânt de cavaler, s-a dus la Halbert, iar de la locuinţa tânărului paznic al castelului, la

hanul ţinut de şerif. Aici a cheltuit o groază de bani, s-a purtat curtenitor cu soţia gazdei, lăudându-l gingaşa-l frumuseţe, a vorbit cu şeriful, care l-a copleşit cu bunăvoinţa lui, apoi, cu câteva clipe înainte de a pleca, l-a luat pe şerif deoparte şi i-a spus râzând: „Mii de mulţumiri, scumpă gazdă, pentru primirea atât de curtenitoare pe care ai binevoit să i-o faci lui Robin Hood”. Şi mai înainte ca şeriful să-şi vină în fire din uimirea în care-l aruncaseră vorbele lui Robin Hood, acesta şi dispăruse.

— Foarte bine! Zise William. Însă această dovadă de iscusinţă din partea lui Robin nu ne spune cum te-ai deghizat dumneata, Micule John.

— M-am îmbrăcat ca cerşetor.

— În ce împrejurări?

— Aşa cum v-am mai spus: ca să dau ascultare unei porunci a lui Robin. Robin voia să-mi pună la încercare iscusinţa: Voia să vadă dacă sunt în stare să ţin hangul nemaipomenitei lui îndemânări. M-a lăsat deci să-mi aleg eu felul în care să mă deghizez şi, cum aflasem de moartea unui normand bogat ale cărui proprietăţi se învecinau cu Nottingham-ul, m-am hotărât să mă amestec printre săracii care însoţeau cortegiul mortuar. Îmi pusesem pe cap o pălărie veche, împodobită cu scoici, îmbrăcasem un veşmânt de pelerin, o bâtă zdravănă în mână, o desagă pentru de-ale gurii şi o pungă mică în care să pun daniile de bani. Hainele mele erau atât de sărăcăcioase, iar eu semănam atât de bine cu un sărac adevărat, încât veselii mei tovarăşi au fost ispitiţi să-mi dea de pomană.

Cam la o milă de ascunzătoarea noastră, am întâlnit un pâlc de cerşetori; şi ei, ca şi mine, se îndreptau spre catastelul răposatului. Unul dintre ticăloşii aceia părea orb, al doilea şchiopăta de mai mare mila, ultimii doi n-aveau altceva care să-l deosebească decât nişte zdrenţe rufoase. „Iată – mi-am zis eu, prinvindu-l cu coada ochiului – iată nişte băieţi care îmi pot sluji de model; am să-l opresc şi am să fac aşa fel ca să iau lecţii de la ei.”

— Bună ziua, fraţilor – am strigat cât am putut mai curtenitor – sunt fericit că întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Încotro vă duceţi?”

— P-aici încolo pe drum” – mi-a răspuns scurt flăcăul căruia i-am vorbit cu precădere.

Tovarăşii neghiobului mă măsurară din creştet până în tălpi, iar pe chipul lor se citea uimire amestecată cu teamă.

— Nu-l aşa că flăcăul ăsta poate fi asemuit cu turnul abaţiei din Linton? Spuse unul dintre sărăcani trăgându-se mai îndărăt.

— Pot fi asemuit, fără teama de a greşi, cu un om care nu se teme de nimic” – am răspuns eu, ameninţător.

— Haide-haide, faceţi pace!” mormăi un cerşetor.

— Fie, pace! Am zis eu. Dar ce e de ros la capătul drumului, de a răsărit de pretutindeni sfânta noastră confrerie a zdrenţăroşilor? De ce bat clopotele abaţiei din Linton cu atâta jale?”

— Pentru că a murit un normand.”

— Vă duceţi la înmormântarea lui?”

— Ne ducem să ne luăm şi noi partea noastră din pomenile ce se vor împărţi la înmormântare unor bieţi pârliţi ca noi; n-ai decât să ne-nsoţeşti.”

— Ba bine că nu şi n-am să vă mulţumesc că-mi daţi voie” – am răspuns eu, batjocoritor.

— Coadă de mătură slinoasă! Strigă cel mai în putere dintre cerşetori. Dacă-l aşa, să ştii că n-avem chef să-ţi mai răbdăm multă vreme tovărăşia ta neroadă. Semeni cu un ticălos adevărat, iar prezenţa ta nu ne e pe plac. Cară-te şi, în chip de compliment, na, ţine, o să-ţi crăp ţeasta…!”.

Sfârşindu-şi vorba, calicul îmi trase una în cap de-am văzut stele verzi. Acest atac neaşteptat m-a scos din fire – continuă Micul-John. M-am aruncat asupra nemernicului şi, dintr-o singură mişcare, l-am potolit cu o ploaie de lovituri. Ticălosul, nemaifiind în stare să se apere, mi-a cerut repede îndurare.

— Acum e rândul vostru, câini blestemaţi!” am strigat eu, ameninţându-l cu ciomagul pe ceilalţi netrebnici.

Vă asigur, dragi prieteni, că v-aţi fi prăpădit de râs văzându-l pe orb deschizând ochii şi urmărindu-mi îngrozit mişcările, sau pe olog rupând-o la fugă spre pădure. Le-am poruncit gălăgioşilor să tacă, deoarece urlau de mă asurziseră, apoi, pe îndelete, le-am mângâiat cu ciomagul umerii lor puternici. Dintr-o traistă sfâşiată de loviturile mele căzură câteva monede de aur; ticălosul căruia îi aparţineau galbenii se trânti în genunchi în faţa comorii; spera, desigur, să le ascundă de mine.

— Oho! Am exclamat eu. Iată ceva care schimbă faţa lucrurilor, calici netrebnici, sau mai bine zis, hoţi ce sunteţi! O să-mi daţi acum, pe loc şi ultima lăscaie pe care o aveţi, că de nu, vă stâlcesc pe toţi trei.”

Laşii se mai rugară încă o dată de îndurare şi cum braţul îmi obosise de atâta ciomăgeală neîntreruptă, m-am arătat mărinimos. Când i-am părăsit pe cerşetori, cu buzunarele doldora de prada luată, ei abia se mai puteau ţine pe picioare. Am făcut repede cale întoarsă, încântat de izbânda mea, căci este cinstit să jefuieşti nişte hoţi, mai ales pe o potecă din pădure. Robin Hood, înconjurat de oamenii lui veseli, se îndeletniceau trăgând cu arcul.

— Ce s-a întâmplat, Micule-John? Strigă el, văzându-mă. Te-ai şi întors? N-ai avut curajul să-ţi joci rolul de frate cerşetor până la capăt?”

— Iartă-mă, dragă Robin, mi-am făcut datoria şt cerşitul mi-a fost îndestulat. Am adus şase sute de scuzi de aur.”

— Şase sute de scuzi de aur! Strigă el. Asta înseamnă că ai prădat un cardinal sau un episcop?”

— Nu, căpitane, am strâns această sumă de la membrii tribului de cerşetori.”

Robin Hood luă un aer grav.

— Lămureşte-mă cu de-amănuntul, John – spuse el. Nu-mi vine să cred că ai jefuit nişte oameni sărmani.”

I-am povestit lui Robin tărăşenia, atrăgându-l atenţia că nişte cerşetori putrezi de bogaţi nu puteau fi decât nişte tâlhari de meserie. Robin fu de aceeaşi părere şi chipul lui prinse din nou să zâmbească.

— A fost o zi bună – spuse Much, râzând. Şase sute de scuzi de aur doar cât ai aruncat o dată năvodul!

— În aceeaşi seară – continuă John – am împărţit săracilor din vecinătatea pădurii Sherwood jumătate din prada mea.

— Ce om de treabă eşti, John! Spuse Will, strângându-l mâna.

— Ce mărinimos este Robin, vrei să zici, William; pentru că, făcând astfel, n-am făcut decât să mă supun poruncilor şefului meu.

— Iată-ne ajunşi la Barnsdale – spuse Much – drumul nu mi s-a părut de loc lung.

— Am să-l spun asta soră-mi – zise Will, râzând.

— Şi eu am să adaug – replică Much – că nici o clipă n-am încetat să mă gândesc la ea.

VII.

Trecuseră şapte zile de când William, Much şi Micul-John se aflau la castelul din Barnsdale şi toată lumea din casă, fericită, se pregătea să sărbătorească nunta lui Winifred şi a Barbarei. Sub îndrumările lui Will Roşcovanul, parcul şi grădina castelului fuseseră transformate în arene şi săli de bal, pentru că îndatoritorul tânăr se îngrijea necontenit să-l mulţumească pe toţi, în general şi pe fiecare, în special. Neobosit în strădaniile sale, punea mâna la toate, se ocupa de toate şi umplea casa cu veselia lui plină de haz.

În timp ce lucra astfel, vorbea, râdea, se adresa lui Robin sau îl necăjea pe Much. Deodată, o idee năstruşnică îl făcu pe Will Roşcovanul să izbucnească în hohote de râs.

— Ce ai, William? Îl întrebă Robin.

— Dragul meu, te las să ghiceşti pricina veseliei mele – răspunse Will – şi pun rămăşag că n-ai să reuşeşti.

— Pricina asta trebuie să fie tare veselă, dacă râzi aşa de unul singur.

— Ce-l drept, este foarte veselă. Îi cunoşti pe cei şase fraţi ai mei, nu-l aşa? Toţi sunt făcuţi cam după acelaşi calapod: blonzi ca spicul, blânzi, liniştiţi, vizeji, cinstiţi.

— Unde vrei s-ajungi, William?

— Uite unde: băieţii ăştia buni nu ştiu ce-l dragostea.

— Ei şi? Întrebă Robin, râzând.

— Ei bine – continuă Will Roşcovanul, mi-a venit o idee care ar putea să ne înveselească foarte mult.

— Ce idee?

— După cum ştii, am asupra fraţilor mei o mare înrâurire; chiar azi am să-ncerc să-l conving să se-nsoare cu toţii.

Robin izbucni în râs. Am să-l adun în curte, undeva într-un colţişor şi-am să le vâr în cap să se-nsoare în aceeaşi zi cu Much şi cu Micul-John.

— Aşa ceva nu e cu putinţă, dragă Will – răspunse Robin. Flăcăii aceştia sunt prea liniştiţi şi prea nepăsători ca să se înflăcăreze dintr-o dată la cuvintele dumitale; de altfel, după câte ştiu, nici măcar nu sunt îndrăgostiţi de cineva.

— Cu atât mai bine, or să facă curte tinerelor prietene ale surorilor mele şi lucrul acesta va fi un spectacol dintre cele mai vesele. Închipuieşte-ţi o clipă mutra lui Gregory, ordonatul, greoiul, bunul Gregory căutând să placă unei femei! Vino cu mine, Robin, n-avem timp de pierdut, n-au mai rămas decât trei zile ca ei să-şi poată face alegerea. Am să-l chem şi am să le ţin cu voce gravă o cuvântare părintească.

— Căsătoria este o treabă serioasă, Will, de aceea nu trebuie privită cu uşurinţă. Convinşi de elocinţa dumitale, s-ar putea să se însoare, dar mai târziu, dacă vor fi nefericiţi din cauza unei alegeri pripite, oare n-o să-ţi muşti mâinile că ai contribuit la necazul acesta pe care ei îl vor purta o viaţă întreagă?

— În privinţa asta, Robin, fii liniştit! Mă voi strădui să le găsesc nişte fete care să merite toată dragostea lor şi acum şi în viitor. Chiar cunosc o tânără persoană care e foarte îndrăgostită de fratele meu Herbert.

— Asta nu-l destul, Will. Tânăra aceasta este demnă să le numească, pe Barbara şi Winifred, „surorile mele”?

— Sigur că da, ba mai mult decât atât, sunt sigur că va fi o soţie foarte bună.

— Herbert a văzut-o pe fata asta?

— Da, însă bietul băiat, naiv cum este, nu-şi închipuie câtuşi de puţin că ar putea fi iubit de cineva. De mai multe ori am încercat să-l fac să înţeleagă că este întotdeauna bine venit în casa lui miss Anna Maydow. Dar degeaba. Herbert nu pricepe nimic. Deşi are douăzeci şi nouă de ani, tot copil a rămas! Acum, că pe el l-am căpătuit, să trecem la altul. M-am împrietenit cu o tânără încântătoare, care i s-ar potrivi lui Egbert din toate punctele de vedere. Apoi Maud mi-a vorbit chiar ieri de o fată care locuieşte pe-aproape şi care găseşte că Harold e un băiat tare drăguţ. Aşa că, vezi, Robin, avem o bună parte din ce ne trebuie pentru ducerea la îndeplinire a planului meu.

— Din păcate, nu-l destul, Will, fiindcă ai şase fraţi de însurat.

— Nu te nelinişti, am să caut şi am să mai găsesc trei fete.

— Foarte bine. Dar după ce le vei găsi, crezi oare că fraţii tăi or să le fie pe plac?

— De-asta nu mă-ndoiesc; fraţii mei sunt tineri, voinici, chipeşi… Îmi seamănă mie – adăugă Will, cu o uşoară îngâmfare în glas – şi dacă nu au pe vino-ncoace ca dumneata, Robin şi o fire deschisă şi veselă, în schimb, înfăţişarea lor n-are nimic care să poată supăra privirea unei fete înţelepte şi cu judecată, o fată care-şi caută un soţ de nădejde. Iată-l pe Herbert – zise Will, întorcând capul spre un tânăr care tocmai trecea pe o alee din grădină – am să-l chem. Herbert, băiete, ia vino încoace!

— Ce vrei, Will? Spuse tânărul, apropiindu-se.

— Vreau să vorbesc cu tine, prietene.

— Te-ascult, Will.

— Ceea ce vreau să-ţi spun îi priveşte şi pe fraţii noştri, du-te şi-l caută.

— Alerg.

Timp de câteva minute cât a durat absenţa lui Herbert, Will rămase pe gânduri. Tinerii sosiră în grabă la chemarea lui, cu fruntea luminoasă şi cu zâmbetul pe buze.

— Iată-ne, William, am sosit – spuse vesel cel mai mare. Care-l pricina că ne-ai adunat în jurul tău?

— O gravă pricină – dragii mei fraţi. Dar mai întâi îmi daţi voie să vă-ntreb ceva? Tinerii încuviinţară printr-un semn. Îl iubiţi mult pe tatăl nostru, nu-l aşa?

— Cine s-ar putea îndoi de dragostea noastră pentru el? Întrebă Gregory.

— Nimeni. Întrebarea aceasta este numai un punct de plecare. Aşadar, îl iubiţi mult pe tata şi v-aţi încredinţat că vrednicul bătrân s-a purtat întotdeauna ca un om de onoare, ca un adevărat saxon, nu?

— Fără doar şi poate! Strigă Egbert. Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce-nseamnă cuvintele astea, Will! L-a insultat cineva pe tata? Spune-mi mie cine-l ticălosul şi mă-nsărcinez eu să spăl onoarea familiei Gamwell.

— Onoarea familiei Gamwell este neatinsă, dragii mei fraţi, căci dacă ar fi fost pângărită de minciună, pata ar fi fost spălată până acum în sângele calomniatorului. Vreau să vă vorbesc despre un lucru mai puţin grav, dar totuşi serios. Însă nu trebuie să mă întrerupeţi dacă vreţi să isprăvesc cuvântarea înainte de sfârşitul zilei. Încuviinţaţi sau nu încuviinţaţi spusele mele numai dând din cap. Atenţie, încep! Purtarea tatălui nostru este purtarea unui om cinstit, ea trebuie să ne fie călăuză şi pildă.

— Da – răspunseră şase capete blonde, înclinându-se toate o dată.

— Mama noastră a urmat acelaşi drum – continuă Will – ea şi-a închinat viaţa îndeplinirii tuturor obligaţiilor, este o pildă a tuturor virtuţilor, da?

— Da, da.

— Scumpul nostru tată şi blânda noastră mamă s-au iubit, au trăit împreună, s-au bucurat unul pe altul. Dacă tatăl

nostru nu s-ar fi însurat, noi n-am fi fost pe lumea asta şi deci n-am fi cunoscut bucuria de a trăi. E clar ce spun?

— Da, da.

— Ei bine, băieţi, noi trebuie să fim recunoscători tatălui şi mamei noastre că s-au căsătorit, că ne-au adus pe lume şi că ne-au dat viaţă, nu-l aşa?

— Da, da.

— Atunci cum se face că rămâneţi orbi în faţa unei asemenea mari fericiri? Cum se face că vă arătaţi nerecunoscători faţă de providenţă? Cum se face că vă-ncăpăţânaţi să daţi părinţilor noştri dovadă de respect, de dragoste şi de recunoştinţă?

Ascultându-l pe Will, tinerii căscară nişte ochi mari, plini de uimire: nu pricepeau nimic din vorbele fratelui lor.

— Ce vrei să spui, William? Întrebă Gregory.

— Vreau să spun, domnilor, că, urmând pilda părintelui nostru, ar trebui să vă-nsuraţi şi să faceţi prin această faptă dovada admiraţiei voastre faţă de purtarea tatălui nostru, care s-a căsătorit.

— O, Doamne! Strigară tinerii, cam nemulţumiţi.

— Căsătoria înseamnă fericire – continuă Will. Gândiţi-vă ce fericiţi veţi fi când o fiinţă micuţă se va anina de braţul vostru, aşa precum o floare stă aninată de un copac puternic, de o fiinţă micuţă care vă va iubi, care se va gândi la voi şi pentru care voi veţi însemna toată bucuria. Priviţi în jurul vostru, ştrengarilor şi veţi vedea fructele dulci ale căsătoriei. Mai întâi, Maud şi cu mine, pe care sunt sigur că ne invidiaţi când ne vedeţi jucându-ne cu scumpul nostru copil. Apoi Robin şi Marianne. Gândiţi-vă la Micul-John şi luaţi exemplu de la acest băiat vrednic. Mai vreţi şi altă dovadă de fericire pe care cerul v-o pogoară asupra tinerilor soţi? Faceţi-l o vizită lui Halbert Lindsay şi frumoasei sale Grace; coborâţi până la valea râului Mansfeld şi-l veţi găsi acolo pe Allan Clare şi lady Christabel. Sunteţi îngrozitor de egoişti dacă nu v-aţi gândit niciodată că stă în puterea voastră să faceţi o femeie

fericită. Nu daţi din cap, căci n-o să convingeţi niciodată pe nimeni că sunteţi băieţi buni şi genroşi. Roşesc eu pentru lipsa voastră de căldură sufletească şi sunt mâhnit când aud spunându-se peste tot: „Fiii bătrânului baronet sunt oameni răi.” M-am hotărât să vă-nsor, aşa să ştiţi!

— Adevărat? Spuse revoltat Rupert. Ei bine, eu, unul, nu vreau să mă-nsor. O fi căsătoria un lucru foarte plăcut, dar mie puţin îmi pasă în clipa asta.

— Nu vrei să te-nsori? Replică Will. Se prea poate, dar ai s-o faci, căci eu cunosc o tânără care o să-ţi schimbe hotărârea. Rupert clătină din cap. Ascultă-mă, suntem în familie, spune-mi adevărul: iubeşti vreo femeie mai mult decât pe celelalte?

— Da – răspunse tânărul, cu seriozitate.

— Bravo! Izbucni Will, foarte surprins de o destăinuire atât de neaşteptată, căci Rupert fugea de societatea tinerelor fete. Şi cine este? Spune-mi cum o cheamă.

— Mama – răspunse băiatul, cu naivitate.

— Mama ta? Repetă Will, cu o uşoară ironie. Nu-mi spui nimic nou. Ştiu că de multă vreme o iubeşti, o venerezi, o respecţi pe mama noastră. Eu nu-ţi vorbesc de dragostea filială cu care sunt înconjuraţi părinţii! Eu îţi vorbesc de altceva, de dragoste. Dragostea este un simţământ care… O gingăşie care… În sfârşit, o pornire care dă ghes inimii către o fată tânără. Se poate foarte bine ca în timp ce-ţi adori mama, să fii îndrăgostit de o persoană tânără.

— Nici eu nu vreau să mă-nsor – spuse Gregory.

— Crezi că-n felul ăsta dai dovadă de voinţă, băiete? I se adresă Will. Ai să vezi îndată că greşeşti. Poţi să-mi spui de ce nu vrei să te-nsori?

— Nu – îngână cu teamă Gregory.

— Vrei să trăieşti numai pentru tine? Gregory nu răspunse. Ai avea îndrăzneala să-mi spui – ridică Will glasul, luându-şi un aer revoltat – că împărtăşeşti părerea ticăloşilor acelora care dispreţuiesc tovărăşia unei femei?

— Nu spun asta şi nici măcar n-o gândesc, dar…

— Nu există nici un „dar” care să ţină piept argumentelor atât de puternice cu care eu vin în întâmpinarea voastră a tuturor. Aşa că, pregătiţi-vă, băieţi, să vă căsătoriţi, căci o veţi face o dată cu Winifred şi cu Barbara.

— Cum se poate?! Strigă Egbert. Peste trei zile? Eşti nebun, Will. Până atunci nici n-avem timp să ne găsim pe cineva.

— Încredinţaţi-mi mie această grijă, mă însărcinez eu s-o fac mai bine decât ar îndrăzni să spere modestia voastră.

— În ceea ce mă priveşte, eu refuz cu hotărâre să-mi pierd libertatea – spuse Gregory.

— Nu mi-aş fi închipuit ca fiul marnei mele să fie atât de egoist – zise William, cu un aer jignit.

Bietul Gregory roşi.

— Ascultă, Gregory – interveni Rupert – lasă-l pe Will să facă cum ştie el. La urma urmei, ne vrea numai fericirea şi, dacă are bunătatea să-mi caute o femeie, am s-o iau. Ştii bine, frate, că împotrivirea este de prisos. William a făcut întotdeauna cu noi ce-a vrut.

— Dacă Will ţine morţiş să ne-nsoare – adaugă Stepan – apăi mi-e totuna că mă-nsor peste trei zile sau peste şase luni.

— Şi eu zic la fel ca Stepan – îngăimă sfiosul Harold.

— Eu, unul, mă plec în faţa forţei – adaugă Gregory – fiindcă Will este un drac împieliţat. Mai devreme sau mai târziu tot o să mă prindă în plasa lui.

— Ba ai să-mi mulţumeşti foarte curând că ţi-am spulberat părerile tale greşite, iar fericirea ta mă va răsplăti din plin.

— Mă-nsor ca să-mi rămâi dator – adăugă Gregory – sper însă, Will, că pentru a-ţi rămâne dator, la rândul meu, ai să-mi găseşti o fată drăguţă.

— Am să vă prezint pe toţi unor domnişoare tinere şi fermecătoare şi dacă n-o să le găsiţi pline de drăgălăşenie, vă dau voie să spuneţi tuturor că Will Roşcovanul nu se pricepe ce-nseamnă un chip frumos.

— În ce mă priveşte, te scutesc de oboseală – zise Herbert. Eu mi-am găsit nevastă.

— Oho! Strigă, râzând Will. Ai să vezi, Robin, că băieţii mei sunt rostuiţi şi că sila lor faţă de însurătoare era doar un joc nevinovat. Şi cum o cheamă pe iubita ta, Herbert?

— Anna Maydow. Ne-am înţeles între noi să ne căsătorim în acelaşi timp cu surorile mele.

— Ştrengarule! Zise Will, bătându-l uşor pe umăr. Alaltăieri ţi-am vorbit de fata asta şi n-ai suflat o vorbă.

— De abia azi am primit răspunsul din partea scumpei mele Anna.

— Foarte bine, dar când am pomenit de dragostea ei pentru tine, ai tăcut mâlc.

— N-aveam ce să-ţi răspund. Tu îmi spuneai: „Miss Anna este foarte frumoasă, are un caracter încântător, o să fie o soţie minunată”. Eu ştiu toate astea de multă vreme, aşa că părerile tale nu erau altceva decât ecoul părerilor mele. Şi ai mai spus: „Miss Anna te iubeşte mult”. Îţi dai seama, cred, că amândoi ştiam la fel de bine unele lucruri, aşa că n-aveam ce să-ţi spun.

— Straşnic răspuns, dragul meu Herbert şi văd după tăcerea fraţilor noştri că numai tu eşti vrednic de stima mea.

— Eram de mult hotărât să mă-nsor – spuse Harold. Maud m-a făcut să doresc acest lucru.

— Ţi-a ales Maud vreo fată? Întrebă Will, râzând.

— Da, frate! Maud mi-a spus că este foarte plăcut să-ţi duci viaţa lângă o fetiţă încântătoare şi eu sunt niţel de părerea ei.

— Ura! Strigă Will, încântat la culme. Fraţilor, consimţiţi de bună voie şi cu mâna pe inimă să vă căsătoriţi o dată cu Winifred şi cu Barbara?

— Da – rostiră două voci hotărâte.

— Da – murmurară tinerii care n-aveau nici o soţie în perspectivă.

— Ura! Trăiască însurătoarea! Strigă Will, aruncându-şi boneta în aer.

— Ura! Repetară în cor cele şase glasuri reunite.

— Will – spuse Egbert – să ne gândim la viitoarele noastre soţii; trebuie să te grăbeşti să ni le prezinţi, căci, de bună seamă, or să vrea să stăm puţin de vorbă înainte de căsătorie.

— Tot ce se poate; veniţi cu mine; am pentru Egbert o domnişoară gingaşă şi cred că mai cunosc trei fete care vor fi pe placul lui Gregory, Rupert şi Stepan.

— Dragă Will – zise Rupert – eu îmi doresc o fată blondă şi subţire; nu vreau să mă-nsor cu una prea grasă.

— Las' că-ţi cunosc eu gusturile tale romantice şi am să mă-ngrijesc de tine ca atare; logodnica ta e subţire ca o trestie şi frumoasă ca un înger. Haideţi, băieţi, să mergem să vă prezint pe rând. O să le faceţi curte şi, dacă n-o să ştiţi cum trebuie să vă purtaţi ca să placeţi unei femei, eu am să vă dau sfaturi, ba mai mult decât atât, am să vă-nlocuiesc eu pe lângă frumoasele voastre copile.

— Păcat că nu poţi să te şi însori cu viitoarele noastre neveste, prietene Will, treaba ar merge ca pe roate.

William îl ameninţă cu degetul pe fratele său, îl luă de braţ pe Gregory şi plecă din Barnsdale, însoţit de alaiul îndrăgostiţilor.

Cei şapte fraţi ajunseră curând în sat. Acolo, Herbert se despărţi de ei ca să-l facă o vizită iubitei sale; câteva clipe mai târziu dispăru şi Harold, iar Will, însoţit de ceilalţi fraţi, se îndreptară spre locuinţa fetei pe care i-o hărăzise lui Egbert. Chiar miss Lucy deschise uşa. Era o tânără încântătoare, cu faţa trandafirie, cu ochii negri scânteind de şiretenie. Zâmbetul îi exprima bunătate şi fata zâmbea mereu. William îl prezentă pe fratele său lui miss Lucy şi-l vorbi despre calităţile lui Egbert. Se arătă atât de convingător şi atât de elocvent încât, cu consimţământul mamei sale, tânăra fată îl lăsă pe Will să spere că dorinţa îi va fi îndeplinită.

Încântat de bunăvoinţa lui miss Lucy, William îl lăsă pe Egbert în tovărăşia tinerei fete, să continue a-l face curte, o curte începută atât de bine şi plecă însoţit de ceilalţi fraţi ai săi.

Abia ieşiră din casă, că Stepan îi spuse lui Will:

— Aş fi fericit dacă aş avea şi eu inteligenţa, uşurinţa şi farmecul tău în vorbire.

— Nimic nu-l mai lesne decât să vorbeşti curtenitor unei femei, dragul meu; cuvintele, în sine, n-au prea multă însemnătate; nu trebuie negreşit să-ţi înfloreşti spusele cu vorbe frumoase, este de ajuns să spui lucruri adevărate şi s-o faci cu bună-cuviinţă.

— E frumoasă fata pe care mi-ai ales-o?

— Spune-mi cum ţi-ar plăcea să fie, ce fel să fie frumoasă?

— A, eu nu sunt prea mofturos; m-aş mulţumi să semene cu Maud – răspunse Stepan.

— M-aş mulţumi să semene cu Maud! Repetă Will, mirat din cale afară. Păi bine, dragul meu, te cred şi eu şi dă-mi voie să ţi-o spun: nu eşti deloc modest. Pe sfântul Pavel, o femeie ca Maud e lucru rar, Stepan, ca să nu zic de negăsit. Ştii tu, sărman ambiţios, că nu există pe pământ o fiinţă care să semene cu scumpa mea soţioară?

— Crezi, Will?

— Sunt sigur – i-o tăie hotărât soţul lui Maud.

— Uite că n-am ştiut, iartă-mi nepriceperea, Will. Eu încă n-am călătorit – răspunse tânărul, cu naivitate – însă dacă ai putea să-mi găseşti o fată frumoasă, aşa cam ca Maud…

— Nu există nimeni pe lumea asta care să aibă măcar una din calităţile lui Maud – răspunse William, pe jumătate supărat de dorinţa fratelui său.

— Atunci ştii ce, Will, dă-mi-o pe aceea pe care ai ales-o după gustul tău – spuse Stepan, descurajat.

— Ai să fii încântat. Mai întâi am să-ţi spun numele: o cheamă Minny Meadows.

— O cunosc – spuse Stepan, zâmbind – este o fată cu ochii negri şi cu părul creţ. Minny avea obiceiul să râdă de mine;

zicea că par nătâng şi adormit. Dar cu toate că mă necăjea, îmi plăcea. Într-o zi, când eram numai noi doi, ea m-a întrebat râzând dacă am sărutat vreo fată în viaţa mea.

— Şi tu ce i-ai răspuns?

— I-am răspuns că sigur că da, mi-am sărutat surorile. Minny a început să râdă cu hohote şi m-a întrebat mai departe: „În afară de surori, ai mai sărutat vreo femeie?” „Iartă-mă, miss, i-am răspuns, am sărutat-o pe mama.”

— Pe maică-ta, mare nătărău! Ei bine şi ce ţi-a spus când a auzit acest straşnic răspuns?

— A râs şi mai tare. Apoi m-a întrebat dacă n-aş vrea să sărut şi alte doamne în afară de mama şi de surorile mele. I-am răspuns: „Nu, domnişoară”.

— Mare prost! Trebuia s-o săruţi pe Minny, ăsta era răspunsul care trebuia dat la întrebările ei.

— Nici prin cap nu mi-a trecut – adăugă Stepan, foarte liniştit.

— Şi cum v-aţi despărţit după această convorbire atât de gingaşă?

— Minny m-a făcut nătâng, apoi a fugit râzând să moară.

— Încuviinţez pe de-a-ntregul epitetul cu care ai fost onorat de viitoarea ta soţie. Dar fata îţi place?

— Da. Şi ce să-l spun când o să fim numai noi doi?

— Să-l spui de toate.

— Înţeleg. Dar spune-mi, Will, cum trebuie să-ncep o frază frumoasă? Întotdeauna, primul cuvânt e cel mai greu de găsit.

— Când o să fii singur cu Minny să-l spui că vrei să iei câteva lecţii cu privire la arta de a săruta fetele şi. Tot vorbindu-l, s-o şi săruţi. După acest prim pas, n-o să-ţi fie greu să-ţi continui drumul.

— Niciodată n-o să am atâta îndrăzneală – spuse Stepan, cu teamă.

— Niciodată n-o să am atâta îndrăzneală! Repetă Will, zeflemitor. Pe sufletul meu! Să ştii, Stepan, că dacă n-aş fi

încredinţat că eşti un pădurar viteaz şi curajos, te-aş lua drept o copilă îmbrăcată în haine bărbăteşti.

Stepan roşi.

— Dar dacă fata o să se simtă jignită de purtarea mea? Întrebă el, şovăitor.

— Ei bine! Ai s-o săruţi într-una spunându-l: „Încântătoare miss, drăgălaşă Minny, n-am să încetez să te sărut până n-ai să mă ierţi”. Şi încă ceva, bagă la cap ce-ţi spun şi fă aşa ca să-ţi aduci aminte la nevoie: o fată nu se împotriveşte cu tot dinadinsul să fie sărutată de cel pe care-l iubeşte. A, dacă tânărul cavaler nu-l place, lucrurile se schimbă, atunci ea se apără şi se apără atât de bine, că n-ai ce-l face. Însă dinspre partea lui Minny, n-ai de ce să te temi de un refuz adevărat. Am aflat de la cineva demn de încredere că fata asta drăguţă te priveşte cu simpatie.

Stepan se înarmă cu mult curaj şi-l făgădui lui Will să-şi înfrângă sfiala.

Minny era singură acasă.

— Bună ziua, încântătoare Minny! Zise Will, luând mâna întinsă a fetei, care se roşise uşor. Ţi-l aduc pe fratele meu Stepan, care vrea să-ţi spună ceva de foarte mare însemnătate.

— El?! Exclamă fata. Şi ce vrea să-mi spună atât de important?

— Vreau să vă spun – începu repede Stepan, galben la faţă că te-nspăimânta – că vreau să iau câteva lecţii…

— Sst! Sst! Îl întrerupse Will. N-o lua aşa repede, băiete! Dragă Minny, Stepan o să-ţi explice îndată ce aşteaptă el de la bunătatea dumitale. Până atunci, îngăduie-mi să-ţi anunţ căsătoria surorilor mele.

— Am auzit vorbindu-se că la castel se fac pregătiri pentru nişte petreceri frumoase.

— Sper, dragă Minny, că vei vrea să împărtăşeşti cu noi această bucurie, nu?

— Cu plăcere, Will; fetele din sat au şi început să vadă de rochii, iar eu abia aştept să joc la nuntă.

— Vei veni şi cu iubitul dumitale, nu-l aşa, Minny?
— Nu, nu – îl întrerupse Stepan – uiţi Will…
— Nu uit nimic – i-o retează Will, la rândul lui. Fă-mi plăcerea şi taci câteva clipe. Îţi vei aduce şi iubitul, nu-l aşa Minny? Continuă tânărul, repetând întrebarea.
— Eu n-am iubit – răspunse fata.
— Adevărat, Minny? O întrebă Will.
— Foarte adevărat; nu cunosc pe nimeni căruia să-l pot spune astfel.
— Dacă vrei, Minny, voi fi eu iubitul dumitale! Strigă Stepan, apucând cu mâini tremurătoare mâinile fetei.
— Bravo, Stepan! Exclamă Will.
— Da, da – continuă tânărul, încurajat de aprobarea fratelui său – da, Minny, vreau să fiu iubitul dumitale; am să vin să te iau în ziua petrecerii şi o să ne căsătorim o dată cu surorile mele.
Năucită de această declaraţie neaşteptată, tânăra nu ştia ce să răspundă.
— Ascultă-mă dragă Minny – spuse Will – fratele meu te iubeşte de multă vreme şi tăcerea pe care a păstrat-o nu vine din inimă, ci din nemaipomenita lui sfială. Îţi jur pe cinstea mea că Stepan îţi vorbeşte de dragoste cu toată sinceritatea. Dumneata eşti liberă, Stepan e un băiat frumos şi, mai ales, bun, e un băiat grozav! Va fi un bărbat vrednic de dumneata. Dacă dumneata şi familia dumitale sunteţi de acord, atunci o să vă căsătoriţi o dată cu surorile mele.
— De fapt, Will – răspunse fata, plecându-şi stânjenită ochii – am fost atât de puţin pregătită pentru cererea dumitale atât de neaşteptată, încât nu ştiu ce să răspund.
— Răspunde: „Îl vreau pe Stepan de bărbat” – zise tânărul, simţindu-se la largul lui datorită privirilor calde ale tinerei fete. Simt o mare dragoste pentru dumneata, Minny – continuă el – şi aş fi cel mai fericit dintre oameni dacă ai vrea să-mi dai mâna.

— Mi-e cu neputinţă să răspund astăzi onorabilei propuneri pe care mi-o faci – zise fata, făcând o plecăciune plină de graţie şi glumeaţă sfiosului ei amorez.

— Eu am să vă las singuri, dragii mei prieteni – spuse William – prezenţa mea vă stânjeneşte şi nu vă puteţi destăinui, dar sunt sigur că Minny le iubeşte niţel pe Winifred şi pe Barbara şi ar vrea să le numească surorile sale.

— Le iubesc din tot sufletul şi pe Winifred şi pe Barbara – răspunse fata, foarte emoţionată.

— În cazul ăsta – spuse Stepan – pot spera, domnişoară, că, ţinând seama de prietenia pe care o nutreşti faţă de surorile mele, vei binevoi să te-arăţi generoasă şi faţă de mine.

— Asta rămâne de văzut – răspunse fata, cu cochetărie.

— La revedere, încântătoare Minny! Zise William, surâzând. Te rog să fii îngăduitoare şi bună cu un băiat drăguţ care te iubeşte mult, deşi nu ştie să-şi mărturisească dragostea într-un fel mai convingător.

— Eşti aspru, Will – îi replică fata, cu toată seriozitatea. Eu găsesc că Stepan se exprimă cum nu se poate mai bine.

— Atunci – continuă Will – văd că eşti o persoană minunată, buna mea Minny. Dă-mi voie să-ţi sărut mâna şi să-ţi spun încă o dată: la revedere, surioară!

— Trebuie într-adevăr să-l răspund lui William: la revedere, frăţioare? Întrebă fata, întorcându-se spre Stepan.

— Da, scumpa mea domnişoară, da – strigă Stepan, plin de bucurie. Spune-l: „La revedere, frăţioare”, ca să plece mai repede.

— Faci progrese băiete – spuse Will, râzând. Pare-se că lecţiile mele ţi-au prins bine.

Apoi William o îmbrăţişă pe Minny şi plecă însoţit de Gregory şi de Rupert.

— Acum e rândul nostru, nu-l aşa, Will? Zise Gregory. De abia aştept s-o văd pe fata cu care trebuie să mă-nsor.

— Şi eu la fel – adăugă Rupert.
— Unde stă? Întrebă Gregory.
— Am s-o văd chiar azi pe logodnica mea? Continuă Rupert.
— Curiozitatea voastră firească va fi satisfăcută. Viitoarele voastre soţii sunt verişoare; se numesc Mabel şi Editha Harowfeld.
— Le cunosc pe-amândouă – spuse Gregory.
— Şi eu le cunosc – adăugă Rupert.
— Sunt două fete frumoase – reluă Will – şi nu mă mir că chipul lor încântător v-au atras privirile. Eu am venit de-abia de un an şi jumătate în Barnsdale, dar cu toate astea cunosc toate fetele din comitat, indiferent că sunt blonde sau brune. Ca şi voi şi eu mi-am îndreptat atenţia spre Mabel şi Editha.
— În viaţa mea n-am văzut un băiat ca tine, Will – spuse Gregory. Cunoşti toate femeile, tu eşti mereu pe drum; ce-l drept, nu semănăm câtuşi de puţin.
— Din păcate, pentru voi, băieţi, căci, dacă mi-aţi fi semănat cât de cât, n-aş fi fost silit acum să vă caut neveste şi să vă-nvăţ eu să faceţi curte celor care vă plac.
— A, n-o să ne fie din cale afară de greu să ne-arătăm curtenitori faţă de Mabel şi de Editha – ripostă cu hotărâre Gregory. Rupert o găseşte încântătoare pe Mabel, iar eu sunt convins că Editha este o fată bună. Am s-o întreb, pur şi simplu, dacă vrea să fie nevasta lui Gregory Gamwell.
— Nu trebuie să pui această întrebare aşa deodată, dragul meu, căci s-ar putea să rămâi cu buza umflată.
— Atunci învaţă-mă cum s-o fac pe Editha să priceapă ce vreau eu. Nu ştiu să umblu cu şiretlicuri. Eu vreau s-o iau de nevastă şi credeam că e firesc să-l spun: „Editha, sunt gata să mă-nsor cu dumneata”.
— Dacă i-ai face o asemenea declaraţie pe nepregătite, ai pune fata într-o mare încurcătură.
— Atunci ce trebuie să fac? Întrebă disperat Gregory.

— Trebuie să aduci vorba încet-încet pe calea pe care vrei s-o urmezi: vorbeşti mai întâi despre serbarea ce se dă peste trei zile la castel, despre fericirea Micului-John, despre bucuria lui Much, pomeneşti cu iscusinţă despre apropiata ta căsătorie şi, în legătură cu asta, întreab-o, aşa cum am făcut eu cu Minny, dacă se gândeşte şi ea să se mărite, dacă o să vină la serbarea de la Barnsdale împreună cu vreun iubit.

— Şi dacă Editha îmi răspunde: „Da, Gregory, o să vin cu un iubit”?

— Eh, atunci ai să-l spui: „Miss acest iubit voi fi eu”.

— Şi dacă Editha mă refuză? Se încumetă bietul Gregory să întrebe mai departe.

— Atunci îi propui lui Mabel.

— Şi eu? Zise Rupert.

— Editha n-o să refuze – replică Will – aşa că fiţi pe pace, fiecare o să ia de nevastă fata care-l place.

Tinerii străbătură piaţa satului şi se opriră dinaintea unei case încântătoare, în pragul căruia stăteau două tinere.

— Bună ziua brunei Editha şi blondei Mabel! Spuse Will, salutându-le pe cele două verişoare. Fraţii mei şi cu mine am venit să vă poftim la nuntă.

— Fiţi bineveniţi, domnilor – răspunse Mabel cu o voce dulce ca un ciripit. Faceţi-ne plăcerea să poftiţi în casă şi să luaţi ceva să vă răcoriţi.

— Mii de mulţumiri, încântătoare Mabel – răspunse William – o propunere făcută cu atâta curtenie şi graţie nu se izbeşte niciodată de vreun refuz. O să bem o oală de bere în sănătatea voastră şi a fericirii noastre.

Editha şi Mabel, care erau persoane pline de bunăvoinţă şi de spirit, primiră râzând vorbele galante ale celor trei fraţi; apoi, după un ceas de taifas vesel, Gregory îşi luă inima în dinţi, întrebând-o pe Editha dacă are de gând să vină la castel însoţită de iubitul ei.

— N-am să vin însoţită de un iubit, ci de o jumătate de duzină de băieţi drăguţi – răspunse, veselă, cocheta Editha.

Acest răspuns neaşteptat pricinui o mare confuzie în gândurile bietului Gregory. El lăsă să-l scape un suspin şi, întorcându-se către fratele său, îi spuse în şoaptă:

— Am pierdut, nu-l aşa, ce zici? Doar nu mă pot lupta cu o jumătate de duzină de pretendenţi! Dacă stau şi judec puţin, nici n-am cum să câştig; înseamnă că sunt silit să rămân flăcău.

— Cum tot nu voiai să te-nsori, asta pică bine – îi răspunse Will, necăjindu-l.

— Ce-l drept, nu mă gândeam, dar când mi-a intrat în inimă dorinţa asta, mă tem că n-am să-mi găsesc nevastă.

— Ai s-o iei pe Editha, las' pe mine. Miss Editha – spuse William – vizita noastră avea un îndoit ţel: mai întâi de a vă pofti pe amândouă la petrecerea noastră de familie, apoi aş vrea să-ţi prezint, nu un iubit cu care să mergi la nuntă, un adorator de douăzeci şi patru de ore, ai şase dintr-aceştia, iar al şaptelea n-ar face figură bună, ci un băiat cinstit, la locul lui, cuminte, bogat, ceea ce nu strică şi care ar fi foarte mândru şi foarte fericit să-ţi dăruiască inima, mâna şi numele lui.

Editha căzu pe gânduri.

— Vorbeşti serios, Will? Întrebă ea.

— Foarte serios, miss. Gregory te iubeşte, de altfel el e aici şi dacă ai închide ochii la privirea lui atât de grăitoare, te rog să dai un pic de atenţie cuvintelor lui sincere. Vreau să-l las lui plăcerea de a susţine o cauză care, cred, că este în parte câştigată – adăugă tânărul, socotind că zâmbetul vesel ce înflorea pe buzele Edithei era de bun augur pentru fratele său. William îl lăsă pe Gregory să se apropie de fată şi-l căută din priviri pe Rupert pentru a-l veni în ajutor dacă ar fi fost nevoie. Dar nu era nevoie să-l ajute pe Rupert; tânărul vorbea pe şoptite cu Mabel; îi luase mâinile fetei şi, pe jumătate îngenuncheat în faţa ei, părea că-l mărturiseşte o mare recunoştinţă.” „Bun – îşi zise Will – se descurcă singur; pot să-l las cu propriile lui puteri.

Tânărul se mai uită o clipă la cele două perechi de îndrăgostiţi, apoi, fără să le atragă atenţia, ieşi din odaie şi se duse la castel într-o fugă. Ajungând la Barnsdale Hall, Will îi întâlni pe Robin, pe Marianne şi pe Maud. Le povesti toate cele petrecute, le vorbi despre sfiala plină de teamă a viitorilor soţi, dar sfârşi prin a recunoaşte că cei patru tineri s-au descurcat foarte bine în situaţia lor dificilă.

Spre seară, noii logodnici apărură la castel, strălucind de bucurie; victoria lor era completă: obţinuseră consimţământul din partea iubitelor lor. Părinţii tinerelor domnişoare socoteau că este curată nebunie să te căsătoreşti cu atâta grabă însă cinstea de a face parte din nobila familie Gamwell înlătură orice rezervă.

Sir Guy, pregătit cu iscusinţă de Robin ca să-şi dea încuviinţarea cu privire la alegerea făcută de fiii săi, primi cu multă bunăvoinţă pe cele şase frumoase logodnice. Cele opt căsătorii fură celebrate cu mare fast la data stabilită şi fiecare fu mulţumit de norocul ce dăduse peste el.

VIII.

La o lună după întâmplările pe care le-am povestit, Robin Hood, soţia lui şi toată ceata oamenilor veseli se întorseseră din nou sub copacii uriaşi ai pădurii Sherwood. Cam în aceeaşi vreme, mulţi normanzi, plătiţi cu dărnicie de regele Henric al II-lea pentru serviciile lor militare, îşi luară în primire domeniile ce le fuseseră dăruite de generozitatea regală. Unii din aceşti normanzi, obligaţi să treacă prin pădurea Sherwood pentru a ajunge la noile lor proprietăţi, au fost siliţi de ceata oamenilor veseli să plătească scump această trecere. Noii veniţi au protestat şi s-au plâns judecătorilor din oraşul Nottingham, însă plângerile, considerate drept exagerări, au rămas fără răspuns. Dar iată de ce şerifii şi alte personalităţi cu vază din oraş păstrau o tăcere prudentă.

Mulţi din membrii cetei lui Robin Hood se înrudeau cu locuitorii din Nottingham şi, cum era şi firesc, aceştia din urmă se foloseau de trecerea lor asupra şefilor civili sau

militari pentru a preîntâmpina orice măsură aspră ce s-ar fi putut lua împotriva oaspeţilor pădurii. Tare se mai temeau oamenii aceştia de treaba ca nu cumva, în caz că un atac victorios i-ar fi alungat pe oamenii veseli din adăpostul lor verde, într-o dimineaţă să aibă trista mulţumire de a vedea pe vreuna din rudele lor legănându-se cu ştreangul de gât în spânzurătoarea oraşului.

Totuşi, pentru că era necesar în ochii reclamanţilor, să se facă paradă de indignare şi de justiţie, răsplata făgăduită celui care ar fi izbutit să-l răpească pe Robin Hood fu dublată. Oricine se prezenta obţinea pe loc autorizaţia de a-l aresta pe faimosul proscris. Mulţi oameni înzestraţi cu o forţă fizică remarcabilă sau foarte hotărâţi s-au încumetat să pornească în această aventură, dar se petrecea un lucru cu totul neaşteptat: intrau şi ei, de bună voie, în ceata pădurarilor veseli.

Într-o dimineaţă, Robin şi Will Roşcovanul se plimbau prin pădure, când deodată îl văzură pe Much apărând în faţa lor, gâfâind şi leoarcă de năduşeală.

— Ce-l cu tine, Much? Îl întrebă, îngrijorat, Robin. Te-a urmărit cineva? Eşti tot o apă.

— Nu te speria, Robin – spuse tânărul, ştergându-şi faţa aprinsă. Slavă Domnului, n-am întâlnit nici o primejdie. M-am luptat cu ciomagul cu Arthur cel paşnic. Să mă bată Dumnezeu, dar băiatul ăsta are în braţe o putere de uriaş.

— Este adevărat, dragă Much şi e foarte greu să te baţi cu Arthur când el ia lupta în serios.

— Arthur nu-şi pierde o clipă sângele rece – adăugă Much. Însă cum nu cunoaşte adevăratele reguli ale artei, îşi datoreşte izbânda numai forţei nemărginite a muşchilor săi.

— Te-a silit să-l ceri îndurare?

— Te cred, căci altfel m-ar fi lăsat lat, fără suflare; acum s-a încăierat cu Micul-John, însă cu un asemenea potrivnic, înfrângerea lui Arthur nu poate fi pusă la îndoială, fiindcă de îndată ce începe să lovească prea tare, Micul-John îi

zvârle ciomagul din mână şi-l croieşte zdravăn pe spinare ca să-l înveţe minte să-şi domolească puterea.

— Cum de te-ai prins în luptă cu neîmblânzitul Arthur? Întrebă Robin.

— Fără nici o pricină, doar aşa ca să petrec un ceas plăcut şi să ne punem în mişcare trupurile într-un exerciţiu sănătos.

— Arthur este un luptător grozav – reluă Robin – într-o zi m-a biruit şi pe mine în lupta cu ciomagul.

— Pe dumneata? Întrebă Will.

— Da, vere dragă, m-a tratat cam la fel cum l-a tratat pe Much: flăcăul se slujeşte de ciomagul lui de lemn ca de un drug de fier.

— Cum s-a făcut de te-a biruit? Şi în ce loc anume? Întrebă Will, plin de curiozitate.

— Lupta a avut loc în pădure şi am să vă spun cum am făcut cunoştinţă cu Arthur. Eram singur; mă plimbam pe o cărare pustie, când, deodată, l-am zărit pe uriaşul Arthur, sprijinit în ciomagul lui ferecat, cu gura şi ochii căscaţi, uitându-se ţintă la o turmă de cerbi ce trecea liniştită la vreo sută de paşi de el. Înfăţişarea lui de uriaş şi expresia de naivă candoare ce-l lumina chipul m-au îndemnat să-mi bat joc de el. M-am strecurat tiptil în spatele lui şi, când am fost aproape, i-am ars un pumn zdravăn între spete. Arthur a tresărit, a întors capul şi m-a privit furios.

— Cine eşti tu – l-am întrebat eu – şi de ce hoinăreşti prin pădure? Semeni foarte bine cu un hoţ care se pregăteşte să fure un cerb. Fă-mi plăcerea şi şterge-o chiar acum! Eu sunt paznicul pădurii şi nu sufăr să văd pe aici vlăjgani de teapa ta.”

— Zău? Îmi răspunse el, nepăsător nevoie mare. Încearcă să mă goneşti dacă vrei să-mi iau tălpăşiţa, că eu nu vreau să plec. N-ai decât să-ţi chemi şi niscai ajutoare, dacă-ţi place, eu nu mă împotrivesc.”

— N-am nevoie de nimeni ca să te fac să respecţi legea şi voinţa mea, frumosule! I-am răspuns. Sunt obişnuit să mă

folosesc de propriile mele puteri, care, după cum vezi, sunt vrednice de respect. Am două mâini, o sabie, un arc şi săgeţi.”

— Micuţul meu pădurar – zise Arthur măsurându-mă din cap până în picioare, cu o privire plină de dispreţ – dacă am să-ţi trag o singură lovitură de ciomag peste degete, n-ai să te mai poţi sluji nici de sabie, nici de arc.”

— Vorbeşte cuviincios, băiete – m-am stropşit eu – dacă nu vrei să-ncasezi o ploaie de lovituri.”

— Adică să biciuieşti un stejar cu o trestie! Ai, micuţule? Cin' te crezi că eşti, înfumuratule? Află că nu mă sinchisesc de tine nici cât negru sub unghie. Însă, dacă vrei să te lupţi, sunt omul tău.”

— N-ai sabie” – i-am spus.

— N-am nevoie de sabie, căci am ciomag.”

— Atunci să-mi caut şi eu un ciomag la fel cu al tău.”

— Fie”! Spuse el. Şi Arthur se puse în gardă.

Prima lovitură i-am dat-o eu; am văzut cum îi ţâşneşte sângele din frunte şi cum i se prelinge pe obraji. Năucit, se trase înapoi. Eu am lăsat arma jos, însă el, văzându-mi gestul, care de bună seamă i se păru a fi victorios, începu să mânuiască ciomagul cu o forţă şi cu o dibăcie nemaipomenite. Şi lovea atât de vârtos, încât abia puteam să fac faţă loviturilor şi să ţin ciomagul cu mâinile încleştate. Sărind înapoi pentru a mă feri de o lovitură puternică, am pierdut din vedere să mă apăr, iar el, profitând de împrejurare, îmi trase una în cap, cea mai grozavă lovitură pe care am încasat-o vreodată! Am căzut pe spate ca străpuns de o săgeată, totuşi nu mi-am pierdut cunoştinţa şi am sărit repede în picioare. Lupta, întreruptă o clipă, începu din nou. Loviturile curgeau cu nemiluita şi atât de înspăimântătoare, încât abia-abia de puteam să mă apăr. Ne-am bătut aşa vreo patru ceasuri; ecoul loviturilor noastre răsuna în bătrâna pădure, iar noi ne învârteam unul în jurul celuilalt întocmai ca doi mistreţi care s-au încăierat. În cele din urmă, socotind că e de prisos să

continui o luptă în care n-aveam nimic de câştigat, nici măcar mulţumirea de a-mi fi ciomăgit potrivnicul, am aruncat ciomagul.

— Ei, destul! Am spus eu. Să punem capăt încăierării. Putem să ne croim aşa până mâine şi să ne facem praf unul pe celălalt fără nici un folos. Eşti liber să umbli prin pădure fiindcă eşti un băiat viteaz.”

— Foarte mulţumesc pentru marea cinste – îmi răspunse dispreţuitor. Datorită ciomagului meu mi-am câştigat dreptul de a face ce vreau, aşa că lui trebuie să-l mulţumesc, nu dumitale.”

— Ai dreptate, viteazule, însă o să-ţi fie cam greu să-ţi aperi acest drept dacă n-ai decât ciomagul ca să ţi-l valorifici. În pădurea verde mai sunt destui luptători pricepuţi şi n-ai să-ţi poţi păstra libertatea decât cu preţul unor capete sparte sau mădulare învineţite. Crede-mă, traiul la oraş este mai bun decât viaţa pe care ai duce-o aici.”

— Şi totuşi aş vrea să trăiesc în pădure” – răspunse Arthur.

Răspunsul viteazului meu adversar îmi dădu de gândit – continuă Robin. I-am cercetat din priviri statura înaltă, chipul prietenos şi sincer şi mi-am zis în sinea mea că un asemenea flăcău ar fi un mare noroc pentru mica noastră comunitate.

— Nu-ţi place să stai la oraş?” l-am întrebat.

— Nu – mi-a răspuns el – m-am săturat să mai fiu sclavul blestemaţilor de normanzi şi să-l aud că mă strigă mereu ba câine, ba sclav, ba slugă. Stăpânul meu m-a cinstit azi-dimineaţă cu cele mai josnice vorbe şi, nemulţumit să mă sâcâie cu limba lui de viperă, a vrut să mă lovească. N-am aşteptat să dea; un ciomag se găsea la îndemână, l-am înhăţat şi i-am trăsnit una pe spinare că şi-a pierdut cunoştinţa. Apoi am fugit.”

— Cu ce te-ndeletniceşti?” l-am întrebat.

— Sunt tăbăcar – mi-a răspuns – şi locuiesc de câţiva ani în comitatul Nottingham.”

— Ei bine, viteazul meu amic – i-am spus eu – dacă n-ai o slăbiciune deosebită pentru meşteşugul dumitale, ai putea să-l spui adio şi să e stabileşti aici. Eu sunt Robin Hood. Ai auzit de mine?”

— Cum să nu. Dar oare eşti cu adevărat Robin Hood? Adineauri mi-ai spus că eşti unul din paznicii pădurii.”

— Pe cuvântul meu de cinste că sunt Robin Hood!” i-am răspuns eu, întinzându-l mâna bietului băiat, uluit cum nu se mai poate.

— Adevărat?” bâigui el.

— Pe sufletul şi pe conştiinţa mea!”

— Atunci sunt într-adevăr foarte fericit că te-am întâlnit – adăugă Arthur, cu o expresie în care se citea bucuria – căci şi eu venisem în căutarea dumitale, generosule Robin Hood. Când mi-ai spus că eşti paznicul pădurii, te-am crezut şi n-am mai îndrăznit să-ţi mărturisesc ce vânt m-aducea la Sherwood. Vreau să intru în ceata voastră şi dacă mă primiţi, nu veţi avea alt slujitor mai devotat şi mai credincios decât Arthur cel Paşnic, tăbăcar din Nottingham.”

— Îmi place sinceritatea ta, Arthur – i-am spus eu – şi mă-nvoiesc să intri în ceata noastră, a oamenilor veseli. Legile noastre sunt simple şi puţine, însă ele trebuie respectate. În afară de asta, libertate desăvârşită. O să fii bine îmbrăcat, bine plătit şi bine tratat.”

— Inima îmi tresaltă în piept când te-aud, Robin Hood, iar la gândul că o să fac parte dintre ai voştri mă simt tare fericit. De altfel, eu nu sunt pentru dumneata chiar străin cu totul, aşa cum ai putea să crezi: Micul-John mi-e rudă. Unchiul meu din partea mamei s-a însurat cu mama Micului-John, care era soră cu sir Guy de Gamwell. Nu-l aşa că am să-l văd în curând pe Micul John? Ard de dorinţa să-l îmbrăţişez.”

— Am să-l chem repede aici” – i-am spus lui Arthur şi am sunat din corn.

Câteva clipe mai târziu, Micul-John se ivi în luminişul din pădure. La vederea sângelui care ne mânjise feţele cu pete îngrozitoare, Micul-John se opri brusc.

— Ce s-a-ntâmplat Robin? Strigă el, înspăimântat. Faţa ţi-e într-un hal făr' de hal!”

— Fiindcă am fost ciomăgit – i-am răspuns eu, calm – iar vinovatul se află în faţa dumitale.”

— Dacă vlăjganul ăsta te-a bătut, înseamnă că mânuieşte frumuşel ciomagul! Strigă Micul-John. Ei bine, am să-l plătesc cu vârî şi îndesat loviturile cu care te-a pricopsit. Ia vino încoace, băiete!”

— Opreşte-ţi braţul, prietene John şi întinde-l mâna unui aliat credincios, unei rude; tânărul acesta se numeşte Arthur.”

— Arthur din Nottingham, poreclit cel Paşnic?” întrebă John.

— Chiar el – răspunse Arthur. Nu ne-am mai văzut din copilărie, dar totuşi te recunosc, vere John.”

— Eu nu pot să spun acelaşi lucru – zise John, cu sinceritatea lui naivă. Nu-mi amimesc nici o trăsătură de a ta; dar asta n-are mare însemnătate, fie cum spui, vere şi fii binevenit. Vei găsi în pădurea verde din Sherwood inimi şi chipuri binevoitoare.”

Arthur şi John se îmbrăţişară, iar restul zilei îl petrecură în veselie.

— De atunci te-ai mai luptat vreodată cu Arthur? Îl întrebă Will pe Robin.

— N-am mai avut prilejul; de altfel, cred că m-ar birui iar şi asta ar fi pentru a treia oară.

— Cum? Pentru a treia oară? Strigă Will.

— Da, am mai mâncat o bătaie zdravănă de la Gaspard spoitorul de vase.

— Adevărat? Când asta? Fără îndoială că înainte de a intra în ceată.

— Da – răspunse Robin – m-am deprins să încerc eu însumi curajul şi forţa unui om înainte de a-l acorda încrederea. Nu

vreau să am drept tovarăşi nişte inimi slabe şi nişte capete uşor de doborât. Într-o zi l-am întâlnit pe Gaspard spoitorul pe drumul spre Nottingham. Ştiţi ce bărbat voinic şi lat în spate este, nu-l nevoie să vi-l mai descriu. De cum l-am văzut, mi-a plăcut înfăţişarea lui; mergea cu pas hotărât, fluierând un cântec vesel. I-am ieşit în cale.

— Bună ziua, viteaz prieten – i-am spus eu – după cum văd, eşti drumeţ. Cică umblă un zvon despre niscai veşti proaste; or fi adevărate?”

— Despre ce veşti anume vorbeşti? Mă întrebă el. Nu ştiu nici una care să merite să fie povestită; de altfel, vin de la Bamburg, sunt de meserie arămar şi nu mă interesează decât meşteşugul meu.”

— Şi totuşi vestea despre care-l vorba trebuie să te intereseze, viteazule. Am auzit că zece spoitori au fost puşi în lanţuri fiindcă s-au îmbătat.”

— Vestea dumitale nu face doi bani – îmi răspunse el. Dacă ar fi puşi în lanţuri toţi cei care beau, fii sigur că locul dumitale s-ar afla în primele rânduri ale osândiţilor, căci nu s-ar zice că dispreţuieşti un vin bun.”

— Aşa-l, nu sunt duşmanul unei sticle de vin roşu şi nu cred că se găseşte în lume un om vesel căruia să nu-l placă vinul. Ce te-a adus de la Bamburg pe meleagurile astea? Că, de bună seamă, nu te-a adus numai meşteşugul.”

— Ce-l drept, nu m-a adus meşteşugul – răspunse Gaspard. Am pornit pe urmele unui tâlhar, îl cheamă Robin Hood. Se dă o răsplată de o sută de scuzi de aur celui care va izbuti să pună mâna pe tâlhar, iar eu ţin foarte mult să câştig banii ăştia.”

— Cum, ai de gând să pui mâna pe el?” l-am întrebat eu pe arămar, căci eram nespus de mirat de felul grav şi liniştit în care îmi făcuse această ciudată mărturisire.

— Am un ordin de arestare semnat de rege” – mă lămuri Gaspard.

— Ordinul este în regulă?”

— În perfectă regulă: îmi dă dreptul să-l arestez pe Robin şi-mi făgăduieşte recompensa.”

— Vorbeşti de arestarea asta, încercată zadarnic de atâtea ori, ca şi cum ar fi cel mai uşor lucru din lume.”

— Pentru mine n-o să fie greu – zise arămarul; sunt puternic, am muşchi de oţel, un curaj fără pereche şi multă răbdare. După cum vezi, pot să sper să-l înhaţ.”

— Dar dacă l-ai întâlni din întâmplare, l-ai cunoaşte?”

— Nu l-am văzut niciodată; dacă aş şti cum arată la faţă, treaba ar fi pe jumătate făcută. În privinţa asta, dumneata eşti mai câştigat?

— Da, l-am întâlnit de două ori pe Robin Hood şi poate aş putea să te-ajut.”

— Frumosule, dacă faci asta – îmi spuse el – am să-ţi dau o parte bunicică din banii pe care-l voi câştiga.”

— Am să-ţi arăt un loc unde ai să-l poţi întâlni – i-am răspuns. Însă înainte de a merge mai departe cu învoiala noastră, aş vrea să văd şi eu ordinul de arestare; ca să fie bun, trebuie să fie bine întocmit.”

— Îţi rămân îndatorat pentru prevedere – îmi răspunse arămarul, neîncrezător – dar n-am să dau nimănui hârtia din mână. Nu mă-ndoiesc că este bună şi întocmită cum trebuie, eu sunt pe deplin încredinţat şi asta mi-ajunge, puţin îmi pasă dacă dumneata crezi sau nu. Robin Hood o să vadă ordinul regelui când o să-l am în mână, legat fedeleş de mâini şi de picioare.”

— Poate că ai dreptate, viteazule – i-am răspuns eu, nepăsător. La urma urmei, nici nu ţin morţiş, cum ţi s-ar părea, să mă-ncredinţez dacă ordinu-l bun au ba. Mă duc la Nottingham nu numai din curiozitate, dar şi din lipsă de treabă, căci am auzit azi-dimineaţă că Robin Hood o să vină în oraş. Dacă vrei să mă-nsoţeşti, am să ţi-l arăt pe faimosul proscris.”

— Te cred pe cuvânt, băiete – zise cu însufleţire arămarul – dar dacă, după ce-om ajunge la destinaţie, o să observ din

partea ta vreo şmecherie, ai să faci cunoştinţă cu ciomagul meu.”

Am ridicat dispreţuitor din umeri. Văzând gestul meu, izbucni în râs.

— N-o să-ţi pară rău că m-ai ajutat – spuse el – căci eu nu sunt om nerecunoscător.”

Când am ajuns la Nottingham, ne-am oprit la hanul lui Pat, iar eu am cerut stăpânului o sticlă cu bere specială. Arămarul, care umbla pe drum de dimineaţă, era mort de sete, aşa că berea dispăru repede. După bere, am cerut să ni se aducă vin, după vin iar bere şi aşa mereu vreme de un ceas încheiat. Arămarul golise, fără să-şi dea seama, toate sticlele care-l fuseseră puse dinainte, căci eu, prea puţin înclinat din fire să beau fără măsură, m-am mulţumit doar cu câteva pahare. Nu mai e nevoie să vă apun că omul meu s-a îmbătat turtă. Beat cum era, mi-a povestit în chip pompos cam în ce fel avea să facă şi să dreagă pentru a pune mâna pe Robin Hood; ajunse până acolo, încât, după ce-l făcea prizonier pe căpetenia oamenilor veseli, aresta întreaga ceată şi o ducea la Londra. Regele răsplătea vitejia lui Gaspard, dându-l bogăţii şi mare slujbă în stat, dar în clipa când ilustrul învingător era să se însoare cu o prinţesă din Anglia, alunecă de pe scaun şi, dormind buştean, se rostogoli sub masă. I-am luat punga arămarului: conţinea ordinul de arestare şi câţiva bani. Am plătit hangiului tot ce s-a băut şi i-am spus:

— Când omul ăsta s-o trezi, să-l ceri să-ţi plătească ce-a dat de duşcă; apoi, dacă întreabă cine sunt eu şi unde mă poate găsi, spune-l că locuiesc în pădure şi că mă numesc Robin Hood.”

Hangiul, un om foarte cumsecade în care am toată încrederea începu să râdă vesel.

— Fiţi liniştit, messire Robin – îmi spuse el – am să vă-ndeplinesc întocmai porunca şi dacă vrea să vă vadă, n-are decât să vă caute.”

— Ai înţeles, bravul meu – am răspuns eu, luând cu mine punga căldărarului. De altfel, fără doar şi poate că omul n-o să mă lase multă vreme să-l aştept.”

Zicând acestea, l-am salutat prieteneşte pe hangiu şi am plecat. Gaspard se trezi după vreo câteva ore de somn. Îşi dădu repede seama şi de absenţa mea şi de pierderea pungii.

— Hangiu! Strigă cu o voce de tunet. Am fost jefuit, sunt ruinat! Unde-l tâlharul?”

— Despre ce tâlhar vorbiţi?” întrebă hangiul, cu sânge rece.

— De tovarăşul meu. M-a jefuit.”

— Iată un lucru care nu-mi face nici o plăcere – spuse hangiul, foarte nemulţumit – căci aveţi de plată o sumă frumuşică.”

— De plată?! Repetă Gaspard, gemând. Nu mai am nimic, nimic, ticălosul mi-a luat tot. Aveam în pungă un ordin de arestare dat de rege. Cu această hârtie puteam să mă-mbogăţesc, puteam să pun mâna pe Robin Hood. Tâlharul ăsta necunoscut mi-a făgăduit că-mi dă ajutor, trebuia să mă ducă la căpetenia proscrişilor. Ah, nemernicul! A profitat de buna mea credinţă şi mi-a furat hârtia asta atât de preţioasă.”

— Ce?! Izbucni hangiul. I-ai mărturisit acelui tânăr gândurile rele care te-au adus la Nottingham?”

Arămarul se uită chiorâş la hangiu.

— S-ar zice că dumneata n-ai da o mână de ajutor tânărului îndrăzneţ care ar vrea să-l aresteze pe Robin Hood, nu-l aşa?”

— Pe legea mea! Răspunse hangiul. Robin Hood nu mi-a făcut nici un rău şi treburile lui cu autorităţile statului nu mă privesc. Dar cum dracu se face – continuă el – că ai băut cu el şi i-ai dat hârtia aceea, în loc să-l înhaţi?”

Arămarul îl privi uluit.

— Ce vrei să spui?”

— Vreau să spun că ai pierdut prilejul să-l înhaţi pe Robin Hood.”

— Cum adică?”

— A, că neghiob eşti! Robin Hood a fost adineauri aici; aţi intrat împreună, aţi băut împreună, iar eu am crezut că eşti din ceata lui.”

— Am băut eu cu Robin Hood?! Am ciocnit eu cu Robin Hood?!” strigă arămarul, înmărmurit.

— Da, da! De o mie de ori da!”

— Asta-l nemaipomenit! Exclamă nenorocitul, căzând pe scaun. Ah, dar las' pe mine, nu se va putea spune că şi-a bătut joc de Gaspard spoitorul şi a rămas nepedepsit. Ah, nemernicul! Ah, tâlharul! Începu el să urle. Aşteaptă tu, aşteaptă, pornesc eu în urmărirea ta.”

— Aş vrea să-mi plăteşti înainte de a te lăsa să pleci” – spuse hangiul.

— La cât se ridică suma?” întrebă furios Gaspard.

— Zece şilingi” – spuse gazda, încântat de chipul furios al nefericitului arămar.

— Nu pot să plătesc nici măcar un penny – zise Gaspard, întorcându-şi buzunarele pe dos. În schimb, am să-ţi las sculele mele pentru această nefericită datorie; face de trei sau de patru ori mai mult decât îmi ceri. Ai putea să-mi spui unde îl pot găsi pe Robin Hood?”

— Astă-seară, nu ştiu; dar mâine îl vei găsi pe omul dumitale vânând căprioarele regelui.”

— Bun, atunci amân pe mâine prinderea tâlharului” – răspunse arămarul, cu o siguranţă care-l puse pe gânduri pe hangiu. Căci – adăugă Robin – povestindu-mi toate acestea, hangiul mi-a mărturisit că, văzând furia lui Gaspard, s-a temut pentru mine. A doua zi de dimineaţă am început să caut nu căprioare, ci să-l întâlnesc pe arămar, dar n-a trebuit să caut multă vreme. Îndată ce m-a zărit, a tras un răcnet şi s-a repezit spre mine, amenințându-mă cu ciomagul.

— Cine-l bădăranul care îndrăzneşte să apară în faţa mea, într-un chip atât de puţin cuviincios?” am strigat eu.

— Nu-l nici un bădăran – răspunse arămarul – este păgubaşul, foarte hotărât să se răzbune.”

Spunând acestea, începu să mă atace cu ciomagul; m-am ferit din calea lui şi am tras sabia din teacă.

— Opreşte-te – i-am spus eu – nu ne batem cu arme asemănătoare; îmi trebuie şi mie un ciomag.”

Gaspard mă lasă să-mi pregătesc în linişte o cracă de stejar, apoi se năpusti din nou. Ţinea ciomagul cu amândouă mâinile şi trăgea în mine ca un tăietor de lemne într-un copac. Braţele şi pumnii începură să-mi slăbească şi-atunci am cerut încetarea luptei, căci nu era nici o cinste să câştigi într-o asemenea luptă.

— Vreau să te spânzur de primul copac din drum” – îmi spuse el, furios, aruncând ciomagul.

Am făcut un salt înapoi şi am sunat din corn; vlăjganul ăsta avea putere să mă trimită pe lumea cealaltă. Micul-John şi ceata oamenilor veseli alergară la chemarea mea. Mă aşezasem la rădăcina unui copac, frânt de oboseală şi, fără să scot un cuvânt, i-am arătat, cu un gest, lui Gaspard întăririle care sosiseră în ajutorul meu.

— Ce s-a întâmplat?” întrebă John.

— Dragul meu – am răspuns – iată un om care m-a ciomăgit zdravăn şi pe care ţi-l recomand pentru că merită stima noastră. Şi, întorcându-mă spre Gaspard, am adăugat: Dacă vrei să intri în ceata mea, vei fi binevenit.”

Arămarul a primit şi de atunci face parte din ceata noastră, după cum ştii.

— Eu, unul, prefer arcul şi săgeţile în locul tuturor ciomegelor din lume – spuse William – fie că le socoteşti un joc, fie arme de atac sau de apărare. După părerea mea, mi-ar plăcea să fiu trimis pe lumea cealaltă dintr-o singură lovitură decât să plec pe bucăţele şi-apoi prefer de o mie de ori rana pricinuită de săgeată decât durerile pe care le înduri după o lovitură de ciomag.

— Dragul meu – răspunse Robin – ciomagul aduce mari servicii acolo unde arcul este neputincios. Rezultatele sale nu depind de o tolbă plină şi când nu vrei moartea duşmanului, o ploaie de lovituri lasă amintiri mai dureroase decât rana făcută de o săgeată.

Vorbind aşa, cei trei prieteni se îndreptară spre drumul ce duce la Nottingham, când, deodată, le ieşi în cale o tânără cu ochii în lacrimi. Robin se repezi spre tânăra înlăcrimată.

— De ce plângi, copila mea? O întrebă el prietenos.

Fata izbucni în hohote.

— Vreau să-l văd pe Robin Hood – spuse ea. Fie-vă milă, messire şi duceţi-mă la el.

— Eu sunt Robin Hood, frumoasă copilă – răspunse tânărul, cu blândeţe – oamenii mei s-au purtat urât cu cei şaisprezece ani ai tăi? Ţi-e mama bolnavă? Vii să-mi ceri ajutor? Vorbeşte, sunt cu totul la dispoziţia ta.

— Messire, ne-a lovit o mare nenorocire. Trei din fraţii mei, care fac parte din ceata dumneavoastră, au fost făcuţi prizonieri de şeriful din Nottingham.

— Spune-mi, copilă, cum îi cheamă pe fraţii tăi?

— Adalbert, Edelbert şi Edroin, inimi vesele – răspunse fata printre suspine.

Un strigăt de durere scăpă de pe buzele lui Robin.

— Dragi tovarăşi – zise el – sunt cei mai viteji şi mai îndrăzneţi din toată ceata mea. Cum de-au căzut în mâna şerifului, mica mea prietenă? Întrebă Robin.

— Sărind să-l scape pe un tânăr, care era târât la închisoare fiindcă-şi apărase mama împotriva silniciei mai multor soldaţi. În clipa asta se înalţă spânzurătoarea la poarta oraşului, seniore Robin Hood; fraţii mei or să fie spânzuraţi acolo.

— Şterge-ţi lacrimile, frumoasă fată – răspunse Robin cu bunătate, fraţii tăi n-au de ce să se teamă, nu există nici un om din pădurea Sherwood care să nu fie gata să-şi dea viaţa pentru a-l salva pe cei trei viteji. Plecăm spre Nottingham; tu, întoarce-te acasă şi, cu glasu-ţi dulce,

liniştеşte inima întristată a tatălui tău, iar mamei tale spune-l că Robin Hood îi va înapoia copiii.

— Cerul să vă binecuvânteze, messire – murmură fata, surâzând printre lacrimi. Am auzit eu că totdeauna sunteţi gata să-l ajutaţi pe cei nenorociţi, să-l apăraţi pe cei săraci. Însă, seniore Robin, grăbiţi-vă căci fraţii mei sunt în primejdie de moarte.

— Încrede-te în mine, copilă dragă, voi ajunge la vreme. Întoarce-te degrabă la Nottingham şi nu sufla nimănui nici un cuvânt despre drumul pe care l-ai făcut la noi.

Tânăra îi apucă mâinile lui Robin Hood şi i le sărută cu căldură.

— Mă voi ruga toată viaţa pentru fericirea dumneavoastră, messire – spuse ea, emoţionată.

— Dumnezeu să te aibă în pază, copila mea! La revedere!

Copila porni în fugă pe drumul spre oraş şi dispăru curând sub frunzişul copacilor.

— Ura! Strigă Will. O s-avem ceva de făcut şi-am să mă distrez puţin. Acum, Robin, porunceşte!

— Du-te la Micul-John şi spune-l să adune toţi oamenii care-l sunt la îndemână şi să-l ducă la marginea pădurii dinspre Nottingham, dar să aibă grijă să nu fie văzuţi. Apoi, de îndată ce veţi auzi sunetul cornului meu, să vă croiţi drum până la mine, cu arcul întins sau cu sabia în mână.

— Ce-ai de gând să faci? Întrebă Will.

— Să mă duc în oraş şi să văd dacă pot găsi vreun mijloc ca să întârzii execuţia. Nu uitaţi, prieteni, că trebuie să acţionăm cu cea mai mare prudenţă, căci dacă ar afla şeriful că eu cunosc situaţia nefericită în care se găsesc oamenii mei, ar împiedica orice încercare de eliberare din partea mea şi ar porunci să-l spânzure pe tovarăşii noştri în interiorul castelului. Asta, cu privire la prizonieri. În ce ne priveşte pe noi, ştiţi bine că baronul s-a lăudat în gura mare că, dacă-l vom pica vreodată în mână, ne va atârna în spânzurătoarea oraşului. De astă dată şeriful a procedat bine şi repede, aşa că nu se teme că aş fi avut timp să fiu

încunoştinţat de soarta ce li se pregăteşte celor trei. Aşa stând lucrurile şi pentru a băga frica în locuitorii din Nottingham, îi va spânzura în public pe tovarăşii noştri. Eu plec îndată la oraş; tu du-te chiar acum, întâlneşte-ţi oamenii şi urmaţi întocmai sfaturile mele.

Acestea fiind zise, Robin Hood se îndepărtă în mare grabă. Abia se despărţi de tovarăşii lui, că întâlni în cale un pelerin cerşetor.

— Ce noutăţi mai sunt prin oraş, bunul meu bătrân? Întrebă Robin.

— Noutăţile din oraş vestesc lacrimi şi gemete, tinere – răspunse pelerinul. Trei tovarăşi de-ai lui Robin Hood urmează să fie spânzuraţi din porunca baronului Fitz Alwine.

Pe Robin îl fulgeră deodată un gând.

— Părinte – zise el – aş vrea să iau şi eu parte la executarea acestor tâlhari, dar fără să fiu recunoscut căci sunt paznic al bătrânei păduri. Vrei să-ţi schimbi hainele cu mine?

— Glumeşti, tinere?

— Nu, părinte, vreau să-ţi dau hainele mele şi eu să mă-mbrac cu ale dumitale. Dacă te-nvoieşti, am să-ţi dau patruzeci de şilingi pe care să-l foloseşti după plac.

Bătrânul cercetă plin de curiozitate pe acela care îi făcea o asemenea cerere.

— Hainele dumitale sunt frumoase – spuse el – veşmântul meu e rupt. E de necrezut că vrei să-ţi schimbi îmbrăcămintea dumitale nou-nouţă cu nişte biete zdrenţe. Cine insultă un bătrân săvârşeşte un mare păcat; îl insultă chiar pe Dumnezeu şi-l paşte nenorocirea.

— Părinte – zise Robin – respect părul dumitale alb şi rog pe Sfânta Fecioară să te ia sub ocrotirea ei. Eu nu ţi-am cerut acest lucru cu gând să te jignesc, ci pentru a face o faptă bună. Ţine – adăugă Robin, dându-l bătrânului vreo douăzeci de monede de aur – iată preţul înţelegerii noastre.

Pelerinul aruncă asupra banilor o privire lacomă.

— Tinerii au adesea idei trăsnite – spuse el – şi dacă eşti într-o clipă de veselă fantezie, nu văd de ce n-aş vrea să te mulţumesc.

— Aşadar – replică Robin – te rog să te dezbraci… Nădragii ăştia au fost meşteşugiţi de vreme – spuse Robin, vesel – căci dacă ar fi să judec după puzderia de petice din care sunt alcătuiţi, găseşti pe ei postavuri din toate cele patru anotimpuri.

Pelerinul râse.

— Veşmântul meu seamănă cu conştiinţa unui normand – răspunse el – este alcătuit din bucăţi şi bucăţele, pe când hainele dumitale sunt ca o inimă de saxon; puternică şi fără pată.

— Cuvintele dumitale sunt de aur, părinte – spuse Robin, îmbrăcând zdrenţele bătrânului, cu toată îndemânarea de care era în stare – şi dacă trebuie să-ţi laud spiritul, este de datoria mea să laud deopotrivă dispreţul vădit pe care ţi-l insuflă bogăţia, căci veşmântul dumitale este de o adevărată simplitate creştină.

— E nevoie să las blazonul pe haină? Întrebă pelerinul.

— Nu, părinte, căci nu-mi mai trebuie. Acum, după ce ne-am schimbat, dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Îndepărtează-te grabnic de această parte a pădurii şi, mai ales, spre binele dumitale, fereşte-te să mă urmăreşti. Porţi hainele mele, ai banii mei în buzunar, eşti bogat şi bine îmbrăcat, caută-ţi norocul la câteva mile departe de Nottingham.

— Îţi mulţumesc pentru sfat tinere, este întru totul pe potriva dorinţei mele tainice. Primeşte binecuvântarea unui bătrân şi dacă-l cinstit ceea ce ai de gând să faci, îţi doresc grabnică izbândă.

Robin îl salută curtenitor pe pelerin şi porni în grabă spre oraş. În clipa în care tânărul arcaş, astfel deghizat şi neavând drept armă decât un ciomag de stejar, ajungea la Nottingham, un pâlc de soldaţi călări ieşea din castel, îndreptându-se către marginea oraşului unde se ridicaseră trei spânzurători. Deodată prin mulţime se răspândi o

veste: călăul era atât de bolnav, încât sta gata-gata să dea ortul popii, aşa că nu mai putea trimite pe nimeni pe lumea cealaltă. Din ordinul şerifului se făcu o strigare: se căuta un om care, în schimbul unei recompense corespunzătoare, să primească a îndeplini slujba gâdelui.

Robin, care se strecurase în fruntea cortegiului, făcu un pas înfăţişându-se baronului Fitz Alwine.

— Nobile şerif – spuse el, vorbind pe nas – ce-mi daţi dacă mă-nvoiesc a-l înlocui pe călău?

Baronul se trase înapoi câţiva paşi, ca un om care se teme de o atingere primejdioasă.

— Socotesc că dacă ţi-aş da mai multe rânduri de haine, ai putea primi această recompensă – răspunse nobilul senior, măsurându-l pe Robin din creştet până în tălpi. Aşa că, cerşetorule, dacă vrei să ne scoţi din încurcătură, am să poruncesc să ţi se dea şase rânduri noi de haine şi pe deasupra, drepturile băneşti ale călăului, adică 13 soli.

— Şi cât îmi mai daţi, monseniore, dacă vă mai spânzur şi pe dumneavoastră? Întrebă Robin, apropiindu-se de baron.

— Păstrează o distanţă cuviincioasă, cerşetorule şi repetă ce mi-ai spus că n-am auzit.

— Mi-aţi oferit şase rânduri noi de haine şi 13 soli – reluă Robin – ca să-l spânzur pe ăşti bieţi flăcăi. Întreb ce mai adăugaţi la răsplata mea dacă mă însărcinez să vă spânzur şi pe dumneavoastră împreună cu o duzină de câini normanzi.

— Ticălos neruşinat! Ce-nseamnă cuvintele astea? Strigă şeriful, foarte uimit de îndrăzneala pelerinului. Ştii tu cu cine vorbeşti? Slugoi obraznic, încă un cuvânt şi vei fi a patra pasăre ce se va legăna de braţul spânzurătorii.

— Cred că aţi băgat de seamă, seniore – replică Robin – că nu mi-s decât un biet om îmbrăcat ca vai de lume, nu?

— Da, ce-l drept, îmbrăcat ca vai de lume…

— Răspunse şeriful, făcând un gest de silă.

— Ei bine! Zise eroul nostru. Mizeria asta exterioară ascunde o inimă mare, o fire tare gingaşă. Sunt foarte

simţitor la insultă şi simt dispreţul şi ocara la fel ca şi domnia voastră, nobile baron. Dumneavoastră n-aţi avut nici un scrupul ca să-mi primiţi serviciile şi, totuşi vă bateţi joc de sărăcia în care mă aflu.

— Tacă-ţi gura, cerşetor palavragiu! Îndrăzneşti să te compari cu mine, eu, lordul Fitz Alwine? Ce, eşti nebun?!

— Eu sunt un biet om – spuse Robin – un biet om tare nenorocit.

— N-am venit aici ca s-ascult trăncănelile unuia de teapa ta – zise baronul, nerăbdător. Dacă refuzi propunerea pe care ţi-o fac, pleacă! Dacă o primeşti, treci la treabă!

— La drept vorbind, nu ştiu în ce constă slujba mea – răspunse Robin, încercând să câştige timp pentru a îngădui oamenilor săi să ajungă la marginea pădurii. N-am făcut niciodată meseria de călău şi mulţumesc Sfintei Fecioare că n-am făcut-o. Blestemată fie îndeletnicirea asta şi ticălosul care o exercită!

— Ah, bădăranule, îţi baţi joc de mine? Zbieră baronul, scos din fire de obrăznicia lui Robin. Ascultă, dacă nu te-apuci numaidecât de treabă, am să pun oamenii să te snopească în bătaie.

— Şi cu asta aţi făcut vreun pas mai 'nainte, monseniore? Spuse Robin. Credeţi că veţi găsi pe altcineva care să se învoiască acum pe loc a se supune poruncilor dumneavoastră? Nu. S-a făcut o strigare care a fost auzită de toţi şi totuşi eu sunt singurul care m-am înfăţişat să vă îndeplinesc dorinţa.

— Înţeleg eu unde vrei s-ajungi, ticălos netrebnic! Strigă şeriful, turbat de furie. Vrei să ţi se mărească suma făgăduită pentru a-l trimite pe lumea cealaltă pe cei trei bădărani.

Robin ridică din umeri.

— N-aveţi decât să puneţi pe cine vreţi să-l spânzure – răspunse el, arătând o totală nepăsare.

— Ba nicidecum, nicidecum – replică şeriful, cu glasul îndulcit – tu ai să te-apuci de treabă. Îţi îndoiesc răsplata şi

dacă n-ai să-ţi faci bine meseria, am să am dreptul să spun că eşti cel mai puţin conştiincios călău din lume.

— Dacă aş vrea să-l ucid pe nenorociţii ăştia – răspunse Robin – m-aş mulţumi cu plata pe care mi-aţi oferit-o; dar nu vreau câtuşi de puţin să-mi mânjesc mâinile atingând spânzurătoarea.

— Ce spui, ticălosule? Răcni baronul.

— Aşteptaţi, monseniore, am să chem nişte oameni care, la porunca mea, or să vă scape pentru totdeauna de neplăcerea de a-l mai vedea pe aceşti fioroşi vinovaţi. Sfârşindu-şi vorba, el îşi scoase cornul: o cascadă de sunete ca o fanfară se revărsa în văzduh în timp ce Robin îl apucă cu amândouă mâinile pe baronul înspăimântat. Monseniore – spuse el – viaţa dumneavoastră atârnă de un singur gest; dacă faceţi o mişcare, vă înfig cuţitul în inimă. Interziceţi servitorilor dumneavoastră să vă dea ajutor – adaugă Robin, ridicând deasupra capului bătrânului ditamai cuţitul de vânătoare.

— Soldaţi, rămâneţi pe locurile voastre! Strigă baronul cu voce puternică.

Soarele sclipea în lama strălucitoare a cuţitului şi acest reflex luminos îl ameţea pe bătrânul senior, făcându-l să aprecieze puterea adversarului său. De aceea, în loc să opună o rezistenţă imposibilă, se supuse gemând.

— Ce vrei de la mine, cinstite pelerin? Îngăimă baronul, încercând să dea glasului său o blândeţe binevoitoare.

— Viaţa celor trei oameni pe care vreţi să-l spânzuraţi, milord – spuse Robin Hood.

— Nu pot să-ţi acord această favoare, viteazul meu drag – răspunse bătrânul. Nefericiţii ăştia au omorât cerbii care aparţin regelui şi vina asta se pedepseşte cu moartea. Tot Nottingham-ul ştie de fărădelegea pe care au săvârşit-o şi de osândirea lor, aşa că, dacă dintr-o slăbiciune condamnabilă, aş pleca urechea la rugăminţile tale, regelui i s-ar aduce la cunoştinţă această bunătate a mea de neiertat.

În acel moment se iscă în mulţime o mare agitaţie şi se auziră şuierând săgeţile. Robin, văzând că oamenii săi sosiseră, scoase un strigăt.

— Ah, dumneata eşti, Robin Hood! Strigă baronul, cu un aer vrednic de milă.

— Da, milord – răspunse eroul nostru – sunt într-adevăr Robin Hood.

Ocrotiţi prieteneşte de locuitorii oraşului, oamenii veseli se iviră din toate părţile. Will Roşcovanul şi oamenii lui se amestecară repede cu cei trei tovarăşi ai lor. După eliberarea prizonierilor, baronul Fitz Alwine înţelese că singurul mijloc de a scăpa teafăr dintr-o situaţie atât de critică era de a se înţelge cu Robin Hood.

— Duceţi-l repede pe osândiţi de aici – îi zise el – soldaţii mei, mânioşi din pricina unei înfrângeri suferite de curând pe care n-au uitat-o, ar putea să se împotrivească, zădărnicindu-ţi planul.

— Curtenia de care daţi dovadă este pornită din teamă – zise Robin Hood, râzând. Nu mi-e frică de împotrivirea soldaţilor dumneavoastră. Datorită numărului şi vitejiei lor, oamenii mei sunt de neînvins.

Apoi, Robin Hood îl salută cu ironie pe bătrân, îi întoarse spatele şi porunci oamenilor săi să se întoarcă în pădure. Chipul palid ca de ceară al baronului exprima în acelaşi timp şi furie şi spaimă; el îşi adună trupa, încălecă şi se îndepărtă în grabă.

Locuitorii oraşului Nottingham, care nu osândeau câtuşi de puţin braconajul, îi înconjurară pe oamenii veseli, strigând „ura” şi copleşindu-l de laude. Apoi, notabilităţile oraşului, la largul lor după fuga baronului, îşi dădură în vileag dovezile lor de simpatie faţă de Robin Hood, în timp ce părinţii tinerilor prizonieri îmbrăţişau genunchii eliberatorului fiilor lor. Mulţumirile modeste, dar sincere ale acestor oameni sărmani îi mergeau la inimă lui Robin mai mult decât ar fi putut s-o facă nişte sentimente exprimate într-o retorică înflorită.

IX.

Trecuse un an din ziua în care Robin îl ajutase cu atâta generozitate pe sir Richard de la Plaine, iar de câteva săptămâni oamenii veseli se stabiliseră din nou în pădurea din Barnsdale. Încă din dimineaţa zilei hotărâte pentru vizita cavalerului, Robin Hood se pregăti să-l primească, dar ceasul întâlnirii sosi fără a-l aduce şi pe debitorul aşteptat.

— N-o să vină – spuse Will Roşcovanul, care, stând la umbra unui copac, între Micul-John şi Robin Hood, cerceta cu oarecare nerăbdare drumul ce se aşternea în faţa lui.

— Nerecunoştinţa lui sir Richard o să ne servească drept lecţie – răspunse Robin. Ea o să ne înveţe să nu ne mai încredem în făgăduiala oamenilor; însă cum mie oamenii îmi sunt dragi, n-aş vrea să fiu înşelat de sir Richard, căci în viaţa mea n-am văzut un om pe al cărui chip să fi fost mai limpede întipărită loialitatea şi buna-credinţă şi mărturisesc că, dacă debitorul meu nu-şi respectă cuvântul, n-aş mai şti după ce semn exterior ai mai putea recunoaşte un om cinstit.

— Eu sunt încredinţat că acest cavaler cumsecade va veni – spuse Micul-John. Cu un ceas mai înainte de a se ascunde soarele după copaci, sir Richard va fi aici.

— Să te-audă Dumnezeu, dragă John! Exclamă Robin Hood. Căci vreau să cred şi eu, ca şi dumneata, că vorba unui saxon este un legământ de onoare. Am să stau aici până se vor ivi primele stele şi de nu va veni, absenţa lui va însemna pentru mine că mi-a murit un prieten. Luaţi-vă armele, prieteni, chemaţi-l şi pe Much şi plimbaţi-vă tustrei pe drumul ce duce spre mânăstirea Sfânta Maria. Poate o să-l vedeţi pe sir Richard, iar în lipsa acestui nerecunoscător, pe vreun normand bogat sau chiar vreun nenorocit înfometat. Vreau să văd un chip necunoscut, porniţi în căutarea unei aventuri şi aduceţi-mi pe cineva să ia masa cu mine.

— Iată un fel ciudat de a te mângâia, dragă Robin – spuse Will, râzând. Dar fie precum doreşti! O să-ţi căutăm o

distracţie trecătoare.

Cei doi tineri îl strigară pe Much şi după ce acesta răspunse la chemare, plecară toţi trei în direcţia arătată de Robin.

— Robin este foarte trist azi – spuse Will, gândind cu glas tare.

— De ce? Întrebă Much, surprins.

— Pentru că i-e teamă că s-a păcălit încrezându-se în sir Richard de la Plaine – replică Micul-John.

— Nu văd de ce greşeala asta ar putea fi o pricină de supărare pentru Robin – vorbi Will. Nevoie de bani n-avem şi patru sute de scuzi, mai mult sau mai puţin, în ladă…

— Robin nu se gândeşte la bani – îl întrerupse John, cu o voce cam iritată – ceea ce spui, vere dragă, este o adevărată prostie. Robin e necăjit că a îndatorat o inimă nerecunoscătoare, asta e.

— Aud tropotul unui cal – zise Will. Să ne oprim.

— Mă duc înaintea călătorului! Strigă Much, pornind în fugă.

— Dacă este cavalerul, strigă-ne şi pe noi – spuse John.

William şi vărul lui aşteptară; Much se arătă curând pe cărare.

— Nu este sir Richard – spuse el, apropiindu-se de cei doi prieteni – sunt doi călugări dominicani însoţiţi de vreo doisprezece oameni.

— Dacă dominicanii au un alai după ei – zise John – înseamnă că sunt plini de aur, puteţi fi siguri. Drept care, eu zic că merită să-l poftim să ia masa cu Robin al nostru.

— Să mai chemăm câţiva oameni veseli? Întrebă Will.

— Nu-l nevoie, inima slugilor stă în picioare şi într-atâta este ea sclava acestora din urmă, încât, în faţa primejdiei, alcătuiesc un tot şi nu ştiu decât un singur lucru: să dea bir cu fugiţii. O să vedeţi că am avut dreptate. Atenţie, iată-l pe călugări! Ţineţi minte că trebuie neapărat să-l ducem lui Rouin; prietenul nostru se plictiseşte şi pentru el va fi o distracţie plăcută. Pregătiţi-vă arcurile şi fiţi gata să tăiaţi

drumul frumoasei cavalcade. William şi Much se grăbiră să îndeplinească porunca şefului lor. Dând cotul drumului care şerpuia capricios printre două rânduri de copaci, călătorii îi zăriră pe pădurari şi poziţia duşmănoasă pe care o luaseră. Înspăimântaţi de această primejdioasă întâlnire, oamenii îşi opriră caii, iar călugării, care se găseau în fruntea micii coloane, încercară să se ascundă în spatele slujitorilor.

— Nu vă mişcaţi, părinţeilor – strigă poruncitor John, căci altfel vă lovesc de moarte!

Călugării se îngălbeniră pe rând, dar, văzând că se află în puterea pădurarilor, se supuseră ordinului dat cu atâta violenţă.

— Scumpul meu străin – spuse unul dintre călugări, schimonosind un zâmbet dulceag – ce vreţi de la un umil slujitor al sfintei biserici?

— Vreau să grăbiţi pasul cailor; stăpânul meu v-aşteaptă de trei ceasuri, aşa că mâncarea o să se răcească.

Dominicanii schimbară o privire plină de îngrijorare.

— Tâlcul vorbelor dumneavoastră este pentru noi o taină, prietene; vă rog să ne lămuriţi – răspunse călugărul, cu o voce mieroasă.

— Vă mai spun o dată şi asta nu-l nevoie s-o mai lămuresc: stăpânul meu v-aşteaptă.

— Cine este stăpânul dumneavoastră, prietene?

— Robin Hood – răspunse scurt Micul-John.

Un fior de spaimă asemenea unei rafale îngheţate îi străbătu pe însoţitorii călugărilor. Ei aruncară în jurul lor priviri temătoare, crezând, fără îndoială, că vor vedea vreun proscris ţâşnind din mijlocul desişului isau al pădurii.

— Robin Hood? Repetă călugărul, cu o voce mai mult spartă decât muzicală. Îl cunosc pe Robin Hood: este un tâlhar înrăit pe capul căruia s-a pus preţ.

— Robin Hood nu este un tâlhar – răspunse furios Micul-John – şi nu sfătuiesc pe nimeni să se facă ecoul acuzării neruşinate pe care aţi adus-o nobilului meu stăpân. Însă n-am timp să discut cu dumneavoastră despre o treabă atât

de gingaşă. Robin Hood vă pofteşte la masă, urmaţi-mă fără împotrivire. Cât despre slugi, le poftesc să-şi ia tălpăşiţa dacă vor să scape cu viaţă. Will şi Much, doborâţi-l la pământ pe primul care ar vrea să rămână aici împotriva voinţei mele.

Pădurarii, care în timpul convorbirii dintre călugăr şi Micul-John îşi lăsaseră arcurile în jos, le ridicară numaidecât pregătindu-se să trimită săgeata ucigătoare. Văzând arcurile ridicate şi îndreptate împotriva lor, servitorii călugărilor dădură pinteni cailor şi dispărură cu o grabă care merita toate laudele pentru firea lor prevăzătoare.

Călugării se pregăteau să urmeze pilda însoţitorilor lor, când John înhaţă caii de căpestre şi-l sili să rămână pe loc. În spatele dominicanilor, John zări un lacheu care părea a avea sarcina să ducă un cal de povară, iar lângă lacheu, îngheţat de spaimă, sta un băiat purtând veşminte de paj. Mai curajoşi decât oamenii din escortă, cei doi copii nu dezertaseră de la posturile lor.

— Păzeşte-l p-ăşti doi tineri caraghioşi – îi spuse John lui Will Roşcovanul. Lor le dau voie să-şi urmeze stăpânii.

Robin stătea la umbra copacului „Întâlnirii”; de cum îl zări pe John şi pe însoţitorii săi, se ridică repede, merse în întâmpinarea lor şi-l salută călduros pe călugări. Această bună-cuviinţă îi făcu pe dominicani să creadă că nu se găsesc în faţa lui Robin Hood, de aceea nu-l răspunseră la salut.

— Robin, nu-l lua în seamă pe neobrăzaţii ăştia – spuse John, mânios de necuviinţa călugărilor. Sunt oameni lipsiţi de bună creştere; niciodată n-ai s-auzi de la ei o vorbă bună faţă de săraci şi nici nu sunt curtenitori faţă de cineva.

— N-are nici o importanţă – răspunse Robin – îi cunosc eu pe călugări şi n-aştept de la ei nici cuvinte frumoase, nici zâmbete curtenitoare. Buna-cuviinţă este o datorie şi eu sunt sclavul ei. Dar – ce-ai acolo, Will? Întrebă Robin, privind spre cei doi paji şi spre calul de povară.

— Rămăşiţele unei trupe alcătuite dintr-o duzină de oameni – răspunse tânărul râzând.

— Şi ce-ai făcut cu grosul acestei trupe viteze?

— Nimic; văzând arcurile noastre încordate, a fost cuprinsă de spaimă şi de zăpăceală; a fugit fără măcar să se uite înapoi.

Robin izbucni în râs.

— Preacinstiţi călugări – li se adresă el – de bună seamă că după o călătorie atât de lungă vă e foame; nu vreţi să luaţi masa cu mine?

Dominicanii se uitară atât de speriaţi la oamenii veseli care sosiseră la chemarea cornului, încât Robin le vorbi cu blândeţe, ca să-l liniştească:

— Nu vă temeţi, bunilor călugări, nimeni nu vă va face nici un rău; aşezaţi-vă la masă şi mâncaţi după pofta inimii.

Călugării se supuseră, dar se vedea cât de colo că nu se simţeau prea liniştiţi de vorbele binevoitoare ale tânărului şef.

— Unde se găseşte mânăstirea dumneavoastră – întrebă Robin – şi cum se numeşte?

— Eu aparţin de mânăstirea Sfânta Maria – răspunse cel mai bătrân dintre călugări – şi sunt marele chelar al mânăstirii.

— Fiţi bine venit, frate – spuse Robin. Sunt fericit să primesc un om ca dumneavoastră. O să vă exprimaţi părerea asupra vinului meu, căci în privinţa aceasta trebuie să fiţi un judecător neîntrecut. Îndrăznesc chiar să sper că o să-l găsiţi după gustul dumneavoastră, căci, fiind şi eu foarte pretenţios, beau întotdeauna vin de cea mai bună calitate. Neîncrederea călugărilor se risipi încetul cu încetul şi ei mâncară cu poftă, iar chelarul recunoscu deschis că bucatele sunt straşnice, iar vinul, deosebit de bun, adăugând că este o adevărată plăcere să mănânci pe iarbă verde, cu tovarăşi atât de veseli.

— Dragă frate – spuse Robin, la sfârşitul mesei – aţi părut uimit că aţi fost aşteptat la masă de un om pe care nu-l

cunoaşteţi. Am să vă explic în puţine cuvinte misterul acestei invitaţii. Acum un an am împrumutat o sumă de bani unui prieten al stareţului dumneavoastră şi am primit drept garanţie pe Maica Domnului Nostru Isus, sfânta noastră patroană. Încrederea mea în bunătatea Fecioarei divine mi-a dat convingerea că, la sorocul hotărât pentru achitarea datoriei, voi primi, pe o cale oarecare, banii pe care i-am împrumutat. Aşa că am trimis trei dintre tovarăşii mei în întâmpinarea călătorilor; ei v-au văzut şi v-au adus la mine. Aparţineţi unei mânăstiri, iar eu nu pot pune la îndoială misiunea delicată ce v-a fost încredinţată de prevăzătoarea şi generoasa bunăvoinţă a sfintei dumneavoastră patroane. Aţi venit în numele ei să-mi înapoiaţi banii pe care i-am dat unui nenorocit; fiţi bineveniţi!

— Mi-e cu desăvârşire necunoscută datoria de care-mi vorbiţi, messire – răspunse călugărul – şi nu v-am adus nici un ban.

— Vă-nşelaţi, părinte, sunt sigur că lăzile acelea ferecate de pe cal, pe care le-aţi dat în seama pajilor, conţin suma ce mi se datorează. Câte monede de aur aveţi în această drăgălaşă ladă îmbrăcată în piele şi atât de trainic legată pe spinarea nefericitului patruped?

Călugărul, năucit de întrebarea lui Robin Hood, se făcu alb ca varul la faţă şi bâlbâi cu o voce de neînţeles:

— N-am cine ştie ce, messire: cel mult vreo douăzeci de monede de aur.

— Numai douăzeci de monede de aur? Repetă Robin, ţintuindu-l pe călugăr cu o privire aspră.

— Da, messire – răspunse călugărul, a cărui faţă palidă se lumină deodată de o roşeaţă puternică.

— Dacă spuneţi adevărul, frate – adăugă Robin, pe un ton prietenos – nu mă voi atinge de nici un ban din mica dumneavoastră comoară, ba mai mult încă, am să vă dau bani atât cât veţi avea nevoie. Dar dacă, dimpotrivă, aţi avut proasta inspiraţie să mă minţiţi, n-am să vă las nici măcar un penny. Micule-John – continuă Robin – cercetează

cufăraşul cu pricina şi, dacă ai să găseşti numai douăzeci de monede de aur, respectă avutul oaspetelui nostru; dacă suma e dublă sau triplă, ia-o toată.

Micul-John se grăbi să îndeplinească ordinul lui Robin. Călugărului îi pieri culoarea din obraji; o lacrimă de furie i se prelinse de-a lungul feţei, el îşi încleştă spasmodic mâinile şi lăsă să-l scape din gâtlej o exclamaţie înfundată.

— Ah! Ah! Zise Robin, privindu-l pe călugăr. Pare-se că cele douăzeci de monede de aur sunt într-o tovărăşie foarte numeroasă. Ei, John, oaspetele nostru e chiar atât de sărac pe cât spune? Întrebă Robin.

— Nu ştiu dacă-l sărac – răspunse John – dar ce e sigur este c-am găsit în ladă opt sute de monede de aur.

— Lăsaţi-mi banii, messire – se rugă călugărul – nu sunt ai mei; eu răspund de ei faţă de superiorul meu.

— Cui duceaţi aceste opt sute de monede de aur? Întrebă Robin.

— Inspectorilor mânăstirii Sfânta Maria, din partea abatelui nostru.

— Inspectorii abuzează de dărnicia abatelui dumneavoastră, părinte şi rău fac că cer un preţ atât de mare pentru câteva cuvinte de iertăciune. De data asta nu vor primi nimic şi le veţi spune că Robin Hood, având nevoie de bani şi i-a însuşit pe cei pe care-l aştepta.

— Mai este o lădiţă – spuse John – pot s-o deschid?

— Nu – răspunse Robin – mă mulţumesc cu cele opt sute ds monede de aur. Domnule călugăr, sunteţi liber să vă continuaţi drumul. Aţi fost tratat cu bună-cuviinţă şi sper să plecaţi pe de-a-ntregul mulţumit.

— Eu nu numesc bună-cuviinţă o invitaţie silită şi un furt pe faţă – ripostă călugărul, cu asprime în glas. Iată-mă obligat să mă întorc la mânăstire şi ce-am să-l spun stareţului?

— Îl veţi saluta din partea mea – răspunse râzând Robin Hood. Mă cunoaşte preacinstitul părinte şi amintirea caldei prietenii dintre noi îi va face nespusă plăcere.

Călugării încălecară şi, cu inima clocotind de mânie, porniră în galop pe drumul care trebuia să-l ducă la mănăstirea Sfânta Maria.

— Sfânta Fecioară fie binecuvântată! Strigă Micul-John. Ea ne-a înapoiat banii pe care i-ai împrumutat lui sir Richard şi chiar dacă acesta nu şi-a ţinut cuvântul, tot ne putem mângâia fiindcă, la urma urmelor, n-am pierdut nimic.

— Eu nu mă împac atât de uşoar că mi-am pierdut încrederea în cuvântul unui saxon – răspunse Robin – şi aş fi fost mai bucuros să primesc vizita lui sir Richard, sărac lipit pământului, decât să fiu încredinţat că este un nerecunoscător şi un om lipsit de onoare.

— Nobilul meu stăpân! Strigă deodată o voce veselă dinspre luminiş. Un cavaler vine pe drumul mare; e însoţit de vreo sută de oameni înarmaţi până-n dinţi. Să le-aţinem calea?

— Sunt normanzi? Întrebă repede Robin.

— Rar vezi saxoni cu veşminte atât de bogate cum sunt călătorii aceştia – răspunse flăcăul care vestise apropierea numeroasei trupe.

— Atunci, alarmă, oameni veseli! Strigă Robin. Luaţi-vă arcurile şi la posturi! Pregătiţi-vă săgeţile, dar nu trageţi mai înainte de a primi ordin să începeţi atacul.

Oamenii dispărură, iar răscrucea unde se găsea Robin păru, dintr-o dată, pustie.

— Nu vii cu noi? Îl întrebă John pe Robin, care rămăsese nemişcat la rădăcina copacului.

— Nu – răspunse tânărul – vreau să-l aştept pe străini şi sa văd cu cine avem de-a face.

— Atunci rămân şi eu cu dumneata – răspunse John. E periculos să rămâi singur: săgeata zboară aşa de repede. Dacă te loveşte, cel puţin voi fi aici ca să te apăr.

— Vreau să te păzesc şi eu – spuse Will, aşezându-se lângă Robin, care se întinsese alene pe iarbă.

Sosirea atât de neaşteptată a unei trupe aproape formidabile, faţă de numărul mic al pădurarilor, care, mai

tot timpul, se aflau răspândiţi pretutindeni în pădure, îi pricinui lui Robin o vagă îngrijorare şi de aceea nu voia să înceapă ostilităţile mai înainte de a se încredinţa că victoria este posibilă. Călăreţii înaintau repede spre luminiş. Când ajunseră la o bătaie de săgeată de locul unde stătea Robin, cel care părea a fi şeful se repezi în galop spre Robin.

— Este sir Richard! Strigă vesel John după ce se uită la aprigul călăreţ.

— Maică sfântă, îţi mulţumesc! Strigă Robin, sărind în picioare. Un saxon nu şi-a călcat cuvântul dat!

Sir Richard descălecă repede, alergă spre Robin şi i se aruncă în braţe.

— Dumnezeu să te ocrotească, Robin Hood! Spuse el, îmbrăţişându-l părinteşte pe tânăr. Dumnezeu să-ţi dea bucurie şi sănătate până în ultimul ceas!

— Fii binevenit în pădurea verde, scumpul meu cavaler! Răspunse emoţionat Robin. Sunt fericit să văd că ţi-ai ţinut făgăduiala şi că inima ţi-e plină de simţăminte frumoase pentru slujitorul tău devotat.

— Aş fi venit chiar cu mâna goală, Robin Hood, într-atât mă simt de onorat să-ţi strâng mâna; din fericire pentru inima mea, pot să-ţi înapoiez banii pe care mi i-ai împrumutat cu atâta delicateţe, bunătate şi curtenie.

— Aşadar, ţi-ai redobândit bunurile? Întrebă Robin Hood.

— Da şi cerul să-ţi răsplătească din belşug toată fericirea pe care ţi-o datorez.

Minunat îmbrăcaţi după moda timpului, oamenii alcătuiau o linie strălucitoare în jurul lui sir Richard; ei atraseră repede atenţia lui Robin.

— Trupa aceasta atât de frumoasă este a ta? Întrebă el.

— În clipa de faţă îmi aparţine – răspunse zâmbind cavalerul.

— Îmi place ţinuta oamenilor şi chipurile lor impunătoare – zise Robin, plăcut surprins. Par foarte disciplinaţi.

— Da, sunt viteji, cinstiţi şi credincioşi şi sunt toţi saxoni, le-am pus la încercare calităţile de care îţi vorbesc. Mi-ai

face un mare bine, dragul meu Robin, dacă ai vrea să dai poruncă oamenilor tăi să-mi găzduiască oamenii; au făcut un drum lung şi cred că au nevoie de câteva ceasuri de odihnă.

— Vor afla îndată ce înseamnă ospitalitatea unui pădurar – răspunse pe loc Robin. Oameni veseli – se adresă el tovarăşilor lui, care începuseră să se ivească din toate colţurile codrului. Străinii aceştia sunt fraţi de-ai noştri, sunt saxoni; le este foame şi sete. Vă rog să le-arătaţi cum ne purtăm noi cu prieteni care vin la noi în pădurea verde.

Pădurarii se grăbiră să dea ascultare ordinelor lui Robin, grabă care, de bună seamă, l-a mulţumit pe sir Richard, căci, mai înainte de a se retrage deoparte cu gazda la, el văzu iarba acoperită cu bucate, oale cu bere şi sticle cu vin.

Robin Hood, sir Richard, Micul-John şi Will se aşeşară dinaintea unei mese îmbelşugate, iar când ajunseră la desert, cavalerul începu să povestească întâmplările prin care trecuse din ziua când se întâlnise pentru prima dată cu eroul nostru.

— Nu pot să vă spun, dragii mei prieteni, cu ce sentimente de recunoştinţă şi de nesfârşită bucurie am părăsit pădurea aceasta, acum un an de zile. Inima îmi sălta în piept şi eram atât de grăbit să-mi văd soţia şi copiii, că am ajuns la castel într-un timp mai scurt decât îmi trebuie ca să vă istorisesc toată povestea mea.

— Suntem salvaţi!” am strigat eu, îmbrăţişându-l pe toţi ai mei, sărmanii! Soţia mea a izbucnit în lacrimi şi era gata să leşine, într-atât de copleşitoare au fost surpriza şi emoţia pe care le încerca.

— Cum îl cheamă pe generosul prieten care ne-a venit în ajutor?” m-a întrebat Herbert.

— Copiii mei – le-am spus eu – zadarnic am bătut la toate uşile, zadarnic am cerut ajutor de la cei care spuneau că ne sunt prieteni, n-am găsit milă decât la un om care mi-era necunoscut. Binefăcătorul acesta este un nobil proscris,

ocrotitorul săracilor, sprijinitorul năpăstuiţilor, răzbunătorul celor oropsiţi. Omul acesta este Robin Hood.”

Copiii mei au îngenuncheat alături de mama lor şi, cu evlavie, au înălţat spre Dumnezeu mulţumiri fierbinţi pornite dintr-o adâncă recunoştinţă. După ce au sfârşit cu această datorie a inimii, Herbert m-a rugat să-l dau voie să vină să te vadă, dar l-am lămurit că pornirea aceasta a lui atât de spontană mai degrabă te-ar stingheri decât te-ar încânta, deoarece ţie nu-ţi place să ţi se vorbească de faptele bune pe care le faci.

— Dragul meu cavaler – îl întrerupse Robin – să lăsăm această parte a povestirii şi spune-ne mai bine cum te-ai descurcat cu abatele de la Sfânta Maria.

— Răbdare, draga mea gazdă, răbdare – replică zâmbind sir Richard – nu vreau să te laud, fii liniştit; ştiu cât eşti de modest; totuşi cred că trebuie să-ţi spun că scumpa Lila şi-a unit rugăminţile cu ale lui Herbert, aşa că a trebuit să folosesc toată autoritatea mea de părinte ca să silesc aceste inimi tinere să se resemneze. Le-am făgăduit, în numele tău, că vor avea bucuria să te vadă la castel.

— Bine ai făcut, sir Richard, îţi făgăduiesc că într-una din zile am să-ţi cer ospitalitate – spuse afectuos Robin.

— Îţi mulţumesc draga mea gazdă. Am să-l vorbesc Lilei şi lui Herbert despre angajamentul pe care ţi l-ai luat, aşa că speranţa de a-ţi mulţumi prin viu grai îi va umple de mulţumire. Chiar a doua zi după sosirea mea – continuă sir Richard – m-am dus la mânăstirea Sfânta Maria. Mai târziu am aflat că, la ceasul când eu mă îndreptam spre mânăstire, abatele şi stareţul, aflaţi în sala de mese, vorbeau astfel despre mine:

— Acum un an – îi spunea stareţului abatele – un cavaler, al cărui domeniu este vecin cu mânăstirea, a împrumutat de la mine patru sute de monede de aur. Trebuie să-mi înapoieze această sumă împreună cu dobânda, de nu, toată averea lui îmi revine mie. După mine, ziua începută ia

sfârşit la amiază; prin urmare, socotesc că ceasul scadenţei a sosit şi cred că sunt stăpânul întregii sale averi.”

— Frate – răspunse stareţul, indignat – eşti crud; un biet om care are o datorie de plătit trebuie să aibă dreptul la o ultimă păsuire de douăzeci şi patru de ore. Ar fi ruşinos din partea dumitale să pretinzi o proprietate asupra căreia nu ai încă nici un drept. Procedând astfel, ruinezi un nenorocit, îl aduci la sapă de lemn, ori datoria dumitale ca membru al preasfintei biserici te obligă să uşurezi, pe cât îţi stă în putinţă, povara necazurilor care apasă pe umerii fraţilor noştri loviţi de năpastă.”

— Păstraţi-vă sfaturile pentru cei ce vor să le primească – răspunse abatele, iritat. Am să fac ce-o să cred eu de cuviinţă fără să ţin seama de reflecţiile dumneavoastră ipocrite. (În clipa aceea a intrat în sala de mese marele chelar). Aţi primit vreo veste de la sir Richard de la Plaine?” l-a întrebat abatele.

— Nu, dar asta n-are nici o importanţă. Tot ce ştiu, domnule abate, este că proprietatea lui e acum a dumneavoastră.”

— Marele judecător se află aici – replică abatele. Vreau să aflu de la el dacă pot să mă socotesc proprietarul castelului lui sir Richard.”

Abatele s-a dus să-l caute pe marele judecător, care, în schimbul unei sume de bani, i-a spus:

— Sir Richard n-o să vină astăzi; prin urmare, te poţi considera stăpânul întregii sale averi.”

Tocmai se rostea această judecată nedreaptă, când eu soseam la poarta mânăstirii. Ca să pun la încercare generozitatea creditorului meu, mă îmbrăcasem cu haine ponosite, la fel şi oamenii care mă însoţeau purtau veşminte foarte sărăcăcioase. Portarul mânăstirii mi-a ieşit înainte. Pe vremea fericită când fusesem bogat, îl cinstisem de multe ori, iar omul, cumsecade, îmi păstrase o amintire plină de recunoştinţă. El mi-a povestit convorbirea care avusese loc între abate şi stareţ. Lucrul acesta nu m-a mirat; ştiam că

nu trebuie să m-aştept la vreo binefacere din partea prea cucernicului om.

— Fiţi binevenit – continuă călugărul portar – sosirea dumneavoastră îi va face plăcere stareţului. Fără îndoială că domnul abate va fi mai puţin fericit, căci se şi crede proprietarul frumoasei dumneavoastră locuinţe. În sală veţi găsi multă lume, gentilomi, mai mulţi lorzi. Sper, sir Richard, că n-aţi dat crezare vorbelor mieroase ale superiorului nostru şi că aduceţi banii" – mai spuse portarul pe un ton de prietenească îngrijorare.

L-am liniştit pe bunul călugăr şi am intrat numai eu în sala unde toată lumea aceea adunată în mare consiliu lua măsuri ca să mi se aducă la cunoştinţă exproprierea domeniilor mele. Nobila adunare a fost atât de uluită când m-a văzut, încât s-ar fi zis că eram un strigoi înfricoşător venit dinadins de pe aceea lume ca să le răpesc o pradă râvnită cu atâta lăcomie. Am salutat sfios preacinstita adunare şi, cu un aer de prefăcută umilinţă, i-am spus abatelui:

— Domnule abate, mi-am ţinut făgăduiala, iată-mă."

— Mi-aţi adus banii?" întrebă repede sfinţia sa.

— Din păcate, nici un penny"…

Un zâmbet de fericire înflori pe buzele generosului meu creditor.

— Atunci de ce ai mai venit, dacă nu eşti în măsură să-ţi achiţi datoria?"

— Am venit să vă rog, cu tot respectul, să-mi îngăduiţi un răgaz de câteva zile."

— Cu neputinţă; după înţelegerea noastră, trebuie să-mi plăteşti chiar astăzi. Dacă nu poţi s-o faci, proprietăţile tale sunt ale mele; de altfel, aşa a hotărât şi marele judecător. Aşa este, milord?"

M-am prefăcut că sunt deznădăjduit şi l-am rugat pe abate să-l fie milă de mine şi să mă mai îngăduie trei zile. I-am înfăţişat soarta crudă care o aştepta pe soţia mea şi pe copii dacă i-ar fi alungat din casa lor. Abatele a rămas surd la

rugăminţile mele; plictisit de prezenţa mea, îmi porunci să părăsesc sala numaidecât. Scos din sărite din pricina purtării lui urâte, am ridicat semeţ fruntea şi, înaintând în mijlocul sălii, am pus pe masă un sac plin cu bani.

— Iată cele patru sute de monede de aur pe care mi le-aţi împrumutat; ceasul amiezii încă n-a sunat, aşa că am îndeplinit toate obligaţiile din înţelegerea pe care am încheiat-o amândoi şi, în ciuda vicleniilor dumneavoastră, proprietăţile mele nu-şi vor schimba stăpânul.”

Nu poţi să-ţi închipui, dragă Robin – zise râzând cavalerul, uimirea, turbarea, furia abatelui; întorcea capul când la dreapta, când la stânga, deschidea ochii, bolborosea cuvinte fără noimă. Parcă era nebun. După ce m-am bucurat o clipă de priveliştea asta de furie mută, am ieşit din sală şi m-am dus la căsuţa portarului. Acolo ne-am îmbrăcat cu veşminte pe potrivă şi eu şi oamenii mei şi, însoţiţi de o escortă vrednică de rangul meu, am intrat din nou în sală. Toată lumea a fost foarte uimită când a văzut schimbarea survenită în înfăţişarea mea; calm, am înaintat până înaintea jilţului ocupat de marele judecător şi i-am spus tare şi răspicat:

— Mă adresez dumneavoastră, milord, ca să vă întreb, în prezenţa onorabilei adunări care vă înconjură, dacă, după ce am îndeplinit toate condiţiile din înţelegerea pe care am semnat-o, pământurile şi castelul de la Plaine nu sunt şi rămân ale mele?

— Sunt ale dumneavoastră” – răspunse în silă judecătorul.

M-am înclinat în faţa acestei hotărâri drepte şi am părăsit mânăstirea cu sufletul plin de bucurie. În drum spre casă mi-am întâlnit soţia şi copiii.

— Fiţi fericiţi, scumpii mei – le-am spus îmbrăţişându-l – şi rugaţi-vă pentru Robin Hood, căci fără el, acum am fi fost nişte bieţi cerşetori. Şi-acum să căutăm să-l arătăm generosului Robin Hood că nu uităm binele pe care ni l-a făcut.”

Ne-am apucat de lucru chiar de a doua zi, iar pământul meu, bine lucrat, mi-a dăruit curând banii pe care mi i-ai împrumutat. Dragă Robin, ţi-aduc cinci sute de monede de aur, o sută de arcuri făcute din cel mai bun lemn de tisă şi tot atâtea săgeţi şi tolbe şi, pe deasupra, îţi dăruiesc trupa de oameni a căror ţinută frumoasă ai admirat-o adineauri. Oamenii sunt bine înarmaţi şi fiecare din ei are un straşnic cal de luptă. Primeşte-l să te slujească; o vor face cu recunoştinţă şi cu credinţă.

— Mi-aş pierde stima faţă de mine însumi dacă aş primi acest dar bogat, dragă cavalere – zise Robin, vădit emoţionat. Nu vreau să primesc nici măcar banii pe care mi i-ai adus. Marele chelar al mânăstirii Sfânta Maria a luat masa cu mine azi-dimineaţă, iar cheltuiala pe care a făcut-o aici ne-a adus în ladă sute de monede de aur. Nu iau niciodată bani de două ori în aceeaşi zi; am luat aurul călugărului în locul banilor tăi, aşa că faţă de mine eşti achitat. Ştiu, dragă cavalere, că veniturile proprietăţii tale s-au micşorat din pricina pretenţiilor regelui, de aceea ele trebuiesc cruţate. Gândeşte-te la copiii tăi; eu sunt bogat, normanzii trec mereu pe meleagurile astea şi sunt plini de aur. Să nu mai vorbim de servicii şi de recunoştinţă, măcar de ţi-aş putea fi de folos întru prosperitatea averii tale şi fericirea celor pe care-l iubeşti.

— Ai un fel atât de nobil şi de generos de a te purta – răspunse înduioşat sir Richard – încât mi s-ar părea că săvârşesc o necuviinţă insistând să primeşti darurile pe care le refuzi.

— Da, domnule cavaler şi să nu mai vorbim de asta – zise vesel Robin. Dar spune-mi, cum se face că ai venit atât de târziu la întâlnire?

— Venind încoace – răspunse sir Richard – am trecut printr-un sat unde avea loc o întrecere între cei mai voinici oameni din părţile de apus ale ţării: erau ocupaţi să se lupte între ei. Premiul hărăzit învingătorului era un taur alb, un cal, o şa cu un căpăstru bătut în ţinte de aur, o pereche de

mănuşi de oţel, un inel de argint şi un butoi cu vin vechi. M-am oprit şi eu o clipă ca să privesc lupta. Unul din luptători de statură potrivită dădea dovadă de atâta putere, încât era limpede că premiile aveau să-l încununeze triumful. Într-adevăr, după ce şi-a doborât toţi adversarii, a rămas singur în picioare, stăpân desăvârşit pe câmpul de luptă. Era gata să i se dea toate lucrurile pe care pe drept le câştigase, când cineva l-a recunoscut ca făcând parte din ceata dumitale.

— Şi era într-adevăr, unul din oamenii mei? Se grăbi Robin să întrebe.

— Da, se numea Gaspard.

— Aşadar, viteazul Gaspard a câştigat premiul?

— Le-a câştigat pe toate, însă, sub motiv că făcea parte din ceata oamenilor veseli, nu voiau să i le dea. Gaspard şi-a apărat dreptul cu îndrăzneală. Atunci doi sau trei luptători s-au apucat să pună lângă numele tău vorbe de ocară. Ar fi trebuit să vezi cu ce forţă şi cu ce plămâni ţi-a luat Gaspard apărarea. Vorbea aşa de tare şi dădea din mâini atât de bine, încât cuţitele au fost scoase din teacă. Bietul tău Gaspard era gata să fie biruit de numărul şi de viclenia duşmanilor săi, când, ajutat de oamenii mei, i-am pus pe toţi pe fugă. După ce i-am făcut acest mic serviciu viteazului băiat, i-am dat cinci monede de aur pentru butoiul cu vin şi i-am poftit pe fugari să facă degrabă cunoştinţă cu conţinutul acestuia. Aşa cum îţi închipui, n-au avut nimic împotrivă. Iar eu l-am luat cu mine pe Gaspard, ca să-l scap de răzbunarea pe care o întârziasem.

— Dragă cavalere, îţi mulţumesc că ai luat apărarea unuia din vitejii mei slujitori; cel care, cu puterea lui, îmi ajută tovarăşii are dreptul la prietenia mea veşnică. Dacă ai să ai vreodată nevoie de mine, dă-mi de veste şi braţul şi punga mea vor fi ale tale.

— Te voi socoti întotdeauna un adevărat prieten răspunse cavalerul – şi sper că şi tu, Robin, vei face la fel faţă de mine.

Ultimele ceasuri ale după-amiezii se scurseră în veselie, iar către seară, sir Richard îi însoţi pe Robin, pe Will şi pe Micul-John la castelul din Barnsdale, unde erau adunaţi toţi membri familiei Gamwell.

Sir Richard nu-şi putu stăpâni zâmbetul, admirând pe cele zece femei încântătoare care îi fură prezentate. După ce Will atrase atenţia cavalerului asupra frumoasei sale Maud, îl luă deoparte şi-l întrebă la ureche dacă a mai văzut vreodată un chip mai încântător decât acela al soţiei sale. Cavalerul începu să râdă şi-l şopti lui Will că ar fi lipsit de curtenie faţă de celelalte doamne dacă ar îndrăzni să-şi îngăduie să mărturisească cu glas tare ceea ce gândeşte despre frumoasa Maud. Încântat de acest răspuns graţios, Will îşi îmbrăţişă soţia, încredinţat că el este cel mai norocos dintre soţi şi omul cel mai fericit din lume.

După căderea nopţii, sir Richard părăsi Barnsdale şi, însoţit de o parte din oamenii lui Robin ca să-l călăuzească prin pădure, intră curând, cu suita-l numeroasă, în incinta castelului de la Plaine.

X.

Şeriful din Nottingham (vorbim de lordul Fitz Alwine, de fericită amintire), aflând că Robin Hood şi o parte din oamenii lui sunt plecaţi în Yorkshire, socoti că ar fi cu putinţă ca, ajutat de o trupă numeroasă de soldaţi viteji, să descotorosească pădurea Sherwood de tâlharii care, lipsiţi de şeful lor, s-ar găsi în imposibilitate de a se apăra. Plănuind această expediţie, lordul Fitz Alwine îşi propunea să supravegheze marginile bătrânei păduri ca să-l poată aresta pe Robin când acesta avea să se întoarcă. După cum ştim, soldaţii baronului nu erau nişte eroi ai curajului, de aceea baronul aduse de la Londra o trupă de soldaţi viteji şi-l pregăti chiar el pentru vânătoarea pe care avea de gând s-o pornească împotriva proscrişilor.

Oamenii veseli cunoşteau atâta lume la Nottingham, încât fură înştiinţaţi de soarta ce li se pregătea de către milostivul baron, mai înainte chiar, ca acesta să fi hotărât

ziua când trebuia să aibă loc sângeroasa bătălie. Acest interval de timp le dădu pădurarilor răgazul trebuitor ca să se pregătească pentru a întâmpina trupele seniorului.

Ispitiţi din cale afară de momeala unei mari răsplate, oamenii baronului mergeau la atac având o înfăţişare bravă de neînfrânt. Dar abia pătrunseră în pădure, că o ploaie ucigătoare de săgeţi se abătu asupra atacatorilor, încât jumătate dintre ei acoperi pământul cu cadavre. Prima salvă fu urmată de a doua, mai vie, mai năprasnică, mai ucigătoare; fiecare săgeată îşi atingea ţinta, iar trăgătorii rămâneau nevăzuţi.

După ce băgară spaima şi dezordinea în rândurile vrăjmaşilor, pădurarii ţâşniră din ascunzătorile lor şi, scoţând strigăte înfricoşătoare, doborâră la pământ pe toţi cei care încercau să se împotrivească. O panică înfricoşătoare împrăştie trupa, care, într-o neorânduială de nedescris, se întoarse la castelul din Nottingham. În această luptă ciudată n-a fost rănit nici măcar un singur om din ceata pădurarilor veseli. Spre seară, odihniţi, cu forţele refăcute şi bine dispuşi cum fuseseră înainte de luptă, ei adunară pe năsălii trupurile soldaţilor ucişi şi le aşezară în faţa porţilor castelului lordului Fitz Alwine.

Furios şi disperat, baronul îşi petrecu noaptea gemând de necaz. Îşi acuză oamenii, îşi spuse că a fost părăsit de sfântul lui patron, învinui toată lumea de înfrângerea armatei sale şi se declară un şef viteaz, victimă a relei credinţe a subordonaţilor săi. A doua zi, spre seară, după această tristă întâmplare, lordul Fitz Alwine primi vizita unui normand, un prieten de-al său, care venise însoţit de vreo cincizeci de oameni. Baronul îi povesti nefericita întâmplare, adăugând, fireşte, ca să-şi motiveze veşnicele înfrângeri, că ceata lui Robin Hood era invizibilă.

— Dragă baroane – spuse liniştit sir Guy de Gisborne (aşa se numea vizitatorul) – chiar dacă Robin Hood ar fi dracu în carne şi oase şi dacă mi s-ar năzări să-l smulg coarnele, aş face-o.

— Vorbele nu-s fapte, dragă prietene – răspunse acru bătrânul senior – uşor de zis: „Dac-aş vrea, aş face aşa şi pe dincolo”. Mă-ndoiesc că puteţi pune mâna pe Robin Hood.

— Dacă aş vrea să-l înhaţ – răspunse normandul, cu nepăsare – n-aş avea nevoie să fiu aţâţat. Mă simt destul de puternic ca să îmblânzesc un leu şi, la urma urmei, Robin Hood nu-l decât un om; un om destoinic, recunosc, dar nu o făptură drăcească şi de negăsit.

— Puteţi să spuneţi ce vreţi, sir Guy – adăugă baronul, vădit hotărât să-l împingă pe normand să întreprindă o acţiune împotriva lui Robin Hood – dar nu există în toată Anglia un singur om, fie el ţăran, soldat sau mare senior, în stare să facă să se plece dinaintea lui capul acestui viteaz proscris. El nu se teme de nimic, nu-l e frică de nimic, o armată întreagă nu l-ar înspăimânta.

Sir Guy de Gisborne zâmbi cu dispreţ.

— Nu mă îndoiesc câtuşi de puţin – replică el – de curajul acestui viteaz proscris; însă mărturisiţi, baroane, că până azi Robin Hood n-a avut de luptat decât cu nişte fantome.

— Ce face?! Strigă baronul, profund jignit în amorul lui propriu de comandant general.

— Chiar aşa, fantome, o repet, bătrânul meu prieten. Soldaţii dumneavoastră sunt plămădiţi, nu din carne şi oase, ci din noroi şi lapte. Cine a mai văzut asemenea caraghioşi? Să fugă din faţa săgeţilor proscrişilor şi doar numele lui Robin Hood să-l bage-n sperieţi?! A, dacă aş fi fost eu în locul dumneavoastră…!

— Ce-aţi fi făcut? Întrebă grăbit baronul.

— L-aş fi spânzurat pe Robin Hood.

— Pentru asta nu-mi lipseşte nici dorinţa, nici voinţa – răspunse mâhnit baronul.

— Îmi dau prea bine seama, baroane: ci puterea. Eh, este o adevărată fericire pentru vrăjmaşul dumneavoastră că nu s-a găsit niciodată faţă în faţă cu mine.

— Ha, ha! Exclamă baronul, râzând. Căci altfel l-aţi fi străpuns cu lancea, nu-l aşa? Mă faceţi să râd, prietene, cu

îngâmfarea dumneavoastră. Lăsaţi, lăsaţi şi dumneavoastră aţi tremura din cap până-n picioare numai dacă v-aş spune: „Uite-l pe Robin Hood!”

Normandul sări de pe scaun.

— Să ştiţi – zise el, furios – că mie nu mi-e frică nici de oameni, nici de dracu, nici de nimeni pe lumea asta şi, la rândul meu, vă sfidez fiindcă aţi crezut că mă puneţi într-o situaţie mai presus decât curajul meu. Şi pentru că numele lui Robin Hood a servit ca punct de plecare al discuţiei noastre, vă cer ca o favoare să mă puneţi pe urmele acestui om pe care vă place să-l socotiţi de nebiruit fiindcă n-aţi putut să-l biruiţi. Am să mă fac luntre şi punte ca să-l prind, să-l tai urechile şi să-l spânzur de picioare, nici mai mult, nici mai puţin, întocmai ca pe un porc. Unde poate fi întâlnit acest om puternic?

— În pădurea de la Barnsdale.

— La ce depărtare de Nottingham se află această pădure?

— Se poate ajunge acolo în două ceasuri mergând pe drumuri ocolite şi cum aş fi nemângâiat, sir Guy, dacă vi s-ar întâmpla o nenorocire din vina mea, dacă îmi îngăduiţi, aş adăuga oamenii mei la ai dumneavoastră ca să mergem împreună în căutarea ticălosului. Am aflat dintr-un izvor vrednic de încredere că pentru moment el este despărţit de cea mai mare parte din ceata lui; deci ne va fi uşor, dacă acţionăm cu prudenţă, să încercuim bârlogul tâlharilor, să-l înhăţăm pe şeful lor şi să lăsăm ceata în seama dreptei răzbunări a soldaţilor noştri. Ai mei au avut mult de suferit în pădurea Sherwood, aşa că vor fi foarte fericiţi să-şi ia o revanşă răsunătoare.

— Primesc cu mare plăcere propunerea dumneavoastră atât de îndatoritoare, dragă prietene – răspunse normandul – deoarece îmi va da putinţa să vă dovedesc că Robin Hood nu este nici drac, nici om invizibil şi pentru ca, nu numai lupta dintre mine şi proscrisul acesta să fie egală, ci şi pentru a vă arăta că nu mă gândesc să umblu cu

dedesubturi, am să mă îmbrac ca un om de rând şi am să mă lupt corp la corp cu Robin Hood.

Baronul nu lăsă o clipă să se ghicească plăcerea pe care i-o pricinuia răspunsul mândrului său oaspete şi, pe un ton temător şi afectuos, îndrăzni să facă totuşi unele observaţii sfioase asupra primejdiei la care se expunea minunatul său prieten, asupra imprudenţei de a folosi o deghizare care avea să-l pună în contact direct cu un om renumit pentru îndemânarea şi forţa lui fizică.

Normandul, plin de o vanitoasă încredere în el, retează scurt neîntemeiatele temeri ale baronului, care, cu o grabă remarcabilă pentru vârsta lui, se duse să dea ordin trupei sale să se înarmeze. Un ceas mai târziu, sir Guy de Gisborne şi lordul Fitz Alwine, însoţiţi de vreo sută de oameni şi având un aer de cuceritori, porniră pe drumul care avea să-l ducă în pădurea Barnsdale. Baronul şi noul său aliat se înţeleseră ca acesta din urmă să-l lase pe Fitz Alwine să ducă trupa într-un loc din pădure dinainte hotărât, în vreme ce sir Guy, ocrotit de veşmântul său de om de rând împotriva oricărei încercări răuvoitoare trebuia să se îndrepte în altă direcţie, să-l caute pe Robin Hood, să se lupte cu el, fie de voie, fie de nevoie şi, bineînţeles, să-l trimită pe lumea cealaltă. Izbânda normandului – căci pentru el izbânda era neîndoielnică – avea să fie vestită baronului printr-un cântec deosebit, cu un corn de vânătoare. La chemarea triumfală a cornului, şeriful urma să anunţe victoria normandului şi să pornească în galopul cailor spre locul unde se dăduse lupta. După constatarea victoriei, la vederea cadavrului lui Robin Hood, soldaţii urmau să răscolească desişurile, hăţişurile, adăposturile subterane şi să ucidă sau să facă prizonieri, după bunul lor plac, pe toţi proscrişii care din nefericire le-ar fi căzut în mână.

În timp ce trupa înainta cu grijă şi în tăcere spre marginea pădurii din Barnsdale, Robin Hood stătea întins fără grijă sub copacul „Întâlnirii” şi dormea adânc. Micul-John, aşezat

la picioarele şefului său, veghea asupra odihnei lui, gândindu-se la calităţile inimii şi ale spiritului încântătoarei sale soţii, blânda Winifred, când deodată fu trezit din această dulce visare, de ţipătul ascuţit al unui sturz, care, aşezat jos pe o cracă în copacul „Întâlnirii”, fluiera din răsputeri bătând din aripi. Ciripitul acesta strident îl trezi brusc pe Robin, care se ridică cu un gest de teamă.

— Ce s-a întâmplat, dragă Robin? Zise John.

— Nimic – răspunse tânărul, venindu-şi în fire. Am visat şi nici nu-mi vine să spun că mi-a fost frică. Parcă eram atacat de doi oameni de rând; mă băteau fără milă, iar eu le întorceam loviturile cu vârf şi îndesat. Cu toate acestea era gata-gata să fiu învins, vedeam cum moartea îşi întinde mâinile spre mine, când deodată o pasăre, venind nu ştiu de unde, mi-a spus pe limba ei cântătoare: „Curaj, am să-ţi trimit ajutor!” M-am trezit şi nu văd nici primejdia, nici pasărea; aşadar, orice vis e o minciună – spuse râzând Robin.

— Eu nu sunt de părerea dumitale, căpitane – răspunse îngândurat John – căci o parte din vis s-a dovedit. Adineauri, chiar pe ramura care te-atinge, cânta de te asurzea un sturz. Când te-ai trezit, l-ai speriat şi a fugit. Poate îţi vestea… Ceva.

— Ei, asta-l acum! Am ajuns să fim superstiţioşi, prietene John? Întrebă vesel Robin. Haide, la vârsta noastră, ar fi caraghios; să lăsăm copilăriile astea pe seama fetelor şi a băieţeilor, dar noi!… Totuşi – continuă Robin – este poate înţelept să fim atenţi la tot ce se întâmplă, mai ales într-o viaţă atât de plină de neprevăzut cum este a noastră. Cine ştie, poate că sturzul ne-o fi spus: „Santinelă, atenţie!”, iar noi suntem santinelele înaintate ale unei trupe de viteji. Înainte deci, o primejdie prevenită este în parte înlăturată!

Robin sună din corn, iar oamenii veseli, răspândiţi prin luminişurile dimprejur, sosiră la chemarea lui. Robin îi trimise pe drumul ce cobora spre York, căci numai din partea aceea s-ar fi putut teme de vreun atac, iar el, însoţit

de John, plecă să cerceteze partea cealaltă a pădurii. Willlam, împreună cu doi pădurari voinici, o luă pe drumul spre Mansfeld.

După ce iscodiră din priviri potecile şi drumurile către care se îndreptaseră oamenii lor, Robin şi John porniră şi ei pe drumul urmat de Will Roşcovanul. Acolo, la o cotitură a văii, întâlniră un om, cu trupul înfăşurat într-o piele de cal în chip de veşmânt. Pe vremea aceea, această ciudată îmbrăcăminte era la mare preţ în rândurile celor din Yorkshire, care se ocupau mai ales cu creşterea cailor. Noul venit purta la şold o sabie şi un pumnal, iar chipul lui, pe care sta întipărită cruzimea, mărturisea cu prisosinţă că omul era obişnuit să ucidă cu aceste arme.

— Ah! Ah! Exclamă Robin, zărindu-l. Pe legea mea, iată un straşnic ticălos! De departe duhneşte o crimă! Am să-l întreb şi dacă nu răspunde cinstit la întrebarea mea, am să încerc să-l văd culoarea sângelui.

— Seamănă cu un câine înzestrat cu colţi zdraveni, dragă Robin; fii atent, rămâi aici sub copac, mă însărcinez eu să-l aflu numele, prenumele şi însuşirile.

— Dragă John – spuse repede Robin – simt ceva ciudat pentru vlăjganul acesta. Lasă-mă să-l ţesăl în felul meu. De mult timp nu m-am mai bătut cu cineva şi, pe maica lui Dumnezeu, sfânta mea protectoare, dacă aş pleca urechea la vorbele voastre, n-aş putea să schimb nici măcar un pumn cu cineva. Fii atent, prietene John – adăugă Robin, drăgăstos – va veni o vreme când, lipsindu-mi un potrivnic, am să fiu silit să te snopesc în bătaie; ei, doar aşa ca să-mi deprind mâna; iar tu, din pricina asta, vei fi victima propriei tale bunăvoinţe. Du-te să-l ajungi pe Will din urmă şi nu veniţi la mine până nu veţi auzi cântecul victorios al cornului.

— Voinţa ta e lege pentru mine, Robin Hood – răspunse supărat John – iar eu îmi fac o datorie din a te asculta, deşi o fac fără tragere de inimă.

Să-l lăsăm pe Robin să-şi urmeze calea în întâmpinarea străinului şi să-l urmărim pe Micul-John, care, ca un rob credincios poruncii şefului său, se grăbea să-l ajungă pe William, plecat, împreună cu doi oameni, pe drumul mare ce ducea spre Mansfeld.

La vreo trei sute de metri de locul unde îl lăsase pe Robin, gata să intre în vorbă cu străinul, Micul-John îl găsi pe Will Roşcovanul şi pe cei doi tovarăşi ai lui încrucişându-şi săbiile cu o duzină de soldaţi. John scoase un strigăt şi, dintr-o săritură, fu alături de tovarăşii lui. Dar primejdia, foarte greu de înlăturat, deveni şi mai şi când un zăngănit de arme şi un tropot de cai atrase atenţia tânărului spre capătul drumului. Acolo, în penumbra proiectată de copaci, apăru o companie de soldaţi în fruntea cărora sălta în mers un cal acoperit cu valtrapuri bogate. Pe cal sta mândru, cu suliţa pregătită da atac, şeriful din Nottingham.

John se aruncă în întâmpinarea noilor veniţi, îşi pregăti arcul şi trase în baron. Mişcările tânărului se succedară cu atâta rapiditate şi violenţă, încât arcul, prea întins, se frânse de parcă ar fi fost de sticlă. John lăsă să-l scape un blestem la adresa săgeţii inofensive şi înhăţă alt arc, pe care i-l întinsese un proscris rănit de moarte de soldaţii cu care se lupta William. Baronul înţelese gestul şi intenţia arcaşului, el se aplecă pe grumazul calului, făcându-se una cu trupul animalului. Săgeata hărăzită să-l aducă moartea trânti în colbul drumului un soldat care se afla în spatele său. Prăbuşirea tovarăşului lor scoase din sărite întreaga trupă, care, ferm hotărâtă să obţină victoria şi văzându-se superioară în privinţa numărului, dădu pinteni cailor şi înaintă cu repeziciune.

Dintre cei doi tovarăşi ai lui William, unul fusese ucis, iar al doilea continua să lupte, însă era lesne de înţeles că ceasul înfrângerii lui va suna curând. John îşi dădu seama de pericolul la care se expune vărul său; el se aruncă în mijlocul luptătorilor, îl smulse pe Will din mâinile lor şi-l strigă să fugă.

— Niciodată! Răspunse hotărât Will.

— Te rog, Will – zise John în timp ce-şi izbea vrăjmaşii. Du-te şi caută-l pe Robin Hood şi cheamă oamenii noştri. Vai! Astăzi iarba verde va fi năclăită de râuri de sânge. Cântecul sturzului a fost o prevestire.

William se supuse rugăminţii vărului său; era uşor de înţeles toată gravitatea situaţiei, văzând numărul soldaţilor care începuseră să năvălească în luminiş. Lovi cu sete într-un om care încerca să-l taie calea şi dispăru în desiş.

Micul-John se lupta ca un leu, dar era nebunie curată să lupţi singur împotriva atâtor duşmani. John fu învins, el căzu; soldaţii îi legară picioarele şi mâinile şi-l proptiră de trunchiul unui copac. Sosirea baronului avea să hotărască soarta sărmanului nostru prieten. Chemat cu strigăte puternice, lordul Fitz Alwine dădu fuga într-un suflet. La vederea prizonierului, un zâmbet de ură satisfăcută dădu chipului său o expresie de ferocitate.

— Aha! Exclamă el, gustând, beat de fericire, bucuria triumfului. Iată-te în mâinile mele, prăjină a pădurii! Ai să-mi plăteşti scump obrăznicia ta înainte de a te trimite pe lumea cealaltă.

— Pe legea mea! Rosti John, foarte liniştit, deşi îşi muşca cu furie buza de jos. La orice chinuri v-ar plăcea să mă supuneţi, ele nu vă vor putea face să uitaţi că viaţa dumneavoastră a stat în mâna mea şi că, dacă azi aveţi putinţa să-l martirizaţi pe saxoni, asta se datoreşte numai bunătăţii mele. Acum, luaţi aminte: Robin Hood va sosi îndată, dar pe el nu-l veţi înfrânge la fel de lesne cum m-aţi înfrânt pe mine.

— Robin Hood! Exclamă rânjind baronul. Robin Hood o să audă foarte curând sunându-l ultimul ceas. Am dat ordin să i se taie capul, iar trupul să fie lăsat aici, în pădure, ca să slujească drept hrană lupilor hămesiţi. Soldaţi – adăugă baronul, întorcându-se spre doi oameni, sclavi supuşi la poruncile sale – aşezaţi-l pe ticălosul ăsta în spinarea unui cal şi s-aşteptăm aici, fără a ne depărta, întoarcerea lui sir

Guy; bănuiesc că ne va aduce capul ticălosului de Robin Hood.

Oamenii descălecară şi rămaseră lângă cai, gata să încalece pe dată, dacă ar fi fost nevoie, iar baronul, aşezat în largul lui pe o movilă de iarbă, aştepta răbdător sunetul cornului lui sir Guy de Gisborne.

S-o lăsăm pe senioria sa să se odihnească după atâta oboseală şi să vedem ce s-a petrecut între Robin Hood şi necunoscutul cu veşmânt din piele de cal.

— Bună dimineaţa! Zise Robin, apropiindu-se de străin. Judecând după arcul straşnic pe care-l ţineţi în mână, s-ar putea crede că sunteţi un arcaş viteaz şi cinstit.

— Am pierdut drumul – replică străinul, nebinevoind să răspundă la reflecţia interogativă care-l fusese adresată – şi mă tem să nu mă rătăcesc prin acest labirint de răscruci, luminişuri şi poteci.

— Cunosc bine toate drumurile din pădure, messire – răspunse Robin Hood, cuviincios – şi dacă aţi binevoi să-mi spuneţi în ce parte a pădurii vreţi s-ajungeţi, vă pot sluji de călăuză.

— Nu mă duc într-un loc anume – zise străinul, cercetându-şi cu atenţie interlocutorul. Vreau să m-apropii de inima pădurii, căci am toate motivele să cred că acolo voi întâlni un om cu care mi-ar fi nespus de plăcut să schimb două-trei vorbe.

— De bună seamă, omul acela vă este prieten, nu? Întrebă Robin, cu amabilitate.

— Nu – răspunse repede străinul. Este un nemernic, cel mai primejdios dintre nemernici, un proscris care merită să fie spânzurat.

— Ah! Ah! Exclamă Robin, mereu cu zâmbetul pe buze. Pot oare să vă-ntreb numele acestui client pentru spânzurătoare, fără a săvârşi o indiscreţie?

— Cum să nu! Îl cheamă Robin Hood şi, vezi, tinere, aş da bucuros o duzină de monede de aur ca să am plăcerea să mă-ntâlnesc cu el.

— Dragă domnule – zise Robin – felicitaţi-vă pentru întâmplarea care m-a scos în calea dumneavoastră, căci pot, fără a pune la îndoială generozitatea dumneavoastră, să vă duc până la Robin Hood. Îngăduiţi-mi numai să vă-ntreb cum vă numiţi.

— Mă numesc sir Guy de Gisborne, sunt bogat şi am un mare număr de vasali. După cum vă puteţi da seama, veşmântui meu este o deghizare iscusită. Robin Hood nu se va feri de un nenorocit atât de prost îmbrăcat şi mă va lăsa să m-apropii de el. Totul e numai să ştiu unde se află. Şi-atunci, când îmi va fi la îndemână, va muri, v-o jur, fără a avea nici răgazul, nici posibilitatea să se apere; am să-l ucid fără milă.

— Robin Hood v-a făcut, desigur, mult rău, nu?

— Mie? Nimic! Până acum câteva ceasuri nici măcar nu auzisem de numele lui şi, cum o să vedeţi, dacă mă veţi însoţi până la el, chipul meu îi este cu desăvârşire necunoscut.

— Atunci de ce vreţi să-l luaţi viaţa?

— N-am nici un motiv, doar fiindcă aşa îmi place mie.

— Ciudată plăcere, îngăduiţi-mi să vă spun şi-apoi, vă plâng din suflet că aveţi asemenea gânduri sângeroase.

— Ei bine, vă-nşelaţi, nu sunt un om rău şi fără nătângul de Fitz Alwine, la ceasul la care vă vorbesc, aş fi fost în drum spre casă. El m-a îndemnat să pornesc în această aventură, îndoindu-se că l-aş putea doborî pe Robin Hood. Deci, fiind în joc amorul meu propriu, trebuie cu orice preţ să învinge. A, dar pentru că veni vorba – adaugă sir Guy – acum că eu v-am spus cum mă cheamă, cine sunt şi ce planuri am, e rândul dumneavoastră să răspundeţi la întrebările mele. Cine sunteţi?

— Cine sunt eu? Repetă Robin, cu glas tare şi privind grav. Ai să vezi: sunt contele de Huntingdon, regele pădurii; eu sunt omul pe care-l cauţi, sunt Robin Hood!

Normandul făcu un salt înapoi.

— Atunci pregăteşte-te să mori! Strigă el, trăgându-şi sabia din teacă. Sir Guy Gisborne n-are decât un cuvânt: a jurat să te ucidă şi vei muri! Fă-ţi rugăciunea, Robin Hood, căci peste câteva clipe cornul meu de vânătoare va vesti însoţitorilor mei care se află undeva pe-aproape că şeful proscrişilor nu mai este decât un cadavru ciumpăvit, un cadavru fără cap.

— Învingătorul are dreptul şi puterea de a hotărî ce să facă cu trupul potrivnicului său – răspunse rece Robin Hood. În gardă deci! Ai jurat să nu mă cruţi, jur şi eu, la rândul meu, dacă Sfânta Fecioară îmi va hărăzi victoria, să mă port după cum meriţi. Haide, nici o îndurare nici pentru unul, nici pentru celălalt; viaţa şi moartea stau faţă-n faţă!

Acestea fiind zise, cei doi adversari îşi încrucişară spadele. Normandul era nu numai un adevărat Hercule, dar era şi foarte priceput în arta scrimei. El îl atacă pe Robin cu atâta furie, încât tânărul, încolţit de aproape, fu silit să dea înapoi şi se împiedică de rădăcinile unui stejar. Sir Guy, cu ochiul la fel de ager ca şi mâna, îşi dădu pe loc seama de avantajul pe care îl obţinuse, îşi dublă loviturile şi, de mai multe ori, Robin simţi că spada îi tremură în mâna-l încleştată pe gardă. Poziţia lui Robin devenea îngrijorătoare: stânjenit în mişcări de rădăcinile noduroase ale copacului care îi zgâriau gleznele, el nu putea nici să înainteze, nici să dea înapoi. Se hotărî atunci să iasă din cercul în care se găsea închis şi, avântându-se ca un cerb încolţit, sări în cealaltă parte a potecii, dar făcând acest salt, întâlni o creangă târâtoare care i se prinse de piciorul stâng, aşa că se rostogoli în colbul drumului. Robin văzu primejdia, închise ochii şi murmură cu ardoare:

— Sfântă maică a lui Dumnezeu, vino-mi în ajutor! Sfântă Fecioara, te-nduri oare să mă laşi în voia ăstui normand ticălos ca să mă ucidă?

Abia isprăvi Robin de rostit aceste cuvinte, pe care sir Guy nu îndrăzni să le întrerupă, socotindu-le, fără îndoială, un act de pocăinţă, că deodată simţi o nouă vlagă curgându-l în

vine; întoarse vârful spadei spre duşman şi, în vreme ce acesta căuta să îndepărteze arma ameninţătoare, Robin sări în picioare, aflându-se, liber şi puternic, în mijlocul drumului. Lupta, întreruptă o clipă, reîncepu cu o nouă furie; însă victoria îşi schimbase faţa, ea trecuse de partea lui Robin. Sir Guy, dezarmat şi atins în piept, căzu fără să scoată un cuvânt: murise. După ce mulţumi lui Dumnezeu pentru victoria dobândită, Robin se încredinţă că sir Guy îşi dăduse cu adevărat ultima suflare şi, privind chipul normandului, îşi aminti că omul acesta nu venise singur să-l caute, că adusese cu el o trupă de soldaţi şi că trupa aceasta, ascunsă undeva în pădure, aştepta semnalul cornului de vânătoare. „Cred că ar fi cuminte – îşi zise în gând Robin – să văd dacă vitejii ăştia nu sunt cumva soldaţii baronului Fitz Alwine şi să-mi dau singur seama de negrăita plăcere pe care i-ar pricinui-o vestea morţii mele. Am să mă-mbrac cu hainele lui sir Guy, am să-l tai capul şi am să-l atrag aici pe răbdătorii lui tovarăşi.”

Robin Hood îl dezbrăcă pe normand de o parte din veşminte, pe care şi le puse el, cu toate că simţea un fel de silă. Când îşi aruncă pe umeri şi pielea de cal, puteai să juri că este sir Guy de Gisborne în carne şi oase. După ce se deghiză şi aşeză capul normandului în aşa fel ca să nu fie recunoscut la prima vedere, Robin Hood sună din corn. Un strigăt de triumf răspunse chemării tânărului, care se repezi în grabă spre locul de unde se auzeau glasurile vesele.

— Ascultaţi, ascultaţi cu luare-aminte! Strigă Fitz Alwine, ridicându-se de jos. Este oare într-adevăr cornul lui sir Guy?

— Da milord – răspunse un om care făcea parte din trupa cavalerului – este cornul său, nu încape îndoială; cornul stăpânului meu are un sunet deosebit.

— Atunci, victoria-l a noastră! Izbucni seniorul. Viteazul şi mândrul sir Guy l-a ucis pe Robin Hood.

— O sută de sir Guy n-ar fi în stare să-l lovească pe Robin Hood, dacă l-ar ataca pe rând şi-n mod cinstit! Răcni bietul John, deşi o cumplită nelinişte îi strângea inima.

— Tacă-ţi gura, neghiob cu picioare lungi! Se răsti baronul la ei. Şi dacă ai ochi buni, uită-te colo în marginea luminişului şi-ai să-l vezi îndreptându-se spre noi în goană pe învingătorul şefului tău ticălos, ai să-l vezi pe viteazul sir Guy de Gisborne.

John se înălţă şi, după spusele baronului, văzu un om, pe jumătate înfăşurat într-o piele de cal. Robin imita atât de bine mersul cavalerului, încât John crezu că recunoaşte în el pe necunoscutul pe care-l lăsase stând de vorbă cu prietenul său. Un strigat de furie neputincioasă ţâşni din pieptul lui John.

— Ah, ticălosul! Nelegiuitul! Strigă tânărul, disperat. L-a omorât pe Robin Hood! L-a omorât pe cel mai viteaz saxon din toată Anglia! Răzbunare, răzbunare, răzbunare! Robin Hood are prieteni, iar în comitatul Nottingham se găsesc mii de mâini care vor izbuti să-l pedepsească pe ucigaş.

— Fă-ţi mai bine ultima rugăciune, câine şi lasă-ne în pace! Strigă baronul. Stăpânul tău e mort şi curând ai să-l calci şi tu pe urme. Fă-ţi rugăciunea ca să-ţi cruţi sufletul de chinurile la care îţi va fi supus trupul. Crezi că ameninţând cu blestemele tale zadarnice pe nobilul cavaler care a curăţat pământul de un ticălos, ai să dobândeşti vreun drept la mila noastră? Apropie-te, viteazule sir Guy – continuă Fitz Alwine, adresându-se lui Robin Hood, care se apropia repede. Meriţi toată lauda şi recunoştinţa noastră: ai scăpat ţara de tâlhari, ai ucis un om, pe care poporul, îngrozit îl socotea de neînvins, l-ai omorât, în sfârşit, pe faimosul Robin Hood! Cere-mi ce crezi că ţi se cuvine pentru această faptă admirabilă; îţi pun la dispoziţie trecerea mea la Curte, sprijinul veşnicei mele prietenii; cere-mi ce vrei, nobile cavaler, sunt gata să-ţi îndeplinesc orice dorinţă! Robin cumpăni situaţia dintr-o aruncătură de ochi şi privirile furioase pe care i le arunca John îl

încredinţară mai vârtos decât accesul de recunoştinţă al nobilului senior de reuşita deghizării sale.

— Nu merit atâtea mulţumiri – răspunse Robin, imitând întocmai ca un ecou vocea cavalerului. L-am ucis în luptă dreaptă pe cel care m-a atacat şi dacă-mi daţi voie, domnule baron, să vă cer preţul victoriei mele, vă cer, în schimbul serviciului pe care l-am făcut, să mă bat cu ticălosul pe care l-aţi arestat. Mă sfâşie din ochi şi privirea lui mă oboseşte; vreau să-l trimit pe lumea cealaltă ca să-l ţină de urât drăgălaşului său tovarăş.

— Cum doriţi! Răspunse lordul Fitz Alwine, frecându-şi bucuros mâinile. Ucideţi-l dacă vă face plăcere. Viaţa lui vă aparţine.

Vocea lui Robin nu l-a putut înşela şi pe Micul-John, aşa că un oftat de negrăită mulţumire îi înlătură de pe inimă povara îngrijorării pe care uriaşul o încercase. Robin se apropie de John; baronul îl urmă.

— Milord – spuse Robin, râzând – binevoiţi să mă lăsaţi singur cu ticălosul acesta. Sunt convins că teama de o moarte ruşinoasă îl va hotărî să-mi încredinţeze taina ascunzătorii unde se găsesc oamenii care fac parte din ceata lui. Îndepărtaţi-vă şi porunciţi şi oamenilor dumneavoastră să se îndepărteze, căci, de nu, îi voi trata pe curioşi în acelaşi fel cum l-am tratat pe omul al cărui cap iată-l aici.

Zicând aceste cuvinte, Robin arunca trofeul însângerat în braţele lordului Fitz Alwine. Bătrânul scoase un strigăt de groază şi scăpă arcul şi săgeţile pe care le ţinea în mână. Capul lui sir Guy se rostogoli la pământ şi se opri cu fruntea în pulberea drumului. Soldaţii, înspăimântaţi, se îndepărtară în grabă. Rămas singur cu Micul-John, Robin Hood îi tăie repede legăturile, îi dădu arcul şi săgeţile lui sir Guy şi sună din cornul său. Abia se stinse sunetul cornului, că din adâncul pădurii răzbătură strigăte înfricoşătoare, iar crengile copacilor îndepărtate cu violenţă lăsară drum liber mai întâi lui Will Roşcovanul, cu chipul atât de roşu, încât s-

ar fi zis că e de purpură, apoi unei mulţimi de oameni veseli, cu sabia în mână. Această apariţie fulgerătoare i se păru şerifului mai mult vis decât realitate. El privea, fără să vadă, asculta, fără să audă, iar trupul şi mintea îi erau paralizate de o groază copleşitoare. Clipa aceasta de spaimă cumplită i se păru o veşnicie; făcu un pas spre cel pe care-l luase drept cavalerul normand şi se găsi faţă în faţă cu Robin Hood, care, după ce-şi lepădase pielea de cal de pe umeri, cu spada în mână, îi ţinea la respect pe soldaţi, la fel de abătuţi ca şi şeful lor.

Scrâşnind din dinţi şi incapabil să spună vreun cuvânt, baronul se întoarse brusc, încălecă şi, fără să dea trupei vreun ordin, porni în galop. Soldaţii, ispitiţi de o pildă atât de puţin vrednică de laudă, îşi imitară şeful şi se aruncară tot în galop pe urmele lui.

— Lua-te-ar dracu cât mai curând! Strigă John, furios. Laşitatea ta n-o să te mai scape; săgeţile mele ajung destul de departe ca să-ţi poată străpunge ţeasta.

— Nu trage, John! Spuse Robin, apucându-şi prietenul de braţ. Vezi bine că, ţinând seama de legile firii, omul acesta nu mai are mult de trăit; la ce bun să grăbeşti moartea bătrânului cu câteva zile? Las' să-l chinuie remuşcarea, departe de orice legătură cu familia, numai cu ura lui neputincioasă.

— Ascultă, Robin, nu pot să-l las pe tâlharul ăsta bătrân să scape aşa de uşor; îngăduie-mi să-l dau o lecţie, o amintire, să ţină minte trecerea lui prin pădure; nu-l omor, îţi dau cuvântul meu.

— Atunci, fie, ocheşte, dar ocheşte repede, că acum dispare la cotitura drumului.

John trase şi, judecând după saltul baronului în şa şi după graba cu care îşi scoase săgeata din locul unde fusese atins, nu mai încăpea nici o îndoială că multă vreme Fitz Alwine n-avea să mai încalece, ci avea să stea întins, liniştit, în jilţul său.

Micul-John strânse recunoscător mâna salvatorului său, iar Will îi ceru lui Robin să-l povestească întâmplările prin care trecuse în ultimele ore ale acestei zile de neuitat.

XI.

Baronul Fitz Alwine îl considera pe Robin drept coşmarul vieţii sale, iar dorinţa nestăvilită de a se răzbuna crunt pentru toate umilinţele pe care le îndurase din partea acestui tânăr nu se domolea o clipă. Veşnic înfrânt de duşmanul său, baronul o ţinea una şi bună, jurând, înainte de atac şi după înfrângere, să nimicească toată ceata de proscrişi. Dar când se văzu silit să recunoască fără înconjur că niciodată nu-l va fi cu putinţă să-l învingă pe Robin prin forţă, se hotărî să recurgă la vicleşug. Chibzuind îndelung noul său plan, ajunse la convingerea că a descoperit, în sfârşit, un mijloc paşnic de a-l prinde pe Robin în laţ. Fără să piardă o clipă, baronul trimise la Nottingham după un negustor bogat din localitate, căruia îi destăinui planul său, recomandându-l să păstreze cel mai mare secret. Omul acesta, slab din fire şi nehotărât, împărtăşi lesne ura pe care baronul o nutrea împotriva celui pe care-l numea tâlhar de drumul mare.

Chiar a doua zi după întâlnirea lui cu lordul Fitz Alwine, negustorul, credincios făgăduielii făcute arţăgosului bătrân, adună în casa lui pe cei mai de vază cetăţeni din oraş şi le propuse să meargă împreună cu el la şerif spre a-l cere îngăduinţa să organizeze o întrecere de tragere la ţintă, la care să vină să-şi încerce îndemânarea locuitorii din Nottingham şi cei din Yorkshire.

— De câtăva vreme, cele două comitate se cam pizmuiesc între ele – zise negustorul – şi, pentru onoarea oraşului, aş fi fericit să ofer vecinilor noştri prilejul de a-şi dovedi iscusinţa lor de arcaşi, sau, mai bine zis, de a arăta încă o dată superioritatea categorică a arcaşilor noştri atât de dibaci. Pentru ca lupta dintre cele două tabere să fie deopotrivă de dreaptă, vom stabili ca tragerea cu arcul să

aibă loc la hotarul dintre cele două comitate, iar răsplata va fi o săgeată cu vârful de argint şi cu penele de aur.

Cetăţenii convocaţi de aliatul baronului se grăbiră să accepte cu toată generozitatea această propunere şi, însoţiţi de negustor, porniră să-l ceară lordului Fitz Alwine îngăduinţa de a anunţa o întrecere de arcaşi între cele două comitate rivale.

Bătrânul, încântat de grabnica reuşită a celei dintâi părţi a planului pe care-l urzise, îşi ascunse mulţumirea şi, cu un aer nepăsător, îşi dădu consimţământul, adăugând că, dacă prezenţa lui putea fi de vreun folos la strălucirea serbării, va fi pentru el o plăcere şi o datorie să prezideze întrecerile. Cetăţenii strigară într-un glas că prezenţa seniorului lor ar fi o binecuvântare a cerului şi părură atât de fericiţi de făgăduiala pe care le-o făcu baronul de a lua parte, că şi cum acesta ar fi fost legat de ei prin cele mai gingaşe legături. Ei părăsiră castelul, cu inima plină de bucurie şi arătară concetăţenilor lor bunăvoinţa de care dăduse dovadă baronul, însoţindu-şi vorbele cu gesturi însufleţite, cu ochii strălucind de fericire şi cu o lărmuială care întrecea cu mult chiar propria lor uimire. Bieţii oameni, erau atât de puţin obişnuiţi să aibă parte de o asemenea curtenie în raporturile lor cu seniorul normand!

O proclamaţie iscusit întocmită dădea de veste că urma să aibă loc o întrecere între locuitorii comitatelor Nottingham şi York. Se fixase şi ziua, iar locul fusese ales între pădurea Barnsdale şi satul Mansfeld. Cum s-a avut grijă ca vestea despre această întrecere să fie răspândită în toate colţurile ţinuturilor pentru care fusese pregătită, ea a ajuns şi la urechile lui Robin Hood. Pe dată, tânărul se hotărî să participe şi el ca să sprijine onoarea oraşului Nottingham. Alte veşti îi aduseră la cunoştinţă lui Robin că baronul Fitz Alwine avea să prezideze întrecerea. Această bunăvoinţă, atât de puţin potrivită cu firea morocănoasă a bătrânului, îl făcu pe Robin să priceapă scopul tainic pe care-l urmăreau dorinţele nobilului lord.

„Ei, bine! Îşi zise Robin. Să-ncercăm şi noi, luându-ne toate măsurile de prevedere trebuincioase unei apărări vitejeşti.”

În ajunul zilei în care trebuia să aibă loc întrecerea, Robin îşi adună oamenii şi le spuse că are de gând să se ducă şi să câştige premiul arcului, în cinstea oraşului Nottingham.

— Băieţi – zise el – ascultaţi-mă bine: baronul Fitz Alwine vine la serbare şi, fără îndoială, un motiv cu totul deosebit îl îndeamnă să se arate atât de dornic de a fi pe placul cetăţenilor. Cred că cunosc acest motiv; el încearcă să pună mâna pe mine. Aşa că voi lua cu mine o sută patruzeci de tovarăşi, şase vor participa la întrecere, iar ceilalţi se vor risipi prin mulţime în aşa fel, încât în cazul când am fi trădaţi, să se poată aduna la prima chemare. Pregătiţi-vă armele şi fiţi gata să ţineţi piept într-o luptă pe viaţă şi pe moarte!

Ordinele lui Robin Hood fură executate întocmai, aşa că, la ceasul hotărât pentru plecare, grupuri de oameni porniră pe drumul spre Mansfeld şi ajunseră fără nici o greutate la locul întrecerii, acolo unde o mulţime de lume se şi găsea adunată.

Robin Hood, Micul-John, Will Roşcovanul, Much şi alţi cinci oameni veseli trebuiau să ia parte la luptă. Fiecare era altfel îmbrăcat şi vorbeau între ei foarte puţin, tocmai spre a nu da nimănui putinţa să-l recunoască. Locul ales pentru întrecere era un luminiş larg aflat chiar la marginea pădurii Barnsdale, aproape de drumul mare. Puzderie de oameni veniţi din împrejurimi se înghesuiau zgomotoşi în acest loc, în mijlocul căruia fuseseră aşezate nişte scuturi mici, drept ţinte. O estradă ridicată în faţa tirului, îl aştepta pe baron, căruia îi revenea cinstea de a judeca loviturile şi de a înmâna premiul.

Curând sosi şi şeriful însoţit de o escortă de soldaţi. Alţii cincizeci, aparţinând tot baronului, se strecuraseră prin mulţime, îmbrăcaţi în veşminte de oameni de rând, cu porunca de a-l aresta îndată pe cei care li s-ar fi părut

suspecţi şi de a-l aduce în faţa şerifului. Luând aceste măsuri de prevedere, lordul Fitz Alwine era pe deplin îndreptăţit să creadă că Robin Hood, care, cu firea lui aventuroasă, îşi bătea joc de primejdii, va veni la serbare neînsoţit şi că astfel el, seniorul, va avea, în sfârşit, mulţumirea să-şi ia o revanşă care se lăsase aşteptată dincolo de marginea răbdării omeneşti.

Întrecerea începu: trei oameni din Nottingham loviră scuturile, săgeţile lor atinseră semnul, dar nu în centru.

După aceştia, urmară alţi trei din Yorkshire, obţinând un succes asemănător cu al adversarilor dinainte. Când veni rândul lui Will Roşcovanul, el străpunse centrul semnului cu cea mai mare uşurinţă. Un „ura” victorios consfinţi îndemânarea lui Will, pe care îl urmă Micul-John. Tânărul trimise săgeata în gaura făcută de săgeata lui William, apoi, mai înainte ca păzitorul scutului să fi avut timp s-o scoată, Robin Hood o sfărâmă în bucăţi şi înfipse alta în locul ei.

Mulţimea entuziasmată se agita cu mare zgomot, iar locuitorii din Nottingham încheiară la iuţeală rămăşaguri pe sume însemnate. Trei dintre cei mai buni arcaşi din Yorkshire înaintară şi, cu o mână hotărâtă, atinseră centrul ochiului de bou, desenat pe scuturi. Atunci fu rândul oamenilor din nord să-şi strige în gura mare victoria şi să accepte rămăşagurile puse de cetăţenii din Nottingham.

În acest timp, baronul, foarte puţin interesat de succesul obţinut de una sau de cealaltă din părţi, supraveghea cu multă luare-aminte pe arcaşi. Robin Hood îi atrăsese atenţia, dar cum vederea îi slăbise de o bună bucată de vreme, nu putea să recunoască de la o asemenea distanţă trăsăturile feţei duşmanului său.

Much şi oamenii veseli desemnaţi de Robin să tragă la ţintă atinseră şi ei semnul fără nici o greutate; patru oameni din Yorkshire care le urmară făcură acelaşi lucru. Cei mai mulţi dintre arcaşi erau atât de obişnuiţi să tragă la ţintă, încât victoria, fărâmiţându-se astfel, putea să fie ori nulă, ori generală. Atunci se luă hotărârea să se aşeze drept

ţintă nişte nuiele şi să se aleagă şapte inşi dintre învingătorii celor două tabere. Cetăţenii din Nottingham îl desemnară pe Robin Hood şi pe oamenii lui să le apere onoarea; locuitorii din Yorkshire aleseră pe cei care se dovediseră cei mai buni arcaşi. Cei din Yorkshire traseră primii: cel dintâi rupse nuiaua, al doilea o atinse numai, iar al treilea o şterse atât de aproape, încât s-ar fi zis că adversarii lor nu-l vor putea întrece în îndemânare.

Will Roşcovanul trecu în faţă şi, întinzând cu nepăsare arcul, trase pe neaşteptate şi rupse în două nuiaua de salcie.

— Ura pentru Nottinghamshire! Strigară cetăţenii din Nottingham, aruncându-şi bonetele în aer, fără să se gândească dacă le vor mai găsi sau nu.

Se pregătiră alte nuiele; oamenii lui Robin, de la Micul-John şi până la ultimul dintre ei, le frânseră cu uşurinţă. Sosi rândul lui Robin. El aruncă trei săgeţi în cele trei nuiele, cu o asemenea repeziciune, că, dacă lumea nu le-ar fi văzut frângându-se, n-ar fi crezut nimeni că este cu putinţă atâta îndemânare.

Se luară la întrecere şi cu alte probe, dar Robin îi învinse pe toţi, deşi adversarii lui erau şi ei arcaşi iscusiţi. Câţiva începură să spună că nici chiar faimosul Robin Hood n-ar putea ţine piept omului cu jachetă roşie: aşa îl desemna mulţimea pe Robin. Părerea aceasta atât de primejdioasă, pentru Robin Hood, care nu voia să-şi trădeze prezenţa, se transformă curând în afirmaţie, ba mai mult, se răspândi zvonul că învingătorul la proba cu arcul nu era altul decât Robin Hood, în carne şi oase.

Cei din Yorkshire, foarte umiliţi de înfrângerea suferită, se grăbiră să strige în gura mare că lupta n-a fost egală între ei cu un om ca Robin Hood: ei se plânseră că au fost atinşi în onoarea lor de arcaşi, că şi-au pierdut banii (ceea ce pentru ei reprezenta cel mai puternic argument) şi, sperând, de bună seamă, să nu-şi respecte rămăşagurile încheiate, încercară să transforme discuţiile în ceartă.

Oamenii veseli, de cum îşi dădură seama de intenţiile duşmănoase ale adversarilor lor, se adunară laolaltă şi alcătuiră, fără să lase impresia, un grup de vreo optzeci şi şase de persoane. În timp ce vrajba îşi înteţea văpaia în rândul celor care încheiaseră rămăşaguri, Robin Hood era dus la şerif în mijlocul aclamaţiilor vesele ale cetăţenilor din Nottingham.

— Faceţi loc învingătorului! Trăiască arcaşul iscusit! Strigau vreo două sute de glasuri. Iată-l pe cel care a câştigat premiul!

Robin Hood, ţinându-şi fruntea plecată cu modestie, sta dinaintea lordului Fitz Alwine, într-o atitudine foarte respectuoasă. Baronul căscă ochii mari cât cepele, ca să vadă mai bine chipul tânărului bărbat. O oarecare asemănare în ce priveşte statura, poate chiar şi veşmântul, îl făcea pe baron să creadă că-l are în faţă pe proscrisul acela pe care nu putuse niciodată să-l înhaţe. Însă, prins între două sentimente potrivnice, între îndoială şi o firavă certitudine, nu putea, fără a compromite reuşita planului pe care-l urzise, să se arate prea grăbit. El îi întinse lui Robin săgeata-premiu, sperând să-l recunoască pe tânăr după timbrul vocii. Însă Robin înşelă speranţa baronului: el luă săgeata, se închină adânc şi o înfipse la cingătoare. Se scurse o clipă. Robin păru că pleacă, dar când baronul, deznădăjduit că-l vede îndepărtându-se, tocmai se pregătea să încerce o lovitură hotărâtoare, tânărul ridică ochii, îl privi ţintă şi-l spuse râzând:

— Cuvintele n-ar putea să exprime tot preţul pe care eu îl acord darului ce mi-aţi făcut, dragul meu prieten. Am să mă întorc la singuratica-mi locuinţă din mijlocul pădurii verzi, cu inima plină de recunoştinţă şi voi păstra cu deosebită grijă nepreţuita dovadă a bunătăţii dumneavoastră. Nobile senior de Nottingham, vă salut cu toată afecţiunea!

— Stai! Stai! Răcni baronul. Soldaţi, faceţi-vă datoria! Omul acesta este Robin Hood, puneţi mâna pe el!

— Laş ticălos! Izbucni Robin. Ai anunţat că această întrecere este deschisă tuturor, hărăzită plăcerii tuturor oamenilor, fără primejdie şi fără oprelişti!

— Un proscris n-are nici un drept – replică baronul. Tu n-ai fost cuprins în chemarea adresată cetăţenilor cinstiţi. Haideţi, soldaţi, puneţi mâna pe tâlharul ăsta!

— Primul care se apropie îl ucid! Strigă Robin, cu voce puternică, ridicând arcul spre un vlăjgan care se îndreptă spre el; văzând atitudinea ameninţătoare a arcaşului, omul se trase înapoi şi dispăru în mulţime.

Robin suflă în corn şi oamenii săi veseli, pregătiţi să susţină o luptă sângeroasă, înaintară degrabă ca să-l ocrotească. Robin păşi în mijlocul cetei sale, porunci oamenilor să-şi încordeze arcurile şi să se retragă încet, deoarece numărul soldaţilor baronului era prea mare ca să poată angaja cu ei o luptă fără a se teme de o cumplită vărsare de sânge.

Baronul se repezi în fruntea oamenilor săi şi, furios, le porunci să-l aresteze pe proscrişi. Soldaţii se supuseră; iar cetăţenii din Yorkshire, plini de năduf pentru înfrângerea suferită şi supăraţi de pierderea rămăşagurilor pe care le încheiaseră, se alăturară oamenilor baronului şi se avântară împreună cu ei pe urmele pădurarilor. Însă locuitorii din Nottingham îi datorau lui Robin Hood prea multă prietenie şi recunoştinţă ca să-l lase fără ajutor, la bunul plac al soldaţilor seniorului lor. Mulţimea le deschise drum proscrişilor prin mijlocul ei şi, salutându-l cu aclamaţii prieteneşti, închise în urma lor drumul pe care-l deschisese.

Din nefericire, protectorii lui Robin Hood nu erau nici atât de numeroşi, nici atât de puternici ca să-l ocrotească timp mai îndelungat fuga lui prudentă. Ei fură siliţi să se dea la o parte, iar soldaţii ajunseră la drumul pe care pădurarii se retrăgeau în goană. Începu o urmărire înverşunată. Din când în când, pădurarii se opreau şi trimiteau o ploaie de săgeţi asupra soldaţilor; aceştia răspundeau şi ei cum puteau şi, cu tot prăpădul pricinuit în rândurile lor,

continuau să-l urmărească pe fugari, cu tot curajul. Trecuse un ceas de când cele două tabere schimbau săgeţi între ele, când Micul-John, care mergea alături de Robin în fruntea pădurarilor, se opri deodată şi-l spuse tânărului său şef:

— Mi-a sunat ceasul, prietene! Sunt grav rănit şi nu mai am putere să merg.

— Cum se poate? Strigă Robin. Eşti rănit?

— Da – răspunse Micul-John – m-au atins la genunchi şi de o jumătate de ceas pierd atâta sânge, că-mi simt mădularele vlăguite. Nu pot să mă mai ţin pe picioare.

Şi zicând acestea, John se prăbuşi la pământ.

— Oh, Doamne Dumnezeule! Strigă Robin, îngenunchind lângă prietenul său. John, bunul meu John, curaj, încearcă să te ridici, să te sprijini de mine. Eu nu sunt obosit, am să te-ajut să mergi; încă puţin şi am scăpat de orice primejdie. Lasă-mă să-ţi leg rana, ai să te simţi mult mai bine.

— Nu, Robin, e zadarnic – murmură John, cu voce stinsă – piciorul nu-l mai simt, mi-ar fi cu neputinţă să-l mişc. Nu te opri, lasă în plata Domnului un nenorocit care nu cere decât să moară.

— Să te părăsesc?! Eu?! Strigă Robin. Ştii bine că nu sunt în stare de o asemenea mârşăvie.

— Nu va fi o mârşăvie, Rob, va fi o datorie. Tu răspunzi în faţa lui Dumnezeu de viaţa oamenilor care ţi s-au alăturat ţie cu trup şi suflet. Lasă-mă aici; dar dacă mă iubeşti, dacă m-ai iubit vreodată, nu-l îngădui ticălosului de şerif să mă prindă viu: implântă-mi în inimă cuţitul tău de vânătoare, ca să mor ca un saxon cinstit şi viteaz. Pleacă-ţi urechea la rugămintea mea, Robin, omoară-mă, mă vei cruţa de chinuri crude şi de durerea de a-l revedea pe duşmanii noştri. Sunt atât de laşi normanzii ăştia, că s-ar bucura să-şi bată joc de clipele mele de pe urmă.

— Ascultă, John – răspunse Robin, ştergându-şi pe furiş o lacrimă – nu-mi cere un lucru imposibil. Ştii bine că n-am să te las să mori fără a-ţi da ajutor şi departe de mine, ştii bine că mi-aş sacrifica viaţa mea şi a oamenilor mei ca să te

salvez. Şi mai ştii că, departe de a te părăsi, mi-aş vărsa şi ultima picătură de sânge ca să te apăr. Când voi cădea, nădăjduiesc să fiu alături de tine, John şi atunci vom porni amândoi pe lumea cealaltă, mână în mână şi cu inimile unite, aşa cum am fost şi pe lumea asta.

— Vom lupta şi vom muri alături de tine dacă cerul ne refuză sprijinul pe care ni l-a dat până acum! Spuse Will, îmbrăţişându-şi vărul. Şi ai să vezi că mai sunt pe lume băieţi viteji. Copii – zise Will, întorcându-se spre pădurari, care se opriseră şi ei – iată, prietenul vostru, tovarăşul vostru, şeful vostru este rănit de moarte. Credeţi că ar trebui să-l părăsim pradă răzbunării ticăloşilor care ne urmăresc?

— Nu, nu, de o sută de ori nu! Strigară oamenii într-un singur glas. Să facem zid în jurul lui şi să-l apărăm până vom cădea.

— Daţi-mi voie – spuse voinicul Much, apropiindu-se – pare-mi-se că nu foloseşte la nimic să ne riscăm pielea. John este doar rănit la un genunchi, aşa că poate, fără să ne temem că va pierde sânge, să îndure să fie luat de aici. Am să-l aşez pe umerii mei şi am să-l duc cât m-or ţine picioarele.

— Când n-ai să mai poţi tu, Much – zise Will – am să te înlocuiesc eu şi altul pe mine, nu-l aşa, băieţi?

— Da, da! Răspunseră vitejeşte pădurarii.

În ciuda împotrivirii lui John, Much îl luă pe sus şi, cu ajutorul lui Robin, îl săltă pe umeri. Apoi fugarii îşi continuară drumul cu toată graba. Popasul silit pe care mica trupă îl făcuse dăduse soldaţilor posibilitatea să se apropie şi iată-l că se şi zăreau la capătul drumului. Oamenii veseli trimiseră o ploaie de săgeţi şi îşi înteţiră fuga, în nădăjdea să ajungă acasă, încredinţaţi că soldaţii n-ar fi avut nici puterea, nici curajul, să-l urmărească până acolo. La o cotitură a drumului cel mare ce se pierdea în câmpie, pădurarii zăriră în mijlocul frunzişului copacilor turnurile unui castel.

— Al cui o fi domeniul acesta? Întrebă Robin. Îl cunoaşte careva dintre voi pe proprietar?

— Eu, căpitane – răspunse un om de curând intrat în ceată.

— Ce zici, crezi că vom fi bine primiţi de acest senior? Căci suntem pierduţi dacă nu ni se deschid porţile castelului.

— Răspund de bunătatea lui sir Richard de la Plaine – spuse pădurarul. Este un brav saxon.

— Sir Richard de la Plaine! Strigă Robin. Ah, suntem salvaţi! Înainte, băieţi, înainte! Will, ia-o înainte şi spune-l paznicului podului mobil că Robin Hood şi o parte din oamenii lui, urmăriţi de normanzi, îi cer lui sir Richard îngăduinţa să intre în castel.

William străbătu ca o săgeată distanţa care-l despărţea de domeniul lui sir Richard. În timp ce tânărul îşi îndeplinea misiunea, Robin şi tovarăşii lui se îndreptau spre castel. Curând, un drapel alb fu înălţat pe zidul înconjurător, un cavaler ieşi din castel şi, urmat de Will, porni în galop în întâmpinarea lui Robin. Ajuns în faţa tânărului şef, descălecă şi-l întinse amândouă mâinile.

— Messire – zise tânărul, strângând mâinile lui Robin, cu vădită emoţie – sunt Herbert Gower, fiul lui sir Richard. Tatăl meu m-a însărcinat să vă spun că sunteţi binevenit în casa noastră şi că se va simţi cel mai fericit dintre oameni dacă îi veţi da prilejul să-şi plătească măcar o parte din obligaţiile pe care le avem faţă de dumneavoastră. Sunt al dumneavoastră cu trup şi suflet, sir Robin! Adăugă tânărul, cu un elan plin de adâncă recunoştinţă. Dispuneţi de mine cum vă place.

— Îţi mulţumesc din suflet, tânărul meu prieten – răspunse Robin, îmbrăţişându-l pe Herbert. Propunerea dumitale mă ispiteşte, căci voi fi mândru să am în rândurile locotenenţilor mei un cavaler atât de îndatoritor. Însă acum trebuie să ne gândim la primejdia care-mi ameninţă ceata. Este istovită de oboseală, cel mai drag dintre tovarăşii mei a fost atins la picior de săgeata unui normand şi, de aproape

două ceasuri, suntem urmăriţi de soldaţii baronului Fitz Alwine. Priveşte, copilul meu – continuă Robin, arătându-l tânărului un grup de soldaţi care cotropise drumul – ne vor răni şi pe noi dacă nu ne vom grăbi să căutăm adăpost în spatele zidurilor castelului.

— Podul mobil a şi fost lăsat – spuse Herbert. Să ne grăbim şi peste zece minute nu va trebui să vă mai temeţi de duşmanii dumneavoastră.

Şeriful şi oamenii ajunseră tocmai la timp ca să vadă cum mica ceată a proscrişilor păşea pe podul mobil ca să intre în castel. Înnebunit de această nouă înfrângere, baronul luă numaidecât îndrăzneaţa hotărâre de a cere lui sir Richard, în numele regelui, să-l predea oamenii care, abuzând, desigur, de încrederea lui, izbutiseră să se aşeze sub ocrotirea sa; la cererea lordului Fitz Alwine, cavalerul apăru sus, pe meterez.

— Sir Richard de la Plaine – spuse baronul, care aflase de la oamenii săi numele stăpânului castelului – îi cunoaşteţi pe cei care au pătruns adineauri în casa dumneavoastră?

— Îi cunosc, milord – răspunse rece cavalerul.

— Cum adică?! Ştiţi că ticălosul care comandă această ceată de tâlhari este un proscris, un duşman al regelui şi-l daţi adăpost? Ştiţi că vă expuneţi să fiţi pedepsit ca trădător?

— Eu ştiu că acest castel şi pământul care-l înconjoară sunt proprietatea mea; ştiu că am dreptul să fac ce-mi place şi să primesc în castel pe cine vreau. Iată, domnule, răspunsul meu: binevoiţi, aşadar, să plecaţi numaidecât dacă vreţi să evitaţi o luptă în care dumneavoastră nu veţi fi avantajaţi, deoarece dispun de o sută de oameni înarmaţi, iar săgeţile mele sunt cele mai ascuţite din tot comitatul. Bună ziua, domnule!

După ce sfârşi acest răspuns ironic, cavalerul părăsi meterezul.

Baronul, care nu se simţea prea sprijinit de soldaţii săi ca să încerce un atac împotriva castelului, se hotărî,

spumegând de mânie, cum ne putem lesne închipui, să se retragă împreună cu oamenii lui şi să se întoarcă la Nottingham.

— Fii binevenit de mii de ori în casa pe care o datorez bunătăţii tale, dragul meu Robin Hood! Spuse cavalerul, îmbrăţişându-şi oaspetele. Fii binevenit de mii de ori!

— Mulţumesc, cavalere! Răspunse Robin. Dar te rog nu mai vorbi de modestul serviciu pe care am avut mulţumirea să ţi-l fac. Prietenia ta l-a răsplătit de sute de ori, iar astăzi mă scapi de o adevărată primejdie. Spune-mi, îţi aduc un rănit şi aş vrea să-l îngrijeşti cu afecţiune.

— Va fi socotit ca şi când ai fi tu însuţi, dragă Robin.

— Acest vrednic băiat nu-ţi este necunoscut, cavalere – adăugă Robin. Este Micul-John, primul meu locotenent, cel mai drag şi cel mai credincios dintre tovarăşii mei.

— Soţia mea şi Lila se vor ocupa de el – răspunse sir Richard – şi-l vor îngriji bine; de asta poţi fi liniştit.

— Dacă vorbiţi de Micul-John, sau, mai bine zis, de cel mai mare John care a mânuit vreodată un ciomag – interveni Herbert – să ştiţi că a şi încăput pe mâinile unui priceput medic din York, care a sosit la noi de aseară. I-a şi legat rana şi l-a asigurat că o să se vindece foarte repede.

— Domnul fie lăudat! Spuse Robin Hood. Dragul meu John este în afară de primejdie. Acum cavalere – adăugă el – sunt cu totul al dumitale şi al familiei dumitale dragi.

— Soţia mea şi Lila sunt nerăbdătoare să te vadă, dragă Robin – spuse cavalerul. Te-aşteptă în camera de alături.

— Dragă tată – zise Herbert, râzând – i-am spus prietenului meu – şi vorbind astfel, tânărul îl arătă pe Will Roşcovanul – că sunt soţul fericit al celei mai frumoase femei din lume; şi ştii ce mi-a răspuns? Sir Richard şi Robin Hood schimbară un zâmbet. Mi-a spus – continuă Herbert – că el are o soţie a cărei uimitoare frumuseţe n-are pereche în lume. Dar o s-o vadă pe Lila şi atunci…

— Ah, dacă ai fi văzut-o pe Maud, n-ai vorbi aşa, tinere! Nu-l adevărat, Robin?

— Nu mă-ndoiesc că Herbert o va găsi pe Maud foarte frumoasă – răspunse Robin, împăciuitor.

— Fără îndoială, fără îndoială – zise Herbert – însă Lila este frumoasă ca o minune şi în ochii mei nu există femeie cu care s-o pot compara.

Will Roşcovanul îl asculta pe Herbert, încruntând sprâncenele. Bietul băiat se simţea niţel rănit în amorul lui propriu de soţ. Însă trebuie să recunoaştem că, de îndată ce Will a dat cu ochii de soţia lui Herbert, a scos un strigăt de admiraţie. Lila îşi ţinuse toate făgăduielile făcute din fragedă copilărie: frumoasa copilă pe care am văzut-o la mânăstirea Sfânta Maria devenise acum o femeie încântătoare. Înaltă, zveltă şi graţioasă ca o căprioară, Lila îşi întâmpină oaspeţii, cu ochii plecaţi şi cu un zâmbet divin pe buzele-l trandafirii. Ridică spre Robin Hood doi ochi albaştri mari şi sfioşi şi-l întinse mâna.

— Salvatorul nostru nu este un străin pentru mine – spuse ea, cu o voce suavă.

Robin Hood, mut de amiraţie, duse la buze mâna albă a Lilei. Herbert, care se strecurase lângă Robin, îi spuse atunci lui Will, cu, un zâmbet plin de mândră afecţiune:

— Prietene Will, îţi prezint pe soţia mea…

— Este foarte frumoasă…

— Rosti încet Will Roşcovanul – însă Maud…

— Adăugă el şi mai încet.

Mai mult nu mai spuse, căci Robin Hood îi porunci din priviri să nu vadă nimic altceva dincolo de încântătoare soţie a lui Herbert.

După un schimb reciproc de afectuoase complimente între soţia lui sir Richard şi oaspeţii săi, cavalerul îi lăsă pe Will şi pe fiul său de vorbă cu doamnele, iar el, trăgându-l deoparte pe Robin Hood, îi spuse:

— Dragă Robin, vreau să-ţi dovedesc că nu există în lumea asta un om pe care să-l iubesc mai mult decât pe tine şi-ţi reînnoiesc dovada prieteniei mele pentru ca să poţi acţiona după cum vrei şi după cum ai plănuit. Vei fi aici în siguranţă

atâta timp cât casa aceasta va putea să te apere, atâta timp cât pe metereze va fi un om în picioare, iar eu voi ţine piept, cu arma în mână, tuturor şerifilor din regat. Am poruncit să se închidă porţile şi să nu fie nimănui îngăduit să intre în castel, fără încuviinţarea mea. Oamenii mei sunt pregătiţi şi gata să se împotrivească din răsputeri oricărui atac. Oamenii tăi se odihnesc, lasă-l să se bucure liniştiţi de o săptămână de fericire, iar între timp noi ne vom gândi ce hotărâre să iei.

— Mă-nvoiesc cu plăcere să rămân aici câteva zile – răspunse Robin – dar cu o condiţie.

— Care?

— Oamenii mei veseli se vor înapoia mâine în pădurea Barnsdale; îi va însoţi Will Roşcovanul. El se va întoarce aici însoţit de draga lui Maud, de Marianne şi de soţia sărmanului John.

Sir Richard primi bucuros propunerea lui Robin şi totul se aranjă spre deplina mulţumire a celor doi prieteni.

Se scurseră cincisprezece zile foarte plăcute în castelul de la Plaine şi, la sfârşitul lor, Robin, Micul-John, complet vindecat, Will Roşcovanul şi incomparabila Maud, Marianne şi Winifred erau din nou sub frunzişul verde al copacilor din pădurea Barnsdale.

…A doua zi după înapoierea la Nottingham, baronul Fitz Alwine plecă la Londra, obţinu o audienţă la rege şi-l povesti jalnica lui aventură.

— Maiestatea voastră – spuse baronul – va găsi, desigur, foarte ciudat ca un cavaler căruia Robin Hood i-a cerut adăpost să refuze să mi-l predea pe vinovat, când i-am poruncit acest lucru în numele regelui.

— Cum se poate? Un cavaler a dovedit atâta lipsă de respect faţă de suveranul său? Strigă Hernic, mânios.

— Da, sire, cavalerul Richard Gower de la Plaine a respins cererea mea întemeiată; mi-a răspuns că el este rege pe domeniile lui şi că puţin îi pasă de puterea maiestăţii voastre.

După cum se vede, baronul minţea cu neruşinare pentru a obţine câştig de cauză.

— Ei bine! Zise regele. O să apreciem noi înşine îndrăzneala acestui netrebnic. Peste cincisprezece zile vom fi la Nottingham. Luaţi câţi oameni aveţi nevoie pentru a da lupta şi dacă o întâmplare nefericită nu ne va îngădui să vă întâlnim, procedaţi cum veţi crede de cuviinţă; puneţi mâna pe acest neîmblânzit Robin Hood, pe cavalerul Richard şi aruncaţi-l pe amândoi în cele mai întunecoase temniţe pe care le-aveţi; când vor fi puşi sub zăvoare, anunţaţi justiţia noastră. Vom chibzui atunci asupra a ceea ce ne rămâne de făcut.

Baronul Fitz Alwine se supuse întocmai ordinului regal. Strânse o armată numeroasă şi se îndreptă în fruntea ei spre castelul lui sir Richard. Însă bietul baron n-a avut noroc, căci sosi la castel a doua zi după plecarea lui Robin Hood. Gândul de a-l urmări pe Robin până în adăpostul acestuia nu-l trecu o clipă prin minte bătrânului senior. O anumită amintire şi o anumită durere din pricina căreia plimbările pe cal îi mai căşunau necazuri îi temperau zelul în această privinţă. Neputând face altceva mai bun, îşi propuse să-l prindă pe sir Richard, dar cum un asalt asupra castelului era un lucru dificil de încercat şi primejdios de pus în practică, se hotărî să recurgă la viclenie pentru a obţine un succes mai sigur.

Baronul îşi răspândi oamenii, luă cu el numai vreo douăzeci de vlăjgani voinici şi se aşează la pândă la o mică depărtare de castel. Aşteptarea a fost de scurtă durată; a doua zi de dimineaţă, sir Richard, fiul său şi câţiva servitori căzură în cursa nevăzută ce le fusese întinsă şi, cu toată apărarea lor vitejească, fură învinşi, legaţi, aşezaţi pe cai şi duşi la Nottingham. Un servitor al lui sir Richard putu să scape şi, deşi grav rănit de loviturile primite, reuşi să ducă stăpânei sale această veste tristă.

Lady Gower, deznădăjduită, vroia să plece după soţul ei, dar Lila o făcu pe nefericita femeie să priceapă că

intervenţia ei nu ar fi avut un rezultat favorabil pentru situaţia celor doi bărbaţi; ea o sfătui pe mama el să se adreseze lui Robin Hood. Numai el era în stare să judece sănătos situaţia lui sir Richard şi să acţioneze pentru eliberarea lui. Lady Gower ascultă rugămintea tinerei femei şi, fără a mai pierde o clipă, alese doi servitori credincioşi, încalecă şi se îndreptă în cea mai mare grabă spre pădurea Barnsdale. Un pădurar care rămăsese la castel fiind bolnav se simţi destul de în putere ca să-l slujească de călăuză până la copacul „Întâlnirii”.

Printr-o întâmplare fericită Robin Hood era la post.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Robin! Strigă lady Gower, descălecând repede. Vin la dumneata cu o rugăminte, vin să-ţi cer încă o favoare.

— Mă speriaţi, lady! Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Strigă Robin, în culmea uimirii. Spuneţi-mi ce doriţi, sunt gata să mă supun.

— Ah, Robin! Suspină sărmana femeie. Soţul şi fiul meu au fost prinşi de duşmanul dumitale, şeriful din Nottingham. Robin, scapă-mi soţul, scapă-mi copilul, opreşte-l pe ticăloşii care-l duc cu ei; nu sunt mulţi şi de-abia au părăsit castelul.

— Liniştiţi-vă, doamnă – spuse Robin Hood – soţul vă va fi în curând redat. Nu uitaţi că sir Richard este cavaler şi, în această calitate, ţine de justiţia regatului. Oricare ar fi puterea baronului Fitz Alwine, ea nu-l îngăduie să omoare un nobil saxon. Lui sir Richard trebuie să i se facă proces, dacă vina care i se pune în cârcă este de natură să constituie obiectul unui proces. Liniştiţi-vă, uscaţi-vă lacrimile, soţul şi fiul dumneavoastră vă vor îmbrăţişa în curând.

— Cerul să te-audă! Strigă lady Gower, împreunându-şi mâinile.

— Acum, doamnă, îngăduiţi-mi să vă dau un sfat: întoarceţi-vă la castel, ferecaţi toate porţile şi nu lăsaţi să intre nici un străin. Eu îmi voi aduna oamenii şi mă voi repezi în fruntea lor în urmărirea baronului de Nottingham.

Lady Gower, îmbărbătată de cuvintele mângâietoare ale tânărului arcaş, se despărţi de el cu inima ceva mai uşoară. Robin Hood aduse la cunoştinţă oamenilor săi capturarea lui sir Richard şi dorinţa lui de a tăia calea şerifului; pădurarii scoaseră un strigăt, jumătate de indignare împotriva trădării baronului, jumătate de bucuria de a avea un nou prilej spre a-şi folosi arcul şi îşi făcură pregătirile în grabă şi cu mare veselie.

Robin se aşează în fruntea vitezei sale cete şi, însoţit de Micul-John, de Much şi de Will Roşcovanul, se repezi în urmărirea şerifului. După un marş lung şi obositor, ceata ajunse în oraşul Mansfeld, iar, acolo, Robin află de la un hangiu că, după ce se odihniseră, soldaţii baronului îşi continuaseră drumul spre Nottingham. Robin Hood îşi lăsă oamenii sub comanda lui Much şi a Micului-John ca să se răcorească, iar el, însoţit de Will, se înapoie în galopul vijelios al unui cal straşnic la copacul „Întâlnirii” din pădurea Sherwood. Ajuns la gura subteranei, Robin sună voios din corn; la această chemare atât de bine cunoscută, veniră în fugă vreo sută de pădurari.

Robin luă cu el această nouă ceată şi o îndrumă în aşa fel, ca escorta baronului să se afle între cele două cete ale sale; căci oamenii lăsaţi la Barnsdale trebuiau să plece şi ei spre Nottingham, după un ceas de odihnă. Oamenii veseli ajunseră repede într-un loc destul de aproape de oraş şi, spre marea lor mulţumire, aflară că trupa şerifului încă nu trecuse. Robin alese o poziţie propice, ascunse o parte din oameni, iar restul îi aşează de o parte şi de alta a drumului.

Apariţia unei jumătăţi de duzină de soldaţi vesti că în curând urma să sosească şeriful şi armata lui de călăreţi. Pădurarii se pregătiră în tăcere să le facă o primire călduroasă. Cercetaşii trecură fără piedică pe lângă ceata care stătea la pândă, iar când fură destul de departe pentru ca trupa pe care o precedau să creadă că nu are nimic de temut, sunetul unui corn străbătu văzduhul şi o ploaie de săgeţi salută rândul strâns al primilor soldaţi. Şeriful

ordonă un popas şi trimise vreo treizeci de oameni să cerceteze tufişurile. Dar în felul acesta îi trimitea la pieire. Soldaţii, împărţiţi în două grupe, fură atacaţi din ambele părţi deodată şi siliţi să depună armele şi să ceară îndurare.

Odată isprăvită această acţiune, oamenii veseli se aruncară asupra escortei baronului, care, bine înarmată şi iscusită în mânuirea armelor, se apără cu dârzenie. Robin şi oamenii lui se luptau ca să-l elibereze pe sir Richard şi pe fiul acestuia. La rândul lor, călăreţii veniţi de la Londra căutau să obţină răsplata făgăduită de rege celui care îl va înhăţa pe Robin Hood. Aşa că, de ambele părţi, lupta era furioasă şi crâncenă, iar victoria nesigură, când, deodată, strigătele unei a doua cete de pădurari vestiră că situaţia se schimbă cu totul. Era Micul-John, cu ceata lui, care, venind dinspre Barnsdale, se aruncă în încăierare cu o furie dezlănţuită.

Vreo doisprezece arcaşi îi şi înconjuraseră pe sir Richard şi pe fiul său, le tăiaseră legăturile, le dăduseră arme şi, fără a se teme de primejdia la care se expuneau, se luptau corp la corp cu oamenii în armuri de fier sau îmbrăcaţi în cămăşi de zale.

Nesocotit şi impetuos ca orice tânăr, Herbert, însoţit de câţiva oameni veseli, se năpustise chiar în mijlocul escortei baronului. Aproape un sfert de oră, curajosul copil ţinu piept călăreţilor, dar, copleşit de numărul lor, era gata-gata să plătească scump temerara-l imprudenţă, când un arcaş, fie pentru a-l veni în ajutor, fie pentru a grăbi sfârşitul luptei, îl ochi repede pe baron, îi străpunse gâtul cu o săgeată, îl doborî de pe cal şi-l tăie capul. Apoi, înfigând capul în vârful sabiei, îl ridică în aer strigând din răsputeri.

— Câini normanzi, ia uitaţi-vă la şeful vostru! Priviţi pentru ultima oară mutra slută a semeţului vostru şerif şi aruncaţi armele dacă nu vreţi s-aveţi şi voi aceeaşi s…

Dar pădurarul nu-şi sfârşi ultimul cuvânt: un normand îi crăpă ţeasta, care se rostogoli în ţărâna din drum.

Moartea lordului Fitz Alwine îi sili pe normanzi să depună armele şi să ceară îndurare. Din ordinul lui Robin, o partea din oamenii veseli îi însoţi pe învinşi până la Nottingham, în timp ce, în fruntea cetei care rămase cu el, tânărul bărbat porunci să fie ridicaţi morţii, ajută răniţii şi făcu să dispară urmele luptei.

— Adio pentru totdeauna, om cu inimă de fier şi negrăit de crudă! Spuse Robin, privind cu dezgust cadavrul baronului. Te-ai întâlnit cu moartea şi o să-ţi primeşti răsplata pentru faptele tale urâte. Inima ţi-a fost lacomă şi nemiloasă, mâna ta s-a întins ca o molimă asupra nefericiţilor saxoni; ţi-ai chinuit vasalii, ţi-ai trădat regele, ţi-ai părăsit fiica, meriţi toate chinurile iadului! Sir Richard – spuse Robin, după ce trupul bătrânului senior fu ridicat de soldaţi şi dus spre Nottingham – iată o zi tristă. Te-am smuls din ghearele morţii, dar nu de la ruină, căci bunurile tale vor fi confiscate. Aş fi vrut, dragă Richard, să nu te fi cunoscut niciodată.

— De ce? Întrebă cavalerul, foarte mirat.

— Pentru că şi fără ajutorul meu, ai fi reuşit, desigur, să-ţi plăteşti datoria către mânăstirea Sfânta Maria, iar recunoştinţa nu te-ar fi obligat să-mi faci un bine. Fără să vreau, eu sunt cauza nenorocirii tale: vei fi surghiunit, proscris din regat, casa ta va fi luată de un normand, scumpa ta familie va suferi şi toate astea din vina mea… Vezi şi tu, Richard, că prietenia mea este primejdioasă.

— Dragul meu Robin – spuse cavalerul, cu nespusă blândeţe – soţia şi copiii mei trăiesc, tu eşti prietenul meu; ce-aş putea să regret? Dacă regele mă osândeşte, voi părăsi castelul părinţilor mei, cu desăvârşire sărac, dar fericit şi binecuvântând ceasul care m-a călăuzit lângă nobilul Robin Hood!

Tânărul bărbat clătină încet din cap.

— Să vorbim serios despre situaţia ta, dragă Richard – continuă el. Vestea despre cele întâmplate va ajunge la Londra, iar regele va fi necruţător. I-am atacat soldaţii, iar el te va sili să plăteşti înfrângerea, nu numai prin surghiun, ci printr-o moarte dezonorantă. Părăseşte-ţi casa, vino cu mine, îţi dau cuvântul meu de om că, atâta vreme cât un suflu de viaţă va ieşi de pe buzele mele, vei fi în siguranţă în paza oamenilor mei veseli.

— Primesc, din toată inima propunerea ta generoasă, Robin Hood – răspunse sir Richard – o primesc cu bucurie şi recunoştinţă. Însă, înainte de a mă stabili în pădure, am să-ncerc, căci viitorul copiilor mei mi-o cere ca o datorie, să îmblânzesc mânia regelui. O sumă mare de bani îl va hotărî, poate, să cruţe viaţa unui nobil cavaler.

Chiar în aceeaşi seară, sir Richard trimise un mesaj la Londra ca să ceară unui membru influent din familia sa să-l apere pe lângă rege. Curierul se întoarse de la Londra în galop şi-l anunţă pe stăpânul său că Henric al II-lea, foarte supărat de moartea baronului Fitz Alwine, trimisese la castelul cavalerului o companie întreagă alcătuită din soldaţii săi cei mai buni, cu porunca de a-l spânzura pe el şi pe fiul său de primul copac de pe drum. Comandantul

acestei trupe era un normand fără avere care primise în dar din mâna regelui, pentru el şi pentru descendenţii lui până la ultima generaţie, castelul de la Plaine.

Ruda lui sir Richard îi mai aducea la cunoştinţă condamnatului că în comitatele Nottingham, Derby şi York se oferea o răsplată foarte mare omului destul de îndemânatic care ar fi fost în stare să pună mâna pe Robin Hood şi să-l predea viu sau mort unuia din cei trei şerifi. Sir Richard îl preveni de îndată pe Robin Hood de primejdia ce-l ameninţă viaţa şi-l anunţă sosirea lui neîntârziată în mijlocul alor săi. Ajutat de vasalii lui, cavalerul goli castelul de tot ce cuprindea şi-şi trimise mobilele, armele şi vesela la castelul din Barnsdale. Când ultimul furgon trecu podul mobil, sir Richard, soţia sa, Herbert şi Lila părăsiră călare scumpa lor locuinţă şi ajunseră fără piedici în pădurea verde.

Când trupa trimisă de rege sosi în faţa castelului, porţile erau date de perete, iar încăperile cu desăvârşire pustii. Noul proprietar al domeniilor lui sir Richard se arătă foarte dezamăgit să găsească locul pustiu, însă cum el îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă luptând împotriva capriciilor sorţii, se aranjă în aşa fel ca să nu sufere prea mult din pricina asta. În consecinţă, trimise înapoi soldaţii şi, spre marea disperare a vasalilor, se instală ca stăpân în castelul de la Plaine.

XII.

Se scurseră trei ani tihniţi de la evenimentele pe care le-am povestit. Ceata lui Robin Hood se mărise foarte mult, iar faima neînfricatului ei conducător se răspândise în toată Anglia. După moartea lui Henric al II-lea se urcase pe tron fiul său Richard, care, după ce irosise averea coroanei, plecase în cruciade, lăsând regenţa regatului în seama prinţului John, fratele său, un om destrăbălat, nespus de zgârcit şi foarte sărac cu duhul, ceea ce îl făcea incapabil să-şi ducă la îndeplinire obligaţiile ce-l fuseseră încredinţate.

Poporul, sărăcit în timpul domniei lui Henric al II-lea, ajunse la sapă de lemn în timpul lungii perioade cât a durat această sângeroasă regenţă. Robin Hood alina suferinţele săracilor din Nottinghamshire şi din Derbyshire, cu o generozitate nesecată, aşa că ajunsese idolul tuturor acestor năpăstuiţi. Dar dacă dădea săracilor, în schimb lua de la cei bogaţi, astfel că normanzii, preoţii şi călugării contribuiau din plin, spre marea lor disperare, la acţiunile frumoase ale nobilului proscris.

Marianne continua să locuiască în pădure, iar cei doi soţi se iubeau ca în primele zile ale fericitei lor căsnicii. Timpul nu făcuse să scadă pasiunea lui William pentru încântătoarea lui soţie; în ochii credinciosului saxon, Maud îşi păstra neschimbată frumuseţea, asemenea unui diamant curat. Micul-John şi Much se mai felicitau şi acum pentru alegerea pe care o făcuseră luând de soţii, unul pe blânda Winifred, celălalt pe zburdalnica Barbara. Cât priveşte pe fraţii lui Will, nici ei n-aveau motive să se căiască de alegerea lor făcută în pripă. Erau fericiţi şi vedeau viaţa în roz.

Înainte de a ne despărţi pentru totdeauna de două personaje care au jucat un rol important în povestirea noastră, să le facem o vizită prietenească la castelul Val, din valea râului Mansfeld.

Allan Clare şi lady Chrislabel trăiau fericindu-se unul pe celălalt. Casa lor, construită în mare parte după indicaţiile cavalerului, era o minune de confort şi de bun gust. Un zid de copaci bătrâni împiedica orice privire indiscretă să pătrundă în grădină şi părea să pună o barieră de netrecut în jurul acestei locuinţe poetice.

Copiii, frumoşi, cu chip suav, flori vii în această oază a dragostei, înviorau cu joaca lor gălăgioasă pacea tihnită ce domnea peste imensul domeniu. Glasul lor vesel trezea ecoul, iar paşii uşori ai picioruşelor lor abia lăsau urme pe nisipul aleilor din parc. Allan şi Christabel rămăseseră cu

inima, cu sufletul şi cu chipul tânăr. Pentru ei, săptămâna avea durata unei zile, iar ziua trecea repede ca un ceas.

Christabel nu-şi mai văzuse tatăl de la căsătoria ei cu Allan în mânăstirea din Linton, căci arţăgosul bătrân se încăpăţânase cu cruzime, respingând încercările de împăcare făcute şi de fiica lui şi de cavaler. Moartea baronului o afectă profund pe Christabel; dar cu cât i-ar fi fost durerea mai mare, dacă, pierzându-l pe toturatorul zilelor ei, ar fi pierdut şi un adevărat părinte!

Allan manifestase intenţia de a-şi valorifica drepturile sale asupra baroniei şi comitatului Nottingham şi, după sfatul lui Robin, care îl povăţuia să grăbească această îndreptăţită pretenţie, tocmai se pregătea să se adreseze regelui, când află că prinţul John devenise proprietarul castelului din Nottingham, cu veniturile şi cu bunurile ce depindeau de el. Allan era prea mulţumit ca să-şi primejduiască pacea şi fericirea într-o luptă care, datorită superiorităţii adversarului său, putea să fie pe cât de periculoasă, pe atât de inutilă. Aşa că nu făcu nici un demers şi nici nu regretă pierderea acestei bogate moşteniri.

Atacurile îndreptate de Robin Hood împotriva normanzilor şi a preoţilor deveniră atât de numeroase şi de dăunătoare pentru averea acestor persoane de vază, încât ajunseră să atragă atenţia marelui cancelar al Angliei, Longchamp, episcop de Ely. Episcopul se hotărî să pună capăt existenţei arcaşilor veseli şi pregăti în acest scop o expediţie de mari proporţii. Cinci sute de oameni, în fruntea cărora se afla prinţul John, sosiră la castelul din Nottingham şi făcură pregătiri pentru a pune mâna pe Robin Hood. Acesta, informat numaidecât de intenţiile respectabilei trupe, se mulţumi să zâmbească şi se pregăti, la rândul său, să-l zădărnicească încercările fără a-şi expune oamenii riscului unei lupte.

Robin îşi ascunse ceata, îmbrăcă o duzină de pădurari în tot felul de haine şi-l trimise la castel, unde se înfăţişară ca să slujească drept călăuze pentru trupă, pe potecile atât de

încâlcite ale pădurii. Propunerea lor fu primită cu toată graba de comandanţii trupelor şi cum pădurea se întindea pe aproape treizeci de mile, este lesne de înţeles cât i-au ocolit şi i-au răsocolit călăuzele pe bieţii soldaţi. Ici trupa se înfunda în adâncul văilor, colo intra până la genunchi în apa mocirloasă a mlaştinilor sau, în sfârşit, răsfirată pe creste, bombănea cu disperare împotriva îndatoririlor de soldat, trimiţând la toţi dracii pe marele cancelar al Angliei, pe Robin Hood şi ceata lui invizibilă, căci este de prisos să spunem că nici o haină de pădurar nu se ivi în zare.

La căderea nopţii, soldaţii se găseau întotdeauna la şapte sau opt mile de castelul din Nottingham, unde trebuiau să ajungă negreşit, dacă nu voiau să înnopteze sub cerul liber. Se întorceau frânţi de oboseală, morţi de foame, fără să fi zărit ceva care să le poată dovedi prezenţa oamenilor veseli. Timp de două săptămâni aceste plimbări obositoare se repetară cu regularitate, iar rezultatul fu întotdeauna acelaşi. Prinţul John, chemat la Londra de plăcerile sale, abandonă partida şi se întoarse în capitală cu trupa.

După doi ani de la această ultimă expediţie, Richard se întoarse în Anglia, iar prinţul John, care, pe bună dreptate, se temea de fratele său, îşi căută refugiu împotriva mâniei regelui între zidurile bătrânului castel din Nottingham. Richard Inimă de Leu, care aflase despre ticăloasa purtare a regentului, rămase la Londra doar trei zile, apoi, însoţit de o mică trupă, porni hotărât împotriva răzvrătitului. Castelul din Nottingham fu încercuit; după lupte care durară trei zile, fortăreaţa se predă fără condiţii dar prinţul John reuşi să fugă. În timp ce se lupta ca ultimul dintre soldaţi, Richard observă că o ceată de oameni voinici îi dădea ajutor şi că numai mulţumită sprijinului lor viguros izbutise să învingă.

După luptă şi după ce se instală la castel, Richard ceru informaţii asupra acelor arcaşi iscusiţi care îi veniseră în ajutor, dar nimeni nu-l putu spune nimic, aşa că se văzu silit să se adreseze şerifului din Nottingham. Şeriful era acelaşi

om căruia Robin Hood îi jucase festa ducându-l în pădure, unde îl pusese să-l plătească vizita cu trei sute de scuzi de aur. Sub înrâurirea acestei amintiri dureroase, şeriful îi spuse regelui că arcaşii de care maiestatea sa întreabă nu puteau fi, desigur, decât ai cumplitului Robin Hood.

— Acest Robin Hood – adăugă hangiul, ranchiunos – este un ticălos înrăit, îşi hrăneşte ceata pe seama călătorilor, jefuieşte oamenii cumsecade, ucide cerbii regelui şi săvârşeşte zilnic tot soiul de nelegiuiri.

Halbert Lindsay, fratele de lapte al frumoasei Maud, care avusese norocul să-şi păstreze funcţia de portar al castelului, se găsea, din întâmplare, lângă rege în timpul acestei convorbiri. Îndemnat de un sentiment de recunoştinţă faţă de Robin şi de un avânt firesc unui caracter generos, îşi uită situaţia lui modestă şi, făcând un pas spre augustul interlocutor al şerifului, rosti cu toată convingerea:

— Sire, Robin Hood este un saxon cinstit, un proscris nefericit. Dacă-l jefuieşte pe bogaţi de prisosul lor, o face ca să uşureze mizeria celor săraci. Din Nottinghamshire până în Yorkshire, numele lui Robin Hood este rostit cu respectul datorat unei veşnice recunoştinţe.

— Îl cunoşti pe acest viteaz arcaş? Îl întrebă regele pe Halbert.

Întrebarea aceasta îl aduse la realitate: tânărul se roşi şi răspunse încurcat:

— L-am văzut pe Robin Hood, dar mai demult şi eu nu fac decât să repet maiestăţii voastre vorbele frumoase pe care le spun săracii despre acela care nu-l lasă să moară de foame.

— Haide, viteazul meu băiat – zise regele, zâmbind – ridică fruntea şi nu-ţi renega prietenul! Pe sfânta treime, dacă el se poartă aşa cum ne-ai povestit, atunci este un om a cărui prietenie trebuie să fie preţioasă. Mărturisesc că voi fi foarte fericit să-l văd pe acest proscris şi, pentru că m-a ajutat, n-o să se poată spune că Richard al Angliei s-a arătat

nerecunoscător, chiar faţă de un proscris. Mâine de dimineaţă voi merge în pădurea Sherwood.

Regele se ţinu de cuvânt: chiar a doua zi, însoţit de o escortă de cavaleri şi soldaţi şi călăuzit de şerif, care nu găsea plimbarea prea ispititoare, bătu potecile, drumurile, luminişurile bătrânei păduri; însă căutarea fu cu totul de prisos căci Robin Hood nu se arătă. Foarte nemulţumit de insuccesul încercării sale, Richard chemă un om care îndeplinea slujba de pădurar în pădurea Sherwood şi-l întrebă dacă ştie vreun mijloc ca să-l întâlnească pe şeful proscrişilor.

— Maiestatea voastră poate să scotocească pădurea şi un an de zile – răspunse omul – că tot n-o să întâlnească nici măcar umbra vreunui proscris dacă umblă însoţit de escortă. Robin Hood se fereşte să se bată, pe cât este cu putinţă, nu de teamă, căci cunoaşte atât de bine pădurea încât nu-l e frică de nimic, nici chiar de un atac cu cinci-şase sute de oameni, dar o face din cumpătare şi din prudenţă. Dacă maiestatea voastră doreşte să-l vadă pe Robin Hood, să se îmbrace ca un călugăr, împreună cu patru sau cinci cavaleri, îmbrăcaţi şi ei la fel. Eu voi sluji drept călăuză maiestăţii voastre şi jur pe sfântul Dunstan că nimeni n-o să păţească nimic! Robin îi opreşte pe preoţi, îi găzduieşte, le ia banii, dar nu le face nici un rău.

— Pe sfânta cruce, pădurarule, vorbele tale sunt de aur! Zise râzând regele. Am să-ţi ascult sfatul tău iscusit. Rasa de călugăr n-o să-mi vină prea bine, dar n-are importanţă. Să mi se caute o rasă de călugăr!

Nerăbdătorul monarh îmbrăcă repede veşminte de abate, alese patru cavaleri, care îşi puseră şi ei rase monahale şi, folosind o nouă stratagemă sugerată tot de pădurar, fură pregătiţi trei cai în aşa fel ca să se creadă că duc cu ei o comoară însemnată. Cam la trei mile depărtare de castel, pădurarul care slujea drept călăuză pretinşilor călugări se apropie de rege şi-l spuse:

— Monseniore, priviţi acolo la marginea luminişului, iată-l: sunt Robin-Hood, Micul-John şi Will Roşcovanul, cei trei şefi ai cetei.

— Prea bine – zise bucuros regele. Şi dând pinteni calului, Richard se făcu că ar vrea să fugă.

Robin Hood ţâşni în drum, apucă animalul de dârlogi şi-l opri.

— Cer iertare cu umilinţă, domnule abate – rosti el. Binevoiţi să vă opriţi o clipă şi să primiţi salutul meu de bunvenit.

— Mirean păcătos! Strigă Richard, căutând să imite vorbirea obişnuită a oamenilor bisericii. Cine eşti tu care-ţi îngădui să opreşti din drumul său un om cucernic care are de îndeplinit o misiune sacră?

— Sunt un om de rând din această pădure – răspunse Robin Hood – iar tovarăşii mei trăiesc, ca şi mine, de pe urma vânătoarei şi datorită generozităţii cucernicilor membri ai sfintei biserici.

— Pe viaţa mea, eşti un ticălos îndrăzneţ – răspunse regele, ascunzându-şi zâmbetul – dacă îndrăzneşti să-mi spui în faţă că îmi mănânci… Că mănânci cerbii regelui şi că jefuleşti clerul. Pe sfântul Hubert! Cel puţin ai meritul că eşti sincer!

— Sinceritatea este singura bogăţie a oamenilor care nu au nimic – răspunse Robin Hood – însă cei care au rente, domenii, monede de aur şi de argint pot să se lipsească de ea, căci n-ar şti ce să facă cu ea. Eu cred, nobile abate – continuă Robin, cu ironie – că şi dumneavoastră vă număraţi în rândul prea fericiţilor de care vă vorbesc. De aceea îmi iau îngăduinţa să vă cer să veniţi în ajutorul nevoilor noastre modeste, în ajutorul mizeriei oamenilor săraci, care sunt prietenii şi oblăduiţii noştri. Prea adesea uitaţi, fraţi călugări, că în preajma bogatelor voastre locuinţe se află case de unde lipseşte pâinea şi, cu toate acestea, aveţi mai mult aur decât vă trebuie pentru a vă satisface tot ce vi se năzare.

— Poate că-l adevărat ce spui, tinere – replică regele, aproape uitând că purta veşminte religioase – şi îmi place sinceritatea care ţi se citeşte pe faţă. Pari mai cinstit decât eşti în realitate; de aceea, pentru chipul tău de om cumsecade şi din dragoste faţă de mila creştinească, îţi dăruiesc toţi banii pe care îi am acum la mine, patruzeci de monede de aur. Îmi pare rău că n-am mai mult, însă, după cum ştii, desigur, regele locuieşte de câteva zile în castelul Nottingham şi aproape că mi-a golit buzunarele. Aşadar, ia banii aceştia şi foloseşte-te de ei, pentru că îmi place înfăţişarea şi feţele hotărâte ale voinicilor tăi tovarăşi.

Sfârşind aceste cuvinte, regele îi întinse lui Robin Hood un săculeţ de piele cu patruzeci de piese de aur.

— Dumneavoastră sunteţi o pasăre rară printre preoţi, messire abate – spuse râzând Robin – şi dacă n-aş fi jurat să-l storc, mai mult sau mai puţin, pe toţi membrii sfintei biserici, aş refuza să primesc ofranda dumneavoastră atât de generoasă; totuşi nu se va putea spune că aţi avut prea mult de suferit trecând prin pădurea Sherwood. Escorta şi caii dumneavoastră vor trece în deplină libertate şi, pe deasupra, îmi veţi îngădui să nu primesc decât douăzeci de monede de aur.

— Pădurare, te porţi ca un adevărat nobil – răspunse Richard, părând mişcat de curtenia lui Robin – şi-mi voi face o plăcere să-l vorbesc despre tine suveranului nostru. Maiestatea sa te cunoaşte puţin, căci mi-a spus să te salut din partea sa, dacă voi avea norocul să te întâlnesc. Între noi fie vorba, cred că regelui Richard, căruia îi place vitejia oriunde ar întâlni-o, nu i-ar fi cu supărare să-l mulţumească prin viu grai viteazului arcaş care l-a ajutat să deschidă porţile castelului din Nottingham şi să-l întrebe de ce a dispărut îndată după bătălie, împreună cu vitejii lui tovarăşi.

— Dacă aş avea vreodată fericirea să mă aflu în faţa maiestăţii sale, n-aş şovăi să-l răspund pe loc la această întrebare, însă, deocamdată, să vorbim despre altceva,

domnule abate. Îl iubesc mult pe regele Richard, pentru că este englez trup şi suflet, deşi prin legături de sânge aparţine unei familii normande. Aici, noi toţi, preoţi sau laici, suntem slujitorii credincioşi ai maiestăţii sale şi dacă aţi binevoi să primiţi, vom bea împreună, domnule abate, în sănătatea nobilului Richard. Pădurea Sherwood ştie să fie ospitalieră fără nici o plată atunci când primeşte sub bătrânii săi copaci inimi saxone şi preoţi generoşi.

— Primesc cu plăcere binevoitoarea ta invitaţie, Robin Hood – răspunse regele – şi sunt gata să te urmez oriunde vei vrea să mă duci.

— Vă mulţumesc pentru această încredere, bunule călugăr – spuse Robin – îndemnând calul pe care sta Richard s-o apuce pe poteca ce ducea la copacul „Întâlnirii”.

Micul-John, Will Roşcovanul şi cei patru cavaleri travestiţi în călugări veneau în urma regelui, care era precedat de Robin. Abia pătrunse mica trupă pe cărare, când un cerb înspăimântat de zgomot le tăie drumul fulgerător, dar, mai iute decât sărmanul animal, săgeata lui Robin îi străpunse coasta, lovindu-l de moarte.

— Straşnică lovitură! Straşnică lovitură! Strigă regele încântat.

— Lovitura nu este deloc nemaipomenită, domnule abate – spuse Robin, privindu-l pe Richard, oarecum mirat – toţi oamenii mei, dar toţi, pot omorî un cerb aşa cum am făcut-o eu, chiar soţia mea ştie să tragă cu arcul şi vădeşte iscusinţă în încercări care sunt mult mai presus decât umila ispravă pe care am săvârşit-o eu sub ochii dumneavoastră.

— Soţia ta? Întrebă regele. Ai o soţie? Pe sfânta liturghie! Sunt curios s-o cunosc pe aceea care împarte cu tine primejdiile aventuroasei taie cariere.

— Soţia mea, messire abate, nu este singura din sexul ei care preferă o inimă credincioasă şi o locuinţă în sălbăticie unei dragoste înşelătoare şi luxului vieţii de la oraş.

— Am să-ţi prezint pe soţia mea, domnule abate! Strigă Will Roşcovanul. Şi dacă nu vei recunoaşte că frumuseţea ei

este vrednică de un tron, ai să-mi dai voie să-ţi spun că eşti ori orb, ori că ai gusturi dintre cela mai proaste.

— Pe sfântul Dunstar! Exclamă Richard. Are dreptate lumea că v-a poreclit oamenii veseli; nimic nu vă lipseşte aici, aveţi de toate: femei frumoase, vânat regal, verdeaţă proaspătă, libertate deplină.

— De aceea suntem şi foarte fericiţi, messire – răspunse Robin, râzând.

Grupul ajunse curând în poiană, unde masa pusă îşi aştepta oaspeţii. Şi masa aceasta înbelşugată, cu vânat plăcut mirositor, stârni cunoscuta poftă de mâncare a lui Richard Inimă de Leu.

— Pe conştiinţa mamei mele! Strigă regele (să ne grăbim să spunem că doamna Eleonora avea atât de puţină conştiinţă, că era curată glumă s-o invoci). Iată o cină cu adevărat regească! Apoi regele luă loc la masă şi începu să înfulece cu o poftă grozavă. Spre sfârşitul mesei, Richard se adresă gazdei: M-ai făcut curios şi doresc să le cunosc pe frumoasele femei care trăiesc pe întinsul tău domeniu; prezintă-mi-le, sunt curios să văd dacă sunt vrednice să împodobească nobila curte a regelui Angliei, cum îmi dădea de înţeles tovarăşul acela al tău cu părul roşu.

Robin îl trimise pe Will să le aducă pe frumoasele nimfe ale pădurii şi porunci oamenilor să pregătească jocurile pe care le practicau în timpul zilelor de odihnă.

— Oamenii mei vor încerca să vă distreze puţin.

— Domnule abate – spuse Robin, aşezându-se lângă rege – şi veţi vedea că plăcerile noastre şi felul oarecum neobişnuit al traiului nostru nu au într-însele nimic care să merite a fi osândit şi atunci când vă veţi găsi în apropierea bunului rege Richard, să-l spuneţi, vă cer aceasta ca o favoare, că oamenii veseli din pădurea Sherwood nu sunt nici de temut pentru saxonii de treabă, nici răi faţă de cei care împărtăşesc necazurile de neînlăturat ale vieţii lor aspre.

— Fii liniştit, cinstite pădurar, maiestatea sa va fi tot atât de bine informată de ceea ce se petrece aici, ca şi cum ea

însăşi ar fi stat la masa ta, în locul meu.

— Messire, dumneavoastră sunteţi cel mai curtenitor abate pe care l-am întâlnit vreodată şi sunt foarte fericit că am avut plăcerea să vă tratez ca pe un frate. Acum binevoiţi să urmăriţi arcaşii mei. Nimeni nu-l întrece în dibăcie şi ca să vă distreze, nu mă-ndoiesc că vor face azi minuni.

Oamenii lui Robin începură să tragă cu arcul, dovedind o mână atât de sigură şi un ochi atât de straşnic, încât regele îi felicită cu sinceră uimire. Exerciţiul dura de vreo jumătate de oră, când apăru Will Roşcovanul, aducând cu el pe Marianne şi pe Maud, îmbrăcate în costume de amazoană, croit din stofă verde de Lincoln şi purtând şi una şi cealaltă, un arc şi o tolbă cu săgeţi. În spatele celor trei veneau Barbara, Winifred, dalba Lila şi frumoasele soţii ale tinerilor Gamwell.

Regele deschise ochii mari, plini de uimire şi contemplă fără să scoată un cuvânt chipurile încântătoare ce se roşeau sub privirea lui.

— Domnule abate – spuse Robin, luând mâna Mariannei – vă prezint pe regina inimii mele, iubita mea soţie.

— Poţi să adaugi, fără să greşeşti, regina oamenilor tăi veseli, viteazul meu Robin! Strigă regele. Şi ai dreptate să fii mândru că insufli o dragoste gingaşă unei fiinţe atât de încântătoare! Scumpă doamnă – continuă regele – daţi-mi voie să salut în persoana dumneavoastră pe regina pădurii Sherwood şi să vă aduc omagiul unui supus credincios.

Zicând acestea, regele puse un genunchi în pământ, luă mâna albă a Mariannei şi o sărută cu respect.

— Daţi dovadă de o mare curtenie, domnule abate – spuse Marianne, cu modestie – dar binevoiţi a vă aduce aminte, vă rog, că unui om cu rangul sacru al dumneavoastră nu se cade să se încline astfel dinaintea unei femei; această expresie de umilinţă şi respect se cuvine să o aduceţi doar lui Dumnezeu.

— Iată o dojană plină de învăţăminte din partea soţiei unui simplu pădurar – murmură regele, reluându-şi locul sub

copacul „Întâlnirii”.

— Domnule abate, iat-o pe soţia mea! Strigă Will, trăgând-o de mână pe Maud către rege.

Regele se uită la Maud şi spuse zâmbind.

— Această frumoasă persoană este desigur doamna care va face cinste în palatul unui rege?

— Da, messire – încuviinţă Will:

— Ei bine, prietene, sunt de aceeaşi părere cu tine şi, dacă îmi dai voie, voi săruta frumoşii obraji ai aceleia care ţi-este dragă – spuse regele.

William zâmbi, iar regele luă acest zâmbet drept o încuviinţare şi o sărută galant pe tânăra femeie.

— Daţi-mi voie să vă spun un cuvânt la ureche, domnule abate – zise Will, apropiindu-se de rege, care se învoi cu bunăvoinţă la cererea tânărului. Sunteţi un om de gust – continuă Will – iar în pădurea Sherwood nu veţi mai avea de ce vă teme. Începând de azi, vă făgăduiesc o primire cordială ori de câte ori o întâmplare fericită vă va aduce în mijlocul nostru.

— Îţi mulţumesc pentru amabilitatea ta, dragul meu – replică vesel regele. Ah, ah, dar ce mai văd?! Strigă Richard, cu ochii la surorile lui Will, care însoţite de Lila, se înfăţişară dinaintea lui. Într-adevăr, băieţi, driadele voastre sunt adevărate zâne. Regele luă mâna tinerei Lila. Pe maica Domnului! Murmură el. N-aş fi crezut să existe pe lume altă femeie mai frumoasă decât dulcea mea Berengere, dar, pe sufletul meu, sunt silit să recunosc că această copilă îi este deopotrivă şi în candoare şi în frumuseţe. Micuţa mea – spuse regele, strângând mâna fetei – ai ales o viaţă foarte aspră, cu desăvârşire lipsită de plăcerile vârstei tale. Nu ţi-e teamă, sărmană copilă, că furtunile din pădure vor nimici viaţa ta plăpândă, cum nimicesc florile fragede?

— Părinte – răspunse Lila cu blândeţe – vântul se ia la întrecere cu puterea copăceilor şi el îi cruţă pe cei mai slabi. Aici sunt fericită: o fiinţă care mi-e dragă locuieşte în bătrânul codru şi alături de ea nu ştiu ce înseamnă durerea.

— Ai dreptate să-ţi mărturiseşti dragostea dacă omul pe care-l iubeşti este demn de tine, dulce copilă – răspunse Richard.

— Este demn, părinte, de o dragoste şi mai mare decât cea pe care i-o port – răspunse Lila – şi totuşi îl iubesc cu toată dragostea cu care sunt în stare să iubesc.

Tânăra femeie se roşi când isprăvi de vorbit; ochii mari, albaştri ai lui Richard o priveau cu atâta ardoare, încât, cuprinsă de o nelămurită teamă, Lila îşi trase binişor mâna din mâna regelui şi se duse lângă Marianne.

— Îţi mărturisesc, jupâne Robin – spuse regele – că în toată Europa nu există o singură curte care să se poată lăuda că reuneşte în jurul tronului atâtea femei tinere şi frumoase câte văd în jurul nostru. Am văzut femei din fel şi fel de ţări, dar nicăieri n-am întâlnit frumuseţea calmă şi suavă a femeilor saxone.

— Sunt fericit să vă aud vorbind astfel, domniile abate – replică Robin – îmi dovediţi, o dată mai mult, că în vinele dumneavoastră curge sânge englez. Eu nu pot să-mi dau părerea într-o chestiune atât de gingaşă, pentru că am călătorit puţin şi, în afară de Derbyshire şi Yorkshire, nu cunosc altceva. Cu toate acestea, mă simt îndemnat să spun ca şi dumneavoastră că femeile saxone sunt cele mai frumoase femei din lume.

— Nu încape îndoială că sunt cele mai frumoase femei din lume – interveni Will, cu hotărâre. Eu am străbătut o mare parte din regatul Franţei şi pot să spun sus şi tare că n-am găsit o singură domnişoară sau doamnă care să poată fi comparată cu Maud. Maud este idealul frumuseţii engleze, asta-l părerea mea!

— Ai fost în serviciul regelui? Întrebă Richard, privindu-l cu luare-aminte pe tânărul bărbat.

— Da, messire – răspunse William – am fost în serviciul regelui Henric în Acvitania, în Poitou, la Harfleur, la Evreux, la Beauvais, la Rouen şi în alte multe cetăţi.

— Ohoho! Exclamă regele, întorcând capul de teamă ca nu cumva Will, în cele din urmă, să-l recunoască. Robin Hood – continuă el – oamenii dumitale se pregătesc să reînceapă jocurile; mi-ar plăcea să asist la noi exerciţii.

— Va fi după voia dumneavoastră, messire; am să vă arăt cum fac ca să deprind mâna arcaşilor mei. Much! Strigă Robin. Zi să pună pe nuielele de tragere la ţintă nişte coroniţe de trandafiri.

Much execută ordinul şi, curând, vârful fiecărei nuiele apăru perpendicular din cercul împodobit cu flori.

— Acum, băieţi, ochiţi nuiaua! Strigă Robin. Cel care nu va nimeri ţinta îmi va dărui o săgeată bună şi va primi o palmă. Fiţi atenţi, căci, pe Maica Domnului, nu-l voi cruţa pe neghiobi; se-nţelege de la sine că trag şi eu cu voi şi că, în caz că nu voi nimeri, voi îndura aceeaşi pedeapsă.

Mai mulţi pădurari dădură greş şi primiră cu seninătate câte o palmă zdravănă. Robin Hood sfărâmă nuiaua în bucăţele; alta fu pusă în locul ei; Will şi Micul-John dădură greş şi, în mijlocul hohotelor de râs, îşi primiră plata pentru neîndemânarea lor. Robin trase ultima lovitură, dar, dorind să arate falsului abate că, în asemenea caz, nu se face nici o deosebire între el şi oamenii lui, greşi dinadins ţinta.

— Ah, ah! Exclamă uimit un pădurar. V-aţi abătut de la ţintă, jupâne!

— E adevărat, pe legea mea şi-mi merit pedeapsa! Care dintre voi vrea să-mi mângâie obrazul? Tu, Micule-John, tu eşti cel mai puternic dintre noi şi ai să ştii să loveşti zdravăn.

— Nici nu mă gândesc – răspunse John – sarcina asta mi-e atât de neplăcută, încât, ca s-o îndeplinesc, ar trebui să mă cert pentru totdeauna cu mâna dreaptă.

— Ei bine, Will, mă adresez ţie.

— Mulţumesc, Robin, refuz din toată inima să-ţi fac această plăcere.

— Şi eu refuz – spuse Much.

— Şi eu! Strigă un om.

— Şi noi la fel! Strigară pădurarii într-un glas.

— Toate astea-s copilării, e caraghios…

— Spuse Robin, cu severitate. Eu n-am şovăit să-l pedepsesc pe cei care au greşit, voi trebuie să faceţi la fel şi cu aceeaşi asprime. Pentru că nici unul din oamenii mei nu îndrăzneşte să ridice mâna asupra mea, vă revine dumneavoastră, domnule abate, sarcina să rezolvaţi această problemă. Iată cea mai bună săgeată a mea şi acum, messire, vă rog să mă serviţi la fel de generos, cum mi-am servit eu arcaşii neîndemânatici.

— Nu îndrăznesc să iau asupra mea obligaţia de a te satisface, dragă Robin – răspunse regele, râzând – căci am mână grea şi lovesc cam tare.

— Nu sunt nici sensibil, nici delicat, domnule abate; loviţi cum vă place!

— Vrei neapărat? Întrebă regele, dezvelindu-şi un braţ musculos. Ei bine, fie, vei fi servit după cum doreşti!

Lovitura fu atât de puternică, încât Robin căzu pe spate, dar se ridică numaidecât.

— Mărturisesc în faţa lui Dumnezeu – spuse el, surâzând şi cu chipul împurpurat – că sunteţi cel mai zdravăn călugăr din vesela Anglie. Braţul dumneavoastră are mai multă forţă decât este necesar pentru liniştea unui om care îndeplineşte o misiune cucernică şi-mi pun capul rămăşag (el este preţuit la patru sute de scuzi de aur) că vă pricepeţi mai bine să ţineţi în mână un arc sau să vă folosiţi de ciomag decât să duceţi crucea.

— Tot ce se poate – răspunse regele, râzând – şi să mai adăugăm, dacă vrei, să mânuiesc o spadă, o lance sau un scut.

— Vorba şi felul dumneavoastră de a fi dovedesc mai degrabă un om obişnuit cu viaţa aventuroasă a unui soldat decât un servitor al preasfintei biserici – răspunse Robin, cercetându-l pe rege cu luare-aminte. Aş vrea tare mult să ştiu cine sunteţi, căci îmi trec prin cap nişte gânduri foarte ciudate.

— Alungă-ţi gândurile acestea, Robin Hood şi nu căuta să afli dacă sunt sau nu omul care se înfăţişează înaintea ta – răspunse repede regele.

Cavalerul Richard de la Plaine, care lipsea încă de dimineaţă, sosi tocmai atunci şi se apropie de Robin. Zărindu-l pe rege, cavalerul tresări, căci îl cunoştea prea bine pe suveran. El se uită la Robin, dar acesta părea că n-are habar de rangul înalt al oaspetelui său.

— Îl cunoşti pe cel ce poartă veşmânt de călugăr superior? Întrebă sir Richard, în şoaptă.

— Nu – răspunse Robin – dar cred că am descoperit abia de câteva minute că părul acesta roşu şi ochii mari albaştri nu pot fi decât ai unui singur om în lumea asta…

— Richard Inimă de Leu, regele Angliei! Strigă cavalerul fără să vrea.

— Ah, Ah! Exclamă falsul călugăr, apropiindu-se. Robin Hood şi sir Richard căzură în genunchi.

— Recunosc acum chipul august al suveranului meu – spuse şeful proscrişilor – este chipul bunului nostru rege Richard al Angliei. Dumnezeu să ocrotească pe viteaza sa maiestate! Un zâmbet binevoitor înflori pe faţa regelui. Sire – continuă Robin, rămânând în aceeaşi atitudine umilă – acum maiestatea voastră ştie cine suntem: nişte proscrişi alungaţi din casa părinţilor noştri de o împilare nedreaptă şi crudă. Săraci şi fără adăpost, am căutat un refugiu în singurătatea pădurii. Am trăit din vânătoare, din pomeni, cerute, desigur, dar fără violenţă şi folosind cea mai desăvârşită curtenie; ni se dădea de voie sau de nevoie, dar noi nu luam fără să fim pe deplin încredinţaţi că cel care se împotrivea să vină în ajutorul mizeriei noastre avea în punga de la brâu putinţa să răscumpere un cavaler. Sire, implor maiestăţii voastre iertarea pentru tovarăşii mei şi pentru şeful lor.

— Ridică-te, Robin Hood – răspunse regele, cu bunătate – şi spune-mi ce te-a făcut să-mi dai ajutor cu vitejii tăi arcaşi atunci când am atacat baronia din Nottingham?

— Sire – răspunse Robin Hood, care, deşi se supuse ordinului regelui, sta totuşi plecat cu respect în faţa lui – maiestatea voastră este idolul inimilor cu adevărat engleze. Faptele voastre, atât de vrednice de respectul tuturor, v-au făcut să câştigaţi deosebita faimă de cel mai viteaz dintre viteji, bărbat cu inima de leu, care, ca un cavaler viteaz, triumfa cu arma în mână împotriva duşmanilor săi şi-şi întinde ocrotirea generoasă peste cei năpăstuiţi. Prinţul John merita dizgraţia maiestăţii voastre şi, când am aflat că regele meu se află în faţa zidurilor castelului din Nottingham, m-am aşezat sub ordinele sale. Când maiestatea voastră a cucerit castelul care slujea drept refugiu prinţului răzvrătit, misiunea mea, odată îndeplinită, m-am retras fără să spun un cuvânt, deoarece conştiinţa că-mi slujisem cu loialitate regele mă mulţumea pe deplin.

— Îţi mulţumesc din inimă pentru sinceritatea ta, Robin Hood – răspunse regele – şi dragostea pe care mi-o porţi îmi este negrăit de plăcută. Vorbeşti şi te porţi ca un om cinstit; sunt mulţumit şi-ţi acord iertare deplină pentru oamenii veseli din pădurea Sherwood. Ai ţinut în mâinile tale o putere foarte mare, aceea de-a face rău şi n-ai dat curs acestei puteri primejdioase. Ai ajutat pe cei nevoiaşi şi sunt mulţi în comitatul Nottingham. N-ai încasat contribuţii curtenitoare decât de la normanzii bogaţi şi asta ca să îndestulezi nevoile cetei tale. Îţi iert greşelile; ele au fost urmările fireşti ale unei situaţii cu totul excepţionale: însă, pentru că legile pădurii au fost încălcate, pentru că principii bisericii şi seniorii suzerani s-au găsit în situaţia de a lăsa în mâinile tale câteva fărâme din uriaşele lor averi, iertarea ta cere un act întocmit cu toate formele ca să poţi trăi de aci înainte la adăpost de orice învinuire şi de orice urmărire. Mâine, în prezenţa cavalerilor mei, voi proclama anularea actului prin care ai fost proscris şi care te punea mai jos decât cel din urmă iobag din regat. Îţi redau, ţie şi tuturor celor care au împărţit cu tine viaţa ta aventuroasă,

drepturile şi privilegiile de oameni liberi. Am zis şi jur să-mi ţin cuvântul, prin graţia lui Dumnezeu atotputernicul!

— Trăiască Richard Inimă de Leu! Strigară cavalerii într-un glas.

— Sfânta Fecioară s-o ocrotească veşnic pe maiestatea voastră! Spuse Robin Hood, cu vocea înăbuşită de emoţie şi, punând un genunchi în pământ, sărută respectuos mâna generosului principe.

După ce îndeplini acest act de recunoştinţă, Robin se ridică, sună din corn, iar oamenii veseli, ocupaţi fiecare cu câte o treabă, unii trăgând la ţintă cu arcul, alţii exersându-se în mânuirea ciomagului, îşi părăsiră îndeletnicirile şi se adunară în jurul tânărului lor şef.

— Bravii mei tovarăşi – începu Robin – puneţi cu toţii un genunchi în pământ şi descoperiţi-vă: vă aflaţi în faţa suveranului nostru legitim, preaiubitul rege al Angliei vesele, Richard Inimă de Leu! Salutaţi-l cu respect pe nobilul nostru stăpân şi senior! Proscrişii se supuseră ordinului lui Robin şi, în timp ce întreaga ceată îngenunchia cu umilinţă, Robin aduse la cunoştinţa tuturor clemenţa suveranului. Şi acum – adăugă tânărul bărbat – faceţi să răsune bătrânul codru de strigătele voastre de bucurie! Pentru noi, băieţi, s-a născut o zi mare: sunteţi liberi prin graţia lui Dumnezeu şi a nobilului Richard!

Oamenii veseli n-au mai avut nevoie de un nou îndemn ca să-şi arate bucuria lor lăuntrică: scoaseră un ura atât de puternic, încât nu-l de mirare dacă s-a auzit până la vreo două mile de copacul „Întâlnirii”. După ce larma se potoli, Richard al Angliei îl pofti pe Robin să-l însoţească la castelul din Nottingham, împreună cu întreaga ceată.

— Sire – răspunse Robin – măgulitoarea dorinţa pe care şi-a manifestat-o maiestatea voastră îmi umple inima de o negrăită bucurie. Sunt cu trup şi suflet al suveranului meu şi, dacă ar binevoi să-mi îngăduie, aş alege dintre oamenii mei o sută patruzeci de arcaşi, care, cu un devotament desăvârşit, vor fi umilii slujitori ai maiestăţii voastre.

Regele, la fel de măgulit pe cât era de surprins de modesta purtare a viteazului proscris, îi mulţumi din inimă lui Robin Hood şi, invitându-l să-şi trimită din nou oamenii la exerciţiile întrerupte pentru o clipă, luă o cupă de pe masă, o umplu ochi şi o sorbi dintr-o înghiţitură; apoi spuse cu o ciudată veselie familiară:

— Şi-acum, prietene Robin, spune-mi, te rog, cine este uriaşul acela; căci mi-ar fi foarte greu să-l numesc altfel pe uriaşul flăcău pe care natura l-a înzestrat cu un chip atât de cinstit. Pe sufletul meu, până azi am crezut că sunt un om foarte înalt, dar văd acum că, dacă m-aş aşeza alături de vlăjganul acesta, aş semăna cu un pui pricăjit. Ce braţe! Ce picioare! Câtă vigoare! Omul acesta este admirabil croit!

— Este şi admirabil de bun, sire – răspunse Robin – şi are o putere nemaipomenită: el singur ar putea să ţină în loc o armată, dar la auzul unei poveşti triste se înduioşează ca un copil. Omul care are onoarea să atragă atenţia maiestăţii voastre este fratele meu, tovarăşul meu, cel mai bun prieten al meu; are o inimă de aur, o inimă credincioasă ca oţelul sabiei sale neînvinse. Mânuieşte ciomagul cu atâta îndemânare, încât n-a fost biruit niciodată; pe deasupra, este cel mai dibaci arcaş din toată ţara şi cel mai viteaz băiat din toată lumea.

— Iată, Robin, laude care, cu adevărat, îmi sună dulce când le aud – spuse regele – căci cel care ţi le insuflă merită să fie prietenul tău. Vreau să-l vorbesc acestui cinstit bărbat. Cum îl cheamă?

— John Naylor, sire, însă noi îi spunem Micul-John, ţinând seama de înălţimea lui modestă.

— Hei, frumosule copac din pădure, turn al Babilonului, băiatul meu, ia vino lângă mine, vreau să te privesc de aproape – zise regele râzând.

John se apropie cu capul descoperit şi, calm şi sigur de sine, aşteptă ordinele lui Richard. Regele puse tânărului câteva întrebări privitoare la puterea extraordinară a muşchilor săi, încercă să se lupte cu el, dar fu învins cu tot

respectul de uriaşul său partener. După această încercare, regele se amestecă în jocurile, în exerciţiile oamenilor veseli atât de firesc, de parcă ar fi fost unul dintre tovarăşii lor. La sfârşit declară că de multă vreme nu petrecuse o zi atât de plăcută. În noaptea aceea, regele Angliei dormi păzit de proscrişii din pădurea Sherwood, iar a doua zi de dimineaţă, după ce făcu cinste unei mese îmbelşugate, se pregăti să se reîntoarcă la Nottingham.

— Viteazul meu Robin – spuse prinţul – ai putea să-mi dai nişte haine la fel cu cele pe care le poartă oamenii tăi?

— Da, sire.

— Ei bine, porunceşte să ni se aducă, mie şi cavalerilor mei, câte un veşmânt asemănător cu al tău. La intrarea în Nottingham o să ne distrăm puţin. Oamenii din serviciul nostru sunt grozav de zeloşi când simt în apropiere un superior care le poate supraveghea purtarea, de aceea nu mă-ndoiesc că viteazul şerif şi neînfricaţii lui soldaţi ne vor face dovada vitejiei lor de neînfrânt.

Regele şi cavalerii se îmbrăcară cu hainele alese de Robin şi, după un sărut curtenitor dat Mariannei în numele tuturor oamenilor, Richard, înconjurat de cavalerii săi, de Robin Hood, de John, de Will Roşcovanul, de Much şi de o sută patruzeci de arcaşi, se îndreptă vesel către locuinţa-l seniorială.

La porţile oraşului Nottingham Richard dădu ordin suitei să scoată un strigăt de victorie. Acest ura formidabil îi făcu pe locuitori să iasă în pragul caselor; dar, la vederea unei cete de oameni veseli înarmaţi până în dinţi, ei crezură că regele a fost ucis de proscrişi şi că aceştia, întărâtaţi de sângeroasa lor victorie, se năpusteau acum asupra oraşului pentru a măcelări toţi locuitorii. Cuprinşi de spaimă, bieţii oameni se repeziră grămadă care încotro; unii se ascunseră în ungherele cele mai tainice ale locuinţei, alţii o rupseră la fugă încotro vedeau cu ochii; alţii traseră clopotele în semn de alarmă, chemară trupele din oraş, îl căutară pe şerif, care, printr-o ciudată întâmplare, se făcu nevăzut.

Trupele regelui se pregăteau să-l atace pe proscrişi, când şefii lor, foarte puţin dornici să intre în luptă fără a cunoaşte motivul, puseră frâu pornirii lor războinice.

— Iată şi ostaşii noştri! Spuse Richard, privind răutăcios la fricoşii apărători ai oraşului. Aş zice că şi locuitorii şi soldaţii ţin tare mult la pielea lor. Şeriful lipseşte, şefii tremură. Pe Dumnezeul meu, laşii aceştia ar merita o bătaie exemplară. Dar abia isprăvi regele această reflecţie prea puţin măgulitoare pentru locuitorii Nottingham-ului, că trupele sale personale, avându-l în frunte pe căpitan, ieşiră în grabă din castel şi se aşezară în linie de bătaie, cu lăncile gata de atac. Pe sfântul Denis! Băieţii mei nu glumesc! Strigă regele, ducând la gură cornul pe care i-l dăduse Robin.

El sună de două ori: un semnal pe care îl indicase dinainte căpitanului gărzilor, sale, iar acesta, recunoscând semnalul stabilit de principe, porunci soldaţilor să lase jos armele şi aşteptă respectuos apropierea suveranului. Vestea înapoierii lui Richard al Angliei, însoţit triumfător de prinţul proscrişilor, se răspândi la fel de repede precum se răspândise vestea apropierii proscrişilor nutrind gânduri sângeroase. Locuitorii, care, prevăzători, se pitiseră în fundul caselor, ieşiră afară, galbeni la faţă, dar cu zâmbetul pe buze. Şi de îndată ce se încredinţară că Robin Hood şi ceata lui câştigaseră bunăvoinţa regelui, se strânseră prieteneşte în jurul oamenilor veseli, lăudându-l, strângându-le mâna, declarându-se care mai de care prietenii şi ocrotitorii lor. Din mijlocul mulţimii se înălţau strigăte de bucurie şi felicitări; din toate părţile se auzeau cuvinte rostite cu dragoste, ca de pildă: „Glorie nobilului Robin Hood, viteazul pădurar, frumosului proscris! Glorie bunului şi gentilului Robin Hood!” Apoi din ce în ce mai îndrăzneţe, glasurile începură să-l aclame atât de furtunos pe şeful proscrişilor, încât Richard, obosit de zarva aceasta care se înteţea mereu, strigă:

— Pe coroana şi pe sceptrul meu, aş zice că tu eşti rege aici, Robin Hood!

— Oh, sire – răspunse tânărul, zâmbind cu tristeţe – nu daţi importanţă şi nu puneţi preţ pe aceste dovezi de aparentă prietenie; ea nu este decât un firav rezultat al nepreţuitei bunăvoinţe cu care maiestatea voastră îl copleşeşte pe proscris. Un cuvânt al regelui Richard poate preschimba în urlete de ură aceste strigăte însufleţite pe care le stârneşte prezenţa mea aici şi aceiaşi oameni, fără să se gândească şi fără remuşcare, ar trece de îndată de la elogiu la ocară, de la admiraţie, la dispreţ.

— Ai dreptate, dragul meu Robin – răspunse regele, râzând – ticăloşi sunt peste tot şi am avut prilejul să constat lipsa de inimă a unora dintre locuitorii Nottingham-ului. Când am venit cu gândul să-l pedepsesc pe prinţul John, unii au privit întoarcerea mea în Anglia cu reţinere plină de prevedere. Pentru aceştia, dreptul este al celui mai tare; ei nu ştiau că, având ajutorul tău, mi-era uşor să cuceresc castelul şi să-l alung de acolo pe fratele meu. Acum ne arată latura frumoasă a chipului lor hâd şi ne scot ochii cu linguşirea lor josnică. Dragă Robin, ţi-am făgăduit o răsplată nobilă pentru serviciul pe care mi l-ai făcut; exprimă-ţi dorinţa; regele Richard n-are decât un cuvânt; el îşi respectă şi îşi îndeplineşte angajamentele pe care şi le ia.

— Sire – răspunse Robin – maiestatea voastră mă face fericit mai mult decât pot să exprim eu prin cuvinte, oferindu-mi din nou generosul său sprijin: primesc pentru mine, pentru oamenii mei şi pentru un cavaler care, lovit de dizgraţia regelui Henric, a fost silit să-şi caute adăpost în lăcaşul ocrotitor al pădurii Sherwood. Cavalerul acesta, sire, este un om inimos, un vrednic tată de familie, un saxon viteaz şi dacă maiestatea voastră ar vrea să-mi facă cinstea de a asculta povestea lui sir Richard Gower de la Plaine, sunt sigur că ar binevoi să-mi încuviinţeze cererea pe care îmi voi îngădui să i-o fac.

— Prietene Robin, ţi-am dat cuvântul nostru de rege că-ţi acordăm toate favorurile pe care vei vrea să le ceri de la noi – răspunse regele afectuos. Vorbeşte fără teamă şi spune-ne datorită căror împrejurări a căzut acest cavaler în dizgraţia tatălui meu.

Robin se grăbi să dea ascultare ordinului regesc şi istorisi foarte pe scurt povestea cavalerului de la Plaine.

— Pe Maica Domnului! Strigă Richard. Acest brav cavaler a fost tratat cu cruzime, iar tu te-ai purtat ca un nobil, venindu-l în ajutor. Dar n-o să se spună, viteazule Robin Hood, că şi în cazul acesta, l-ai întrecut pe regele Angliei în nobleţe sufletească şi în generozitate. La rândul meu, vreau să-l ocrotesc pe prietenul tău; cheamă-l în faţa noastră. Robin îl chemă pe cavaler, iar acesta se înfăţişă regelui cu inima zvâcnind de emoţiile unei dulci speranţe. Sir Richard de la Plaine – spuse regele, cu prietenie – viteazul tău prieten Robin Hood mi-a vorbit despre nenorocirile care ţi-au lovit familia şi primejdiile care te-au pândit. Sunt fericit că, făcându-ţi dreptate, pot să-l dovedesc lui Robin admiraţia mea sinceră şi stima mea adâncă pe care mi le insuflă purtarea lui. Îţi redau drepturile şi bunurile tale, iar vreme de un an vei fi scutit de orice bir şi de orice contribuţie. În afară de aceasta, anulez decretul prin care ai fost proscris, pentru ca amintirea acestui act de nedreptate să se şteargă cu desăvârşire din amintirea concetăţenilor tăi. Înapoiază-te la castel; înscrisurile prin care ţi-am acordat iertarea deplină îţi vor fi eliberate din porunca noastră. Iar tu, Robin Hood, mai cere-l ceva aceluia care nu va crede niciodată că şi-a plătit datoria de recunoştinţă faţă de tine, nici chiar atunci când îţi va fi îndeplinit toate dorinţele.

— Sire – spuse cavalerul, punând un genunchi în pământ – cum aş putea să vă arăt recunoştinţa care-mi umple inima?

— Spunându-mi că eşti fericit – răspunse vesel regele – şi făgăduindu-mi că n-ai să mai insulţi pe oamenii preasfintei biserici. Sir Richard sărută mâna generosului principe şi se

retrase discret în grupurile adunate la câţiva paşi de rege. Ei bine, viteaz arcaş – reluă prinţul, întorcându-se spre Robin Hood – ce-mi ceri?

— Nimic deocamdată, sire; mai târziu, dacă maiestatea voastră binevoieşte să-mi îngăduie, am să-l cer o ultimă favoare.

— Îţi va fi acordată. Acum să ne îndreptăm spre castel. În pădurea Sherwood am fost primiţi cu o generoasă ospitalitate şi e de crezut că şi castelul Nottingham va dispune de ceva mijloace ca să se pregătească un ospăţ regal. Oamenii tăi se pricep de minune să prepare vânatul, iar aerul proaspăt şi oboseala drumului ne-au dat o straşnică poftă de mâncare, mai vârtos ca de obicei, aşa că am mâncat cu lăcomie.

— Maiestatea voastră avea tot dreptul să mănânce după pofta inimii – răspunse râzând Robin – căci vânatul era proprietatea sa.

— Al nostru sau al primului vânător venit – replică vesel regele – şi dacă toată lumea se preface a crede că cerbii din pădurea Sherwood sunt proprietatea noastră şi numai a noastră, există un anumit pădurar pe care-l cunoşti foarte bine, dragă Robin şi trei sute de tovarăşi ai lui, care alcătuiesc ceata lui veselă, care prea puţin s-au sinchisit de prerogativele coroanei.

Tot vorbind astfel, Richard se îndrepta spre castel, iar aclamaţiile entuziaste ale mulţimii însoţiră cu strigăte zgomotoase, până la porţile vechii cetăţi, pe regele Angliei şi pe faimosul proscris.

Chiar în aceeaşi zi, regele îşi îndeplini făgăduiala pe care i-o făcuse lui Robin Hood: el semnă un act prin care anula ordinul de proscripţie şi-l repunea pe tânărul bărbat în posesia drepturilor şi titlurilor asupra bunurilor şi demnităţilor aparţinând familiei de Huntingdon.

A doua zi după această fericită zi, Robin îşi adună oamenii într-una din curţile castelului şi le anunţă neaşteptata schimbare a norocului său. Această veste umplu inimile

vitejilor pădurari de o sinceră bucurie; ei îşi iubeau nespus de mult şeful, dar toţi, într-un glas, refuzară libertatea pe care voia să le-o acorde Robin. Se hotărî, aşadar, chiar atunci pe loc, ca oamenii veseli să înceteze pe viitor a mai lua contribuţii de la normanzi şi preoţi, urmând să fie hrăniţi şi îmbrăcaţi pe seama nobilului lor stăpân, Robin Hood, acum bogatul conte de Huntingdon.

— Băieţi – adăugă Robin – pentru că vreţi să trăiţi în apropierea mea şi să mă însoţiţi la Londra, dacă porunca preaiubitului nostru suveran m-ar chema acolo, vă cer să juraţi că nu veţi dezvălui niciodată locul adăpostului nostru din pădure. Să ne păstrăm acest nepreţuit refugiu pentru cazul când vom mai avea alte necazuri.

Oamenii jurară aşa cum le ceruse şeful lor, iar Robin îi pofti să-şi facă, fără întârziere, pregătirile de plecare.

La 20 martie 1194 în ajunul plecării sale la Londra, Richard ţinu sfat în castelul din Nottingham şi, printre problemele importante care fură discutate atunci, a fost şi stabilirea drepturilor lui Robin Hood asupra comitatului Huntingdon. Regele îşi manifestă în mod hotărât dorinţa de a i se restitui lui Robin proprietăţile deţinute de abatele de Ramsay, iar sfetnicii lui Richard îi făgăduiră solemn să dea viaţă, spre deplina sa mulţumire, actului de dreptate care trebuia să repare nenorocirile îndurate cu atâta curaj de nobilul proscris.

XIII.

Înainte de a se despărţi, poate pentru totdeauna, de bătrânul codru care îi slujise de adăpost, Robin Hood fu curpins de o atât de adâncă părere de rău pentru trecut şi de teamă pentru viitor – de altfel puţin justificată faţă de perspectivele pe care generoasele făgăduieli ale lui Richard îl lăsaseră să le întrevadă – încât se hotărî să aştepte sub frunzişul ocrotitor al pădurii rezultatul definitiv al angajamentelor luate de regele Angliei.

Rămânând în pădurea Sherwood, Robin se dovedi fericit inspirat, căci încoronarea lui Richard, care avu loc la

Winchester, puţin timp după întoarcerea sa la Londra, absorbi atât de mult spiritele, încât făcu nepotrivită orice intervenţie care ar fi amintit de drepturile recunoscute, dar încă neproclamate, ale proaspătului conte de Huntingdon.

După încoronare, Richard plecă pe continent, acolo unde îl chema apriga lui dorinţă de a se răzbuna pe Filip, regele Franţei şi, încrezându-se în cuvântul sfetnicilor săi, lăsă în seama acestora grija de a restabili averea viteazului Robin Hood.

Baronul de Broughton (abatele de Ramsey) care continua să deţină averea familiei de Huntingdon, se folosi de toată trecerea de care se bucura, precum şi de toată imensa lui bogăţie, pentru a întârzia aducerea la îndeplinire a decretului dat de Richard în favoarea adevăratului moştenitor al titlurilor şi al domeniului din acest bogat comitat. Dar, tot căutându-şi protectori şi prieteni, prudentul baron nu încerca să se împotrivească pe faţă actelor emise din voinţa lui Richard, mulţumindu-se doar să ceară timp, să-l copleşească pe cancelar cu cele mai bogate daruri, izbutind în felul acesta să se menţină nestingherit în posesia uriaşei averi pe care o uzurpase.

În timp ce Richard se lupta în Normandia, în timp ce abatele de Ramsey câştiga pentru cauza sa întreaga cancelarie, Robin Hood aştepta cu încredere vestea care trebuia să-l aducă la cunoştinţă intrarea în posesia averii tatălui său. Unsprezece luni de aşteptare pasivă avură darul să slăbească răbdarea neclintită a tânărului bărbat. El se înarmă deci cu curaj şi, sigur de bunăvoinţa pe care i-o arătase regele când trecuse prin Nottingham, adresă o cerere lui Hubert Walter, arhiepiscop de Canterbury, lordul păstrător al sigiliului Angliei şi mare judecător al regatului. Cererea lui Robin ajunse la destinaţie, arhiepiscopul luă cunoştinţă de ea, dar dacă această dreaptă cerere nu fu respinsă pe faţă, în schimb rămase fără răspuns, fiind considerată ca neavenită.

Reaua voinţă a celor care se arătaseră gata să-l restituie lui Robin Hood bunurile familiei sale se manifesta prin această inerţie, iar tânărul bărbat îşi dădu lesne seama că o luptă surdă se angajase împotriva lui. Din nenorocire, abatele de Ramsey, devenit baron de Broughton şi conte de Huntingdon, era un adversar prea puternic ca să fie cu putinţă, în absenţa lui Richard, să se încerce asupra lui cea mai uşoară constrângere. Aşa că Robin se hotărî să închidă ochii asupra nedreptăţilor cărora le căzuse victimă şi să aştepte cuminte reîntoarcerea regelui Angliei.

După ce luă această hotărâre, Robin Hood trimise un al doilea mesaj marelui judecător. El îi mărturisi via lui nemulţumire pentru vădita protecţie pe care acesta o acorda abatelui de Ramsey şi-l declară că, sperând în grabnica dreptate din partea lui Richard, o dată cu reîntoarcerea lui în Anglia, el îşi reia locul în fruntea cetei sale, continuând să trăiască în pădurea Sherwood, ca mai înainte.

Aparent, Hubert Walter nu dădu nici o atenţie celei de-a doua scrisori a lui Robin; însă, luând măsuri severe pentru restabilirea ordinei şi liniştii pe tot întinsul Angliei şi nimicind numeroasele cete organizate din diferite comitate ale ţării, arhiepiscopul îl lăsă în pace pe protejatul lui Richard şi pe veselii săi tovarăşi.

Patru ani se scurseră în calmul înşelător care preceda furtuna pe cer şi răzmeriţele pe pământ. Într-o dimineaţă, vestea morţii lui Richard căzu ca un trăsnet asupra regatului Angliei şi sădi spaima în toate inimile. Urcarea pe tron a prinţului John, care parcă îşi dăduse osteneala să-şi atragă ura tuturor, fu semnalul unui lung şir de crime şi de violenţe ruşinoase.

În timpul acestei regretabile perioade, abatele de Ramsey, însoţit de o suită numeroasă străbătu pădurea Sherwood, îndreptându-se spre York şi fu arestat de Robin. Făcut prizonier, împreună cu escorta sa, abatele nu-şi redobândi libertatea decât cu preţul unei răscumpărări foarte mari.

Plăti blestemând, dar făgădui să se răzbune şi răzbunarea sa nu se lăsă aşteptată.

Abatele de Ramsey se adresă regelui, iar John, care în vremea aceea avea mare nevoie de sprijinul nobilimii, plecă urechea la plângerile baronului şi trimise pe loc în urmărirea lui Robin Hood vreo sută de oameni, sub comanda lui sir William Gray, fratele cel mare al lui John Gray, favoritul regelui, cu ordinul de a tăia în bucăţele întreaga ceată.

Cavalerul Gray era normand şi nu-l putea suferi pe saxoni. Stăpânit de ură, el jură să depună în cel mai scurt timp, la picioarele abatelui de Ramsey, capul neruşinatului său adversar.

Sosirea neaşteptată a unei companii de soldaţi îmbrăcaţi în cămăşi de zale şi cu înfăţişarea războinică, stârni panică în micul oraş Nottingham; când se află însă că scopul venirii lor era pădurea Sherwood şi nimicirea cetei lui Robin, spaima făcu loc nemulţumirii, iar câţiva oameni devotaţi proscrişilor se grăbiră să le vestească nenorocirea ce avea să cadă pe capul lor.

Robin Hood primi vestea ca un om pregătit pentru aşa ceva şi care se aşteaptă dintr-o clipă într-alta la represalii din partea unui duşman foarte ofensat, fiind încredinţat că abatele Ramsey participase la organizarea acestei rapide expediţii. Robin îşi strânse oamenii şi-l pregăti să opună atacului normanzilor o dârză rezistenţă, apoi trimise în întâmpinarea duşmanilor săi un arcaş îndemânatic, îmbrăcat ţărăneşte, care trebuia să le propună soldaţilor să-l conducă la copacul cunoscut în tot comitatul ca fiind locul de întâlnire al cetei oamenilor veseli.

Această viclenie atât de simplă, de care Robin se folosise cu succes şi altă dată, reuşi din plin şi de data aceasta, iar cavalerul Gray primi fără nici o bănuială propunerea trimisului lui Robin. Binevoitorul pădurar se aşează în fruntea trupei, pe care o plimbă prin tufişuri, prin desişuri şi prin mărăcinişuri mai bine de trei ceasuri, fără să pară a-

şi da seama că straşnicile cămăşi de zale îngreunau tare mult mersul bieţilor soldaţi. În sfârşit, când aceştia fură copleşiţi sub greutatea apăsătoare a armurilor, când fură zdrobiţi de oboseală, călăuza îi duse, nu la copacul „Întâlnirii”, ci în mijlocul unui luminiş larg înconjurat de ulmi, de fagi şi de stejari, bătrâni de sute de ani. În acest loc, unde era o iarbă atât de proaspătă şi de deasă, de ai fi zis că-l pajiştea din faţa unui castel, se afla întreaga ceată a oamenilor veseli, unii stând în picioare, alţii tolăniţi pe jos.

La vederea duşmanului, în aparenţă dezarmat, soldaţii îşi simţiră forţele reîmprospătate; fără să se gândească la călăuză, care se şi strecurase în rândul proscrişilor, ei scoaseră un strigăt de triumf şi se năpustiră vijelios asupra pădurarilor. Spre marea uimire a normanzilor, oamenii veseli abia dacă îşi părăsiră atitudinea nepăsătoare pe care şi-o luaseră şi, aproape fără să se urnească din loc, ridicară deasupra capetelor nişte ciomege uriaşe şi începură să le învârtească, râzând cu hohote.

Scoşi din minţi de această primire batjocoritoare, soldaţii, cu sabia în mână, se aruncară la întâmplare asupra pădurarilor, iar aceştia, fără să-şi piardă cât de cât cumpătul, îi doborâră pe atacatori, unii după alţii, cu nemaipomenite lovituri de ciomag; apoi, ameţitor de repede, le zdrobiră cu lovituri ucigătoare capetele şi umerii. Zgomotul surd pe care îl făceau zalele şi coifurile se amestecau cu urletele soldaţilor doborâţi la pământ, cu strigătele pădurarilor, care s-ar fi zis că nu-şi apără propria lor viaţă, ci că-şi încearcă îndemânarea asupra unor trupuri fără viaţă.

Sir William Gray, care conducea atacul soldaţilor, privea turbat de furie cum cade în jurul lui floarea trupei sale şi-şi blestema din toată inima ideea pe care o avusese să-şi îmbrace oamenii cu o îmbrăcăminte atât de grea. Îndemânarea şi sprinteneala corpului erau primele condiţii ale unei victorii – şi aşa destul de nesigură, într-o luptă dată cu nişte oameni de o forţă neobişnuită – iar normanzii abia

se puteau mişca. Temându-se de o derută completă, cavalerul întrerupse lupta şi, datorită generozităţii lui Robin, putu să-şi readucă la Nottingham resturile trupei cu care venise. Este de la sine înţeles că recunoscătorul cavaler îşi făgăduia în gând să reia atacul chiar de-a doua zi, însă cu oameni purtând o îmbrăcăminte mai uşoară decât a normanzilor aduşi de la Londra.

Robin Hood, care ghicise intenţiile duşmănoase ale lui sir William, îşi aşează oamenii în ordine de bătaie în acelaşi loc unde se dăduse lupta în ajun şi aşteptă liniştit sosirea soldaţilor, care fuseseră semnalaţi la vreo două mile de copacul „Întâlnirii”, de unul din pădurarii trimişi ca observatori în diferite puncte ale pădurii din apropierea Nottingham-ului.

De data aceasta, normanzii purtau veşminte uşoare de arcaşi; erau înarmaţi cu arcuri, săgeţi, săbii scurte şi scuturi.

Robin Hood şi oamenii lui erau la posturile lor de vreun ceas şi totuşi soldaţii nu se arătau. Tânărul începu să creadă că duşmanii îşi schimbaseră gândul, când un pădurar sosi în goană de la postul unde fusese aşezat ca santinelă şi-l spuse lui Robin că normanzii, rătăcindu-se pe drum, se îndreptau direct spre copacul „Întâlnirii”, unde se adunaseră femeile, din ordinul lui Robin.

Vestea aceasta îi dădu lui Robin un fior de moarte; el se îngălbeni la faţă şi spuse oamenilor:

— Repede înaintea normanzilor, trebuie să le tăiem calea; nenorocire lor şi nouă dacă ajung la femeile noastre.

Pădurarii se repeziră ca un singur om pe urmele soldaţilor, propunându-şi fie să le taie drumul, fie să ajungă înaintea lor la copacul „Întâlnirii”. Din nefericire, soldaţii aveau un avans prea mare ca să mai poată fi opriţi sau pădurarii să ajungă înaintea lor atât de repede, încât să se preîntâmpine o cumplită nenorocire. Obiceiurile sau, mai bine zis cruzimea din acea epocă barbară, îl făceau pe Robin şi pe tovarăşii lui să se teamă de sălbaticile represalii ale

normanzilor asupra femeilor cu desăvârşire lipsite de apărare.

Normanzii ajunseră curând la copacul „Întâlnirii”. La vederea lor, femeile se ridicară înspăimântate şi, scoţând strigăte de groază, se năpustiră deznădăjduite, care încotro. Sir William înţelese dintr-o privire tot folosul pe care ura sa împotriva saxonilor l-ar putea trage din disperarea şi slăbiciunea femeilor lor; se hotărî să pună mâna pe ele şi să se răzbune de insuccesul primului atac împotriva lui Robin Hood, ucigându-le.

Din ordinul comandantului, soldaţii se opriră, iar sir William urmări o clipă din ochi zbuciumul sărmanelor femei înfricoşate. Una dintre ele fugea în frunte, iar tovarăşele ei încercau să o ajungă şi în acelaşi timp să-l acopere fuga. Această grijă vădită îl făcu pe normand să priceapă rangul deosebit al celei care alerga înaintea tuturor. Se gândi că ar fi bine s-o lovească pe ea cea dintâi: luă arcul, puse în el o săgeată şi ţinti cu sânge rece. Cavalerul era bun ochitor: nefericita, atinsă între umeri, căzu însângerată în mijlocul femeilor, care, fără să se mai gândească la propria lor scăpare, îngenunchează în jurul ei scoţând strigăte sfâşietoare.

Un om văzuse gestul aducător de moarte al ticălosului normand, un om ochise cavalerul în frunte, sperând să împiedice lovitura mortală. Dar săgeata lui îşi atinse ţinta prea târziu, căci sir William apucase să-şi trimită săgeata înainte de a se prăbuşi, lovit de moarte de săgeata lui Robin Hood.

— Lady Marianne a fost lovită! Lovită de moarte!

Vestea aceasta zbură din gură în gură; la auzul ei, lacrimile împăienjeniră ochii vitejilor saxoni, care îşi iubeau regina cu o neţărmurită dragoste. Cât priveşte pe Robin, durerea lui fu un adevărat delir; nu vorbea, nu plângea, se lupta. Micul-John şi el se aruncau ca nişte tigri însetaţi de sânge în mijlocul normanzilor, semănând moartea în rândurile duşmanilor, fără să scoată un strigăt, fără să-şi

descleşteze fălcile; braţele lor sprintene păreau înzestrate cu o putere supraomenească: o răzbunau pe Marianne şi o răzbunau crunt! Două ceasuri dură această luptă sângeroasă; normanzii fură căsăpiţi, ei nu obţinură nici iertare, nici îndurare; un singur soldat reuşi să fugă şi el îi povesti fratelui lui sir William de Gray sfârşitul nenorocit al expediţiei.

Marianne fu dusă pe o pajişte, departe de câmpul de luptă; acolo o găsi Robin pe Maud, în lacrimi, încercând în zadar să oprească sângele care curgea în valuri din rana îngrozitoare. Robin se aruncă în genunchi lângă Marianne; inima toată îi era un zbucium; nu putea nici să vorbească, nici să se mişte şi un fel de horcăit îi zguduia pieptul; se sufoca. La apropierea lui Robin, Marianne deschise ochii, privindu-l cu nesfârşită dragoste.

— Aşa e că nu eşti rănit, dragul meu? Întrebă ea, cu voce stinsă, după o clipă de mută contemplare.

— Nu, nu – murmură Robin, care abia putea să-şi descleşteze dinţii.

— Sfânta Fecioară fie lăudată! Adăugă Marianne, zâmbind. M-am rugat pentru tine Maicii Domnului şi ea mi-a împlinit ruga. S-a isprăvit lupta aceasta îngrozitoare, Robin?

— Da, scumpă Marianne; duşmanii noştri au dispărut pentru totdeauna şi nu se vor mai întoarce… Dar să vorbim despre tine, să ne gândim la tine, tu eşti… Eu… Sfântă Maica a lui Dumnezeu! Strigă Robin. Durerea asta este peste puterile mele!

— Haide, curaj, dragul meu, iubitul meu Robin, ridică fruntea, uită-te în ochii mei – spuse Marianne, încercând să zâmbească. Rana nu-l adâncă şi se va vindeca, mi-au scos săgeata. Ştii bine, dragul meu, că dacă ar fi să mă tem de ceva, eu aş fi prima care să-mi dau seama că mi-a sunat ceasul… Haide, uită-te la mine, Robin…

Vorbind astfel, Marianne încerca să-şi apropie capul lui Robin. Dar efortul acesta îi slei şi ultimele puteri şi când

tânărul bărbat ridică ochii în lacrimi spre sărmana rănită, aceasta leşinase. Marianne îşi reveni repede şi, după ce-l mângâie pe soţul ei cu blândeţe, spuse că simte nevoia să se odihnească un pic şi curând căzu într-un somn adânc. De îndată ce Marianne adormi pe patul de muşchi, pregătit de tovarăşele ei la umbra copacilor, Robin Hood se duse să se intereseze de starea trupei. Îi găsi pe John, pe Will Roşcovanul şi pe Much ocupaţi cu îngrijirea răniţilor şi cu îngroparea morţilor. Numărul răniţilor nu era prea mare, doar vreo zece oameni fuseseră loviţi mai greu, iar din rândurile lor nu aveau nici un mort de plâns. Normanzii, în schimb, pieriseră cu toţii: mai multe şanţuri săpate la marginea luminişului trebuiau să le slujească de mormânt.

Când se trezi după trei ceasuri de somn adânc, Marianne îşi găsi soţul lângă ea şi îngerească făptură, vrând să-l mai dea o speranţă aceluia care o iubea cu atâta dragoste, începu să-l spună că nu mai simte nici o slăbiciune şi că se va vindeca în curând. Marianne suferea, Marianne simţea o sfârşeală de moarte şi-şi dădea seama că orice speranţă este zadarnică; dar durerea lui Robin îi sfâşia sufletul şi ea căuta, pe cât îi sta în putere, să-l aline durerea care avea să-l lovească în curând.

Chiar de a doua zi, rana se agravă, se umflă şi orice speranţă de vindecare se topi chiar şi în inima lui Robin.

— Dragă Robin – spuse Marianne, punându-şi mâinile ei fierbinţi în mâinile soţului său – mi se apropie ceasul de pe urmă, clipa despărţirii noastre va fi dureros de crudă, dar nu cu neputinţă de îndurat de către două fiinţe care au încredere unul în celălalt.

— O, Marianne, scumpa mea Marianne! Strigă Robin, izbucnind în hohote de plâns. Oare Sfânta Fecioară ne-a părăsit până într-atâta, încât să îngăduie să ni se zdrobească inimile? Moartea ta îmi va aduce şi mie moartea, Marianne, căci nu voi putea să trăiesc fără tine.

— Credinţa şi datoria vor fi sprijinul slăbiciunii tale, dragul meu Robin – spuse blând tânăra femeie. Te vei resemna să

înduri nenorocirea care s-a abătut asupra noastră şi vei trăi, dacă nu fericit, cel puţin liniştit şi puternic, în mijlocul oamenilor a căror fericire depinde de viaţa ta. Am să te părăsesc, prietenul meu, dar mai înainte de a închide ochii în lumina zilei, lasă-mă să-ţi spun cât de mult te iubesc, cât de mult te-am iubit. Dacă recunoştinţa care îmi umple tot sufletul ar putea îmbrăca o formă vizibilă, ai înţelege forţa şi întinderea unui sentiment, căruia doar dragostea mea îi este deopotrivă. Te-am iubit, Robin, cu încrederea desăvârşită a unei inimi devotate; ţie ţi-am închinat viaţa mea şi m-am rugat cerului să-mi dăruiască harul de a-ţi fi mereu pe plac.

— Şi cerul ţi-a dăruit acest har, scumpă Marianne – spuse Robin, încercând să-şi potolească clocotul durerii – căci pot să-ţi spun, la rândul meu, că numai tu mi-ai stăpânit inima şi că, alături de mine sau departe de mine, tu ai fost singura mea nădejde, cea mai dulce mângâiere a mea.

— Dacă cerul ne-ar fi îngăduit, dragă Robin, să îmbătrânim unul lângă celălalt – adăugă Marianne – dacă ne-ar fi dăruit un lung şir de zile fericite, despărţirea ar fi fost şi mai crudă, pentru că ai fi avut mai puţină putere să înduri această sfâşietoare durere. Dar amândoi suntem tineri şi te las singur într-o perioadă când îţi umpli singurătatea cu amintiri şi, poate, chiar cu speranţă… Ia-mă în braţe, dragă Robin… Aşa… Lasă-mă să-mi sprijin capul de obrazul tău. Vreau să-ţi mângâi urechea cu ultimele cuvinte pe care le mai pot şopti. Vreau ca sufletul să mi se înalţe liniştit şi zâmbitor… Vreau să-mi dau ultima suflare cu capul pe inima ta…

— Scumpa mea Marianne, nu vorbi aşa! Strigă Robin, cu o voce sfâşietoare. Nu pot s-ascult cum buzele tale rostesc acest cuvânt funest: despărţirea. Ah, Sfântă Maică a lui Dumnezeu! Sfântă Maică ocrotitoare a celor deznădăjduiţi! Tu care mi-ai îndeplinit toate rugile mele umile, dăruieşte-mi viaţa celei care mi-e dragă, dăruieşte-mi viaţa soţiei

mele! Te rog, te implor în genunchi şi cu mâinile împreunate!

Şi Robin, cu faţa scăldată în lacrimi, întinse mâinile rugătoare spre cer.

— Înalţi către Maica Domnului o rugă zadarnică, scumpul meu – spuse Marianne, sprijinindu-şi fruntea palidă pe umărul lui Robin. Zilele mele… Ce zic eu, ceasurite îmi sunt numărate. Dumnezeu mi-a trimis un vis ca să ma vestească.

— Un vis? Ce vrei să spui, copilă scumpă?

— Da, un vis; asculta. Te-am văzut înconjurat de oamenii tăi veseli, într-un luminiş larg din pădurea Sherwood. Parcă dădeai o serbare în cinstea vitejilor tăi tovarăşi, căci copacii din bătrânul codru erau împodobiţi cu ghirlande de trandafiri, iar flamuri roşii ca purpura fluturau vesele în bătaia vântului înmiresmat. Stam lângă tine, te ţineam de mână şi-mi simţeam inima copleşită de o nespusă fericire, când un străin cu chipul palid şi îmbrăcat în negru s-a oprit în faţa noastră şi mi-a făcut semn cu mâna să-l urmez. M-am ridicat fără voia mea şi tot fără voia mea am răspuns ciudatei chemări a sumbrului vizitator. Totuşi, înainte de a mă depărta, te-am întrebat din priviri, căci gura mea nu mai lăsa să treacă nici măcar un suspin din pieptu-mi zbuciumat. Privirea ta surâzătoare şi calmă mi-a întâlnit privirea mea; ţi-am făcut semn arătându-ţi-l pe necunoscut, iar tu ai întors capul spre el, zâmbind mereu. Te-am făcut să înţelegi că mă duce cu el departe; o uşoară paloare s-a întipărit pe faţa ta, dar zâmbetul de pe buze nu ţi s-a şters. Eram deznădăjduită, am început să tremur, apoi să plâng, cu capul în mâini. Necunoscutul mă târa cu el. Când am ajuns la câţiva paşi de luminiş, ne-a ieşit în cale o femeie acoperită cu văluri; necunoscutul s-a retras, iar când femeia şi-a ridicat vălul care-l acoperea faţa, am văzut chipul drag al mamei mele. Am scos un strigăt şi, tremurând de mirare, de fericire şi de frică, am întins braţele spre mama. „Copilă dragă, mi-a spus eA. Cu voce blândă şi melodioasă, nu plânge, primeşte cu resemnare soarta tuturor muritorilor.

Mori în pace…!” Nu mai ţin minte sfârşitul visului, dragă Robin – spuse Marianne, după o scurtă tăcere. M-am trezit şi am înţeles că trebuie să te părăsesc…

— Scumpă, scumpă Marianne…!

— Dragul meu – continuă tânăra femeie – simt că şi ultimele puteri mi se sting; lasă-mă să-mi odihnesc capul pe inima ta… Ia-mă în braţe şi, asemenea unui copil obosit care adoarme la pieptul mamei sale, voi adormi şi eu în ultimul meu somn… Robin o sărută cu înfrigurare pe muribundă în timp ce lacrimi fierbinţi cădeau pe fruntea ei. Cerul să te binecuvânteze, dragul meu – îngână tânăra, cu o voce din ce în ce mai pierdută… Cerul să te binecuvânteze… Totul se întunecă în jurul meu şi totuşi aş vrea să te mai văd o dată zâmbind, aş vrea să mai citesc o dată în ochii tăi cât îţi sunt de dragă… Robin, aud glasul mamei… Mă cheamă… Adio!… Robin…!

— Marianne! Marianne! Strigă Robin, căzând în genunchi lingă tânăra femeie. Mai vorbeşte-mi… Mai vorbeşte-mi! Nu vreau să mori! Nu, nu vreau. Doamne atotputernic, ajută-mă! Sfânta Fecioară, fie-ţi milă de noi!

— Dragă Robin – murmură Marianne – vreau să fiu îngropată sub copacul „Întâlnirii”… Vreau să-mi fie mormântul acoperit cu flori…

— Da, scumpa mea Marianne, da, îngerul meu scump, ai să dormi sub un covor de verdeaţă înmiresmată, iar când îmi va suna şi mie ultimul ceas şi-l chem cu toată fiinţa mea, voi cere celui care îmi va închide ochii să-mi hărăzească un loc alături de tine…

— Mulţumesc, dragul meu, ultima bătaie a inimii mele este pentru tine… Mor fericită pentru că mor în braţele tale… Adio… ad…

Un suspin scăpă laolaltă cu un sărut de pe buzele Mariannei; mâinile ei apăsară blând gâtul lui Robin, pe care până atunci îl ţinuseră înlănţuit, apoi se desprinseră fără viaţă.

Robin rămase mult timp aplecat, privind dulcele chip, mult timp nădăjdui s-o vadă deschizând ochii, dar ochii rămaseră închişi; mult timp aşteptă un cuvânt de pe buzele palide, măcar o tresărire a fiinţei care-l era atât de dragă; dar, vai, aşteptarea îi fu zadarnică: Marianne murise!

— Sfântă Maica lui Dumnezeu! Strigă Robin, aşezând încet pe covorul de muşchi trupul fără viaţă al nefericitei sale soţii. A plecat! Iubita mea, singura mea fericire, soţia mea, a plecat pentru totdeauna!… Şi, nebun de durere, nefericitul bărbat se ridică de jos şi o rupse la fugă, urlând: A murit Marianne! A murit Marianne…!

XIV.

Robin Hood îndeplini cu sfinţenie ultima dorinţă a soţiei sale; puse să se sape o groapă sub copacul „Întâlnirii” şi aşeză acolo, pe un pat de flori, rămăşiţele pământeşti ale îngerului care-l fusese sprijin şi mângâiere în viaţă. Fetele din comitat, venite să ia parte la ceremonia funebră, acoperiră mormântul proaspăt al Mariannei cu ghirlande de trandafiri, amestecându-şi lacrimile lor cu lacrimile sărmanului Robin. Allan şi Christabel, anunţaţi prin curier de tragica întâmplare, sosiră în primele ceasuri ale zilei; amândoi erau deznădăjduiţi şi plânseră amarnic pierderea ireparabilă a iubitei lor surori.

Când totul luă sfârşit, când trupul Mariannei dispăru pentru totdeauna din faţa ochilor, Robin Hood, care supraveghease îndeaproape dureroasele amănunte ale înmormântării, scoase un urlet sfâşietor, se cutremură din creştet până în tălpi, aşa cum face un om atins în piept de o săgeată ucigătoare şi, fără a-l asculta pe Allan, fără a-l răspunde Christabelei, speriaţi de această deznădejde plină de furie, se smulse din mâinile lor şi dispăru în pădure. Sărmanul Robin voia să fie singur, singur cu durerea lui.

Timpul care tămăduieşte şi alină rănile cele mai cumplite, n-avu nici o înrâurire asupra lui Robin Hood: în inima lui rana rămase veşnic deschisă. Plânse fără încetare şi avea s-o plângă mereu pe femeia care, cu chipul ei blând, îi

luminase sălaşul din bătrânul codru, pe aceea care-şi găsise fericirea în dragostea lui, care fusese singura bucurie a vieţii lui.

Şederea în pădure îi deveni curând greu de îndurat şi el se retrase la Barnsdale Hall; dar şi aici amintirile sfâşietoare ale trecutului îi rămăseseră atât de vii, încât Robin Hood căzu într-o apatie mohorâtă. Nu mai trăia nici cu spiritul, nici cu gândul, nici chiar cu amintirea. Această tristeţe aruncă asupra cetei oamenilor veseli umbrele întunecate ale unei adânci melancolii. Lacrimile tânărului şef le stinsese toată licărirea de veselie, aşa că sărmanii pădurari rătăceau gânditori pe cărările codrului bătrân, asemenea unor suflete chinuite. Nu se mai auzea răsunând, sub cununa verde a copacilor, râsul gros al călugărului Tuck; nu se mai auzeau răsunând, în mijlocul strigătelor de izbândă, ciomegele sprinţare întrecându-se în vigoare şi în dibăcie; săgeţile rămâneau inofensive în tolbe, iar tragerea cu arcul la ţintă fusese părăsită. Lipsa de somn, sila faţă de hrană aduseră o vădită schimbare în înfăţişarea lui Robin; se îngălbenise, ochii aveau cearcăne de culoare pământie, o tuse seacă îi chinuia pieptul, iar o fierbinţeală lentă desăvârşea opera începută de durere. Micul-John, care asista în tăcere la această dureroasă prefacere, reuşi într-o zi să-l facă pe Robin să înţeleagă că trebuie nu numai să plece din Barnsdale, dar şi din Yorkshire şi să caute, în plăcerea unei călătorii, uşurarea durerii care-l copleşea. După un ceas de împotrivire, Robin se învoi să asculte de sfaturile înţelepte ale Micului-John şi, înainte de a se despărţi de tovarăşii săi, îi încredinţa bunului său prieten conducerea cetei.

Pentru a călători fără să fie recunoscut de cineva, Robin îmbrăcă haine ţărăneşti şi, sub această modestă înfăţişare, ajunse până la Scarborough. Acolo se opri la poarta unei colibe sărăcăcioase, locuită de văduva unui pescar şi ceru voie să se odihnească. Buna bătrână îl primi prieteneşte pe eroul nostru şi, în timp ce-l aduse câte ceva de-ale gurii, îi

povesti micile necazuri ale vieţii ei; îi spuse că are o corabie de pescuit, cu un echipaj alcătuit din trei oameni, dar că întreţinerea lor este o adevărată povară pentru posibilităţile ei, deşi nici atâţia nu erau destui ca să manevreze corabia şi s-o aducă la mal după ce o încărcau cu peşte.

Dorind să-şi omoare timpul într-un fel oarecare, Robin Hood îi propuse bătrânei să completeze el numărul celorlalţi trei tovarăşi pentru o plată modestă, iar ţăranca, fericită de bunele intenţii ale oaspetelui său, primi cu dragă inimă propunerea lui.

— Cum te cheamă, flăcăule? Îl întrebă femeia după ce sfârşi cu instalarea lui Robin Hood în colibă.

— Numele meu este Simon de Lee, cinstită doamnă – răspunse Robin Hood.

— Ei bine, Simon de Lee, de mâine te-apuci de lucru şi dacă îţi place îndeletnicirea de pescar, vom rămâne multă vreme împreună.

Chiar de a doua zi, Robin Hood ieşi pe mare cu noii săi tovarăşi, dar suntem siliţi să spunem că, în ciuda interesului pe care şi-l dădu, Robin, care nu avea nici cele mai elementare cunoştinţe de manevrare, nu putu fi de nici un folos îndemânaticilor pescari. Din fericire pentru Robin, nu avea de a face cu nişte oameni răi, aşa că aceştia, în loc să-l ia la rost pentru nepriceperea lui, se mulţumiră doar să râdă de ideea pe care o avusese de a-şi lua cu el, pe mare, arcul şi săgeţile. „Dacă vlăjganii aceştia ar fi fost ai mei, în pădurea Sherwood – îşi zicea Robin – nu s-ar fi grăbit să facă haz pe socoteala mea; dar, ce vrei, fiecare cu meseria lui; nu le sunt câtuşi de puţin deopotrivă în meşteşugul lor.”

După ce încărcară până sus corabia cu peşte, pescarii întinseră pânzele şi porniră spre ţărm. Pe drum văzură că o corvetă franceză se îndreaptă către ei. Corveta nu părea să aibă oameni mulţi la bord, totuşi pescarii se speriară la apropierea ei şi începură să strige că sunt pierduţi.

— Pierduţi? Păi de ce? Întrebă Robin.

— Cum de ce? Prost mai eşti! Se oţărî unul din pescari. Pentru că pe vasul ăsta se află duşmanii ţării noastre, pentru că suntem în război cu ei, pentru că, dacă ne abordează, or să ne ia prizonieri.

— Sunt încredinţat că n-au să poată – replică Robin. O să ne apărăm.

— Cum o să ne putem apăra? Ei sunt vreo cincisprezece, iar noi suntem trei.

— Păi ce, pe mine nu mă pui la socoteală, viteazule? Întrebă Robin.

— Nu, băiete, căci mâinile ţi-s prea albe ca să ţi se fi jupuit vreodată pe vâsle ori muncind din greu. N-ai habar de mare şi dacă ai cădea în apă, ar fi un nătâng mai puţin pe lume. Nu te supăra, eşti băiat de treabă, mi-e drag de tine, dar nu meriţi pâinea pe care o mănânci.

Un zâmbet uşor înflori pe buzele lui Robin.

— Amorul meu propriu nu se simte zgândărit – spuse el – totuşi vreau să vă dovedesc că pot fi şi eu bun la ceva în caz de primejdie. Arcul şi săgeţile mele ne vor scoate din încurcătură. Legaţi-mă de catarg, trebuie să am mâna sigură şi lăsaţi corveta să se apropie până în bătaia arcului meu.

Pescarii ascultară: Robin fu legat zdravăn de catarg şi, cu arcul întins, aştepta. De îndată ce coverta se apropie, Robin ochi un om aflat la prova vasului. Cu o săgeată înfiptă în gât, îl aruncă fără viaţă în mijlocul punţii. Un al doilea marinar avu aceeaşi soartă. După o clipă de uimire şi de încântare, pescarii scoaseră un strigăt de triumf, iar cel care era mai mare peste tovarăşii lui îi arătă lui Robin un om care sta la cârma corvetei. Robin îl ucise la fel de repede ca şi pe ceilalţi doi. Cele două vase se lipiră bord la bord; pe corvetă mai erau doar şase oameni, dar curând Robin reduse la trei numărul nenorociţilor francezi. Văzând că pe corvetă rămăseseră numai trei marinari, pescarii se hotărâră numaidecât să pună mâna pe vas şi nu le fu greu de loc, deoarece, dându-şi seama că orice împotrivire este

de prisos, francezii se predară fără condiţii. Marinarilor li se lăsă viaţa şi libertatea de a se întoarce în Franţa, cu o corabie de pescari.

Corveta franceză era o pradă bogată căci ea ducea regelui Franţei o mare sumă de bani şi anume: douăsprezece mii de livre.

Este de la sine înţeles că, punând stăpânire pe această comoară nesperată, pescarii îi cerură iertare celui de care îşi bătuseră joc cu câteva ceasuri mai înainte, apoi, sincer dezinteresaţi, declarară că prada îi aparţine în întregime lui Robin, deoarece Robin hotărâse singur victoria, datorită iscusinţei sale şi curajului său neclintit.

— Bunii mei prieteni – spuse Robin – numai eu am dreptul să rezolv această problemă şi iată cum vreau să facem: jumătate din corvetă şi din încărcătura ei va fi proprietatea sărmanei văduve căreia îi aparţine corabia asta, iar restul va fi împărţit între voi trei.

— Nu, nu – protestară oamenii – nu se poate ca tu să te lipseşti de un bun pe care l-ai dobândit fără să te fi ajutat cineva. Vasul este al tău şi, dacă vrei, noi te vom sluji.

— Vă mulţumesc, dragii mei – răspunse Robin – dar nu pot să primesc mărturia devotamentului vostru. Împărţirea corvetei se va face după cum vreau eu, iar cele douăsprezece mii de livre le voi folosi ca să construiesc, pentru voi şi pentru sărmanii locuitori din golful Scarborough, case mai sănătoase decât cele pe care le aveţi acum.

Pescarii se străduiră, dar zadarnic, să schimbe planul lui Robin; ei se străduiră să-l convingă că, dând văduvei, săracilor şi lor un sfert din cele douăsprezece mii de livre, s-ar fi dovedit prea generos; dar Robin nici nu vru să audă şi sfârşi prin a le cere cinstiţilor săi tovarăşi să nu mai adauge un cuvânt.

Robin Hood rămase câteva săptămâni în mijlocul oamenilor pe care generozitatea lui îi făcuse atât de fericiţi, apoi, într-o dimineaţă, sătul de mare şi dornic să-şi revadă

bătrânul codru şi pe scumpii lui tovarăşi, adună pescarii şi le spuse că pleacă.

— Dragi prieteni – zise Robin – mă despart de voi cu inima plină de recunoştinţă pentru toată grija şi bunătatea pe care le-aţi avut faţă de mine. Poate n-o să ne mai vedem niciodată, totuşi vreau să păstraţi o amintire frumoasă celui care a fost oaspetele vostru, prietenului vostru Robin Hood.

Mai înainte ca pescarii, uluiţi din cale afară, să-şi recapete graiul, Robin Hood dispăruse.

Micul golf care a adăpostit sub umilul acoperiş al colibelor sale pe faimosul proscris poartă şi astăzi numele de Golful lui Robin Hood.

Robin ajunse la marginea pădurii Barnsdale în primele ceasuri ale unei frumoase dimineţi de iunie. Cu sufletul răscolit de o adâncă emoţie, el păşi pe poteca din pădure, unde, vai, de atâtea ori venise să-l aştepte, cu inima plină de bucurie şi cu zâmbetul pe buze, fiinţa scumpă a cărei absenţă o va plânge neîncetat. După câteva clipe de contemplare mută a acestor locuri, martore fără grai a fericirii lui pierdute, Robin respiră mai liniştit; simţi că trecutul reînvie, iar amintirea Mariannei alunecă, uşoară şi suavă, ca o adiere înmiresmată, de-a lungul cărărilor întunecoase, peste pajiştile înflorite, prin luminişurile umbrite de stejarii seculari ce-şi lăsau perdelele de frunze în calea soarelui. Robin Hood urmări năluca scumpă şi păşi împreună cu ea în tufişurile dese, coborî pe urmele ei în fundul văilor şi, însoţit mereu de dulcea vedenie, ajunse la răscrucea unde se aduna de obicei grosul cetei oamenilor veseli.

În ziua aceea, locul era pustiu: Robin duse la gură cornul de vânătoare şi adâncurile pădurii răsunară la chemarea-l puternică. Un strigăt, sau mai degrabă un fel de urlet răspunse la glasul cornului: crengile copacilor ce împrejmuiau răspântia fură date în lături cu violenţă, iar Will Roşcovanul, însoţit de întreaga ceată, se repezi spre Robin Hood, cu braţele întinse.

— Dragă Rob, scump prieten! Murmură frumosul Will, cu vocea întretăiată. Iată-te, în sfârşit, înapoi! Binecuvântat fie Domnul! Te aşteptam cu mare nerăbdare, nu-l aşa, Micule-John?

— Da, aşa e – răspunse John, care, cu ochii plini de lacrimi, privea îndurerat chipul palid al călătorului. Lui Robin i-a fost milă de neliniştea şi de grijile noastre, dacă s-a întors.

— Da, dragă John şi sper să nu te mai părăsesc niciodată.

John îi luă mâna lui Robin Hood şi i-o strânse cu atâta vigoare plină de neţărmurită dragoste, încât tânărul nu îndrăzni să se plângă de durerea pe care i-o pricinui înflăcărată strângere de mână.

— Fii bine venit în mijlocul nostru, Robin Hood! Strigară veseli pădurarii. Fii de o mie de ori bine venit!

Manifestările de bucurie pricinuite de prezenţa lui se aşezară ca un balsam răcoritor peste rana netămăduită din inima eroului nostru. El îşi dădu seama că nu mai trebuie să se lase pradă durerii sale şi să-l lipsească de sprijin pe aceşti oameni viteji care-şi legaseră soarta de soarta lui nefericită. Luând această hotărâre curajoasă, sărmanul Robin îşi simţi fruntea cuprinsă de fierbinţeală. Dar, vai, inima se ridică împotriva voinţei, dar voinţa se dovedi mai tare, căci după ce-şi luă în gând un rămas bun de la amintirea Mariannei, întinse mâna spre slujitorii lui credincioşi şi le spuse cu voce calmă şi hotărâtă:

— Dragi tovarăşi, de azi înainte îl veţi avea alături de voi oricând pe prietenul, călăuza şi şeful vostru, pe Robin Hood, proscrisul, pe căpitanul Robin Hood!

— Ura! Strigară pădurarii, aruncându-şi bonetele în aer. Ura! Ura!

— Acum, să ne veselim – spuse Robin – şi de azi înainte, în mijlocul nostru să domnească iar veselia. Astăzi, repaus; de mâine, vânătoare şi atenţie la normanzi!

Noile isprăvi ale lui Robin Hood ajunseră în curând subiectul tuturor discuţiilor în Anglia, iar bogaţii seniori din

Nottingham, Derbyshire şi Yorkshire contribuiră din plin la nevoile săracilor şi la întreţinerea cetei.

Se scurseră mulţi ani fără a interveni vreo schimbare în situaţia proscrişilor, însă, mai înainte de a închide această carte, trebuie să facem cunoscut cititorilor soarta unora din personajele cu care s-au întâlnit de-a lungul ei.

Sir Guy de Gamwell şi soţia sa au murit la adânci bătrâneţe, lăsând pe fiii lor la Barnsdale Hall, unde aceştia se retrăseseră, încetând să mai facă parte din ceata lui Robin Hood.

Will Roşcovanul urmase şi el exemplul fraţilor lui; locuia într-o casă încântătoare împreună cu scumpa lui Maud, mamă a mai multor copii şi iubită de soţul ei, cu aceeaşi dragoste ca în primele zile ale căsniciei. Much şi Barbara se stabiliseră, de asemenea, lângă Maud, însă Micul-John, care avusese durerea s-o piardă pe Winifred, neavând nici un motiv să dezerteze din pădure, a rămas credincios lui Robin; de altfel, trebuie să ne grăbim să spunem, John îl iubea prea mult pe Robin pentru a se fi gândit, fie numai o clipă, să-l părăsească, iar cei doi tovarăşi trăiau laolaltă, convinşi în sinea lor că numai moartea îi va putea despărţi vreodată.

Să nu uităm să spunem câteva cuvinte despre viteazul Tuck, piosul capelan care a binecuvântat atâtea căsătorii. Tuck îi rămăsese credincios lui Robin şi nu pierduse nimic din remarcabilele sale calităţi: era acelaşi călugăr beţiv, zgomotos şi flecar.

Halbert Lindsay, fratele de lapte al frumoasei Maud, numit mareşal al castelului din Nottingham de către Richard Inimă de Leu, îşi îndeplinise atât de bine obligaţiile funcţiei sale, încât reuşise să şi-o păstreze. Soţia lui Hal, frumoasa Grace May, rămăsese la fel de încântătoare în ciuda trecerii timpului, iar micuţa ei Maud făgăduia să fie în viitor portretul viu al mamei sale.

Sir Richard de la Plaine trăia liniştit şi fericit lângă soţia şi cei doi copii ai săi, Herbert şi Lila. Cinstitul saxon îi păstra

lui Robin Hood o recunoştinţă şi o dragoste care nu aveau să se stingă decât o dată cu ultima-l bătaie a inimii şi era o adevărată sărbătoare la caslel când Robin, atras de această afecţiune ca de un magnet, venea acolo împreună cu Micul-John să se odihnească…

…Nu trecu mult timp de când fu semnată Magna Carta şi regele Ioan, după un şir de fapte monstruoase, porni personal în urmărirea tânărului rege al Scoţiei, care fugea din faţa lui şi se îndreptă spre Nottingham, semănând jalea şi spaima în drumul său. Ioan era însoţit de mai mulţi generali ale căror isprăvi le atrăseseră porecle elocvente, ca de pildă: Jaleo cel Fără Măruntaie, Mauleon Sângerosul, Walter Much Ucigaşul, Sottim cel Crud, Godeshal Inimă de Bronz. Aceşti ticăloşi erau căpeteniile unei bande de mercenari străini, al căror drum era presărat de siluiri, moarte şi incendii. Vestea apropierii acestei armate de tâlhari suna ca un dangăt de înmormântare în urechile populaţiei înspăimântate, care fugea deznădăjduită încotro vedea cu ochii, lăsându-şi casele în mâinile normanzilor.

Robin Hood află despre ticăloasa purtare a soldaţilor şi se hotărî de îndată să-l facă să îndure aceleaşi chinuri, pe care le îndurau victimele lor lipsite de apărare. Pădurarii răspunseră la chemarea şefului lor cu o însufleţire care i-ar fi înfiorat pe oamenii regelui Ioan, într-atât de neîndurătoare era ura învinsului faţă de învingător, a saxonului împotriva normandului.

După ce îşi pregăti ceata de luptă, Robin Hood aşteptă. Apropiindu-se de pădurea Sherwood, căpeteniile normanzilor trimiseră înainte o mică trupă ca să cerceteze terenul, iar când grosul armatei pătrunse în pădure, zăriră, spânzurând de crengile copacilor, morţi pe cărări sau trăgând să moară în colbul drumului, oamenii a căror înapoiere o aşteptaseră zadarnic. Această privelişte înfiorătoare mai domoli avântul războinic al normanzilor; totuşi, cum erau în număr mare, îşi continuară drumul. Robin nu putea să atace deschis o armată întreagă şi cum

numai prin viclenie ar fi obţinut victoria, folosi cu pricepere isteţimea şi îndemânarea fără pereche a oamenilor săi. Îi hărţui pe soldaţi, trimiţându-le săgeţi ucigătoare, săgeţi al căror punct de plecare rămânea nevăzut; urmărea armata, omorând pe cei care rămâneau în urmă sau măcelărind fără milă pe cei care-l cădeau în mână. O groază generală paralizã mişcările armatei; ea se socoti pierdută, căci, datorită superstiţiilor din vremea aceea, soldaţii erau încredinţaţi că se află în puterea farmecelor unui duh necurat. Unul dintre şefii străini, Sottim cel Crud, încercă să pună capăt măcelului care ameninţa să semene dezordinea şi dezbinarea în rândurile armatei. El dădu ordin să se facă un popas, îşi sfătui oamenii ca, în interesul propriei lor salvări, să-şi stăpânească teama şi, în fruntea a vreo cincizeci de normanzi hotărâţi, porni el însuşi să cerceteze adâncul pădurii. Dar mica trupă abia apucă să se înfunde pe una din potecile pierdute şi întortocheate, că o ploaie de săgeţi se abătu din vârful copacilor, se înălţă din adâncul tufişurilor şi îl lovi de moarte pe Sottim şi pe cei cincizeci de oameni ai lui. Dispariţia soldaţilor plecaţi în cercetare şi a curajosului lor comandant spori groaza instinctivă a normanzilor şi le dădu aripi ca să străbată pădurea Sherwood şi să ajungă cât mai repede la Nottingham. Sosiţi acolo, frânţi de oboseală şi turbaţi de furie, ei se dedară, cu şi mai multă sălbăticie, la excese şi mai incalificabile decât cele care le semnalaseră trecerea lor prin valea Mansfeld.

A doua zi după aceste represalii, armata, tot sub comanda regelui Ioan, se îndreptă spre Yorkshire, incendiind şi măcelărind de plăcere pe paşnicii locuitori din satele pe unde trecea. În timp ce normanzii îşi croiau un drum de lacrimi, de sânge şi de foc, saxonii, dintre care unii fuseseră jefuiţi de bunuri, alţii despărţiţi prin silnicie de soţiile şi de copiii lor, se alăturară cetei lui Robin, însetaţi, la rândul lor, de moarte şi de măcel, astfel că Robin Hood, acum în

fruntea a opt sute de saxoni, se aruncă pe urmele sângeroasei cohorte.

Un noroc neaşteptat ferise de furia normanzilor locuinţa paşnică a lui Allan Clare şi castelul lui sir Richard de la Plaine. Nici una, nici cealaltă din cele două case nu se află în drumul urmat de jefuitori, căci este de la sine înţeles că John nu-l cruţa pe saxonii bogaţi. El îi alunga din casele lor, pe care apoi le dădea favoriţilor săi, cu dreptul de a se instala ca stăpâni ai acelor bunuri, în locul nenorociţilor gentilomi izgoniţi. Însă, în urma lui, sosea Robin Hood, cu straşnicii lui tovarăşi, iar noul proprietar şi soldaţii pe care şi-l luase cu plată ca să-l ajute să-şi păstreze cu forţa drepturile obţinute prin această uzurpare, cădeau în mâinile proscrişilor, care-l ucideau fără milă.

Regele, aflând, din protestele strigate în gura mare şi din plângerile oamenilor săi de marşul triumfal al celui care îi răzbuna pe saxoni, trimise împotriva lui o parte din armata sa, sperând că va izbuti să împresoare ceata lui Robin Hood, despre care se zvonea că îşi făcuse tabăra într-o pădurice. Credem potrivit să spunem că soldaţii regelui nu avură nici măcar mulţumirea să se înapoieze şi să-l povestească suveranului lor înfrângerea suferită; ei fură ucişi înainte chiar de a ajunge la aşa-zisa tabără, unde ar fi trebuit să-l surprindă pe Robin Hood.

Actele de vitejie ale eroului nostru avură mare răsunet în Anglia, iar numele său deveni la fel de faimos pentru normanzi ca şi cel al lui Hereward the Wake pentru înaintaşii lor, în timpul domniei lui Wilhelm I.

Ioan ajunse la Edimbourg, dar neputând să-l prindă pe regele Scoţiei, se îndreptă spre Dower, lăsând ordin trupelor sale răspândite în mai multe locuri să vină după el. Cea mai mare parte din aceste trupe fură însă atacate de oamenii lui Robin, unele în Derbyshire, altele în Yorkshire. Tocmai atunci, regele Ioan muri şi îi urmă la tron fiul său Henric.

În timpul domniei noului rege, viaţa lui Robin Hood fu mai puţin aventuroasă şi mai puţin activă decât pe vremea sângeroasei domnii a regelui Ioan, căci contele de Pembroke, tutorele tânărului suveran, se ocupă îndeaproape să îmbunătăţească starea poporului şi izbuti să menţină pacea pe tot cuprinsul ţării.

Întreruperea bruscă a oricărei activităţi fizice şi morale îl aruncă pe Robin Hood într-o stare de depresiune care-l slăbi forţele. Este drept că eroul nostru nici nu mai era tânăr: atinsese cincizeci şi cinci de ani, iar Micul-John, respectabila vârstă de şaizeci şi şase de ani. După cum am mai spus, timpul nu adusese nici o alinare durerii lui Robin Hood, iar amintirea Mariannei, la fel de proaspătă şi de vie ca a doua zi după despărţire, zăvorâse inima lui Robin pentru orice altă dragoste. Mormântul Mariannei, îngrijit cu pioşenie de oamenii veseli, se acoperea în fiece an cu alte flori şi foarte adesea, după întronarea păcii, pădurarii îşi găseau şeful, palid şi mohorât, îngenuncheat pe iarba ce se întindea ca un covor de smarald în jurul copacului „Întâlnirii”. Din zi în zi, tristeţea lui Robin devenea tot mai grea, mai copleşitoare; din zi în zi, chipul lui se întuneca, zâmbetul îi pieri de pe buze, iar John, răbdătorul şi devotatul John, nu mai reuşea întotdeauna să obţină de la prietenul său un răspuns la întrebările sale îngrijorate.

Se întâmplă totuşi ca Robin să fie mişcat de îngrijirile tovarăşului său şi se învoi, la rugămintea acestuia, să meargă şi să ceară mângâierea religiei la stareţa unei mânăstiri ce se afla în apropierea pădurii Sherwood.

Stareţa, care-l mai văzuse pe Robin şi cunoştea amănuntele vieţii lui, se grăbi să-l primească oferindu-l tot ajutorul pe care era în stare să i-l dea. Robin Hood se arătă simţitor faţă de primirea binevoitoare a călugăriţei şi-l ceru, dacă ar fi avut bunătatea, să-l scoată puţin sânge. Stareţa se învoi, îl duse pe bolnav într-o chilie şi, cu o îndemânare nemaipomenită, făcu operaţia cerută, apoi, la fel de pricepută ca un medic, îi bandajă braţul bolnav şi-l lăsă

întins pe pat, pe jumătate leşinat. Un zâmbet ciudat de crud descleştă buzele călugăriţei, care, ieşind din chilie, răsuci cheia în broască de două ori şi luă cheia cu ea.

Să spunem câteva cuvinte despre această călugăriţă.

Ea era rudă cu sir Guy de Gisborne, cavalerul normand care, într-o expediţie întreprinsă alături de baronul Fitz Alwine împotriva oamenilor veseli, avusese nenorocul să moară de moartea pe care i-o pregătise lui Robin Hood. Totuşi acestei femei nu i-ar fi trecut prin minte niciodată să-şi răzbune vărul, dacă fratele acestuia din urmă, prea laş ca să-şi rişte viaţa într-o luptă cinstită, n-ar fi convins-o că ea ar îndeplini în acelaşi timp un act de dreptate şi o faptă bună, descotorosind regatul Angliei de preafaimosul proscris. Stareţa, fire slabă, se supuse voinţei ticălosului normand: ea săvârşi crima, tăind artera radială a încrezătorului Robin Hood.

După ce-l lăsă pe bolnav timp de o oră să doarmă somnul de nebiruit care trebuia să urmeze după o atât de mare pierdere de sânge, călugăriţa se întoarse tiptil la el, îi scoase bandajul care-l strângea artera şi când sângele începu din nou să curgă, se îndepărtă în vârful picioarelor.

Robin Hood dormi până dimineaţa, fără să simtă nimic, dar, deschizând ochii şi încercând să se ridice, simţi o slăbiciune atât de mare, încât crezu că i-a sunat ceasul din urmă. Sângele, care continuase să se scurgă prin tăietura arterei, inundase patul. Robin Hood înţelese atunci primejdia de moarte în care se găsea. Cu o voinţă aproape supraomenească, izbuti să se târască până la uşă; încercă s-o deschidă, dar văzu că e încuiată; susţinut de voinţa lui neînfrântă, atât de puternică încât reuşi să-l însufleţească întreaga fiinţă, el ajunse la fereastră, o deschise şi se aplecă peste pervaz, încercând să sară. Dar neputând s-o facă, îşi înălţă ochii spre cer într-un strigăt deznădăjduit. Ca inspirat de un duh bun, apucă cornul de vânătoare, îl duse la gură şi slobozi anevoie câteva sunete slabe.

Micul-John, care nu se putuse despărţi fără durere de tovarăşul lui iubit şi-şi petrecuse noaptea lângă zidul mânăstirii, tocmai se trezise şi se pregătea să încerce să-l vadă pe Robin Hood, când urechea îi fu izbită de sunetele istovite ale cornului de vânătoare.

— Trădare! Trădare! Strigă Micul-John, alergând ca un nebun spre păduricea unde îşi stabilise tabăra o parte din oamenii veseli. La mânăstire, băieţi, la mânăstire! Robin Hood ne cheamă, Robin Hood este în primejdie!

Într-o clipă, pădurarii săriră în picioare şi se repeziră pe urmele Micului-John, care şi începuse să izbească din răsputeri în poarta mânăstirii. Călugăriţa de la poartă refuză să deschidă; John nu mai pierdu o clipă ca s-o roage, ştiind că ruga i-ar fi fost de prisos; aşa că sfărâmă poarta cu ajutorul unui bolovan de granit aflat la îndemână şi, călăuzindu-se după sunetele cornului, găsi chilia unde zăcea Robin Hood într-un lac de sânge. La vederea lui Robin gata să-şi dea sfârşitul, puternicul pădurar simţi că-şi pierde cunoştinţa; două lacrimi de durere şi de indignare se rostogoliră pe chipul lui ars de soare; căzu în genunchi şi, luându-şi în braţe vechiul prieten, îi spuse printre suspine:

— Stăpâne, stăpâne preaiubit, cine a săvârşit crima infamă lovind un bolnav? Care mână nelegiuită a săvârşit o crimă într-un sfânt lăcaş? Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu, răspunde!

Robin clătină din cap.

— La ce bun – murmură el – acum când totul s-a sfârşit pentru mine, acum când am pierdut şi ultima picătură de sânge din vine?

— Robin – zise John – spune-mi adevărul! Trebuie să ştiu, trebuie să ştiu! Trădării, nu-l aşa, trădării trebuie să cer socoteală pentru această ucidere? Robin Hood încuviinţă dând din cap. Scumpul meu prieten – continuă John – lasă-mi suprema mângâiere de a-ţi răzbuna moartea, îngăduie-mi să aduc, la rândul meu, moartea şi durerea acolo unde s-a săvârşit o crimă, acolo unde s-a născut pentru mine cea

mai cruntă durere. Spune-mi un cuvânt, fă un semn şi mâine nu va mai rămâne nici urmă din această dezgustătoare casă: o voi dărâma piatră cu piatră, simt că mai am încă puterea unui uriaş şi am cinci sute de viteji care îmi vor veni în ajutor.

— Nu, John, nu, nu vreau ca mâinile tale curate şi cinstite să se-atingă de călugăriţe; ar fi un sacrilegiu. Aceea care m-a ucis a ascultat, desigur, de o voinţă mai puternică decât sunt sentimentele sale religioase. Ea va avea de îndurat chinul remuşcărilor. Eu o iert. Ştii. John, că eu n-am făcut şi nici n-am lăsat să se facă rău vreunei femei, iar pentru mine o călugăriţă este de două ori mai sfântă şi mai venerabilă. Să nu mai vorbim de asta, dragul meu; dă-mi arcul şi o săgeată şi du-mă la fereastră; vreau să-mi dau ultima suflare acolo unde va cădea ultima mea săgeată. Sprijinit de Micul-John, Robin Hood ochi în depărtări, trase de coarda arcului şi săgeata, trecând ca un porumbel peste vârful copacilor, căzu la o foarte mare distanţă. Adio, frumosul meu arc… Adio, săgeţi credincioase.

— Murmură Robin, înduioşat, lăsându-le să-l lunece din mână. John, prietenul meu – adăugă el, mai calm – du-mă la locul unde ţi-am spus că aş vrea să mor.

Micul-John îl luă pe Robin în braţe şi, cu nepreţuita-l povară, coborî în curtea mânăstirii, unde, din ordinul său, oamenii veseli se adunaseră în linişte. Dar la vederea şefului lor culcat ca un copil pe umărul puternic al lui John, la vederea chipului său palid, scoaseră un strigăt de durere şi vroiră să pedepsească de îndată pe cele care-l doborâseră pe Robin.

— Pace, băieţi! Spuse John. Lăsaţi lui Dumnezeu grija de a face dreptate; deocamdată, numai starea stăpânului nostru trebuie să ne dea de gândit. Urmaţi-mă cu toţii la locul unde vom găsi ultima săgeată trasă de Robin.

Trupa se despărţi în două pentru a deschide drum bătrânului prin mijlocul ei; John străbătu această cale, cu pas hotărât; apoi află repede locul unde se înfipsese în

pământ ultima săgeată trasă de Robin Hood. Acolo, John întinse pe iarbă haine aduse de oamenii veseli şi-l culcă pe ele, cu foarte mare grijă, pe sărmanul muribund.

— Acum – spuse Robin, cu voce stinsă – cheamă-mi toţi oamenii veseli; vreau să fiu înconjurat încă o dată de inimile viteze care m-au slujit cu atâta dragoste şi devotament. Vreau să-mi dau ultima suflare în mijlocul vitejilor tovarăşi ai vieţii mele.

John sună din corn de trei ori la intervale diferite: un astfel de apel le vestea proscrişilor o primejdie iminentă, cerându-le să se grăbească. Printre oamenii care răspunseră la chemarea lui John se găsea şi Will Roşcovanul, căci, deşi încetase să mai facă parte din ceată, el sosea adesea în mijlocul lor şi rar lăsa să treacă o săptămână fără să vină să doboare un cerb, să strângă mâinile prietenilor şi să împartă cu ei roadele vânătoarei.

Nu vom încerca să descriem uimirea şi disperarea bunului William când află despre starea lui Robin Hood, când văzu chipul descompus al acestui prieten atât de scump şi vrednic de dragostea pe care i-o insufla.

— Sfânta Fecioară! Strigă Will. Ce s-a-ntâmplat, sărmanul meu prieten, sărmanul meu frate, dragul meu Robin? Spune-mi, spune-mi şi mâine vinovatul îşi va ispăşi crima.

Robin Hood ridică încet capul îndurerat de pe braţul Micului-John, pe care se rezema, se uită la Will cu nesfârşită dragoste şi-l spuse zâmbind – un zâmbet firav şi trist:

— Îţi mulţumesc, bunul meu Will, nu vreau să fiu răzbunat; alungă din inima ta orice ură împotriva ticălosului de a cărui mână mor, dacă nu fără părere de rău, cel puţin fără suferinţă. Am ajuns la capătul zilelor mele, fără îndoială. Am trăit mult, Will, am trăit, iubit şi onorat de toţi cei care m-au cunoscut. Mi-e greu să mă despart de voi, prietenii mei buni şi dragi – continuă Robin, îmbrăţişându-l cu o privire plină de dragoste pe Micul-John şi pe Will. Prezenţa ta lângă patul meu de moarte este o mare mângâiere pentru mine, dragă Will, frate drag, căci am fost, unul pentru altul, frate

bun şi iubitor. Îţi mulţumesc pentru toate dovezile de dragoste cu care m-ai înconjurat; te binecuvântez din inimă şi din gură şi rog cerul să te facă fericit pe cât meriţi să fii. Să-l spui din partea mea lui Maud, scumpa ta soţie, că n-am uitat-o urându-ţi ţie fericire, iar tu s-o îmbrăţişezi din partea fratelui ei, Robin Hood. William izbucni într-un hohot de plâns zguduitor. Nu plânge aşa, Will – continuă Robin, după o clipă de tăcere – plânsul tău îmi face foarte rău; aşadar, inima ta e la fel de slabă ca a unei femei şi nu mai poţi să înduri cu bărbăţie durerea? William nu răspunse, lacrimile îl înecau. Bătrânii mei tovarăşi, dragi prieteni ai inimii mele – continuă Robin, adresându-se oamenilor veseli, strânşi în tăcere în jurul lui – voi care aţi împărţit cu mine greutăţile şi primejdiile, bucuriile şi necazurile, cu un devotament şi cu o credinţă mai presus de orice laudă, primiţi mulţumirile mele cele de pe urmă şi binecuvântarea mea. Adio, fraţii mei, adio, viteji saxoni! Aţi fost groaza normanzilor, aţi câştigat pentru totdeauna recunoştinţa săracilor. Fiţi fericiţi, fiţi binecuvântaţi şi rugaţi-vă uneori pentru prietenul care a plecat dintre voi, pentru dragul vostru Robin Hood! Câteva gemete înfundate au fost singurul răspuns la cuvintele lui Robin; zdrobiţi de durere, oamenii ascultau cuvintele de rămas bun, refuzând să înţeleagă cruda lor realitate. Şi tu, Micule-John – vorbi din nou muribundul, cu o voce care din clipă în clipă devenea tot mai domoală şi mai slabă – tu, inimă nobilă, tu, pe care te-am iubit cu toată puterea sufletului meu, ce-ai să faci, cui ai să-l dăruieşti dragostea pe care mi-o purtai mie? Cu cine vei mai locui sub copacii bătrânului codru? O, John al meu, ai să fii singur, singur şi foarte nefericit! Iartă-mă că te părăsesc aşa; am nădăjduit să am parte de o moarte mai blândă, am nădăjduit să mor o dată cu tine, alături de tine, cu arma în mână, pentru apărarea ţării mele. Soarta a hotărât altfel! Ceasul meu se apropie, John. Ochii mi se împăienjenesc, dă-mi mâna, vreau să mor ţinând-o strâns în mâinile mele. John, îmi cunoşti dorinţa, cunoşti locul unde

urmează să fie înmormântate rămăşiţele mele pământeşti: sub copacul „Întâlnirii”, lângă aceea care mă aşteaptă, lângă Marianne.

— Da, da – suspină nefericitul John, cu ochii plini de lacrămi – ai să fii…

— Mulţumesc, bătrâne, mor fericit. Am s-o întâlnesc pe Marianne şi pentru totdeauna. Adio, John…

Vocea stinsă a ilustrului proscris nu se mai auzi. Sufletul celui pe care-l iubiseră atât îşi luase zborul.

— Îngenuncheaţi, copii! Spuse bătrânul, făcându-şi semnul crucii. Nobilul şi generosul Robin Hood a încetat din viaţă!

Toate frunţile se înclinară, iar William rosti lângă trupul lui Robin o rugăciune scurtă dar fierbinte, apoi, ajutat de Micul-John, îl duseră la locul unde trebuia să-şi găsească ultima odihnă. Doi pădurari săpară groapa lângă cea în care se odihnea Marianne, iar Robin fu aşezat acolo pe un strat gros de flori şi de frunze. Micul-John îi puse alături arcul şi săgeţile sale.

Aşa luă sfârşit viaţa celui care a oferit una din cele mai extraordinare povestiri din analele acestei ţări.

Odihnească-se în pace!

Bunurile cetei fură împărţite cinstit între membrii săi de către Micul-John, care voia să-şi sfârşească în singurătate ultimele zile ale unei existenţe, dureroase de acum înainte. Proscrişii se despărţiră; unii trăiră la Nottingham, alţii se răspândiră pe ici, pe colo, prin comitatele învecinate, dar nici unul nu se încumetă să mai rămână în inima bătrânului codru. Moartea lui Robin Hood făcuse ca şederea lor acolo să fie nespus de tristă.

Micul-John nu se putea hotărî să plece din pădure, el petrecu acolo câteva zile, hoinărind pe potecile singuratice şi chemându-l cu glas tare pe cel care nu-l mai putea răspunde. În cele din urmă se hotărî să-l ceară adăpost lui Will Roşcovanul. Will îl primi cu braţele deschise şi, cu toate că şi el era foarte mâhnit, încercă să-l aducă o slabă alinare

durerii lui pe veci nemângâiate: dar John nu voia să fie mângâiat.

Într-o dimineaţă, William îl căută pe Micul-John; îl găsi în grădină, stând în picioare, sprijinit cu spatele de un stejar bătrân şi cu capul întors spre pădure. Chipul lui John era palid, ochii deschişi şi ficşi păreau că nu privesc nicăieri. Speriat, Will îl apucă pe vărul său de mână, strigându-l cu glas tremurător, dar bătrânul nu-l mai răspunse. Murise.

Această lovitură neaşteptată fu o mare durere pentru bunul William; el îl duse în casă pe Micul-John, iar a doua zi toată familia Gamwell îl conducea pe acest frate preaiubit la ţintirimul din Hathersage, aflat la o depărtare de şase mile de Castleton, în Derbyshire.

Mormântul care acoperă rămăşiţele pământeşti de bunului John mai există şi astăzi; el se face remarcat prin lespedea deosebit de lungă, aşezată deasupra. Privirile iscoditoare ale curioşilor vor descoperi pe această lespede două iniţiale, J. N, artistic săpate în granit.

SFÂRŞIT

{1} Om liber
{2} În limba engleză, tuck înseamnă a sălta, a sufleca
{3} Tatăl nostru carele eşti în ceruri.
{4} Mântuieşte-ne, Doamne.
{5} Doamne, ascultă ruga mea.
{6} În gând.